

ஓம்

பரபரஹமணேநம:

ஸ்ரீ தாண்டவராயசுவாமிகள்

அருளிய

கைவல்லிய நவந்தம்.

இதற்கு விருத்தியுரை

திருகாருகதி - இந்திரபீடம்

கரபாத்திரசுவாமிக ளாதீனத்திற்குரிய

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ சச்சிகாநந்தசுவாமிகளால்

அருளப்பட்ட,

ஒரு நூல்

சுவாமிகள்

தருமபரிபாலன சபையாரால்

மதராஸ்

கோஸ்டன் அச்சுயந்திர சாஸ்திர

பதிப்பிக்கப்பெற்றது

நாஸ்காம் பதிப்பு

செளமியநா கணனி வி

Registered and Right of Translation reserved

September, 1933

ஓம்
பரப்ரஹ்மணேநமஃ

சா த் து க வி க ள்.

இ து
வியாசர்பாடியில்

ஞானசூரியராகவிளங்கும்
ராமாநுஜ ய தீ க வ ர ர ா ல்
இயற்றப்பட்டது.

கீனலயநவநித்ய வ்யாஹ்யநம் க்யூதவாந் ஸ்வயம்
சுப்யுத்யூதநலயநவநித்ய வ்யாஹ்யநம் க்யூதவாந் ஸ்வயம்
சுப்யுத்யூதநலயநவநித்ய வ்யாஹ்யநம் க்யூதவாந் ஸ்வயம்
சுப்யுத்யூதநலயநவநித்ய வ்யாஹ்யநம் க்யூதவாந் ஸ்வயம்
சுப்யுத்யூதநலயநவநித்ய வ்யாஹ்யநம் க்யூதவாந் ஸ்வயம்
சுப்யுத்யூதநலயநவநித்ய வ்யாஹ்யநம் க்யூதவாந் ஸ்வயம்
சுப்யுத்யூதநலயநவநித்ய வ்யாஹ்யநம் க்யூதவாந் ஸ்வயம்
சுப்யுத்யூதநலயநவநித்ய வ்யாஹ்யநம் க்யூதவாந் ஸ்வயம்
சுப்யுத்யூதநலயநவநித்ய வ்யாஹ்யநம் க்யூதவாந் ஸ்வயம்
சுப்யுத்யூதநலயநவநித்ய வ்யாஹ்யநம் க்யூதவாந் ஸ்வயம்

சென்னைச் சர்வகலாசாலைத்
மிழ்த்தலைமைப்பண்டிதராகிய

இயற்றமிழாசிரியர்

கோ - இராஜகோபாலபிள்ளையவர்கள்

இ ய ற் ற ி ய

அறுசீர்க்கழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம்.

சிச்சிதா னந்தவநன் குருற்றலெனப் பலசெப்பி மறையின்
சீர்த்த, உச்சிதா னந்தமறு வொருபெருவா னெளியாத லுரைத்
தவாறு, நச்சிதா னந்தலில தெனவுணர்த்து கைவல்ய நவநீதக்
குச், சச்சிதா னந்தப்பேர்ப் பெருந்தகையோ ருரைவிரித்துச் சா
ற்றினான்.

திருமயிலை-வித்வான்
சண்முகம்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

கலிவீருத்தம்.

தன்னனு பவம்புவி தனிற்கைவலி யந்தான்
என்னநனி சொற்றாலகி னின்னநெறு வித்தான்
மன்னுபிர மத்துருவ மாவிலண் வயங்கும்
தன்னிகரி ருண்டவ நெனுந்தவனு மன்னே. (க)

இத்தகைய நூற்கிய லுணர்ந்தனு பவஞ்சால்
மெய்த்தவ ரலாதவர் விளக்கம துறரென்
றித்தரைமி சைப்பிறைசை யின்னவிரு வோனன்
முத்தனரு ணுசலன் மொழிந்தனனொ ருரையே. (உ)

இன்னவுரை யாருடத சைக்குரிமை யின்றேல்
இன்னபடி யென்றறி கிலாரென லுணர்ந்தீண்
டன்னபெரி யோன்சச் சிதானந்த நெனவந்
துன்னரும் விருத்தியுரை யென்றுரை செய்தானால். (ங)

அன்னவுரை பாடிய மென்ப்பொலிவ தல்லால்
இன்னபரி சென்றெமனொ ராலிவ ணறிந்தே
பன்னிடு தரத்ததல வென்னினும் பரிந்திட்
டென்னென வுரைக்குதுமெ டித்ததனை யம்மா. (ச)

திரிகிரபுரம் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

அ - க. அமிர்தலிங்கம்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சீர்பூத்த மறைமுடிவிற் றிரண்டபெருஞ் சொற்றொடரின்
நிறத்து வண்மைக்

கூர்பூத்த பயன்சுருங்கி விரிவகைதாண் டவராயக்
கோமா னன்பாற்

பேர்பூத்த செழுந்தமிழாற் கைவல்ய மெனவொருநூல்
பிறங்கச் செய்தான்

பார்பூத்த மாண்பமைந்தோ ரந்நூலின் சிற்றுரைசீர்
பற்று வாற்றை

(க)

தேர்ந்துதர முற்றவர்க டம்மையன்றி மற்றையருஞ்
செவ்வ னேகொண்
டோர்ந்துய்யு மாறுபயன் விரியவுரைத் தருள்கென்ன
வுரைப்ப வன்பே
கூர்ந்துமுதற் சுருதியுத்தி யனுபவங்கள் கற்குமுளங்
கொள்ள வாய்மை
நேர்ந்துவிசே டம்பயப்ப விருத்தியுரை செய்துலகி
னிலவித் தானால்.

(உ)

அச்சதா நகமான மறைமுடிவே தானாக
வசல மான
வச்சிதார்த் தப்பயனே யுள்ளொளியா னுணர்ந்துபய
னுற்று மல்கு
மிச்சிதா பாசரிலக் கணமுடித்துத் தன்னியற்பேர்க்
கிசைந்த வுண்மைச்
சச்சிதா நந்தபயன் றுணை வனுபுதித்
தலைவன் மன்னே.

(ங)

திருவல்லிக்கேணி

வேங்கடாசலப் புலவரவர்கள்

இயற்றிய

எண்கீர்க்கழநேடிலடியாசியவிருத்தம்.

வேதாந்த மென்னும்பாற் கடலையுண்டு
வீங்கிருளே விலக்கும்வெண் மதியமேபோல்
ஓதார வேலையெலாங் கயிற்றிரட்டி.
யுண்டமுனி யரசென்ன வதிசயித்துத்
தாதார்ந்த துளவணியோன் மாலையானான்
தாமரையி லொளிர்வோனு மறைவாயுற்றான்
சிதார்ந்த கைவல்ய விருத்திகண்டே
சிச்சிதா சுத்தசிவஞ் செய்தார்கானே.

சேலம்ஜில்லா வகில்

அத்துவிதானுபவி

அ ப் பா சா மி பி ள் னாய வ ர் க ள்

இயற்றிய

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருமருவு மான்முதற் றேவர்யா ரினுமிக்க
சிவசொருப் மேகருணையால்
செகமதனில் ஞானபரி பாகருக் காகவே
தேசிகோத் தமழூர்த்தமாய்
மருமலர்ச் சோலைசெறி யீசு ரெனும்பதியில்
வந்தவ தரித்துமேலாம்
மகிமையுள வத்துவித நிலையிஃ தெனத்தெரிய
வகுத்தருள் புரிந்ததன் றி
உருவநா மந்தன்னை யுள்ளபடி யாராயி
லுணையன்றி வேறிஷ்டையென்
றுண்மையை யுணர்த்துநவ நீதகை வல்யபத
வுரையினை மிகத்தெளிவதாய்
அருமையென மகிழவே கரதலா மலகமென
வருளியவி ருத்தியுரையை
அச்சிது மியற்றிவைத் தருளினன் சச்சிதா
னந்தசற் குருநாதனே.

நேரிசைவேண்பா.

அருத்தமெனும் பொன்மலருக் கானந்த வாச
விருத்தியுரை செய்தான் விளங்கத்-திருத்தியாய்
அச்சமொழிந் தன்பர்க் கறிவின்ப மேலிடவே
சச்சிதா னந்தகுரு தான்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

அய்யாகுருசச்சி தானந்த மேயறி வரம்பொருளே
மெய்யாந் திரிசியம் வேறுமன் றென்றன் றெனவிரித்தே
செய்யா மொழிநிகர் நின்னுரை யாமிதைத் தேர்ந்தவர்க
ளுய்வா ரயிக்க கதிபெறு வர்சத்ய முண்மையிதே.

மட்டு வீருத்தம்.

உருவ நாமந் தனைநோக்கா துணர்வே பொருளா நோக்கு தற்கே
கருவி யாய நவநீத கைவல் லியமா நூலு ரைக்குப்
பெருகும் விருத்தி யுரைய ளித்த பெருமா னேநின் பேருதவிக்
கொருகைம் மாறுங் கண்டி. லன்யா னுன்றாள் சரணஞ் சரணமே.

திருமூலர்மரபு

சதாசிவ ப்ரஹ்மயோகியின் மாணாக்கர்

தே - சு ப் ப ராய மு த லி யா ர வ ர் க ள்

இயற்றிய

நேரிசையாசிரியப்பா.

இருநிலத் தெம்மதத் தவரு மிரிய
ஒருதனி யாயொளி ரிந்திர பீடத்
துதித்துச் சுருதி யுத்தி யனுபவ
மதயத் தியையத் தேர்ந்துகை வல்ப
நூற்கு விருத்தி யுரைதனை துவன்றன்
தோற்கப் போலி ஞானியர் சொருப
ரிச்சயம் விளக்கு நிபுணன்
சச்சிதா னந்தத் தனிப்பெய ரோனே.

இந்நூலுரையாசிரியர்மாணாக்கர்

சேலம். கோமளேசுவா முதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

நேரிசைவேண்பா.

அகல்வரிய வஞ்ஞான வாரிருளை நீக்கும்
புகல்வரிய மெய்ஞ்ஞானம் பூட்டும்-இகல்வரிய
சச்சிதா நந்தகுரு சாமி ளிரித்துரைத்த
வுச்சிதகை வல்ய வுரை.

அ

சாத்துகவிகள்.

ஸ்ரீமத் - சுவகியானந்தப்ரஹ்மயோகிந்திரர்

மாணக்கரும்,

அத்வைதவிவேக ஸமாஜஸ்தாபகருமாகிய

ஸ்ரீமான்

மணிமங்கலம் - திருவேங்கடமுதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருந்தம்.

உலகுயிர் பரத்தி னுண்மை யுருவனா மொருவ னிருந்த
தலமுற வவத ரித்துத் தகைபெறு கைவல் யத்துக்
கிலகுறும் விருத்தி யென்ன விசைத்தனன் றற்ப தத்தை
நலமுறத் தெரிதத சச்சி தானந்த ஞான வேங்கே.

அத்வைதவிவேக ஸமாஜத்தாரிலொருவ ராகிய

ஷெ முதலியாரவர்கள்

மாணக்கருமாகிய

வாயலூர் - சபாபதி முதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரியவிருந்தம்.

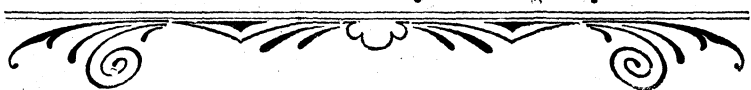
பல்லாரும் வியாதேத்தக் கைவல்ய நவநீதப் பனுவன் மேய,
சொல்லாரும் பொருளையெலா மால்வித்திற் பெரியதரு தோற்று
மாப்போல், கல்லாருங் கனிந்துரை வாடியினில் விரித்துரைத்
தாண் கனமே யென்னும், செல்லாரும் பொழிலீசூர்ச் சச்சிதா நந்
தபரசிவனா னே.

ஓம்

பரப்ரஹ்மணேநம்:

கைவல்லிய நவந்தம்.

மு க வு ரா .

இந்நூற் குரைசொலப்புருவார் அனுபவிகளாக வேண்டும். அனுபவமாவது யாதானு மொன்றை நான்கு காலத்தினு மித் தை யாக்க வேண்டும்; அங்ஙன மித்தையாயதைப் பரமாக்க வே ண்டும்; அங்ஙனம் பரமாயதைத் தானாக்கவேண்டும். இங்ஙன மாக்கற்கு வலியின்றேல் யுத்தியினாலேனும் அங்ஙனமாக்க வேண் டும். யுத்தியாவது ஞாயம், சோதனை, பொருத்தம் இம்மூன்று யியைவதும் இம்மூன்றானும் முரணின்றிக் கூறுவதுமாம். இங்ஙனமேனுங் கூறவலியின்றேல் சுருதி முகத்தாலேனும் அங்ஙன முரணின்றிக் கூற வேண்டும். கூறலாவது யுத்திக்கு மாறின்றிக் கூறல். மாறாவது உபமான, உபமேய சாதாரண தருமங்கட்குப் பொருத்தமின்றிக்கூறல். இங்ஙனம் கூறுவதினும் வாய் பொத் திக் கிடக்கை நன்று. ஏனெனில் அனுபவமில்லாவிடத்து அனைத்தையுஞ் சின்மாத்திரமாக்கியனுபவித்தல் கூடாது. யுத்தி யேனுமின்றேல் பிரபல சுருதி யென்பதற்கு விக்கினம் வரும். சுருதிமாத்திரத்தாலாயினுங் கூறப்புகின் ஏனைய பண்டிதர் வித் வான்களைக் காட்டினும் தாம் வேதாந்த சாம்பிரதாயத்தா ரென் பதி லென் சிறப்பு? எந்நூல் கிரந்த கர்த்தர்களுந் தத்தங் கருத் தை வாக்கியப் பிரயோகத்திலேனும், செய்யுட் பிரயோகத்தி லேனு மமைத்திருக்கின்றனர். அங்ஙன மமைத்திருக்கின்றதை யுணரவேண்டின் அது எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பலங் காரர் தருக்கமுகத்தாலன்றிக் கூடாது. ஆயின் பண்டிதரே சா லுமெனின் வேதாந்தானுபவ ரசமு முண்டேல் சாலும். இன்

றேல் அவர் பதவுரைக் கதிகாரிகளன்றிச் சாம்பிரதாயத்தா ரல்லர். சாம்பிரதாயத்தாரெனத் தமைக் கொள்ளிலோ, யுத்திக்கு முரணது சுருதியனுபவங் கூற வேண்டும். அங்ஙன மின்றேல் தார்த்தோன்றிச் சாம்பிரதாயத்தா ரெனப்படு மன்றோ! இங்ஙன மாவதினு மூடமௌனமா யிருக்கை பிறர் மதிக்கைக்கு நன்கு சிறப்பு. இஃதன்றியும் குருத்தனம் விழையாதா ரெங்கனுமில்லை; விழையினுந் தத்த மையந்திரி பகன்றரல்லர்; அகன்றர்போற் காட்டினும் பிறர்பா லென்செய்வர்? உண்மையை ஞானநூல் போல் ஞாயம், சோதனை, பொருத்த மென்னு மிம்முன்று முகத் தாற் கண்மம் பத்திகளைக் கூறும் அற்ப சுருதிக ளுணர்த்தா வென்பதை எங்ஙன நிலையுறுத்தவல்லார்? யாரேனு மிங்ஙன முரணின்றி யுணர்த்தவல்லரா யுரையடிந் அஃது யாமேற்ப மல்ல மென்பர்; யாதினாலென வினவின், எமது சாம்பிரதாயத் தா ரல்ல ராதலினென்பர். ஞாயம் சோதனை பொருத்த முள வேற் கூடாதென்னை? இங்ஙனமின்றி யெமதாசான் சொல்வ தைக் கேட்ட லெமது மரபென்பர். இவர்களிடமுரை யென் சிறப்பிற்றோ? அதை யேற்கும் விவேகமென் சிறப்பிற்றோ? முற்று முணர்ந்தாரே யிதனை யறியவேண்டும். இதனிலும் யாமுணர்த்த வேண்டுவ தென்னை யுளது? இது நிற்க. இன்னு முரைக்கிற் பெருகுமாதலிற் சுருக்கி யுரைத்தாம்.

ஓம்

பரப்ரஹ்மணேநம:

கைவல்லிய நவநீதப் பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி.

பாடல்.	பக்கம்.	பாடல்.	பக்கம்.
அ		ஆ	
அகமெனு	...	கருஉ ஆண்டதேசிக	...
அக்கினிகட்டு	...	கச ஆதாரமறைந்	...
அத்திலெம்	...	உஉக ஆதிமுக்குண	...
அசலநிரஞ்சன	...	உசுரு ஆரணப்	...
அச்சுவத்த	...	கஎஉ ஆரோப	...
அடங்கிய	...	கஅ ஆர்க்கு	...
அண்ணமன்னருளி	...	நுடு ஆனபாவி	...
அதனையி	...	உகஅ ஆனவிம்ம	...
அதுதானெப்படி	...	உக ஆலையா	...
அத்தியாரோப	...	உசு ஆன்றபதமா	...
அந்தக்கண	...	உருஎ இ	...
அந்தமுநடு	...	எ இகமான	...
அந்தவாறிருந்	...	உகச இக்குணங்	...
அப்படியிரு	...	உகக இங்குமப்படி	...
அரவன்று	...	சச இதயமொத்த	...
அரிதாரு	...	க௦உ இதுநினக்	...
அரியமெய்	...	க௦எ இந்தச்சீவ	...
அருவமாகு	...	உகக இந்தஞானந்	...
அருளுமை	...	ககஎ இந்தநிச்சய	...
அழிவிலாத	...	கசஎ இந்தநீ	...
அழுக்கொடு	...	நச இந்தமாயை	...
அளிமகனெடும்	...	க௦ இந்தவாறைந்	...
அறியாத	...	சச இப்படிப்போல	...
அறிவுக்கு	...	எச இப்புவி	...
அறுசுவை	...	கச௦ இம்பரின்	...
அனகமைந்	...	கசக இராசது	...
அனுபவானந்	...	அஅ இருவகை	...
அன்னபா	...	உச௦ இருளாக	...
அன்னதன்	...	கரு இலக்க	...
ஆ		இலலையா	...
ஆகமப்பிர	...	ககஎ இவனதி	...
ஆடவர்	...	கசக இவனயன்	...

உ கைவல்லிய நவந்தப் பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி.

பாடல்.	பக்கம்.	பாடல்:	பக்கம்.
இ		ஐ	
இவ்வாறு	...	ஐயனே	...
இவ்வுடன்	...	ஐயாகேளீர்	...
இன்னதுதேகந்	...	ஓ	...
இன்னவகை	...	ஒருவழியிது	...
இன்னவாற	...	ஒன்றாகிய	...
		ஒன்றுகேண்	...
ஈ		ஓ	
ஈசகாரிய	...	ஓயந்தகன	...
ஈசனுக்கி	...	க	...
ஈசனுமா	...	கங்கையிற்	...
ஈனந்தரு	...	கடநீரின்	...
ஈன்றளித்	...	கடமெனு	...
உ		க	
உண்டுறங்	...	கண்டறிந்	...
உதவும்புவி	...	கரணமா	...
உத்தமகுரு	...	குருதுமனோ	...
உத்தமம்வெளுப்பு	...	குருப்பை	...
உருக்கியதரா	...	களங்கமற்	...
உருவங்களி	...	கள்ளுழு	...
உலகமான	...	கற்பனைவர்	...
உன்முகம்	...	கா	
எ		கா	
எத்தனைநா	...	காமமாதிகள்	...
எரிகின்ற	...	காமியத்தவ	...
எல்லாங்கண்	...	காரணசரீர	...
எல்லாச்சீவ	...	காரியங்க	...
எவருடை	...	கானனீர்	...
எவனாகிலு	...	கி	
எனவுரைத்	...	கிளர்மக	...
என்மனந்	...	கு	
என்னபுண்	...	குகன்றனை	...
என்னுடை	...	குரவாசிகா	...
என்னுமா	...	குலவுசற்குரு	...
என்னேத்தா	...	குளிரிளக	...
ஏ		கே	
ஏகமாய்	...	கெடலான	...
ஏமமாயா	...	கே	
ஐ		கே	
ஐந்துபூதமு	...	கேவலநிலை	...
		கை	
		கைதவங்	...

கைவல்லியநவநீதப் பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி ௩

பாடல்.	பக்கம்.	பாடல்.	பக்கம்.
ச		சோ	
சகமதி ...	௫௩	சொற்பன ...	௨௧௩
சடமதா ...	௨௦௪	சொன்னது ...	௧௭
சடமான ...	௨௩௩	சூ	
சட்டிசூட ...	௧௫௪	சூனங்காரண ...	௨௨௭
சத்திசத்தனை ...	௨௨௦	சூனமார் ...	௧௮
சத்தேசித் ...	௨௪௧	த	
சத்தொடுசித் ...	௭௧	தஞ்சமா ...	௮௮
சந்ததம்புருட ...	௧௧௪	தடத்து ...	௧௫௪
சமந்தமம் ...	௧௦	தடைகளே ...	௧௩
சருவமுத்தியை ...	௨௦௩	தத்துவஞானம் ...	௩௦௨
சூ		தத்துவத்தின் ...	௨௭௧
சாதனமின்றி ...	௧௨	தத்துவப்பத ...	௮௪
சூ		தத்துவவனு ...	௧௫
சிஞ்ஞாச ...	௨௮௧	தத்துவவிசா ...	௬௨
சிட்டர்புகழ் ...	௨௮௪	தத்துவவிளக் ...	௩௦௮
சிட்டனிவ் ...	௧௧	தர்ப்பணத் ...	௧௮௪
சித்ஞானிறை ...	௩௦௦	தன்பதியல்லா ...	௧௨௧
சிரவணப் ...	௧௧	தன்னையுந் ...	௨௦
சிவசொரு ...	௧௫௧	தூ	
சிறந்தநன ...	௧௬௮	தாகப்படும் ...	௨௪௪
சூ		தாமதமிரா ...	௨௩௨
சீரியவீச ...	௪௨	தாலத்தின் ...	௨௪
சீவபேதங்க ...	௧௬௪	தானன்றி ...	௨௩௦
சீவன்மு ...	௧௦௫	தானிகர் ...	௪௮
சூ		தி	
சுத்தமாஞ் ...	௧௩௪	திகழ்ந்த ...	௧௬௧
சுத்தியில் ...	௫௮	தினமுமண் ...	௧௮௧
சுருதியுத்தி ...	௨௭௨	தீ	
சுழுத்தியில் ...	௫௭	தீராய் ...	௧௧
சூ		து	
சூக்குமசக ...	௩௧	துரியநிலந் ...	௨௮௧
சே		துருத்திமா ...	௧௬௬
செய்கையு ...	௧௩௮	துற்சங்க ...	௨௭௮
சென்மாந்த ...	௨௩௭	துளங்கு ...	௧௮௩
சென்றது ...	௧௦௧	தூ	
சோ		தூங்குஞ் ...	௨௫௨
சொருபஞா ...	௧௬௪	தூடனத் ...	௪௭
சொல்லிய ...	௧௦௧	தூலஞ்சூம ...	௭௪

சு கைவல்லியநவநீதப்பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி.

பாடல்.	பக்கம்.	பாடல்.	பக்கம்.
தூ		ப	
தூலமேமரு ...	சுக	பஞ்சினையூழித் ...	க௦௫
தே		படமுதாலும் ...	சசு
தெசபுமான் ...	சசு	படர்ந்தவே ...	அ
தெரிதரும ...	கச௭	பத்தியும் ...	கஅ௦
தே		பந்தமனை ...	உக௦
தேகத்தனல ...	க௩௭	பலகலையு ...	உ௭௩
தேகமல்லாம ...	உஉ	பன்னிய ...	அ௫
தோ		பா	
தொடர்பவந் ...	கசு	பாவமிந்த ...	உஅஅ
தோ		பி	
தோற்றமாஞ்சத்திதன் ...	௩௬	பிரமஞானி ...	க௦௩
தோற்றமாஞ்சத்திதானே	௫௫	பிரமபாவனை ...	க௫
ந		பிரமமாந்தனை ...	சுக
நரரின்மன் ...	க௫௭	பிரமரூப ...	உ௦சு
நரர்குழி ...	க௧௩	பிறந்ததுண் ...	உக௧
நலமெய் ...	௭௭௫	பிறிவதெப்படி ...	சுக
நல்லவனை ...	கசுக	பின்னைமூவ ...	க௦உ
நற்கருத்து ...	ககசு	பு	
நனவுகண்ட ...	உ௩	புண்ணிய ...	சு௫
நன்மையா ...	கஅஅ	புலவர்புகழ் ...	உ௭௭
நா		புலியுமனு ...	உசசு
நாசச்சரி	உ௩௬	பூ	
நாலாம்பூமி ...	உஅ௩	பூச்சியலீ ...	சுஅ
நானென ...	௩௦௧	பூரிக்குங் ...	உ௨சு
நானென்ற ...	உக௨	பூன்மறாம் ...	சுக
நி		பே	
நிசமானது ...	உ௫அ	பேதகன்ம ...	க௦௦
நித்தியம்பூ ...	உசசு	பேதமான ...	அ௦
நித்தியவனித் ...	க௦	பொ	
நிர்க்குண ...	உசசு	பொய்யை ...	உகசு
நிறைந்தவா ...	உக௩	பொல்லாத ...	உஅ௫
நீ		பொறுமை ...	க௦சு
நீநானென் ...	க௨	பொன்னில ...	உ
நெ		போ	
நெய்யும் ...	உ௫௫	போகத்தில் ...	உசுக
ப		போகமாரு ...	கக௦
பங்கயாசனன் ...	உக௨	போனசன்மங் ...	௭௭௭
பஞ்சகோசமும் ...	௭௨		

கைவல்லியநவந்தப் பாட்டுமுதற்குறிப்பு அகராதி. ௫

பாடல்.	பக்கம்.	பாடல்.	பக்கம்.
ம		மோ	
மதுரமாங்	...	எஅ மோகவிருள்	...
மதுவிழைச்	...	ககஉ யோ	...
மந்தமுந்தி	...	உஅஎ யோகஞா	...
மந்திரமூர்	...	ககஎ வ	...
மரங்கள்	...	சஉ வகுத்தகன்	...
மலடமைந்	...	உக௦ வஞ்சகமில்	...
மற்றைமுப்	...	ககஅ வடநூல்வல்	...
மனதுசத்	...	கந௦ வணங்கிரின்	...
மனத்தினா	...	உகச வந்ததோரி	...
மனநாசஞ்	...	கநந வா	...
மனுடன்	...	உருக வாக்கியந்த	...
மனைக்குள்	...	கஅச வா தலுவயத்	...
மனைவிலங்குறு	...	கஎரு வாயுஸ்தப்ப	...
மா		வாராயென்	...
மாயையென்பது	...	உகத வி	...
மாயையென்பதேது	...	உகஎ விடயசக	...
மானஞ்சிற	...	உசஅ விண்ணென்றே	...
மு		வித்தியானந்	...
முத்தனை	...	கூ விருத்திகளடக்க	...
முத்திலங்கி	...	கருஅ விருத்திஞா	...
முந்தவகண்டா	...	உஎரு விருத்தியும்	...
முந்தியசங்கை	...	கஉஉ விவகாரவே	...
முற்புவிழா	...	உஅ௦ வினவுமிடத்	...
முன்புகல்தச	...	எந வி	...
முன்னிலங்	...	உஅஉ வீடதாம்பரி	...
மு		வீயாதசத்	...
மூவராம்	...	கஎ௦ வே	...
மே		வேகின்ற	...
மெய்யுங்	...	கசக வேடமாறிய	...
மே			
மேவுமண்	...	உஉரு	...

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

முற்றும்.

ஓம்
பரப்ரஹ்மணேநம:
பரிசோதன பத்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பழை.	திருத்தம்.
உசு	உசு	ஒரோர்	ஒரோர்
நஉ	சு	யந்திரி	யந்திரி
ருஅ	ரு	முத்தியும்	முத்தியும்
,,	நச	பிறப்ப	பிறப்பு
ருசு	உச	மாய்ப்பார்	மாய்ப்பர்
எஉ	கசு	யான்வா	யான்மா
க஠	அ	துறும்	துறும்
கஉந	உ஠	அத்தர்	அத்தர்
கசஉ	நஉ	கேளீர்	கேளீர்
கசுரு	கசு	மூன்று	மூன்று
கசுஎ	நஎ	தனாகிய	தானாகிய
கஅச	கசு	களிபம்கல	களிம்பகல
உநசு	கசு	பெருவாழ்வு	பெருவாழ்வு
உருஉ	கஎ	ஸ்தானசும	ஸ்தானசுகம்
உசுஎ	கசு	தோன்றச்	தோன்றச்
ந஠சு	நந	யானுவிடத்	யானுவிடத்துக்

பரிசோதனபத்திரம் முற்றும்.

நூல்.

க - கவி. அவதாரிகை.

[ஜீனேசுரராகவும், கூடஸ்த பிரமமாகவும் விளங்குவது யாதோ அது தன்னையடைபவர்க்கே கோசுரமாகவும், கோசுரமாகவும், அருளிறையாகவும், குருமூர்த்தமாகவும், உபாசனாமூர்த்தமாகவுந் தோன்றிநிற்கும்; அதை யங்நன மங்நனம் வழுத்துவான் புகுந்தார் இக்கவியில் வஸ்துவையகோசரமாகத் துதிக்கின்றார்.]

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந் தன்னிலத் தரத்திற் சீவ சாக்ஷிமாத் திரமாய் நிற்கும் எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலா நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி.

(இதன்போருள்.) பொன்னிலமாதராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந்தன்னில்(எ-து)—பொன் மண் பெண்ணிவைகளில் விருப்பமுடையோரும் அகன்றோருமாகிய விவ்விருவ ருள்ளத்தின்கண், அந்தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய்நிற்கும்(எ-து)—ஆகாயத்தைப்போலச் சீவசாட்சிமாத் திரமாக விளங்குவோன், எந்நிலங்களினுமிக்க வெழுநிலமவற்றின்மேலா நன்னிலமருவும் (எ-து)—எவ்வகைப் பதவிலங்களினு மிகச் சிறந்த அல்லது அஞ்ஞானபூமிகளினு மிகச்சிறந்த வெழுவகையாயுள்ள ஞானபூமிகளினு மேலாயுள்ள துரியாதீதத்தி லீசசாட்சிமாத் திரமாக விளங்குவோன் யாவனோ?, ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி (எ-து)—அந்த வேகநாயகனது திருவடிகட்கே வந்தனம் (எ-து).

பொருந்தினர் பொருந்தா ரென்பதனால் ஞானியும் ஞானியுமெனக் கொள்க. அந்தரத்தி லென்பதனால், சந்தனத்தின்கண்ணு மமேத்தியத்தின்கண்ணு நிறைந்துள்ள வாகாயத்திற்குச் சுத்தாசுத்த மின்மையைக் காட்டுங் குறியெனப்பெற்றும். அதுபோலச் சீவசாட்சிமாத் திரமாய்நிற்கு மென்பதனால், அந்தச் சீவசாட்சியாகிய சைதன்னியம் சலட்சணமாயினும் விலட்சணமெனக் குறிக்க நின்றதெனக் கண்டாம். சாட்சியென்னது சீவசாட்சியென்றதனால் ஈசசாட்சியெனக் கொண்டாம். ஒருகாற் சுத்தமு மொருகாலசுத்தமுமா யிருப்பினு மிருவகையுமெனெனக் குறிக்க உள்ள மென்றார். நிற்கு மருவு மென்பதை யுயர்திணை யாண்பாலாக்கியது ஏகநாயகனென்னு முயர்திணை யாண்பாலப்பற்றியென்க. இதனைப் “பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மையிற், செல்லாதாகுஞ் செய்யுமென்முற்றே” என்னுஞ் சூத்திரவிதியாற்காண்க. யாவனென்னும் வினா வருவித்ததைப்

பற்றி அந்தவென்னுஞ் சுட்டு வருவிக்கப்பட்டது. நிற்கும்மருவு மென்னும் வினைகள் கூடஸ்தனாகநிற்கும் ஏகநாயகன், பிரமமாக மருவு மேகநாயகனென முடிக்கின் பெயரச்சங்கனாம். இக்கவியின் மூன்றாம் அடியின் எதுகை பொதுநகரமாயினும் இனமாதற்பற்றியாதவின் வழுவன்றென வுணர்க.

(கருத்து.) எந்த வேகநாயகன் ஞானி யஞ்ஞானிகள் உள்ளத்தின்கண் சீவசாட்சி மாத்திரமாயும், ஞானபூமியேழினு மேலாய தூரியாதீத்திற் பரசாட்சி மாத்திரமாயு மிருக்கின்றோனே, அந்த வேகநாயகனது திருவடிகட்கு எமது வணக்க முண்டாகுகவென்பது. இங்ஙனமன்றேல் முரணும். சீவசாட்சியா யென்னுது மாத்திரமென மிகைபடக்கூறியது சுயம்பெனக் குறிக்க. எந்நிலங்களினு மென்பதற்குக் கீழேழ் மேலேழ் நிலமெனக் கூறுவது புராண சம்மதம். இன்னும் சகலமத ரிச்சயங்களாகிய வெந்த நிலங்களினு மெனப் பொருள்கொள்ளினு மொருசாரமையினு மமையும். சீவசாட்சி கூறியதுபற்றி ஈசுவரசாட்சி வருவித்தது அருத்தாபத்தி. ஜீவேசுவரராக விளங்குவ திருவகைச் சாட்சியெனவும், இவ்விருவகைச் சாட்சியாக விளங்குவ தேகநாயகனெனவும் பொருள்படுதலாலிங்கே வணக்கமைக்கிய மெனக் குறிப்பிக்கின்றது. உள்ளந்தன்னி னிற்கு மேகநாயகனென்னில், நன்னிலமருவு மேகநாயகனெனப் பொருள்கொள்ளுதும். உள்ளந்தன்னில் சீவசாட்சிமாத்திரமாயிற்று மென்றதனால், மேலாநன்னிலந்தனில் ஈசுவரசாட்சி மாத்திரமாக மருவுமென்றும். உள்ளந்தன்னில் ஏழாம் வேற்றுமை விரி. நன்னிலம் பண்புத்தொகை. அந்தரத்திலென்பதை யிரண்டிடத்து மொட்டிக. ஏகநாயகனென்பதி லேகமென்றது சாட்சித்துவிதம் அறற்கு மிகைபடக் கூறியதென்க. ஏகநாயகனென்னு நிலைக்குச் சாட்சித்துவிதம் கற்பிதம்; இந்தச்சாட்சித்துவித நிலைக்குச் சீவேசுவரத்துவிதம் கற்பிதம்; இந்தச் சீவேசுவர கற்பிதநிலையைக் கற்பிதமென்றுணராது இவற்றையே ஆண்டான் அடிமையெனக் கொண்டனர் மதத்தர். அத்துவிதி வணக்கத்தையும் ஏனைய மதத்தர் வணக்கத்தையுங் குறிப்பிக்க நின்றது, இந்நூலாசிரியரது வணக்கமெனக்கொள்க. அவற்றினு மென்றவுமமை தொக்கு நின்றமையின் வருவிக்கப்பட்டது. ஏனைய மதஸ்தர் வணக்கம் பேதமெனவும, இந்நூலாசிரியர் தமது வணக்கம் அபேதமெனவுங் காட்டப் போற்றியென்றார். ஏகநாயகன் போற்றி யென்னுது பதங்கள் போற்றி யென்றமையின், பதங்கள் இருவகைச் சாக்ஷிகளாகிய கூடஸ்த பிரமமெனக்கொள்க. அவயவியை யன்றி யவயவ மின்மைபோல, ஏகநாயகனை யன்றி யிருவகைச் சாக்ஷியு மின்மையின் பதங்கள் போற்றியென்றார். ஏனைய அவயவங்களுக்கு வணக்கங் கூருதது தம்மை யிழிந்தோரெனக் காட்டற்கு. ஜீவேசருக்குச் சலட்சண வில்ட்சணமா யிருத்தலிற் சாட்சியென்றார். நன்னிலமருவு மேகநாயகனென்பது குருவெனினு மமையும்.

[நிறுத்தமுறையானே வஸ்துவைக் கோசரமாக
இக்கவியில் துதிக்கின்றார்.]

ஈன்றளித் தமிழ்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனாய் மாலாய்
ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யனந்தழர்த் தியுமாய் நிற்கும்
பூன்றமுத் தனுமாயின்பப் புணரியா தவனாய் நானூந்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின் றேனே.

(இ-ள்.) ஈன் மணித்தழிக்குஞ் செய்கைக்கே துவாம் (எ-து)—சிருட்டி-
திதி சங்காரஞ்செய்யும் கிர்த்தியங்கட்டுக் காரணகர்த்தர்களாகிய. அயனாய்
மாலாயான் ஹீசனுமாய் (எ-து)—பிரமாவாகியும் விஷ்ணுவாகியும் சிறந்த
உருத்திரனாகிய மிருப்பதுமன்றி, தானே யனந்தமூர்த்தியுமாய் (எ-து)—
தானே யின்னு மளவிறந்த மூர்த்திகளாகியும், நிற்கும்பூன்ற முத்தனுமாய்
(எ-து)—இருந்தபடி யிருக்கும் பரிபூரண ஞானியாகியும், இன்பப் புணரியா-
தவனாய் (எ-து)—பிரமாநந்த சாகரத்திலுதிக்கு ஞானசூரியன்கியும், நாளுந்-
தோன்றிய விமலபோத சொரூபத்தைப் பண்கின்றேனே (எ-து)—சேதோ-
தயமாக விளங்குங் களங்கரகிதமான, பிரஜ்ஞா சொரூபத்தை வணங்கு-
கின்றேன் (எ-து).

இங்கே கோசரமாவது ஞானம்; இந்த ஞானமே யிங்ஙனமாகக்கூறிய வனந்த பேதங்களுமா மென்பதுதோன்றத் தானேயெனத் தேற்றேகாராய் கொடுத்தனர். புணரியாதவனென்னுது இன்பப்புணரியாதவன் என்றத னால், ஞானசூரியனென்றும். என்று மொருதகைத்தாக விளங்குதலென் பார், நானுந்தோன்றிய வெனவும். சமஸ்த்முமாக ின்று விளங்குவதாற் பிரஜ்ஞா சொருபத்திற்கு வணக்கமெனவும் கூறினார். இதுபற்றி வேதமா நாவால் நான்குவேதத்தினு முடிவாயுள்ள மகாஸாக்கிய நான்கனுள் முதல் வாக்கியமாகப் பிரஜ்ஞானம் பிரமமெனக் கூறப்பட்டதெனக் கொண்டாம்.

வினா:—இந்தப் பிரஜ்ஞான மென்பதைக் கோசரமெனக் கொள்வதென்ன?

விடை:— அறிவு, ஆனந்தமென விரண்டாம்; அவற்றுள் அறிவன்றி ஐக்கீவ பரமுண்டாயி னறிவன்றி யானந்த முண்டாகலாம்; இன்றே லெஃது மின்றும். எவ்வனமெனின், சோதனையி லறிவாகமுடியாத திரிபதார்த்தங் களி லொன்றும்லீலை. இவைகள் அன்னிய மாகாதிருக்க ஆனந்தமென்ப தெவ்வன மன்னியமாக முடியும்? யாழு மறிவாதலா லெம்மா விதனை விசா ரித்தனுஷ்டித் ததுவாகக்கூடும். ஆதலின் கோசாமெனத்தகும்.

வினா — அறிவே இருந்த சிந்தி சடகா மா புகை பெய்வன மறியலாம்?

விடை:—அறிவாகிய சத்தையன்றிப் பிராதிபாலிகம், வியாவஹாரிகம், பாரமார்த்திகமென்னுஞ் சத்து மூன்றில்லை. பிராதிபாலிக சத்தே சிருஷ்டி, வியாவஹாரிகசத்தே திதி, பாரமார்த்திக சத்தே சங்காரமாம். ஆதலினிதனை மறுத்தற் கிடமின்றென்க.

(க-து.) ப்ரஜ்ஞாசொரூபமே சிவமாதலி னதனையே பொருளாக விங்கே வணக்கங் கூறியதென்பது. இந்தவணக்க மெல்லாமாய் நிற்கு மவசரத்தின்மே னின்றது. (உ)

ங - கவி. அ - கை.

[நிறுத்தமுறையானே வஸ்துவை யருளிறையாக
இக்கவியில் துதிக்கின்றார்.]

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமாம் பிரம மென்பாற்
கவருடைப் புவன மெல்லாங் கற்பித மென்ற நிந்து
சுவரிடை வெளிபோல் யானே சொரூப சுபாவ மானேன்
அவருடைப் பதும பாத மனுதினம் பணிகின் றேனே.

(இ-ள்.) யானே யெங்குமாம் பிரமம்(எ-து)— நானே யெங்குமாய் நிறைந்துள்ள பிரமசொரூபமென்றும், கவருடைப் புவனமெல்லா மென்பாற் கற்பிதமென்றும்(எ-து)—அனந்தபேதமாகத் தோற்றமுநின்ற வண்ட நிரைபலகோடிகளுமென்னிடத்தில் மித்தையென்றும், எவருடையருளால் யானேயறிந்து சுவரிடைவெளிபோற் சொரூபசுபாவமானேன்(எ-து)—யாருடைய வனுக்கிரகத்தினால் நானேயறிந்து சுவரிலு நிறைந்துள்ள வாகாயம் போல் சாட்சாத்கார சொரூப சுபாவ மானேனோ?, அவருடைப் பதுமபாத மனுதினம் பணிகின்றேனே(ஏ-து)—அந்த மகானுடைய தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களைச் சதாகாலமும் நமஸ்கரிக்கின்றேன் (எ-து).

என்று என்பதை யீரிடத்துமொட்டுக. எண்ணும்மைகள் தொக்குநின்றன. யானே பிரமசொரூபமென்றுக்கியவிடத் ததிலுள்ள சமஸ்தபேதங்களு மென்பாலாதலால்என்பாற் கவருடைப்புவனமெல்லா மெனவும், அனைத்து மெனதுசொரூபமாக விளங்கலிற் கற்பிதமெனவும், இங்ஙனமாய நிலையை யறிவுக்கறிவாகரின் தருளிறை யறிவிக்க அங்கறிந்தது யானே யாதலால் யானே யறிந்தெனக்கூட்டிப் பொருள்கொண்டாம். சுவரிடை வெளிபோலென வுவமித்தது தடையின்மையைக்குறிக்க. அஃதிருந்தபடி யிருந்தேனென்பதை விளக்கச்சொரூபசுபாவமானேனெனவும், இங்ஙன முணர்த்த வல்லா ரெங்கணு மில்லையென்னு மருமைதோன்ற கவருடையருளால்எனவும், கைம்மாறு வேறின்மையின் பணிகின்றேன் எனவும் கூறினார்.

(க-து.) சமஸ்தமு மித்தையாக்கி. அவற்றைப் பிரமமாக்கியதுமன்றி யானு கவு மாககினுரென்பது விசேடம். இத்தனால் விளங்குவ தியாதேனில் என்

னைத்தவிர யாதொன்றுமில்லையென்பது. என்னை? “என்னைத்தவிரமற்றிங்கே துமில்லையென்னோ, பொன்னைத்தவிரவிலாப்பூடணம்போற் - பொன்னையுரு, வேருக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோனம்மையும், வாறப்பகுத்துரைத்தோமால்.” என்று சொருபஞானதேசிகரோதுதலின்.

சுவரிடை யென்பதி லும்மை தொக்குநின்றது. நேரே விளங்காமை யாற் கொண்குட்டிப் பொருளுரைத்தாம். இக்கவியி லிவ்வருளிறையா லாயபயன் எனக்கயலெனக் கொண்டிருந்த பிரமம் யானையென்றும், சகல வுலகமு மென்னிடத்திலென்றும், அவை வெறும் பொய்யென்றும், அவற் றைச் சின்மாத்திரமாக்கிக் காட்டலா லென்னையன்றியில்லையென்றும், எந் தச் சபாவமாக வேண்டியதோ அது வானேனென்றுங்கொள்ளக்கிடந்தது.

ச - கவி. அ - கை.

[நிறுத்தமுறையானே வஸ்துவைக் குருமூர்த்தமாக
இக்கவியில் துதிக்கின்றார்.]

என்னுடை மனது புந்தி யிந்திய சரீர மெல்லாம்
என்னுடை யறிவினாலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி
என்னுடை நீயு நானு மேகமென்றைக்கியஞ் செய்ய
என்னுடைக் குருவாத் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சி னேனை.

(இ-ள்.) என்னுடைமனதுபுந்தி யிந்திய சரீரமெல்லாம் (எ-து)—என தாகக்கொண்டிருந்த மனம் புத்தி ஐயுணர்வு சரீரமுதலிய வனைத்தையும். என்னுடை யறிவினாலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி(எ-து)—எனதறிவைச் சுயம்பிரகாசமாக விளக்கி யந்த வறிவினாலேயே சூரியசந்திதானப் பணிபோ லழித்து, என்னுடை நீயுநானு மேகமென் றைக்கியஞ்செய்ய(எ-து)—எனது சொரூபமாகியநீயென்பதும், உனதுசொரூபமாகியநானென்பதும், ஒன்றே யென் றைக்கியஞ் செய்வான் வேண்டி, என்னுடைக் குருவாத்தோன்று மீசனையிறைஞ்சினேனை(எ-து)—எனதாசிரியமூர்த்தமாக வெழுந்தருளிய பரமசிவத்தை நமஸ்கரித்தேன் (எ-று).

என்னுடையென்னுநான்கும் என்னுடையவென் றிருக்கவேண்மொத் தாலீறு தொகுக்கப்பட்டன. சகல தத்துவங்களையு மெனதாக மெய்யென் றிருந்த வென தறிவைக் கொண்டே யவற்றைப் பொய்யாக்கினாரென்பது தோன்ற, என்னுடை மனது புந்தி யிந்திய சரீரமெல்லா மென்னுடையறி வினாலே யிரவிமுன்னிமமேயாக்கி யெனவும், உபாதித்தரயத்தால் நீ நானெ ன்னும் பேதங்காட்டலையன்றி யறிவினால் சற்றுமில்லையென்பதுதோன்ற. என்னுடை நீயுநானு மேகமென் றைக்கியஞ்செய்ய வெனவும், ஞானகதர் பிரத்தியக்ஷத்திலன்றி ஐக்கியமென்பது ஈச்சயத்தாலும் பாஷையினாலும்

பயன்படாதென்பது தோன்ற, இரவிமுன்னிமமேயாக்கி யெனவுங் கூறி னார். என்னுடை நீயுமென்றதனால் உன்னுடை நானுமென்றும். சரீர மென்னாது சரீரமெல்லாமென மிகைபடக்கூறியது ஸ்தூலம் சூக்ருமம் காரணம் என்பவற்றைக் குறிக்கவென்க.

வினா:— உபாதித்யத்தி லொன்றாயிருக்க என்னுடை மனஞென வேறுபிரித்த தெற்றிற்கு?

விடை:— அந்தக்கரணப் பிரதிபலன் சிதாபாசனென்னுமிடத்தும். பற்றிப்பாயுந்தகையதென்னு மிடத்தும், ஆதார ஆதேய தருமத்தைப்பெறு திருக்கின் மனமொன்றே யெனக்கூறத்தகும். அங்ஙனமனுபவம் யாவர் மாட்டும்இல்லாததால் ஒன்றெனப்படாது. அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதம் அகற்றத்தக்கது பரமசிவத்தையன்றி இன்றாதலால், என்னுடைக்குருவாத் தோன்று மீசனென்றார். நீயேநான் நானே நீ யென்றாயவிடத்து இறைஞ்சி னேனென்றது எத்தகையாய வணக்கமோ அதனையுணர்ந்தாரே அறிய வேண்டும். என்னுடை நீயுநானும் ஏகமென்றவிடத்து, உபாதிசகித அறி வுக்கன்றென்க.

அறிவுக்கறிவாய்நின் றறிவிக்கும் அவசரமூர்த்தம் அருளிறையெனவும் நேரே மானிடச்சட்டை சாத்திவந்து அடியாரைத்தடுத்தாட்கொள்ளு மவ சரங் குருமூர்த்தமெனவும் இருப்பதுபற்றி இங்ஙனங் கூறியதென்க. (ச)

ரு - கவி. அ - கை.

[ரிறுத்தமுறையானே மேற்கூறிய குருமூர்த்தத் தை வணங்கி

உண்மையாவது இத்தகையதென

இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அந்தமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி வான்போற்
சந்தத மொளிநு ஞான சற்குரு பாதம் போற்றிப்
பந்தமும் வீடுங் காட்டப் பரந்ததூல் பார்க்க மாட்டா
மைந்தரு முணரு மாறு வஸ்துதத் துவஞ்சொல் வேனே.

(இ-ள்.) அந்தமுநடுவுமின்றியாதியுமின்றி(எ-து)—ஆதிமத்தியார்தரகி தமாய்வான்போற் சந்ததமொளிநுஞான சற்குரு பாதம்போற்றி(எ-து)— ஆகாயத்தைப்போல இடைவிடாதிருந்து சதோதயமாக விளங்குகின்ற ஞா ன வடிவமாயுள்ளசற்குருநாதனது திருவடிகளைவணங்கி, பந்தமும்வீடுங்கா ட்டப்பரந்ததூல்(எ-து)—பந்தநிலை யினையதெனவும் முத்திரிநிலையினையதெ னவும் காட்டுவான்வேண்டி. விரிவாகக் கூறப்படுகின்ற வேதாந்தகாஸ்திர சாகரங்களை, பார்க்கமாட்டா மைந்தருமுணருமாறு(எ-து)—ஆராய்ந்துண ரத்தக்க சக்தியில்லாத சீட்டுமெளிதிலுணரும்படி, வஸ்துதத்துவஞ்சொல் வேன்(எ-து)—உண்மையாயவஸ்து இஃதெனக் கூறுகின்றேன் (எ-று).

இங்கே சந்ததமென்பது காலத்தின்மேலும்,வான்போலென்னு முவமை இடத்தின்மேலும் ரின்றன. பரந்தவென்பது நூலென்பதற்குப்பெயரெச்ச மாயினும், பிறராலன்றித் தானேபரவுந்தன்மை நூலுக்கின்மையின் அந்த வினையைச் செய்ப்பாட்டுவினையாக்கினும். அந்தமுநடுவுமின்றியாதிபுமின்றி வான்போற்குந்ததமொளிருமென்னும்விசேடணம் ஞானத்துக்கே யுரியது. அதுவாக விளங்குபவர் ஆசிரியராதலால் ஆசிரியருக்குமாம். ஞானகுருவென் னது சற்குருவெனமிகைபடக்கூறியது, அஞ்ஞானசந்தேக விபரீதங்களைச் சுருதிமுகத்தால் மாத்திரமகற்றுதல்பற்றியும், இதுவுமன்றியேனையோரும் இப்பெயர் கொண்டதுபற்றியுமென்க.சற்குருவென்னது ஞானகுருவென் றது சரியை கிரியா யோகக்குருக்க ளன்றென்பிரிக்க. மைந்தருமென்னு மும்மை யிழிவு சிறப்பு. எனவே போதனா சக்தியை விளக்கிற்று.

(க-து.) உணரச் சக்தியற்றவர்களும் உணர்ந்துகொள்ளும்விதம் உண் மையைத் தெரிவிக்கப் புகுந்தனரென்பது. இது ஜீனாகருணியம்; செருக் கன்று. (ரு)

சு - கவி. அ - கை.

[முன்னே வஸ்துதத்துவமெனப் பொதுப்படக்கூறி இக்கவியில்
; அஃதினையதெனக் கூறுகின்றார்.]

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பற்ற்கடன் மொண்டு முன்னூற் குடங்களி னிறைத்து வைத்தார் குரவர்க ளெல்லாங் காய்ச்சிக் கடைந்தெடுத்தளித்தே னிந்தக் கைவல்ய நவநீ தத்தை யடைந்தவர் விடய மண்டின் றலைவரோ பசியி லாரே.

(இ-ள்.) படர்ந்த வேதாந்தமென்னும் பாற்கடல்மொண்டு முன்னூல் குடங்களி னிறைத்துவைத்தார்குரவர்கள்(௮-து)—முன்னுள்ளவேதாந்தா சாரியர்கள் தமது காலத்துக்கு முன்னரே விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டு வரையின்றி விரிந்துள்ள வேதாந்தமென்னும் திருப்பாற்கடலில் மொண்டு தம்மாலாயமுத நூலென்னும் குடங்களினிறைத்துவைத்தார்கள், எல்லாங் காய்ச்சிக் கடைந்தெடுத்தளித்தே னிந்தக் கைவல்ய நவநீதத்தை(௯-து)— அக்குடங்களி னிறைத்துவைத்த அனைத்தையும்ஒருங்குசேர்த்துக்காய்ச்சிக் கடைந்து அதிலெழுந்த வெண்ணெய்க்குக் கைவல்ய நவநீதமெனப்பெயர் தந்து இதனை யாவருமுன்னும்படியெடுத்துக்கொடுத்தேன், அடைந்தவர் விடயமண்டின் றலைவரோ பசியிலாரே (௯-து)—இதனை ஏற்றுண்பவர்கள் விடயமாகிய மண்ணைத்தின்ன அலைவார்களோ? அலையார்கள்; ஏனென்றிற் பசியில்லாதவர்களாதலால் (௯-று).

படர்ந்த வேதாந்தமென்னும் பாற்கடலென்பதும், முன்னூற்குடங்க ளென்பதும்,கைவல்யநவநீதமென்பதும், விடயமண்ணென்பதும்உருவகம். வேதமுடிவில் அகண்ட பரிபூரணமாக விளங்காரின்ற சுயஞ்சைதன்ய சாட்

சாத்தாரத்தைப் படர்ந்த வேதாந்தமென்னும் பாற்கடலெனவும், மகான் கள் தத்தமக்கியைந்த அளவு அதையேற்றுச் சிந்தித்துத் தெளிவுற்றதைப் பிறருய்யப் பாக்களிலும் வாக்கியங்களிலும் குறைவற அமைத்தன ரென்பதை மொண்டு முன்னுற்குடங்களி னிறைத்துவைத்தார் குரவர்க ளெனவும். அவ்வனுபவ ரசங்களையெல்லாமொருங்கே யென்னுளத்திற் கொண்டு என்னனுபவ ஞாளுக்கினியி லியையச் சிந்திக்கச் சிந்திக்கச் சேடித்து நின்றது நிரதிசயாந்தமா தலால் இதனையெடுத்துணர்த்தினேனென்பதை எல்லாங்காய்ச்சிக்கூடைந்தெடுத்தளித்தேனிர்த்தக் கைவல்ய நவரீதத்தை யெனவும், இதனருமையுணர்ந் திதனையடையுமாறு அடைந்ததற்குமாறாய நிலையையடையத் தவிப்பரோ நித்திய திருத்திய ராதலின் தவியா ரென்பதை அடைந்தவர் விடயமண்டின் றிலைவரோ பசியிலாரேயெனவுங் கூறியவாறு காண்க. இடுத லேற்றற்பால தல்லாத கைவல்ய நவரீதமென்னுந் திவ்விய மேலாயநிலையை அதற்கியைந்தமொழிகளாக்கித் தந்தமையின் கைவல்யநவரீதம் விடயமும், அதற்கியைந்தமொழிகளாலாய கவிஞரும், அக்கவிகள்மய மாய இந்நூலும், அவ்விடயத்தையுணர்த்தற்கியைந்த துணைக்கருவியாதலால் இந்நூல் சம்பந்தமும், இதனை யுணர வேண்டியவாறு உணர்ந்தனுபுவித்தற்குரியார் அதிகாரியும், அங்ஙனம் அனுபவித்தலாலாயது துக்கநிவிர்த்தியும், தடையற்ற வானந்தமும் ஆதலால் இவை பயனும் எனக்கொண்டாம்; கொள்ளவே இந்நான்கும் அனுபந்த சதுஷ்டய மென்றாயின.

வினா:—எதை விடய மண்ணென்றார்?

விடை:—சர்வமதத்தருங் கூறுங் கைலாய முதலிய சுகல பதவிகளும் அவற்றாலாய தாரதம்மிய சுகபேதங்களுமென வறிக.

வினா:—இவற்றை மண்ணென்பானேன்?

விடை:—மண்ணை யாகாரமாகியவிடத்து நாசத்துக்கே இடந்தரல் போல், விடயத்தையே சுகாகா- மாக்கியவிடத்து ஓயாப் பிறப்பிறப்பிற்கே யிடந்தரலாலென்க.

(க-து.) அனுபந்த சதுஷ்டயத்தினிலே இஃதெனவிளக்கியதென்பது. இங்கே விடயமண்ணென்பதின் முக்கியார்த்தம் அறிவுக்கயலை. (சு)

எ - கவி. அ - கை.

[மேல்நிறுத்தமுறையானே வஸ்துவை உபாசன மூர்த்தமாகத் துதித்து இந்நூலை இருவகைப்படலமாக்கி அவற்றிற் குரியபெயரை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முத்தனை வேங்கடேச முகுந்தனை யெனையாட் கொண்ட கர்த்தனை வணங்கிச் சொல்லுங் கைவல்ய நவரீ தத்தைத் தத்துவ விளக்க மென்றுஞ் சந்தேகந் தெளித லென்றும் வைத்திரு படல மாக வகுத்துரை செய்கின் றேனே.

(இ-ள்.) முத்தனை வேங்கடேச முகுந்தனை யெனையாட்கொண்டகர்த் தனைவணங்கி (எ-து)—பாசமகன் நவனாகியுந் திருவேங்கடாசலபதியில் முகு ந்தனாகியும் என்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட கர்த்தனாகியும் இருப்போனெவ னோஅவனைவணங்கி, சொல்லுங்கைவல்லியநவநீதத்தைத் தத்துவவிளக்கமெ ன்றுஞ் சந்தேகந் தெளிதலென்றும்வைத்திருபடலமாக வகுத்துரைசெய்கி ன்றேன் (எ-து)—சொல்லப்புகுந்த இந்தக்கைவல்லிய நவநீதமென்னுந் தலைத்தத்துவ விளக்கமென்றும் சந்தேகந் தெளிதலென்றும் இரண்டிபடல வகையாக வகுத்துவைத்து அவற்றைச் சொல்லத் துணிகின்றேன் (எ-று).

“ஒருபொருண்மேற் பலபெயர்வரினிறுதி, யொருவினைகொடுப்பதனி யுமொரோவழி” என்னும்விதியால், முத்தனை வேங்கடேசமுகுந்தனை யெ னையாட் கொண்ட கர்த்தனை வணங்கி என்றார். (எ)

அ - கவி. அ - கை.

[மேலிரண்டாக வகுத்த படலவகைகளுள் தத்துவவிளக்கத்தை முன்னர்க் கூறுவான் வேண்டி அதனை யேற்றற்பாலனாகிய அதிகாரியின் சாதனசதுட்டயங் கூறப்புகுந்தார், இக்கவியில் அவற்றின் பெயரையும் நிலையையும் முறையே யுணர்த்துகின்றார்.]

நித்திய வரித்தி யங்க ணிண்ணயந் தெரிவி வேகம்
மத்திய விகப ரங்கன் வருபோகங் களினி ராசை
சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென் றுறு கூட்டம்
முத்தியைவிரும்பு மிச்சை மொழிவர்சா தனமிந் நான்கே.

(இ-ள்.) நித்தியவரித்தியங்க ணிண்ணயந்தெரிவிவேகம் (எ-து)—நித் தியவஸ்து, அநித்திய வஸ்துக்களின் நிச்சயங்களைத் தெரிகிறவிவேகத்தை நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகமென்றும், மத்தியவிகபரங்கன் வருபோகங் களினிராசை (எ-து)—இடையாயுள்ள இம்மைமறுமைகளில் வரும்போகங்க ளில்வெறுப்பெழுதலை இகமுத்திரார்த்தபலபோகவிபாக மென்றும், சத்திய முரைக்கவேண்டுஞ் சமாதியென்றாகூட்டம் (எ-து)—உண்மையாகவுரை க்க வேண்டியவாறு சமாதியென்று கொள்ளத்தகுங் கூட்டத்தைச் சமாதி சட்டக சம்பத்தென்றும், முத்தியைவிரும்பு மிச்சை (எ-து)—ஐக்கிய முத்தி யை விரும்பத்தக்க இச்சையை முழுட்சுத்துவமென்றும், மொழிவர் சாதன மிந்நான்கு (எ-து)—கூறத்தகும் இந்நான்கையுஞ் சாதன சதுட்டயமெ ன்ப ரறிவுடையோர் (எ-று). (அ)

க - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சமாதி சட்டக சம்பத்தென்னுந் தொகையை இனி யிரண்டு கவியில் வகையாக்கிக் கூறுகின்றார்.]

சுமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதானஞ் சிரத்தை யாறஞ்
சுமமகக் கரண தண்டந் தமம்புறக் கரண தண்டம்

அமர்மனை விவகா ரங்க ளருகலே விடலென் றாகும்
அமர்செயுஞ் சுகதுக் காதி யனுபவிப் பதுச சித்தல்.

(இ-ள்.) சமந்தமம்விடல்சுகித்தல்சமாதானஞ்சிரத்தையாரும்(எ-து)—
முன்னர்ச் சமாதிசட்க சம்பத்தென்றார்; அவை சமம் தமம் விடல் சுகித்தல்
சமாதனம் சிரத்தை யெனவாரும், சம மக்கரணதண்டம் (எ-து)—சமமா
வது அகமாயுள்ள மனத்தைத் தண்டித்தலாம், தமம் புறக்கரணதண்டம்
(எ-து)—தமமாவது புறமாயுள்ள ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களைத்
தண்டித்தலாம், அமர் மனைவிவகாரங்க ளருகலே விடலென்றாகும்(எ-து)—
விடலாவது தானமர்ந்துள்ள குடும்பவிவகாரங்களைச்சுருங்கச் செய்தலாம்,
அமர்செயுஞ் சுகதுக்கரீதி யனுபவிப்பது சுகித்தல் (எ-து)—சுகித்தலாவது
விடாது கலகஞ் செய்கின்ற சுக துக்க முதலியவைகளை அவ்வவ்வாறாக
தனுபவித்தலாம் (எ-து).

இச்சை செல்லுழியெல்லா மனஞ்செல்லா துக்காத்தல் அகக்கரணதண்
டமெனவும், முன்பழக்கவழிச் செல்லுழியெல்லாம் பொறிகள் செல்லாது
காத்தல் புறக்கரணதண்டமெனவும்; விவகாரவிரிவைச்சுருக்கல் அமர்மனை
விவகாரங்க ளருகலெனவும், இந்ருவினாப்பயன் வழித்தா யாகாமை சுகித்த
லெனவும் பொருள் படுமாறுகாண்க. கலகஞ்செய்தல் மனமொருவழித்தா
றிகச்செய்யா தலையச்செய்தல்.

(க)

க0 - கவி. அ - கை.

இதுவுமது.

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்சிற் திக்கு மாறு
சரசமா வைக்கு மித்தைச் சமாதான மென்பர் மேலோர்
பரமசற் குருநா லன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும்
வரமிகு சமாதி யாறு வஷகயின் சொற் பொருளி தாமே.

(இ-ள்.) சிரவணப்பொருளைத் தானேசித்தஞ் சிந்திக்குமாறு சரசமா
வைக்குமித்தைச்சமாதானமென்பர்மேலோர் (எ-து)—வேதாந்த சிரவண
சித்தத்தையே சித்தஞ்சிந்திக்கும்படி இனியலீலையாக நியமித்துக்கொண்ட
இந்தச்சன்மார்க்கத்தைச் சமாதானமாவதெனச் சான்றோர்கூறுவர், பரம
சற்குருநாலன்பு பற்றலேசிரத்தையாகும் (எ-து)—சிந்த சற்குருநாதனி
டத்திலும் வேதாந்தநூலினிடத்திலும் மிக்கவன்புவைத்தலே சிரத்தையெ
னப்படுவதாம், வரமிகுசமாதியாறுவகையின் சொற்பொருளினாம் (எ-து)—
எல்லாவரத்தினுமிக்க ஆறுசமாதிவகையின் சொற்பொரு ளினேயாம். (1)

ஏனையவற்றைச் சிரவணப் பொருளென்னாது வேதாந்த மென்றது
சமாதி சட்க சம்பத்து நான்கு சாதனத்துள் மூன்றாவதாவதானும், சமாதி
யாறனுள் சமாதான மைந்தாவ நூதலானும், பின்சாதன முழுட்சுத்துவ

மாதலானுமென்க. தானே யென்னுந் தேற்றேகாரந் தந்தது பிறவன்றெனற்கு. காதானுகர்தலைச் சிவவணமென்றார். பொருளிதாமென்றது தொகுதி யொருமை. வேதாந்தார்த்தமாவது அங்கலிங்கார்த்தத்தை மாத்திரம் பிரதிவாதிப்பது. ஏனைய, கன்மகாண்டம் பத்திகாண்ட மெனக்குறிப்பிக்கின்றன. (க-து) இந்நூலதிகாரிக்கு இந்நான்கு சாதனமும் அங்கமாயினவென்பது. (க0)

கக - கவி. அ - கை.

[அவ்வவற்றிற்குரிய சாதனமின்றியக்கண் யாதும் அமையாதென்பதையும், அமையின் அதனருமையையும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சாதன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லில்லை
ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண் டாகும்
நூதன விவேகி யுள்ளி னுழையாது நுழையு மாகிற்
பூதசன் மங்கள் கோடி புனிதனும் புருட னுமே. .

(இ-ள்.) சாதனமின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகிலில்லை (எ-து)—அவ்வவற்றிற்குரிய சாதனமில்லாவிடத்து யாதுகாரியத்தையுஞ்சாதிப்பா ருலகெங்கணுமில்லை, ஆதலா லிந்தநான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண்டாகும் (எ-து)—ஆகையா லிந்தநான்குசாதன முடையோர்க்கே ஞானேதையமுண்டாகும், நூதனவிவேகியுள்ளினுழையாது (எ-து)—நூதனசாதன விவேகியுள்ளத்தின்கண் ஞானார்த்தத்தை நுழையுமா றெடுத்துக்கூறினுஞ் சற்றும் நுழையாது, நுழையுமாகிற் பூதசன்மங்கள் கோடிபுனிதனும் புருடனும் (எ-து)—நுழையுமானால் அவன்முன் அனேககோடி ஜன்மங்களிற்செய்த சிவபுண்ணியங்களாற் சித்தசுத்தி யுடையோனாகிப் பரிபாக புருடனென் றெண்ணப்படுவன் (எ-து).

பொதுப்படத்திபற்றிக் கூறியதென்பதுதோன்றச் சாதனமின்றியொன்றைச்சாதிப்பாருலகிலில்லையென்றார். நிச்சயமாதலின் அடைந்தவர்க்கே யெனத் தேற்றேகாரம் வருவித்தாம். ஏனையபாலினும் “ஒருமொழியொழி தன்னினங்கொளற்குரித்தே” என்னும் விதியால் புனிதனென்பதையொட்டுக. அஃறிணையிலு முள்ளுக்கத்திரியும் ஞானாக்கினியா லெரிந்ததென்னும் ஐதிகசாம்பிரதாய மிருத்தலிற் கூடும்.

(க-து.) ஞானம் சாதனசதுஷ்டயமின்றி யமையாதென்பது. இங்கே அறிவுண்டாகுமென்பது மெய்யுணர்வை. மெய்யுணர்வாவது அயலை யறியாது தன்னைத்தானறிதல். என்னே? “மெய்ம்மையறிவல்லதமில் வேறறிவ தெல்லாம். தம்மையறியும்மறிவதேயறிவுதானே” என்றுதத்துவராயரோது தலின். சுவானுபூதிநூலையேனும், சுவானுபூதி யுத்தியேனும், சுவானுபூதிநவநவ அற்புத்தத்தையேனும் இடைவிடா திடவுட்பகலுமாக எதிரினின் றெடு

ததுப் புலப்படும் வண்ணம் போதிக்கினும் இங்ஙனமாய சத்தஞ் சிறிதும் துழையாது. செவிடோ? உலகசத்தத்துக்கன்று. என்னை? “கேட்பினுங் கேளாத் தகையவே கேள்வியாற், ரோட்கப்படாத செவி” என்று திருவள்ளுவர் கூறுதலின். (௧௧)

௧௨ - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனமாய சாதன சதுஷ்டய அதிகாரியான ஒருவன திதீவிர பக்குவ நிலையை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இவன திகாரியானே னீர்திரியங்க ளாலும்
புனதெய்வங்க ளாலும் பூதபௌதிகங்க ளாலும்
தவனமூன் றடைந்து வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல்வெம்பிப்
பவமறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறினானே.

(இ-ள்.) இவன திகாரியானே னீர்திரியங்களாலும் புனதெய்வங்க ளாலும் பூதபௌதிகங்களாலும் தவனமூன் றடைந்து (எ-து)—இந்நான்கு சாதனத்துக்கு மதிகாரியானேனாகிய இவன், மனமுதலியவாறு இந்திரியங்க ளாலும் பூமியில் தனக்கிடுக்கணை நேரிடுந் தெய்வச்செயல்களாலும், பஞ்சபூதங்களாலும், அவற்றின் பௌதிகங்களாலும் நேரிடும் மூன்றுவித தாக மடைந்து, வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பி (எ-து)—வெய்யிலாற் சகிக்கப்படாத புழுவைப்போல வதைந்து, பவமறு ஞானதீர்த்தம் படிந்திடப் பதறினான் (எ-து)—சனியாத ஞானதீர்த்தத்தில் மூழ்கிவிட அதிதீவிரமாக விரைவுற்றனன் (எ-று).

இவன் தவன மூன் றடைந்து புழுப்போல் வெம்பி ஞானதீர்த்தம்படிந்திடப் பதறினானென முடிக்க. ஆறந்திரியங்களானேரிடுந் தவனமாவது பொருளல்லவற்றைப் பொருளாக உணர்வதினாலாய சுகதுக்கவதை; புனதெய்வங்களானேரிடுந் தவனமாவது ஊழானேரிடுந் தனதிஷ்டத்தவறு; பூதபௌதிகங்களானேரிடுந் தவனமாவது மண்முதலிய பஞ்சபூதங்களாலும், இடிமின்னல் வீடிடிந்து விழுகைமுதலியவற்றாலும் நேரிடும்வதை. இவற்றை முறையே ஆதியாத்மீக மெனவும், ஆதிதெய்வீகமெனவும், ஆதிபௌதீகமெனவும் அறிவுடையோர் கூறுவர். தாபத்ரயாக்கினி யெனினும் ஒக்கும். தவனமூன் றடைந்து புழுப்போல்வெம்பிப் பதறினானென்னுங்குறியா லதிதீவிரனெனக் குறிக்கப்பெற்றும். தவனமென்பது அக்கினியெனினுமமையும். இந்தத் தாபத்ரயத்துக் கியையாதானிவனெனவே, னீனையர் இயைந்தனரெனப்பொருள்படுதலால் அவர்களதிதீவிர ரல்லரெனத் தானே குறிக்கின்றது. இக்குறிகளை வஞ்சகர் தம்பா விருப்பதாகக் காட்டினும் விரைவில் மாறுவர்.

(௧-து.) வெயிலால் வதையுண்டோன் தடாகமுதலிய தீர்த்தத்தில் மூழ்கப் பதறுவான் போன்று தாபத்ரயாக்கினியால் மனச்சாக்கியாகவதையுண்டோன். னீனைய தீர்த்தம் வேண்டாது ஞானதீர்த்தத்திலேயே மூழ்கப் பதறுவனென வறிக, பவமறும் என்பதை ஞானத்துக்கு விசேடணமாக்

கிப் பவத்தையறுக்கு ஞானமெனப் பொருள்கொள்ளினு மமையும், தெய்வ மெனினு மூழெனினு மொக்கும். அறு ஞானம் வினைத்தொகை. இது தன்வினை பிறவினைகட்குப் பொது. (கஉ)

கங - கவி. அ-கை.

[இந்த அதிதீவிர பக்குவன் மேற்கூறிய தாபத்ரயாக்கினி மேலீட்டால் ஈடணாத்ரயமுங் கடந்து ஞானசற்குருவுக்காக எங்குந் தேடியிலேந்து கண்டானென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆனவிய் மனைவி மக்க ளார்த்தவீ டணைகண் மூன்றிற்
கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடு மான்போற்
போனவன் வெறுங்கை யோடே போகாத வண்ணஞ் சென்று
ஞானசற் குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கி னானே.

(இ-ள்.) ஆனவிய் மனைவிமக்களார்த்தவீ டணைகண்மூன்றில் (எ-து)—
தத்தமக்குரிய ஆழாலமைந்த இந்தமனைவியும் இந்தப்புத்திரர்களும் இந்தப்
பொருள்களுமாகிய ஈடணாத்ரயங்களினின்றும், கானவர் வலையிற் பட்டுக்
கைதப்பி யோடுமான்போல் போனவன் (எ-து)—வேடரது வலையிற் சிக்
கித் தெய்வகதியால் தப்பித்துக்கொண்டு திரும்பிப் பாராதோடு மான்போ
லத் தப்பித் தோடிப்போன இவ்வதிதீவிரன், வெறுங்கையோடே போகாத
வண்ணஞ் சென்று (எ-து)—யாதொன்றும் இல்லாததாகப் போகாத பிர
காரம்போய், ஞான சற்குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கினான் (எ-து)—
ஞானசிரியதைத் தரிசித்து மனப்பூர்த்தியாக வணங்கினான் (எ-து).

ஈடணாத்ரயத்தால் நேரிடுந் துன்பமாவது மனைவிபால் ஐயமறமையு
யும், மக்கள்பால் அவாவறமையும், தாமீட்டிய பொருளின்பால் “இன்ன
றரும் பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே. பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்
பமே யன்ன, தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா, விழத்தலுந் துன்
பமேயாம்.” என்னுங் கவிப்படி நேரிடுந் துன்பமறமையுமே. வெறுங்கை
யோடே போகாத வண்ணமாவது சாதன சதுஷ்டய பரிபாகத்தைவிளக்க
நின்றது. இங்கே நன்றாக வென்பது திரிகரண மொத்தலை.

(க-து.) தாபத்ரயாக்கினியால் ஈடணாத்ரயத்தைக் கடந்து ஆசிரிய
ரைத் தேடிச் கண்டு வணங்கின னென்பது. (கங)

கச - கவி - அ - கை.

[அங்ஙனந்தேடிக் கண்ட ஆசிரியன்பால் தன் குறைகளை முறை
யிடுகின்றான் என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வணங்கின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ் வெனுஞ் சோகத்தால்
உணங்கினே னைய நேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம்
பிணங்கிய சோச பாசப் பின்னலைச் சின்ன மாக்கி
இணங்கிய குருவே யென்னை யிரகிதக்க வேண்டு மென்றான்.

(இ-ஊ.) வணங்கி நின்றழுது சொல்வான் மாயவாழ்வெனுஞ் சோகத்தா லுணங்கினேன் (எ-து)—ஆசிரியரை வணங்கின் றழுது முறையிடலாயினான் மாய வாழ்வென்று சொல்லப்படும் குடும்ப சோகத்தினால் மிக வதைந்தேன்; ஐயனே என்னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம் (எ-து)—எனதாசிரிய மூர்த்தமாக எழுந்தருளிய கர்த்தனே! என்னுள்ள மாத்திரம் சீதளமாகும்படி, பிணங்கிய கோசபாசப் பின்னலைச் சின்னமாக்கி (எ-து)—பேரின்ப வாழ்வுக்கு மாறாயுள்ள பஞ்சகோசமாகிய வலையைத் துண்டுதுண்டாகத் தறித்து, இணங்கிய குருவே யென்னை யிரகழிக்க வேண்டுமென்றான் (எ-து)—என் ஐயந் திரிபு அகற்றுவதற்கு இயைந்த குருநாதனே அடியேனைப் பிறவியனுகாவாறு இரகழிக்க வேண்டுமென் றிரந்தனன். (எ-று).

மாயவாழ்வென்பது பொய் வாழ்வு; சோகமாவது துன்பம். எனவே, பொய்வாழ்வு மெய்யாகச் சுகம்போலத் தோன்றலின் மெய்வாழ்வெனத் துணிந்து அனுபவிக்க அனுபவிக்கத் துன்பமேலீடே நிகரற்றபலனென்பது பெற்றும். மாயவாழ்வு சந்தைக் கூட்டம்போல்வது. தேகங்களெல்லாமண் பொம்மைகளாதலின் மீண்டு மண்ணுகின்றன. ஆயினும் வினைவழியே வந்து அணைவதாதலின், “இக்கணத்திருக்குமினிவருங்கணத்தாடிருக்குமோ மரிக்குமோ வுடலம்” என்றரறிஞர் ஆதலின் இவ்வுடலைமெய்யெனநம்பி நான் யவனாவதுவெனக்கொண்டு குலாவி மகிழ்தல் மகிழ்வன்று என்பது பற்றி மாயவாழ்வு என்றார். இப் பொய்வாழ்வைப் பொய்யென்றுணராத மெய்யெனக்கொள்வதும், அவற்றாலாய சுகதுக்க வலைகளால் ஓயாதுமொத்துண்பதும், இது சகசமென்று அச்சமூலில் தானேயிருக்க மீண்டு மீண்டுங் காமியத்தவமே புரிவதும், சிற்றின்பத்தையே கருதிச் சலிப்பின்றி உழல்வதும் உள்ளமாதலாலும்; தாபத்ரயாக்கினி வதைத் தவிப்பும், ஈடணாத்ரயத் தவிப்பும் இவ்வுள்ளத்திற்கே யாதலாலும்; உபசாந்தம் வேண்டுவது வேறென்றிற்கும் அன்றாதலாலும் உள்ளமே குளிரும் வண்ணம் எனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தார். பாசமென்பது ஆசையாகிய கயிறு. கயிற்றாற் பின்னியிருப்பது பற்றிப் பின்னலை வலை யென்றும்.

(க-து.) துக்க சிவர்த்தி வேண்டு மென்பது.

(கசு)

கரு - கவி. அ - கை.

[அவ்வேண்டுகோளுக்கு இயைந்த ஆசிரியர் யான் சொன்னவாறு இயையின் அங்ஙனமாகுதி யென்றனர் என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அன்னைதன் சிசுவை யைய னுமைமீன் பறவைபோலத் தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி

உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொல்வேன்
சொன்னது கேட்பா யாகிற் றொடர்பவந் தொலையு மென்றான்.

(இ-ஊ.) அன்னை தன் சிசுவை யையனுமைமீன்பறவைபோல(எ-து)--
தூயாகிய ஆமையும் மீனும் பட்சியும் தன் சிசுவைச் செய்யுமாறுபோலக்
குரு, தன்னகங்கருதி நோக்கித் தடவிச்சந்நிதியிருத்தி (எ-து)—தன்னுளத்
திற் சிந்தித்தும் திருநோக்குவைத்தும் அஸ்தமஸ்தக சையோகஞ்செய்தும்
இம்மூன்றுமாயினபின் தன் சந்நிதியி லிருக்கச்செய்து, உன்னது பிறவிமா
ற்றுமுபாய மொன்றுண்டு(எ-து)--இனி உனது ஜனனத்தை நீக்கத்தக்க ஓர்
தந்திரமுண்டு, சொல்வேன் சொன்னது கேட்பாயாகிற் றொடர்பவந்தொ
லையுமென்றான் (எ-து)—யான் அதைச்சொல்லுகின்றேன் சொன்னவாறு
கேட்டு நிற்பையாயின் உன்னைவிடாது தொன்றுதொட்டுத் தொடர்ந்து
வருகின்ற ஜனனம் உன்னைவிட்டு நீங்குமென் றுறுதிமொழிதந்தனன். ' (1)

ஐயனுமென்ற உம்மை தொக்கு நின்றது. அன்னையென்ப துவமை
யன்று; தன் சிசுவென்றதனால் ஆமை மீன் பறவையென்பவகட்டு விசே
டணமாயிற்று. ஆமைமீன் பறவைபோலத் தன்னகங் கருதிநோக்கித்தடவி
யென்பது நிரணிறைப் பொருள்கோஷ்ட இக்கலியில் தன்னென்ப திரண்
டுண்டு: ஒன்று ஆமையாதிகளுக்கும், மற்றொன்று தன்னகங் கருதி என்
பதனால் குருவக்கு மெனக்கொள்க. யாதினனெனில் போல வென்பதை
இடையிற் கொடுத்துப் பிரித்ததின லென்க.

(க-து.) அவன் வேண்டுகோளுக்கு இவர் இயைந்ததற் கடையாளம்
இவன் தன்னைப்போலாகு வென்றுன்னலும், நோக்கலும், தடவலுமே
யென்பது. ஆமையாதிகளுக்குரிய வினையை இவர்மேல் ஏற்றலால் அவை
கட்டுக் சொல்லாதொழிந்தது சுருங்கச்சொல்லலென்னு மழகு. அவைகட்
குரிய தனித்தனிவினையும் தத்தங் குஞ்சுகள் தம்மைப்போல் உருப்படற்
கென்க. (கரு)

கக - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனமாகுவென்ற ஆசிரியர் கூறிய ஓர் சிறியதந்திரத்தைக்
கேட்டமாதிரத்தில் அவனெய்திய உவகை மிகுதியை
இக்கலியிற் கூறுகின்றார்.]

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொன்னதைக் கேட்டநேரந்
தடமடு மூழ்கி னுன்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்துள் ளாறி
அடருமன் பொழுது மாபோ லானந்த பாஷ்பங் காட்டி
மடன்மலர்ப் பாத மீண்டும் வணங்குகின் றீது சொல்வான்.

(இ-ள்.) தொடர்பவத் தொலையுமென்று சொன்னதைக் கேட்டநேரம் (எ-து)—தொன்றுதொட்டு உன்னைத் தொடர்ந்துவருகின்ற சனனத் தொலையுமென்று குருவானவர் சொல்ல அதைச் சீடன் கேட்டமாத் திரத்தில், தடமடு மூழ்கினுன்போற் சரீரமும் குளிர்த்துள்ளாறி (எ-து)—வெய்யிலாற் களைப்பட்டோன் பெரிய தடாகத்தில் மூழ்கினால் எங்ஙனமோ, அங்ஙனம் இவனும் தன் மனம் குளிர்த்ததுமன்றிச் சரீரமும் உட்புறமெங்குங் குளிர்த்து வெப்பமாறி, அடருமன் பொழுதுமாபோ லானந்த பாவப்பங்காட்டி (எ-து)—அகத்தில் மிக்க அன்பு பெருகுமாறு போன்று புறத்திலும் விழிகளால் ஆனந்த பாவப்பம் ஒழுக்க காட்டி, மடன் மலர்ப்பாத மீண்டும் வணங்கியின் நீது சொல்வான் (எ-து)—தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை மீண்டும் வணங்கி யெழுந்து நின்று இதைச் சொல்லப் புகுந்தனன்.

ஒருவரும் இங்ஙனம் சொல்லக்கேளாமையால் இங்ஙனமாய வியப்புத் தோன்றிற்று. மனங் குளிர்த்தது மன்றியெனத் தெரிவித்தலால் சரீரமும் மென்ற வும்மை இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை. மடன் மலர்ப் பாதம் உவமைத்தொர்கை.

(கக)

கௌ - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனம் உவகையின் மிக்கேடுகிய மாணக்கன் ஐயனே உபாயமொன்றுண்டென்றீரே; அதனை யுணர்தற்கு அடியேன் அபாத்திரனாயினும் அதை விளக்கி இரட்சித்தல் தமது கடமையே யென்று இரந்து கேட்டனன் என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனான னாலஞ் சுவாமி
நின்னது கருணையாலே நீ ரென்னை யாள லாமே
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டென் றீரே
இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்றல் வேண்டு மென்றான்.

(இ-ள்.) சொன்னது கேட்கமாட்டாத் தொண்டனானாலும் (எ-து)—தாமுணர்த்துவதைக் கேட்கச் சக்தியற்ற தொண்டனாயினும், சுவாமி நின்னது கருணையாலே நீ ரென்னை யாளலாமே (எ-து)—குருசுவாமியே உமது கிருபாகடாட்சத்தினாலே தாங்கள் அடியேனைத் தடுத்தாட்கொள்ளலாமே தடையென்னை?, உன்னது பிறவிமாற்று முபாயமொன் றுண்டென்றீரே (எ-து)—உன் சனனத்தை நீக்கத்தக்க உபாய மொன்றிருக்கின்ற தென்றீரே, இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்றல் வேண்டு மென்றான் (எ-து)—அஃது இத்தன்மையதென்று அதனியல்பைத் தாங்கள் காட்டி அடியேனை இரட்சிக்க வேண்டுமென்று இரந்தனன் (எ-து).

(க-து.) இவன் இரந்து கோடலைக் கண்டு அகம் பாவம் அற்றவனென்று உணர்ந்தா ரென்பது.

(கௌ)

க௮ - கவி. அ - கை.

[ஆசிரியர் இவனே எமது கருத்துக்கு இயைந்தவனென்று அன்றோன் இரந்து கேட்கும் குறியாலுணர்ந்து உபதேசிக்கத் தொடங்கினர் என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்தபின் செறிந்த மண்ணின் குடம்பையுட் புழுமுன் னூதுங் குளவியின் கொள்கை போலத் தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி உடம்பினுட் சீவ னைப்பார்த் துபதேச மோது வாரே.

(இ-ள்.) அடங்கிய விருத்தியானென் றறிந்தபின் (எ-து)—விருத்தி யடங்கிவனென்று இவனே அறிந்த பின்னர், செறிந்தமண்ணின் குடம்பையுள் புழுமுன் னூதுங் குளவியின் கொள்கைபோல (எ-து)—புரையற அமைந்த மண் கூண்டினுள் புழுவுக்கு முன்னின்று கோஷிக்குங் குளவியின் தன்மையைப்போல, தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி (எ-து)—அவ்வுபாயம் இனையதெனத் தெரிவிக்கப் புகுந்த ஆசிரியரும் ஆத்ம சொரூபத்தையே அவனடையவேண்டி, உடம்பினுட் சீவனைப் பார்த்துபதேச மோதுவார்(எ-து)—தேகத்தினுள்ளிருக்கும் சீவனைப் பார்த்து உபதேசிக்கத் தொடங்கினார் (எ-று).

தகேகாது அமைதி பெற நின்றலை அடங்கிய விருத்தியான் என்றார். புழுவை இரைக்கென்றனர் சிலர். யாதுபற்றி யெனின், புழுவை குளவியாக்கல் எங்ஙனம் பொய்யோ, அங்ஙனமே வேதாந்த முழுவதுங் குழற லென்பதைக் காட்டவென்க.

வினா:—சமஸ்தமு மித்தையென்று வேதாந்த சாஸ்திர முழுவதும் பிரதிவாதிப்பது பொய்யோ?

விடை:—அனாதியாயிருக்கும் உலகைப்பொய்யென்பதன்றி குற்றமே.

வினா:—பொருளிடங் காலங்களில் ஒன்றேனும் சோதனையில் அல்ல, இல்லையென்று இயையாது, ஆம், உண்டெனப்பட்டே இருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் ஒரு பொருளுஞ் சம்மதியாதே; ஆதலின் அனைத்து மித்தை யென்னல் குற்றமோ?

விடை:—பொய்யாயின் நமது இச்சா ஞானக்கிரியைகட்கு இயைந்திருப்பானேன்? கர்த்தத்துவ போக்த்தத்துவமா யிருப்பானேன்? சித்து சடபேதமா யிருப்பானேன்? அரசு குடியென் றிருப்பானேன்? பிறப் பிறப்பென் றிருப்பானேன்? ஆதலிற் குற்றமே.

வினா:—அனைத்தும் பூதவிகாரங்களாதல் என்பதற்குப் பழுதென்னை? சுயம்பெனிற் காட்டலாம். அங்ஙனமே பூதமும் சுயம்பெனின் விகாரமய

மல்லா திருக்கக் காட்டலாம். காட்ட வலியின்றேல் அது உன்பிழை;
நூலின்மேற் பிழையென்னை?

விடை:—இங்ஙன முணராமையாற் குற்றமெனதே யென்றனன். ()

கக் - கவி. அ - கை.

[அவ்வுபதேசம் இனையதெனச் சாமானியமாகக் கூறுவதை
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்தி றந்து
தீராத சுழல்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப்
பேராத காலநேமிப் பிரமையிற் றிரிவன் போதம்
ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந் தானே.

(இ - ள்.) வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்திற்று
(எ-து)—என் ஞானபுத்திரா! என் பூர்வபக்க சித்தாந்தவழியே வரக்கட
வாய்; எவன் தன்னை மறந்தானோ அவன் மாறாது பிறந்திற்று, தீராத
சுழல்காற்றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச்சுற்றி (எ-து) ஓயாத சுழல் காற்
றில் அகப்பட்ட செத்தைபோல எப்பதவிகளிலும் நிலையின்றிச்சுற்றிச்
சுற்றி, பேராத காலநேமிப் பிரமையில் திரிவன் (எ-து)—அழியாத கால
சக்கரமென்னு மயக்கத்தில் திரிந்துகொண்டே யிருப்பன்; போதமாரா
யுந் தன்னைத்தானென் றறியுமவ் வளவுந்தான் (எ-து)—அறிவினால் ஆரா
யத்தக்க தன்னைத் தானென் றறியுமட்டும் (எ-று).

எங்கெங்கே பூர்வபட்சப் படுத்துகிறேனோ அந்தந்த நிலைகளிவிட்டுஎங்
கெங்கே சித்தாந்தப் படுத்துகிறேனோ அந்தந்த நிலையை விடாதுபற்றிவரு
வாயாக வென்பார் வாராய் என்றார். தன்னை மறத்தலாவது அயலைத்தானெ
னலை. எடுக்கும் உடலெல்லாம் காலவளவில் விடாது மாறிமாறிச் சுழன்று
வருதலின் காலத்தைச் சக்கரமென்றார். காலம் இருந்தபடியிருக்க அதனைச்
சக்கரமென்றது உடலுக் காயுள் கணித்தலைப்பற்றியும், அண்டங்கள் சுழ
ன்று வருதலைப்பற்றியும் என்க. பிரமையென்பதற்குச் சுழலெனப்பொருள்
கொள்ளின் காலநேமி யென்பதனும் பொருந்தும். மயக்கமெனப் பொருள்
கொள்ளின் காலநேமியை ஆயுளாகக்கொண்டு மயங்கல் புருடனாதலால்
அவன்மேற் பொருந்தும். தான் என்பது போதமாதலால் தன்னால் தன்னை
ஆராயவேண்டுமென்பது தோன்ற போத மாராயுந் தன்னை யெனவும், அரி
வனம் ஆராய்ந்த விடத்தன்றித் தன்னைத் தானென வுணர்தல் கூடாமை
யின், ஆராயுந் தன்னைத் தானென்றறியு மவ்வளவும் எனவுந் கூறினார்.

(க-து.) தானே தானாகாத காலமளவும் பிறவியகலாதென்பது. இது
சுனை நாச தந்திரம். ஏனையவோ தானெனல் அயலாததற்பால வாத்தலின்
போலி தந்திரம். இது மதத்தரிடத்தது; அது வேதாந்தியிடத்த தாதலின்

வேதாந்தமே அனைத்தினு மிகையெனல் அருத்தாபத்தி. யாதினாலெனின் சத்து சித்து ஆனந்தத்துக்கு இயைதற்பாலது இனையதெனவும், அநிந்த சடதுக்கத்துக்கு இயைதற்பாலது இனையதெனவும் கலப்புறது விளக்கச் சோதனைஞாயம் பொருத்தங்களை யுடைமையானென்க. (க கூ)

௨௦ - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சாமானியமாகக் கூறியதையே விசேடமாகக் கூறுதலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேற்
பின்னையத் தலைவன் றுளையப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன்
உன்னை நீ யறிவா யாகி லுனக்கொரு கேடு மில்லை
என்னை நீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித் தேனே

(இ - ள்.) தன்னையுந் தனக்காதாரத் தலைவனையும் கண்டானேல் (எ-து)—ஒருவன் தன் எதார்த்த நிலையினையும், தனக்காதாரமாயுள்ள தலைவன் எதார்த்த நிலையினையும் பிரத்தியட்சமாகக் காண்பானாயின், பின்னையத் தலைவன் றுளையப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன் (எ-து)—பின்னர் அத் தலைவனே தானாகவும் தானே அப்பிரமமாகவும் ஏகமாய் இடத்துச் சன்னத்தினின் மகல்வன், (ஆதலின்) உன்னை நீ யறிவாயாகி லுனக்கொரு கேடுமில்லை(எ-து)—உன் எதார்த்தவடிவை நீ யுண்மையாகக் காண் வல்லையாயின் உனக்கொரு துன்பமு மில்லை, என்னை நீ கேட்கையாலே யீதுப தேசித்தேன்(எ-து)—பிறவித் துயரகலத்தக்க தந்திரம் உணர்த்த வேண்டுமென்று என்னை நீ கேட்டபடியால் இதனை யானுபதேசித்தேன் (எ-து).

தலைவன், பிரமம். ஐக்கியமாதற்கு இயைதற்பாலது உபாதிரகித கூடஸ்த பிரமமாதலால் இவற்றையே தன்னையும், தனக்காதாரத் தலைவனையும் எனவும், பிரத்தியட்சத்தாலன்றிச்சொல், நிச்சயம்,பாவனைமுதலியவற்றால் ஐக்கியமெய்தாது என்பது தோன்றக் கண்டானேல் எனவும், ஞானகீதப் பிரத்தியட்சத்துக்கு முன்னரன்று ஐக்கியமாவதென்பார் பின்னையத் தலைவன் றுளையப் பிரமமாய் எனவும், தலைவன் றுளையென்றதனால் தான் தலைவனுயெனவுங் கொண்டாம். ஐக்கியமாதலைப்பற்றி இரண்டு தேற்றேகாரமும் வருவித்தாம். ஐக்கியமெய்தியக்கால் சன்னத்துக் கிடமின்மையின் பிறப்புத்தீர்வன் என்றார். இது வேதாந்தமரபென்பது தோன்ற ஆதலினென்றும் சன்னம் அகல்வதற்கு வேறின்மையான் ஈதுபதேசித்தேன் எனவுங் கூறினார்.

வினா:—ஐக்கியத்தா லெங்ஙனம் பவ மகலம்?

விடை:—எங்ஙனமாய் நிலையைக் கூடஸ்தன் பிரமமென்றது? அது தெரியின் ஐக்கியந்தெரியும்; ஆதலின் வெறுஞ்சொல்லா லாவதன்மென்க.

(க-து.) இதனினு மேலாய ஐக்கியமில்லை யாதலால் இது கிடைத் தல் அரிதரிதென்பது பற்றி, இதனைத்தத்தமக்குரிய சமயக்கொள்கையின் மேலும் அதிகாரத்தின்மேலும், எச்சிலின்மேலும், யோனியின்மேலும் ஒருங்குபோல் தோற்று மனவொருமையின்மேலும், இன்னும் இவைபோன்றவைகளின்மேலும் வைத்து என்னசாதிக்கினு மைக்கியமாகுமா? ஒருபோது மாகாதென்பது. (உ0)

உக - கவி. அ - கை.

[தன்னைத்தான் அறியவேண்டுமென்ற ஆசிரியரது இலட்சியார்த்தம் அறியாதி, தன் இலட்சியார்த்தம் காரணமாக எண்ணித் தன்னைத் தானுணராதார் இல்லாதிருக்க, அவர்கட்குச் சனனந்தவிராதது என்னை யென்ற வினாவை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

*என்னைத்தா னசடனாக வெண்ணியோ சொன்னீ ரையா தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியு ளொருவ ருண்டோ பின்னைத்தா னவர்க ளெல்லாம் பிறந்திறந் துழலு வானேன் பின்னைத்தா னம்பி னேற்கு நிண்ணய மருளு வீரே.

(இ-ள்.) என்னைத் தானசடனாக வெண்ணியோ சொன்னீ ரையா (எ-து)—என்னை அவ்வளவு மூடனாக எண்ணியா சொன்னீர் ஐயனே!, தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியு ளொருவருண்டோ (எ-து)—தன்னைத் தானறியாத மனிதர்கள் ஒருவர் உலகிலுண்டா?, பின்னைத்தானவர்களெல்லாம் பிறந்திறந் துழலுவானேன் (எ-து)—(இங்ஙனமிருக்க) அவர்களெல்லாம் பிறந்திறந் துழல்வ தென்னையோ?, பின்னைத்தா னம்பினேற்கு நிண்ணய மருளுவீர் (எ-து)—உன்னையே தஞ்சமாக நம்பிய அடியேனுக்கு உண்மையைத் தெரிவித்தருள வேண்டுமென்று இரந்தனன் (எ-து).

அடியேனும் உலகத்தாரும் தன்னைத்தான் உணராதாரல்லவோ; இஃதென்ன அதிசயமென்பது தோன்று. “என்னைத்தா னசடனாக வெண்ணியோ சொன்னீரையா, தன்னைத்தானறியாமாந்தர் தரணியு ளொருவருண்டோ” என்றார்.

(க-து.) இவ்வாக்கியத்திற்கு அனுபவம் ஒவ்வாதது என்னையென்பது.

உஉ - கவி. அ - கை.

[தன்னைத்தான் உணருமார்க்கம் இன்னதெனத் தெரிவிக்கப் புகுந்தார், இக்கவியில் ஆத்மா நாதம் விவேகத்தையே தன்னைத்தான் அறிதலெனக் கூறுகின்றார்.]

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர்வன் யாவன்
அன்னவன் றன்னைத் தானென் றறிந்தவ னாகு மென்றார்
சொன்னபின் றேகி யாரித் தூலமல் லாம லென்றான்
பின்னது கேட்ட வையர் பீடையு நகையுங் கொண்டார்.

* ‘என்னைத்தான் சடனாவுள்ளத் தெண்ணியோ’ எனப்பாடமு முண்டு.

(இ - ள்.) இன்னது தேகந் தேகியிவனென வுணர்வன் யாவன் (எ - து)—தேகம் இன்னதெனவும் தேகி இனையெனெனவும் உணர்பவனெவனோ?, அன்னவன் தன்னைத் தானென் றறிந்தவனாகு மென்றார் (எ-து)—அப்படிப்பட்டவனே தன்னைத்தா னறிந்தோன் என்பவனும் என் றார், சொன்னபின் நேகியாரித் தூலமல்லாம லென்றான் (எ-து)—அங்ங னம் ஆசிரியர் கூறிய பின் இத்தூல தேகத்தையன்றித் தேகி யென்பவன் வேறொருவனுள்ளனோ? இஃதென்ன வியப்பு! அவன் யாரென்றனன், பின் னது கேட்ட வையர் பீடையு நகையுங் கொண்டார் (எ-து)—அது கேட்ட பின்னர் ஆசிரியர் சிறிது வருத்தமும் பின்னர் நகையுமாறார் (எ-று).

ஒன்றுத் தெரியாத இவனை எவ்வாறு மெய்யுணர்வு ஆக்குவதென்னும் விசனமும், ஆயினும் அதி தீவிரஞாதலினென்னுஞ் சிறிதுவப்பு முண்டாயின மையால் பீடையு நகையுங் கொண்டா ரென்றார். பொதுப்பட இன்னது தேகமென்றார்; அதனை இவன் இத்தூலமல்லாம லென்றான் எனவே தூலம், குக்குமம், காரண மென்பவற்றுள் இத்தூல மென்றது வியப்பு, இவ்வியப் பால் உவப்பெய்தினரெனினு மமையும். அயல் ஆகார மாடுனென் சுயாகார மு மாவனெனக்கொள்ள லுவப்பென்க. (௨௨)

௨௩ - கவி. அ - கை.

[அநாத்மாவே தானெனில் இது சாக்கிராவத்தை; ஏனை யானிட வத்தையிலும் தூலங் காணாமல் வெவ்வேறாகக் காண அவற்றை யாங்காங்கு கண்டவனும், இவற்றையெல்லாம் ஒருங்கே ஒர்ந்து உணர்பவனும் யார்? அவனைத் தெரிவி யென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தேகமல் லாமல் வேறே தேகியார் காணே னென்றாய்
மேர்கமாங் கனவில் வந்து முளைத்திடு மவனார் சொல்லாய்
சோகமாங் கனவு தோன்றாச் சுழுத்திகண் டவனார் சொல்லாய்
ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதா னேதோ சொல்லாய்.

(இ-ள்.) தேகமல்லாமல் வேறே தேகியார் காணே னென்றாய் (எ-து)— அநாத்மாவைத் தவிர வேறே ஆத்மாவென்பவன் யார்? இருந்தாற் காணப் படானோ? இல்லை யாதலிற் காணே னென்றனை, மோகமாங் கனவில் வந்து முளைத்திடுமவனார் சொல்லாய் (எ-து)—மயக்கமாயுள்ள சொப்பனத்தில் தானாகவந்து முளைத்தவ னெவன்? அவனார்? சொல்லு, சோகமாங் கனவு தோன்றாச் சுழுத்தி கண்டவனார் சொல்லாய் (எ-து)—மயக்கமாகிய அந்தச் சொப்பனமும் காணப்படாத சுழுத்தி யவஸ்தையைக் கண்டவ னெவன்? அவன் யார்? அதையாயினுஞ் சொல், ஆகநீ நனவிலெண்ணு மறிவுதா னேதோ சொல்லாய் (எ-து)—இவையனைத்தும் ஒருங்காகச் சேர்த்து நீ சாக்கிரத்திற் சிந்திக்கு மறிவாவதியாது? அதனையேனுஞ் சொல்லு (எ-று).

இருந்தாற் காணா வென்பது நபாதி; காணாதலால் யானுங் கண் டில நென்பது, நாஸ்தி. இவற்றை மறுக்க அவஸ்தாத்ரயம், காட்சித்ரயம். அபிமானித்ரயம் குறிப்பித்தார். குறிப்பிக்கவே, இவற்றை உணர்வான் தேகி ஒருவ னுளகைத் தோன்றுகின்றது; தோன்றவே, அத்தேகியெனல் அறிவாகிற பொருளென விளங்க, “ஆகஸீ நனவிலெண்ணு மறிவுதானே தோ சொல்லாம்” என்றார். எனவே, அவ்வறிவு பிரத்தியேகாத்ம சொரூப மாயிற்று. தேகமே ஆத்மா வென்றது நாஸ்திகம். அதனை மறுக்கச் சீவ நெனக்குறிப்பித்தது ஆஸ்திகம். இவ்வாஸ்திகத்தை மறுக்க அறிவென்றது வேதாந்தம் என்க.

(க-து.) அறிவாகிற புருஷன் ஒருவன் இதோ விருக்கின்றனென வாச்சியார்க்கத்தாற் காட்டிய தென்பது. (௨௩)

உச - கவி. அ - கை.

[அங்நனம் வினவிய ஆசிரியருக்குத் தேவரீர் ஒருவன் உளகைக் குறிப்பித்தது மெய்யே; சந்தேகமில்லை. அவன் இனையனெனத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கிக்
* கனவுகண் டதுமி ரண்டும் காணாத சுழுத்தி கண்டும்
தினமனு பவித்த லொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே
மனதினி லுதிக்கும் பின்னை மறைக்கும் தருளு வீரே.

(இ-ள்.) நனவு கண்டது நான் (எ-து)—சாக்கிராவஸ்தை கண்டதும் நானே, கண்டநனவுள நினைவு நீங்கிக் கனவு கண்டதும் (எ-து)—என்றோ காணப்பட்ட சாக்கிராவஸ்தையுள்ள ஸ்மரணை நழுவிக்கனவாகத் தோன்ற அக்கனவு கண்டதும் நானே, இரண்டும் காணாத சுழுத்தி கண்டும் (எ-து)—இவ்விரண்டவத்தையுங் காணப்படாத சுழுத்தி யவத்தை கண்டதும் நானே, தினமனுபவித்த லொக்கும் (எ-து)—அங்நனமாக யானே தினமனுபவித்துக்கொண்டு வருதலால் தேவரீர் ஒருபுருட னுளனென்ப தொக்கும், சற்றும் ஐயமில்லை, தெரியவுமில்லை சற்றே மனதினி லுதிக்கும் பின்னைமறைக்கும் (எ-து)—அது பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படவுமில்லை இல்லையென்றால் அங்நனம் நில்லாது உள்ளதாகக் கொஞ்ச மனத்தில் தோன்றுகின்றது, அறியலாமெனில் யாதோ அதனை மறைக்கின்றது, (ஆதலின்) அதருளுவீர் (எ-து)—அவ்வைய நீங்க அதை யனுக்கிரகிப்பீர்.

நானென்பதை முதனிலைத் தீவகமாக்கி யேனையீ ரவத்தையிலு மொட்டிக. கனவு கண்டது மென்றதனால் நனவுகண்டதுமென்றும். இவற்றாற் சுழுத்தி கண்டுமென்னும் வினையெச்சத்தை வினையாலணையும் பெயராக்கினும்; ஆக்கவே, நனவுகண்டதும் நானே; கனவுகண்டதும் நானே; சுழுத்தி

* சுழுத்திகண்டதும் வேறொன்றேபோல் எனவும் பாடமுண்டு.

கண்டதும் நானே என்பதுபெற்றும். கண்டவென்னும் பெயரெச்சத்திற்கு நானென்பதை எழுவாயாக்கில் நனவு கண்டதும் கனவுகண்டதும் சுழுத்தி கண்டதும் என்னும் வினையாலணையும் பெயர்களுக்குப் பயனிலையெங்கே? இருப்பதைவிட்டுத் தோன்றவெழுவாயென நானென்பதைவருவிப்பானேன்? அதுகூடாது. கண்ட நனவென்பதற்கு என்னுற் காணப்பட்ட நனவெனப்பொருள் கொள்ளிற்பழுதென்னே? தினமனுபலித்தல் யாளுதலால்இத னாலும் நானென்பது மூன்றிடத்து மெழுவாயாதல் பெறப்பட்டது. அஞ் ஞான மகலாததால் தெரியவுமில்லையெனவும், பூர்வசம்ஸ்காரம் உள்ளதாற் சந்தேமனதினி லுதிக்குமெனவும், குருவாய்த்தும் விளங்கும்பரிபாககாலம் இன்னும் வராமையால்அதுதடையாதல் பற்றிப்பின்னமறைக்குமெனவும் காரணங்கண்டாம். திண்ணமாதல் என்பது தோன்ற, நானையெனத்தேற் றேகாரம் கொடுத்தாம். எந்த ஸ்மரணையானால் நனவாகத் தோன்றிறே அந்தஸ்மரணை அந்நனவாகிறகோலந்தவிர்ந்தஅவசரத்தைக்கண்ட நனவுள றினைவுநீங்கியெனவும், அங்ஙன நீங்கிய அக்கணமேதானே ஈனவாகத்தோன் றலின் அதனைக்கனவுகண்டதுமெனவும், அந்தநனவுகோல்ம்போலக்கனவு கோலமும் காணாது நழுவியவக்கணமேதானே சுழுத்திகோலமாகத் தோன் றலின் அதனை இரண்டுங்காணாத சுழுத்திகண்டு மெனவுங்கூறியதாகப்பொ ருள்கொண்டாம் கொள்ளவே அவஸ்தாத்ரயம், காட்சித்ரயம், அபிமானி த்ரயமென்னும் இம் முக்கோலமுமாக நின்றதும் ஓர் ஸ்மரணையே யென்க.

(க-து.) இங்ஙனமாக நின்றறிந்தது நாளுகத் தோற்றலால் அதனைத் தினமனுபலித்த லொக்குமென்பதனாற் குறித்தா மென்பது. நினைவு நீங்கி யென்றது வேடத்தை வேடதாரியாகக் கோடல் மரபு. (உ-ம்.) அரசன் வந் தான், தோட்டி வந்தான் என்றாற் போல்வன, பிறவு மன்ன. (உச)

௨௫ - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனம் வினவிய மாணுக்களை விளக்குவான் வேண்டி அதத்துவா லிருத்தி லட்சணை, தடத்த லட்சணை, சொரூப லட்சணை என்னு மூன்றனுள் தடத்தலட்சணை, அதத்துவாலிருத்திலட்சணை காரணமாக அதிசூக்கும வஸ்து உண்மையைத் தெரி விக்கப்புகுந்தனர் என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டு வார்போல் ஆலத்தி னுமிக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார்போல் தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கி னாரே.

(இ-ள்.) தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டுவார்போல் (எ-து)--தாம்நின் நறிலத்தருகேநின்ற சிலமரங்களைக்காட்டி அவற்றொள்ள

ரூல் மூன்றும்பிறையைக் காட்டுவார்போலவும், ஆலத்தினுடிகள் காட்டி யருந்ததி காட்டுவார்போல் (எ-து)—ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களைக் காட்டி அவற்று ளொன்றாகிய அருந்ததியென்பதைக் காட்டுவார்போல வும், தூலத்தை முன்புகாட்டி (எ-து)—முன்னர்த் தூலதேகத்தின் நிலை யை விளக்கி, சூக்கும் சொரூபமான மூலத்தைப் பின்புகாட்ட (எ-து)— பின்னர்த் திரிகரணங்களாலு மெட்டுதற்கு அதிசூக்கும் சொரூபமாயுள்ள மூலகாரணமான உண்மை நிலையை ஐயமற விளக்குவான்வேண்டி, முனி வரர் தொடங்கினார் (எ-து)—ஆசிரியர் கூறத்தொடங்கினார் (எ-து).

மரத்தொகையுள் ஒன்றாலன்றித் தொகையாற் காட்டொணுமையின் தனியென்றார். ஆதலின் தனியென்பதைப் பிறையென்பதற்கு விசேடண மாக்க வொண்ணாது. தாலமென்பதைப் பனையாக்கின் ஆலமென்பதையா தாக்கவேண்டும்? இவ்விரண்டுமொழிகளையும் தானமாக்கலெவர்க்குமுரணி ன்றும். இவ்விரண்டு உவமானத்து ளொன்றுகீழ்மேல்காட்டல். அதுபோல த் திரிசியமாயுள்ள கீழ்நிலையைவிளக்கி மேலாகநின்றதுள்ள திருக்குவைவிள க்கல்;மற்றொன்று சமஸ்தத்துள்ளும் ஒன்றைப் பிரத்தியேகமாகக்காட்டல்; அதுபோல் சமஸ்த திரிசியத்துள்ளும் திருக்குவைப் பிரத்தியேகமாகவிளக் கல். இவ்விருவகை நயமாகஉபதேசிக்கப் புகுந்தனரென்பது தோன்ற இவ் விருவகை உவமானங் கூறினார். ஆலம் திசைச்சொல். இவ்விருநயமும் இந் தூலி வீருப்பதாகத் தெரிக்குதும். ஒன்று பிறைகாட்டல்போல் “தஞ்சுமாந் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப்பாமல்” என்னுங் கவியிலும், மற்றொன்று அருந்ததி காட்டுவார்போல் “தன்பதியல்லாப் பேர்கடமையல்ல னல்லனென்றார்” என்னுங்கவியிலும், தானே சொப்பிரகாசமென்பதை “எல்லாங்கண்டறியுமெனனை” யென்னுங்கவியிலுங் காணலாம். ஆதலின் மூன்று இலக்கணையாலும் உபதேசிக்கப்புகுந்தார், இரண்டிற்கு உவமை கூறியேனையதிற்குக் கூறாநீரனும் உவமேயங் கூறியிருப்பதா லுவமானம் கோட லருத்தா பத்தியென்க.

(க-து) இலட்சணர்த்தத்தால்வஸ்துவைவிளக்கப்புகுந்தனரென்பது. (.)

உக - கவி. அ. கை.

[முன்கவியில் தூலமென்பதனும் பந்தமெனவும், மூலமென்பத னும் முத்தியெனவும் பொருள் பதிதலின் பந்தமெனல் மூடமெ னவும்,முத்தியெனல் தெளிவெனவுந் திண்ணன்கொண்டு மூடத் தை அத்தியாரோபமெனவும், தெளிவைஅபவாதமெனவும் பெ யாதந்து, இவற்றை இரண்டுத்திகளாக்கி உபநிடத மனைத்தும் கூறும்; ஆதலால் இங்கே அத்தியாரோப வுத்தியை முன்னர்த் தெரிவிக்கப் புகுந்தன ரென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லு முத்தியாற் பந்தம் வீடென் றுரைக்கும்வே தாந்த மெல்லா மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவா தத்தான் முத்தியா மிவ் விரண்டின் முந்தியா ரோபங் கேளாய்.

(இ-ள்.) அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லு முத் தியாற்பந்தம் வீடென்றுரைக்கும் வேதாந்தமெல்லாம் (எ-து)—பிரபல சூருதியாகிய வேதாந்த மனைத்தும் அத்தியாரோபம் அபவாதம் எனக்கூறக் கிடந்த இவ்விரண்டுத்தியினால் பந்தம் இனையதெனவும், முத்தியினையதென வுங் கூறாநிற்கும், மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமாம் (எ-து)—பொய் யெனப் பொருள்படுவதாகிய ஆரோபமென்பதனால் விளைந்தது பந்தமெ னப் படுவதாம், அபவாதத்தால் முத்தியாம்(எ-து)—மெய்யெனப்பொருள் படுவதாகிய அபவாதமென்பதனால் விளைவது முத்தியெனப்படுவதாம். இவ் விரண்டின் முந்தியாரோபங்கேளாய்(எ-து)—இங்ஙனங்கூறிய இவ்விரண் டினுள் முன்னர் அத்தியாரோபங் கூறப்புகுவாம் அதனைக்கேள் (எ-று).

மித்தையா மாரோப மென்பதனால் சத்தியமா மபவாத மென்றும். பொய்யாலாயது பந்தமென்பது தோன்ற, மித்தையா மாரோபத்தால் பந்தமாமென்றார். இவையனைத்தும் பின்னர் வருவதால் ஆங்காங்கு விளக் கிக்காட்டுதல்.

(க - து.) இரண்டுத்தியுள் ஆரோப யுத்தியை இனிக் கூறப் புதுவ் னென்பது. (௨௬)

௨௭ - கவி. அ - கை.

[அத்தியாரோபமெனற்கு அருத்தம் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை யாவ வெல்லா மோரோர்வஸ் துவினை வேறே யோரோர்வஸ் துவென வோர்த னாருடு பணியாத் தோன்ற னரனாகத் தறியிற் றேன்ற னீருடு கானற் றேன்ற னிரந்தரம் வெளியிற் றேன்றல்.

(இ-ள்.) ஆரோப மத்தியாசங்கற்பனையாவவெல்லாம்(எ-து)—ஆரோ பமெனவும், அத்தியாசமெனவும், கற்பனையெனவும், இன்னு மிவைபோல் வனவாகக் கூறத்தகுவன வெல்லாம், ஓரோர் வஸ்துவினை வேறேயோ ரோர் வஸ்துவென வோர்தல் (எ-து)—ஒவ்வொருபொருளையும் வேறே யொவ்வொரு பொருளாக வுணர்தலும், நானுடுபணியாத்தோன்றல்(எ-து) பழுதை பாம்பாகத்தோற்றலும், நரனாகத் தறியிற் றேன்றல் (எ-து)— கட்டை கள்ளனாகத் தோற்றலும், நீருடு கானற்றேன்றல்(எ-து)—கானல் நீராகத் தோற்றலும், நிரந்தரம் வெளியிற் றேன்றல்(எ-து)—வெளி நிரந் தரமாகத் தோற்றலுமாம் (எ-று).

இவ்வுருபு மயக்க மெல்லாம் “யாதனுருபிற் கூறிற்றாயினும் பொருள் சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்” என்னுஞ் சூத்திரவீதியாற் நிருத்திப் பொருளுரைக்கப்பட்டன. நிரந்தரம் இடையின்மை. ஆரோபம் அத்தியாசம் கற்பனை இவைபோல்வன, பொய்யென வுணர்த்தற்கு இயைந்த பரியாய நாமங்கள். திருக்குத் திரிசிய மென்பவற்றுள் திருக்குவின் தருமம் ஒன்றை யொன்றாக வுணர்தல். அது பழுதையைப் பாம்பெனவும், கட்டையைக் கள்ளனெனவும், கிளிஞ்சலை வெள்ளியெனவு முணர்தலாம். திரிசியத்தின் தருமம் எங்ஙனம் எங்ஙனமாக வுணர்தலோ அங்ஙனம் அங்ஙனமாகத் தோற்றல். அது பழுதை பாம்பாகவும், கட்டை கள்ளனாகவும், கானல் நீராகவும், கிளிஞ்சல் வெள்ளியாகவும் தோற்றலென்க.

(க-து) விபரீத மின்னதென உதாரணமுகத்தாற் காட்டியதென்பது.

உ-அ - கவி. அ - கை.

[இந்தத் திருஷ்டாந்தத்தை யேற்றற்கு இயைந்த தாஷ்டாந்தம்
இனையதென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி
யொப்பமா யிரண்டற் றென்ற யுணர்வொளி நிறைவா நிற்கு
டிப்பிர மத்திற் றென்று மைம்பூத விகார மெல்லாஞ்
செப்பிய கற்பி தத்தாற் செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே.

(இ-ள்.) இப்படிப்போல நாமரூபங்க ளிரண்டு மின்றி (எ-து)—யாம் கூறிய இத்திருஷ்டாந்தம்போல நாமரூபங்கள் இரண்டுமில்லாமல், ஒப்பமா யிரண்டற் றென்ற யுணர்வொளி நிறைவா நிற்கும் (எ-து)—எங்குமொரு தன்மைத்தாயும், இரண்டென்னுங் காரண காரியப் பாகுபாடின்றி ஏக சொரூபமாயும், எங்கு நிறைந்துள்ள ஞானப்பிரகாசமாய் மிருப்பது எந்தப் பிரமமோ?, அப்பிரமத்திற் றென்று மைம்பூத விகாரமெல்லாம் (எ-து)—அந்தப் பிரமத்தினிடத்தில் மெய்போலத் தோற்றும் பஞ்சபூதமும் அவற்றின் விகாரமுமாகிய அண்டாண்டகோடி சராசரங்களனைத்தும், செப்பிய கற்பித்தத்தாற் செனித்தவென் றறிந்துகொள் (எ-து)—முன் சொல்லிய கற்பித்ததினால் உதித்தனவென்று அறிந்துகொள் (எ-து).

சயம்பாகப் பழுதையில் பாம்பென்னு நாமரூபம் எங்ஙனமின்றே? அங்ஙனமே சைதன்னியமிருத்தலின் நாமரூபங்களிரண்டுமின்றி யெனவும், பாம்பென்னும் பிராந்தி தோன்றியவிடத்தும் மறைந்தவிடத்தும் பழுதை அங்ஙனமாகாது ஒரு தன்மைத்தாக நின்றவாறுபோன்று விசாரணைக்கு முன்னுள்ளதாயும், விசாரணைக்குப் பின் இல்லாததாயுந் தோன்றும் ஜகஜீவபரம்போலாகாது, ஒருதன்மைத்தாகச் சைதன்னிய மென்றும் விளங்கலின் ஒப்பமாய் எனவும் கூறினார். பிராந்தி பாம்பாற் பழுதை காரணமும், பாம்பு காரியமுமாயின். மெய்யாகப் பாம்பு காரியமாயிற் பழுதை

யும், மெய்யாகக் காரணமாகலாம். அங்ஙனமின்றே விங்ஙனமு மின்றும். ஆகவே காரண காரியத்துவிதம் பழதைக்கு இன்மையாயவாறுபோன்று, பிராந்தி சகசீவபரத்தால் சைதன்யங் காரணமுஞ் சகசீவபரங் காரியமு மாயின வென்பதின்ரும். மெய்யாகச் சகசீவபரங் காரியமாயின், மெய்யாகச் சைதன்யமுங் காரணமாகலாம். அங்ஙனமின்றேல் இங்ஙனமு மின்றும். ஆகவே, காரணகாரியத்துவிதம் சைதன்யத்துக் கின்மையால் 'இரண்டற்றெனவும், பழதைக்குக் காரண காரியப் பிராந்தி வந்தபோதும் அது துவிதமாகவில்லை; நீங்கியபோதும் ஏகமாகவில்லை. இரண்டு காலத்தும் பழதை இருந்தபடி யிருக்குமாறு போன்று சைதன்னியத்துக்குக் காரண காரியப்பிராந்தி வந்தபோதும் அது துவிதமாகவில்லை; நீங்கியபோதும் ஏகமாகவில்லை. இரண்டு காலத்தும் சைதன்ய மிருந்தபடி யிருத்தலால் ஒன்றாய் எனவும், இங்ஙனமாய வஸ்துதன்னுருவாக முயல்வார்க்கு இலக்காக நிற்குங் குறியெனத் தோன்ற உணர்வொளி நிறைவாநிற்கும் எனவுங் கூறினார். இங்ஙன நிற்பது எந்தப் பிரமமோ வென்றது எஞ்சிரின்றது. பாம்பு கள்ளன் முதலிய பிராந்தி தோற்றற்கு ஆதாரம் பழதை கட்டை முதலியவை யாயினுற்போலச் சக முதலியதிரிபதார்த்தப் பராந்தி தோற்றற்குப்பிரமமென்பது ஆதாரமென விளங்க, அப்பிரமத்திற் றோன்று மைம்பூத விகாரமெல்லாஞ் செப்பிய கற்பித்ததாற்செனித்த வென்றும், சம்ஸ்தமும் உண்மையெனக் கோடலைத் தவிர்த்தற்குக்கற்பித்ததாற்செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே யென்றுங் கூறினார். இத்திரிபதார்த்தம் சோதனையில் ஆம் உண்டெனற் கியைந்து உறுதியாக நில்லாது அல்லவில்லை யெனற்கே இயைந்துறுதியாக நிற்பதென்னே? ஆதலின் இவ்வுதாரண மனைத்தும் ஐயமின்றி யேற்றற்பாலவென வுணர்க.

(க-து.) தாஷ்டாந்தத்தினிலே திருஷ்டாந்தத்தினுல் விளங்கக் கூறிய தென்பது, நாமரூபங்க ளிரண்டுமின்றி யென்பதற்கு அவாங்மனோகோச ரப் பிரமமெனப் பொருள் கொள்ளினு மமையும். அப்பிரமத்திற் றோன்று மென்பதை ஏழாம் வேற்றுமை யிடப் பெருளாக்கி யுரை கூறியதுமன்றி, ஐந்தாம் வேற்றுமை நீங்கற் பொருளாகவேனும் ஏதுப்பொருளாகவேனு முரை கூறினு மமையும். ஏதுப்பொருளாக வமைவது அந்தப் பிரமம் இங்ஙனமாகுவெனச் சங்கற்பிக்க அந்தப் பிரமசங்கற்பத்தா லுதித்தவெனக் கோடலையும் ஏழாம் வேற்றுமையிற் கோடல்; அலை திவலை நுரை கடலி லுதித் தொடுங்குமாபோ லென்னலையுமென்க. இது வேதாந்தி சம்மதம், ஏனைய பிறர் சம்மதம். இவை பெருகுமாதலிற் சருக்கினும். (௨௮)

உக - கவி. அ - கை.

[அனைத்துங் கற்பித்தா லுண்டாயது எங்ஙனமெனவினவிய மாணக்கனோக்கி, முன்னர்ச் செனித்தவென்னுஞ் சிருட்டியை யுகபத்சிருட்டி, கிரமசிருட்டியென இரண்டாக்கி, முன்னர் யுகபத்சிருட்டி கூறுவான் புருந்தார் இக்கவியில் அவ்வியத்தத் தில் முக்குண வுதிப்பைக் கூறுகின்றார்.]

அதுதானெப் படியென் றக்கா லநாதியாஞ் சீவ ரெல்லாம்
பொதுவான சுழுத்தி போலப் பொருந்துமவ் வியத்தந் தன்னி
லிதுகால தத்து வப்பே ரீசனுட் பார்வை யாலே
முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்த மாமே.

(இ-ள்.) அதுதானெப் படியென் றக்கால் (எ-து)—அந்தச் சிருட்டி
வகைதா னெங்ஙனமெனக் கேட்கின், அநாதியாஞ் சீவரெல்லாம் (எ-து)—
அநாதியாயுள்ள சீவபேத மனைத்தும். பொதுவானசுழுத்திபோலப் பொரு
ந்துமவ் வியத்தந்தன்னில் (எ-து)—மறைவே வடிவாயுள்ள அவ்வியத்தமெ
ன்னு மூலப்பிரகிருதியின்கண் சாதாரணமான சுழுத்தி யவத்தையில் தின
மும் தங்குமாறுபோன்று நிலையாகத் தங்கும், இதுகாலத்ததுவப்பேர் (எ-து)—
இந்த அவ்வியத்தமே காலத்ததுவமென்னும் பெயரை யுடையது, ஈசனுட்
பார்வையாலே (எ-து)—ஈசுவரனது அந்தர்முக திருஷ்டியினால், முதுமூல
சுபாவம்விட்டு முக்குணம் வியத்தமாம் (எ-து)—அநாதியாயுள்ள மூலப்பிர
கிருதியான சுபாவத்தினின்று நீங்கிச்சாத்தித இராசத தாமத மென்னு
முக்குணங்களும் வெளிப்பட்டன (எ-று).

வியத்தம் வெளிப்படல்; அவ்வியத்தம் வெளிப்படாமை. சித்ரூபமே
சீவராதலின் அநாதியாஞ் சீவரெல்லாம் எனவும், சுழுத்தியகன்றார் இல்லை
யாதலின் பொதுவான சுழுத்திஎனவும், அவ்வியத்தத்தையன்றிக் காலத்தத்
துவ மின்மையின் இதுகாலத்ததுவப்பேர் எனவும், உயிர்கள் தாமே மறை
வினின்று நீங்கா என்பதுதோன்ற ஈசனுட் பார்வையால் எனவும், தெளி
விக்கின் மயக்கநீங்குமென்பது தோன்றப்பார்வையாலே முக்குண வியத்த
மாம் எனவும்கூறினார். முக்குணம் வியத்தமாதல் சிருஷ்டி வந்தவகை. இந்
தச்சிருஷ்டி வந்தவகையைக் கூறல் பிறவி மயக்கம் தெளிவித்தற்கு. தெளி
விக்கின் மீண்டும் திரும்பாதென்னுங் கருத்துக்கொண்டு ஈசனுட் பார்வை
கொண்டாரெனக் கொள்க.

(க-து.) உயிர்களனைத்தும் தம்மைத் தாம் கற்பித சைதன்னியமென்று
உணர்ந் துய்யுமாறு முக்குண வியத்தங்கூறியதென்பது. தமது ரிசுவடிவம்
உணர்வொளி நிறைவாய்நின்றல். பரிசோதனையால் அன்றித் தமதுண்மை
நிலை சற்றும் விளங்காது; விளங்கவேண்டி யிங்கே சிருட்டிகூறலாயினார். ()

150 - கவி. அ - கை.

[முற்கூறிய முக்குணங்களினிலே இனையவென இக்கவியிற்
கூறுகின்றார்.]

உத்தமம் வெருப்பு நீல முபயமாஞ் சிவப்பு மாகுஞ்
சுத்தசத் துவந்த மத்தோ டசத்ததத் துவப்பேர் சொல்லுஞ்
சத்துவ மழுக்கி ருட்டாச் சாற்றுமுக் குணமு மூன்று
யொத்துள வெளிணுந் தம்மு ளொருகுண மதிக மாமே.

(இ-ள்.) உத்தமம் வெளுப்பு நீல முபயமாஞ் சிவப்பு மாகும் (எ-து)—சாத்துவிதம் இராசதம் தாமதம்என குணமூன்றும் அவற்றுள்சாத்துவிதம் உத்தமம்.ராசதம் மத்திமம், தாமதம்அதமம். இவைமூன்றும் யோக்கியதை. சாத்துவிதம்வெண்மை,ராசதம் செம்மை,தாமதம் கருமை. இவைமூன்றும் நிறம், சுத்தசத்துவந் தமத்தோ டசுத்ததத்துவப்போ சொல்லும் (எ-து)—சாத்துவிதம் சுத்தம், தாமதம்அசுத்தம், இராசதம் சுத்தாசுத்தம், இவைமூன்றந்தருமம் என்னும் பெயர்களைச்சுருதிகள் சொல்லும், சுத்துவ மழுக்கிருட்டாச்சாற்றும் (எ-து)—சாத்துவிதம் அழுக்கின்மை, இராசதம்அழுக்கு, தாமதம் இருட்டி. இவை மூன்றுந் தோற்றம் எனச்சுருதிகள் முறையிடும், முக்குணமு மூன்று யொத்துள வெனினும் (எ-து)—இந்த மூன்று குணங்களு மூன்றுகி நின்று தம்மு ளொத்து நின்றாலும், தம்மு ளொருகுண மதிகமாம் (எ-து)—தமக்குள்ளேயாதானுமோர்குணமிஞ்சிநிற்கும் (எ-று).

“ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே” என்னும் விதியால் உத்தமமென்றதனால் மத்திம அதமங்கள் வருவித்தாம். உபயமாஞ்சிவப்பென்றதனால் மூன்றாவது நீலமென்றும். தமத்தோடென ஒடுக்கொடுத்தப்பிரித்ததனால் இராசதஞ் சொல்லெச்சமெனக்கொள்க. “கொண்டதனால் இராசதம் சுத்தாசுத்தமாயிற்று. ஏனைய குணங்கள் அழுக்கிருட்டென்றதனால் சாத்துவித மழுக்கின்மையென்றும். தாமதமிருட்டென்றதனால்சாத்துவிதம் வெளிச்சமெனினு மமையும். நெரிஞ்சிமுள்மூன்றால் தமக்குளொத்துளவாயினும் யாதானு மோர்முன்மேலிட்டிருக்குமாறுபோன்று இருத்தலின் முக்குணமு மூன்று யொத்துளவெனினுந் தம்முளொருகுண மதிகமாமே என்றார். இக்கவியை உற்றுணராதார்க்கு இங்ஙனமாய நயம் எங்ஙனந் தோன்றும்? இக்கவியை வேறுவிதமாகப் பாடமோதி யுரைகொள்வாருமுளர். அது பெரும்பாலு முடினும்.

(௩-து.) சாத்துவித முதலியமுக்குணமும் யோக்கியதை நிறம்,தர்மம், தோற்றம் என்பவைகளைக் குறிப்பான் உணர்த்தியது சுருதி சம்மதமாம். யுத்திக்கு முரணின்மையால் ஏற்றற்பாலதென்க. முக்குணம் வியத்தாமெனவே யேனையவைகளைக் கூறவேண்வெதின்று; முதற்காரண காரியமாதலின் அரசன் வெளிப்பட்டானென்புழி ஏனையசேனை முதலியவைகளைக் கூறவேண்வெதின்றாயவாறு போலும். (௩௦)

௩௧ - கவி. அ - கை.

[யுகபத் சிருஷ்டிகூறி இனிக்கிரமசிருஷ்டி கூறப்புகுந்தார், இக்கவியில் மூலப்பிரகிருதிமுதல் குணதர்மம் ஈராகக்கிடந்த நான்கினையுங் கூறுகின்றார்.]

ஒருவழி யிதுவா மித்தை யொருவழி வேறச் சொல்வார்
மருவுமல் வியத்தந் தானே மகதத்வ மாகு மென்று
மருண்மக தத்து வந்தா னகங்கார மாகு மென்றும்
கருவகங் கார மூன்றுய்க் காட்டிய குணமா மென்றும்.

(இ-ள்.) ஒருவழியிதவாமித்தையொருவழி வேறாச்சொல்வார்(எ-து)-
 சிருஷ்டிவகை யிரண்டி விதுவொரு வகையாம். இந்தச்சிருஷ்டியையே
 வேறொருவகையாகச் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள், மருவும்வியத்தந்தா
 னேமகதத்வ மாகுமென்றும் (எ-து)—முன்கூறக்கிடந்த அவ்வியத்தமெ
 ன்னு மூலப்பிரகிருதியே மகதத்துவமெனப் படுவதாமெனவும், அருண்
 மகதத்துவந்தானகங்கார மாகுமென்றும் (எ-து)—முன்கூறியமகதத்துவ
 மே யகங்காரமெனப் படுவதாமெனவும்:—கருவகங்கார மூன்றாய்க் காட்
 டிய குணமாமென்றும் (எ-து)—பிறவிக்குக் கருவாயுள்ள விவ்வகங்காரமே
 முன்னர் மூன்றாகக்காட்டிய குணங்களெனப்படுவதா மெனவும் (எ -று).

(க-து.) மூலப்பிரகிருதியே மகதத்துவமெனவும், மகதத்துவமே யகங்
 காரதத்துவமெனவும், அகங்காரதத்துவமே குணத்யமெனவு முணரக்கூ
 றியதென்பது. பணிபேதங்களினூற் பொன்னையும், பட்பேதங்களா னூலே
 யும், கடபேதங்களான், மண்ணையும், தேகபேதங்களா லேம்பூதாம்ச சை
 யோகத்தையும், முற்றுமற்றதார்க் கிப்பேதங்களைத் தத்த முதற்காரணத்தி
 னின்று வந்தவகையைத் தெரிவிக்கி லந்தந்த முதற்காரணத்தை யன்றி
 யததற்குரிய விகாரங்களில்லையென் றுண்மையாகவுணர்ந்து, அவ்வவ்வா
 தார மறவாதிருப்பர். இவரிங்ஙன யிருப்பதா லாதேயமாகிய விகாரங்களி
 ல்லாமற்போயினவோ? அவ்வாதார நாட்டமாகவே விகாரங்களைநோக்கி
 லனைத்துமவ்வாதாரமாகவே விளங்கும்; இஃதுண்மையை நினைப்பூட்ட
 லாயிற்று. இந்தநினைப்புமறப்பு ஓர்புருடன் து புடைபெயர்ச்சியாதலானும்,
 இப்புடைபெயர்ச்சியெழுச்சி தவிர்தலால் ஒன்றிலொன்று தத்தமக்குளில்
 லாம லன்னியோன்னியாபாவம் உறுகின்றது; இவ்விரண்டுகாலத்தும்புரு
 டனிருந்தவண்ண மிருந்து, இவற்றைச் சாட்சியா யறிந்திருப்பதினாலும்,
 இப்புருடன் விகாரியு மல்லன், நிர்விகாரியுமல்ல எனப்பதை யுணர்த்தச்
 சிருஷ்டிவகை கூறவந்ததேயன்றி வேறுக்காகவன்று; இதுபோலத் தாஷ்ட
 டாந்தமுமெனவூகித்துணர்க; இதனை யுணர்வோர் பரிபாகிகளல்லரே வன
 ர்த்தமாம். இஃதன்றியு மிக்கவியின் கருத்தைக் கொஞ்சம் வெளிப்படை
 யாகத் தெரிவிக்குதும், அதாவது:—அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சொ
 ரூபமாகவிளங்குஞ்சைதன்னியத்தில் விஸ்மரணையாக வெழுந்த் ஞெப்தி
 யை மூலப்பிரகிருதியெனவும், அங்ஙனமெழுந்த ஞெப்தியே நிலத்துணன்
 றிய விதை யுப்புமாறுபோல் திரிபதார்த்தங்களும் வெளியாகாதுள்ளடக்கி
 நிற்குமவசரத்தை மகதத்துவமெனவும், அங்ஙனம் வெளியாக்கா துள்ளட
 க்கிக் காட்டு மவசரநிலையான ஞெப்தியே வெளியரும்பிய முளைபோல் சக
 சீவபரபேதங் காட்டாது பொதுவாக வெளியெழுதலின், அவ்வெழுச்சி
 யை அகங்காரதத்துவமெனவும், அவ்வெழுச்சி வடிவாகநின்ற ஞெப்தியே
 அம்முளை மூன்றாகவெடிக்கு மாறுபோன்று, இனிச்சகசீவபரமாதற்குமூன்
 ருக் வெளிப்படுதலின் அவ்வவசரத்தை முக்குணமாமெனவுங் கூறியது.)

௩௨ - கவி. அ - கை.

[முன்னர்க் கூறியவற்றுளீ ருகவுதித்த முக்குணங்களிற் பிரதி பலித்ததினையதெனவும், அம்மூன்றில் சாத்துவிதகுண மிவ்வவ சரத்திலின்னபெயரையேற்குமெனவும், அதிலுதித்த சிற்சாயைக்குப் பெயரினையதெனவும், குணரகிதமான சித்துக்குப் பெயரினையதெனவு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிற் சாயை தோன்று முக்குணங் களினுந் தூய்தா முதற்குண மாயை யாகு மக்குணப் பிரமச் சாயை யந்திரி யாமி மாயை யெக்குணங் களும்பற் றுதோ னிமித்தகா ரணனு மீசன்.

(இ-ள்.) இக்குணங் களிலே விண்போன்றிருக்குஞ்சிற் சாயைதோன்றும் (எ-து)—இம்முக்குணங்களிலு மாகாயம்போன்றிருக்குஞ் சைதன்யத்தினது சாயாவடிவம் பிரதிபலிக்கும், முக்குணங்களினுந் தூய்தா முதற்குணமாயையாகும் (எ-து)—இந்த மூன்றுகுணங்களிலும் பரிசுத்தமாயுள்ள முதற்குணமான சாத்துவிதமானது மாயையெனப்பவெதாம், அக்குணப் பிரமச்சாயை யந்தரியாமி (எ-து)—அந்தக் குணத்திற் பிரதிபலித்த பிரமத்தினது சாயாவடிவமானது அந்தரியாமியெனப் பெயர்பெறுவதாம், மாயையெக்குணங்களும் பற்றுதோ னிமித்தகாரணனாமீசன் (எ-து)—மாயாமயமான எவ்வகைப்பட்ட குணங்களுந் தன்னெப்பற்றுது நின்னுள்ளோ னிமித்தகாரணனாகிய வீசனும் (எ-து).

விண்போன்று பரிபூரணமாயிருக்கை சித்துக்கன்றிச் சாயைக் கன்றாகலின் சித்தைப் பிரித்து எழுவாயாக்காது சித்தினது சாயையெனப்பொருள்கொண்டாம்:—சைதன்யம்போற் காண்டலைச் சிற்சாயையெனவும், சகசீவபரமாதற்கெனக் குறிக்கச் சிற்சாயை தோன்றுமெனவும், “பேதமுறுபுந்தியே மாயை” ஆதலால்புந்தியை முதற்குணமெனவும், மாயாசகிதவீசனென்பதுதோன்ற அக்குணப் பிரமச்சாயை யந்தரியாமியெனவுங்கூறினார். இங்கே யந்தரியாமியென்பது ஈசனது காரணசரீர வபிமான நாமத்தை. நிமித்தகாரணனாமீசன் மாயாரகிதனென்பது தோன்ற மாயை யெக்குணங்களும் பற்றுதோன் எனப்பட்டது:—சிற்சாயை பிரமச்சாயையென்னுமிவ்விருமொழிகளும் ஆறும் வேற்றுமைத் தற்கிழமைப்பொருள். சித்தைச் சகசீவபரமெனனது சாயையெனக் கூறியது, கற்பிதமெனற்கு, இத்தினையுடன்படற்கு மாறுளதேல் சோதனையி லல்ல விலையெனற் கியையாது நிற்கக்காட்டலாம். காட்டவலியின்றேல் காட்டவலியுளோர்க் கடிமை பூண்டொழுகை யெளிதி லுணர்த்தற்கியைந்த குறி.

(க-து.) முக்குணப் பிரதிபலனசித்து கற்பிதமெனவும், முதற்குணமாயையெனவும், அம்முதற்குணப் பிரதிபலனசித்தை யந்தரியாமியெனவும்,

மாயாரகிதவீச னிணையனெனவுங் கூறியதென்பது. முக்குணமாக வெளிப் பட்டது ஞெப்தியென்றதனாலுந்த ஞெப்தி சுயம்பெனற் குறுதி யென்னை? இன்றாதலா லதனையே யிங்கே சிற்சாயையெனக் கொண்டார். சிற்சாயை தோன்றற்கிடம் முக்குணமாதலி ஞாதாரமெனப்படும்; படவே, சிற்சாயை யாதேயமெனப்படும்; படவே, இவ்விரண்மொன்றிற் தந்த ஞெப்தியே;இதி லையமுளதேல் தினமு நம்மாற் பிரத்தியட்சமாகக்காண நின்ற மூன்றவஸ்தைகளிலெந்தெந்த வவஸ்தை யென்கென்குளதோ,அந்தந்த வவஸ்தையில் தோன்றற்குரிய தூலாதி மூன்று காட்சிகளி லொவ்வொன்றுளதாக வாங் காங்குக் காணும். ஆங்காங்குக் காணுந்தூலாதி காட்சிக்கிடம் மூன்றவஸ்தை; இம்மூன்றவஸ்தையு மாதாரமாகவே காட்சிகளாதேயமாயின. இவ் விரண்மொக நிற்பது ஓர் ஸ்மரணையே. இது நிகழா வுயிரில்லையாதலா லேற்றற்பாலதே, ஆதலினையெழுதுக. இதனால் மாயையென்பதும், ஈசனென்பதும், அந்தரியாமியென்னுங் காரணதேக வபிமானிநாமமென்பதும், முற்கூறிய ஞெப்தியன்றி யில்லையென்பது பெற்றும். இங்ஙனமுண ராதார் ஞானிய-ரல்லர். ஏனென்றிற் கலக்கமகலாமைபற்றி. பேதமுறுபுந்தி மாயையெனவே பேதமுறுபுந்தி யுளதாகக் குறிப்பிக்கின்றது; அப்புந்தி மாயாரகிதமென்றயிற்று. இவ்விருதன்மையாநிற்பது மந்தஞெப்தியே. இங்ஙனமாயதை யறியவேண்டில் ஞெப்தியரல்லாத ஞானியஞ்ஞானிய ருளரோ? இல்லையாதலி னேற்றற்பாலதே. இன்னுஞ் சிருஷ்டித் தொடர் புளதாதலிற் பின்னர் இதனொருமையைக் கூறுதும். இதாநிற்க. (௩௨)

௩௩ - கவி. அ - கை.

[முன்கவியில் சாத்துவிதகுணத்தை மாயையெனவும், ஈசனபி மானந்தரயத்தில் அந்தரியாமியெனவுங்கூறி, இக்கவியிலுமதையே சுழுத்தியவத்தையெனவும், காரணசரீரமெனவும், ஆந்த மயகோசமெனவுங் கூறி, இனி இராசதகுணமவித்தை யெனவும், அக்குணப் பிரதிபலனஞ் சீவனெனவும்,அபிமானந்தரயத்திலிவனுக்குப் பிராக்குனெனவுங் கூறுகின்றார்.]

ஈசனுக் கிதுசு முத்தி யிதுவேகா ரணச ரீரங்
கோசமா னந்த மாகுங் குணமிரா சதம வித்தை
தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சாயை சீவ கோடி
நாசமா முயிர்க்கப் போது நாமமும் பிராக்கு னாமே.

(இ-ள்.) ஈசனுக்கிதுசுமுத்தி யிதுவே காரணசரீரங் கோசமா னந்தமாகும் (எ-து)—இந்தச் சாத்துவிதகுணமே யீசனுக்குச் சுழுத்தியவத்தையாகவும் காரணசரீரமாகவும் ஆனந்தமயகோசமாகவு மிருக்கும், குணமிராசதம் (எ - து)—இனி யிராசதகுணமோவெனில், அவித்தை தேசறு

மலித்தைதோறுஞ் சிற்சாயை சீவகோடி (எ - து)—அவித்தை யெனவும் மலினரூபமான விந்தவலித்தைகளினெல்லாம் பிரதிபலித்த சிற்சாயைகளனைத்துஞ் சீவகோடிகளெனவும், நாசமாமுயிர்க்கப்போது நாமமும் பிராக்குளமே (எ - து)—நாசமுறத்தக்க விவ்வுயிர்களுக் கவ்வவசரத்திலியைந்தநாமம் பிராக்குளெனவுமாம் (எ-று).

தேசறுமலித்தையென்றதனால் தேசுளதுமாயையெனக்கொள நின்றது. சாத்துவிதகுணம் மாயையென்றார், அம்மாயைதோறு மென்னுது அவித்தைதோறு மென்றது; இதனைப் பலவென்னிற் பிரத்தியட்சத்திற் கியைந்தது, அதனைப் பலவென்னி லப்பிரத்தியட்சமாதலி னெவருமுடன் படார். ஆயினும் இந்துவேதாசமங்கள் முக்குணங்களில் முதற்குணத்தைச் சாத்துவிதத்தில், சாத்துவிதம் இராசதம் தாமதம் எனப் பிரித்தாற்போல ஏனைய குணங்களையும்பிரித் தொன்பதுபாகமாக்கி, முதற்பாகங்களைத் திரி மூர்த்திகளாக்கி, ஒவ்வொருமூர்த்திகளு மளவிலதாகக் கூறநிற்கும்; இதனை யறியவேண்டிற் கட்டளைகளிலும், பிரபுலிங்கலீலையிலும், ஏனையநூல்களிலும் காணலாம். இவையெல்லாம் வாஸ்தவமென்பதைப் பிருதிவி தத்துவ முதல் நாதத்தத்துவமீறாக வொன்றிலொன் றெடுக்கிக்காட்டப்புகு மப்பவாத யுத்தியாற் காணலாம். சுருதியுத்தியனுபவமுகத்தா லெடுக்கிக்காட்டத் தெரியாமைக் குற்றத்தை நூல்மேலேற்றத் திரியுஞானியரெங்குமெளியர். வித்தை ஞானம்; அவித்தை அஞ்ஞானம். இராசதகுணமலித்தை யெனவே சாத்துவிதகுணம் வித்தையாயிற்று; இதை யலித்தையாக்க அகங்காரம் வித்தையாயிற்று; இதை யலித்தையாக்க மகதத்துவம் வித்தையாயிற்று; இதை யலித்தையாக்க மூலப்பிரகிருதி வித்தையாயிற்று; இதை யலித்தையாக்கப் பிரமம் வித்தையாயிற்று; இங்ஙனமாக இதற்கப்பாற் சேறல் சொல்லால் அநவத்தாதோட நேரிடும். எனவே இலட்சியார்த்தத் தால் நேரிடாதென்பதருத்தாபத்தி. பகுதிமுதல் விசுதியீறாக் கிடந்த தத்துவ வடுக்குகளனைத்து மறிவறியாமை யடுக்குகளாயின. என்னை? “அறிவறியாமை யநேகவடுக்கே - மேலுங்கீழுமென்மனாற்புலவர்” என்பதனாற் காண்க.

(௩௩)

௩௪ - கவி. அ - கை.

[அந்த வலித்தையே யானந்தமயகோசமெனவும், சுழுத்தியவ ஸ்தையெனவும், காரணசரீர மெனவுங்கூறி; இனிச் சூக்குமசரீர வாரோபம் வருமா ரிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயா னந்த கோசம்
சுழுத்திகா ரணச ரீரஞ் சொன்னவிம் மட்டு மோக
முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னோம்
வழுத்துருக் குமவா ரோப வழியுந் மொழியக் கேளாய்.

(இ-ள்.) அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயானந்தகோசம் (எ-து)-
அழுக்காகிய வலித்தியாமயமாயுள்ள சீவர்களுக் கவ்வலித்தையே யானந்த

மயகோசமாம், சுழுத்தி காரணசரீரம் (எ-து)—சுழுத்தியவத்தையுங் காரணசரீரமுமாம், சொன்னவிம்மட்டு மோகமுழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னோம் (எ-து)—கூறிய விதுகாறும் மோகமயமான முழுக்குண மென்னப்பட்ட சாத்துவித ராசதத்தால் விளைந்த காரணசரீரவத்தியாசத்தைச் சொல்லினம், வழத்துக்குமவாரோப வழியுநீமொழியக்கேளாய் (எ-து)—யாவருஞ் சொல்லப்பட்ட சூக்குமசரீர வத்தியாச மார்க்கத்தையும் யாங்கூற நீ கேளுதி (எ-று).

மூலப்பிரகிருதி, மகத்தவம், அகங்காரத்தவம், முக்குணம், மாயை அவத்தை, ஈசன், சீவன் இவ்விருவர் காரணசரீரம், சுழுத்தியவத்தை, இவ்வவத்தைக்குரிய வபிமான நாமம், கோசம் என்பவைகளாக் கூறும்போதெல்லாம் மறவாதிருத்தற் கடிக்கடி யாங்காங்குக் கற்பித்தால் லிவை ஜனித்தவென்று நினைப்பூட்டியவாறு போன்று, இங்கும் மறவாதிருத்தற்குச் “சூக்குமவாரோபவழியு நீ மொழியக்கேளாய்” என்றார். மறக்கிலிநூற்பயன் சற்றும் வாய்க்காதென்ப தருத்தாபத்தி. உத்தமம் வெளுப்பு நீலம் என்னும் கலியில் இராசத மழுக்கெனக் கூறியவாறே யிக்கலியிலும் அழுக்கொடு பற்றுஞ்சீவர்க்கு என்றார். (௩௪)

௩௫ - கவி. , அ - கை.

[சாத்துவிதம் இராசத மென்னும் குணங்களின் கற்பித்ததைக் கூறியவாறுபோன்று, தாமதத்தையுமிரண்டு சத்திகளாக்கி யவற் றிற்குரிய பெயரினையவென விக்கலியிற் கூறுகின்றார்.]

ஏமமா யாவி நோத வீசனா ரருளி னாலே
பூமலி யுயிர்கட் கெல்லாம் போகசா தனமுண் டாகத்
தாமத குணமி ரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும்
வீமமா மூட லென்றும் விவிதமாந் தோற்ற மென்றும்.

(இ-ள்.) ஏம மாயாவிநோத வீசனாரருளினாலே (எ-து)—திரைச்சீலை போன்ற மாயையை விளையாட்டாகவுடைய பரமசிவத்தின் கிருபையினால், பூமலியுயிர்கட்கெல்லாம் போகசாதனமுண்டாக (எ-து)—உலகில் மிக்குள்ள வுயிர்கட்கெல்லா மனுபோகத்திற்கியைந்த சாதனக்கருவிகளுண்டாகும்படி, தாமதகுணமிரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும் (எ-து)—முக்குணங்களிற் கடைக்குணமாகிய தாமதகுணமானது இரண்டு சத்திகளாகப் பிரிந்து தோற்றும், வீமமா மூடலென்றும் விவிதமாந் தோற்றமென்றும் (எ-து)—பய கம்பனாதிக்கிடமாயுள்ள வாவரணசத்தியென்றும் நானாவிதகாட்சிகளுக் கிடமாயுள்ள விசேஷசத்தியென்றும் (எ-று).

தாமதகுணம், ஆவரணம் விசேஷமென்றிரண்டு சத்திகளாகப்பிளவு பட்டுநிற்குமென்றாயிற்று. இங்ஙனமாதற்குத் தாமதகுணத்திற்கு வலியின்மையின், ஈசனா ரருளினாலே யெனவும்; பூமிமுதலியவை பின்னருண்டாவ

தாயினும், இப்போது காணப்பட்டுள்ள வுயிர்கட்கிடம் பூமியாதலாற் பூம வியுயிர்கட்கெல்லாம் எனவும், அபின்னமென்பது தோன்ற இரண்டசத்தி யாய்ப் பிரிந்து தோன்றும் எனவுங் கூறினார். அறியாமையை மூடலென் றும், அறிவைத்தோற்றமென்றுங் கொள்க. (௩௫)

௩௬-கவி. அ - கை.

[காரணதேகத்தையு மதற்குரிய வவஸ்தையாதி கற்பிதங்களை யுங் கூறினதுபோன்று, இனிச் சூக்குமதேகத்தையுந் தூலதே கத்தையுங் கூறவேண்டுவதால், முந்திச் சூக்குமதேக வற்பத்தி கூறப்புகுந்தா ரிக்கவியில் விசுஷபசத்தியிலெழுந் சூக்குமபூத வற்பத்தி வரலாறு கூறுகின்றார்.]

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்லிய விண்ணும் விண்ணிற் காற்றதாங் காற்றிற் றீயாங் கனலினீர் நீரின் மண்ணும் போற்றுமில் வைந்து நொய்ய பூதங்க ளென்று பேராஞ் சாற்றுமற் றிவற்றிற் போக சாதன தனுவுண் டாகும்.

(இ-ள்.) தோற்றமாஞ் சத்திதன்னிற் சொல்லிய விண்ணும்(எ-து)— விசுஷபசத்தியில் ஞானவான்களால் வழுங்கப்பட்டிருக்கின்ற தன்மாத்தி ரை யென்னு மாகாயமுதித்தது, விண்ணிற் காற்றதாங் காற்றிற் றீயாங் கனலினீர் நீரின் மண்ணும்(எ-து)—அவ்வாகாயத்திற் காற்றும், அக்காற்றி லக்கினியும் அவ்வக்கினியிற் சலமும் அச்சலத்தில் மண்ணு முதித்தன, போற்று மிவ்வைந்து நொய்யபூதங்க ளென்றுபேராம் (எ-து)—மேலாகச் சொல்லப்பட்ட வந்தத் தன்மாத்திரைகளைந்தும் சூக்குமபூதமெனப்பெயர் பெறும், சாற்றுமற்றிவற்றிற் போகசாதனதனுவுண்டாகும் (எ-து)—இங்ங னம் பெயர்பெறக்கிடந்த வந்தச் சூக்குமபூதத்தில் போகமு மதற்கியைந்த சாதனமாயுள்ள சூக்குமசரீரமு முண்டாகும் (எ-து).

பஞ்சீகரிக்கப்படாததா லபஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூதமெனவுமாம். தூல தேகந் தூலபூதத்தா லாயதென் றேற்பார், மனது தூலதேகமாகுமா? ஆகாத விடத்தஃதோர் தேகமன்றோ? அஃதெந்தப் பூதசையோகத்தா லாயவுட லென் றெண்ணாதென்னே? வாதமாதிலுன்று நோய்க்கு மாதாரந் தூல மென்றும்போல, காமம், வெகுளி, மயக்கமென்னு முக்குற்றநோய்க்கு மாதா 1 ம் மானதமென்றேலாதென்னே? அம்மூன்றால் வதைவது தூலதேகம், இம்மூன்றால் வதைவது மனது; அஃதிஃதாமா? இஃதஃதாமா? இஃதென் ன விவேகம்? இச்சாளுனப் புடைபெயர்ச்சிக்கு வினைமுதல் மானதம், கிரி யையென்னும் புடைபெயர்ச்சிக்கு வினைமுதல் தூலதேகம்; எங்ஙனமென் னில் வந்தான், போனான் என்பவைகளுக்கு வினைமுதல் தூலதேகம்; கேட் டேன், பார்த்தேன் என்பவைகளுக்கு வினைமுதல் ஞானேந்திரியம்; நினைத் தேன் மறந்தேன் என்பவைகளுக்கு வினைமுதல் மனது; அறிந்தேன், அறி

யேன் என்பவைகளுக்கு வினைமுதல் சீவன் இங்ஙனமிருக்கமியின்பிப்பா
னேன்? “சினேவினை சினேயோடு முதலொடுஞ்செறியும்” என்னுஞ் சூத்திர
த்திலுள்ள வும்மை சினேயோடு செறிதல்போல முதலொடு செறித லவ்வள
வு சிறப்பன்மென்பதை யுணர்த்தநின்றவி னிழிவுசிறப்பு. இங்கேவிண்ணாதி
அறிகருவியாகிய ஞானேந்திரியங்கட்கும், அந்தக்கரணங்கட்கும் முதற்
காரணமாயின. ஆகவே, தூலதேகத்திற்கு முதற்காரணந் தூலபூதமெனப்
பிரத்தியட்சமாயிற்று. இதையும்றுத்தல் சூதர்க்கம். “நயம்படவுரை” என்
பதை அறியார்போலும். மன மூலவுதற்கிடஞ் சூக்கும பூதம்; தூலமூலவுத
ற்கிடந் தூல் பூதம். இவ்வனுபவ மில்லாரில்ல யெங்கணும். இது திண்
ணம். இரண்டும்மை வருவித்தது, ௪௦ - ம் கவியில் தூல தனுவும் போகமு
முண்டாக வென்றதனால். (௩௬)

௩௭ - கவி. அ - கை.

[முக்குணமென்றவைகளை மும்மூன்றென்பது பாகமாக்கிமுத
ற்குண மூன்றையுந் திரிமூர்த்திகளாகவும், இரண்டாங்குண
மூன்றையுஞ் சீவாத்மா, அந்தராத்மா, பரமாத்மாக்களாகவும்
பிரித்து, மூன்றாங்குண மூன்றையுந் கரணேந்திரியம், பிராண
திகன்மேந்திரியம், தனுவாதி தூல பூதங்களாகக் கூறப் புகுந்
தார், இக்கவியில் முதற்குண கற்பிதங்களைக் கூறுகின்றார்.]

ஆதிமுக் குணமிப் பூத மடங்கலுந் தொடர்ந்து நிற்குந்
கோதில்வெண் குணத்தி லேந்து கூறுணர் கருவி யாகு
மோதிய பின்னை யைந்து முளம்புந்தி யிரண்டா ஞான
சாதன மாமிவ் வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவி னாலே.

(இ-ள்.) ஆதிமுக்குணமிப் பூதமடங்கலுந் தொடர்ந்துநிற்கும்(எ-து)--
தாமதமாக நின்ற சாத்துவிதமுதலிய மூன்று குணங்களிலு மிந்தச் சூக்கு
மபூதங்களினைத்துந் கூடியிருக்கும், கோதில் வெண் குணத்தி லேந்துகூறு
ணர் கருவியாகும் (எ-து)—புனிதமான சாத்துவித குணத்தில் ஐந்துவித
மான பாக முணரப்பட்ட ஞானேந்திரியங்களாம், ஓதியபின்னை யைந்து
முளம் புந்தியிரண்டாம் (எ-து)—முன்னர்க் கூறியமற்றப்பாகமாகிய வகக்
கரண மைந்தும் மனம்புத்தியென விரண்டாகத் தேறும், ஞானசாதனமா
மிவ்வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவினாலே(எ-து)—சாத்துவிதகுண சமஷ்டி விய
ஷ்டிப் பிரிவினா லிந்த வேழு மறிகருவியாம் (எ-து).

கோதில்வெண் குணத்திலெனவும், இராசத் குணத்திலெனவு மிடப்
பொருளாக்கியதால், ஆதிமுக்குண மென்பதை யிடப்பொரு ளாக்கினும்.
கோதில் வெண் குணமென்றதனால் சாத்துவித மென்றும். ஓதியபின்னை
யைந்தென்றதனால் முன்னையைந்தென்று வருவித்துப் பின்னைய வைந்
தைச் சமஷ்டி யெனவும், முன்னைய வைந்தை வியஷ்டியெனவும் பொரு
ள்கொண்டாம். இங்கே யைந்து ஐந்தென்றது தன்மாத் திரைகளை. இவை

யனைத்துங் கட்டளைகளில் விரிவாக விளங்கக் கூறியிருப்பதால் தாங்கொண்ட கருத்தை விரித்துத் தெளிவிக்கச் சுருக்கியுரைத்தனர். இதுநிற்க; அந்தக்கரணங்களை யைந்தெனவும், நான்கெனவும், மூன்றெனவும். இரண்டெனவுந் தத்தமக்கியைந்தவாறு கூறாநிற்பார்போல் இவரும் இரண்டெனச்சுருக்கம் பற்றிக் கூறினர். கண்மசூதனமென்றிருப்பதுபற்றி ஞானசாதனம் என்றார். இவையேழுந் தாமதத்திற் சாத்துவிதப் பிரிவென்பது குறிப்பு. (௩௭)

௩௮ - கவி. ௮ - கை.

[இரண்டாங் குணகற்பிதங்களைக் கூறியிங்நனமாய நிலையே
சூக்குமதேகப் பிரபஞ்ச மென விக்கவியிற்
கூறுகின்றார்.]

இராசத குணத்தில் வேறிட்டெடுத்த கூறைந்து மைந்தும்
பிராணவா யுக்க ளென்றும் பெருந்தொழிற் கண்ம மென்றும்
பராவிய பெயரா மிந்தப் பதினேழு மிலிங்க தேகஞ்
சுராகரர் நரர்வி லங்காத் தோன்றிய வுயிர்கட் கெல்லாம்.

(இ-ள்.) இராசத குணத்தில் வேறிட்டெடுத்தகூறைந்து மைந்தும்
(௭-து)—இராசத குணத்தில் வெவ்வேறுகப் பிரித்தெடுத்த கூறைந்தைந்
தாவது, பிராண வாயுக்களென்றும் பெருந்தொழிற் கண்ம மென்றும் பரா
வியபெயராம் (௭-து)—பிராணதிவாயுக்களெனவும் பாரித்ததொழிற்கியை
ந்தகன்மேந்திரியங்களைனவும் எவருமேற்கப் பரவியபெயர்களை யுடைய
தாம், இந்தப் பதினேழு மிலிங்கதேகம் (௭-து)—இந்தப் பதினேழு தத்து
வமுஞ்சூக்குமதேகமாம் (யாவார்க்கெனின்), சுராகரர் நரர்விலங்காத்தோன்
றியவுயிர்கட்கெல்லாம் (௭-து)—தேவர் இராக்கதர் மனிதர் மிருகமாதி
யாகத்தோற்றிய வுயிர்களைத்திற்கும் (௭-து).

ஐந்துமைந்து மென்றது நிரனிதை. பிராணதி வாயுக்கள் சமஷ்டி
யெனவும், கன்மேந்திரியங்கள் வியஷ்டியெனவுமாம். சூக்குமதேகத்தைச்
சிலரிருபத்தைத்து தத்துவமெனவும், சிலரிருபத்து நான்குதத்துவமென
வுங் கூறாநிற்பார். சத்த பரிசாதி விடயமைந்து, சித்த மகங்காரமிரண்டு ஆக
வேழையுஞ் சுருக்கிப் பதினேழுமென்று நின்றாலாசிரியர். (௩௮)

௩௯ - கவி. ௮ - கை.

[இந்தச் சூக்கும தேகத்தினுற் சீவேசுவரர்களுக் கமையுங் கற்பனா
நாமங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இவ்வுடன் மருவுஞ் சீவற் கிலங்குதை சதனென் றுகு
மவ்வுடல் மருவு மீசற் கிரணிய கருப்ப னாகு
மவ்வுட லிரண்டு பேர்க்கு மிலிங்ககூக் குமசரீர
மவ்வுடல் கோச மூன்று மிதுகனா வவத்தை யாமே.

(இ-ள்.) இவ்வுடல் மருவுஞ்சீவற்கிலங்கு தைசதனென்றாகும்(எ-து)--இந்தச் சூக்கும வுடலை யானென் றபிமானிக்கு மவசரத்திற் சீவனுக்கு விளங்காநின்ற தைசதனென்னும் பெயர் வரும், இவ்வுடல் மருவுமீசற்கிரணிய கருப்பனாகும் (எ-து)—இந்தச் சூக்கும சரீரத்தை யானென் றபிமானிக்கு மவசரத்தி லீசனுக் கிரணிய கருப்ப னென்னும் பெயர் வரும், இவ்வுட லிரண்டுபேர்க்கு மிலிங்க சூக்கும சரீரம் (எ-து)—இந்தச் சரீர மிவ்வி ரண்டுபேர்க்குஞ் சூக்கும சரீரமாம், இவ்வுடல் கோசமூன்றா மிதுகளு வவத்தையாமே (எ-து)—இவ்வுடலுக்குப் பிராணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞானமயமென்னுங் கோசமூன்றாகும் இந்தவுடலே சொப்பனாவத்தையாம். ()

ஈசனுக்குச் சமட்டியும் சீவனுக்கு வியட்டியும் என்பது தோன்ற, இவ்வுடலிரண்டுபேர்க்கு மிலிங்க சூக்கும சரீரம் எனவும், இவ்வுடலுக்கேமூன்று கோசமும், சொப்பனாவத்தையு மென்பது தோன்ற, இவ்வுடல் கோசமூன்றா மிது களு வவத்தையாமே யெனவுந் கூறினார்.

(க-து.) இந்நவர்க்கு மபிமானிநாமம், இன்னசரீரம், இன்னின்ன கோசம், இன்ன வவத்தையெனத் தெரிவித்தா ரென்பது. இவை யெல்லாம் வந்ததற் கவசரம் விரிக்கிற்பெருகும். (௩௯)

சு0 - கவி. 12 - கை.

[உயிர்களுக்குப் போக நுகர்த்தற்குச் சூக்குமதனுமாத் திரந் தூலதனு வன்றி யமையாமையின் தூலப்பிரபஞ்சமும் வேண்டுமென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சூக்கும சகமிம் மட்டுஞ் சொல்லினோ மிப்பாற் றூல மாக்குமா ரோபந் தானு மடைவினின் மொழியக் கேளாய் தாக்குமிவ் வுயிர்க்குத் தூல தனுவும்போ கமுமுண் டாகக் காக்குமிவ் வீசன் பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான் றானே.

(இ-ள்.) சூக்கும சகமிம் மட்டுஞ் சொல்லினோம், (எ-து)—இதுகாறுஞ் சூக்குமப் பிரபஞ்சத்தைப்பற்றிச் சொன்னோம், இப்பாற் றூலமாக்கு மாரோபந்தானுமடைவினின் மொழியக்கேளாய் (எ-து)—இனித் தூலப்பிரபஞ்சத்தையுண்டாக்கிய வத்தியாசத்தையுந் கிரமமாக யாங்கூறக்கேளுதி, தாக்குமிவ்வுயிர்க்குத் தூலதனுவும் போகமுமுண்டாக (எ-து)—இன்பத்துன்பங்களிற் றுக்குறுகின்ற விவ்வுயிர்களுக்குத் தூலசரீரமும் போகமுமுண்டாகும் படி, காக்குமிவ் வீசன்பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தானானே (எ-து)—எவ்வுயிர்களுயுந் காத்தலையே யியல்பாகவுடைய விந்தச்சிவன் அபஞ்சி கிருதத்தைப் பஞ்சீகரித்தனன் (எ-து).

சூக்கும சகம் என்றதனால் தூலமாக்கும் என்பதனைத் தூலப்பிரபஞ்சத்தையென்றும், உண்டாகவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் “பிறவுமேற்கும்

பிற” என்பதினாற் செய்தானென்னும் வினைமுற்றை யவாவியது. தாக்கு தலுயிர்க்கும் காக்குதலீசனுக்கு மியற்கையாதலிற் பிறவற்றோ டொட்டா தொழிக. அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூதத்தின் விகாரம் பஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூத மென்பது தோன்றப்பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான்றானே என்றார்: சூக்கும பூதத்திற் கித்தூலபூத மபேதகாரியமாதலிற் சோதனையி லிப்பூத மித்தை யாகின்றது; யாதினாலென் றுற்றுணர்வாரில்லை; இல்லாததினா லததற்கு முதற்காரண மில்லாமற்போயிற்றோ; இவையெல்லா மனனஞ் சற்றுமில் லாத குற்றம். என்னே? “தம்பிரானருளிச்செய்த சவணமாத்திரத்தின்மட் டே, யிம்பரா ருலகந்தன்னில் யாவரு மறிவதன்றி, யம்பொனே மனனந் தானு மறிபவரில்லையானாற், செம்பொனே சவானுபூதி செப்பவேண்டுவது முண்டோ” என்று தத்துவராயர் கூறுதலின். முன்னர்ச் சூக்குமவாரோப மென்றாற்போல விங்கே தூலமாக்குமாரோபமென்றது, மித்தையெனலை மறவாதிருக்க. மறத்தலியல்பென்னில் முயல்வாலன்றோ மறத்தலும்; இது சொல்வாதம். நினைத்தலு மறத்தலுந் தன்னலாதலினியல்பன்று. இரண்டு காலத்துந் தானிருத்தலினானும். இவ்விரு புடைபெயர்ச்சிக்குந் தான்வினை முதலாதலானும், தன்னையன்றி யிவ்விரு புடைபெயர்ச்சியு மின்றாதலா னும், தானிவையன்றாதலினானும், இயற்கை செயற்கையைப்பற்றித் தனி யே வாதித்தல் மூடம். தானாகிய எழுவாய்விடாமை விவேகம். (சு0)

சக - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ப் பஞ்சீகரணங்கள் செய்தானென்றுகூறி யிக்கவி யிற் செய்தவகையை விளங்கக்கூறுகின்றார்.]

ஐந்துபூ தமும் பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான் காக்கி
நந்துதம் பாதி விட்டு நாலொடு நாலுங் கூட்ட
வந்தன தூல பூத மகாபூத மிவற்றி னின்ற
தந்தன நான்காந் தூல தனுவண்ட புவன போகம்.

(இ-ள்.) ஐந்து பூதமும் பத்தாக்கி யவைபாதி நந்நான்காக்கி (எ-து)— அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூத தன்மாத்திரைகளைப் பத்துப்பங்காக்கி முதற்கு றைந்தைவிட்டுப் பிற்குறைந்தையுநந்நான்காக்கி, நந்துதம் பாதிவிட்டு நா லொடுநாலுங்கூட்ட (எ-து)—மித்தையான தத்தஞ் சுயாம்ச பாதியைவி ட்டு ஏனையநான்கு சுயாம்சத்தோடு பிற்பாதி நான்கையுங்கூட்ட, வந்த ன தூலபூதம் (எ-து)—தூலபூதங்களுண்டாயின, மகாபூத மிவற்றினின் றுந் தந்தனநான்காந் தூலதனுவண்ட புவனபோகம் (எ-து)—இந்தத் தூல மகா பூதங்களி னின்றத் தூல சரீரங்களும் சகல வண்டங்களும் அவற்று ளொன்றாகிய பூமியும் போகங்களுமாகிய நான்கு முண்டாயின (எ-து).

சுயாம்சமே கற்பிதாம்சமாகத் தோற்றலின் ஐந்துபூதமும் பத்தாக்கி யெனவும், அந்தக் கற்பிதாம்ச மைந்துந் தத்தஞ் சுயாம்சத்தோடு கூடும்

போது பிருதிவிற் பிருதிவி, பிருதிவி லப்பு, பிருதிவிற் தேயு, பிருதிவில் வாயு, பிருதிவிலாகாயம் (எ-ம்)—அப்புவிற் பிருதிவி, அப்புவி லப்பு, அப்பு விற் தேயு, அப்புவில் வாயு, அப்புவி லாகாயம் (எ-ம்)—இவ்வாதே மற்ற மூன்றையு மாக்க ஐயைந் திருபத்தைந்தாம்; ஒவ்வொரு பூதத்தி லைந்தையு மிப்போதே யாராய்ச்சியிற் பிரத்தியட்சத்திற் காணலாம்; பொய்யன்று. தத்தஞ் சுயாம்ச மிருப்பதா லதைத்தள்ள ஒவ்வொன்றும் நந்நான்காம். ஆத லின் அவைபாதி நந்நான்காக்கி எனவும், ஒவ்வொரு பூதமைந்தனு னொவ் வொன்றுந் தத்தஞ்சுயாம்சத்தை யியல்பாகவே யகலாதாதலி னதைக்கொ ள்ளவேண்டும தின்றென்பார் நந்துதம்பாதிவிட்டெனவும், ஏனைய நான்கி னையும், மற்றச் சுயாம்ச நான்கோடு கலக்கத் தூலபூத முதிக்குமாதலால், நாலொடு நாலுங்கூட்ட வந்தன தூலபூதம் எனவும் கூறினார். இதையுந் தத் துவக்கட்டளை பழுதறவினக்கும். (சக)

சஉ - கூவி. அ - கை.

[இந்தத் தூலதேகத்தினைச் சீவேசுவரர்களுக் கமையுங் கற்பனா
நாமங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவனாகுந்
தூலமே மருவு மீசன் சூழ்விராட்புருட னாகுந்
தூலஞ்சாக் கிரவ வத்தை சொன்னதோ ரன்ன கோசந்
தூலகற் பனை யீ தென்று தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய்.

(இ-ள்.) தூலமே மருவுஞ்சீவன் சொல்லிய விசுவனாகும் (எ-து)—வி யட்டியில் தூலதேகத்தைத் தானாகமருவியு சீவனுக்கு அபிமானநாமமாகச் சொல்லப்படுவது விசுவனென்னும் பெயராம், தூலமேமருவுமீசன் சூழ்வி ராட்புருடனாகும் (எ-து)—சமட்டியில் தூலதேகத்தைத் தானாகமருவியவீச னுக்கு அபிமானநாமம் எங்குநிறைவான விராட்புருடனென்னும் பெயராம், தூலஞ்சாக்கிரவவத்தை (எ-து)—தூலதேகந் தானாகத் தோற்று மவசரஞ் சாக்கிராவஸ்தையாம், சொன்னதோ ரன்னகோசம் (எ-து)—ஐந்து கோசங்களிலித்தூலதேக மோரன்னமயகோசமாம், தூலகற்பனை யீதென்று தொகுத்தது மனத்திற்கொள்வாய் (எ-து)—காரணகற்பிதமும் சொப்பன கற்பிதமும்போல விதுவுந் தூலகற்பிதமென்று தொகுத்துக் கூறியதை மனதில்வைக்குதி (எ-று).

இருவருந் தூலதேகமா நின்ற வவசரத்தி லபிமான நாமமு மவஸ்தா நாமமும், இன்னவிதகோசநாமமும். மீண்டும் நினைப்பூட்டக் கற்பனையீ தென்று தொகுத்தது மனத்திற்கொள்வாய் என்றார். சிருஷ்டியைத் தொ கை, வகை, விரியென்பவற்றுள் வகை, விரியையேலாது தொகுத்தது; தானெடுத்துக்கொண்ட தத்துவவிளக்கம், சந்தேகந்தெளிதலென்னுமிவற்

றை வகை விரி யாக்கற்கு. யுகபத்சிருஷ்டியையும், கிரம சிருஷ்டியையும் கூறினது, மெய்யென்பவர்களை மறுத்தற்கு. சகசீவர்களைப்போலப் பரத்தை யு மித்தையெனக்கூறியது; “அல்லையல்லையீதென வருமறைகளு மன்மைச், சொல்லினாற்றுதித்தினைக்கு மிச்சந்தர னாடற்கு” (எ-ம்) “ஆணல் ன்பெண்ணல்ல னல்லாவலியுமல்லன், காணலுமாகா னுளனல்லனிலன் லன், பேணுங்காற்பேணு முருவாகு மல்லனுமாம்” (எ-ம்) கூறுவதாலென்க. இலனென்னி னுளனென வரும்; உளனென்னி லிலனெனவரும்; இந்தத்தீராவழக்கைத் தவிர்ப்ப தெவர்க்கு மரிது. இதை யெங்கணுங் காணலாம். வேதாந்திபோல் வழக்கறற் குடன்படாரேனையர். (சஉ)

சங - கவி. அ - கை.

[இருவர்க்கு முபாதியுண்டாயிற் பேதந்தெரிவ தெங்ஙன மென்றற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சீரிய வீசனார்க்குஞ் சீவற்கு முபாதி யொன்றே
லாரிய குருவே பேத மறிவதெப் படியென் றக்காற்
காரிய வுபாதி சீவன் காரண வுபாதி யீசன்
வீரிய மிகுச மட்டி வியட்டியாற் பேத மாமே.

(இ-ள்.) சீரியவீசனார்க்குஞ் சீவற்குமுபாதியொன்றே லாரியகுருவே பேத மறிவதெப்படியென் றக்கால் (எ-து)—மேலானவீசனுக்குஞ் சீவனுக்கு முபாதியொன்றானுந் பேதந்தெரிவ தெங்ஙனமாந் சிறந்த குருமூர்த்தியே யெனவினாவில், காரியவுபாதிசீவன் காரணவுபாதியீசன் (எ-து)—காரியவுபாதியா நிற்பவன் சீவனெனவும், காரணவுபாதியாநிற்பவ வீசனெனவுமாம், (இஃதன்றியும்) வீரியமிகுசமட்டி வியட்டியாற் பேதமாமே(எ-து)—இழிவுருத சமட்டி வியட்டியாலும் பேதமாம் (எ-து).

காரணசரீரத்தில் மாயை காரணம், அவித்தை காரியம். குக்குமசரீரத்தில் அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூதங் காரணம், மனம் காரியம். ஸ்தூலசரீரத்தில் பஞ்சீகிருத பஞ்சபூதங் காரணம், தூலதேகங் காரியம்; ஒன்றுக்கொன்று உபாதான வுபாதேயமாயிருத்தலின் மறுத்தற்கிடமின்று; இஃதெவருமேற் றற்பாலதே. (சங)

சச - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சமட்டிவியட்டியென்றார், அதனை யிக்கவியில் திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்த முகத்தால் விளக்குகின்றார்.]

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வனமெனல் சமட்டி பேதஞ்
சரங்கடா பரங்கள் பேதந் தனியுடல் வியட்டி யென்பார்
பரம்பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பது சமட்டி யென்பா
நிரங்கிய பலசீ வர்க்கு மீசற்கும் பேத மீதே.

(இ - ள்.) மரங்கள்போல் வியட்டிபேதம் வனமெனல் சமட்டிபேதம் (எ-து)—தனித்தனி மரங்களைப்போல வியஷ்டிபேதமும், தோப்பென்பது போற் சமஷ்டிபேதமுமாம், (இதுபோல), சரங்கடாபரங்கள்பேதந் தனியுடல் வியட்டியென்பார் (எ-து)—சரமசரமென்னு முயிர்களின் பேதத்தை விளக்கற்பது தனித்தனியுடல்களாம், அவ்வுடல்களை யறிவுடையோர் வியஷ்டியெனக் கூறுவர், பரம்பியவெல்லாங்கூட்டிப்பார்ப்பது சமட்டியென்பார் (எ-து)—இங்ஙனத் தனித்தனி யெங்கணும் பரவிய சமஸ்தபெளதி கங்களையெல்லா மேகமாக்கிப் பார்ப்பது சமஷ்டியென் றறிவுடையோர் கூறுவர், இரங்கிய பலசீவர்க்கு மீசற்கும் பேதமீதே (எ-து)—இரக்கமுற த்தக்க சமஸ்தசீவர்களுக்கும், ஈசவரனுக்கும் வந்த வுபாதிபேத மிதுவாம்.

எல்லாத் தூலதேகங்களு மவனுக்கோர் தூலதேகமும், எல்லாச் சூக்கு மதேகங்களு மவனுக்கோர் சூக்குமதேகமும், எல்லாக் காரணதேகமு மவனுக்கோர் காரணதேகமுமாம். இது சமஷ்டி வியஷ்டிபேதத்தின் தன்மை. காரணகாரியத்தானும், சமஷ்டி வியஷ்டியானும் விளங்குதல், பேதமேயா தவினிருவரு மேகமாகாரெனத் தாபிக்கப்புகுந்தது பின்னேகமாக்கற்கு.

(க-து.) இவ்வேதுக்களாலிருவரு மேகமாகாரென்பது, இருவருங்கற் பித சகிதராதவினென்க. (சச)

சரு - கவி. அ - கை.

[இதுகாறுங் கற்பிதம் வந்தவகையைத்தெரிவித் தினி யபவாதஞ் சொல்லப்புகுதுமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினோங் காண்ப வெல்லாஞ் சொற்பனம் போல வெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானி யாவான் செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காயம் போல வற்புத முத்தி சேரு மபுவாத வழியுங் கேளாய்.

(இ-ள்.) கற்பனைவந்தவாறு காட்டினோங் காண்பவெல்லாஞ் சொற்ப னம்போலவெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானியாவான் (எ-து)—வெறும்பொய் யாகிய சகசீவரந் தோற்றன்மாத்திரமாக வந்தவகையைக்காட்டத் தகுந்த வாறு காட்டினோம். ஆதலி னகம்புறத்திற் காணப்படுவெனவாகிய சமஸ்த திரிசியங்களையு மிவ்வேதுக்களை மறவாது சொப்பனம்போலப் பொய்யெ ன்ச்சிந்தித்துத் தெளிந்தவன் யாவனோ வவனே யையமின்றி ஞானியா வான், (இங்ஙனமிருக்க) செற்புதை மழைக்காலம்போய்த் தெளிந்தவா காயம்போல (எ-து)—மேகங்கள் நெருங்கத்தக்க மழைக்காலநீங்க யாதொ ரு மாசமின்றித் தெளிந்தவாகாயத்தைப்போல, அற்புதமுத்திசேரு மபவா தவழியுங்கேளாய் (எ-து)—அற்புதமானவைக்கியமுத்தியை யடையத்தக்க அபவாதமென முன்னர்க்கூறிய யுத்தியின் வகையையும் யாம் கூறக்கே ளுதி (எ-று).

பகுதிவிகுதி யிடைநிலையனைத்துந் தோற்றன்மாத்திரமென ஆங்காங் குறினைப்பூட்டி வந்தோமென்பார், கற்பனைவந்தவாறு காட்டினோம் எனவும், ப்ராதிராவிகாதிசத்து மூன்றையும் பகுதிவிகுதியிடைநிலையன்றும். யாங்காட்டியவாறு கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதலால், அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதமற்றவன் சீவன்முத்தனாவா எனன்பார் காண்பவெல்லாஞ் சொற்பனம்போல வெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானியாவான் எனவும், இங்ஙனமாயவிசாரத் தெளிவைக்காட்டச் செற்புத மழைக்காலம்போய்த் தெளிந்தவாகாயம்போல வெனவும்; தானே தானாகுமுத்திபோலவ் தொன்றின்றாகவின், அற்புதமுத்தியெனவுங் கூறினார். ஏனையவை, பதவிமுத்தி. போக வென்பதைப் போயென்றது, காலமயக்கம். வழியுங்கேளாயென்ற வும்மை, அத்தியாரோபத்தைச் சொன்னதுமன்றி யென்பபொருடரலா விறந்ததுதழீஇயவெச்சவும்மை. இங்கே கற்பனை, ஒன்றையொன்றப் புத்தி விகற்பத்தாற்கோடலை. (சுரு)

சசு - கவி. அ - கை.

[மேலபவாதமென்ற ரஃதித்தகையதென விக்கவியிற்
பழுதறக் கூறுகின்றார்.]

அரவன்று கயிறென் றுற்போ லாளன்று தறியென் றுற்போற்
குரவன்ற னுபதே சத்தாற் கூறுநூல் வெளிச்சங் கொண்டு
புரமன்று புவன மன்று பூதங்க ளன்று ஞானத்
திரமென்றும் பிரம மென்றுந் தெளிவதே யபவா தங்காண்.

(இ-ள்.) அரவன்று கயிறென்றற்போ லாளன்றுதறியென்றற்போல்
(எ-து)—இது பாம்பல்ல கயிறென்றுகாட்டினு லெத்தகைத்தோ வதுபோ
லவும், இவன்கள்ளனல்லன் கட்டையென்று காட்டினு லெத்தகைத்தோ
வதுபோலவும், குரவன்ற னுபதேசத்தாற் கூறுநூல் வெளிச்சங்கொண்டு
(எ-து)—ஞானசிரியரனுக்கிரகித்த ஞானக்கண்ணினாலும் மகான்களாற்
சொல்லப்பட்ட வனுபுதிநூலென்னும் விளக்கத்தினாலும், புரமன்றுபுவன
மன்றுபூதங்களன்று (எ-து)—யானெனப்படுவது அஸ்தியாதிபிருபத்தை
ந்து தத்துவமாகக் காணப்பட்ட தூலதேகமும்ல்ல, இந்தத் தூலதேகத்
துக் காதாரமாயுள்ள பூமியும்ல்ல, இந்தப்பூமிக்கு மாதாரமாயுள்ள ஸ்தூல
பூதமு மதற்காதாரமாயுள்ள சூக்குமபூதமு மதற்குமாதாரமா வடுக்கடுக்கா
ரின்றுள்ள குணத்தரயமும், அகங்காரமும், மகத்தத்துவமும், மூலப்பிரகிருதி
யும்ல்ல, ஞானத்திரமென்றும் பிரமமென்றுந் தெளிவதே யபவாதங்காண்
(எ-து)—பரஞானம், அபரஞானம், ஸ்திரஞானமென்பவற்றுள் ஸ்திரஞா
னமெனவும், அந்தஸ்திரஞானமே நிரதிசயானந்த மாதவி னதுவே பிரமமெ
னவும், ஐயந்திரிபின்றித் தெளிவுறுவதே யபவாதமென்னு முத்தியெனக்
காணுதி (எ-று).

பழுவையைப் பாம்பென்பதும், கட்டையைக் கள்ளனென்பதும் மூடம்; இதனையத்தியாச மென்றார், இதையுடையாரத் துவிதிகளல்லாதார். எங்ஙனமெனில், நானென்றஞ்ச் சுயம்புவடிவம், மெய்யுணர்வு. இதை மறந்தவறிவு, மூலப்பிரகிருதி; இதை மறந்தவறிவு, மகத்தத்துவம்; இதை மறந்தவறிவு, அகங்காரத்தத்துவம்; இதை மறந்தவறிவு, குணத்தாயம்; இதை மறந்தவறிவு, ஈசன், இதை மறந்தவறிவு, சீவன்; இதை மறந்தவறிவு, சூக்குமபூதம்; இதை மறந்தவறிவு, சூக்குமபௌதிகமான மனது; இதை மறந்தவறிவு, ஸ்தூலபூதம்; இதை மறந்தவறிவு, ஸ்தூலபூதபௌதிகமான ஸ்தூலதேகம்; இதை மறந்தவறிவு, எழுவகைத் தோற்றத்தி லோர்தோற்றம்; இதை மறந்தவறிவு, வாலமதியுகமதியு ளொன்று; இதை மறந்தவறிவு, வருணசிரமங்களி லொன்று; இதை மறந்தவறிவு, ஆண் பெண் பேடியு ளொன்று; இதை மறந்தவறிவு, தாய், தந்தை, அண்ணன், தம்பி, தமக்கை இளையான், பேரன், பாட்டன் முதலிய பாத்தியவகையு ளொன்று; இதை மறந்தவறிவு, விருப்பு வெறுப்பை யியல்பாகக் கோடல்; இன்னுமிதனினுங் கீழாக்கிடந்த வுணர்வுபேதங்களுள். இப்பேத வுணர்வுகளினின்றஞ் சற்று மகலா ராதலினாலும், அல்ல வில்லை யென்றகே யியைந்த திரிபதார்த்தங்க ளையு மாராய்ச்சிக்குச் சற்று முடன்படாது மிருகாதிகளைப்போ லெங்ஙன மெங்ஙனம்யா துயாது காணப்படுகின்றதோ அங்ஙன மங்ஙன மதையதைச் சத்தியமெனக் கண் டெழுவதினாலு மென வுணர்க. எனவே, கீழாகச் சென்றிழிமு ணர்வின் கடையை யாரோப மெனவும், மேலாகச் சென்றேறு முணர்வின் முடிவை யபவாதமெனவும் கூறுவதைக் காண்க. நானல்லாத விப்பேதவுணர்வுகளை நானென்றுணர்தல் தவிர்ந்து, மெய்யுணர்வை நானெனப் பழுவத வுணர்ந்தது நானாகவிளங்கல் அபவாதமென்றார். தத்துவக்குழாத்தையே யானெனக்கொண்டதிடத்தைத் தவிர்க்கப்புரமன்று புலனமன்று பூதங்களன்று (எ-ம்)—தனது சொருப மிஃதன் றிஃதன்றென விசாரித்துக் கையிழந்துழி நீயறிவென விளக்கலினாலும்; அவ்விளக்க மேலீட்டா லபர ஞானமும் பரஞானமும் கழன்றுதான் ஸ்திரஞானமாக நின்றவிலானும், ஞானஸ்திரம் (எ-ம்)—அறிவே யானந்தமாதவின் பிரமமெனவும், ஞானோதயத்தி லானந்தோதயமும், ஆனந்தோதயத்தி லு ஞானோதயமும், இவ்விருபேதமு மிற்றது விளங்கலைத் தெளிவதே யபவாதமெனவும் கூறினர்.

(க - து) தன்னை யுபாதித்தயத்து ளொன்றாகக்காண்டல் ஆரோபம். தன்னை ஞானப்பிரகாசமாக விளங்கக்காண்டல் அபவாதமென்பது. இவ்விருமுயற்சியுந் தனதாதலில் தானே ஞானஞ் ஞானமெனவும், இவைமாறினுந் தான் மாறாததால் தானிவை யன்றெனவும் கண்டாம். இரட்டிற் றொழிதலென்னு முத்தியால், இல்லாதது பாம்புந் கள்ளனு மெனவே, இருப்பது செத்தையுந் கட்டையு மென்றாயிற்று. அதுபோல இல்லாதது சகசீவபரமெனவே, இருப்பது ரூபத்திப்பிரிய மென்றாயிற்று. இதன்றியும்

பழுதையே பாம்பாகத் தோன்றுமாறு போன்று, பிரக்ஞையே சகமாதியாகத் தோற்றலின் அபேதகாரண காரியமாயிற்று. இது சோதனைக்கியைந்த தாதலின், கண்மம் பத்திபோற் கதையன்று, உண்மைநூல். விருத்திஞானமும், சான்றோரனுபவமு மின்றி யொன்றான் மாத்திர மையமகலாதாதலினிரண்டும் வேண்டும். அபவாதம் மயங்காமை. (சசு)

சஎ - கவி. அ - கை.

[முன்கவியி லபவாதமாவது; அபேதகாரண காரியமெனக் குறிப்பித்தா ரதனை யேகமென்றுணர்த்த இக்கவியிலு மபவாதத்தையே கூறுகின்றார்.]

படமுதூ லும்போற் செய்து பணியும்பொன் னும்போற் பார்க்கிற் கடமுமண் னும்போ லொன்றங் காரிய காரணங்க ளுடன்முதற் சுபாவ மீறா யொன்றிலொன் றுதித்த வாறே யடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத வுபாய மரமே.

(இ-ள்.) படமுதூலும் போற்செய்த பணியும் பொன்னும்போற் பார்க்கிற் கடமு மண்ணும்போ லொன்றங் காரிய காரணங்கள் (எ-து)—வஸ்திரமும் நூலும் போலவும் செய்த வாபரணமும் பொன்னும் போலவும் மட்பாத்திரமும் மண்ணும் போலவும் திருக்குத் திரிசியத்தைச் சிந்தித்துப் பார்க்குமிடத்தி லபேதகாரண காரியமாயிருத்தலி னேகமேயாம், உடன் முதற்சுபாவமீறா யொன்றிலொன் றுதித்தவாறே (எ-து)—விசுதி தூலதேக முதல் பகுதி சுபாவமீறாகத் தத்துவங்களைத் தத்தமக்குள் முன்ன ரொன்றிலொன் றுதித்தவா றெங்ஙனமோ வங்ஙனமே, அடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத வுபாயமாமே(எ-து)—கிரமமாக ஒன்றிலொன் றொடுக்கி யுண்மையைக் காண்ப தபவாதமென்னும் தந்திரமாம் (எ-று).

பார்க்கில்என் றதனால், திருக்குத் திரிசியம் வருவித்தாம். இம் மூன்றுப மாணங்களு மபேதகாரண காரியமெனத் தெரிவிக்கப் புகுந்தது, திருக்குத் திரிசிய நிலைமைநோக்கி. எங்ஙனமெனில்; நூல், பொன், மண் இவைகளை யன்றிப்படம், பணி, கடம், எங்ஙனமின்றோ, அங்ஙனம் ஸ்மரணையையன்றி யவஸ்தாத்ரயம், காட்சித்ரயம், அபிமானத்ரயம், சமஷ்டி. வியஷ்டிகளாக விருக்க வேண்டும்; அங்ஙனமின்றே! ஆதலினையமின்றிப் பொருந்தும், எங் கெங்கே ஸ்மரணையுண்டோ வங்கெங்கே சமஸ்தமு முண்டு, இன்றே லின்றும். தோற்றமுமொடுக்கமும் ஸ்மரணைக்கன்றிச் சகத்துக்கெனின் நன்றே, சகத்தைத் தனித்து விசாரிப்புழி யாராய்தலுக்கு முன்னர் நாமரூபமாகவும், பின்னர்ப் பாழாகவுந் தோற்றலென்னே? அஃதிங்ஙன மாறியதின்றேல், ஸ்மரணையின் பிறழ்தலாகவேண்டும்; ஸ்மரணையின்பிறழ்த லெங்ஙனமெங்ஙனமோ வங்ஙனமங்ஙனந் தோற்றல் சகத்தின தியல்பாகவேண்டும்; அன்றேல்

முரணின் நிக்கூறுக; வலியின்றேற் சொன்னவாறு கேளுதி; இதனாற் சக மாதிரி மூன்றும் ஸ்மரணைக் குபாதேயமாயின. சித்துசட்பேதமுளதெனின், அறிவையன்றி யறியாமை யிருக்கவேண்டும், உண்டெனினாராய்தலின்கண் அல்ல வில்லையென் நகன்றறிவுமாத் திர மிஞ்சி நிற்பானேன்? நின்றவின நிலை சமஸ்தத்திற்கு முதற்காரணமாயிற்று. ஆகவே, அறிவுகிருக்கும், அறியாமை திரிசியமுமாயின. அறிவறியாமை யிரண்டாதலா லிவை காரண காரியமாகே யெனின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றறித லெந்தவறிவோ, அந்தவறிவே பொருளைப்பொருளென்றறிவதன்றே; வேறெனின், எந்தவறிவு பழுதையைப் பாம்பென்றதோ; அந்தவறிவே பழுதையைப் பழுதையென்றதும், வேறன்றாதலால் அறிவே யறியாமையாயிற்று. அறியாமைபற்றி யறிவுகாரணமாயிற்று; அறிவுக்கண்ணியமன்றாகவி னறியாமை காரியமாகாது, அதனா லறிவுகாரணமாகாது. இதனா லறிவே காரணகாரிய மா மெனப் பெற்றும், பெறவே காரணகாரியங்க ளென்றெனற் கைய மென்னை? இன்றாதலின் ஒன்றாங் காரியகாரணங்க ளென்றார். இதனை யபவாத வுபாயமெனற் கிழுக்கென்னை? ஒன்றி லொன்றுதித்தது சுபாவமுத லுட லீரயதெங்ஙனமோ; அங்ஙனமே யுடன்முதற் சுபாவமீர யடைவி னிலொடுக்கிக்காண்ப தபவாத வுபாயமாகென முடிக்க. இம்முறை சற்று மறியாதா ரிந்நூலை யாளில்கர்த்தபம் குங்குமஞ் சமந்ததுபோலும், ஆயுத பாணிபேடி போலுமாம். தாமேயுத்தரவாதியாக விக்கவிக்கு வழக்கறுத்து ரை கூறும் வேதாந்திகளெங்கணு மரியர், இருக்கி லவார்மொழி புலப்பட லரிது; எங்ஙனமெனின், உள்ளதை யில்லதாகவும், இல்லதை யுள்ளதாக வும், ஆமெனலை யல்லதாகவும், அல்லதை யாமென்பதாகவும் ஆக்கும் சுவா னுபவ வலியினராதலினென்க. இங்ஙனமாய மேலாயநிலையைச் சைவத்தி லும், வைணவத்திலுங் காணலாம். இவ்விருமத வபிமானங் கழலாதார்க் கிலேதோர்கதை போலும்.

(க-து.) அபவாத வுபாயம் துவிதமாக்கா தேகமாக்குமென்பது. இது சுவானுபவ மின்றேல் முரணும். (ச௭)

சஅ - கவி. அ - கை.

[விசேஷம், ஆவரணமெனத் தேவாரீர் கூறிய சத்தி யிரண்ட னுள் விசேஷ சத்தியை விளக்கியவாறுபோல, ஆவரணசத்தியி னிலையையு மினையதெனத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று மாணுக் கன் வினாவினதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ் சத்தி செய்யு
மீடண விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத் திகளென் றீரே
மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகமுஞ் சொல்லு மையா
கேடறு குருவே யென்னக் கிருபையோ டருள்செய் வாரே.

(இ-ள்.) தூடண தமத்தில்வந்த தோற்றமாஞ் சத்தியெய்யு மீடண விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத்திக ளென்றீரே (எ-து)—மூக்குணங்களிலு

மிழ்வாயுள்ள தமோருணத்தி னின்றுதித்தன விரண்டசத்திக ளென்றீரே, அவற்றுள் ஒன்றாகிய வீகேபசத்தியெய்யு மீடணத்திரயத்திற் கிடமாயுள்ள விகாரரூபமான தேகாதிப் பிரபஞ்சம் வந்தவகையைச் சொன்னீர், மூட லாஞ் சத்தியெய்யு மோகமுஞ் சொல்லுமையா கேடறு குருவே யென்ன (எ-து)—மற்றொன்றாகிய வாவரண சத்தியெய்யும் பிராந்திரூபமான விபரீ தத்தையு மினையதென் றையனே களங்கரகிதமான குருமூர்த்தியே யடி யேனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென் றிரந்து கேட்க, கிருபையோ டரு ள்செய்வாரே (எ-து)—மகா கருணையோடு தெரிவிக்கப் புகுந்தனர் (எ-று).

அனர்த்த ரூபமாதலின் தூடணதமமெனவும், தூலகுக்குமந் தோற் றன்மாத் திர மாதலின் தோற்றமாஞ் சத்தியெனவும், இத்தோற்றத்தை மெய்யெனக் கோடலால் விளையும்பய னிஃதென்பார் ஈடண விகாரமெ னவும், திரைபோல்வதின் மூடலாஞ் சத்தியெனவும், ஒன்றை யொன்றா யுணர்த்துகியைதற்பாலதின் மோகமெனவுங் கூறியவாறு காண்க.

(க-து.) வீகேப· சத்தியைப்போல வாவரண சத்தியையும் விளக்க வேண்டு மென்பது. (சஅ)

சக¹ - கவி. அ - கை.

[ஆவரண மென்பது மறைப்பாதலா விசசத்தி செல்லிடஞ் செல்லாவிட மினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங் கண்ட ஞானிக டமையு மன்றி நாஸ்திர பாதி யென்னு மூனிறை யுயிர்க ளுள்ளி னுணர்விழிக் குருடாம் வண்ணம் வானிலந் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருள்போன் மூடும்.

(இ-ள்.) தானிகர் தனக்காமீசன் றனையுந் தங்களைத்தாங்கண்டஞானி கடமையுமன்றி (எ-து)—தனக்குத்தானே நிகராயுள்ள மாயாரகிதவீசனையும், * தங்களைத்தாமுள்ளவாறு கண்டுள்ளமகான்களையு மறைக்காதன்றி, நாஸ்திரபாதியென்னு மூனிறை யுயிர்களுள்ளி னுணர்விழிக் குருடாம்வண்ணம் (எ-து)—இல்லவே யில்லையென்பது நாஸ்தியும், இருந்தாற் காண னாவென்பது நபாதியு மாதலி னிவற்றையே யுண்மை யென்னும் மாம்ச தேகத்தினிறைந்த மூடவுயிர்களி னுள்ளத்திற் சதோதயமாக விளங்கு ஞானக்கண் குருடாகும் வண்ணமெவ்வண்ணமோ மவ்வண்ணம், வானிலந் திசைகண் மூடுமழை நிசியிருள்போன் மூடும் (எ-து)—இஃதாகாயம், பூமி திக்குகள் என்று தெரியவொட்டாமல் மூடிக்கொள்ளுகின்ற மழைக்கால த்தமாவாசையிராக்காலத்துக் கருக்கலைப்போல ஆவரணசத்தி மூடியிருக் கும் (எ-று).

(க-து.) இந்த வாவரணசத்தி, மாயாரகித வீசனையும், சீவன்முத்தர்க ளையு மூடாமல்; ஆஸ்திகர்களாக மெய்ப்போனடித் தகத்தில் தேகமேயான்மா போகமே முத்தியென் றுறுதிகொண்டு, ராகாதிகளைக் கைவிடுவது போற்

காட்டிக் கரவிலாளுகின் றவர்களையே மூடுமென்பது. மாயாசகிதனன்றெ னக்காட்டித் தானிகர் தனக்காமீசனெனவும்; அலித்யாசகித ரன்றெனக் காட்டத் தங்களைத் தாங்கண்ட ஞானிகளெனவும்; மூடுமென்னுங் குறிப் பேற்றோர் சகிதரெனவும்; மூடாமலென்பா ரன்றியெனவும்; நாஸ்தி, நபா தி யென்பவற்றைத் திரிகரணசாட்சியாக வேற்பவர்நாஸ்திகர்,வாக்குக்காய நீங்கலாக மனச்சாட்சி மாத்திரமாக வேற்பவர் போலியாஸ்திகர் என்பது குறிப்பிற்றேன்ற, “நாஸ்தி நபாதியென்னு மூனிறை யுயிர்கள்” எனவுங் கூறினர். ஊனைத்தேகமென்னல், காரணவாகுபெயர். ஒருணர்வுமுத லையு ணர்விறுதியாயுள்ள வுணர்கருவிக ளுயிருக்கென்க. சத்தமுதலிய பஞ்சவி டயங்கட்கு மிவை(செவியாதி)யுணர்கருவியானு லிவற்றிற்குணர்கருவிமன மாகவேண்டும்; இம்மனத்திற் குணர்கருவி யுயிராகவேண்டும்; இவ்வுயிருணர் வாயினு முடலைத்தானென் றிருத்தலா லறியாமையாகவேண்டும்; இவ்வறி யாமைக் குணர்கருவியோர் சுயம்பறி விருக்கவேண்டும், அதனினுமேலாய கண்ணின்மையி னதனையுருவகப்படுத்தி, அதுகுருடாம்வண்ணமிருள்போ ல்மூடும் என்று ரிஃதெவர்க்கு மனுபவமாதலிற் றடையென்னை? அவ்வுண ர்வு; தன்னையுந் தனக்காதாரத் தலைவனையுந் காணாததற் கேதென்னை? இவ்வாவரணத்தாலன்றே, அன்றேற்கூறுக. இவ்வாவரணமாவது, பஞ்ச கோசம்; ஆவரணமெனினுங் கோசமெனினு மொக்கும். இஃதெவ்வுயிர்பா லின்று, உளதாதலிற் பொதுப்பட வுயிர்களென்றார். இதனைத் தன்பாலி ளுக்கக்காணத்தெரியாதார் மதத்தராதலி னிதனைமறுப்பார். வேதாந்திமாத் திரஞ் சோதனையகலாளுதலின் மறுக்கான். கண்டதேகாட்சி, கொண்டதே கோலமென்னுங்கொள்கையை யகன்று ரொருவருமில்லை; இவர்களைவிட மதத்தரென்பவர்கிடையார். இவர்க ளிவ்வாவரணசத்திய யேற்ப தெங் னன்? இவ்வாறேபோலிஞானியடும், அடாஞானியரு மிதனையேலார். ஏலா மைக்கேது இம்மறைப்பாலென வுணர்க. (சக)

௫0 - கவி. அ - கை.

[கூடஸ்த பிரமமாகிய வ்திஷ்டானத்திற்கும் சீவேசுவரரென்னு மாரோபத்திற்குமுள்ள பேதந் தெரியவொட்டாது மறைப்பது மிவ்வாவரணசத்தியெ யென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பூன்றமாம் பிரமத் திற்கும் புறத்துள விகாரங் கட்டு மான்றகூ டத்த னுக்கு மகத்துள விகாரங் கட்டுந் தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந் தோன்றாமன் மறைத்து மூடு மூன்றிய பவவி யாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே.

(இ-ஊ.) பூன்றமாம் பிரமத்திற்கும்புறத்துளவிகாரங்கட்கும் (எ-து)-- பரிபூரணமாயுள்ள பிரமத்திற்கும், அதற்குப் புறம்பாயுள்ள ஈசனும், அவ ன துபாதிருணந் தொழில்களுமாகிய விவைகட்கும், ஆன்றகூடத்தனுக்கு

மகத்துள விகாரங்கட்கும்(எ-து)—எவற்றினுஞ் சிறந்த பிரத்தியேகாத்மாவுக்கும், அத்தற்கு வெதிருத்தமாக வகத்திலுள்ளீவனும் அவனதுபாதி குணந் தொழில்களுமாகிய விவைகட்கும், தோன்றியபேதஞ் சற்றுந்தோன்றாமன்மறைத்து மூடும் (எ-து)—உண்டான வதிஷ்டான வாரோப பேதஞ் சிறிதுந்தோன்றவொட்டாம லதனையறியவெழுந்த வுணர்வை மறைத்துச் சத்தென் றுணரும்படி யசத்தாயுள்ளவைகளை மூடிக்காட்டும், ஊன்றிய பவ வியாதியுண்டாக்கு முபாதியீதே (எ-து)—நிலையாயுள்ள பிறவிநோயை விடாது விளைவிக்கத்தக்க வுபாதியாவ திவ்வாவரணசத்தியே வேறன்று. ()

இவனெதற்கு முபாதியாயிருக்கிறுனென்னுமிடத்தில் உபாதி, தடையெனப் பொருடரலா லிங்கே தடையெனப் பொருள்கொண்டாம். தன்னேத்தானுணர்தற்குத் தக்க முயல்வெங்குளதோ வங்கே தடையாயிரா தேனையவிடத்துத் தடையாயுறுமென்றதனால். இது பத்திகாண்டி, கன்மகாண்டியைக்குறிப்பிக்க ரின்றது. இவ்விருவருள் பத்திகாண்டியுந் தன்னையடிமையாக்கியதே யன்றித் தன்னேத்தான் விசாரித்துத் தெளியவில்லை, இதனால் பொருளல்லவற்றை யாண்டானடிமை யென்றான்; தன்னையடிமையாக்கிய விம்முயற்சி சித்த சுத்திக் கியைந்ததன்றி யாவரண சுத்தியை யகற்றற் கன்று. எங்ஙனமெனில் பஞ்சகோசவிசாரத் தெளிவின்மையினாலும், ஆசானின்றித்தன்னேத்தானாராய்வுழி யெட்டாமையி னாஸ்தி யெனவும்; இச்சா ஞானக்கிரியையென்னும் புடைபெயர்ச்சி யிருத்தலி னிவை வினைமுதலின்றிரிகழா, வினைமுதலிருக்கவேண்டுமெனி னிருந்தாற் காணப்படாளுவென்பது நபாதியெனவுங் கொள்ளுங் கொள்கையகலாமையினுமென்க. சொரூபசமாதி சகச சமாதியெனக் குறிக்க, அகம் புற மென்றது. சொரூபசமாதி யகத்தினிகழ்வது, சகச சமாதி புறத்தினிகழ்வது. சொரூப சமாதியி லதிஷ்டானம், கூடஸ்தன்; இதற்காரோபமான விகாரங்கள் சிதாபாசன், வியஷ்டிமனமுதலிய கரணக்குழாங்கள், இதற்கு விடயம் சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்னுந் தன்மாத்திரைகள், சுரோத்திரம், தொக்கு முதலிய வையுணர்வுகள், இதற்கு விடயம் சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்த மென்னும் ஸ்தூலபூதாம்சங்கள், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயுரு, உபஸ்தம் என்னுங் கன்மேந்திரியக்குழாங்கள், இவற்றிற்கு விடயம் வசன, தான, கமன, விசர்க்க, ஆனந்தமென்னுங் குழாங்கள், பிராண, அபாண முதலிய தசவாயுக்கள், இவற்றின் சேட்டைப் பிரிவுகள், மெய், வாய்முதலிய வவயவங்கள், இவற்றிற் கவயவி, தூலதேகம்முதலியவைகள், இன்னு மித்தூல தேகத்திற்கு விகாரங்கள் குழவி முதலியபருவபேதங்கள், சராசர பேதங்கள், எழுவகைத்தோற்றபேதங்கள், வருணசிரமபேதங்கள், அண்ணன், தம்பி, தாய், தந்தைமுதலிய பாத்தியவகைகள், இவைபோல் வன பிறவுமாம். இதனை யிங்ஙனம்விளக்க, ஆன்மகூடத்துனுக்கு மகத்துள

விகாரங்கட்கு மெனவும்; இங்ஙனமாயசொருப சமாதிரிறைவேறினன்றிச் சகசசமாதிரி கைகூடாது. இம்மரபுநோக்கிப் புறமெனவும்; சொருபசமாதிரியாவது; அகத்தில் தேகமுதலானமாவிறுதியாக நின்ற தத்துவங்களை நியதிகளைந்துசேறல், இது வஸ்துவையணுவுக்கணுவாகத் தரிசித்தல்; இதனைச் சொருபசமாதிரியெனவும், அகச்சமாதிரியெனவுங் கூறுவர். இதுநிற்க, சகச சமாதிரியாவது; தேகத்துக்குப் புறம்பி லுடலாதிப் பிரம மிறுதியாகநின்ற வியாபக வியாப்பியங்களை நியதிகளைந்துசேறல்; இதுவஸ்துவை மகத்துக்கு மகத்தாகத் தரிசித்தல்; இதனைச்சகச சமாதிரியெனவும், புறச்சமாதிரியெனவுங் கூறுவர். சகச சமாதிரியி லதிஷ்டானம், பிரமம்; இதற்காரோபமான விகாரங்கள், ஈசன், சமஷ்டிகரணங்கள், அதற்கிகையந்த விடயங்கள், ஞானப்பொறிகள், அதற்கிகையந்த விடயங்கள், கனம்பொறிகள் அதற்கிகையந்த விடயங்கள், வாயுக்கள், தேகங்கள், புலனங்கள், தூலபூதம், சூக்கு மபூதம், குணதர்யம், அகங்காரத்தாவும், மகத்தாவும், மூலப்பிரகிருதி, இவைபோல்வன பிறவுமாம். இதனை யிங்ஙனம் விளக்கப் பூன்மராம் பிரமத்திற்கும் புறத்துளவிகாரங்கட்கு மெனவும்கூறினார். கற்பனாசகிதத்தைக் கற்பனாகிதமெனச் சீவேசுவரரைக் கோடல், ஆவரணத்தாலாதலின் மறைத்து மூடுமென்றார். இம்மறைப்பையேலா ரகன்மவராகவேண்டும். அங்ஙனமின்றே, பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் னுணர்வராதலின் தன்னைத்தா னெங்ஙன முணர்வர், அங்ஙன முணரக்காறு மயலை நானென்னும் பிராந்தி யெங்ஙனமகலும், அகலாக்காறும் வினையுடல்கள் வந்துவந்து நீங்கும், ஆதலின் பவவியாதி யுண்டாக்குமுபாதி யீதேயென்றது சத்தியம்சத்தியம். ஞாயமுஞ், சோதனையும், அனுபவமு மிருத்தவி னிதனைமறுத்தல் மூடம்.

(கூ-து.) ஆவரணம் மெய்க்கும் பொய்க்கும் பேதந் தெரியவொட்டாமல் மெய்யே பொய்யாகவும், பொய்யே மெய்யாகவும் காணச்செய்யுமென்பது.

ருக - தவி. அ - கை.

[முன்னர்ப் பொய்யை மெய்யாகக் கோடல்போன்று சீவேசுவரர்களைக் கூடஸ்த பிரமமாகக்கோடலிற் பொய் மெய்க்குள்ளு பேதந் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கத்தக்கது ஆவரணசத்தியென்றாகிரியர் கூற, மாணுக்கனையே! பொய்க்கும் மெய்க்கு மிடையினின்றென் றிவற்றைமறைக்க, இதனால் மெய் மறைபடினும், மறைபடாவிடினும், பொய்யங்ஙனமாகா, தொருபடித் தாமின்று தோற்றந் கேதென்னையோவென வினவ, அதற்குத் தர மிக்கவியி லாகிரியர் கூறுகின்றார்.]

ஆதார மறைந்து போன லாரோப மெங்கே தோன்று
மாதார மறையா தாயி னாரோப மிலையே யென்று
லாதாரஞ் சமம் விசேட மாமென விரண்டு கூறு
மாதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேட மாமே,

(இ-ள்.) ஆதாரமறைந்துபோன லாரோபமெங்கேதோன்றும்(எ-து)--ஆதாரமாகிய கூடஸ்தபிரமம் ஆவரணசத்தி மறைக்க வதனால் மறைபடுமாயின் அவ்வதிஷ்டானத்திற் காரோபமாயுள்ள சகமாதிரிபதார்த்தங்களுமெங்ஙனங் காணப்படும் காணும்போகவேண்டியதே அதுஞாயம் காணப்படுகின்றதே, ஆதாரமறையாதாயி னாரோபமில்லையென்றால் (எ-து)--ஒன்று மறைக்க வதனாலாதார மறையமாட்டாதென்பீராகி லப்போ தாரோப மறைபடவேண்டுமே மறைபடாததென்னே? என்று கேட்பையாகில், ஆதாரஞ் சமம் விசேடமாமென விரண்டு கூறும் (எ-து)--அதற்காசிரிய ராதார மென்பது சமமெனவும் விசேடமெனவு மிரண்டுகூறாநிற்கும், ஆதாரஞ் சமமாமெங்கு மாரோபம் விசேடமாமே (எ-து)--ஆதாரமே சமமாதலினச்சமமென்ப தெங்கனும் பரிபூரணமா நிறைந்துள்ள வதிஷ்டானமாம், விசேடமென்ப தேகதேசமாயுள்ள கற்பிதமாம் (எ-று).

ஆதாரங் காணாதபோது ஆதேயங் காணவேண்டுமெனின், காண்பானேன்? ஆதாரந் தோன்றும்போது ஆதேயந் தோன்றவேண்டுமெனின், தோன்றுவதென்னே? என்னுங் கேள்வியி னபிப்பிராயம்; -மெய்ஞ்ஞானம் விளங்காதார்க்குச் சகந்தோற்றுவதும், விளங்கினார்க்குந் தோற்றுவது மென்னையென்பது. எனவே, ஆதாரமுண்டாயி னாரோபமுண்மையும், ஆதாரமின்றியினாரோபங் காண்கையுமிருந்தலி னாதாரவாதேயமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருத்தமெங்கே யென்பதைக் குறிப்பிக்க, இங்ஙனம் வினாவினதாகப் பெற்றும். அதற்கு விடை கூறப்புகுந்தார்; சூரியனே, காணல் சலமென விரண்டானுற்போல, ஆதாரஞ், சமம், விசேடமாமென விரண்டு கூறுமெனவும்; காணலென்னு முண்மைக்குச் சலங் கற்பிதமாய் தெங்ஙனமோ, அங்ஙனமாயதென்காட்ட, ஆதாரஞ் சமமாமெங்குமாரோபம் விசேடமாமே யெனவுங் கூறினர். சம மாதாரமாமெங்கும், விசேடமாரோபமாமென முடிக்க. ஆதாரத்தைத்தவிரச் சமம் விசேடமின்றெனக்காட்ட விங்ஙனங் கூறவந்த தன்றி வேறென்க.மெய்ய்மையென்றுலகைக்கருதிக் கடாவல் தவிர்தியெனச் சொல்லாது சொல்ல விவ்விடை தந்தனர், இவையாவும் கற்பிதமென விடாஅதாங்காங்குக் காட்டிவந்தனராதலி னென்க. தனக்கெனச் சொரூபமொன்றிலாத சகசீவபாங்களைச் சத்தெனக்கோடலைத் தவிர்தற் கத்தியாரோப மபவாதங் கூறவந்ததன்றி யிருந்து கூறவந்ததன்று. சவானுபவமுறையே முற்றியவிடத்தன்றி யிவ்வுளவெங்ஙனந்தெரியும்? தாமந்தோற்றியவிடத்துந்தோற்றாவிடத்து மக்கினியிருக்குமாறுபோன்று, ஆரோபந்தோற்றியவிடத்துந் தோற்றாவிடத்தும் ஆதாரமிருக்குமெனவறிக. இதனைத் தினவனுபவத்தில் நம்மிடத்தில் நாமே காணலாம். எங்ஙனமெனில், சகந்தோற்றியபோதுந் தோற்றாதபோதும் ஸ்மரணையிருக்கின்றது, இருப்பதா லேனைய வீரவத்தைகளினு நிகழ்வதை யுணருகின்றது.

௫௨ - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சமம் விசேடமென்றதைத் திட்டாந்த
தாட்டாந்தங்களினு லிக்கவியில் விளங்கக்கூறுகின்றார்.]

சகமதி விதுவென் சுட்டாச் சமானக்கண் மறைந்தி டாது
மிகவுரை கயிறும் பாம்பும் விசேடக்கண் மறைந்துபோகு
மகமெனுஞ் சமானந் தன்னை யஞ்ஞான மறைத்தி டாது
பகர்வதோர் விசேடஞ் சீவன் பரனெனு மவரை மூடும்.

(இ-ள்.) சகமதி விதுவென் சுட்டாச் சமானக்கண் மறைந்தி டாது' (எ-து)—உலகமெவற்றிலும் யாவராலு மிஃதெனச் சுட்டியறியவொண்ணாத சமமாகிறகண் ஒன்றுமறைக்க அதனால் மறைந்திடாது, மிகவுரை கயிறும் பாம்பும் விசேடக்கண் மறைந்துபோகும் (எ-து)—பெரும்பாலு முலகத்தா ரால் வழங்கத்தக்க பழதையும் பாம்புமாகிற விசேடக்கண் ஒன்றுமறைக்க அதனால் மறைந்துபோகும், (அதுபோல்) அகமெனுஞ்சமானந்தன்னை யஞ்ஞானமறைத்திடாது (எ-து)—சமமெனப்படுவதாகிய தானெனும்பொருளை அஞ்ஞானமென்னு மாவரணமானது மறைக்கமாட்டாது, பகர்வதோர் விசேடஞ்சீவன் பரனெனும்வரைமூடும் (எ-து)—சொல்லத்தக்கமற்றொ னறு விசேடமெனப்படுவதாம், அங்ஙனம் விசேடமெனப்படுவதாகிய சீவே சுவர்களை மறைக்கும் (எ-று).

திருஷ்டாந்தத்தில் சமமாக நின்றதூஉம், விசேடமாக நின்றதூஉங் கண்ணே; எங்ஙனமெனில், பழதைபாம்பாகவும், மீன்மெதுபழதையாகவு மர்றவில்லை; இதுபார்வையின் பிரதிபலனமேயன்றி வேறன்று. பார்வை பழதையை யாராய்வதன் முன்னர்ப்பாம்பாகவும், பின்னரன்றாகவுந்தோற் றியதியாது? பழதையன்றே. அஃதிருந்தவண்ண மிருக்கின்றதே, பாம் புண்மையன்றே, பிராந்தியன்றே; அந்தப்பிராந்தி யறிதலின் கண்ணதோ, சடத்தின் கண்ணதோ, அவ்வெழுச்சி சடத்தின் றர்மமெனில், உணர்தலின் றிய விடத்துண்டாகட்டும், அங்ஙனமின்றே, அறிதலின் றர்மமே. அன்றெ னின் ஞாயம்வேண்டும், இன்றெனின் வாய்பொத்திக்கிடக்கை யுத்தமர்க் கழகு. பாம்பாகப்பிரதிபலித்ததும், அதனை மெய்யெனக்கண்டதும், கண்டு பயகம்பளுதிகுறிகளாநின்றதும், பின்னர்த்தெளிந்ததும், அக்குறிகளன்றி நின்றதும் இவ்விருவியப்பு முணர்த்த நின்றதும், பழதையா, அது சட மன்றே, ஆதலின் கண்ணையாம். கண்ணிங்ஙனமாறிற்றே. இன்றெனின், கண்ணையன்றி யிக்குறிகளுண்டாகட்டும், இன்றெனின், கண்ணுக்கிரண்டு தர்மமிருக்கின்றன. இத்தனைவிகாரமா நின்றதூந்தானே, அன்றாய்ச்சாட்சி யாய் நின்றதூந்தானே, இஃதன்றியும், பொருளல்லதைப் பொருளென்று ணர்ந்ததும், அங்ஙனமுணர்ந்ததாற் பொருளல்லது பொருளாகத் தோற் றுவதும், பின்னர்ப் பொருளைப் பொருளென்றுணர்வதும், அங்ஙனமுண

ரந்ததாற் பொருள்பொருளாக விளங்குவதும், உணர்தல் தர்மமாகிய கண்ணையன்றியின்றாகலின் தானே ஞானஞ்ஞானமாக நிற்பதும், நிற்கவே யிங்கேதிருக்குத்திரிசியம் வேறன்றாயிற்று; ஆகவே, தானே விகாரமும் நிர்விகாரமுமெனப் பொருடருகின்றது; தரவே, கற்பிதமுஞ் சுயம்புந் தானே யெனப்பெற்றும்; பெறவே, சமமும், விசேடமும் வேறன்றெனத் தானேயருத்தாபத்தியாற் குறிக்ககின்றது. தானே பழுதையாகவும் பாம்பாகவு மாறியக்கண்ணுந் தானங்ஙனமாகாது சாட்சியாநின்றது கண்ணை லால், அதுபோலப் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணர்தலும், பொருளைப் பொருளென்றுணர்தலும், அறிவாதலா லிந்தவறிவுக்குக் கற்பிதமென்றும் யதார்த்தமென்றும் பெயர்வரலாமே, ஆதலாற் கற்பிதவறிவுக்குச் சீவேசுவரரெனவும், யதார்த்தவறிவுக்குக் கூடஸ்தபிரமமெனவும் பெயர்வரத்தகும். திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்கட்குப் பழுதின்கையையிவ்வேதுக்களாலுணர்க. கண்ணென்ப துலகத்தையறிதல்பற்றியறிதற்கருவியு ளொன்றென வுலகத்தா ரறிவரேயன்றி, அத்தவாதலையும், அங்ஙனமாதலே திரிபுடியாதலையும், இதுதானென வறியாதயலெனக்காணலையும், அங்ஙனங் கண்டு விருப்புவெறுப்புற்றழிதலையும், இன்னுமிவைபோன்ற புடைபெயர்ச்சிகளையும், இவையே பந்தத்துக்கியைந்தனவென்பதையும், இது பகிர்முக திருஷ்டியா லாயதென்பதையும், இத்தனை யனர்த்தமுமாயது கண்ணுலாத லா லிவையாவு மழிவதுங் கண்ணாலேயேயெனச் சகசசமாதியென்றோருந் தவமிருக்கின்றதென்பதையும், அஃதகமுக திருஷ்டியா லாவதென்பதையும், இதனாலாய பயன் துக்கபாவம் கிருதகிர்த்தியம் சர்வகாமாப்திகம், ப்ராப்திப்ராப்யம் என்பவற்றையுங் கேட்டு மறியார் பார்த்து மறியாரிவர்களிங்ஙனமாய நிலையதெனக் கண்ணை யெங்ஙனங் கணிப்பரென்பது தோன்றச் சுகமதி விதுவென் சுட்டாக் கண்ணெனவும்; பந்தமுத்திக் கியைந்த புடைபெயர்ச்சி தன்பா லிருப்பினுந் தானங்ஙன மங்ஙன மாவதுபோற் காண்டலே யன்றி மாறாதென்று மொருபடித்தா யிருத்தலின் சமம் விசேடம் என்பவற்றுள் கண்ணைச் சமமெனவும், அதிஷ்டானமாதலின் மறைந்திடாதெனவும், மாறுத்தகையதாதலின் கண்ணை விசேடமெனவும், ஆரோபமாதலின் மறைந்து போகுமெனவும், அதிஷ்டானமு மாரோபமுந் தானே யாதலின் சமானக்கண் விசேடக் கண்ணெனவும், அதுபோலத் தானன்னியமாகாது விளங்குதலின், ப்ரக்ஞையைக் கூடஸ்த பிரமமென்பார், அகமெனுஞ் சமானமெனவும்; அவித்தியா மாயா ரகிதமாதலின், அஞ்ஞான மறைத்திடாதெனவும், தானன்னியமாக விளங்கலின், ப்ரக்ஞையைச் சீவேசுவரென்பார், விசேடஞ் சீவன் பரனெனவும்; அவித்தியா மாயா சகிதமாதலின், அவரை யஞ்ஞான மூடுமெனவும் கூறினார். இவ்வுரையை யுத்தமர் மறுக்கார், சோதனை ஞாயத்தாற் புகட்டலினென்க. இங்கே யஞ்ஞானமென்ற தாவரணத்தை. இக்கவியில் திருஷ்டாந்தஞ் சமம் விசேடமெனவும், தாஷ்டாந்தஞ் சமம் விசேடமெனவு மிருக்காதா ரிற்கும், முன் கவியில், விசேட

மாரோபமென்றதனால் சமம் அதிஷ்டான மென்றாயிற்று. அறிவே யதிஷ்டான மாரோபமெனக் காட்டக் கண்ணே யதிஷ்டான மாரோபமெனக் குறிப்பித்தார். (௫௨)

௩௩ - கவி. அ - கை.

[உண்மைவிளங்க வொட்டாமல் மறைப்பது விசேஷ சத்தியா யிருக்க, ஆவரண சத்தியின்மே லதை யேற்றியது யாது பற்றியோ வென, மாணுக்கன் வினாவதை யிக்கவியிற் கூறு கின்றார்.]

கேவல நிலைதோன் றுமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசஞ் சீவனுஞ் சகத்து மாகச் செனித்தவி சேஷப மன்றோ வாவர ணந்தா நேபா முநர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ மேவருங் குருவே யென்று வினவிய மகனே கேளாய்.

(இ-ள்.) கேவல நிலைதோன் றுமற் கெடுத்தது (எ-து)—நிரதிசயா னந்த வாழ்வு விளங்கவொட்டாமல் மறைத்துக் கெடுத்தது, பஞ்சகோசஞ் சீவனுஞ் சகத்துமாகச் செனித்த விசேஷமன்றோ (எ-து)—பஞ்சகோசமாக வும் சீவனாகவும் செகத்தாகவுண்டான விசேஷசத்தியல்லவா, இங்ஙன மிருக்க, ஆவரணந்தானேபாமுநர்த்தமென் றுரைத்ததேதோ (எ-து)—ஆவர ணசத்தியே பாமென்றும் அநர்த்தமென்றுக்கூறியது யாதுபற்றியோ, மேவருங் குருவே யென்று வினவிய மகனே கேளாய் (எ-து)—கிடைத்தற் கரிய குருநாதனே யிதனை விளக்கவேண்டுமென் றிரந்து வினவினவனை நோக்கி ஞானபுத்திரா யான்கூறக் கேளுதி (எ-று).

தானேதானாக விளங்குவதைக் கேவலநிலையென்றார். கெடுத்த தென் பதை மறைப்பாற் கெடுத்ததாதலின் மறைப்பு வருவித்தாம். விசேஷசத்தி யின் சேட்டை, கேவலநிலை தோன்றாமற் கெடுப்பது. அதனது நிலை; பஞ்ச கோசமுஞ் சீவனுஞ் சகத்துமாகச் செனிப்பது. அநர்த்தம், தனக்கெனச் சொரூபமொன் றில்லாதது. அது நமதுண்மைவடிவை விளங்கவொட்டா மலு மதை யுன்னவொட்டாமலு மறைக்ககின்றது. கோசமுஞ் சீவனுஞ் சகத்தும் பிரத்தியட்சமாதலினாலும், இவைமயமானின்றது. விசேஷமாத வினாலும் விசேஷத்தின்மேல் வைத்துப் பழிகுறினன். ஆனந்தமயகோச த்தைப்பற்றி மற்ற நான்கு கோசமு மிருத்தலினாலும், இனம்பற்றி யிருத் தலினாலும் யிங்கே கோச மைந்தெனவும், விசேஷசத்தி யன்றேனும் பஞ்ச கோச வாதாவின்றலி னிதுபற்றிச் சீவனெனவுங் கூறினார். இது வழ வன்று. (௩௩)

௩௪ - கவி. அ - கை.

[ஜனனத்துக் கனுகூலமாயினு முத்திக்கு மனுகூலமா யிருப்ப தன்றோ விசேஷசத்தி; ஆவரணசத்தி யங்ஙன மன்றே, ஜனனத்துக்கே யிடமாயதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்]

தோற்றமாஞ் சத்தி தானே துன்பமாம் பவமா னாலு மாற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல சகாயமாகு

முற்றமாம் பகற்கா லம்போ லுபகார நிசியி னுண்டோ
மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பதுமிகப்பொல்லாதே.

(இ-ள்.) தோற்றமாஞ் சத்திதானே துன்பமாம் பவமானும்(எ-து)--
விசேஷசத்தியே துக்கரூபமாகிய சன்னத்துக் கியைந்த கருவியாயினும்.
ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுசூல சகாயமாகும் (எ-து)—நீட்காமிய
வலியா லைக்கிய முத்தியடைபவர்க் கியைந்த சகாயமாகவுமிருக்கும்,ஊற்ற
மாம் பகற்காலம்போ லுபகார நிசியினுண்டோ (எ-து)—தெளிவுக்கிடமா
கிய பகற்காலத்தைப்போல வுபகார மிராக்காலத்திலுண்டா, மாற்றமென்
னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மிகப்பொல்லாதே (எ - து)—அந்தப்
பகைமையைக் குறித்தென்ன சொல்லுவன் ஞானபுத்திரா அறிவை மறை
ப்பதே யியல்பாகவுடைய வாவரண சத்தியானது யாதினுமிகக்கொடியது.

விசேஷ சத்தியைவிடப் பவம் வேறன்றெனத் தோன்றத் தேற்றே
காரந்தந்தனர். பவத்துக் கியல்பு துன்பமெனலேத் துன்பமாம் பவமென்
றார். அறிவென்பதே விசேஷம் அறியாமை யென்பதே -ஆவரணமெனக்
குறிக்க பகற்காலமெனவும் நிசியெனவு முவமானித்தார்.ஒன்றையொன்று
வுணர்தல் விசேஷம், அதன லொன்று மற்றொன்றாகத் தோற்றல் ஆவர
ணம்.உணருந் தகையதாதலி னெய்ப்புழிப் பொருளைப் பொருளென வுண
ரினு முணரும், உணர்வதாற் துக்க நிவர்த்தியுந் தடையற்ற வானந்தமுந்
தரும், அங்ஙனம் தரலே முத்தியாதலால் விசேஷசத்தி முத்தியடைவார்க்
கனுசூலசகாய மாகுமென்ற ரஃதுண்மை.ஆவரண மங்ஙன மாகாதென்ப
தற்கு மாறென்னை? இவைவெல்லாந் தன்னையு முலகையும் விசாரிக்கத்
தக்கவாறு விசாரிப்பார்க்கே தெரியுமன்றி யேனையோ ரெத்தித்ததராயினு
மவர்க்கெங்ஙனம் விளங்கும்; விளங்குமெனச் செருக்குறினு மிழுக்குறுவர்.
உலகம் மெய்ம்மைபோற் றேற்றலி னாவரணமாம், இவ்வுலகம் மெய்ம்மை
யென மயக்காததெவரை? இன்றாதலி னெங்ஙன முண்மையைவிளக்கும்;
விளக்கற்பால தன்றாகலின், உயிர்களெங்ஙன முய்யும். உய்தற் கிட மின்
மையின் மறைப்பது மிகப் பொல்லாதே யென்றார். ஒன்று மற்றொன்றாகத்
தோற்றல், ஸ்மரண சகத்தாகத்தோற்றலை. இதனையறியார் மதஸ்தராதலி
னனாதி நித்தியமென்பர், படைப்பென்பர்,சுபாவமென்பர், தமக்குப்போக
சாதன வஸ்துவென்பர், இன்னு மிவைபோல்வனவாகக் குழறி வழிந்து
வழக்கிடுவர். இங்ஙனமாகாது ஸ்மரணயாக வுலகைக் கண்டுகளித்திருப்ப
வன் வேதாந்தி யொருவனே, அவனே ஞானி.ஏனையர் தத்தமையே ஞா
னியரெனக்கொள்ளினு மஞ்ஞானியரே.

(௬ச)

௬௬ - கவி. அ - கை.

[ஆவரணமென்னல் தேகமும் பின்பஞ்சமுமென்றால் பிராரத்த
முடிவிலும் சலப்பிரளயாந்தத்திலு மழியுமன்றே; அழியி
னதுமுத்தியன்றே? முத்தியாயின் விசேஷ சத்தியாலயாது

பயனென ஆசங்கித்ததுபோலத் தானே யாசங்கித்ததற்கு
விடையிக்கவியில், தானே கூறுகின்றார்.]

சமுத்தியிற் பிரளயத்திற் றோற்றமாஞ் சகங்கண் மாண்டு
மழுத்திய பவம்போய் முத்தி யடைந்தபே ரொருவ ருண்டோ
முழுத்தவி கேஷப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்குங்
கொழுத்தவா வரண முத்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே.

(இ-ள்.) சமுத்தியிற் பிரளயத்திற் றோற்றமாஞ் சகங்கண்மாண்டும்
(எ-து)—தினசமுத்தியிலும், சலப்பிரளயத்திலும் தோற்றன்மாதிரிமா
வுள்ள தேகமுதலிய சமஸ்தபிரபஞ்சங்களும் மாண்டவிடத்தும், அழுத்திய
பவம் போய்முத்தி யடைந்தபேரொருவருண்டோ (எ-து)—அவித்தையிற்
பதித்திருக்கின்ற ஜனனசஞ்சிதத்தின் நசித்து முத்தியடைந்தவர்கள் யா
வராயினு மொருவருளரோ விலகேர் முழுத்த விசேஷமெல்லா முத்தியிற்
கூட்டுகிற்கும் (எ-து)—தாமதமென்னு முழுக்குணத்ததாகிய விசேஷசத்தி
பாகமனைத்தும் முத்தியிற் கூடுதற்படிசெய்யும், கொழுத்தவாவரணமுத்தி
கூடாமற்கெடுத்தகேடே (எ-து)—மூடத்தன்மையிலமதர்த்த வாபரண
சத்தியானது முத்தியிற்கூடாமற் கெடுத்த கேடிதுவாம் (எ-று).

தேகத்துக்குப் பிராரத்த முடிவுகாலஞ் சேய்மையாதவி னணிமைப்
றிச் சமுத்தியெனவும், ஜகத்துக்குப் பிரளயம் பலவற்றாலாதலின் பொ
துப்படப் பிரளயமெனவும் சுயம்பாக வொன்றிலாமையிற் றோற்றமாஞ்
சகங்களெனவும், கணமேனுங் காணுமற்போதலால் மாண்டெனவும், இழிவு
சிதப்புமெனயென்பது தோன்ற மாண்டுமெனவும், எதிர்மறையெனக்
காட்ட உண்டோவெனவும், கரணமைந்தும், பொறியைந்தும், இன்னு
மிவைபோல்வன பிறவுமாதலின் விசேஷமெல்லாமெனவும், இவற்றற்சற்
கருமற் திரிகரணமொத்துப்புரிபவ ரெங்குமுளராதலினும், இம்முயற்சி
விசேஷசத்தியின் புடைபெயர்ச்சியாதலினும் முத்தியிற் கூட்டுகிற்கு
மெனவும்; முன்னரே யாவரணசத்தி யினையதென்றும், அதன லுற்றுண
ருமிடத்தில் முத்திதருதற் கியைந்ததன்றாகலின், முத்திகூடாமற்கெடுத்த
கேடே யெனவுங் கூறினார். பிரளயமுண்டென்பதற் கடையாளம், பூமி
யைத் தோண்டிக்கொண்டு புகுந்தோறும் வெங்காயப்புரைக ஞுரிக்கவுரிக்க
வடுக்கெக்காயிருக்குமாறு போன்றிருத்தலினும், ஆங்காங்குப் பற்பல
விநோதங்களிருத்தலினும், சர்வமத சாஸ்திரிகளும் மறுத்தற்கிடமின்
மையினும், சலப்பிரளய மாங்காங்குவரக் கண்டு கொண்டிருப்பமாதலி
னானு மேற்றற்கையமின்றென வுணர்க. இது தேகாதிப்பிரபஞ்சநாசமே
முத்தியென்பாரை மறுத்தது.

(௫௮)

௫௯ - கவி. அ. கை.

[ஆவரணம்போலன்றி முத்திக்குமியைந்தது விசேஷசத்தியெ
ன்றீர், இதுவு முன்னர் மித்தையென்றீர், இதுகாரணமா

வருமுத்தியு மித்தையாமன்றோவெனத் தானேயாசங்கித்து
விடை தானே யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்றமான
சுத்தியும் பொய்யே யென்றாற் சத்திசா தனமா வந்த
முத்தியும் பொய்யா மென்னின் மோகரித் திரைவி லங்கா
னித்திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலைமெய் யாமே.

(இ-ள்.) சுத்தியில் வெள்ளிபோலத் தோன்றியதோற்றமான சுத்தியும்
பொய்யேயென்றால் (எ-து)—கிளிஞ்சலில் தோற்றிய வெள்ளிப் பிராந்தி
யெங்ஙனம்பொய்யோ அதுபோலச் சைதன்னியத்தில் மித்தையாகத்தோ
ற்றிய விசேஷசுத்தியும் பொய்யாருமேயானால், சத்திசாதனமாவந்தமுத்தி
யும் பொய்யாமென்னின் (எ - து)—அந்த விசேஷசத்திகாரணமாவந்த
மோகூழும் பொய்யாகுமல்லவாவெனக் கேட்பையாயின், மோகரித்திரை
விலங்கானித்திரை தெளியுமாபோ னிருவாணநிலை மெய்யாமே(எ-து)—
மயக்கமான சொப்பனசிங்கம் காண வச்சிங்கத்திறு லக்கணமே யந்ரித்திரை
நீங்கித் தெளியுமாற்போன்று, அச்சத்தியாலுண்டாய முத்தியுஞ் சுத்திய
மாம் (எ-று).

சொப்பனம் பொய்யாயினு மதிலெழுந்த சிங்கமும்பொய்யே யதுவிழி
க்கச்செய்ததுபோல விசேஷசுத்தியுஞ் சிரவணமனஞதிகளா னிறைத்துச்
சாட்சாத்காரம் விளங்கச்செய்ய,அவ்விளக்கமே தீர்க்கசொப்பனசுகந்தெளி
யச்செய்தவ் னிங்ஙனங்கூறியதே தருமெனவுணர்க. மானதம் விசேஷ
சுத்தியாதலானும்,அந்த மானதம் விஸ்மரணையாதலானும்,அந்த விஸ்மரணை
யன்னியதாக் கர்த்தத் துவமாதலானும்,விடீயமேபயலாக நுகர்தலானும், இ
தற்குக் காலவரையறையின்றாதலானும்,பிறப்பிறப்பு-துன்பவின்பம்,மாறா
க்கவலை,ஒழியாச்சஞ்சலம்,தன்யா அவா முதலிய இவற்றையே விரோதமா
க்கக்கொள்ள வியற்கையாக வரையின்றிய ஆழ் நிகழ்வதானும், இவை யாவ்
மதோமுகத்தாதலானும், இவற்றிற்கியைந்தது காமியத்தவமாதலானும்,இ
வற்றிற் சலிப்புறுவ தரிதாதலினனும், தேவகதியா லோர்போதிது நேரிடி
னு மந்தர்முக திருஷ்டி யினையதென்றறியாததின னீழேநில்லாதுமாரும்,
இங்ஙனநேரிடுவது மீண்டுமாறுவதுங் கணக்கின்றிரிகழும், நிகழ்வுழி யிஃ
தென்னைகொலோ? இங்ஙனம் பலதரமாயினோமேயெனச் சந்தெண்ணம்
வரும்,அந்த வெண்ணமும் விடயப்பராக்கான் மாறும்,மாறாமலிருத்தற் குப
ரதிபூணவரும்,அதுவும் பிறவிமாற மாறும், மாறிலும் பூர்வஜன்ம சம்ஸ்கார
மாதலால் சந்தேறினேவுவரும்,வரின த்தவக்குறையினின் றெடுத்தானவரு
ம், அதுமேலீட்டால்,வைராக்கியம்வரும், அதுவும் பிறப்பு மாறுவதால் மாறி
மாறி முடிவி னிலையுறும், இதுமேலீட்டால் ஞானத்திற்சந்தேற விசாரமுறு
ம்,அதுவும் பிறப்பு மாறமாற நழுவிநழுவி யெத்தனையோ ஜன்மாந்தத்தில்
நிலையுறும், அதுவும் சிரவணம், மனனம்,நிதித்தியாசனம், சமாதி,சாட்சாத்

காரம் என வைந்து பாகமாம். இவற்று ளொவ்வொன்று மனந்தபிறவிகளி னிலைத்தலரிது, இவ்வைந்தும் வாய்க்கினும், சகச சமாதி கைகூடலரிது, இது கைகூடல்வரையு மெத்தனையோ ஜன்மங்கள் வந்துவந்து போகும், கைகூடினும் சொருபசமாதியுஞ் சகச சமாதியு மேகமாதலரிது, இதுவு மெ த்தனையோ பிறவிகளில் கைகூடலரிது, அங்ஙனங் கைகூடலன்றோ முத் தி; இம்முறையாக வரற்பால தாதலினனும் விசேஷமாகிய மானதம் “மு த்தியிற் கூட்டுகிற்கும்” என முன்கவியிற் கூறினார்; அதனை நிலையுறுத்த விக்கவியினுமிங்ஙனங் கூறினாரென்பதி லையமென்னே? பொய்யே மெய்யை விளக்கிவிக்கு மென்றதற் கெடுத்துக்காட்டிய வுவமானத்திற் பழுதென் னே? ஞாயம், சோதனை, பொருத்தம் இனையவெனக் கேட்டறியாத ஏட்டு ஞானிகளாற்பழுதுறினது பழுதன்று. இதனைச் சிந்தித்துத் தெளிக. மய ங்கற்க வென்பார் நிருவாண நிலை மெய்யாமே யென்றார். இங்கே சிங்கமெ ன்றது, விருத்திஞானத்தை. நிர்வாண நிலையென்றது, ஞானஞ்ஞான ரகித நிலையை. என்னே? “வாலமதியுகமதி போன்றான வஞ்ஞானக், காலமு நாங் கண்டெழுத்தோமே.” என்று சொருபஞானதேசிகர் கூறுதலின். கந் தரநுபூதியில் “குறியைக் குறியாதுகுறித்தறியு” மென்னுங்கவியில். “அறி வற்றறியாமையு மற்றதுவே” என்ற ரருணகிரிநாதர்.

(க-து.) பொய்யைப் பொய்யாற் கெடுக்கலாமென்பது.

(ருசு)

ருள - கவி. அ - கை.

[பொய்யைப் பொய்யாற் கெடுக்கலாமென்றதை வலியுறுத்த இன்னுந் திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினை யிரும்பா லெய்யு மம்பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப்பார் வம்பியன் மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் பின்னைத் தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே.

(இ-ள்.) இம்பரினஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினை யிரும்பா லெய்யும் அம் பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப்பார் (எ-து)—இவ்வுலகத் தில் விஷத்தை விஷத்தினாலும். இரும்பை யிரும்பினாலும் பிரயோகிக்கி ன்ற அம்பை யம்பினாலும் படிந்த வழுக்கை யழுக்காலு மாய்த்துவிடுவர், (அதுபோல), வம்பியன் மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் (எ-து)— நிலையின்மையையே யியல்பாகவுடைய மாயையென்பதை நிலைமையையே யியல்பாக வுடைய மாயை யென்பதினாற் கெடுப்பர், பின்னைத் தம்பமாமது வுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே (எ-து)—அங்ஙன மாய்த்தபின்னர் நிலையான வந்த மாயையும் நிலையற்ற மாயையோ டொக்கப் பிரேதத்தைத்

தகிக்கச்செய்கின்ற தடியு முடிவி லப்பிரேதத்தோ டொக்க நீருவதெந்
வனமோ வங்வன நாசமாம் (எ-று).

விஷத்தை விஷத்தாற் கொல்லல், இரும்பை இரும்பா லறுத்தல், அம்பை யம்பாற் றடுத்தல், அழுக்கை யழுக்காற் கெடுத்தல் என்னு மததற் குரிய சிறப்புவினைகளை மாய்த்தலென்னும் பொதுவினையான் முடித்தது, விதிபற்றி யென்க. என்னை, “வேறுவினைப் பல்பொரு டமுலிய பொதுச் சொலும், வேறவற் றெண்ணுமோர் பொதுவினை வேண்டும்” என்று பவ ணந்திகூறுதலின். வம்பென்பதற் கொழுங்கின்மை யெனப் பொருடந்து கூறினு மமையும். ஒழுங்கின்மையாவது:—பொருள ல்வவற்றைப் பொருளாகக் கோடல். இதனா லசுத்தமாயையெனவும், ஒழுங்கின்மை யென்றதனா லொழுங்குண்மையெனக் கொள்ளக்கிடந்தது. அதாவது:—பொருளைப்பொருளாகக்கோடல். இதனாற் சுத்தமாயையெனவும் பொருடா நின்றன. நிற் கவே,விசேஷமானதமென்றாயிற்று; ஆகவே, மானதம் மாயாகாரியமாயினு மிங்கே காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்துச் சுத்த மசுத்தமென விரண்டாக்கிக் கூறியதாகப் பெற்றும். மாயையென்பது; புத்திவி கற்பமே யாதலினசுத்தமெனவும், நிர்வி கற்பமே யஃதல்லாமையிற் சுத்தமெனவும் காணக் கூறினார். ஒன்றை யொன்றாகக்கொள்வது, மனதாதலா லந்தமனதே யுள்ளதை யுள்ளதாகக் கொள்ளுமன்றோ; இதனா ல் மனதே பகிர்முகதிருஷ்டி யந்தர்முக திருஷ்டி யெனப் பெற்றும்; பெறவே, பகிர்முக திருஷ்டியை யந்தர்முகதிருஷ்டியாற் கெடுத்தது மனமாதலாலும், மனதையன்றி யிக்கிரியை யில்லாமையாலும், இக்கிரியையை வினாமுதலாக்கி “மனத்தையடக்கமனத்துணையாகும்” என்றார் சான்றோர் பலரும். அதுபோலவே யிந்நூ லாசிரியரு மதற்கியைந்த உபமானங்களாலே யக்கருத்தையே கூறினதாகக் கண்டாம். தனது புடைபெயர்ச்சி பேதத்தாற் றுளிரண்டெனப் பட்டதே யன்றி வேறோர் காரணத்தா லன்றாகலின் மனதொன்றேயாம். எங்ஙன மெனில்; ஒருவனுக்கே, துஷ்டனென்றும் பின்னர் யோக்கியனென்றும் பேர் வந்தது, அவனதுசேட்டையாலன்றி யவனிரண்டல்லன். அக்கிரியை யால், துஷ்டன் யோக்கியனென்றிவனுக் கெங்ஙனமாயிற்றோ; அதுபோல மனதுக்கும் வந்ததென வுணர்க. இங்ஙன முரைகாணாதா ரெங்ஙனந் தெளிவர். இதுஒருவன் தன்னைத்தானே யோக்கியனாகத் திருத்திக்கொண்டாற்போலும். ஆதலின் மாயைதன்னை மாயையால் மாய்ப்பரெனவும், பொரு ளல்லவற்றைப் பொருளெனவுணர்தல் மயக்கம். பொருளைப் பொருளெனவுணர்தல் தெளிவு. மயக்கத்தைக் கெடுக்கவெழுந்தது தெளிவாதலா லதுமாய்ந்தபின்னர்த்தானு மொக்க மாயுமன்றோ; அதுபற்றித் தம்பமா மதுவுங்கூடச் சவஞ்சுகி தடிபோற் போமே யெனவுங் கூறினார். மருளுந் தெருளுந் தானல்ல. தன்னைத் தவிரவுமில்லை. தெருணசித்தவிடத்துந் தானசியாததா லதனைச் சூனியமென் றெண்ணற்க. இந்நிலை தானேதானாக்

கற்கென வுணர்க. அஞ்ஞானமே தானென் றிருந்தாற்போல, ஞானமே தானென்றிருந்தால் தானாகுமா, இரண்டெந் தானல்லவெனக் குறிக்க விங்ங னங்கூறினார். இது மனனத்தாலன்றித் தெளிவுபெறச் செய்யாது. இதைப் பதவுரையாக வாசித்தென்பயன்? சொல் வெள்ளை, விடயந் வெள்ளையோ ஆழமாழமாதலி னென வுணர்க. (௫௭)

௫௮ - கவி. அ - கை.

[இவ்விரு மாயையுஞ் சீவர்களிடத் திருப்பதைக் காட்டச் சத்தாவத்தைகளைத் தொகையாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்தமா யையினுற் சீவர்க் கேழுவத் தைகளுண் டாகு மந்தவே ழுவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய் முந்தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்தல்கா னாத ஞானஞ் சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மை யாதல்.

(௫-ள்) இந்த மாயையினுற் சீவர்க் கேழுவத்தைக ளுண்டாகும்(எ-து)— சுத்த மசுத்தமெனக் கூறிய விவ்விரு மாயையினுல் சீவர்களுக் கேழுவத் தைகளுண்டாகும், அந்த வேழுவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய் (எ-து)—அந்த வேழுவத்தைகளையுங் கிரமமாக யாங் கூறக் கே ளுதி, (அவை) முந்தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்தல் காணாத ஞானஞ் சந் ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மையாதல்(எ-து)—முதலிலுள்ள அஞ்ஞானமும் ஆவரணமும் விசேஷமும் பரோட்சமும் அபரோட்சமும் துக்க நிவர்த்தியும் தடையற்ற வானந்தமுமாம் (எ-று).

அஞ்ஞானம், ஆவரணம், விசேஷ, மிவை மூன்று மசுத்த மாயை. பரோட்சம், அபரோட்சம், துக்க நிவர்த்தி, தடையற்ற வானந்தம், இவை நான்குஞ் சுத்தமாயை. அவை மூன்று மசுத்தத்துக் கியல்பு. இவை நான்குஞ் சுத்தத்துக் கியல்பு. அசுத்தம், பந்தம், சுத்தம், முத்தி. எனவே, இவ் விருதகையாயதும் மாயையென லேற்கப்பெற்றும். வரம்புடையது, வேதாந்தம். ஏனைய, பிற. (௫௮)

௫௯ - கவி. அ - கை.

[அவ்வவத்தைகளை, வகையாகக் கூறப்புகுந்தா ரிக்கவியில் அஞ்ஞானமுதல் பரோட்ச மீறியுள்ள நான்கினையுங் கூறுகின்றார்.]

பிரமமார் தனைமறந்த பேதமை யேயஞ் ஞானம் பரநிலை காணோ மென்று பகர்தலா வரண மூட னரனொரு கருத்தாற் சீவ னானென முளைத்த ரோற்றங் குரவன்வாக் கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்சஞ்ஞானம்.

(இ-ள்.) பிரமமார் தனையெந்த பேதமையே யஞ்ஞானம் (எ-து)—பிரமஸ்வரூபமாகிய தன்னையெந்த மறதியே யஞ்ஞான மெனப்படுவதாம், பரநிலை காணாமென்று பகர்தலாவரண மூடல்(எ-து)—பிரமசொருபத்தி நிலை யெய்வனமாய்தோ வதனைக் கண்டிலமே யிருந்தாற் காணாதாவெனக் கூறுதல் ஆவரணமெனப்படுவதாம், நரனொரு கருத்தாற் சீவ னென முளைத்த ரோற்றம்(எ-து)—புருடனோர்வித நினைவாற் சீவனே நானெனக் கோடல் விகேப சத்தியெனப்படுவதாம், குரவன் வாக்கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞானம் (எ-து)—ஞானசிரியர துபதேச மொழியால் தனதுண்மைவடிவ மினையதெனக்குறியாது குறித்துக்கோடல் பரோட்சஞான மெனப்படுவதாம் (எ-று).

சைதன்யத்தை யன்றித் தனக்கோர் சொருபமின்மையின், பிரமமார் தனையெனவும், நாஸ்தி நபாதி யென்பது தோன்றப் பரநிலை காணாமென்று பகர்தலெனவும், இங்கே நரனென்பது புருடன். புருடனென்பான்; உடல்தோறு நின்றுணர்வான். அவன் தேகமன்று தேகி அவனுக் கெவ்வுட லுஞ் சதந்தர மன்று, ஆதலிற் பிரத்தியேகாத்மா. இவ்வாத்மா, உணர்தல் தகையதாதலி னறிவு. இவ்வறிவே புருட சத்தத்துக் கியைந்ததன்றிவேறு பொருளன்மையி னிது மறுக்கற்பாற்றன்று. மனிதனைக் கோடற்கவெ ன்பார், நரனெனவும், இந்த வறிவாகிய புருடன் தன்னை மறந்துழிச் சார் பினையதெனத் தெரியாது தத்தளிக்குங்கா லிது நானெனற்குத் தூலதே கம் நேரிட்டதா லிதனைக் கோடல் சீவனெனவும், இஃதோ ரவசரமாதலி னொரு கருத்தா லெனவும், நியதிகளைந்த விடத்தி லாசிரியர் நீயறிவென் றுணர்ந்த லுபதேசமாயினு மின்னும் விளங்காமையிற் பரோட்சமெனவுங் கூறினர்.

(க-து.) தன்னையெந்த பேதமையே யஞ்ஞானம். அப்பேதமையை மறந்த பேதமையாவரணம். அப்பேதமைகளைக் கெடுத்தற் கொருவாறு தனக்கு ளெழுந்த மூடல்புரிப்பு, விகேபம். இதனை விளக்கக் குருவாலெழுந்த விசாரஸ்புரிப்பு பரோட்சம். (இஃது)

௯௦ - கவி. அ - கை.

[ஏனைய வபரோட்சம் துக்க நிவிர்த்தி தடையற்ற
வானந்தமென்னு மூன்றையு மிக்கவியிற்
கூறுகின்றார்.]

தத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலசந் தேகமும்போ
யத்துவி தந்தா னை லபரோக்ஷ ஞான மாகுங்
கர்த்தனாஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துக்கம் போதன்
முத்தனா யெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா னந்த மாமே.

(இ-ள்.) தத்துவ விசாரஞ்செய்து சகலசந்தேகமும்போ யத்துவிதந் தானை லபரோகூ ஞானமாகும் (எ-து)—தத்தெனல் யாது துவமெனல் யாதெனச் சிரவண மனனாதிகளாற் றக்கோர்பால் விசாரணைசெய்து அவ் வவற்றிலுள்ள சகல சந்தேகமு நீங்கி யசி யென்னும் பதத்தினு லத்துவித மாகிய வைக்கியநிலை தானை விளக்க லபரோகூ ஞான மெனப்படுவதாம், கர்த்தனாஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துக்கம் போதல் (எ-து)—தானலதைத் தானெனற்குக் கர்த்தத்துவனா நின்றுள்ள சீவ னனந்தபேத சராசரமாக் காண்டலி னந்தச் சீவபேதங்க ளொக்கநசித்தலே துக்கநிவிர்த்தி யெனப் படுவதாம், முத்தனா யெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா னந்த மாமே (எ-து)— சீவன் முத்தனய் ஞானஞ்ஞான சாதனக்கிரியைக ளனைத்தையுஞ் செய்து முடிந்ததே தடையற்றவானந்த மெனப்படுவதாம் (எ-று).

நிருபாதிகமாக, தத், அது; துவம், நீ; எனப்பிரித்து, அசி, ஆனாய் என க்கொண்டு அவ்விருபதங்கட்கு மிடையில்தேற்றேகாரம் வருவித்து, அது, பரம்; நீ, சீவன் என்றாக்கி, பரமே சீவன்; சீவனே பரம் என் றைக்கியங் கோடற் கானாயென்பதனை யிவற்றோடு சேர்த்து, அதுவே நீயானாய், நீயே யதுவானாயெனத் தெளிந்து தான் துவிதமற விளங்கலை, அபரோகூ ஞா னமெனவும், அவ்விளக்க மேலிட மேலிடப்பழய வாசனத்துவிதங்க ளனு வனுவாக் கழியும், கழியவே; சமஸ்தமுஞ் சின்மாத் திரமாக விளங்கும். விளங்கவே, அன்னியமென்ப திறந்துபோம். இறக்கவே, திணைபாலிடமெ னற் கிடமின்றும். இன்றாகவே, காமாதிகளின்றும். இன்றாகவே, மாணத மென்பதின்றும். இன்றாகவே, யாதொரு துக்கமு மெங்ஙனமெழும். எழு தற் கிடமின்மையைத் துக்கம் போதலெனவும், அந்தத் துக்கநிவிர்த்தி மே லிட மேலிட அஷ்டவிதானந்தத்து ளொவ்வொன் றனுபவத்துக் கியை ந்த வவசரவாறு தோன்றித் தோன்றி யடங்கும். அடங்கவே, இத்தடைக ளிறந்த வானந்தமதாம். ஆகவே, தானே சச்சிதானந்தமாம். இங்ஙனமாத லே யானந்தமாமெனவுங் கூறினர். இரட்டுறமொழித லென்னுமுத்தியால் தத்துவம், உண்மை. ஞானத்தைத் தவிர வுண்மை யெங்கனு மின்றாத லால், தத்துவ மெனற்கு ஞானமெனப் பொருள்கொண் டிக்கவிக் குரை செயின் முரணதமையும். ஈச னென்பதற்குச் சீவன் வேராதலின், சீவன், ஈசனெனப் பேதங் கற்பித்தற்குச் சீவபேத மென்ற ரெனினுமமையும். எல்லாஞ்செய்து முடிந்ததெனக் கவி யிருத்தலி னதனை யானந்த மென்ப தற்குவிசேடணமாக்கி, முத்த னென்பதற்குக் கிருதகிர்த்தியனெனப் பொ ருளிருப்பினு மங்ஙனங் கூறுதல், கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாம். அங் னனம் வராமைக்குச் சீவன் முத்தனெனப் பொருடந்தாம்.

(ஈ-து.) அங்ஙனமெழுந்த விசாரஸ்புரிப்பே சொப்பிரகாசமாக விளங் கல், அபரோகூம். அங்ஙனமெழுந்த விளக்க மேலீட்டால் பசு பதி பாசஞ் சின்மாத் திரமாக விளங்கும். விளங்கவே, மனோவிர்த்திக்கிடமின்றும், இன்

ரூதலே, துக்கநிலிர்த்தி. இந்தத் துக்கநிலிர்த்தியே யளவிலின்பமாதலினி துவே தடையற்றவானந்தம் என்பது. வியட்டி யுபாதி யளவாத் தன்னைக் காண்டல், சீவபேத மெனினு மமையும். என்னை? “பொன்று முடம்பள வாகியிருப்பாரும் பூசுரராவார்களோ, என்று முளவறி வானவரன்றோ விரு பிதப்பாள ராவர்.” என்று தத்துவராயர் கூறுதலின். சீவபேதத்தா லீசர பேதம், சாட்சித் துவிதபேதம், ஏகவாதம் உண்டாக லாயிற்று. சசாதி முத லிய மூன்று மின்மையே யபரோகூ மென்பது. (௧௦)

௧௧ - கவி. அ - கை.

[இவ்வேழவத்தையையு மையமின்றி யேற்கத் திருஷ்டாந்தமாகத் தசபுமான் கதையை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இதுநின்னக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொருதிட் டாந்தம் புதுமையாங் கதைகேள் பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி யுதகதீ ரத்தி லேறி யொருவனென் பதுபே ரெண்ணி யதனெடு தான்பத் தானென் றறியாமன் மயங்கி நின்றான்.

(இ-ள்.) இது நின்னக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொருதிட்டாந்தம் புது மையாங் கதைகேள் (எ-து)—இந்தவேழவத்தையினிலையின்னு முனக்கு வினங்கும்படி யிதேபிரகாரமாகத் தெரிவிக்கத் தக்க புதுமையான தசபுமா ன்கதை யொன்றுண்டு அதனைத் திருட்டாந்தமாகக் கூறுகின்றேன் கே ளுதி, (அதாவது) பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி யுதகதீ ரத்தி லேறி (எ-து)—பத்துப்பே ரொருவனே யோர்நா ளாழமுள்ள வோராற்றை நீந்தி யந்த நீர்க்கரையிலேறி, ஒருவ னென்பதுபே ரெண்ணி (எ-து)—அப்பதி ன்மருளொருவ னென்பது பேரை யெண்ணி, அதனெடு தான்பத்தானெ ன்றறியாமன் மயங்கி நின்றான் (எ-து)—அந்த வெண்ணிக்கையோடே தான் பத்தாவது புருடனென் றெண்ணுவகையறியாமல் திகைத்து நின்ற னன் (எ-று).

௨ நீந்தியென்பதனால், ஆழமுங் காலமும் வருவித்தாம். (௧௧)

௧௨ - கவி. அ - கை.

[இக்கதையைப்போல வவ்வேழவத்தைகளையுந் தனித்தனிக் காட்டப்புகுந்தா ரிக்கவியில் அஞ்ஞானமுதல் பரோகூ மீராகநான்கினையுங் கூறுகின்றார்.]

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனிலை காணோ மென்னல் பிறியாவா வரண மாகும் பீடைகொண் டழல்வி சேஷபம் நெறியாளன் றசம னுண்டு நிற்கின்ற நென்ற சொல்லைக் குறியாக வெண்ணி நோக்கிக் கொள்வது பரோகூ ஞானம்.

(இ-ள்.) அறியாத மயலஞ் ஞானம் (எ-து)—அங்ஙனந் தசமனைக்கா னுத மயக்கம்போல்வது அஞ்ஞானமாம், அவனிலை காணோ மென்னல்

பிறியாவா வரணமாகும் (எ-து)—அவனில்லவேயில்லை யிருந்தாற் காணாது அதனு லவனைக் காணாமென்பது போல்வது அகலாத வாவரணமாம், பீடைகொண் டழல் விசேபம் (எ-து)—விசனமுற் றழுதல்போல்வது விசேபமாம், நெறியானன் றசமனுண்டு நிதிக்கின்றனென்ற சொல்லு (எ-து)—அவ்வழிச் செல்வோனெருவ னிம்மடமையைக்கண் டிதென்ன வதிசயம் பத்தாவது புருடனிருக்கிறான் அவனுங்களிலொருவனுக் நிதிரு னென்றுசொல்ல அச்சொல்லு, குறியாகவெண்ணி நோக்கிக்கொள்வது பரோக்ஷ ஞானம் (எ-து)—ஓர் குறியாக நினைத்து அவனிருக்கின்றனென மதிப்புறுவது போல்வது பரோக்ஷ ஞானமாம் (எ-று).

உண்டென்பதே சாலும், நிதிக்கின்றனென மிகைபடக் கூறியதனால் உங்களிலொருவனுக் நிதிக்கின்றனென வுரைகொண்டாம். இக்கவியும் பின் கவியு மெடுத்துக் காட்டுவமை. (௬௨)

கூட - கவி. அ - கை.

[இக்கவியி லேனைய மூன்றினையும் கூறுகின்றார்.]

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரொன் பதின்மர் தம்மை யெண்ணிய நீபத் தாவா னென்னவே தன்னைக் காணல் கண்ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வதுநோய் போத நிண்ணிய மனதி லையந் தெளிதலா னந்த மாமே.

(இ-ள்.) புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரொன் பதின்மர் தம்மை யெண்ணிய நீபத்தாவா னென்னவே (எ-து)—புண்ணியமான விரக்கருண முள்ள வந்நெறிச்செல்வோன் மீண்டுமவ்வொன்பதுபேரையு மவனைக்கொ ண்டே யெண்ணச் செய்து, இங்ஙனமெண்ணிய நீ பத்தாவதுபுருடனன் றே வன்னையெண்ணுது விட்டுவிட்டனையென் றதட்டிவினவ வினவ வே, தன்னைக்காணல் கண்ணினிற் கண்ட ஞானம் (எ-து)—தன்னைத்தா னெண்ணிப் பிரத்தியட்சமாகக் காணல்போல்வது அபரோட்சஞானமாம், கரைதல்போவது நோய் போதல் (எ-து)—காணாமென்ற துக்கம் நீங்கல் போல்வது துக்க நிவிர்த்தியாம் திண்ணிய மனதி லையந்தெளிதலா னந்த மாமே (எ-து)—தன்னைத்தான் கண்டதினால் திடமுற்ற மனதின்கண் சந் தேகநீங்கித் தெளிதல் போல்வது தடையற்ற வானந்தமாம் (எ-று).

விடயகதப் பிரத்தியட்சம் ஞானகதப் பிரத்தியக்ஷமெனக் கோடற் கியைந்த பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம். அஷ்டவிதப் பிரமாணத்து ளொன்று. இங்ஙனமிருக்கப் பரோக்ஷஞானத்தை யபரோக்ஷ ஞானமென வெண்ணிச் செருக்குறுவோரை மறுக்கக் கண்ணினிற் கண்டஞானமென்றார். சந்தோ ஷவெழுசசி ஐயந்தெளிதலே யெனக் குறிப்பிக்கச் சுருக்கினார். பழதை யெனக் கண்ணுற்காணக்காறும் பாம்பென்னுந் திகி லெங்ஙன மகலும்; அக லாக்காறும் பய கம்பளுதிக ளெங்ஙன மகலும், அதுபோலத் தானறிவென க்கண்ணுற் காணக்காறும் பாசமென்னுந் சோகமெங்ஙன நீங்கும், நீங்காக்

காறு மல்ல வெங்ஙன நீங்கும். ஆதலின் ஞானகதப் பிரத்தியட்சயின் றியமையாது, நெருப்பென வாயார்கூற்றிற் சமைக்கவொண்ணாது. தீபமெனக் கூறி விருணீங்காது. இதுபற்றியே வேதமுஞ் சான்றோரு மியைந்தனர். கண்ணீனிற் கண்டஞான மபரோகூமெனவே, ஏனையது ஞானமன்றென் றாயிற்று. ஞானமெனின் திரிபுடி யகன்றருண்டோ? உண்டெனின் சுசாதி விசாதி சுததபேத மகலாததற் கேதென்னை? முரணும். வினங்கி னோரும் நவநவ வினோத வழியாக வதிற் பராக்காகச் சென்றனர். செல்லா தவவிளக்கத்தையே கைப்பற்றி யவ்வினோதங்களையெல்லாம் ஞான கற் பிதமென் றுணர்ந் தவ்வழி மருளா தவற்றை யெரிப்பவ னத்துவிதி யொரு வனே யென்பது தோன்ற, அபரோகூத்தைக் கண்ணீனிற் கண்டஞான மென்றார். பெருகுமாதலிற் சுருக்கியுரைத்தாம். தாஷ்டாந்தத்திற் பதிகன், ஆசான். தசமன், ஆன்மா. ஒன்பதுபேர்; விசுவன், தைசதன், பிராக்ஞன், வைசுவாநரன், சூத்திரான்மா, அந்தரியாமி, சிற்சொலிதை, பொற்புவிசாந் தன், பிரசாபத்தியன் என்பன. (கூட)

கூச - கவி. அ - கை.

[தசுபுமான் தன்னைத்தான் கண்டதுபோல யானுமென்னை யான் காணத் தெரித்தருள வேண்டுமென்ற மாணக்கனுக்குச் சாம வேத மகாவாக்கியங் காரணமாக விக்கவியி லனுக்கிரகிக்கப் புகுகின்றார்.]

தெசுபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் றேசிக மூர்த்தி யேயென் னிசவடி வினையான் தாண நீர்காட்டல் வேண்டு மென்றான் சுசிபெறு மிலக்கி யார்த்தந் தொம்பதந் தற்ப தங்க ளசிபத மயிக்கியஞ் செய்யு மதிசய வுண்மை கேளாய்.

(இ-ள்.) தெசுபுமான் றனைக்கண்டாற்போல் தேசிக மூர்த்தியேயென் னிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டுமென்றான் (எ-து)—பத் தாவான் தன்னைத்தான் கண்டதுபோலச் சற்குருநாதனே யெனதெதார் த்த வடிவத்தை யான்காண நீர் காட்டவேண்டுமென்றான், சுசிபெறுமிலக் கியார்த்தந் தொம்பதந் தற்பதங்க ளசிபத மயிக்கியஞ் செய்யு மதிசய வுண்மை கேளாய்(எ-து)—உனதெதார்த்தவடிவை விளக்கத்தக்கது வாச்சி யார்த்தம், லட்சியார்த்த மென்பவற்றுள், லட்சியார்த்தம். இந்தப் பரிசுத்த மான லட்சியார்த்தத்தைப் பற்றித் தத்வமசி யென்னு மூன்றாவது மகா வாக்கியத்தைத் தொம்பதந் தற்பத மசிபதமென மூன்றாக்க, அதனாலாய முப்பதங்களுஞ் சீவேச ரேகமென வைக்கியஞ் சாதிக்கும். அங்ஙனஞ் சா திக்கு மற்புதமான வுண்மை நிலையை யாங் கூறக்கேளுதி (எ-று).

என்னிசவடிவென யான்கொண்டவைகளையெல்லா மன்றென மறுத் தமையினிங்ஙனம் வினாவியதென்க. இனியன்றோ மறுக்கப்போவது மறுத் ததாக விறந்தகாலத்தாற் கூறியதென்னையெனின், முன்னர், “தேகமல்லா

மல் ஸேதே தேசியார் காணெனென்றாய்” என்னும் கவியிலும், “நனவுகண்டதுநான் கண்ட நனவுள நினைவுநீங்கி” யென்னும் கவியிலும், பொதுப்பட ரியதிகளைந்து காட்டியதா லிங்நனந் தானனைத்துமாமெனக் கருதிக் கேட்ட தென்க. யானறியவெனின் பாவனையாமெனக் கருதி யான்காண வென்றான். காணவென்னுந் தன்வினைக்குக் காட்டல் பிறவினை. இந்தப் பிறவினையை யவர்பால் வைத்தது சொல், குணம், குறிகளா லன்றெனற்கு. இவையெல்லாஞ் சைக்கை. இந்தச் சைக்கை ரூபமே யாசிரியராதலின் காட்ட வென்றுங் கூறினான். சுசிபெறு மிலக்கியார்த்த மென்றது, வாச்சி யார்த்த மசுசியெனற்கு. இலக்கியார்த்த மென்றதனானும், ஐக்கியமென்ற தனானு மிங்கே தற்பத தொம்பதார்த்தமென்றது; கூடஸ்த பிரமத்தை. காணாம்காணல், காட்டாமற்காட்ட வென்னுமனுபூதி யிருத்தலினிது மறுக்கற்பாற்றன்று. இவன் கல்விஞானத்தின் மிக்கோனென்பது இவன் வினாவாலறிக. சுருதி யுத்தி யனுபவமென்னு மூன்றனுள், சுருதிபூர்வமா வுணர்த்தப் புகுதலைக் காட்டத் தத்வமசியென்றார். இஃதுபதேசத்துக் கியைந்த வாக்கியம். தொம்பதத்தை முன்னர்க்கூறியது, முந்தித் தன்னை விளக்கற்கு.

(௬௪)

சுரு - கவி. அ - கை.

[இந்த மகாவாக்கியம் முப்பதத்தா லுணர்த்துவதைத் திருஷ்டாந்த பூர்வமாகக் கூறப்புகுந்தா ரிக்கவியில், ஆகாயத்தைப்பாலச சைதன்யம் நான்காயிருப்பதைக் கூறுகின்றார்.]

விண்ணொன்றே மகாவின் னென்று மேகவிண் னென்றும் பாரி மண்ணென்ற கடவிண் னென்று மருவிய சலவிண்ணென்று [ன் மெண்ணுங்கற் பனைபோ லொன்றே யெங்குமாம் பிரம மீச னண்ணுங்கூ டஸ்தன் சீவ னன்குசை தன்ய மாமே.

(இ-ள்.) விண்ணொன்றே மகாவின்னென்று மேகவிண் னென்றும் (எ-து)—ஆகாயமொன்றே மகாகாயமென்றும், மேகசலப் பிரதிபிம்பாகாய மென்றும், பாரின் மண்ணென்ற கடவிண் னென்று மருவிய சலவிண் னென்று மெண்ணுங்கற்பனைபோல் (எ-து)—உலகத்தில் மண்மயமெனற் குரிய கடத்திலிருப்பதைக் கடாகாயமென்றும், அக்கடசலத்திற் றேற்றுவ தைக் கடசலப் பிரதிபிம்பாகாயமென்றும், நினைக்கத்தக்க விபரீதமாயிருப் பதுபோல, ஒன்றே யெங்குமாம் பிரம மீச னண்ணுங்கூ டஸ்தன் சீவ னன்கு சைதன்யமாமே (எ-து)—ஏகசைதன்யமே, பரிபூரணப் பிரமமென வும், ஈசனெனவும், நிரந்தரமாயுள்ள கூடஸ்தனெனவும், சீவனெனவுய கற்பிதமாக நான்கு சைதன்யமா யிருக்கின்றது (எ-று).

கடசலவிண்ணென்றதனால், மேகசல விண்ணெனக்கொள்க. ஏகாகா யத்துக்கு நான்காகாயமெங்ஙனமோ, அங்ஙனமே ஏக சைதன்யத்துக்கு நா ன்கு சைதன்ய மிருத்தலி னிவிஷுவமை பொருந்தும். நான்கு சைதன்யமா

மென்றதனால், ஒன்றேயென்பதையேகசைதன்யமென்றும். அறிவையன்றி யொருநானெனற்குப் பொருள் வேறில்லை. இல்லையாகவே சமஸ்தமும் நானென லெல்லா மறிவையன்றி வேறொருமோ; ஆகுமென்றி, சோதனை யிற் புகுதும். புகுதற்கு வலியின்றேல் வாய்ப்பாத்திக் கிடக்கை நன்று. உபாதிசூண் பேதமாயினுஞ் சலபேதமுண்டோ, அதுபோல வுபாதிசூண் பேதமாயினு மறிவு பேதமுண்டோ. உண்டெனி நெந்தநானுக் கெப்பி ருவி சுதந்தரம். இன்றே லெந்தத் திணை பாலிடஞ் சுதந்தரம். சுதந்தரம் போற் காண்டலேயன்றி யாது முடன்பாடன்று. இங்ஙனமெல்லாவறிவு மாளு லொன்றோபலவோ; ஒன்றென்றிப் பலவாகாதிருக்க வேண்டும். பல வெனி லுபாதிசூண்ந்தானாக வேண்டும். இருமையு மன்றெனில், சாயாதி ருக்கவேண்டும். அதுகாறும் பலவாகத் தோற்றவின், ஒன்றே நான்கு சைதன்யமாமே யென்றார்.

(க - து) இந்த வேகசைதன்யம் சமஷ்டி வியஷ்டி சகித்தாற் சீவேச ரெனவும், ரகித்தாற் கூடஸ்த பிரம மெனவும் காணு மாதவி னுன்கு சைதன்யமெனல் கூடுமென்பது. சோதனை ஞாயந் தெரியாதா ரிதனை மறு த்தென் ? (சுரு)

௬௬ - கவி. அ - கை.

[அந்தமுப்பதம் காரணமாக நான்கு சைதன்யத்திற்கும் வாச்சி யார்த்த லட்சியார்த்த மினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டி னுக்கும் வாச்சிய மிலக்கி யந்தான் மலமிலாப் பிரம மான்மா காய்ச்சிய பாவி னெய்போற் கலந்தென்றும் கடைந்தெ டுக்கு மாச்சிய மென்ன வுன்னை யறிந்துநீ பிரிந்து கொள்ளே.

(இ - ள்.) பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டினுக்கும் வாச்சியம் (எ-து)—வெறும் பெயர்மாதிரம் வடிவாயுள்ள சீவேசர்கள் முன்னர்க்கு றிய தத்துவமென்னு மிருபதங்கட்கும் வாச்சியார்த்தமாம், இலக்கி யந்தான் மலமிலாப் பிரம மான்மா (எ-து)—மலரகிதமான கூடஸ்தன் பிரம மிரண்டு மிலக்கியார்த்தமாம், காய்ச்சிய பாவி னெய்போற் கலந்தொன்றும் (எ-து)— காய்ச்சின பாவின் கண் வெண்ணெ யெங்ஙனம் வேற்றுமையின்றி யபேத மாக் கலந் தொன்றாயிருக்குமோ, அங்ஙனமே, வாச்சியார்த்தத்தி லிலக்கி யார்த்தம் வேற்றுமையின்றி யபேதமாகக் கலந்தொன்றாயிருக்கும், கடைந் தெடுக்கு மாச்சிய மென்ன வுன்னை யறிந்து நீ பிரிந்து கொள்ளே (எ-து)— அங்ஙன மிசிரிம்பித்த வெண்ணெயை மாத்திரங் கடைந்தெடுக்குமாறுபோ ன்று வாச்சியார்த்தத்தில் மிசிரிம்பித்திருக்கின்ற வுனதெதார்த்த சொரூப த்தை மாத்திரஞ் சிரவண மனனாதிகளா லெயந்திரிபறச் சிந்தித் துணர்ந் தக் கற்பனைகளினின்று பிரத்தியேகமாக நிற்றி (எ-து).

அவன் காரியம் பூச்சியமாயிற்றென்னு முலகவழக்கத்தில், பூச்சியம்-வெறுமையைத் தரின்றது. பொன்னையன்றிப் பணிக் கொங்கனமோ வங்-வனஞ் சாட்சியையன்றிச் சீவேசர் தோற்றன்மாத் திரமா யிருத்தலின் பூச்சிய வீசன் சீவனெனவும், இவ்விருவரு முபாதி குணசகித கம்பிதராதலின் வாச்சியார்த்தமெனவும், பொன்போன்று பாரமார்த்திகமா யிருத்தலின் மலமிலாப் பிரம மான்மாவெனவும், இவ்விருசாட்சியு முபாதிரகித வதிஷ்ட டானமாதலி னிலக்கியார்த்த மெனவும்,காய்ச்சீய பாலினெய்யென்றதனும் காய்ச்சாத பாலினெய் சிறத்தன்மெனக் குறிப்பிக்க நின்றது.அதுபோல ஐயந் திரிபற்ற வுணர்வு நிரதிசயானந் தோதயத்துக்கிடமாம் அருதவுணர் வவ்வுதயத்துக் கிடமன்றும். கடைந்தெடாவிடத்தும் பாலாயினும் வெண்ணெய் மிசிரிம்பித்திருக்குமாறுபோன்று, ஆயாதவிடத்து மறிவாயினும் நிரதிசயானந்த மிசிரிம்பித்திருத்தலின் பாலினெய்போற் கலந்தொன்று மெனவும், கடைந்தவிடத்தன்றி வெண்ணெயெழாததுபோல, ஐயந்திரி பறுவிடத் தானந்தமெழாது; ஆதலின், கடைந்தெடுக்கு மாச்சியமென்ன வுன்னே யறிந்து நீ பிரிந்து கொள்ளே யெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) வாச்சியார்த்தத்தை விட்டு லட்சியார்த்தத்தைப் பற்றுக் வென்பது. இதைப்பற்றலே யசிபதார்த்தம் கைகூடல். தத்-ஈசன், துவம் - சீவன், அசி-பிரமம், இது வாச்சியார்த்தம். தத் - பிரமம், துவம் - கூடஸ் தன், அசி - ஐக்கியம், இது லட்சியார்த்தம். (சுசு)

சுஎ - கவி. அ - கை.

[பிரிந்துகொள்ளும்வகை தெரிகிலனே யென்ற மாணுக்கனுக்
காசிரியர் தூலதேகமும் பிராணாதி வாயுக்களு நீயல்லே
யென்பதை யிச்சுவியிற் கூறுகின்றார்.]

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடனா னென்னு
மறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகார மன்றோ
வெறியதோர் துருத்தி மூச்சு விடுவது போல மூக்கா
வெறிபிரா ணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி காரம்.

(இ-ஈ.) பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடனா னென்னு மறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகாரமன்றோ (எ-து)—பிரிந்து கொள்ளும்வகை யெங்ஙனமெனக் கேட்பையாயின் சொல்லுதுங்கேளுதி இனிப் பிணமாதற் கியைந்த தூலதேகத்தை நானென்னு மகங்காரமாகிய வறிவைக் கொல்லல் வேண்டும் யாதினாலெனில் ஸ்தூல பஞ்சபூதாம்ச சையோக விகாரப்பொருளன்றிச் சுயம்பெனற்குப் பொருள் யாதானும் வேறுளதோ ஆதலினது நீயல்லை ஆயிற் பிராணவாயு யானாகல்வேண்டுமே யெனின், வெறியதோர் துருத்தி மூச்சு விடுவது போல (எ - து)—உணர் விழந்ததாகிய வோர் துருத்தியானது காற்றை வாங்கி விடுவதெங்ஙனமோ

அங்ஙனமே, மூக்கா லெறிபிராணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி காரம் (எ-து)—மூக்கினுற் காற்றை வாங்கிவிடுகின்ற தசவாயுக்களிற் சிறந்த பிராணவாயுயும் நீயல்லை யாதினாலெனி விராசதகுணத்தின் விகாரத்தா லாயதன்றோ? சுயம்பன்றாதலிற் கூடாது (எ-று).

இருக்கும்போது நடைப்பிணமென்றும், இறந்தபோது கிடைப்பிண மென்றும் வழங்கலிற் பிணமென்றார். தனித்தனி சொல்லப்புகினு மில்லை யெனற்கே யுரியவாமாதலின் முக்கியத்தைப் பிராணனுமெனவிற் ததுதழீஇய வெச்சவும்மை கொடுத்துக் கூறியதென்க. தன்னையு மறியாது மற்றொன்றையு மறியாதென்னு மிழிவுதோன்றப் பிராணவாயுக் குவமை கூறவந்தவர் துருத்தி யென்னாது வெறியதோர் துருத்தியென வடைகொ டுத்துக் கூறியதைக் காண்க. தாமதகுணத்தில் இராசதகுணவிகாரம் பிரா ணதி வாயுக்களும் கன்மேந்திரியங்களுமாதலின், இராசதகுண விகாரமெ ன்றார்.

(க-து.) தூலதேகமும் பிராணதி வாயுக்களு நீயல்லையென்பது. பின் கலியி லவஸ்தை, தனு, கோசம், அபிமானி, காட்சி, நீயல்லையெனக்கூறப் புகுதலா லிக்கலியில் தூலம்பிராணனோடன்றிச் சாக்கிராவஸ்தையும் அன் னமயகோசமும், பிராணமயகோசமும், விசுவனும், தூலக்காட்சியும் நீ யல்லையெனக் கூட்டுக. முன்பின்னோக்கலா வீது சிங்கநோக்கு. (சுஎ)

சுஅ - கலி. அ - கை.

[ஏனைய தத்துவங்களு நீயல்லையென விக்கலியிற் கூறுகின்றார்.]

கரணமா மனது புந்தி கருத்தாவா மிவையான் மாவோ
தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவி காரம்
வரமறு கனவா நந்த மயனையு நானென் னாதே
வீரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகார மாமே.

(இ-ள.) கரணமாமனது புந்தி கருத்தாவா மிவையான்மாவோ(எ-து)— அந்தக்கரண மெனப்படுவதாகிய மனதும் புத்தியுமாகிய விவைக ளகர்த்தா வாதலின் கர்த்தாவாகிய வான்மாவாகுமா? ஆகாவே ஆதலி நீயல்லை, தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவிகாரம்(எ-து)—முதல்தர மிரண் டாந்தரங் கூறியதால் ஏனைய மூன்றாந்தரம் நான்காந்தரமாயுள்ள மனோ மயகோசமும், விஞ்ஞானமயகோசமுமோ வெனில், தாமதத்தில் சாத்து வித குணவிகார மாதலி னிவை நீயல்லை, வரமறு கனவா னந்த மயனையு நானென்னாதே(எ-து)—சிறப்பற்ற கனவையும், ஆனந்தமய கோசத்தையும், ஆனந்தமய கோசனாகிய பிராக்ஞையும் நானெனக்கொள்ளற்க. யா தினாலெனில், வீரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகாரமாமே(எ-து)— சுயம்பல்லாத தாமதமும் அவித்தையுமாகிய விவ்விரண்டு விருத்தியின் விகாரமாகும் ஆதலிற் கூடாது (எ - று).

சித்தத்தை மனதிலும், அகங்காரத்தைப் புத்தியிலும் மடக்கிக் கூறியது சுருங்கச் சொல்லவென்னு மழகுபற்றி. கரணமெனப் பொதுப்படக்கூறிய தனும் புறக்கரணத்தையும் கொள்க. ஆன்மாவைக் கர்த்தாவென்பதனும் கரணத்தை யகர்த்தாவென்றும். கரணம் சூக்குமதனு. காட்சி, சூக்குமப்பிர பஞ்சம். அபிமானி, தைசதன். ஆனந்தமயகோசத்தையு மபிமானியையுஞ் சொன்னதினால் அவஸ்தை, சுழுத்தியும், காட்சி, பாழுமெனக்கொண்டாம். தனு; அவித்தை. எனவே, இஃதொன்றின் முடித்தலென்னு முத்தியாயி ற்று. ஆகவே “சொற்றவற் றியலான் மற்றைய பிறவுந் தெற்றென வுணர் தல் தெள்ளியோர் கடனே” யென்னும் விதியால் இவ்வவசரத்திற் கூறாத தத்துவங்களை யெல்லாங் கூட்டி நியதிகளைக் வென்பது பெற்றும்.

(க-து.) இதுகாறந் தத் துவங்களை நியதிகளைந்தென்பது. (சுஅ)

சுக - கவி. அ - கை.

[நீயாவ தினையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சத்தொடு சித்தா னந்தஞ் சமந்திரஞ் சாக்ஷி யேக
நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயது வாவ நிந்து
பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்க ளான
குத்திரப் பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய்.

(இ-ள்.) சத்தொடு சித் தானந்தஞ் சமந் திரஞ் சாக்ஷி யேகம் நித்தி யம் வியாபி யான்மா நீயது வாவநிந்து (எ-து)—சத்து, சித்து, ஆனந்தம், சமம், திரம், சாக்ஷி, ஏகம், நித்தியம், வியாபி யெனப்படுவன ஆன்மாவாத லின், நீ யந்தவான்மாவென வுண்ணீன நீயநிந்து, பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்களான (எ-து)—அசத்து சடம் துக்கமுதலியவை களைத் தமக்கியல்பாக வுடைய பேதப்பொருள்களா நின்றனள், குத்திரப் பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய் (எ - து)—பஞ்சகோசமென் னும் வஞ்சகக் குகைகளினின்று வெளிப்படுதி (எ-று).

சத்து-உள்ளது; சித்து-இங்கே தன்னையறிவது; ஆனந்தம் - மாறாச் சுகம், சமம், என்று மெங்கு மொருபடித்தா நின்றல்; திரம், இங்ஙன நிற் றற்கு மாறினமை. சாட்சி, அதுவது வாகியு மாகாதவற்றை விவக்ஷணமாக நின்றுணர்தல்; ஏகம், பலவாகியுமாகாது தனியாநின்றல்; நித்தியம், இங்ஙன நின்ற லொருபோதன்றெனல். வியாபி, வியாபகத்துக்கெல்லாம் வியாபக மா நின்றல், ஆன்மா, இக்குணங்களுக்கெல்லாங் குணயாக நிற்கு மறிவு. இக்குணத்தானீயெனப்படுவது. எனவே, நீவேருகாதுநில்லென்பதாயிற்று. அறிவுக்கயல்; பஞ்சகோசங்களுக் கயலன்மையின் அசத்தாதிகளைப் பஞ்ச கோசங்களுக் கடையாக்கினார். அசத்தாதிகட் கருத்தம் விளங்கச் சத்தா திகளைக் கூறிலும். ஆதியென்றதனும் சமம், திரம், சாக்ஷி, ஏகம், நித்தியம்,

வியாபி, பூரணம் என்பவைகளுக்கு மாறாய மொழிகளுளவே லவையுங் கொள்க. ஜன்மங்கட் கியைந்தது தேகம், அறிவன்மையின் அறிவே சத்து. தன்னை யறிதற்பாலது வேறன்றாகலி னறிவேசித்து. சத்தே சித்து சத்தே சத்து எனற் கியைதற்பாலது வேறன்றாகலி னறிவேயானந்தம். யாவு மறிவா நிற்றலி னறிவே சமம். அதனை எவ்வித வாதத்தானு மாற்றக் கூடாமையி னறிவே திரம். தானே சமஸ்தமாயினு மன்றாகநின் நிவற் றைச் சாக்ஷியாக வறிதலி னறிவே சாக்ஷி. சராசரபேத மறிவுக் கன்மையி னறிவே யேகம், முத லிடை கடை யின்மையி னறிவே நித்தியம். சமஸ்த வியாபகமுந் தன்னிடத் திருத்தலி னறிவே வியாபி. இங்ஙனமாய குணங் களுக் கெல்லாங் குணியாக வழக்கிறந்து நிற்றற்பாலது வேறன்மையி னறி வேயான்வா. ஆன்மாவையன்றி நா னீ யென்பவைக ளில்லை யாதலி னான் மாவே யறிவு; அறிவையன்றி யான்மாவென்ப தில்லை யாதலி னறிவே நீ; அறிவை யன்றி நீ யென்பதற்குப் பொருள் வேறின்மையின் நீயதுவாவறி ந்து எனவும், பஞ்சகோசமு மறியாமை யாதலி னதனைவிட்டு வெளியிலா வா யெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) இங்ஙன மாராய்ந்து களைவதாற் றேறிய வறிவே யான்மா வென்பது. இதனை மறுப்பார் அர்த்தவாதிய ரல்லர். அர்த்தவாதிய ரரியர். சொல்வாதிய ரெளியர். அதனை யாராய்தி. (சுக்)

௪௦ - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனந் தெரிவித்தவாறு நின்ற மாணுக்கன தையந்தெளிய விக் கவியிற் சொல்லப் புகுகின்றார்.]

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்ற போது பாழே விஞ்சிய ததுவல் லாமல் வேறென்றுந் தெரியக் காணே னஞ்சன விருளை யோநா னகமென் னனுப விப்பேன் வஞ்சமில் குருவே பென்ற மகன்மதி தெளியச் சொல்வார்.

(இ-ள்.) பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்றபோது பாழே விஞ் சியது(எ-து)—தேவரீர் நியதிகளைந்தவாறு பஞ்சகோசமுந் தாண்டி யப்பா னிட்டையிற் பார்க்கும்போது மிஞ்சிநின்று காண்பது பாழே, அதுவல்லா மல் வேறென்றுந்தெரியக்காணென் (எ-து)—அந்தப்பாழ்காணப்படுகின்ற தேயன்றி, வேறென்றுங் காணக்கண்டிலன், அஞ்சன விருளையோ நா னகமென வனுபவிப்பேன் (எ - து)—கருமையான விருளையா நானென் றனுபவிப்பன், வஞ்சமில் குருவேயென்ற மகன்மதி தெளியச்சொல்வார் (எ-து)—உண்மையாகத் தெளிவிக்க வெழுந்தருளிய குருநாதனை யென் றிரந்து கேட்ட மாணுக்கனது மதி தெளியும்வண்ணந் தக்க விடைதரு கின்றார் (எ-று).

பஞ்சகோசத்தை விடுதலாவது, அவை தானாகநின்ற அழுத்தத்தை. அதாவது, பஞ்சகோசமும் விகாரரூபமன்றிச் சுயம்பன்றெனக் காட்டியத

னானும், காட்டியவண்ணந் தானுந் தோடங் காணத் தானே யவ்வழுத்தஞ்
சிறிது சிறிது. தளருமாதலினானும், தளரத்தளர அவ்வவற்றினுள்ள பாசு
மணுவனுவாக நழுவுமாதலானும், நழுவினும், அவ்வவ்வாசனை விரைவில்
கலாது, சிறிது சிறிதாக அவ்வவற்றினிலக்கும் விடும், இங்ஙனம் விடுதலை
யெனவறிக. இங்கே பாழாவது-பஞ்சகோசமும் காணுமை. முன்னர்ப் ப
ஞ்சகோசமானின்ற தறிவாதலா விப்போ தன்றூறிப்பது மறிவே. முன்னர
றிவு விளங்கி விப்போது மறிவுவிளங்கலாம். முன்னர் நாமரூபமா விளங்கிய
வாறுபோன் றிப்போது பாழா விளங்குகின்றது என்னும் விவேக மிவனுக்
கின்றேனும் பாழிற் பயனின்மைபற்றிப் பஞ்சகோசமும்விட்டப்பாற் பார்
க்கின்றபோது பாழே விஞ்சியததுவல்லாமல் வேறென்றுந் தெரியக்கா
ணென் எனவும், நாம ரூபமும், பாழுமறிவினது கற்பித்தோற்றம், அவை
யோர்முதலன்று. இவ்விருமைக்கு முதலாயிருப்ப தறிவு. இவ்வறிவே யிவ
னாயினும் விளங்காமைபற்றி அஞ்சன விருளையோநா எனமெனவனுப விப்
பன்னெவுந் கூறினான். பஞ்சகோசமும் பாழு மறிவையன்றி யில்லையென்
னுமுளவு அவ்வனுபவிக்குத் தெரியுமன்றி யேனையோர்க் கெங்ஙனந்தெரி
யும். இவரனுபவியாதலிற் றெளியச் சொல்வாரெனப்பட்டது. உலகில் ஞா
னுபவிக் ஞொழிய வேனைய குருக்களனைவரும் இது பஞ்சகோசத்தி
லொன்றாமெயெனத் தெரியாததனை மெய்த்தேவ பாவமெனக்கொண்டிப
தேசித்துக் களித்துத் திரிகின்றனர். இங்ஙனமாய பாவமெல்லா மஞ்சங்
கற்பமன்றோ; இது மஞ்சங்கற்பமெனவறிந் திவற்றைவேண்டாது மெய்
ப்பொருளை யுணர்த்தத் தக்கவனைக் குருவாக விவன் விழைந்து பல்லாழி
காலமெய்த்தவம் புரிந்ததனானன்றோ வித்தகையான குரு விவனுக்கு வாய்
த்தனர். யாவரு முணர்ந் துய்யும்படி யிங்ஙனமாய மரபு தெரிவிக்கப்பட்
டது.

(எ0)

எக - கவி. அ - கை.

[தசமன்பாழாகி னீயும் பாழாகலாமென்பதை
யிக்கவிழிற் கூறுகின்றார்.]

முன்புகல் தசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி
யொன்பது பேரைக் கண்ட வொருவனான் தனைக்கா னாது
பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழுவனோ பாரா
யன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே.

(இ-ள்.) முன்புகல் தசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி
(எ-து)—முன்னர்க்குறிய பத்தாவான் தனது புத்திவிக்கற்பத்தாற் பலகா
லெண்ணியெண்ணி, ஒன்பது பேரைக்கண்ட வொருவனான் தனைக்காணாது
பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழுவனோ பாராய் (எ-து)—ஒன்பது
பேரைக்கண்ட வொருவனாகிய தன்னை யெண்ணிக்காணாது பின்ன ரவன்
தன்னிடத்திற் கண்டபெரிய பாழ்தானு தசமனெனப்படுவோ னிதனை
நன்குசிந்தித்துக் காணுதி, அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா

னீயே (எ-து)—எனது பிரியமுள்ள ஞானபுத்திரா; அகம்புறத்திற் காணப் படுவனவா நின்றுள்ள திரிசியமனைத்துங் காண்பவ னீயே யாகும் (எ-று):

புத்திமோகம், கலக்கபுத்தி. அவன்பாழல்லனென மறுக்கவெதிர்மறை ப்பொருடர நின்றது ஓகாரமென வறிக. இங்கே பாழாவ தொன்றுந் தோ ன்ருமை. நாமரூபமுதல் பாழீரூய வனைத்தையும் காண்ப தடங்கலுமென வும், அடங்கலுங் காண்பதறிவு, அவ்வறிவு நீயேயெனக் குறிப்பிக்க, அடங் கலங்காண்பானீயே யெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) பகுதி விகுதி யிடைநிலைக் கற்பிதங்க ணீயல்லே யிவற்றிற்குச் சாக்ஷி நீயென்பது. (எக)

௪௨ - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சாக்ஷி நீயேயென்பதை வற்புறுத்தக் கூறிய வாணையை யிக்கவியில் மீண்டுங் கூறுகின்றார்.]

தூலசூக் குமவஞ் ஞானந் தோன்றுமூன் றவத்தை தாமுங் காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக் கடலெழுந் கல்லோ லங்கள் போலவே வந்து வந்து போனதெத் தனையென் பேனா னுலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெலாஞ் சாக்ஷி நீயே.

(இ-ள்.) தூலசூக் குமவஞ் ஞானந் தோன்றுமூன் றவத்தை தாமுங் காலமோர் மூன்றும்(எ-து)—தூலம் சூக்கும் காரணம் என்னு மிம்மூன்று தனுக்களும், இவை காணப்படுதற் கிடமாயுள்ள சாக்கிரம் சொப்பனம்சுழு த்தியென்னு மூன் றவஸ்தைகளும், இவற்றிற்குக் காலவரையறையாரின்று ள்ள இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னு முக்காலங்களுமாகிய விவைகள், சன் மக் கடலெழுந் கல்லோ லங்கள் போலவே வந்துவந்து போனதெத்தனை யென்பேனான் (எ-து)—பிறவிசாகரத்திலே தானே யெழுந்தடங்குதலை யியல்பாகவுடைய பேரலைகளைப்போலவே தோன்றித் தோன்றி யழிந்ததா கிய தொகை யெத்தனையெனக் கணக்கிடுவன் யான், ஆலமர்கடவுளாணை யவைக்கெலாஞ்சாக்ஷி நீயே (எ-து)—முன்னர்ச் சனகாதி கட் கனுக்கிரகிக் கக் கல்லால் விருக்ஷத்தின்கீழ்க் குருமூர்த்தமாக வெழுந்தருளிய பரமசிவ த்தின்மேலாணைப்படி யந்தத் திரிசியங்க ளனைத்திற்குஞ் சாக்ஷியாரின்று ளது நீயே வேறில்லை நீ யிதனை யனுபவித்துக் காணுதி (எ-று).

போனதென்பது, தொகையொருமை. கடலுக் கலை எரியல்பாமாறு போன்று, பிறவிக்குத் தூலமுதலிய விவ்வொன்பது மியல்பாமென்றதா யிற்று. இதற்குத் தடையுளதேல் கூறுதும், நம்பிக்கை யன்று. கேளுதி ஞாயமுகத்தால். எங்ஙனமெனின், இப்போது யாம் நின்றுளது பிறவியோ, அன்றோ; பிறவியெனின், இந்தப் பிறவியில் தூலமுதலிய விவ்வொன்ப துந் தோன்றித்தோன்றி மறைகின் றனவோ, இன்றோ; மறைகின் றனவெ னின் இப்பிறவி நழுவுமளவு மிங்ஙனமாய தொகையொருமை யெத்தனை?

கணக்கில்லை யெனின், பிறவிதோறு மிங்நனமாவதுளதோ, இலதோ; இல்லை யெனின், இப்பிறவிக்கிவை யிலவாகவேண்டும். உளவாதலிற் பிறவிதோறு முளவாக வேற்கவேண்டும், இதனை மறுத்தற் கிடமின்று. இனிப் பிறவிகளுபாதிக்கோ, அறிவுக்கோ; உபாதிக்கெனின், உபாதி சடமாதலி னறிவாகுமா? ஆகுமெனின், உபாதி தன்னால்தா னறியப்படுகின்றதோ, அன்னியத்தாலோ; தன்னாலெனின், சொப்பனசுழுத்திகளி லறிந்து கொ ள்ளவேண்டுமே; அங்ஙனமின்றாதற் கேதென்னை? அறியாதேனும் யோனி வழித்தாத லுடலாதலி னுபாதிக்கே யாம். யோனி நால்வகையாம். இது நிற்க; இனி உபாதிக்கறிவோ, அறிவுக் குபாதியோ; உபாதிக்கெனின், உபாதிக்கறிவு யாதுக்கு? சுகசாதனத்துக்கெனின், அறிவு சுகசாதனமாயின்சுக த்தை யனுபவித்தல் யாது? உபாதியெனின், அது தன்னையேனு மன்னிய த்தையேனு முணரத் தகையதாகவேண்டுமே, அப்போது தூலமன்று. சூக்குமமெனின், சுழுத்தியிற் கேவலசுகத்தை யனுபவித்தற் கியைந்த வு ணர்வினதாக வேண்டுமே, இல்லாததால் சூக்குமமன்று. காரணமெனின், அவித்தையாகவேண்டும், தன்னைத்தா னறிதற்பால தன்றாகலின் தன்னைத் தான் சுகிக்குமா றெங்நனங்கூடும்? கூடாததால் உபாதிக்க் கறிவன்று. அறிவுக் குபாதியெனின், ஒருவாற்றாற் பொருந்தும். அவஸ்தாத்ரயம், காட்சித் த்ரயம், உபாதித்ரயம், அபிமானித்ரயமா நிற்ப திவ்வறிவேனும், சாக்கிரத் தில் தூலத்தைத் தனுவாகப்பெற்றுலகபோகத்தை நுகர்வதும், சொப்பனத்தில் சூக்குமத்தைத் தனுவாகப்பெற் றங்குள சுகத்தை நுகர்வதும், சுழுத்தியில் காரணத்தைத் தனுவாகப்பெற் றங்குள கேவலசுகத்தை யனுபவிப்பது மறிவெனினும், அஃதிங்நன நிற்கலை யறிவா ரெங்கணு மின்ற தலா னதனைக் கணிப்ப தெளிதன்று. இதுநிற்க; அறிவுக் குபாதியெனல், இது தன்னைத்தா னறியுமட்டுள்ள தந்திரம். எங்நனமெனில், இம்மூன்று தனுவு மஞ்ஞான தனுவாகும்போது ஞானதனு விருக்கவேண்டுமே, அதுவு மறிவுக்குச் சுத்த வுபாதியாக வேண்டுமே, சுத்தவுபாதியி லசுத்தவுபாதியும், அசுத்தவுபாதியில் சுத்தவுபாதியு மின்றாயினும், அறிவிருத்தலாற், சாக்ஷியாக வேண்டும். அறிவே நீயாதலால் நீயே சாக்ஷியென்றார். இதற்குமே லுண்மை யின்றாதலாற் கடவுளானே யெனப்பட்டது. வந்துவந்துபோன தெத்தனை யென்பேன் யானெனவே, இனி வரப்போவ தெத்தனையோ வெனக் குறிக்கின்றது. உபாதிக்கே பிறவி, அறிவுக்கன்று; அறிவு நீயாதலி னீயே சாக்ஷியென்பது பொருந்தும்.

(க-து.) இதனிலு மையங்கொள்ளா திருப்பதற் கிங்நனங் கூறிய தென்பது. (௭௬)

௭௬ - கவி. அ - கை.

[ஒவ்வொன்று மற்றொன்று லறியப்படுமாறுபோன்று யானும் யாதலா லறியப்படுவெனென்ற மாணக்கன் வினாவுக் கிக்கவியில் விடை கூறுகின்றார்.]

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்று சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதி சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்த்ததுந் தனைக்கொண் டேதா னல்லாது பதினென் றுனு மவனிடத் துண்டோ பாராய்.

(இ-ள்.) எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்று சொல்லாதே(எ-து)—சமஸ்தத்தையும் பார்த் தறியப்பட்ட வென்னை யெதைக்கொண் டறிவேனென்று பிறர்சொல்வதுபோலச் சொல்லாதே, சுயமாஞ் சோதி சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ(எ-து)—சுயம்பாயுள்ள பிரகாசரூபமான சூரியனைக் காண்டற்கு வேறோர் சூரியன் வேண்டுமோ அல்லது வேறுண்டோ, பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்த்ததுந் தனைக் கொண் டேதா னல்லாது(எ-து)—தானல்லாத மற்றொன்பது பேர்முன் பத்தாவான் தன்னைக் கண்டுகொண்டதுந் தன்னைக்கொண்டேயல்லாமல், பதினென் றுனு மவனிடத் துண்டோ பாராய் (எ-து)—தன்னைத்தான் காணுந் தொழிலிற் பதினென்றாவது புருடனு மவனிடத் துள்ளே நீயே காணுதி (எ-று).

சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோவென்னு முவமையால், ஆன்மா பிரகாசவடிவமெனவும், சுயமாஞ்சோதியென்னு முவமையால், சொப்பிரகாசமெனவும் பெற்றும். மற்றொன்றிலன்றி யான்மா தன்னைத்தான நியாதென்னும் போலி ஞானிகள்போல் கூறற்கவென்பார், எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்று சொல்லாதே யெனவும், தன்னைத் தான் விகற்பித்துப் பார்க்குந்தொழில் தன்னிடத்தல்லது வேறிடத்தின்மை போலத் தன்னைத்தா னிரவிகாரமாக்கிப் பார்க்குந்தொழில் தன்னிடத்திலல்லது வேறிடத்தின்மையின் பதினென்றுனு மவனிடத் துண்டோ பாரா யெனவும் கூறினார். ஒன்பது பேரெனக் குறிக்கப் பல்லாரென்றார். என்னை? “ஒன்றல் லனபல தமிழ்நடை வடநூ-லிரண்டல் லனபல வென்றிசி னேரே.” என்பதோத்தாகவின். நினைவினுங் கனவினுஞ் சுழுத்தியினுந் திரிபுடியை விளக்குவிப்பது சோம சூரியாக்கினி யவ்விடத்தின்றே யாது விளக்குவிப்பது, ஆன்மப்பிரகாச மென்றற் கையஞ் சிறிதுமில்லை. இஃதோருயிர்பாலன்று, எவ்வுயிரிலு மாதலின் தடுத்தற்பால தன்று.

(க-து.) தானாகிய வறிவு சொப்பிரகாசமென வுணர்த்தினரென்பது. இத்னை நம்பற்க வென்னாது பாராயென்றார். ஐயந்திரிபுகன்றார்க்கே யிது விளங்கும். (எ-று.)

எசு - கவி. அ - கை.

[நீ ஜகத்துமல்லை பாழு மல்லை யறிவேயென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே றுண்டென் றெண்ணு மறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க் கனவத்தை பலமாத் தீரு

மறிபடு பொருண் யல்லை யறிபடாப் பொருண் யல்லை
யறிபொரு ளாகு முன்னை யனுபவித் தறிவாய் நீயே.

(இ-ள்.) அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவேறுண்டென் மெண்ணும்
(எ-து)—ஞானத்துக்கும் ஞான முணர்த்தத்தக்க ஞானம் வேறுளதென்
மெண்ணுகின்ற, அறிவற்ற குதர்க்கமூடர்க் கனவத்தை பலமாதீரும்
(எ-து)—மெய்யுணர்விழந்த குதர்க்க வாதிளாகிய மூடஞானிகளுக் கன
வஸ்தா தோஷமே பிரயோசனமாக முடியும்.(ஆதலி னந்நெறிச் செல்லற்க)
அறிபடு பொருண் யல்லை யறிபடாப் பொருண் யல்லை (எ-து)—அறிபடு
பொருளாகிய பதி பசு பாசமு நீ யல்லை, அறியப்படாததாகிய பாழெனும்
பொருளு நீ யல்லை (ஆயின் யானாவ தியாதெனின்), அறிபொருளாகு
முன்னை யனுபவித் தறிவாய் நீயே(எ-து)—தன்னைத்தா னுணரற்பாலதா
கிய பொருள் மெய்யுணர்வாதலா லதுவே நீ, அங்ஙனமாய வுன்னை நீயே
யனுபவித்தறிதி (எ-று).

கைவெண்ணெயை நெய்யென் றறியா தலைவார்போன்று, தானாகிய
வறிவினுண்மைநிலை யிஃதென் றுய்ந்தனுபவிக்க வகையறியாது, அறிவுக்
கறிவென்பர், (அதாவது) சீவவறிவு, பரவறிவு, என விரண்டு. பரவறி வுணர்த்
தாது சீவவறிவு தன்னைத்தா னுணராத்தெனல் மெய்யே; சீவவுணர்வுணர்த்
தல் பரவுணர்வு; பரவுணர்வுணர்த்தல், வேறுணர்வுண்டாகவேண்டும். அத
னை யுணர்த்த வேறுணர் வுண்டாகவேண்டும். அதனை உணர்த்த வேறுணர்
வுண்டாகவேண்டும். இங்ஙனஞ் செல்லில் முடிவெங்குளது, இன்றாதலி
னிதனை யனவத்தாதோட மென்பர் கலைவல்லோர். இங்ஙன மாகுமென
வறியாது, அறிவுக் கறிவெனக் கூறற்குப்பயன் அனவத்தாதோடம். இதனை
யறியாததா லறிவற்ற குதர்க்க மூடரென்றார். இதில் தோடமென்னை?
இவரை ஞானியென்பா ரிவானும் விவேகியர்போலும். இது ஞானமாகுமா
இவர் ஞானமென்பதைக்கேட்டு மறியார் போலும், அந்தவூரிலு மிருந்தறி
யார் போலும். இங்கே குதர்க்க மூடரென்பதில், குதர்க்கமாவது; ஒழுங்கி
ன்றி வாசித்தல். அதாவது, ஸ்மரணையென்றிச் சகசீவபரத்துள் சகமெனல்
யாதெனில், இதோ தோற்றுகின்றதே யது தானெனல். அதற்குரிய பெய
ருளதாயிருக்கச் செகமெனும் பெயரேற்றற்பால தெதுவெனில், முன்போ
லுமினும் விடைதரல். இது தோற்றமன்றோ, உளதேல் காயத்தாற் சுட்
டிக் காட்டுடனில், விரலாலிதுதானெனச் சுட்டிக்காட்டல். இவ்விரலு
வன்றி யில்லை. இவ்வுடல் உலகன்றி யில்லை, நீ யுடலன்றாதலால், நீ வேறு
யிருந்துலகைக் காட்டுகெனின், இதற்கு நேராக வுத்தரவின்றிக் கண்ட
படி சொல்வாதஞ்செயல். காயத்தாற் சுட்டிக்காட்டவொண்ணாதேனும்,
வாக்காலேனுங் காட்டுதியெனின், சொல்லா லிதுவெனக்கூறல். சொல்,
சுத்தத்தை யன்றி யில்லை, சுத்தம், ஆகாயத்தையன்றி யில்லை, நீ யாகாய
மன்றாதலால், நீ வேறுயிருந் துலகைக் காட்டுதியெனின், இதற்கும் முன்

போலச் சொல்வாதஞ் செயல். காயத்தாலும் வாக்காலுஞ் சுட்டிக்காட்ட வகையின்றேனும், மனத்தாலேனுஞ் சுட்டி யறிதியெனின், எங்ஙனமென வரும். மனம் உலகாய்நில்லாது வேரூயிருந்துன்ன வேண்டுமெனின், வே ரூயிருந்துதானுன்னினே னெனவரும். வேறிடம் பாழன்றோ, அங்கேமன மெங்கே, உன்னுதலெங்கே, காணப்படு முலகெங்கேயெனில், முன்போ லச் சொல்வாதம்வரும். இங்ஙனஞ் செய்தலே குதர்க்கமென வுணர்க. இங்ஙனமாய வழக்கில் மூழ்கி யெழாதார்க்கு வேதாந்தபட்சமிது, சிந்தாந்த பட்ச மிதுவென்றெங்ஙனந் தெளிதற்கிடந்தரும். ஆதலி னவரவழிச்செல் லா திதனைக் கேளுதி. நீயுன்னொலறிபடு பொருளாமெனினுலகமாம், உல கம், சடமாதலி னீயல்லே. நீ யுன்னொலறிபடாப் பொருளாமெனின் குனிய மாம், குனியஞ் சடமாதலி னீயல்லே. இவ்விரண்டையு மறிவ தறிவாதலி னது நீயாமென்பார், அறிபடு பொருண் யல்லே யறிபடாப் பொருண் யல்லே யறிபொரு ளாகுமெனவும், சொல்லளவாகவும், நினைவளவாகவும் போகாதே யென்பார், அனுபவித்தறிவாய் நீயே யெனவுங் கூறினார். நீயே யென்பதில், ஏகாரந்தேற்றப்பொருள். இவ்வுரை காணிலன்றிக் குதர்க்க மடங்காது. (எசு)

௭௫ - கவி. அ - கை.

[அறிவாகிய ினதம்ஸத்தை யன்றித் துவிதத்திற்குப் பசை யின்றென வுமமானத்தா லிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணியார மெல்லா
மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந்தான் சுபாவ மன்றோ
வதுவிது வெனுஞ்ச டங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்தே
யதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே.

(இ-ள்.) மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணியார மெல்லாம் (எ-து)— தித்திப்பாகிய வெல்லக்கட்டி சேர்த்துச் சுட்ட மாப்பலகாரங்களை யெல் லாம், மதுரமாக்கியவதற்கு மதுரந்தான் சுபாவ மன்றோ (எ-து)—தித்திப் பாக்கிய வவ்வெல்லக்கட்டிக்குத் தித்திப்புச் சுபாவமல்லவா, (அதுபோல) அது விதுவெனுஞ் சடங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்து (எ-து)—அதுவென் னும் பிரமமும், இதுவென்னுங் கூடஸ்தனும், ஏகசைதன்யத் துக்குச் சடங் களாதலா லந்தச் சடங்கள் ஏக சைதன்ய மாகும்படி யுன்னுடைய ஞான திருஷ்டியைக் கொடுத்து, அதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே (எ-து)—அது விதுவென்னுங் கூடஸ்த பிரமத் துவிதமாகா தகம் பொருளாகிய தானென்னு மேக சைதன்னியத்தை யதுவாகத் தரிசனஞ் செய்தி (எ-று).

வெல்லமானது தன் மதுரத்தால் மாவைத் தன்மயமாக்குவதெங்ஙன மோ? அங்ஙனமே உனது ஞான திருஷ்டியானது தனது சொப்பிரகாசத் தால் சாட்சித் துவிதத்தைத் தன்மயமாக்குமெனப் பொருள்பட நின்றது.

தன்மயமாக்கல், ஏகமாக்கல். இங்ஙன மாக்கலால் வெல்லப் பலகாரங்கள் மதுரமாத்திரமா ரின்றூற்போலச் சாட்சித் துவிதங்கள், ஞெப்திமாத்திர மாய் நிற்குமென வறிக. இதுதா னத்துவிதமெனப்படுதல், இதனையே யக ம் பொருளெனவும், இது மெய்பொய்யென்பதை யறியவேண்டின் ரிட்டை கூடுதி யப்போது நீயே யறிவாயென்பார், அறிவாய் நீயே யெனவுங் கூறி னார். சாட்சித் துவிதத்திற்குச் சீவேசர் சடமாநூற்போல, ஏகசைதன்யத் திற்குச் சாட்சித் துவிதஞ் சடமாகவேண்டுமே, அதனா லது விதுவெனுஞ் சடங்களைனப்பட்டன. ஐக்கியமாக்கற் கியைந்தது சாட்சித்துவிதமன்றிச் சீவேசரெனல் பொருந்தாது. அது நேரே யியையும், இது வலிந்து இயை யும். வலிந்தியையினுந் தூரத்ததாம்.

(க - து.) சாட்சிகள் துவிதமாக்காணில், உனதனுபவ ஸ்புரிப்பைக் கொடுக்கி லஃதேகமாக விளங்கும். அங்ஙனம் விளங்கலே வியாபக விளக் கம், அவ்வியாபக விளக்கமாக ரில்லுதி யென்பது. (௪௫)

௪௬ - கவி. அ - கை.

[உபதேசிக்க வெடுத்துக்கொண்ட தத்வமசி யென்னு மகா வாக்கியத்தில், தத்வமென்பதை வாச்சியார்த்தம் இலட்சியார் த்தமென விரண்டாக்கி, வாச்சியார்த்தத்துக் கைக்கயங்கூடா தென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்தநீ தொம்ப தத்தி னிலக்கியப் பொருளா மென்றும் பந்தமில் பிரம மேதற் பதந்தனி னிலக்கி யார்த்த மந்தமாஞ் சீவ னீச னவர்களே வாச்சி யார்த்தஞ் சந்ததம் பேத மாவார் தமக்கியிற் கியங்கூ டாதே.

(இ-ள்.) இந்த நீ தொம்பதத்தி னிலக்கியப் பொருளாம் (எ-து)—இந் தநிலையாயுள்ள நீ யென்னுங் கூடஸ்தனே தொம்பதத்தினது இலட்சியார் த்தமாம், என்றும் பந்தமில் பிரம மேதற் பதந்தனி னிலக்கியார்த்தம் (எ-து)—எப்போதும் பந்தரகிதமாயுள்ள அதுவென்னும் பிரமமே தற்பத த்தின் இலட்சியார்த்தமாம், அந்தமாஞ் சீவ னீச னவர்களே வாச்சியார்த்தம் (எ-து)—முதலிறுள்ள சீவேச ரெனப்படுபவர்களே நீ யென்னுந் தொ ம்பதத்திற்கும் அதுவென்னுந் தற்பதத்திற்கும் வாச்சியார்த்தமாம், சந்த தம்பேதமாவார் தமக்கியிக்கியங் கூடாதே (எ-து)—ஐக்கியமாக்கினும் எப் போதும் பேதமுறுவராதலி னிவர்களுக் கைக்கியமென்பதே கூடாது.)

நீ தொம்பத மென்றதனால் அது தற்ப்தமெனவும், பிரமந் தற்ப்தமெ ன்றதனால், கூடஸ்தன் தொம்பத மெனவும், அந்தமா மென்றதனால் ஆதி யெனவும், சீவ னீச னவர்களே வாச்சியார்த்த மென்றதனால் தொம்பதந் தற்பதம் நீ அது வெனவும், உரைகொண்டாம். பேதமாவாரெனப் பொது ப்படக் கூறினும் சமஷ்டி வியஷ்டிபேதஞ் சாக்ஷிக்கின்மையின் சீவேசரைக்

குறிக்கப்பெற்றும். பெறவே கற்பித சைதன்னிய ரென்றாயிற்று. இது சுருதிபூர்வமாக வுபதேசிக்கப் புகுமாத்தம்.

(க-து.) ஐக்கிய மினையதற்கெனவும், கூடாமை யினையதற்கெனவும் கூறியதென்பது. அந்தத்தா லாதிவருவித்தாம். (எசு)

எஎ - கவி. அ - கை.

[ஐக்கியங் கூடாமைக் கேது இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பேதமா னதுவுங் கேளாய் பேராலு மிடங்க ளாலு
மோதரு முபாதி யாலு முடலாலு முணர்வி னாலும்
பாதலம் விசம்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பா
ராதலா லிவர்க்கெந் நாளு மயிக்கியமென் பதுகூ டாதே.

(இ-ள்.) பேதமா னதுவுங் கேளாய் (எ-து)—முன்னர்ப் பேதமென் றோமே யதுவு மின்னதெனக் கூறக் கேளுதி, பேராலு மிடங்களாலு மோதரு முபாதியாலு முடலாலு முணர்வினாலும் (எ-து)—சீவேசரென் னும் பெயர்களாலும் பூமி முதலிய விடங்களாலும் கைலாய முதலிய விடங்களாலும் சொல்லுதற்கரிய சமஷ்டி வியஷ்டி யென்னு முபாதி பேதங் களாலும் காரண சரீரம் காரியசரீரமென்னுந் தேகபேதங்களினாலும் பே ரறிவு சிற்றறிவென்னு முணர்வுபேதங்களினாலும், பாதலம் விசம்பு போ லப் பலதூர மகன்று நிற்பார் (எ-து)—பாதாளமுஞ் சுவர்க்கமு மெங்ஙன மதிதூரமோ வங்ஙனமே அவ்வள வதிதூர நீங்கி நிற்பார்கள், ஆதலா லிவர்க் கெந்நாளு மைக்கியமென்பது கூடாதே(எ-து)—ஆகையா லிவ்விரு வர்க்கு மைக்கியமென்ப தெந்நாளுங் கூடாது (எ-து).

பெயர், இடம், உபாதி, உடல், உணர்வு, என்னு மிவைகளால் தனித் தனிப் பேதமுடையோர் சீவேசர். எனவே, இங்ஙனம் பேதமுற்ற சித்தம் என்று மல்லலருதென்பதைக் குறிக்கப்பெற்றும். அவர் பேதமுறுவதா லாயபய நெமக்கென்னையென்னுங் சடாவரி னிதுவிடையெனக் கொள்க. நானென்னதாருலகி லொருவரு மில்லை, அதனை யாராயப் புகுவாருமில்லை. உளரெனில் ஆராய்ந்தாராய்ந்து சென்று சென்றெட்டாமை யி னங்கே பொ ருளல்லதைக்கொண்டனர், கொண்டதொற் றுவிதபேத மறுத்தற்கிடமில் லை, இல்லாததாற் சிற்றறிவு சிற்றின்பம், பேரறிவு பேரின்பமென்னும் பேத மெங்ஙன மகலும், அகலாததால், சுகம் தனக்கயலென்ப தெங்ஙன நீந் தும்; நீங்காதாகவே, தேகமே நானென முன்போல் வரும்; வரவே, ஆண் பெண் பேதந் தானே வரும், வரவே, மோகாதிகட்கிடமாம், இடமாகவே, பந்தம் பலப்பபிம்; படவே, ஆலம் விழுதுபோற கெட்டியாம். இவையெல் லாம், நானலதை நாளுக்கொண்ட விபரீதத்தாலன்றோ; இங்ஙனமாய வவசரத்தில் உடனமூவில் உடலையன்றி நானெனற்குப் பொருளறியா ரெ தை நானென வறிவர். உடலோடொழிந்ததெனில், உடனாளுகவேண்டும்.

ஆகுமெனின், அன்னியத்தா லறியப்படாமலும் அபிமானிக்கப்படாமலும் உபசரிக்கப்படாமலும் தானே கர்த்தத்துவமாய் நின்று ஆலிங்கன முதலிய வற்றாலாய சுகப்பேற்றை யனுபவிக்கவேண்டும்; அங்ஙனமின்றே. ஆதலினகர்த்தா. இதனைத் துணைக்கருவியாகக்கொண்டனுபவிப்போன் கர்த்தா. அவன் ஆன்மா. அவனுடலன்று; சித்து. உடல் சடம், ஆதலின் எங்ஙனம் ஒன்றும். போகதாகமுடையோன் ஆன்மா. அவனுக்கிவ்வுடல் நீங்குவதாற் போகதாக மொழிந்ததோ? இல்லையே. ஒழியாதளவு மிதுபோன்றவுடல் யாதேனும் வேண்டும். வேண்டவே, எங்ஙனஞ் சனன மகல்வர். அகலா தளவும், அல்லலறாது. ஆதலால், நானென்பதை யறிந்தே தீரவேண்டும். இதனை மறுத்தற்கிடமின்று. நானென்பதை யுள்ளவா றறிந்தாலப்போது பேதமென்கே? அறியாதளவு முண்டெனக் குறிப்பிக்கப் பேதங்காட்டப் புருந்தனரன்றி வேறன்று. அறிவையன்றிச் சீவேச நின்றதலா லந்தநாட்டத்தி லேகம். இது இலட்சியார்த்தம். தன்னை யறிவுவடிவெனக்கேட்டுங் காணாதானுக் கயனெனக் காணுமாதலா லவனுக் குபாதியன்றிச் சீவேச ரெனற்குப் பெருந் வேறென்று எங்ஙனம்படும். படாதாதலினநாட்டத்திற் சீவேசர் பெயர் இடம் உபாதி உடல் உணர்வு முதலியவற்றாற் பேதமாகக் காணப்படுவ ரன்றே; ஆதலிற் பேதம். இது வாச்சியார்த்தம்.

(க-து.) இலட்சியார்த்தம் எகத்தையும், வாச்சியார்த்தம் பேதத்தையும் விளக்க நின்றனவென்பது, இனி யேகமாக்கற்குப் பேதங் காட்டிய தென வறிக. (எஎ)

எஅ - கவி. அ - கை.

[வாச்சியார்த்தமென்னும் பேதவாதத்தை மறுத்தற்கு இலட்சியார்த்தமென்ற பேதவாதமாய் நின்றுள்ள மூன்றிலக்கண வாக்கியத்தின் பெயரை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள்சே ராம . லிடராகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கண யுரையாற் கொள்வர் திடமான வதுவு மூன்றாச் செப்புவார் விட்ட தென்றும் விடலிலா தென்றும் விட்டு விடாததென் றும்பே ராமே.

(இ-ள்.) வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள்சே ராம லிடராகில் (எ-து)—சம்ஸ்கிருத பூரண பண்டிதர் வாச்சியார்த்தத்திற் பிரதிவாதிக்கும் வாசகார்த்தம் பொருத்தமாகாமற் பேதிக்குமாயின், பொருளாம் வண்ண மிலக்கண யுரையாற் கொள்வர் (எ-து)—பேதநீங்கி யனர்த்தமர்த்தரூபமாக விளங்க இலட்சண வாக்கியத்தால் திருத்திப் பொருள் கொள்வார்கள், திடமான வதுவுமூன்றாச்செப்புவார் (எ-து)—அந்தஇலட்சண வாக்கியமு மூன்றுவிதமா யிருப்பதாகத் திடமாகக் கலைவல்லோரே

சொல்வார்கள், விட்டதென்றும் விடவிலாதென்றும் விட்டுவிடாததென்றும் பேராமே (எ-து)—அவை விட்டலக்ஷணையென்றும் விடாதலக்ஷணையென்றும் விட்டுவிடாத லக்ஷணையென்றும் பெயர்பெறுவனவாம் (எ-து).

வாசகப்பொருள் சேராமலிடராதல் என்பது; அவர்கள் வாச்சியார்த்த முழுது முணர்ந்தவிடத் தையந்தோன்றுமாறு; நாமுஞ் சீவராதலி னிப் பேத மென்றகலுமோ வெனவரும், வரின், யாமாரெனவரும். அடிமைத் திறத்துக்கனர்த்தமாமெனின், இதன்பலன் யாதெனவரும். நல்வினை தீவினைக்கியைந்த சுகதுக்கமெனின், ஒன்றிலொன் தில்லாமற்போத லப்பயனுக் கியல்பு, நமக்கியல் பிவற்றோடு மொத்துண்டிருத்தலோ வெனவரும். இருவினையொப்பு, மலபரிபாக முதலிய பயன் வேறு, இவற்றிற் கியைந்த தவம்புரியி னிவையும் வாய்க்கு மப்போ திவ்விடர் நீங்குமெனின், இப்போதில்லாத வப்பய னெப்போது மிருக்குமாவெனவரும். அது கேள்வியல்லவெனின், யானே யையமயமாயிருக்கின்றேன், விடையு மையமயமாயினென் செய்வெனெனவரும். அதற்குறுதிமொழி யில்லாமற்போதலேயிடராதலெனவறிக. பொருளாம்வண்ணமென்றது; எதைச்சீவனெனல். எதையீசனெனல். உபாதிருணமெனின், ஓர்முதலன்றே யிவையோர்முதலுக்குத்துணைக்கருவியாமே யெனவரும். எதுவானாலறிகின்றதோ வதுவெனின், புடைபெயர்ச்சியா? அதுவும் வினைமுதலன்றே யெனவரும். விசுதிமுதல் பகுதியிறுதியாகக்கிடந்த தத்துவக்கூட்டங்களெனின், தத்துவசோதனையில் அல்லவல்லவென்று வரலாமா வெனவரும். அறிவெனின், சின்னவறிவு, பெரியவறிவென்று வரலாமாவெனவரும். உபாதியாதியாலெனின், முன்னமே யறிவன்றென முடிந்ததே யெனவரும். இங்கே விடைதரற்கு மொழியின்மையி னிது இலக்ஷணவாக்கியுமின்றி யமையாதென்பதுபற்றி யென்க. கொள்வரென்னும் வினைக்குக் கர்த்தா வடநூல் வல்லவர்க ளெனவே; சொல்லுமென்னும் வினைக்குக் கர்த்தா சுருதியெனக் கொள்க.

(க-து.) லக்ஷணர்த்த மின்றித் துவிதபேத மறாதென்பது. லக்ஷணர்த்தமெனினும், லக்ஷியார்த்த மெனினு மொக்கும்.

வினா.—மீமாம்சத்திலுள்ள கர்மம், பத்தி, ஞானம் என்பவற்றுள் கலை வல்லோரும் ஞானத்தை யேலாததற் கேதென்னே?

விடை.—அஃதெட்டாமை பற்றி.

வினா.—அதனால் கல்விஞானத்துக்குச் சிறப்பென்னே?

விடை.—தம்மை யொழுக்கவழி நடாத்துதலே யென்க.

வினா.—இவரேனு முணராவிடத் திவாசெய்த பாஷியத்தி லென்சிறப்பு?

விடை.—இவர்போன்றனர் மதிக்குமதிப்பே யென வுணர்க.

வினா.—துவிதபாவ முடலிலோ? உணர்விலோ? உடலிலெனின், உணருமா? உணர்விலெனின், அவ்வுணர்வு தன்னை யறிதற்பாலதா? அயலையறிதற்பாலதா? தன்னை யறிதற் பால தெனின், அயலெனலுண்டா? அஃதென்குமோ? இவையெல்லாஞ் சொல்வாத மெனின்,

விடை.—இதற்குமேற் றேன்றாமையின், குதர்க்கமென வோராது தர்க்கமென வெண்ணிமுன்பின்பொருத்தமின்றி வாதிப்பர். இதுவேயன்றிவேறோர் பசையு மின்றென வுணர்க. (எஅ)

எசு - கவி. அ - கை.

[மூன்று லக்ஷணர்த்தத்தையு முதாரண முகத்தா லிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் கறுப்புச்சேப் போடு தென்றுந் தங்கிய சோயந் தேவ தத்தனென் றுஞ்சொல் வார்க ளிங்குதா ரணங்க ளாக்கி யிந்தமூன் றுரைக ளாலே துங்கநூல் விரோத மான சொல்லெலாம் பொருளாந் தானே.

(இ-ள்.) கங்கையிற் கோஷமென்றும் கறுப்புச்சேப்போடுதென்றும் (எ-து)—விட்டலக்ஷணையென்பது கங்கைக் கண்ணுள்ளது இடைச்சேரி யென்றும் விடாதலக்ஷணையென்பது கறுப்புஞ் சிவப்பு மோடுகின்றன வென்றும், தங்கிய சோயந் தேவதத்தனென்றுஞ் சொல்வார்க ளிங்குதா ரணங்களாக்கி (எ-து)—விட்டுவிடாத லக்ஷணையென்பது அவனெனவு மிவனெனவு நின்றுளான் தேவதத்தனென்று மிவற்றை யிங்கே யுதாரணங்களாக்கிச் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள், இந்த மூன்றுரைகளாலே துங்க நூல் விரோதமான சொல்லெலாம் பொருளாந்தானே (எ-து)—இந்த மூன்றுலக்ஷணர்த்தத்தினைப் பிரபல சுருதிக்கு முரணாய் வற்பசுருதி வாக்கியங்களினைத்தும் பொருளாக முடியும் (எ-று).

கங்கைக் கிக்கரையினின்றேன் செவியிலக்கரையில் தயிர்விற்போள் சத்தங்கேட்டளவி லிச்சத்தங் கங்கையின்கண் ணுள்ளதாகக்கருதி நீரிவிருக்குமா விடைச்சேரி, கரையிலிருக்கும். நீரிவிராதென் புழிக்கங்கைவிட்டது. அதுபோல, உணருந்தர்ம முபாதிதோறு மிருத்தலி னஃதுபாதியின் தர்மமா? வேறென்றின் தர்மமா? சடமாதலி னுபாதியின் தர்ம மன்றென் புழியுபாதி விட்டது. (இது விட்டலக்ஷணை.) இங்கே யுபாதியென்றது, தூ லமுதலிய மூன்றுதனுவை. ஒருவன் தனது கறுப்புப் பசுவையும், சிவப்புக் குதிரையையும் பற்றச்செல்லும்போது, அவைகள் விரைவாகவோடவிவ னலுத்துரின்று அம்மார்க்கமா யெதிரில் வருவோனைக்கண்டு, கறுப்புஞ் சிவப்புங்கண்டையாவெனக்கேட்க, அதற்கவனிரண்டு மோடுகின்றனவெனக் கூற, இதனால் கருமையுஞ் செம்மையுந் குணமாயிற்றே. அஃதோடுமா? ஒடுதலாகிய புடைபெயர்ச்சிக்கு வினைமுத லுடலாயிற்றே, அந்தவுடலே

குணியெனப்பட்டது, படவே அவன் குணத்தைக்கேட்க, குணத்தைவிடாது குணியைக்கண்டு விடைதந்தானென்றாயிற்று, ஆகவே குணம் விடாதது. அதுபோல, முன்ன ரூபாதியன்றென நின்றது யாதெனின், அது மனோவாக்குக்காயங்களா லின்னதென வறிதற்கரிதாதலின், குணங்காரணமாகவறியவேண்டுமென, நித்தியம், பூரணம், ஏகம், பரமார்த்தம், சத்து, சித்து, ஆனந்தம், இவைபோன்ற பரவஸ்துவக் கியைந்த எண்ணிறந்த குணங்களமைக்கப்பட்டன. இவைகளில் யாதேனு மோர்குணங் காரணமாக வறியநின்றது, பரம். எனவே, குணம்விடாதது. (இது விடாதலக்ஷணை.) இங்கேகுணமென்றது, சகுணங்களை. தேவதத்தனென்னும்பெயருடையோனொருவன் காசியிற் சிலகால மரசனுயிருந்தான். அஃதுழவழியா வந்ததுபோலீங்க, அதனால் விரத்திவந்து தென்றிசையில் கடுந்துறவியானான் என்னுமிடத்து, அவ்வரசவேடமும், அக்காலமும், அவ்விடமும்; இந்தச் சந்நியாசவேடமும், இக்காலமும், இவ்விடமும், தேவதத்தனையன்றி யில்லாமையின், அரசனேசந்நியாசி, சந்நியாசியே அரசன், என்றாகவேண்டு மன்றோ; ஆயினும், குடும்பத்திற் சந்நியாசமும், சந்நியாசத்திற் குடும்பமும், ஒன்றி லொன்றில்லை, இல்லையேனும், இவ்விரண்டினுந்தேவதத்தனிலனோ, உளனெனின், இவ்விரண்டுந் தேவதத்தனா அலனெனின், இவனையன்றி யவையுளவோ? இல்லையெனின், தேவதத்தன் மாத்திரமுண்மை, ஏனையவேடமுதலியவனைத்துங் கற்பனை. இவனையெல்லவொத்தவின் விட்டும், இவனையன்றியவை யில்லையாதலின் விடாதும் இருப்பது பற்றி இது விட்டுவிடாதது. இதுபோல அறிவல்லாத நானென்பதெங்க ணுமில்லை, உளதே லறியட்டும். இலதே லறிவாகட்டும். எனவே, அறிவை யன்றி நானெனவல்லலை, நானென்னு மகம்பாவமில்லாத வுயிர்களில்லையென்றாயிற்று. ஆகவே, திணைபாவிடமல்லாத வுயிர்களுளவோ? இலவோ? இலவெனின் எந்தத் திணைபாவிடங்கட்கென்று முரியன? யாதுக்கு முரிய தன்றெனின், இந்தவுயிராகிய வறிவு; எந்தக்கால மிடங்கட்கும் பெயர்கட்கு முரியது? யாதுக்கு முரியதன்றெனின், அப்போதறிவு யாவு மல்லவாகவேண்டும். அல்லவெனின், இத்திணைபாவிடங்க ளன்னியமாகவேண்டும். ஆகாதெனின், யாவு மறிவல்லவெனவும், அறிவன்றி யில்லையெனவும் பெற்றும். அறிவு உண்மை. அயல் கற்பிடம். அயலல்ல வறிவென்புழிவிட்டது. அறிவன்றி யயலில்லை யென்புழிவிடாதது (இது விட்டு விடாதலக்ஷணை.) இங்ஙன முணர்ந்தனுபவித்தல், இலட்சியார்த்தம். இங்ஙனமுணராத பாவித்தல், வாச்சியார்த்தம். இது ரிஜானுபூதி வாக்கியமென்பதை யறியவேண்டின், தினந்தோறும், சகலத்தில் யாவுமாயும் கேவலத்திலல்லாததாயும், நீயாகிற வறிவு ரிப்பதைக்காணலாம். ஐயந் திரிபுக்கிடமின்று. இங்ஙனமுணர்ந்தார்க்கே யிம்மையில் தானே முத்தியென்பது கூடும். என்ன, “ஐயத்தி னீங்கித்தெளிந்தார்க்கு வையத்தின், ஞான நனிய துடைத்து” என்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின். ஞான

காண்டமாகிற விம்முன்றிலக்ஷணவாக்கியத்தால், கர்மம், பத்தியென்னு மிவ்
விரண்டு காண்டமாகிற வாச்சியார்த்தமனைத்தும் பொருளாதற்கிடமுண்
மையின் இந்தமூன் றுரைகளாலே துங்கநூல் விரோதமான சொல்லெ
லாம் பொருளாந்தானே யென்றார். துங்கநூல், உயர்வுநூல். அது, பிரபல
சுருதி. அது, ஞானகாண்டம். விரோதம், எதிர்மறை. துங்கநூலுக் கெதிர்
மறை. பத்தி, கர்மம், இவை யற்பசுருதி. ஆதலின் துங்கநூலென்பது,
பண்புத்தொகை. ஞானகாண்ட மின்றேல் யாவமுரணும். மதத்தரே
சான்று. (எசு)

அ0 - கவி. அ - கை.

[இந்த விலக்கண வாக்கியத்தை மாத்திரம் விடாது சிந்திக்கின்
துவிதபாவ மிறக்குமென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பன்னிய சோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி யார்த்த
மன்னிய தேயங் கால மவனிவ னென்ப வெல்லாஞ்
சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொகையிலக் கியம்விடாம
லுன்னிடிற் றேவ தத்த னொருவனை வெளியாக் காட்டும்.

(இ - ள்.) பன்னிய சோயமென்னும் பதங்களின் வாச்சியார்த்தம்
(எ-து)—முன்னர்க்குறிய சோ அயம் என்னப்பட்ட பதங்களின் வாச்சி
யார்த்தமாவது, அன்னிய தேயங் காலமவனிவ னென்பவெல்லாம்(எ-து)-
வெவ்வேறான இடமும் காலமும் அவனும் இவனும் எனச்சொல்லப்
பட்ட வனைத்தாமும், சொன்னவிவ் விரோதம்விட்டுத் தொகையிலக்கியம்
விடாமலுன்னிடிற் (எ-து)—இங்ஙனமாகக் கூறிய விவ்விரோதக் கற்பித
நிலைகளைவிட்டு முடிவாயுள்ள இலக்கியார்த்தத்தை விடாது சிந்திப்பையா
யின், தேவதத்தனொருவனை வெளியாக் காட்டும் (எ-து)—தேவதத்தன்
கற்பிதங்களல்லாதவி னவனைமூத்திர மவ்விலக்கியார்த்தம் பிரத்தியக்ஷ
மாகக்காட்டிவிடும் (எ-து).

சோ, அயம், வாச்சியார்த்தமெனவே, தேவதத்த னிலக்கியார்த்த
மென்றாயிற்று. ஆகவே, சோ, அயம், என்பவை, சுத்தம், அசுத்தமென
நிற்கும். சுத்தம், கூடஸ்தபிரமம், அசுத்தம், சீவனீசன், கூடஸ்த பிரமத்
திற்கைக்கிய முரணின்றித் தானே யமையும். சீவேசருக் குபாதி குணங்
கள் சமஷ்டி வியஷ்டியாயும், பேதகாரண காரியமாயுமிருத்தலின், ஐக்கி
யம் முழுது முரணும். முரணாவசரம், இலட்சியார்த்தம். முரணுமவசரம்,
வாச்சியார்த்தம். ஆதலின் தொகை யிலக்கியம் விடாமலெனவும், சொன்ன
விவ்விரோதம் விட்டெனவும், இங்ஙனமாகிய நிலையாலன்றி யேகசைதன்
னியம் விளங்காததலின் உன்னிடிற் றேவதத்த னொருவனை வெளியாக்
காட்டுமெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) உண்மைவிளங்கற்பாலதுவிட்டுவிடாத இலட்சணையென்பது.
விளங்கல், தன்னைத்தான் காண்டலை. தன்னைத்தான் காணுமா நிறங்
மென வறியாதார், எங்ஙனமாய நிலை சொல்லினுங் கேளார், சுரப்பு நீர்

போல்வதன்றி யானந்தம் மோழைபோல்வதன்று. இனிக்கூறு நிலையான முணர்க. ச, அயம் என்பன சோயம் என்று புணர்ந்தன. இது வடநூன் முடிவு. (அ)

அக - கவி. அ. கை.

[தற்பதம் தொம்பதமென்னு மிருபதங்களும் அவற்றி னிலக்கியார்த் தங்களு மைக்கியத்தை யுணர்த்தற்பாலவென வசிபதங் காட்டு நிலையை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தத்துவப் பதங்க டாமுஞ் சாட்சியாய்ப் பிரம மான வத்துவை விடாமற் பேத வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு மென்னு மர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத மைக்கியங் காட்டும்.

(இ-ள்.) தத்துவப் பதங்கடாமும் (எ-து)—பேதம் அபேத மென்பவ ற்றுள் அபேதநிலையை யேற்றற்கியைந்த வவசரத்துத் தற்பதந் தொம்பத மென்னு மிவ்விருபதங்களும், சாட்சியாய்ப் பிரமமான வத்துவைவிடாமல் (எ-து)—சாட்சியாய் நின்றுள்ள கூடஸ்த பிரமமாக விளங்கிய சுயஞ் சை தன்யத்தை இலட்சியிக்கும் இலட்சியம் விடாமல், பேதவாச்சியார்த்தத்தை விட்டு (எ-து)—சீவேசுவர பேதமாயுள்ள வாச்சியார்த்தத்தைக் கையற வீட்டு, நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகுமென்னு மர்த்தமும் (எ-து)—எப் போதும் பிரமமே கூடஸ்தளும் கூடஸ்தனே பிரமமாம் என்னு மர்த்த மும், அகண்ட மென்றே யசிபத மைக்கியங் காட்டும் (எ-து)—ஏகமென்றே யசிபதமானது துவிதநாசத்தை விளக்கும் (எ-து.)

சாட்சியாய்ப் பிரமமான வத்துவென்றதனால், இலட்சியார்த்தமாயிற்று. பேதவாச்சியார்த்த மெனவே, அபேதலட்சியார்த்தமெனவுரைகொண்டாம் தத்துவப்பதங்கடாமும் அர்த்தமும் ஏகமென்றே அசிபதமானது ஐக்கியங் காட்டுமெனக் கூட்டிப் பொருள்கொள்க. அசிபதமானது; வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு வத்துவைவிடாமல் ஐக்கியங்காட்டுமென முடிக்க. அதுநீயா கும் நீயது வாகுமென்பது ஏகாரந் தொக்குநின்றனவெனக் குறிக்கின்றது. இலட்சியார்த்தங் கூடஸ்தபிரமமென்றதனால், வாச்சியார்த்தஞ் சீவேச ரென்றாயிற்று. அசியென்னும் பதமானது ஐக்கியத்தையே காட்ட நிற்கும் பதம்.

(க-து) அசியென்னும் பதம், வாச்சியார்த்தத்திற் பிரமமெனப்பொரு டந்து, இலட்சியார்த்தத்தில் ஐக்கியப் பொருளைத்தரும். இவ்வைக்கியத்தை மறுப்பா ரிதனை பேற்றற்கோ ருத்திசொல்லுதும். அதாவது:—உடல் தோ றுநிற்கு மறிவு வுடலன்று, அப்போது பிரத்தியேகவஸ்து. அதனை யறிய வேண்டினேன் குறியி லுடல் தட்டுமா? தட்டாவிடத் தவனுக் கறிவு பல வா? ஏகமா? பலவெனின், உபாதிதட்டவேண்டும். இன்றெனின், ஏகமாக

வேண்டும். இங்ஙன மாவதாலும், அனுபவ மிருத்தலாலும், மறுத்தற்கொண்ணாது. (அக)

அஉ - கவி. அ - கை.

[ஐக்கியத்திற் கியைவ தினையதெனவும், இயையாத தினையதெனவும், உபமான பூர்வமாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே
குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றுமெப் போது
மிடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெப் போது மேகந்
திடமாகச் சுவானு பூதி சிவோகமென் றிருந்தி டாயே

(இ-ள்) கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே(எ-து)* கடசலப் பிரதிபிம்பாகாயமும் மேகசலப் பிரதிபிம்பாகாயமு மித்தையே, குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றுமெப் போதும் (எ-து)—கடா காயமும் மேகாகாயமு மெப்போதுங் கலந் தேகமாதற்பாலன, (அது போல), இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டு மெப்போது மேகம் (எ - து)— எவற்றிற்கு மிடமாயுள்ள பிரமமும் கூடஸ்தனுமாகிய விரண்டு மெப் போது மேகமேயாம், (ஆதலின்,) திடமாகச் சுவானுபூதி சிவோகமென்றிருந்திடாயே (எ-து)—யாதோரையமு மின்றித் திடமாகச் சுவானுபூதியாகிய சிவோக மென்றிருந்திடுதி (எ-று).

வாச்சியார்த்தமாகிய சிவோசர் மித்தையாதலாலவர்கட் கெங்ஙன மைக்கியங் கூறத்தகுமென்பார், உபமானத்தாற் கடநீரின் மேகநீரிற் கண்டவானிரண்டும் பொய்யே யெனவும், மேகநீரில் வானென்றதனால், குடவானென்றாற்போல மேகவானென்றும். இதனால் கடாகாயமும் மேகாகாயமு முண்மையாதலி னிரண்டுங் கூடி பேகாகாயமாகத் தகுமென்பார், குடவானும் பெரியவானுங் கூடியொன்றா மெப்போது மெனவும், அதுபோலக் கூடஸ்தனும் பிரமமு முண்மையாதலி னிரண்டுங்கூடி பேக சைதன்னியமாகத் தகுமென்பார், இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டு மெப்போதுமேகமெனவும், இதுவே ஸ்திரமான வனுபூதியென்பார், திடமாகச் சுவானுபூதியெனவும், இதுதா னகம்பிரமமென்பார், சிவோகமெனவும், இதன்னுமேலாய நிலை யெவ்விதத்தினு மில்லையாதலி னிருந்திடாயே யெனவுங் கூறினர். சிவ, அகம், என்பன சிவோகமென்றாயின. எவ்வுயிருமாகிய வறிலும் தேகோகம், பிராணோகம், இந்திரியோகம், மனோகம், புத்தோகம், முத்தோகம், பூரணனந்தோகம், சத்தோகம், சித்தோகம், சாந்தோகம் முதலிய விவைபோல்வன பிறவுமாகத் தானாதற்பாலதின முடிவாகச் சிவோகமெனல் சுருதி யுத்தி அனுபவ சம்மதமெனவறிக.

(க-து.) ஐக்கியநிலை சிவோகமென முடித்துச்சும்மாவிருந்தன ராசிரியரென்பது. இஃதுபதேச முடிபு. (அஉ)

அட - கவி. அ - கை.

[அவ்வுபதேசத்தா லிவன் தரிசித்த திணையதென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமற்
பஞ்சகோ சமுங்க டந்து பாழையுந் தள்ளி யுள்ளிற்
கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்த பிரம மென்னு
நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக் கண்டான்.

(இ-ள்.) தஞ்சமாங் குருவுஞ்சொன்ன தத்துவ வழிதப்பாமல்(எ-து)--
துக்கநிலிர் ததிக்குத் தஞ்சமாய் நின்றுள்ள குருநாத னனுக்கிரகித்த தத்து
வசோதனைவழித்தாய்ச் சென்று சிறிதுந் தவறாமல், பஞ்ச கோசமுங்கட
ந்துபாழையுந் தள்ளி (எ-து)—பஞ்சகோசங்களை யு மொவ்வொன்றாகக்கட
ந்து அப்பாற் றேற்றும் பாழையு மொழித்து, உள்ளிற் கொஞ்சமா மிருப்
பும் விட்டுக் கூடஸ்த பிரம மென்னு நெஞ்சமுநழுவி (எ-து)—உள்ளத்தின்
கண்ணொழிந்த பற்றுக்களன்றி மிச்சமாகவொதுங்கி மறைந்துநின்ற அற்ப
வாசனாவிருப்பையும் விட்டுக் கூடஸ்த பிரமமென்னு நினைவும் மெல்லநழு
வி, ஒன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக் கண்டான் (எ-து)—ஏகமாகப் பிரகாசி
த்துநின்ற பரிபூரண சைதனியத்தை யகக்கண்ணால் தரிசித்தனன். ()

தத்துவவழி, தத்வமசி யென்னும் வாக்கியவழியைத் தப்பாமல், கட
ந்துதள்ளி, விட்டு, நழுவி, கண்டான் எனமுடிக்க, கொஞ்சமா மிருப்பெ
ன்பதுபோனதொழிய மீந்த வாசனை. நழுவுதல் சத்தசங்கற்பமுஞ் சிறிது
சிறி தகலல். ஒன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக் கண்டானென்பது திரிபுடி யிழ
ப்பைக்காட்டிநின்றது, மெய்யே, கண்டானென்புழிக் காணுதல் ஞானம்.
காணப்படுதல் ஞேயம், காண்பான் ஞாதுரு; இங்ஙன மிருக்கத் திரிபுடியி
ழப்பெனலெங்ஙனம் கூடும்? இது சொப்பிரகாசத்தின் மகிமை. என்னை?
“அத்து விதவத்துவைச் சொப்பிர காசத்தனியை” என்று தாயுமானவர்
கூறுதலின். உள்ளத்திலென்பது உள்ளிலென இடைக்குறையாய் நின்
றது.

(ஈ-து). குருநெறிச்சேறலா லாய பயனைக் கண்டனென்பது. இது
தான் ஞானகதப் பிரத்தியட்ச மெனப்படுதல். இதனை யறியாதா ரென்
சொலினுமென்னை? இதனைத்தானே தானாகவிளங்கலென்பர் சத்துக்கள்.

அச - கவி. அ - கை.

[முன்னர் விளங்கிய பிரத்தியட்சஞானத்தின் பின்னர் விளைந்த
வனுபூதி நிலைக ளிணையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அனுபவா னந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித்
தனுகர ணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய்
மனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண
நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சபாவ மாணன்.

(இ-ள்.) அனுபவானந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்டமாகி (எ-து)—
சொப்பிரகாச வெழுச்சிக் கனுபவமாயுள்ள தடையற்றவானந்தப் பிரவாக
த்தில் மூழ்கி மூழ்கவே யகண்டபரிபூரணமே தானாகி, தனுகரணங்களாதி
சகலமு மிறந்து (எ-து)—தனுகரண புவன போகங்கள் முதலிய சகல கற்
பிதமு நசித்து, சித்தாய் மனதுபூரணமாய் (எ-து)—தெரிவே வடிவாகியும்
சின்மாத் திரமானதால் மனது பரிபூரணமாகியும், தேகமான சற்குருவுங்
காண (எ-து)—பூரணமே மானிடத் திருமேனிகொண்டெழுந்தருளிய சற்
குருநாதனுங் காணும்படி, நனவினிற் சுழுத்தியாகி நன்மகன் சபாவமானான்
(எ-து)—தூங்காமல் தூங்குதலாகிய நனவிற் சுழுத்தி நிலையதாகியுஞ்சற்பு
த்திர னின்று தனதுசபாவமாகிய நிரதிசயானந்த வடிவமாயினன் (எ-து).

பிறவியந்தக னொருவ னோர்நான் தேவகதியால் தனக்கு விழிவர அத
னால் பூததினகரீன கண்டாங்கு இவன் ஞான தினகரீனக் கண்டான், அவ
னுக்குப் பய கம்பனாதிக னெங்ஙன மின்றோ? அங்ஙன மிவனுக்கு மின்றும்.
இன்றாகவே யிங்ஙனமாய வனுபவானந்த மவனுக்குச் சற்றோ, அதுபோலி
வனுக்குச் சற்றோ அன்றாதலின் அனுபவானந்த வெள்ளத் தழுந்தியேயக
ண்டமாகி யெனவும், அவனுக்குச் சூரியப்பிரகாச மேலீடும் ஆனந்தமேலீடு
முண்டாகுமன்றோ? அம்மேலீட்டால் தனுகரணாதி நான்குமிருக்க அவனு
க்குக் காணுமா இவனுக்குக் காண, காணாததலின் தனுகரணங்களாதி சக
லமூழிறந்தெனவும், அவனறிவு சூரியப்பிரகாசமாய் நின்று பூரணமாகுமே,
அதுபோல இவனறிவும், ஞானசூரியப்பிரகாசமாய்ப் பூரணமாகலாமே; ஆத
லின் சித்தாய் மனது பூரணமாயெனவுங் கூறினார். ஊனவிழித்திறப்புக்கே
யிவ்வளவு வியப்பாயின் ஞானவிழித்திறப்புக் கெவ்வளவுகோடி வியப்பாக
லாம். இதனைத் தெரிவிக்க வில்லவமை கூறினும். இங்ஙனமாய ஞானனுப
வமில்லா ரெங்ஙன மிதனையேற்பார். என்னை? “முக்கனியும் பாற்சோறு மு
ன்பிருக்க நாயருந்திக், கக்கிய சோற்றைக் கருதுவார்—எக்கலைக்கும், எவ்வா
ப்பொருட்கு மிரும்பொருள்யா மென்னாது, வல்லார்க் கடிமைபுரு வார்”
என்று சொற்பானந்தரோதுதலின். தானாகிறவறிவைக் காணாதார் அறிவுக்
கறிவெனக் குழறி ஞானவரம்பைக்காணாது வாளாபோயினர். இவரை ஞா
னியென்றேற்பா ரிவர்போல்வார். இவர் “மோனமென்பது ஞானவரம்பு”
என்னும் பிரபலசருதி முடிவை யெங்ஙனமெட்டுவர். ஆயினிவர்கூறு மோ
னமோ இதனுக்குக் கீழாய மோனவகையுளொன்று. இவருந் தானுந்
தமென்பர், இஃதயலையோ? தன்னையோ? தன்னையெனின் தானே சச்சி
தானந்தமென்றார்களா? அயலையெனின் தானாகிற வறிவை யளவைகளா
லளந்துதனக்கயல்காட்ட வலியுண்டாகவேண்டும், வலியின்றேல் சும்மாவி
ருக்கவேண்டும். தானறிவு, அயலானந்தமெனின், தனக்கானந்த மன்னிய
மாகவேண்டும். அன்னியமாயின் தானுந் தமென்னுதிருக்கவேண்டும். நல்

லது, தனக்கயல் சிவம்; அது சச்சிதானந்தமெனின் தானென்னவாகவே ண்டும். சத்துஞ்சித்தெனின், அந்தச்சித்து தன்னையறிதற்பாலதோ? அன் னியத்தாலறிதற்பாலதோ? அன்னியத்தா லெனின், அப்போது சடமாக வேண்டும். சடமெனின் சத்தென்ப தசத்தாகவேண்டும். ஏனெனின், தன் னால் தானறியப்படுவது சத்து. அன்னியத்தா லறியப்படுவ தசத்து. அசத் து சடத்தையா சத்துசித்தென்னல். இப்படித் தானிருக்கு மயலைச் சச்சி தானந்தமெனலும்போதும். இது நிற்க, பின்வரு மப்போது விளக்குதும்.

(க-து.) நனவிற சுழுத்தி நிலையோடு சபாவநிலையு மெய்திற்பென் பது. (அச)

அரு - கவி. அ - கை.

[இவ்வாறாய ரிட்டைதெளிந் தாசிரியரை வணங்கி நின்றொன்று சொல்வானாயினு னென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அளிமக னெடும்போ திவ்வா ருனபின் மனது மெல்ல வெளியில்வந் திடவுணர்ந்து விமலதே சிகனைக் கண்டு துளிவிழி சொரியப் பாதந் தொழுதுவீழ்ந் தெழுந்து சூழ்ந்து குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான்.

(இ-ள்.) அளிமக னெடும்போதிவ்வாருனபின் மனது மெல்ல வெளி யில் வந்திட வுணர்ந்து விமலதேசிகனைக் கண்டு (எ-து)—அன்புள்ள புத்தி ரளுகிய மாணுக்கன் வெகுநேர மிங்ஙனமாய ரிட்டைபுரிந்தபின்னர்மெல் லத்தனது மனம் துரியாதீதத்தினின்று துரியத்தில்வர அதினின்று சாமா னியமாக விஸ்மரணையில்வர அதினின்றும் விசேடமாகச் செகத்தாக ஸ்புரி க்கஅதினின்றும் பௌதிகமாக ஸ்புரிக்க இங்ஙனம் ஸ்புரித்ததன லுலகை நன்குணர இங்ஙன முணர்ந்ததனல் களங்கரகிதமாக விளங்கிய குருநாத னைக்கண்டு, துளிவிழி சொரியப் பாதந்தொழுது வீழ்ந்தெழுந்து சூழ்ந்து (எ-து)—கண்களினின்று மானந்தபாஷ்பஞ் சொரியத் திருவடிகளை யஞ் சலியோடு வணங்கி மீண்டெழுந்து வலம்புரி யிடம்புரியாகப் பிரதட்சணம் வந்து, குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான் (எ-து)— உபசாரத் வதனத்தையுடைய குருநாதன் கேட்கும்படி யஞ்சலிகரத்தனாக நின்றுகொண் டிதனைச் சொல்லுவான் (எ-து).

உணர்ந்து கண்டு தொழுது வீழ்ந்தெழுந்து சூழ்ந்து கும்பிட்டு நின்று சொல்வான் என முடிக்க. (அரு)

அசு - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனமாய வுதவிக்குக் கைம்மா றறியேனெனத் துதித்தலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஐயனே யெனது னேரின் றனந்தசென் மங்க ளாண்ட மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி

ய்யயவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன்
செய்யுமா ரென்றுங் காணேன் நிருவடி போற்றி போற்றி.

(இ - ள்.) ஐயனே எனது ளேநின் மனந்த சென்மங்களாண்ட மெய்யனே (எ-து)—கர்த்தனே அடியே னுளத்தகலாது நின் மனந்தசென்மங்க டோறு மாண்வெந்த மெய்யனே, உபதேசிக்க வெளிவந்தருளுவே போற்றி (எ-து)—என்னை விளக்கிவிக்க எளிதி லெழுந்தருளிய குருநாதனே நமஸ்காரம், உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோருதவி (எ-து)—பிறவியினின் றுய்யும்படி நிரதிசயானந்தமாக்குவித்த வுதவிக்குப் பதிலுதவியை, நாயேன் செய்யுமா ரென்றுங் காணேன் நிருவடி போற்றி போற்றி (எ-து)—நாய் போல்பவனாகிய யான் செய்யும்படியான மார்க்கம் வேரென்றுங் கண்டி லன் ஆதலின் தேவரீர் திருவடிகளுக்கு நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் (எ-து).

பிறவிகடோறு மெனது ளேநின் ருண்டதென்பது ஏற்றற்பாலதோ? தள்ளற்பாலதோ? தள்ளற்பாலதெனின், யாவரு மிங்ஙனமாய சவானுபூதி யெளிதிற் பெறலாமே; யானெளிதி லிம்மையிற் பெற்றது, பிறவிகடோறு மெனதறிவைத் திருத்திவந்தமையால் ஏற்றற்பாலதேயென வறிக. இதன லன்றோ வுபதேசிக்க வெளிவந்த ருருவே யென்றார். இதற்குக் கைம்மாநீ வனறிவாயவிடத் து வேறின்மையின், உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன் செய்யுமா ரென்றுங் காணேன் என்று கூறப்பட்டது. இத னினு மேலாய வுதவி யின்றென்பதைச் சுருதி யுத்தியனுபவத்தாற் காண லாம். இவ்வனுபவ மத்துவித்ததிலொழிய வேனையவிடத் தின்றென்பதை ஞாயஞ் சோதனையாற் காணலாம். (அசு)

அஎ - கவி. அ - கை.

[அதற் காசான் சொருப ரிட்டனாக மாறாதிருப்ப ததனினும் வேறு கைம்மா ரில்லையென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கிட்டனில் வாறு சொல்லத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கிக்
கிட்டவா வெனவி ருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்வார்
துட்டமான் தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொருப ஞான
ரிட்டனா யிருப்பா யாகி னீசெயு முதவி யாமே.

(இ-ள்.) கிட்டனில்வாறு சொல்லத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கி (எ-து)— மாணக்கனிங்ஙனங்கூற வதற்காசிரியர் மகிழ்ந் தவனைப்பார்த்து, கிட்ட வாவென விருத்திக்கிருபையோ டருளிச்செய்வார் (எ-து)—கிட்டவாவெ ன்றவனை யருகிலிருத்தி மிக்க கிருபையோ டின்னு முறுதிமொழி கூறலா யினார், (அதாவது) துட்டமான் தடைகண் மூன்றுந் தொடராமல் (எ-து)— மிகக் கொடியனவாகிய தடைகள் மூன்றுள அவை மூன்றும் நின்னைத் தொடராமல், சொருபஞான ரிட்டனா யிருப்பாயாகி னீசெயு முதவியாமே

(எ-து)—சொருபஞான ிட்டையில் மாறாதிருப்பையாயி னதுதான்செய் வதாகிய வுதவியாகும் (எ-று).

சொருபஞான ிட்டையாவது, அறிவேவடிவாய் விளங்கல். உண்மை ஞானிகள் வேண்டுங் கைம்மா நிதனையே யன்றி வேறன்றெனக்குறிக்க ின்றது, இவர் கூறிய கைம்மாறு. எனவே, பொருள் புகழ் அடிமை முத லியவை வேண்டியன்று. இவை வேண்டினோர் அநாசிரியரெனப்படுவோர். இவரே யுலகிற் பெரும்பான்மையோர். அவரரியர். ஆதலி னிந்நிலை வருவ ம்நவன்றாயிற்று. வருவற்க வென்றது, நீ வருவின் அந்நிலை வருவும், வருவின் முன்போற் சகந்தோன்றும், தோன்றின் அகமமதை யுண்டாம், உண்டாயின் பந்தவினைவுக் கிடமாம், இடமாயின் தனையாம், தனையாயின் பிறவிக்கிடமாம், இடமாயின் ஒழிவின்றும், இன்றாயின் அமைதியின்றும், இன்றாயின் நித்தியதிருத்தியின்றும், இன்றாயின் அல்லலே யொழிவின்றி யபயனும் முடியு மாதலைப் பற்றி யென்க.

(கூ-து.) நீ வருவாதிருப்பினுந் தடைக ளிருப்பதால் வருவச்செய்யும், செய்யினும் முன்ன ரவைகளால் நீ பட்ட வருத்தத்தை யுன்னுக, உன்னி டில் சொருபரிட்டையிருப்பை, இருத்தலே கைம்மாறென்பது. (அஎ)

அஅ - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனந் தெளிந்த ஞானமு நழுவுமோவென் றையுற்ற மாணக்கனை
நோக்கித் தடைகள் வரின் அனுபவ நழுவுமென மீண்டுங்
கூறுதலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நீ நானென் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூ ரணமா யெங்கு
நானாகத் தெரிந்த ஞான நழுவுமோ குருவே யென்றான்
றானாகும் பிரம ரூபஞ் சற்குரு தூலாற் றேன்று
மாணுந் தடைக ளுண்டே லனுபவ முறைத்தி டாதே.

(இ-ள்.) நீ நானென் றிரண்டிலாம னிறைந்த பூரணமா யெங்கும்
(எ-து)—நீ யென்றும் நானென்றுங் கூறப்படும் பேதமிரண்டின்றி யெங்க ணும் பரிபூரணமாக வியாபித்துநிற்பது, நானாகத் தெரிந்த ஞான நழுவு மோ குருவே யென்றான் (எ-து)—எனதுசொருபமாகத் தெரிந்துகொண் டஞானமானது நழுவிப்போகவுங்கூடுமா? எனது குருமூர்த்தமே யென்று மாணக்கன் கேட்டான், தானாகும் பிரம ரூபஞ் சற்குருதூலாற் றேன்றும் (எ-து)—தானே தானாக விளங்கிய பிரமஸ்வரூபமானது சற்குருவினாலும், பிரபல சுருதியினாலுங் காணப்படும், ஆனாலும் தடைக ளுண்டேலனுபவ முறைத்திடாதே (எ-து)—அங்ஙனம் காணப்படுவதாயினும் அதனைமறுக் குந் தடைகளுள் உளவாகவாய்க்கினனுபவ முறுதிப்படுமா? உறுதிப்ப டாதே (எ-று).

தத்துவங்க ளினைத்தையு மாராய்ந்து தெளியத்தருவது ஞானமன்றி வேறன்று, அந்த ஞானத்தையன்றி நானென்பது வேறன்று. அந்த நான் பகிர்முகத்தில் நானீயென விரண்டாதற் கியைந்த கண்டங்களாயும், அந்தர் முகத்தில் நானீயென விரண்டாதற் கியையாதகண்டமாயும் நிற்பதால் இங்கே முத்திதிசைக் கியைந்தவாறு நீ நானென் றிரண்டிலாமனிறைந்த பூரணமா யெங்கு நானாகத் தெரிந்த ஞானம் எனவும், அஞ்ஞானதிசையினும், ஞானதிசையினு முள்ள நானெனல் அவ்வவ்வாறு விளங்கும், விளங்கினு மவை தானன்று தன்னையன்றி யவையிலை, ஆதலினமுவும். இந்நிலைபேதங்களினைத்தும் விளக்கத்தக்கது ஞானானுஷ்டானம் இவ்விளக்கத்தில் தான் ஞானஞ்ஞான ரகிதமாயிருக்கவேண்டும். இங்ஙனமாகவேண்டுமிலை ஞானானுஷ்டான மின்றியக்கண் ணுறுதிப்படாது, அது பற்றித் தடைகளுண்டேலனுபவ முறைத்திடாதே யெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) தடைகள் வயத்தாகாவிடினனுபவ நிலைக்குமென்பது. நூலா ல்மாத்திரமெனின் அனுபவம்வராது, சற்குருவால் மாத்திரமெனின் சான் றேரனுபவமு மிதுதானே என்னு மையந்தீராது. ஆதலினிரண்டு மின்றி யமையாதவை. இது தெள்ளியோர்கடமை. (அஅ)

அக - கவி. அ - கை.

[தடையென வினையதெனவும், அதனைக்கெடுத்த வினையதெனவு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தடைகளே தெனிலஞ் ஞானஞ் சந்தேக விபரீ தங்கள்
படர்செயு மந்த மூன்றும் பலசன்மப் பழக்கத் தாலே
யுடனுடன் வரும்வந் தக்கா லுயர்ஞானங் கெடுமி வற்றைத்
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்த தெளிதலாலே.

(இ-ள்.) தடைகளே தெனிலஞ் ஞானஞ் சந்தேக விபரீ தங்கள் (எ-து)—தடைகளையாதெனில் அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதமென்பன, படர்செயுமந்த மூன்றும் பலசன்மப் பழக்கத்தாலே யுடனுடன் வரும் (எ-து)—துன்பத்தையே வினாவிக்கு மந்த மூன்றுவிதமும் அனந்தசன்மப் பழக்கத்தினு லடிக்கடிவரும், வந்தக்கா லுயர்ஞானங் கெடும், (எ-து)—வந் தால்மேலாய ஞானப்பிரகாசம் கெடும், (ஆதலின்) இவற்றைத் திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே (எ-து)—இம்மூன்றையு முறுதியாக நின்று கெடுத்தல்செய்தி கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் என் னுமியம்மூன்றேதுக்களானும் (எ-று).

அஞ்ஞானம்; பொதுவாகப் பழதையைப் பாம்பெனவும், கட்டை யைக் கள்ளெனவுங் கோடல். சந்தேகம்; பழதையோ பாம்போவென வும், கட்டையோ கள்ளோவெனவுங் கோடல். விபரீதம்; ஸ்திரமாகப் பழதையன்று பாம்பெனவும், கட்டையன்று கள்ளெனவுங்கோடல்,

கேட்டல்; சிரவணமாகிய சட்விதலிங்க தாற்பரியம். சிந்தித்தல்; மனனமாகியயுத்தி, தர்க்கம், அனுமானமென்பன. தெளிதல்; நிதித்தியாசனம், சமாதி, சாட்சாத்கார மென்பன. நிதித்தியாசனம்; மந்திரயோகம் பரிசயோகம் பாவயோகம் அபாவயோகம் மகா யோகமென்பன. சமாதி; சவ்விகற்ப சமாதி நிர்விகற்பசமாதி யென்பன. சாட்சாத்காரம்; சீவன் முத்தி விதேக முத்தியென்பன.

(க-து.) தடைமார்க்கமும் அதனைக் கெடுக்குமார்க்கமு மினையவெனத் தெரிவித்தாரென்பது. கணமும் விடாது பழகுக வென்றார் சான்றோர். (அக)

கூ0 - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனஞ் செய்யாவிடிற் பந்த நசியாதென்பதற் குவமை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட் டாது
மக்கின ஞானத் தீயால் வந்தபந் தழும்வே வாது
சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்த நெளித லாலே
விக்கின மடஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே.

(இ-ள்.) அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட்டாது (எ-து)—மந்திரத்தினு லக்கினி கட்டுப் படுமாயின் சிறுதுரும்பையு மெரிக்க மாட்டாது, (அதுபோல) மக்கின ஞானத் தீயால் வந்தபந் தழும்வேவாது (எ-து)—ஞானக்கினி மந்தப்படுமாயி னக்கணத்தெழுந்த பந்தந் தினைத்துணையாயினு மதனை யெங்ஙனமெரிக்கும் அதனால்தெங்ஙன மெரிபடும், (ஆதலின்,) சிக்கெனப்பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே (எ-து)—உடனே சான்றோர்பா லிடைவிடாது பழகிச் சந்தேகங்களைக் கேட்டலும் விடையைச் சிந்தித்தலும் சிந்தித்தவாறு தெளிதலுமாகிய விவ்வேதுக்களால், விக்கின மடஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே (எ-து)—அனுபூதிக்குத் தடையாயுள்ள அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதமென்பவற்றைப் போக்குதல் செய்தி (எ-று).

ஞானம் அக்கினியாகாவிடின பந்தம் நீராவதெங்ஙனம், நீராகாவிடின சின்மாத்திரமாகச் சகலமும் விளங்கலெங்ஙனம், விளங்காவிடின அல்லலற்று மன மமைதிபெற லெங்ஙனம், இன்றேல் ஞானசாதனத்தா லென்பயன், ஆதலின் சான்றோர் பலரும் ஞானத்தழுவென்றார். இதனை மறுப்பாரணுபவித்தறியார். பிரமமெனினும் ஞானமெனினு மொக்கும். என்னை? “பிரமநேயப் பிரமநெருப்பிடை, பிரமமாகிய மந்திரந் தன்னினால், பிரமமாய் சருவுடன் பெய்துபின், பிரம மேயடை வாருளர் பின்னுங்கேள்” (எ-ம்) “அறிவ தாகிய வங்கியி லேகொள, அறிவை யேசில ராகுதி பண்ணுவார், செந்நிவதாஞ்சுமத் தீயிடையோசில, ரெறியதாய புலன்களை யீவர்

கள்” (எ - ம்) கண்ணபிரான் கூறியருளுதலின். மக்கின ஞானத்தீயால் எனப்பாடமோதி யுரைகூறிலும். வந்தபந்தமும் வேவாது என்றதனால் இனிவரும் பந்தமும் வேவாதெனப் பொருடரலால் எதிரதுதழீஇய வெச்சவும்மையாயிற்று. (கூ)

கூக - கவி. அ - கை.

[அத்தடைகளி னிலக்கண மினையவெனத் தனித்தனி யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பிரமபா வணையை மூடிப் பேதங்காட் டுவதஞ் ஞானங் குரவன்வாக் கியநம் பாமற் குழம்பின மனஞ்சந் தேகந் திரமறு சகமெய் யென்றுந் தேகநா னென்று முள்ளே விரவிய மோகந் தானே விபரீத மென்பர் மேலோர்.

(இ-ள்.) பிரமபா வணையை மூடிப்பேதங்காட்டுவதஞ்ஞானம் (எ-து)-- சைதன்யியத்தைக் கண்டிகண்டிதுநா னிதுநானெனக் கொள்ளுந் திட பாவினையை மறைத்துத் திணைபாலிட பேதங்களைக் காட்டுவது அஞ்ஞானமெனப்படுவது, குரவன் வாக்கிய நம்பாமற் குழம்பினமனஞ் சந்தேகம் (எ-து)—ஞானசிரிய ருபதேசமொழியை நம்பாமல் கலங்கின மனதே சந் தேகமெனப்படுவது, திரமறு சகமெய் யென்றுந் தேகநானென்றும்(எ-து)— நான்குரலத்து நிலையில்லாத செகத்தை மெய்யெனவும் ஸ்தூலதேகத் தைநானெனவும், உள்ளே விரவிய மோகந்தானே விபரீத மென்பர் மேலோர் (எ-து)—அகத்திற் கலங்கிய அந்த மயக்கமே விபரீதமெனப்படுவதெனக் கூறுவர் சான்றோர் (எ-று).

பேதம், அபேதமென விருவகை. அவற்றுள்; உபாதான முபாதேய மெனத் தோன்றாமை பேதமும், தோன்றுதல் அபேதமுமாம். அதாவது; கடபேதங்களை மண்ணெனவும், பணிபேதங்களைப் பொன்னெனவு முணராமை, தோன்றாமை. உணர்தல், தோன்றுதல். சைதன்ய விளக்கமே, பரமென்பதோ, ஆனந்தப்பெருக்கே பரமென்பதோ எனக்கலங்கல் சந்தேகம். இவற்றுள்ளொன்றும் நிலையுருமை விபரீதம். இம்மூன்று முருதா ரெங்குமிலர், இதனைக் காட்ட இங்கே விளக்கியதென்க. (கூக)

கூஉ - கவி. அ - கை.

[அத்தடைகளைக் கெடுக்கத்தக்க கேட்டல் முதலியவற்றி னிலக் கண மினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தத்துவ வனுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்ட லென்பா ரொத்துள பொருளு கத்தா லுசாவல்சின் தித்த லென்பார் சித்தமே காந்தமான தரிசனந் தெளித லென்பார் நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே.

(இ - ள்.) தத்துவ வனுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்ட லென்பார் (எ-து)—தத்துவமசெயன்னு மகாவாக்கியானுபவம் விளங்க விடாது ரிட்டுடை கூடலைக் கேட்டலெனவும், ஒத்துள பொருளுந் கத்தா லுசாவல் சிந்தித்த லென்பார் (எ-து)—பேதமாகா தொத்துநின்றன்ன அசிபதார்த்தமாகிற வைக்கியப்பொருளி லையமுறி லதற்கியைந்த யுத்திகொடாசான்பால் விசாரித்தலைச் சிந்தித்தலெனவும், சித்தமே காந்த மான தரிசனந் தெளித லென்பார் (எ-து)—அங்ஙனம் விசாரித்துச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க வையந் தங்கற்கிட மின்றாக வக்கணமே விபரீத மகலுமாதலின் மனமானது சர்வ கற்பிதமு மிறந்தவிடத்துச் சதோதயமாக விளங்கு மேகாந்த தரிசனத் தைத் தெளிதலெனவுங் கூறுவர் சத்துக்கன், ரித்தமிப்படி செய்தக்காளிர் வாணம் பெறுவாய் நீயே (எ-து)—இங்ஙனமனுதினமுஞ் செய்துவருவையாயின் நீநிருவாணம் பெறுவாய் (எ-து).

ஆசான்பாற் கேட்டவாறு ரிட்டை கூடலைக்கேட்டலெனவும், ஐக்கியங் கூடுமா நெங்ஙனமெனச் சிந்திக்க வுசாவலைச் சிந்தித்தலெனவும், அங்ஙனஞ் சிந்தித்தலாலாய பயன் சித்தமயக்கநீர்ந்து சுயம்பாய் விளங்கலைத் தெளிதலெனவுங் கூறினார். இங்கே அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதம், என்பன மூன்றும் பந்தம். கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்பன மூன்றும் முத்தி. இந்தப் பந்தமுத்தி யெய்துவது செயற்கையாலோ? இயற்கையாலோ? இயற்கையாலெனின், விதி ரிடேதம் வேண்டுவதின்றே. செயற்கையாலெனின், இந்தச் செய்கைக்கு வினைமுதல் சீவனோ? ஈசனோ? ஈசனெனின், பிறந்திறந்தானென் றிருக்கவேண்டும், சீவனெனின், பந்தத்துக்கா? முத்திக்கா? பந்தத்திற்கெனின், முத்திக்கோ? ஈசனெனின், இவன் வினை விப்பானென்? அவனதை யழிப்பானென்? சுபாவமெனின், முடிவுதானின்றோ? இன்றெனின், உபசாந்தமின்றாமே; இன்றாயின் அல்லலற்றிருப்பதற்கிடமின்றே; ஆதலின், இங்ஙனம் வாசித்துத் தெளிவதினுமூடாயிருக்கை மிகவு நன்று, இங்ஙனமன்று. நானல்லாதவுடலை நானென்ற பிமானித் தழுந்திய தெந்தவுணர்வோ அந்தவுணர்வா லப்பந்தத்தைக் கெடுக்கவேண்டுமன்றி வேறென்றலென்பது மூடம். எங்ஙனமெனின், அவனவன்பந்த மவனவனல் ஷீனாந்ததன்றேல் அவனவன்பந்த மவனவனாற் களைதலொண்ணாது. தேகோகபாவத்தோற்றம் உடலாலோ? உணர்வாலோ? உடலாலெனின், சடம். உணர்வாலெனின், தகும். அந்தவுணர்வுதானே யுயிர். அந்தவுயிர் தேகநீக்கத்தில் தேகோகபாவவிழப்பு, தன்னாலோ? வேறொன்றாலோ? வேறொன்றாலெனின், இப்பவ யிருக்கவேண்டும். தேகோகபாவத் தன்னாலாயதால் தன்னா விழப்பாகவேண்டும். அந்த விழப்பே மாணவாதனைக்குறி. சிலருக்கிவ்வாதனை யில்லாமையுமுண்டு. தமரகவாய்வினாலேனும் மூச்சுள் தம்பித்தலாலேனும், ஞானநாட்டத் துறுதியாலேனு மெனவுணர்க. பெண்டு பிள்ளை பண்டங்களி லவனவன் வைத்தபாசம் ஆனிலந்துழி யவ

னவனை வதைக்கக் காண்கின்றோம். தன்னால்வந்த பந்தந் தன்னு லழிவுறு மன்றி வேறென்றாலாகாது. தன்னாலனுபவித்தேனும் ஞானாக்கினிகொண் டெரித்தேனுமென வுணர்க. என்னை? “தன்னால் விளையுஞ் சகசீ வபரந், தன்னு லழியுந் தனதாம் விழியால், என்னு லெனையென் னிலெனக் கரு ளும், மன்னே யடியே னபயமபயம்” என்று” தத்துவராயர் கூறுதலின். தன்னால் விளாந்தது, அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதமாதலினைவை தன்னு லழியவேண்டு மென்பது பற்றிக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் செய்தி. இங்ஙன மனுதினமுஞ் செய்வையாயின் நிர்வாணம் பெறுவாயென்றார். எனையோ ரன்றென விலக்கற்கு நீயேயெனப் பிரித்தலின் ஏகாரம் பிரி நிலை. இந்த ஏகாரத்தா லவனவன் பந்த மவனவ னறுக்கவேண்டு மென்ப தாயிற்று. இதனை யறிந்து செய்தி. (கூஉ)

கூஉ-கவி. அ - கை.

[ரித்தமு மிங்ஙன முயலவேண்டு மென்றீர், முடிவின்றோ
வென்ற மாணாக்களை நோக்கிக் காலவரை யறை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு மென்பை
யந்தனை நாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண்டா
ரித்தமும் வெளிபோற் பற்றா ஞேயமாத் திரமாய்ச் சீவன்
முத்தரா னவரீதி தேக முத்திபெற் றிருப்ப ரென்றும்.

(இ-ள்.) எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு மென்பை(எது)--
எவ்வளவுகாலங் காண்பானுங் காட்சியு மென்னைவிட் டகவலில்லை யென்
பையோ, அத்தனைநாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண்டாம்
(எ-து)—அவ்வளவு காலமு மில்விடை விடாமுயற்சி வேண்டுமேயன்றித்
திரிபுடியறி லப்பாலோர் முயற்சியும் வேண்டுவதன்று, ரித்தமும் வெளி
போற் பற்றா ஞேயமாத் திரமாய்ச் சீவன் முத்தரானவர் (எ-து)—எப்போ
துந் தன்னை யொன்று பற்றினுந் தானொன்றையும் பற்றாத பூதாகாயம்
போலச் சகல கற்பிதங்களுந் தன்னைப்பற்றினுந் தானொன்றையும் பற்றாத
சிதாகாய மாத் திரமாகச் சீவகற்பிதங் கடந்த சீவன் முத்தர்கள், விதேக
முத்திபெற்றிருப்பரென்றும் (எ-து)—விதேகமுத்திபெற்றுக் காலவரை
யறையின்றித் தானே தானாக விளங்கிநிற்பார் (எ-று).

விடயம்பயகுைப்பெறின் ஞாதுருஞானம்வேண்டும், அறிவு, தன்னைத்
தானேயயகுைப்பெறின் ஞாதுரு ஞானம் யாதுக்கு? எனவே, தானே ஞா
துரு ஞானஞேயமெனப்பெற்றும். விடயந்தனது கற்பிதமாதலின் திரிபுடி
வேண்டும். ஞானந்தனத்திட்டானமாதலின் திரிபுடிவேண்டுவதன்று. திரி
புடியைத் தனது வீருத்திஞானத்தைக் கொடுத்துக் காணின் அனைத்துஞ்
சொப்பிரகாசமாக விளங்கும். அங்ஙனங் காணாவிடில் திரிபுடிமயமாய் நிற

கும். இதனைத்தினவனுபவத்திற் காணலாம். இது பிரத்தியட்சம். புராணம் போனம்பிக்கையன்று. நீ முன்னர்க் கற்பிதமாயவிடத்துத் திரிபுடியுங் கற்பிதமாயிற்று. நீ யிப்போது சொப்பிரகாசமாகப் பழகில் திரிபுடியுஞ்சொப் பிரகாசமாக விளங்கும். அங்ஙனமாயதும் நினது முயற்சி காரணமாகவன் றோ? இங்ஙனமாவதும் நினது முயற்சிகாரணமாகவெனக்கூறவேண்டுமோ? அப்போது விடயமயமானதுபோல, இப்போது சின்மயமாவை யென்ப துறுதியாதலால், சின்மாத்திரமயமாகச் சின்னாள் பழகில் திரிபுடியு மங்ங னமாம், ஆதலின் அப்பாலோர் செயலும் வேண்டாமென்றார். ஞேயம் பகிர் முகத்தில் விடயத்தையும், அந்தர் முகத்தில் ஞானத்தையும் குறிக்க நின் றது. ஆதலிற் சிதாகாயமென்றும்.

(க-து.) பொன்னைப் பற்பல பண்பேதங்க ளாக்கற்குப் பன்னாள் வே ண்டும், அவையனைத்தையும் பொன்னாயுருக்கற்கு நிமிடமாகிற் சின்னாள் வேண்டும். அதுபோலத் தன்னைக் கற்பிதமாகிய சகசீவபர மாக்கற்குப் பன் னாள் வேண்டும். அவற்றைத் தானாக்கற்குத் தவமுடிந்தோனுக்குச் சின்னாள் வேண்டும். ஆதலினீபழகுவென்பது. இங்ஙனமாய முயற்சி விடாதோரே சீவன் முத்தராகிப் பின்னர் விதேகமுத்தரானார், இதனையு முணர்நி யென் பார், ஞேயமாத்திரமாய்ச் சீவன் முத்தரானவர் விதேகமுத்தி பெற்றிருப்ப ரென்றார். இதுகாறு முரைத்த துபதேச மார்க்கமென வுணர்க. (கூங்)

கூச - கவி. அ - கை.

[இனி ஞானத்தின் மகிமை தோன்ற, அதனைத் தானாகப் பெற்ற சீவன் முத்தர் நால்வரின் பெயரினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய்
வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரி யான்வ ரிட்ட
னனவர் நாம மீதா மவர்களிற் பிரம வித்தின்
ருனமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன்.

(இ-ள்.) ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய்(எ-து)-- அறிவேடிவாகப் பரிபூரணமாநிறைந்துள்ள சீவன் முத்தரென்போர்நான் கு வகையா யிருப்பார் அதனை யாங் கூறக்கேளுதி, வானிகர் பிரம வித்து வரன் வரியான் வரிட்டன் ஆனவர் நாம மீதாம்(எ-து)—ஆகாயம்போன்ற பிரமவித்தெனவும் வரனெனவும் வரியானெனவும் வரிட்டனெனவு மாயினோர் நாமமிதுவாகும், அவர்களிற் பிரமவித்தின்றானமு மற்றை மூவர் தாரதம்மியமுஞ் சொல்வேன்(எ-து)—அந்நால்வருள் பிரமவித்தினிலைய யும் ஏனைய மூவரின் தாரதம்மிய நிலைகளை யு மினிச் சொல்லப்புகுவன். ()

இந்நான்குவகையான சீவன் முத்தருஞ் சிதாகாயமேதானெனத் தெ ளிந்தவராதலின் வானிகரென வுவமைகூறினார். பிரமவித்தினை யும்மை

கொடுத்துப் பிரித்தது, விதிவிலக்கு வழுவாது பல விவகாரங்கள் செய்ய அதனால் வரு மின்பத் துன்பங்கள் நுகர்தல்பற்றி. நுகரினுஞ் சிதாகாய மாக்குவன். இதனைப் பின்வருங் கவிகளாலுணர்க. (கூச)

கூடு - கவி. அ - கை.

[இந்நால்வருள் பிரமவித்துக்கள் தமதொழுக்க நடைகளில் வருணச்சிரமங்களை வழுவின்றி நடத்திக்காட்டலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தீரராய் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு முன்னர்
வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன
பாரகா ரியமா னாலும் பலர்க்குப கார மாக
நேரதாச் செய்வார் தீர்ந்த நிலைவிடாச் சீவன் முத்தர்.

(இ-ள்.) தீரராய்ப் பிரமவித்தாய்த் தெளிந்தவர்(எ-து)—(பிரமவித்தெனப்படுவோர்) யாதோ ரபாயங்கட்கும் கலங்காத தீரமுடையராயும் பிரமவித்தென்னும் பெயருடையோராய் நின்று ஐயந்திரிபின்றித் தன்னைத்தெளிந்தவர், தெளியுமுன்னர் வாரமா யிருந்த தங்கள் வருண மாச்சிரமம் (எ-து)—இங்ஙனத் தெளிதற்கு முன்னரே தமக்குரிமையாய் நின்றுள்ள வருணசிரமதருமம், சொன்னபாரகாரியமானாலும் பலர்க்குபகாரமாக நேரதாச்செய்வார் (எ-து)—கன்மிகளுக்காகச் சொன்ன பாரமானகாரிய மாயினுமவற்றைப் பலருக்கும் முன்னடையாகக்காண விதிவிலக்கொழுங்கொக்கச் செய்து காட்டுபவர், தீர்ந்தநிலைவிடாச் சீவன்முத்தர் (எ-து)—வழக்கனைத்தும் தீர்ந்த நிலையாதோ? அந்நிலையினின்று நீங்காத சீவன் முத்தி திசை யுடையவர் (எ-து).

சர்வமுஞ் சின்மாத்திரமாய் விளங்கலின் பய கம்பனாதிருக் கிடமின்று, ஆதலின் தீரராயெனவும், தாம் பிரமஞானமாய்நின்றவின் பிரமவித்தெனவும், தாம்முன்னர் வருணசிரமவொழுக்கவழித்தாய்ச் சேறலி னிவ்வுண்மைநிலையாய்த்தது, இவ்வாறனைவர்க்கும் வாய்க்கவேண்டு மென்னுங் கருணைபற்றி முன்னடந்து காட்டலே யன்றித் தமக்காக வன்மென்பார், பலர்க்குபகாரமாக நேரதாச் செய்வ ரெனவுங் கூறினார். (கூடு)

கூக - கவி. அ - கை.

[இது முதன் மூன்றுகவியானு மந்தப்பிரமவித்துக்களினிய வியப்பு நடைகளை விளங்கக் கூறுகின்றார்.]

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற்பற்றார்
தாமரை யிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார்
பாமர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டா
ராமரு மாவா ருள்ளத் துவகையாஞ் சீவன் முத்தர்.

(இ - ள்) காமமாதிகள் வந்தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற்பற்றார் (எ-து)—காமக்குரோதாதிகள் யாதோரேதுவினால் நேரிடினு மக்கணமே

யவற்றை யறிவாய்க்கரைத்தலி னெங்ஙன நிலையுறும் நிலையுறவாதலின் கணத்தினசிக்ஞமன்றோ நசித்தலின் எங்ஙனம் மனம் பற்றவீடம் பெறு வர் பெறார், தாமரையிலேத்தண்ணீர்போற் சுகத்தொடுங்குடிவாழ்வார் (எ-து)—தாமரையிலேத் தண்ணீரிலிருந்து மெங்ஙனம் பற்றற்று நிற்குமோ அங்ஙனஞ்சுகத்தோடுகூடி நின்றும் பற்றின்றி வாழாநிற்பர், பாமரரெனக் காண்பிப்பார் பண்டிதத் திறமைகாட்டார் (எ-து)—மூடரைப்போலத் தம் மைக்காட்டிக்கொண்டு திரிவர் பண்டிதராயினு மத்திறமைதம்மிடத்திலில் லாததாகக்காட்டிக்கொண்டிருப்பர், ஊமருமாவாருள்ளத் துவகையாஞ் சீ வன் முத்தர் (எ-து)—ஊமைகள் போலவு யிருப்பர், உள்ளத்தின்கண் மா ருத ஞானக்களிப்புடைய பிரமவித்தாகிய சீவன்முத்தி திசையுடையோர்.)

மனஞ்சொப் பிரகாசமாக விளங்கவின், மனத்திற் பற்றாரெனவும்; சொப்பிரகாசப் பிரதிபலனஞ் செகத்தெனக் காண்பரன்றி யஃதோர்முத லென வெங்ஙனஞ் சித்தத்தில் வைப்பரென்பார், தாமரையிலேத் தண்ணீர் போற் சுகத்தொடுங்குடிவாழ்வாரெனவும்; தோற்றினுஞ் செகத்தைச் சின் மாதிரமாகக் கரைப்பதே தொழிலாகவுடையவரிவ ரெங்ஙனம் பண்டிதத் திறமைகாட்ட நேரமுடையவரென்பது தோன்றப் பாமரரெனக் காண்பி ப்பார் பண்டிதத்திறமைகாட்டாரெனவும்; யாதோர் கற்பிதமுமின்றிச் சொ ப்பிரகாசமாதிரம் விளங்கிக்கொண்டிருக்க வேறென்னசொல்ல விடமுண் டென்பார், ஊமருமாவாரெனவும்; சொப்பிரகாசமாக வவருள்ளந் தோர்த லினாலும், அன்னியக்களிப்புக் கெங்ஙனமிடமாம், தற்பிரீதிகே யிடமாத லினாலும், உள்ளத்துவகையாஞ்சீவன் முத்தரெனவுங் கூறியவாறு காண்க. வந்தாலும், சுகத்தொடும், ஊமரும், ஆகிய மூன்றுமிழிவு சிறப்பும்மை. ஊ ழாலன்றித் தமக்குச் சற்றும் பிரியமில்லை யென்பது தோன்றச் சுகத்தொ டுங்கூடி வாழ்வாரெனப்பட்டது. (கூசு)

கூஎ - கவி. அ : கை.

[இ - து.]

பேதகன் மத்தால் வந்த பிராரத்வ நானா வாகு
மாதலால் விவகா ரங்க ளவரவர்க் கான வாகு
மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வர் வாணிபஞ் செயினுஞ் செய்வர்
பூதலம் புரப்ப ரையம் புகுந்துண்பர் சீவன் முத்தர்.

(இ-ஈ.) பேதகன் மத்தால்வந்த பிராரத்வ நானாவாகும் (எ-து)—பே தகன்மம் அபேத கன்மமெனக் கன்மமிரண்டாம் அவற்றுள் பேதகன் மம் உலகம் வேறாகக் கண்டுபுரியுங் கன்மம் அபேத கன்மம் தானாகக் கண்டுபுரியுங் கன்மம் இங்ஙனமிருக்கப் பேதகன்மத்தால் வந்தவழி நானாவி தமாம், ஆதலால் விவகாரங்களவரவர்க்கானவாகும் (எ-து)—ஆதலின்விரு த்திகளெவரெவர்க்கெதுவெதுவோ அவரவர்க் கதுவதுவாம், (எங்ஙனமெ னின்,) மாதவஞ்செயினுஞ் செய்வர் வாணிபஞ்செயினுஞ்செய்வர் (எ-து)—

மகாதவத்தைச்செய்யவிரும்புற்றுச் செய்யினும்செய்வார் வியாபாரஞ்செய்ய விரும்புற்றுச் செய்யினுஞ் செய்வார், பூதலம்புரப்ப ரையம் புகுந்துண்பார் சீவன்முத்தர் (எ-து)—பூமியையாள வேண்டினுமானவார் பிச்சைபுகுந்தி ரந்துணிபு முண்பார் (இவர்களாரெனின்), பிரமவித்தென்னுஞ் சீவன் முத்தர்கள் (எ-று).

ஊழென்றது, பூர்வஞ்செய்தவினையை. அபேதகன்மமாதலின் நிலை யொத்தனர். பேதகன்மமாதலின், கிர்த்தியம்பேதித்தனர். எனனை, “ஊழிற் பெருவலி யாவள மற்றென்று, சூழினுந் தான்முந் துரும்” என்று திருவள்ளுவர் கூறுதலின். ஞானமாத் திரம், அபேதகன்மம், ஏனையவிரண் டும் பேதகன்மம். பேதகன்மம், உடலுக்கியைந்தது, அபேதகன்மம், உணர் வுக்கியைந்தது. அபேதகன்மமிருப்பதுபற்றிப் பேதகன்மமென்றார், புரப் பினுமென்ற தெஞ்சியது. ஐயம்புகுந்துணிபுமென்றது மற்றே. இந்த வும்மைகளிட்டத்தைக் காட்டின்மன. (கூஎ)

கூஅ - கவி. அ - கை.

[இ - து]

சென்றது கருதார் நாளைச்சேர்வது நினையார் கண்முன் னின்றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்வின் விழுது வீழ்ந்தும் பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா வொன்றும் பாரார் நன்றுதீ தென்னார் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர்.

(இ-ள்.) சென்றது கருதார்நாளைச் சேர்வது நினையார்கண்முன்னின் றதுபுசிப்பார் (எ-து)—போனதைப்பற்றி நினையார் இனிவருவதைப்பற் றியு நினையார் இப்போது யாது கிடைப்பதோ அதனை மாத்திரம் புசிப் பார், வெய்யினிலவாய்வின்விழுது வீழ்ந்தும் (எ-து)—உட்கண்கிரணமா னது சீதளகிரணமாயாகாயத்தினின் ருலம் விழுதுபோற் பலரும் வியக்க விறங்கினும், பொன்றின சவம்வாழ்ந்தாலும் புதுமையா வொன்றும் பா ரார் (எ-து)—செத்தபிண மீண்டு மூயிரோடு கூடிவாழினும் ஒன்றையு மதிசயமாகப் பாரார்கள், நன்றுதீதென்னார்சாட்சி நடுவானசீவன்முத்தர் (எ-து)—இதுநன்று இதுதீதென்றுஞ் சொல்லார்கள் இவ்விரண்டிற்கும் நடுவாகச் சாட்சியாநின்றள்ள பிரமவித்தாகிய சீவன் முத்தர்கள் (எ-று).

வீழ்ந்தாலு மென்பது வீழ்ந்துமென வந்தது காலமயக்கம். இன்ன தனுபவித்தது, அனுபவிக்கின்றது, அனுபவிப்பது என்னு முக்காலபேதம், அவருக்குச்சின்மாத் திரமாய் விளங்கினும், பசிதணிதல்பற்றி வேண்டுவதா தலின் கண்முன்னின் றது புசிப்பாரெனவும், எத்தனை யற்புதமான வியப் புஞ் சிதாகாயமாய் நிற்றலி னச்சிதாகாய நாட்டமகலார்க் கெங்ஙனந்தோ ன்றும், எங்ஙனம் வியப்பரென்பார், புதுமையாவொன்றும் பாராரெனவும், யாவும்புத்தையாய்த் தானாவளங்கலின், நன்று தீதென்னாரெனவும், ஞானஞ் ஞானங்கட் காதாரமான நிலையினரென்பது தோன்றச் சாட்சிநடுவான சீவன் முத்தரெனவுங் கூறினார். இவையனுபவவினோதம். (கூஅ)

சூசு - கவி. அ - கை.

[ஏனையமூவரினரிய வியப்புநடைகளை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பின்னைமூ வரிவிரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகந்
தன்னையுற் றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தந் தானா
வுன்னுவோன் வரன்வேற் றோரா லுணர்பவன் வரியா னாகு
மன்னியர் தம்மாற் றன்ன லறியாதோன் வரிட்ட னாமே.

(இ-ள்) பின்னை மூவரிலிரண்டு பேர்களுக்கு சமாதியோகத் தன்னை யுற்றிருப்பார் (எ-து)—மற்ற மூவரிலிரண்டுபேர் சமாதியானத்தையகலா திருப்பர், தேகசஞ்சார நிமித்தத்தாலு வன்னுவோன்வான் (எ-து)—தேக சஞ்சாரத்துக்காக வண்ண நினைப்போன் வரனென்பபடுவோன், வேற் றோரா லுணர்பவன் வரியானாகும் (எ-து)—பிறர்வலிந்தாட்டலா லுணவறி வோன் வரியானெனப் படுவோன், அன்னியர் தம்மாற் றன்னு லறியா தோன் வரிட்டாலமே (எ-து)—அன்னியராலும் தன்னாலு முணவு நேரி டலை யறியாதோன் வரிட்ட னெனப்படுவோன் (எ-று).

தானே சென்றிரந் தோர்வேளையேனும் புசிப்பவன் வரன், பிறர்வலிந்
தூட்ட வுணவுண்போன் வரியான், உறக்கத்தில் வலிந்தாட்டியதாயைநோ
க்கி யெனக்கேனிராத் திரியுணவிட, வில்லையென்ற சிறுபிள்ளையைப் போ
லத் தானு முணவுண்டதை யறியாதான், வரிட்டன். எனவே, தன் பசி
யைத் தன்னு லறிவோன் வரனெனவும், பிறரா லறிவோன் வரியானென
வும், தன்னாலும் பிறராலுஞ் சற்று மறியாதோன், வரிட்டனெனவுங்குறிந்
சுப்பெற்றும். தானே தன் பசி தெரிந்துணன் லுடல் வளர்த்தற்கன்றே,
வதைத் தவிர்த்தற் கன்றி வேறுக் கன்று, வதையால் நிட்டைபங்கமும், நிட்
டைபங்கத்தால் மனக்கலக்கமும், மனக்கலக்கத்தால் முன்போலச் சுக
துக்கத்தில் மொத்துண்டலை தலுமாம், “ஆதலினென்க, இச்சை, பரவிச்
சை, அரிச்சையெனப் பிராரத்வ மூன்றெனலை யின்கே காண்க. (கக)

க00 - கவி. ஆ - கை.

[இந்நூல்வகையாய சீவன் முத்தர்களுக்கு முத்தியிற் பேதமில்லை
ஆயினும், பேதகன்மங்களா லுண்டாகுந் தாரதம்மியங்களை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அரிதாகு மிவாக னிவ்வா றநேகரா னாறு முத்தி
சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்ஞப் பலனே தென்றூற்
பெரிதான விட்ட துக்கம் பிரமவித் தனுப விப்பன்
வரியானும் வரனு மற்றை வரிட்டனுள் சுகமா வாழ்வார்.

(இ-ள்) அரிதாகு மீவர்க ளிவ்வா றநேகரா னுலு முத்திசரியாகும்(எ-து)-
கிடைத்தற்கரிதாகிய விச்சீவன் முத்தர்க ளிவ்நன் மனேகபேதமுடை

யராயினும் முத்திப்பேற்றில் பேதஞ் சற்றுமில்ர், பாடுபட்ட சமாதிக்ஞப் பலனேதென்றால் (எ-து)--பாடுபட்ட பேதகன்மமாகிய சமாதிக்ஞப் பலன் யாதெனின், பெரிதான விட்ட துக்கம் பிரமவித்தனுபவிப்பன் (எ-து)— மிக்க விற்பத் துன்பங்களைப் பிரமவித்தே யனுபவிப்பன், வரியானும் வர னுமற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமா வாழ்வார் (எ-து)—மற்ற வரியானும் வர னும் வரிட்டனும் நிரதிசயானந்தமாக வாழ்வார்கள் (எ-து).

சிதாகாயத்தை யன்றி யிவர்களுக்கு நிலவேறின்மையின், முத்தி சரி யாகுமெனவும், பலவாறான விவகாரங்களிற் சம்பந்தப்படுதலி னவ்வவற்றி ற்குரிய நயநஷ்டங்கள் தாமேவரும்; வரவே, அதனா லிற்பத் துன்பங்கள் விளையும், விளைதலை யனுபவிக்கத்தக்கோன் தானுதலால், பெரிதானவிட் டதுக்கம் பிரமவித்தனுபவிப்பனெனவும், அனுபவித்தாலு மித்தனையுஞ் சிதாகாயமாகிய தன்னை யெட்டிப்பார்க்கத் தினைத்துணையு மில்லாததாகக் கண்டுகொண்டிருப்பதைவி னிவனுக்கும் முத்தி சரியாகுமெனவும் கூறி னார். கூறவே, நனவு, நினைவு, கனவு, சுழுத்தியென நான்காம். இவை, விஸ்மரணையாகவேனும், தஸ்மரணையாகவேனுமிருக்கும். இந்நாலவருந் தஸ்மரணையர். ஆயினும், பிரமவித்து நனவாகவும், வரன் நினைவாகவும், வரி யான் கனவாகவும், வரிட்டன் சுழுத்தியாகவு மிருப்பரென்பது பெற்றாம். நனவு விஸ்மரணையாதல், சுகத்தாகப் பரிணமித்தலை. நனவு தஸ்மரணையா தல், சிற்ப்ரகாசமாக விளங்கலை. நனவு விஸ்மரணையாயினங்ஙனமாகவும், நனவு தஸ்மரணையாயினங்ஙனமாகவும் விரிந்தொடுங்கும். இங்ஙனமாய விரிவொடுக்கத்தைச் சங்கோச விகாசமென்பர். இச்சகல கேவலங் கற்பித மெனவும், எதார்த்தமெனவு மிரண்டாரிற்கும். கற்பிதங் கெடுதல், எதார் தத்ததில். எதார்த்தங்கெடுதல், ததாகாரத்தி லென்றிருத்தலி னிவர் சாத னந் ததாகாரமாதற்கென வறிக. இவர் சுழுத்தினவற் சுழுத்தியெனவும், எனைய சுழுத்தி மக்கின சுழுத்தியெனவுமாம். மூவரும் விடாரிட்டையிலி ருப்பதுபற்றிச்சுகமா வாழ்வாரெனவும், விவகரித்தலைப்பற்றி விட்டதுக்கம் பிரமவித்தனுபவிப்பனெனவும் கூறினதேயமையுமெனின், பிரமவித்தினை ப்பற்றி “உள்ளத்துவகையாஞ் சீவன்முத்தர்” எனவும், “தாமரைநிலைத் தண்ணீர்போற் சுகத்தொடுங் கூடிவாழ்வார்” எனவும், இன்னுமெனப்பெ ன்ற வற்புதகுணமுடையரெனவுந் கூறியதெற்றுக்கு? பாடிப்பவர்களுக்கிந் றனந்தோற்றலேயன்றி வேறன்று. இதுமுடிந்தது முடித்தலென்னு மு த்தி. (க00)

க0௧ - கவி. அ - கை.

[அஞ்ஞானியர்போல் ஞானிகள் விவகரிப்பினு மாகாரெனத் திக்கவியிலுவமை கூறுகின்றார்.]

பிரமஞா னிகளுந் கன்மப் பேதையர் போலே வாழ்ந்தாற் றிரமறு மஞ்ஞா னம்போய்ச் செனியாத வழியே தென்னிற் பரவுமா காய மொன்றிற் பற்றுது மற்றை நான்கும் விரவின தோடு கூடும் விதமிரு வோரு மாவார்.

(இ-ள்.) பிரமஞானிகளுங் கன்மப் பேதையர்போலே வாழ்ந்தால் (எ-து)—பிரமஞானமுடையோருங் கன்மத்தையே பயனாகவுடைய மூடர் களைப்போல் விவகரிப்பிலொத்துவாழின், திரமமும்ஞ்ஞானம்போய்ச்செனியாதவழியே தென்னில் (எ-து)—நிலையின்றியவஞ்ஞான நசிப்பதெங்ஙனம்? நசியாவிடில் இனிச்செனியாவா நெங்ஙனம்? அமையுமெனக் கேட்பையாயின், (இதனைக் கூறக்கேளுதி) பரவுமாகாய மொன்றிற்பற்றாது (எ-து)—எங்குமொருதகைத்தா வியாபித்துள்ள வாகாயமானது தன்னிற்பற்றினுந்தானென்றினும் பற்றாது, மற்றைநான்கும் விரவினதோடுகூடும் விதமிருவோரு மாவார் (எ-து)—ஏனைய நான்குபூதமும் தமதகம் புறத்திற் பூரணமாரிதெந்து கலந்துள்ளதாகத் தோற்று மாகாயத்திற் பற்றும் விதமெங்ஙனமோ? அங்ஙனமில் விருதிற்றதோரு மாவார் (எ-து).

பற்றல்லாத வாகாயத்தைப்பற்றாக நான்குபூதமும் பற்றுமாறுபோன்று, யாதோர் பற்றுமல்லாத சுகத்தைப் பாசபந்தமாகக் கருதிப்பற்றுவ தஞ்ஞானமாதலி னஞ்ஞானியரெனவும், யாவர் தன்னைப்பற்றுகப்பற்றினுந் தானங்ஙனமாகாது விலட்சணமா நின்றுள்ளவாகாயம் போன்று, எல்லாப் பற்றுக்களுஞ் சுகமாகக் காணத் தன்னைப் பற்றுகப் பற்றினுந் தானங்ஙனமாகாதல்ல வல்லவென்றகன்று விலட்சணமாக நின்று விளங்குஞ் சுகந்தா னாதல் ஞானமாதலின் ஞானியரெனவும், உபமானமுகத்தாற் கூறியது பேதல் காட்டற்கென்க. ஐயந்திரிபகன்ற ஞெப்திப் பிரியமாக விளங்குவோர் ஞானியர், ஏனையரல்லாதார்; இதுவேபேதம். மற்றை நான்கும்விரவினதோடுகூடும் விதமிருவோருமாவா ரெனப்பாடமோதி நான்குபூதமும் தம்மால் மிசிரிம்பித்த பவுதிகங்களோடும் பற்றும்; இவ்விதமாக ஞானியஞ் ஞானிய ரிருவரும்பேதமாவா ரென்றுரை கூறுவாருமுளர். உபாதிகாரணமாக ஞெப்திப்பிரியமிரண்டாக நிற்போ ரஞ்ஞானியர்; உபாதிரகிதங் காரணமாக ஏகமாகவிளங்குவோர் ஞானியர்; ஏனெனில், ஞெப்திப்பிரியத்தைக் கற்பிதமாகக்காண்போ ரிவர். அன்றாகக் காண்போ ரவர். கற்பிதமெனின், சோதனையிலன்றாகப் போவானென்? ஆதலினிரண்டுமேகம். ஏகமெனின், முன்னிரண்டானாலன்றோ இப்போ தேகமென்னலாம். இரண்டாகக்காணப்படுதலுபாதிசுகித நாட்டத்தா லன்றி யின்றெனின், ஒன்றாகக் காணப்படுதலு முபாதிரகிதநாட்டத்தாலன்றி யின்றென்பம். நாட்ட பேதத்தா லங்ஙனந்தோற்றியதன்றி ஞெப்திப்பிரிய மிரண்டுமன்று, ஒன்றுமன்று. இங்ஙனங்காண்போர் தீர்ந்தஞானியர்; இதில் தமொற்றமுடையோர் ஞானியரேனுமஞ்ஞானியரே, இவரைத்தானஞ்ஞானியரென்று ரிந்நூலாசிரியர். ஏனையோரைச்சொல்வதி லிவ்வளவு சிறப்பின்று. வெள்ளைமொழியெனக் கண்டபடியுரைகொள்ளற்க. இதுவே பரம்பரை யுரையெனலை ஞாயத்தாற்காணுதி.

(க-து.) ஞெப்திப்பிரிய மேகமென்றும், அன்றெனற்கு மியையுமென்போர் ஞானியரென்பது. இது தீர்க்கவாராய்ச்சியின்றேல் விளங்காது, உலகுளோரை யஞ்ஞானியரெனக் கொள்ளி னிழி வென்னை? (க0க)

௧௦௨ - கவி. அ - கை.

[சீவன் முத்தரைச் சேவித்தலா லாயபயனையும், இவர்களினியாகும்
விதேக முத்திரிசை கூறப் புகுதலையு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனய நெடுமா லான
மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சந்ம
பாவன மாற ரென்று பலமறை முழங்கு மிப்பான்
மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத் தியுரீ கேளாய்.

(இ-ள்) சீவன் முத்தரைச் சேவித்தோர்(எ-து)—யாவரிடைவிடாமல்
சீவன் முத்தரை முறைப்படி தரிசனஞ் செய்துவருபவரோ அவர்கள், சிவ
னயனெடுமாலான மூவருமகிழநோன்பு முழுவதுஞ்செய்து (எ-து)—சிவ
னும் பிரமாவும் விஷ்ணுவுமாகிய மும்மூர்த்திகளு மகிழும்படிசெய்யவேண்
டிய தவங்களினைத்தையும் குறைவின்றிச் செய்து முடித்து, சந்மபாவன
மாறரென்று பலமறை முழங்கும் (எ-து)—சென்மஞ் சுத்தமாயின ரெ
ன்று சகலவேதங்களு முறையிடும், இப்பால் மேவருஞ் சீவன் முத்தர் வி
தேகமுத்தியு ரீ கேளாய் (எ-து)—இனிக்கிடைத்தற்கரிய சீவன் முத்தர்
களைப்பற்றிச் சொன்னது மன்றியும் அவர்களடையும் விதேகமுத்தி ரிசை
யையும் யாங்கூறக்கேளுதி (எ-து).

இவரைத்தரிசித்தலா லிவரதுநோக்குப்பட்டுக்கொண்டேவரும்,வருத
லன்றியும் இவர்கள் நல்லவர்களென் றுன்னவுங் கிடைக்கும்,இங்ஙனமாய
நலன், எந்தத் தவப்பேற்றினு மீக்குறவின் சன்மபாவன மாதற்குத் தடை
யென்னை? சென்மநாசன மாறரெனக் கூறுமையி னேற்றற்பாலதே.
சென்ம சுத்தமென்றது, ஞானசாதனத்துக் கியைந்த தனுவை,பலமறைச்
சுருக்கம் நான் மறையாதவின் பலமறை யென்றார். சீவன்முத்தி யறிவே
தானாதல்; விதேகமுத்தி துரியாதீதமாதல். இவை யெல்லாஞ் சொல்லா
லன்று, உழைப்பாவென வுணர்க. (௧௦௨)

௧௦௩ - கவி. அ. கை.

[ஞானிகளின் ஆகாமிய முதவிய மூன்று வினைகளும் படும்பாட்டை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்,]

பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசென்ம விவித வித்தாஞ்
சஞ்சித மெல்லா ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீ ருக்குங்
கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்
விஞ்சிய பிராரத் தத்தின் வினையனு பவித்துத் தீரும்.

(இ-ள்.)பஞ்சினை யூழித்தீப்போல்(எ-து)—பஞ்சை வடவாக்கினியெங்
ஙன நீருக்குமோ வதுபோல,பலசென்ம விவிதவித்தாஞ் சஞ்சித மெல்லா
ஞானத்தழல் சுட்டு வெண்ணீருக்கும்(எ-து)—பல சென்மங்க ளுண்டாத
ற்கு நானாவத் விதைபோலுமிருக்கின்ற சஞ்சிதவினைகளைத்தையும் ஞா

னாக்கினியெரித்து வெண்ணீரூக்கிவிடும், கிஞ்சிதா காமியந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப்போகும் (எ-து)—ஆகாமியந் தினைத்துணையேனுங் கிட்டாமல் விட்டோடிப்போகும், விஞ்சிய பிராரத்தத்தின் வினையனுபவித்துத்தீரும் (எ-து)—அவை நீங்கலாகமிஞ்சினின்ற பிராரத்துவ வினையை யனுபவித்தே தீரவேண்டும் (எ-று).

ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்துவம் என வினை மூன்றும். அவற்றுள், ஆகாமியம், மதி விதியென விரண்டாம். தானிச்சித்த வண்ணம் வேண்டுமெனல், மதி. அவ்வண்ணங் கைகூடல், விதி. கூடாமை, சஞ்சிதம். சஞ்சிதம், பை. என்றால், கைகூடா அவாக்களைத்து மடைக்கப்படும் பை. விதி, ஊழ், பிராரத்துவமென்பன பொருபொருட்கிளவி. மதி; பந்தம், விதியென விருதிற்றத்தாம். பந்தகன்மம், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென வேண்டியவாவல். விதிகன்மம், பொருளல்லவற்றைப் பொருளன்மெனச் சோதனை, ஞாயம், பொருத்தமென்னு மிம்மூன்றுமுகத்தால்ஐயந் திரிபின்றிக்களைந் துள்ளதை யுள்ளதாகோடல். விதிகன்மவிதி, இவ்வண்ண நேரிடல். பந்தகன்மவிதி, அவ்வண்ண நேரிடல். இப்பாகு பாட்டின் முறைப்படி செல்லில் யாதும் முரணாது. விதிமதியளவு தெரியாதார் தீர்வுகொள்ளின் அது “வம்பின்றி வட்டாடியற்றே” என்பதுபோலாம் பிறவிக் கேதுவாதல், பந்தகன்மம். முத்திக் கேதுவாதல் விதிகன்மம்.

(க-து) இந்நால்வரும் விதிகன்மத்தாரென்பது. ஞானாக்கினியின் மிக்க வக்கினி யுண்டென்பார் தற்காணார். பந்தகன்மமா நின்றது, அஞ்ஞானம். விதிகன்மமா நின்றது, ஞானம். இங்கேஞானமென்றது, பரஞானமாதலின் ஞானத்தீயென்றார். இந்த ஞானத்தீயே யெங்கணு மேலிடலின், சஞ்சிதம் பஞ்சபோல்வதா வெங்நனமதன்முன்னிற்கும், இனிய வாவு மாகாமிய மெங்நனந் தோன்றும். இங்நன மிருக்கப் பிராரத்துவ மனுபவித்துத் தீராமலெங்நன மொழியும், ஆதலின் விஞ்சிய பிராரத்தத்தின் வினையனுபவித்துத் தீருமென்றார். இந்நெறிச்செல்லார், குதர்க்கிகள்.

கடுக - கவி. அ - கை.

[இவர்கள் முன்னர்ச் செய்த நல்வினை தீவினைக ளகலும் வகையிங்நனமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்குநாட் செய்த கன்ம மறுமையிற் ரொடர்ந்தி டாமன் மாண்டுபோம் வழியே தென்னிற் சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி செய்தபா வத்தைக் கொள்வ ரறிபவ ரறிந்து பூசித் தறமெலாம் பறித்துண் பாரே.

(இ-ள்) பொறுமையாற் பிராரத்தத்தைப் புசிக்குநாள் செய்த கன்மம்(எ-து)-மிக்வமைதியோடும்பிராரத்துவத்தை யனுபவிக்குங்காலத்தில் தன்னையறியாமல்செய்தகன்மமானது, மறுமையிற்றொடர்ந்திடாமல்மாண்

டுபோம்வழியேதென்னில் (எ-து)—இனிவரும் பிறவியில் தொடர்ந்து வராம லழிந்துபோதற்கு வகை யாதென்னில், சிறியவரிக்கும் ஞானி செய்த பாவத்தைக்கொள்வர் (எ-து)—மெய்யர்போ னடித்துக்காட்டிப் புத்தியினர் மெய்ஞ்ஞானியரைத் தமது புன்னடைவழிச் சென்றில் ரெனவைது அவரறியாது செய்த பாவத்தைப் பறித்தனுபவிப்பார், அறிபவரறிந்துபூசித்தறமெலாம் பறித்துண்பாரே (எ-து)—இவர் சிறிய ரிவர் பெரியரென வறியத் தகுந்திறத்தின ரிவர் மெய்ஞ்ஞானிய ரென்முணர்ந்து அர்க்கிய பாத்திய முதலியவற்றால் திரிகரண மொத்து மெய்யன்புகொடு பூசித் தவர் செய்த நல்லறமனைத்தையு மபதரித் தனுபவிப்பார் (எ-து).

பொறுமையாவது; முன்னும் பின்னும் யோசித்து நடத்தல். அதாவது; இன்பமுந் துன்பமுமாறத் தகையதாதலின் செல்வம்வந்துழிக்களிப்பதும், வறுமைவந்துழித் துக்கிப்பது மின்றிநிற்றல். செய்தகன்மமென்றது; நற்கன்ம துர்க்கன்மத்தை. நற்கன்மம், நடந்துகாட்டல். துர்க்கன்மம், பொய்சொல்லல். பொய் சொல்லலாவது, இவர் நின்றழி விரைந்தோடும் பசுவைத்தான் காணினும், பின்னரரைநாழிகை கழித்ததனைப் பற்றவல்வழித்தாய்க் கைவான் கொடுவிரைந்தோடுவோ னிவரைக்கண்டு கேட்க, இவரிவன் கைவான் கண்டறியே னென்னல், இதுபோல்வன பிறவுமாம். சிறந்ததுயிரோ, உணவோ? உணவெனின்; அது அன்னம், காய், கனி, கிழங்கு முதலியவை யன்றோ? அதனால் வலியின்றெனின், உன்னுடல் எறும்பு, கரையான், நாய், புலி முதலியவற்றிற் கிரையாக நீ சம்மதிப்பையா? அதுபோலென்றறி. கொலைப்பாதகன் புலி முதலியவைக ளுயிரன்றோ விவற்றைக் கொல்லலா மென்பதென்னை? இடுக்கணைரிட்டுழி யென்க. தன்னுயிர்போற் காணாதுழியென்பயன்? இவை யுனைத்தையு மனுநூலாற் காண்க. இஃதறிந்து செய்தல். அறியாது செய்தலாவது; நடந்து செல்லுழி எத்தனையோ வுயிர் காலிலகப்பட்டுமாளும், இன்னுமிவைபோல்வன பிறவுமாம். செய்த கன்மமெனப் பொதுப்படக் கூறியதனால், அறிந்து செய்தகன்மம், அறியாது செய்தகன்மமென்றும். இஃதன்றியு மிக்கவியில் தானே இவர் செய்த பாவம், இவர்செய்த புண்ணியமென்றிருக்கின்றன, ஐயமென்னை? (க0ச)

க0ரு - கவி. அ - கை.

[அவித்தை முதலிய மூன்றுதனுவு நசிக்குமா நிங்ஙனமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா முடனீ ருமே
பெரியதா லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமந் நேர
முரியசூக் குமச ரீர முலையிரும் புண்ட ரீர்போற்
றுரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொருபத்தி லிறந்து போமே.

(இ-ள்.) அரிய மெய்ஞ்ஞானத்தீயா லவித்தையா முடனீ ருமே(எ-து)-
கிடைத்தற்கரிய மெய்ஞ்ஞானமென்னு மக்கினியினு லவித்தை யென்னுங்

காரண சரீரம் பஸ்மமாம், பெரிய தூலமுங் காலத்தாற் பிணமாகிவிழும் (எ-து)—பருத்த தூலதேகமும் பிராரத்த முடிவுகாலத்திற் பிணமாக விழுந்து விடும், அந்நேரமுரிய சூக்குமசரீர முலையிரும்புண்ட நீர்போல்(எ-து)—அக்கணமே தனக்கென்றுரிய சூக்கும சரீரமோ உலைக்களத்திலக்கினியிற் காய்ச்சி வெளியிலெடுத்த விரும்பிற் பெய்த நீரெங்ஙனஞ் சண்டிப்போமோ அங்ஙனமே, துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்துபோமே (எ-து)—துரியமாயும் வியாபகமாயும் விளங்காநின்ற பிரமசொரூபத்தில் நாசமாம் (எ-று).

அவித்யாநாசம் வேறொன்று லன்மையின் ஞானத் தீயாலெனவும், புல் பூண்டு நாசமாயினு மீண்டு முளைப்பதுபோலா மென்னுங் குறிப்பை மறுக்க நீறமெனவும், தூலநாசம் வேறொன்று லன்மையின் காலத்தாலெனவும், அவித்தை நீறயவிடத்து மீண்டும் முளைக்காதென்பது தோன்றப் பிணமாகி விழுமெனவும், அவித்யாநாசம் வரினும் சொரூப முதியாவிடத்துதிக்குமென்பது தோன்ற, அந்நேர முரிய சூக்குமசரீர முலையிரும்புண்ட நீர்போல் துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்துபோமே யெனவுங்குறிஞர். அவித்தை, ஒன்றை யொன்று வுணர்தல். அவித்தையாகிய காரண சரீர நீங்காவளவும் மனமாகிய சூக்கும சரீரங் கணக்கின்றி வந்தழியும். அம்மனமாகிய சூக்கும சரீரம் நீங்காவளவும் தூலசரீரங் கணக்கின்றி வந்தழியும். காரணசரீர நசிப்பே சூக்கும சரீரநாசம். சூக்கும சரீரநசிப்பே தூல சரீரநாசம். இங்ஙனமாதலை விளக்க விக்கவியிற் கூறிய முறை யென்க. (க௦இ)

க௦ஈ - கவி. அ - கை.

[காரணசரீர நாசவாசனாவிழப்பே விதேக முத்தியாதலா லிந்த விதேகமுத்தி நிலையைச் சீவன் முத்தர்க ளடைவ ரென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கடமெனு முபாதி போனாற் ககனமொன் றுறாற் போல வுடலெனு முபாதி போன வுத்தராஞ் சீவன் முத்த ரடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி நின்ற படிதிகழ் விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்ப ரென்றும்.

(இ - ள்.) கடமெனு முபாதிபோனாற் ககனமொன் றுறாற்போல (எ-து)—குடமெனு முபாதி யழிந்துபோனால் நான்காகாயமு மேகமாவ தெங்ஙனமோ வங்ஙனமே, உடலெனு முபாதி போனவுத்தராஞ் சீவன்முத்தர்(எ-து)—காரண சரீரத்தோ டேனைய விரண்டு சரீரமு மொக்க நசிக்கும் நசித்த வக்கணமே சீவன் முத்தர்கள், அடி முடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி(எ-து)—ஆதிமத்தியாந்த மென்பதின்றியும் அகம்புற மென்பதின்றியும், நின்றபடி திகழ்விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்பரென்றும்(எ-து)—இருந்தவண்ண மிருந் தென்றுமொருதகைத்தாக விளங்குகின்ற விதேக முத்தி நிலையை யென்று மொருபடித்தா யடைந்திருப்பர் (எ-று).

கடமெனுமுபாதிபோனும் ககனமொன்றானுற்போல என்றதனால், மேகமென்னுமுபாதிபோனும் ககனமொன்றானுற்போல வெண்பதை வருவிக்கவேண்டும், வருவித்தால் மாத்திரம் நான்காகாயமு மேகமாகலாம். அங்ஙனமன்றேல் கடாகாயமும் கடசலப் பிரதிபிம்பாகாயமு மொன்றானுற்போலவெண்ப்பொருள்படும். படவே, சீவனுஞ் சீவசாட்சியுமேகமாம்; ஏகமாயின், ஈசனும் ஈசுவரசாட்சியுமேகமாவதென்றே, இன்றாயின், மாயாநாசமின்றும்; இன்றாயின் மீண்மெலித்தை தோன்றும்; தோன்றவே, முன்போலவிபரீதமயமாம். ஒன்றைச் சொல்லும்போ ததனினத்தையுங்கூட்டி முடிக்கவேண்டும். என்ன? “ஒன்றினமுடித்ததன்னினமுடித்தல்” என்பதோருத்தி, யென்றுபவணந்தி யோதுதலின். உடலெனு முபாதிபோன வுத்தரமெண்பதற்குப்பொருள், மாயை, அவித்தையென்னுங் காரணசரீரத்தைக் கொள்ளாவிடில், சூக்கும், தூல தனுநாசத்தான் முத்தியெய்தற்பாலதோ, அடைந்தாருளரோ, அங்ஙனங்கூறுஞ் சுருதி யாதானுமுளதோ, உளதெனிலஃதற்பசுருதி, இதுநம்பிக்கைதூல்போலன்று, எதார்த்தம். எங்ஙனமெனின், உணர்த்தபாலதுடலன்று, உயிராதலின், உணர்வை யுயிரெனப் பெற்றும், இங்ஙனமாயதைவிளக்க விதேகமுத்திப் பதமடைந்திருப்பென்றார்.

(க-து.) சீவன் முத்திமேலே விதேகமுத்தி யென்பது. (க0க)

க0எ - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனப்பவம் பண்டையதேயென வுதாரண முகத்தாவிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சொல்லியமகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளியிருக்க மண்ணைக்
கெல்லிய பின்னர்த் தோன்றுங் கிணற்றினு காயம் போல
வொல்லையாம் பிரம நூலா லுற்றது போலே தோன்று
மெல்லையி னுமெப் போது மேகமென் றிருந்தி டாயே.

(இ-ள்.) சொல்லியமகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளியிருக்க (எ-து)—சுனதிட்டப்படி நிட்டைகூடிச் சொல்லிய ஞானபுத்திரா! பூமியைச் சூழ்ந்த வெளியான துள்ளும்புறம்பு மெங்கணும் பூரணமாயிருக்க வதனைவிட்டு, மண்ணைக் கெல்லியபின்னர்த் தோன்றுங் கிணற்றினுகாயம்போல(எ-து)—மண்ணைக் கிண்டி யாழமாகத் தோண்டியபின்னர் புதிதாகத் தோன்றுங் கிணற்றிலுள்ள வாகாயத்தைப்போல, ஒல்லையாம் பிரமநூலாலுற்றதுபோலே தோன்றும் (எ-து)—பழமைக்கெல்லாம் பழமையாகிய பிரமசொருபமானது ஞானசாஸ்திரத்தா லிப்போது நூதனமாக வுதித்ததுபோல விளங்கும். (அங்ஙன மன்று.) எல்லையினு மெப்போது மேகமென்றிருந்திடாயே (எ-து)—காலாதீதமான நாமெப்போது மேகமாக விளங்கும் பிரமசொருபமென் மகலாதிருந்திகெ (எ-து).

கிணற்றுகாயம் புதிதாகத்தோன்றுமாறுபோன்று, ஞானசாஸ்திரவிசாரமுக்கத்தாற் பிரமம் நூதனமாகவுதித்ததுபோற் றேன்றினும் அங்ஙன

மெண்ணற்க. நாமேபிரமசொருபமாயிருக்க முன்னர் விளங்காததென்னை? இப்போது விசாரித்ததுபோல அப்போதும் விசாரிக்கி னிதேபிரகாரமாக விளங்குதும், ஆதலி னப்போதொருபடித்து மிப்போதொருபடித்து மன்று நாமென்பார், எல்லையினுமெப்போது மேகமென்றிருந்திடாயே யென்றார்.

(க-து.) என்று மொருபடித்தாவிளங்குவமாதலின் விடாதுபற்றுக்கவெ ன்பது. இன்னநிலையினம் யாமென் றளவை நூலாலெல்லே கணித்தற்கரி யமெனப்பொருள் கொள்ளினும், எல்லையினுமென்பது பொருந்தும். (கௌ)

கௌ - கவி. அ - கை.

[இதனினு முறுதிமொழி வேறின்றென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்க னூலூர்
வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு
பீனமாந் தறிபு மானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே
ஞானமெய்ம் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்தி டாதே.

(இ-ள்.) கானனீர் கிளிஞ்சில்வெள்ளி கந்தர்ப்பநகர்களுவர் வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின்கோடு பீனமாந் தறிபுமானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே (எ-து)—கானலின்கண் ணீர்போலவும் கிளிஞ்சு லில்வெள்ளிபோலவும் கந்தாவநகரம்போலவும் சொப்பனப் பிரபஞ்சம் போலவும் ஆகாயத்திற் கருமைபோலவும் பழுதையிற் பாம்புபோலவும் மலடிபுத்திரன்போலவும் முயல்கொம்புபோலவும் பருத்த கட்டையிற் கள்ளன்போலவும் சமஸ்த பிரபஞ்சமும் பொய்யே, ஞானமெய்ம்மகனே யுன்னைநம்மாணை மறந்திடாதே (எ-து)—பரஞான மொன்றுமே மெய் சற் புத்திரா நீ ஞானமாதலி னுன்னையென்மே லாணைப்படி மறவாமலதுவாக விளங்குதி (எ-து).

சமஸ்தமு மித்தையென்பதற்குத் திருஷ்டாந்த மொன்பதுவகையுள், மலடிசேயென்பதொன்றுஞ் சொன்மாத் திரம். எனையவெட்டும், சொன்மா த்திரமுந் தோற்றன்மாத் திரமுமாம். ஒவ்வொருபூதமுந் தத்தங் காரியவ கையால் மகத்தும், காரணவகையா லணுவுமாதல்போல, அண்டபிண்ட முதலியபௌதிகமுமாம். இதனை வஸ்து பரிசோதனையாற் காணலாம். இ ஁தன்றியும், ஆகாயத்தையன்றி நான்குபூதமும், நான்குபூதத்தையன்றி யண்டபிண்டசராசரவடிவங்களு மில்லையே; ஆகாயம், சமஸ்தத்திற்கு மா தாரமு மகம்புமமுமாரிற் பதுபோலத் தனக்கெங்கே? இன்றெனின், யாது பொருள்? இருந்தாலன்றோ கணிக்கலாமெனின், எவற்றிற்கு மாதாரமா வாணென்? அங்ஙனந்தோற்றன்மாத் திரமன்றி வேறன்றெனின், சூனிய மென்னலாமே; இதனைமறுப்பது வழு. சூனியமெனல் பொய்யன்றோவெ னின், தனக்கெனச்சயம் பொன்றின்மையின் பொய்யே. ஆகாயம் பொய் யாயின், அதன்காரியமனைத்தும் பொய்யாகவேண்டுமே யெனின், சூனி யமா முடியாது சோதனையிற் காட்டவேண்டுமே, கூடாதெனின், மறுப்ப தென்னை? ஆதலின் சமஸ்தமும் பொய்யெனவும், பொய்யென் றேற்றற்

கியைந்த வொன்பதுவகை திருஷ்டாந்தமினைய வெனவுங் கூறினார். கூறிய தாற் குற்றமென்னை, உண்டெனின், சோதனையாதியா லுணர்த்தவேண் டும். கூடாதேல் பேசாமை நன்கு. கானலாதியே நீராதியாக மாறாத் தோற்றமாறு போன்று, ஞெப்தியே சகமாதியாக மாறத்தோற்றலி னிவ்வுவமைபொருந்தும். நீராதியாரோபம், கானலாதி யதிட்டானம். அதுபோலச் சகமாதியாரோபம், ஞெப்தி, அதிஷ்டானம். சமஸ்தமும் ஞெப்தியன்றேல், சோதனையில் சமஸ்தமும் ஞெப்தியாக முடிவ தெ ன்னை? ஆதலின், பொருந்தும். இதன்றியும், ஆராய்வதன்முன்னருல கம் நாமரூபமாகவும், பின்னரன்றாகவுங் காண்டலியாது? நாமரூபம்பாழி லும், பாழ்நாமரூபத்திலுங் காணாத தென்னை? ஒன்றிலொன் றின்றதலி னிஃதன்னியோன்னியாபாவமாயிற்று. இங்ஙனமாக நிற்பதும், நின் றுணர் வது மறிவாதலா லிதுபாவம். பாவம், உண்மை. அபாவம், இன்மை. என வே, அறிவையன்றி யாதுமின்றெனப்பெற்றும். பெறவே, அனைத்துந் திரி சியம், தானறிவு என்றாயிற்று. ஆகவே, தன்னையன்றி யனைத்துமின்றென க்கண்டாம். காணவே, மறக்கவேண்டியதனைத்தையும், மறவாமலிருப்பது தன்னையுமெனப் பொருடருகின்றது. தருதலின், ஞானமெய்மக்கனே யுன்னைமறத்திடாதேயெனவும், இதுபோற்சத்தியம் வேறொன்றின்மை யின் நம்மாணையெனவுங்கூறினார். மதத்த ரிதனை மறுக்கவலியுளரேல் தம து ஞெப்தியைத்தள்ளியுலகிருக்கத்தெரிவிக்கட்டும். பூரணபண்டிதருமோ; யாதானுமோர் பெயர்ச்சொல்லையேனும், வினைச்சொல்லையேனும், வஸ்து சோதனையில், அல்லவல்ல, இல்லையல்லையென்றகலாதிருக்கவு முபாதான வுபாதேயவகையால் விகாரமின்றி யோர்முதலிருக்கவுந் தெரிவிக்கட்டும். கூடாதெனின், மறுத்தலும்வலியுளர்போற் கூறலும், தம்போற்பேதையர் வியக்கவன்றோ. இதுநிற்க; அனைத்துமித்தை, அறிவே சத்தியமென்றுவே தமுடிவும் உபரிடதங்களும், கீதைகளுங் கூறுவது, மூடத்தாலோ, விவே கத்தாலோ? மூடத்தாலெனின், அறிவையன்றித் திணைபாலிடமிருக்கத் தெரிவிக்கலாமே. கூடாதெனின், விவேகத்தாற் கூறியதென்பம். கூடா தெனின், சொல்வாதமாமுடியும், முடியவே, பயனின் றியசொல்லாற்பகை நேரிட்டழிதும். இக்கவி தத்துவவிளக்கப்படல முடிவாதலா லிங்ஙனங் கூறினாரெனவறிக. நான்குகாலத்தினு மித்தையெனற்குத் தக்கவுதாரணங் கூறியது; என்று முலகுண்மையெனக்கொள்ளாதிருத்தற்கும், இப்போது மித்தையல்லவெனவும், ஓரவஸ்தையில் மற்றோரவஸ்தையில்லாததால் மித் தையெனவும், வேதம் பொய்சொல்லுமாவெனவும், இவையெல்லாம் பக் குவமு மனுபவமும் வந்தால்தெரியுமெனவும், இங்ஙனமெல்லாம் வினாவா துசொல்வதைக்கேட்ப தெமதுமரபெனவுங்கூறி யுணர்வைவளர்க்கத்தெரி யாதுணர்வு வளர்ப்பார்போற்காட்டி யுடலைவளர்க்குங் கள்ளஞானிய ரிவ ரெனக்காட்டற்கு மென்க. இப்போது மித்தையல்லவெனின், அந்நியோ

ன்னியாபாவம் யாதுக்கு? ஆதலின்வழு. ஓரவஸ்தையில் மற்றோரவஸ்தை யில்லாததா லப்போது மித்தையெனின், அவஸ்தையொன்றி லொன்றில் லாதேனு மூலகமின்றோ? உண்டெனின், உலகை மித்தையென்னலாமோ? இவனுக்கில்லையெனின், இவனாவலகம். அன்றெனின், வேறாயிருக்க, இவ் லையென்னலாமா? அதுவழு. வேதம்பொய்சொல்லுமாவெனின், உயிர்கள் செனிக்காததற்கிவ்வுலக காலவரையறையாதோ, இன்றெனின், வரையி ன்றியவுலகை வேதமித்தை யென்னலாமோ? இதனைச் சான்றோர்களேற் பதென்றை கொலோ? அபிமானத்தா லன்றோ அன்றெனின்; எப்போதின் றோவுலகம். எப்போதுமிருக்கின்றதெனின், வேதமுஞ் சான்றோரு மூல கை மித்தையெனக்கூறுவதுவழு. இவையெல்லாம்பக்குவமு மனுபவமும் வந்தால் தெரியுமெனின், இவ்விரண்டுநிலையும் வந்தநீர்மித்தையென்றுல கைக்கூறலாகாதோ? கூறுவதையுணர்த்தற்கு வலியின்றேலென்செய்வே னெனின், சுருதி, யுக்தி, அனுபவமென்னு மூன்றனுள், அனுபவம் பின்ன ராகட்டும், இப்போது முரணின்னிச் சுருதியுலகை மித்தையெனற்குரை கூறலாகாதோ? வாசித்தால்தெரியுமெனின், வாசிக்கத்தெரிந்து மெவரு முரைகேட்பானேன். இன்னொருபோதாகட்டிமெனின், எங்கேனுங்கேட்டு வந்து சொல்லுதற்கோ? அன்றெனின், இப்போதுசொல்லலாமே. யோசி க்கவேண்டுமெனின், யோசியாமற்றெளிந்ததெங்ஙனம். இவையெல்லாமு முப்புறட்டி, ஆதலின் வழு. இங்ஙனமெல்லாம் வினாவாது சொல்வதைக் கேட்பதெமதுமரபெனின், அஞ்ஞானஞ் சந்தேகம் விபரீதந் தெளிவதெங் னனோ? கேட்டுக்கொண்டொவிரித்தானே தெளியுமெனின், அங்ஙனந்தெளிந் தநீர் சொல்லலாமே. சொன்னால் கேட்க வலியுண்டோவெனின், உண்டோ வில்லையோ? அதைக்குறித்து முன்னமேபேசியாயிற்று. முன்போல்வளர் த்துச்சொல்லல் விவர்த்தமாம். ஆதலினிதுவும் வழு. முறையே யிவையெ ல்லாந்தெரியாதார், உலகுபொய், ஞானமெய்யென்பதை வாசித்துமென்ப யன். கேட்டுத்தெளிந்தாலன்றிப் பயன்படா. கேட்டுத்தெளிந்தவனையாத லின், ஞானமாகியவுன்னை மறந்திடாதேயென வாணையிட்டுக் கூறினார். சத்தியஞ் சத்தியம். (க௦அ)

தத்துவவிளக்கப்படலம்

மு ற் றி ற் று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சந்தேகந்தெளிதல்படலம்.

சந்தேகந்தெளிதலாவது:—சந்தேகத்தினின்றுதெளிதல். முன்னர்த் தத்துவவிளக்கப்படலத்தில் தானாகிற வான்மாவை விளக்க விளங்கினாற் போல,செகமாதி திரிபதார்த்தங் காரணமாகவெழு மையத்தைத் தெளிவிக்

கத்தெளிதல். இஃதைந்தாம் வேற்றுமைத்தொகை நீங்கற் பொருள். ஆதலின் தத்துவ விளக்கப்படலத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது.

க - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சொரூப சமாதிக்கண் தானேதானாகத் தனித்த
சித்தவிருத்தியானது மீண்டுந் திரும்பா தங்ஙனந்
திரப்படவேண்டியதற்கு மாறாவுதிக்கு மையந்திரிபுகளை யகற்றித்
தெளிவுபெறுநெறியை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நரர்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்ப
முரமுறக் குத்திக் குத்தி யுரப்பிக்கு முபாயம் போலப்
பரமமாஞ் சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனோவி ருத்தி
திரநிலை பெறச்சந் தேகந் தெளிதலை மொழிகின் றேனே.

(இ-ள்.) நரர்குழி பறித்துமெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம் (எ-து)—
மனிதர்க ளாழமாகக் குழிதோண்டி மெதுவாக நாட்டின பெரிய கம்பமா
னது, உரமுறக் குத்திக்குத்தி யுரப்பிக்கு முபாயம்போல (எ-து)—இனி
யாதினனு மசையா துறுதிபடவேண்டிக் கல்முதலியவைகளைப் பெய்தக்
குழியைக் குத்திக் குத்திப் பலப்படுத்துமா நெங்ஙனமோ வதுபோல, பரம
மாஞ் சொரூபந் தன்னிற்பற்றிய மனோவிருத்தி(எ-து)—பிரமசொரூபத்தி
லமுந்திய மனோவிருத்தியானது, திரநிலைபெறச் சந்தேகந் தெளிதலை
மொழிகின்றேன் (எ-து)—அங்ஙனமே யுறுதிபெறும் வண்ணஞ் சந்தேகந்
தோன்றாமாயி னதனைக் களைந்து தெளிவுபெறுமா நெங்ஙனமோ வங்ஙன
மாய நெறியைத் தெரிவிக்கின்றேன் (எ-து).

“சித்தின் முயல்வாற் சித்தனாகுஞ் செடத்தின் முயல்வாற் செடமாகு
மும்” என்று கூறியவாறு மனோவிருத்தி யிருப்பதனால, மீண்டுஞ் செடமாகா
வண்ணங் காக்கவேண்டும், காத்தற்கிடையுநென்னை? சகச சமாதியின்று
தலின் உலகந்தோன்றும். தன்னெறிக்கண்ணிற்கினஃதிருக்கினுந் தோன்
றாது. அயர்ந்தால் தோன்றும், ஆதலினாலகைச் சின்மாதிரமாகக் கரைக்
கில் தோன்றினுந் தோன்றாவிடினு மிடையுறின்று. அங்ஙனங் கரைப்
புழித்தடைகளவரும். அத்தடைகளாவன:—மலவிசர்ச்சனம், சலவிசர்ச்ச
னம், இவை பற்றியேனும், உணவு பற்றியேனுஞ் சொரூபசமாதி விட்
டகலவேண்டும், அகல்வுழித்தேகந் தோன்றும், தோன்றவே சராசரந்தோ
ன்றும், தோன்றவே, தேசம்-காலம் - வீடு - பட்டணமுதலியவை தோன்
றும், தோன்றவே திரிபுடி தோன்றும், தோன்றவே இச்சா ஞானக்கிரியை
யுண்டாம், உண்டாகவே, விர்த்திகள் மேலிட்டழிவது போல்வனவாம்.
ஆதலின் ரிட்டைகளையும்கூடே சங்கற்பந்தோன்றும், அங்ஙனந் தோன்
றுவது ஞெப்தியாதலா லதனை யங்ஙனே சிற்ப்ரகாசமாக விளக்கி லனைத்
து மங்ஙனமாம். திரிபுடியுஞ் சிற்ப்ரகாசமா யேகமாக விளங்கும், இங்ஙனம்
பழகல் சகச சமாதி. இதற்குத் தடை சந்தேகம். இதனைக் கெடுத்தல்

தெளிதல்; ஆதலின் திரநிலைபெறச் சந்தேகந் தெளிதலை மொழிகின்றே
னே யென்றார். திரநிலை, திரஞானமெனினு மமையும்.

(க-து.) பரஞானமாக விளங்கிய மனம், திரஞானமாதற்குத் தடை
களைக்களைதலென்பது. (க)

உ - கவி. அ - கை.

[தத்துவவிசாரமுதல் விதேகமுத்தி பரியந்தம் ஆசிரியரைப் பிரியா
திருந்தனனென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நற்கருத் துடையோ னாகி ஞானவா னாகி நின்றோன்
மார்க்கட நியாயம் போல மகாபூத விகாரந் தொட்டு
நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் செரன்ன
சற்குரு வினைவி டாமற் சந்தத மனுச ரித்தான்.

(இ-ள்.) நற்கருத் துடையோனாகி ஞானவானாகி நின்றோன்(எ-து)—
சிற்சோதி நாட்டமகலாக் கருத்துடையோனாகியும் அயல்வடிவந் தானா
காது ஞானவடிவமேதானாகியும் விளங்கின்ற மாணுக்கன், மார்க்கடநியா
யம்போல மகா பூதவிகாரந்தொட்டு நிர்க்குண விதேகமுத்தி நிலைபரியந்
தம்(எ-து)—மார்க்கடஞாய மெங்ஙனமோ வதைப்போலத் தூலபஞ்ச மகா
பூத விகாரமாகிய தூலதேகமுதல் குணரகிதமா விளங்கும் விதேகமுத்தி
நிலை பரியந்தமுள்ள வனுபவரசங்களை, சொன்ன சற்குருவினைவிடாமல்
சந்ததமனுசரித்தான்(எ-து)—விடாமற்சொன்ன சற்குருவைவிட்டு நீங்கா
மல் சதாகாலமுந் தொடர்ந்திருந்தனன் (எ-று).

மார்க்கடஞாயம், குரங்குபோற் பற்றுஞாயம் அதாவது கோபுரமேறிக்
கீழ்க்குதிக்கினுந் தனது தாயை விடாது பற்றுமுறைமை. மார்க்கடம் நிர்க்
குணமாரிய மொழியாதலின் ரகரமாயிற்று. என்னே? “நனடி எ ஓவ்வுமுயிர்
மெய்யுமுயிரள, பல்லாச்சார்புந் தமிழ்பிற்பொதுவே” என்று பவணந்தி
கூறுதலின். மார்க்கட ஞாயம்போலச் சற்குருவினை விடாமல் சந்ததமனு
சரித்தானென முடித்துப் பொருள் கொள்க. (உ)

ங - கவி. அ - கை.

[மாணுக்கனைச் சோதிப்பான் வேண்டி மூன்றுகேள்வி கேட்டலை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாத வன்பா
மைந்தனை நோக்கிச் சாட்சி மாத்திர மாரின் றுயோ
சிந்தையி லைய மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுள்ளே
யந்தரந் கலந்த துண்டோ வனுபவ முரைசெய் வாயே.

(இ-ள்.) சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாதவன்பாமைந்
தனை நோக்கி(எ-து)—ஓர் புருடனது தேகசாயையானது எப்போதும்வினை

விட்டுநீங்காவா நெங்நனமோ அதுபோல ஆசிரியனைவிட்டு நீங்காதவன் பே வடிவாயமைந்த சம்புத்திரனைநோக்கி, சாட்சிமாத்திரமா நின்றயோ (எ-து)—கூடஸ்த பிரமமாக விளங்குகின்றனையோ, சிந்தையிலையமெல்லாந் தீர்த்தவோ (எ-து)—உன்மனத்திற்கிடந்த சந்தேகங்களனைத்து நீங்கினவோ, தெளிவினுள்ளே யந்தரங்கலந்ததுண்டோ வனுபவமுரை செய்வாயே (எ-து)—பேதரகிதமான சவானுபவத்தெளிவின் கண் யாதானும் பேதம்வந்து கலந்ததோ? இஃதெனக்குத்தெரியும்படியாக வுனதனுபவத்தைச் சொல்லுதி (எ-று).

விடாமலெனின், வினையென்கொண்டு முடியவேண்டும். அங்ஙனமின்றே, மைந்தனென்னும் பெயர்கொண்டுமுடிவதால் விடாதவெனப்பெயரெச்ச மாக்கிலும். வலிந்துமாற்றிப்பொருள்கொள்வதினுமிதுநேரானதாவென்க. சாட்சிமாத்திரமா நின்றயோ வென்னுங்கால் ஓகாரம், சீவேசராகிய கற்பிதத்தை விட்டென்றற்றொடக்கத்தொழிந்தசொற்களைத் தருதவினொழியிசை. சகச சமாதியாலன்றி யதலாச்சந்தேகங்களினினவாதவினதனை யுணர்த்தச் சிந்தையிலையமெல்லாந் தீர்த்தவாவெனவும், பேதரகிதமே தெளிவாதவின் தெளிவினுள்ளேயெனவும், விகற்ப புத்திசற்றேவருத வியல்பாதவின், அந்தரங்கலந்ததுண்டாவெனவும், நினதனுபவமுரைத்தாலன்றி யிவற்றைத்தெரிந் தகற்றற்கொண்ணுமையின், அனுபவமுரைசெய்வாயே யெனவுங்கூறினார்.

(க-து.) களங்கமற்ற வனுபுதியாகிற கண்ணுடியிலழுக்குப்படித வியல்பாதவெனத் தெரிந்தவராதவி னிங்ஙனம் வினவினாரென்பது. இதுசோதனை. (ங)

ச - கவி. அ - கை.

[தனதனுபவ வினோத வுல்லாசத்தைத் தானே தனக்குள் கண்டு வியப்புற் றுசிரியரைப் புகழ்ந்து துதிக்கின்ற நென்பதை யிக்கவிழிற் கூறுகின்றார்.]

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி பெய்தாய் சனனவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்க ளுனதரு ளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றேன்றி மனவிழி தெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தா லுண்டோ.

(இ-ள்.) எனவுரைத்தருளு மாசானிருபதம் வணங்கி (எ-து)—என்று வினாவிய ஞானசிரியரதுபய பாதங்களையும் வணங்கி, எந்தாய் சனன வன் காட்டின்மோகத் தமத்தெழுபேதப் பேய்கள் (எ-து)—எமது கர்த்தனே பிறவியாகிய கொடிய வனத்தின்கண் முடிய மோக மென்னு மிருளிலெழு தற்குரிய பேதமாகிற பேய்க்கணங்கள், உனதருளுதயவெற்பி லுபதேசவ ருக்கன்றேன்றி (எ-து)—உனதருளாகிற வுதயகிரியில் ஞானோபதேசமெ ன்னுஞ்சூரியனுதயமாய், மனவிழிதெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தாலுண்டோ (எ-து)—மனமாகிற கண்ணுக்குத் தெரியும்படியாக மேலான ஞான கிரணங்களெங்கணும் வியாபித்துக்கொண்டாற் கணமேனுந் தங்குமா, ()

சஞ்சிதங்கள் காடுபோலடர்ந்திருத்தலின், சனன வன்காடுனவும், காடுன்னொது வன்னென் றடைகொடுத்தது, எவருந்திகைத்து மீளாத்த கையதென்றது; இதனைத் தத்துவஞானுபலி களறிவான்றி யேனையோர் சற்றமுறியார், இது நிற்க; மோகம், மயக்கம். அதாவது; தேகமுதலிய பிர பஞ்சங்களை மெய்யெனக் காண்டல். அடர்ந்த காட்டுக் கிருளகலாமைபோ ன்று, அடர்ந்த சனனங்கட்கு மோக மகலாமையின், மோகத்தமமெனவும், உடலு முயிரு மபேதம்போற் றேற்றினுஞ் சடமுஞ் சித்துமாதலினெங் கன மேகமாம், இங்ஙனமாய பேதமயமே யன்றி யனைத்து மெங்ஙன மேக மாகலாம், இப்பேதபுத்தி யகன்ற சமயவான்க ளெங்ஙனனுமில்லவே யில் லை. பேத புத்தியைப் பேத மென்றது, குண வாருபெயர். பேதபுத்தி தனி யேறிற்பது கூடாமையி னிங்கே யதனை யுடையோரையென்க. அதனையு டையோ ரத்துவிதி நீங்கலாகச் சமஸ்த மதஸ்தரும். அபேதவாதத்திற் கத் துவிதி யொருவனே யுத்தரவாதி.அவ்விருளை யகலாதுவாழ்தல் பேய்களா மாறுபோன்று, அம்மோகஞ்சற்றமகலாதுவாழ்தல் பேதவாதமாதலின் பே தப்பேய்களெனவும், எழுவென்றது வினைத்தொகை. பேய்க ளெழுந்து சஞ்சரித்தற்குரிய திராக்காலம், அதுபோலப் பேதவாதிகளெழுந்து வாதி த்துத் திரிதற்குரியது மோககாலம், ஆதலின் எழுவெனவுங் கூறினார். இது பந்தத்துக் கியைவதுபற்றியென்க. அருளின்றியக்கண் ணுபதேசமெழாது, உதயகிரியின்றியக்கண் ளூரியோதய மெங்ஙனமாம், ஆதலின் உனதருளு தய வெற்பெனவும், பூதகூரிய னுதித்துழியன்றி யூனக்கண்காணவறியாது, அதுபோல ஞானகூரியனுதித் துழியன்றி யகக்கண் காணவறியாது ஆதலின் உபதேசவருக்கன் றேற்றியெனவும், கண்ணில்லாவிடத்துப் பூதகூரியோ தயத்தாலென்னபயன், அதுபோலப் பரிபாகமனமில்லாவிடத்து ஞானகூ ரியோதயத்தாலென்னபயன், ஆதலின் மனவிழிதெரியவெனவும், இவ்விரு கூரியரெழினுஞ் சோரர்முதலிய சத்துருக்கள் பதுங்கற்கிடஞ் சற்றுண்டா யினு முண்டாகலாம், தமது கிரணங்க ளெங்கணும் பரவி னப்போதிடமெ ங்கே, இடமின்றாகவே, அவர்களுளரோவென்பார், கதிர் பரந்தாலுண்டோ வெனவுங் கூறினார். இது விடுதிக்கியைவதுபற்றியென்க. உண்டோவென் பதெதிர்மறை. உண்டோவென்னுங்குறிப்பு வினைமுற்றுக்கெழுவாய், பேத ப்பேய்கள். சனனவன்காடு, மோகத்தமம், பேதப்பேய்கள் இவைமூன்றும், இவற்றிற் கெதிர்மறையாய அருளுதயவெற்பு, உபதேசவருக்கன், மன விழி, ஞானவான்கதிர் இவைநான்கு முருவகம். இக்கவியிற் கூறியது நிச் சயஞானமன்று பிரத்தியட்சஞானத்தை. எவ்வுயிருமறிவையன்றியில்லை, அறிவன்றோ வுடனேறு நாடுனென்பது. அந்தவறிவுதானே, தேகோகமுதல் சிவோக மிறுதியாக நின்றது. வேறெனின் காட்டவேண்டும், கூடாதெனி னொத்துக்கொள்ளவேண்டும். இன்றெனி னறியா திருக்கவேண்டும். ஆதலி ன், தேகமுதல் சிவம்வரையு மிவற்றை யகமெனிலிவை யகமாகுமா,இவை

யயலன்றோ, இது ஞானமாகுமா, அறிவு தன்னையேதானெனச் சுருதியுத் தியாலோர்தல், நிச்சயஞானம். அது சுசாதி முதலிய கற்பனை யற்றதெனத் தேர்தல், அபர ஞானம். அதனையுள்ளவாறு காண்டல், பரஞானம். திரிபுடியனைத்துஞ் சின்மாதிரிமா விளங்கல், திரஞானம். இங்ஙனமிருத்தலினை மறுப்பார், அறிஞரெனப்படினு மேற்பதெங்ஙனம். (ச)

ரு - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனம் துதித்தமாணக்க னொசிரியரைநோக்கி யின்னுமடியேனைத் திருத்தவேண்டியதுளதே லதனைத்தெரித்தருள வேண்டிமென் றிரந்துகேட்டதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மந்திர மூர்த்தி தன்னான் மாற்றிய பேய்போனாலு
மெந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவரா வகைசெய் வார்போன்
முந்தியுன் னுபதே சத்தான் மோகம்போனாலு மையா
புந்திரின் றுறைக்க வின்னும் புகலுவிண் ணப்பமுண்டே.

(இ-ள்.) மந்திரமூர்த்தி தன்னால் மாற்றிய பேய்போனாலும் (எ-து)—மந்திரக்காரனாலே புத்தியை விகாரப்படுத்திய பேய்நீங்கினும், எந்திரமெழுதிக்கட்டி யினிவராவகை செய்வார்போல் (எ-து)—எந்திரஸ்தாபிதஞ் செய்து அந்தப்பேய் மீண்டுமெனுகாவண்ணந் தக்கதந்திரஞ் செய்பவர்களைப்போல, முந்தி யுன்னுபதேசத்தால் மோகம்போனாலும் (எ-து)—முன்னரே தேவரீருபதேசித்ததாலுதித்த ஞானஞ்சிரியனால் மோகவிருணீங்கினும், ஐயாபுந்திரின் றுறைக்கவின்னும் புகலும் விண்ணப்பமுண்டே(எ-து)—ஐயனே யெனது புத்தியான தப்பிரமத்தி லுறைந்திருக்கவேண்டி யடியேன் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டிய விண்ணப்பஞ் சிலவுள் (எ-று).

சிற்சில தடுமாற்றந் தனக்குளே தோன்றலைப்பற்றிப் புந்திரின் றுறைக்கவின்னும் புகலும்விண்ணப்பமுண்டேயென்றார். (இ)

சு - கவி. அ - கை

[துரியாதீதமாகக் குருவைக்காண்டலி னிவரைச் சிவமெனக்கருதித் தேவரீர் யாதுபற்றிப் பிரமம் மனோவாக்குக் கெட்டு மெட்டாதென் வேதத்திற்சுறினீ ரதனைத் தெரிவிக்கவேண்டிமென்று மாணக்கன் வினாவியதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆகமப் பிரமா ணத்தா லறியென்றும் வாக்குக் கெட்டா
தேகமாம் பிரம மென்று மிதயத்தா லுணர்வா யென்றுஞ்
சோகமா மனதிற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் சொன்னீர்
மோகமா மிரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்தி டரே.

(இ-ள்.) ஆகமப்பிரமாணத்தா லறியென்றும் வாக்குக்கெட்டா தேகமாம் பிரமமென்றும் (எ-து)—அஷ்டவிதப்பிரமாணத்து ளொன்றாகிய சத்தப்பிரமாணத்தா லறிவாயென்றும் மீண்டுமந்தச் சத்தப்பிரமாணத்தாலந்த ஏகமாகிய பிரமமுனக் கெட்டாதென்றும், இதயத்தாலுணர்வாயென்றுஞ்

சோகமாமன திற்கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ்சொன்னீர் (எ-து)—மனத்தாலறிவாயென்றும், மீண்மெந்தச்சோகமாகிய மனத்தினாலந்தச்சுயஞ்சோதியாகிய பிரமமுனக்கெட்டப்படாதென்றும் பூர்வத்திலீசனாகநின்று வேதத்தைச்சொன்னீர், மோகமா மிரண்டசங்கை முளைத்தன பறித்திடரே (எ-து)—இப்போதடியேனுக் கந்தமயக்கமான விரண்டசங்கைகளென தகத்திலுதித்தன வவற்றை மெல்லத் தேவரீர் களைந்தருளவேண்டும். ()

பிரமசொருபம்; வாக்குக்கெட்டு மெட்டாதென்றும், மனதுக்கெட்டு மெட்டாதென்றுமாதிரி லசரீரியாகநின்று வேதங்கூறினது நீரன்றோ? அன்றெனில், இப்போதடியேனுக் கவ்வேதத்தி னரியரகசியங்களை யெல்லாம்வெளியாக விளக்கிவித்தது நீரன்றோ? ஆதலின், நீரேயென்பதைத் தோன்றாவெழுவாயாக்கிலும். சொன்னீரென்பதற்கு வேறுவினைமுதலின் ருதல் பற்றியென்க. அன்றுசொன்னவர் நீராதலினின்றுவிளக்கற்கு நீரானீர், ஆதலின் பரமசிவமே குருமூர்த்தமென்பதற் கையமின்று. இந்நூலில்தானே மாணக்கன்; “ஈசனுமாயருவாயுருவாகி யெழுந்தருளுங்குருவே” என்றான். என்னை? “மறைமுடியதனில் விளங்கிடுமொளியே மனிதரைப் போல் வந்ததெனுமென், சிறைதவிர்த்தாண்ட சிவப்பிரகாசதேசிகன்.” என்று சாந்தவிக்கசுவாமிகள் கூறுதலின். இன்னும் பலருஞ் சொல்லினர். இங்ஙனமிருப்பதுபற்றி வேதத்திற்கூறியதன்றி யில்லாததைச்சொல்வதன்று. விபரமாகப்பின்னர்க்கூறுதும். (சு)

எ - கவி. ௮ - கை.

[முன்னர்ப் பிரமம் வாக்குக்கெட்டா தென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால் வஸ்துநிர் ணயங்கூ டாதே யுற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன் ருத லாலே குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே யிற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய் நீயே.

(இ-ள்.) மற்றைமுப்பிரமாணத்தால் வஸ்துநிர்ணயங்கூடாதே(எ-து)-சத்தப்பிரமாணத்தா லன்றியும்; எனைய பிரத்தியட்சம் அனுமானம் உபமானமென்னு மூன்றானும் பிரமவஸ்து இன்ன நிலையதென யாவரானுரிச்சயிக்கவொண்ணது, (எனெனில்,) உற்றதோர்விடயம்பூத முபயமன்றத லாலே குற்றமாம் (எ-து)—எதிரிற்காணவுற்றது பிரத்தியக்ஷமாகத்தருவதெனின் அஃதோர்விடயமாம் அனுமானிக்கத்தருவதெனின் தனதுகாரியத்திற்குத் தானோர்காரணமாம் உபமானிக்கத் தருவதெனின் தனக்கோருபமானமேண்டலி னிரண்டாம் இங்ஙனமெல்லாந் தானன்றாய் விளங்கலின் இவற்றை யதன்மேலேற்றிக்கூறுவது குற்றமன்றோ ஐயமின்றிக் குற்

றமேயாம், குணவிசேடங் கூடாமலிருக்கையாலே யிற்றது வாக்குக்கெட்
டாதென்பதுமறிவாய்நீயே (எ-து)—இங்ஙனமாய் வப்பரவஸ்து தன்பாற்
பிரத்தியட்சமுதவிய குணவிசேடங்களைப் பிறரேற்றிக் கூறினுந் தானவற்
ற்றிற் குடன்படாதிருத்தலின் வேதமாகிய சத்தப்பிரமாணத்துக் கெட்டப்
படாதென்று கூறுவதையு நீயறிதி (எ-று).

மற்றமும்பிரமாணத்தா லென்றதனால், சத்தப்பிரமாணத்தா லன்றியு
மெனக்கொண்டாம். மற்றையென்பது கடைக்குறை. நாதாதீதமாதலிற்
சத்தத்தானும், திரிபுடிகிதமாதலின் பிரத்தியட்சத்தானும், காரணகாரிய
ரகிதமாதலின் அனுமானத்தானும், சுசாதி, விசாதி, சுகதபேத மிறந்தாத
லின் உபமானத்தானும் எங்ஙனமெட்டப்படும். படுமென்றிற் குற்றமாம்; ஆத
லிற் குற்றமாமெனவும், பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம், உபமானம், சத்தம்
என்னு மிந்நான்கையும் பிறரதன் மேலேற்றிக்கூறினுந் தானன்றாதலின்
உற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன்றாதலாலே யெனவும், இம்மூன்றும்
வேதத்தையன்றி யில்லாததால், வாக்குக்கெட்டாதெனவுங் கூறினார். குண
விசேடமென்பது* மீ மிசைப்பதம். குணவிசேடமென்ப திந்நான்கையு
மெனக்கொள்க.

(உ-ம்.) புனிற்றிளங்கன்று, மீமிசைஞாயிறு, நாகிளங்கமுகு, உயர்ந்
தோங்குபெருவரை, என்பன மீமிசை.

வினா:—ஏனைய அருத்தாபத்தி, அபாவம், ஐதீகம், சம்பவமென்னு மிந்
நான்கானு மெட்டாதெட்டலா மென்றதெதென்ன?

விடை:—அருத்தாபத்தி; குறியாலுணர்தல், குறிகடந்தாதலின் கூ
டாது. அபாவம், இல்லாமை. நான்குகாலத்துஞ் சதோதயமாக விளங்க
லின் கூடாது. ஐதீகம்; தொன்றுதொட்டு வழங்கல். சகசீவபரம்போலத்
தொன்றுதொட்டு வழங்கலன்று. தொன்று, தூதனம் என்னுங்காலங்கட்
கதீதமாதலின் கூடாது. சம்பவம்; ஒன்றன்கூட்டம், பலவினீட்டம், திரி
பிளக்கமெனப்படல். அது பிண்டப்பொருளுமன்று பிண்டித்தபொருளு
மன்று, ஆதலிற் கூடாது, இது பற்றியென்க. இங்கே பிரத்தியட்சமெனல்,
ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்தை. பிரத்தியட்சம் - தரிசனம். அனுமித்தல் -
அனுமானம். அருத்தத்துக்காபத்தி வரல் - அருத்தாபத்தி. என்றுமுண்
டெனல்-சம்பவம். இன்றெனல்-அபாவம். இகம்-இயதி, ஐதீகம்.

(க-து) இன்னின்ன வேதுக்களால் வாக்குக்கெட்டாதென்பது. இத
னைமறுத்தற்கேதென்ன? வலியுளர்போற் காட்டுவார், அர்த்தவாதியரவ்
லர். உற்றதோர் விடயம்பூத முபயம் வஸ்துவன்றாதலாலே மற்றை மும்
பிரமாணத்தால் வஸ்துநிரணயங் கூடாதேயெனவும், கூடாவிடத்திவை
குற்றமாம், இந்தக்குற்றமாந் குணவிசேடங்களைக் கூட்டினுங் கூடாமலிரு
க்கையாலே யெனவும், ஆதலி னின்றதுவாக்குக் கெட்டாதெனவுங் கூட்டி
முடிக்க. இவற்றால் நாம் வஸ்து நிரணயம் பண்ணவுங்கூடாது, பண்ணினு

மெட்டாது, என்பது முக்கியத்துணிவு. என்னை? “வேதமுதல் கலைகாட்சி முதலளவைவிரிஞ்சன்முதல் விண்ணோர்செய்யுஞ், சோதனையுளகப்படாச் சோதியுனைச்சோதிக்கத் துணிந்தேனந்தோ” என்று திருவிளையாடற் புராணத்துள் பாஞ்சோதி முனிவர் கூறுதலின். (எ)

அ - கவி. அ - கை.

[எட்டாதெனக்கூறியவேத மெட்டுமெனமீண்டுங்கூறும், ஆயினு மில்விரண்டுவிதமு மின்னின்னவேதுவிதம் கூடுமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வாக்கியந் தனக்கெட்டாத வஸ்துவென்றுரைத்த வேதம் வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வஸ்துவைக் காட்டிற் றன்றோ வாக்கியங் களிலே மான மாவதே தென்றா யாகில் வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள்பொய் யாநீ கேளாய்.

(இ - ள்.) வாக்கியந்தனக்கெட்டாத வஸ்துவென்றுரைத்த வேதம் (எ-து)—வாக்குக்கெட்டாதது பரவஸ்துவெனக் கூறிய வந்தவேதமே, வாக்கியவிருத்தியாலவ் வஸ்துவைக்காட்டிற் றன்றோ (எ-து)—ஒருவன் கேட்ட வாறு நில்லாதவ்வாக்கியத்தைச் சிரவணமனஞதிகளாலையந்திரிபறவிர்த்தி செய்வதின லஃதவ்வஸ்துவைக்காட்டினதல்லவா, வாக்கியங்களிலேமான மாவதே தென்றாயாகில் (எ-து)—இங்ஙனமிருவகையாகக்கூறிய வாக்கியங்களில் யாது சிறந்ததெனக் கேட்டுதியேல், வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள் பொய்யாநீ கேளாய் (எ-து)—இவ்விரண்டு வாக்கியமு முண்மையே வேதங்கள் பொய்சொல்லுமா சொல்லாவே இதனையாங்கூற நீ கேளுதி (எ-று).

வாக்கியவிருத்தி, வாக்கியார்த்தம் விளங்கமுயறல். அதாவது; சொல்லெலாம் பொருளாம்வண்ணஞ் சிரவணமனஞதிகளா லையந்திரிபறமுயறல். இங்ஙனம்விடாது முயன்றால்வஸ்துவைக் காட்டுமோ, காட்டாதோ? காட்டாதெனின், தீவிரதரமெற்றிற்கு காட்டுவது திண்ணமாதலால், காட்டிற் றன்றோவென விறந்தகாலத்தாற் கூறினார். அது ஏறும்பு முட்டைகொண்டு திட்டையேறின் என்றும்போலும். வாக்கியவிருத்தி செய்ததினால் மகான்களுக்கு வஸ்துவைக்காட்டிற் றெனப் பொருள்கொள்ளின், அப்போது காலவமுபவமெதென்று. வாக்கியவிருத்தி செய்யினும் வஸ்துவைக்காட்டாதது அபக்குவங்காரணமாதல்பற்றி. ஆயினும், எங்ஙனமேனும் காட்டிவிடும். இத்திண்ணநோக்கித் “தெய்வத்தா வாகா தெனினு மூயற்சிதன், மெய்வருந்தக் கூலிதரும்” எனவும், இன்னும், “ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலேவின்றித், தாழாது ஞற்று பவர்” எனவுங்கூறினார் திருவள்ளுவர். காட்டும் காட்டாதென்றது அவரவர் முயற்சியளவும் பக்குவ வளவும் பற்றி. ஆதலினிரண்டுமெய்யேமறைகள் பொய்யாவென்றார். வேறாக்பாடமோதவியையினேற்க? உபாதேயங் காண்டலா லுபாதானந் தக்க

முயல்வாற் காணுததற்கேதென்னை. உபாதேயம், விடயம். உபாதானம், ஞானம். இவ்விரண்டு மபேதம்.

(அ)

கூ - கவி. அ - கை.

[சுருதி காட்டாமல் காட்டு மென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்,]

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல னல்ல னென்று
என்பனைக் கேட்ட நேர மவன்வெட்கி மௌன மாளு
ளென்பது போல நீக்கி யிதன்றிதன் மெனச்சே டித்த
பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் பேசும் வேதம்.

(இ-ள்.) தன்பதியல்லாப்பேர்க டமையல்ல னல்லனென்றுள்(எ-து)—
தனது நாயகனல்லாத பேர்களை யிவனா விவனா நினது நாயகனென்பிற்
ர் வினவுந்தோறு மிவனல்ல னிவனல்லனென்று சொல்லிக்கொண்டுவந்
தாள், அன்பனைக்கேட்ட நேரமவன் வெட்கி மௌனமாளு ளென்பதுபோ
ல(எ-து)—முடிவிலையகனைக்கேட்ட வக்கணத்தே யவன் நாணமுற்றுப் பே
சாதிருந்தனனென் றுலகத்தார் கூறுவதுபோல, நீக்கி யிதன்றிதன்மெனச்
சேடித்த பின்பரப்பிரமந்தன்னைப் பேசாமற் பேசும் வேதம் (எ-து)—ஒவ்
வொரு தத்துவத்தையுந் தனித்தனி விசாரியா நிற்புழி வேதமான திதல்ல
விதல்லவென்று சென்று முடிவிலினிக்கூற விடமின்றி மிஞ்சி நின்ற பரப்
பிரம வஸ்துவை யுணர்த்தாம லுணர்த்தும் (எ-று).

மனம் புரிந்தானை மருவிடவேண்டித் தன்மனைக்கண் மாமனழைப்பி
த்துழி யவன் தோழரோடுங் கூடியிருக்க, அக்கவியாணப்பெண்ணை யவள
து தோழிக ளிவனா விவனா நினது நாயகனென்னுந்தோறு மல்லவல்லவெ
னக்கூறி முடிவி லிவனாவெனக் கேட்க விடையின்றி மௌனமாளுனென்
பதைதீகம். இதனைத் திருட்டாந்தமாக்கினார், வஸ்து இதுபோன் றிருத்த
லின். என்னை? “ஆணல்லன் பெண்ணல்ல னல்லாவலியுமல்லன், காணலு
மாகாணுளனல்ல னில்லனல்லன்” என்று சடகோபர் கூறுதலின். இன்
னும், “உருவன்றருவன் றுளதன்றிலதன், நிருளன்றொளியன்மென நின்
றதுவே” என்றாரருணைகிரிநாதர். “அல்லல யல்லல யீதெனவரு மறைகளு
மன்மைச், சொல்லினாற்றுதித் தினைக்குமிச் சுந்தர னாடற்கு, எல்லையாகு
மோ வென்மொழி” என்றார்பரஞ்சோதி முனிவர். தானறிவு அவனின்ப
மாதலின், அவன் வெட்கி மௌனமாளு ளெங்ஙனமோ; அங்ஙனந் தத்து
வக் குழாங்களை நியதிக்களைந்து சென்றதறிவு, பிரமமானந்தமாதலிற் பேசா
மற்பேசும் வேதமென்றார். சிற்றறிவும் சிற்றின்பமு மௌனமாக்குழிப்,
பேரறிவும் பேரின்பமு மௌனமாக்கற் கிடைப்புமென்னை, கேட்பானேன்.
எனவே, அறிவே சுகமெனக்காட்ட நின்றது. ஆதலி னறிவானந்தமென்
றார் கண்டோர். அறிவுதன்னை யயலாகக் காணுங்காறுமானந்தந் தனக்கய
லாகக்காணும். அறிவைக்கண்டார்க் கானந்தமயவன்று தானே யானந்தம்.

எங்கெங் கின்பஞ் செனிக்கின்றதோ, அங்கங் கறிவைக் காணின் மோனமாம். ஆதலின் “மோனமென்பதுஞானவரம்பு” என்ற எவ்வையார். அங்கங் குபாதியைக் காணின், மாளாமோகமாம். மௌனமா மென்பார் பேசாமற்பேசும் வேதமென்றார். மௌனமாவது; அல்லவல்லவெனற் கெல்லை. இன்னும், பேசிக்கொண்டேவந்து பேசாமனிற்றல் காட்டிக்கொண்டேவந்து காட்டாமனிற்றலெனினுமமையும். இதனைக் குருசீட வனுபவ வகையுட் காண்க.

(க-து.) சுருதிகாட்டாமல் காட்டல், அல்லவல்லவெனக் கூறிக்கொண்டே வந்தயாந்து நின்றலென்பது. அங்ஙனநின்றலனுபூதி முடிபு. இதனை யறியார் பல பிதற்றியு மென்னை ? (க)

க0 - கவி. அ - கை.

[இதுகாறு முதற் சங்கைக் குத்தரங்கூறி, இனி யிரண்டாஞ் சங்கைக் குத்தரங் கூறுவான் வேண்டி மனமினையதெனத் தெரிவிக்க வதனுற்பத்தியை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முந்திய சங்கைதீர மொழிந்ததை யறிந்து கொள்வாய்
பிந்திய சங்கை தீரப் பேசுமுத் தரநீ கேளா
யிந்தியங் களுக்கி ராச னிதயமா மதினெண் ணங்கள்
புந்தியு மனமு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும்.

(இ-ஊ.) முந்திய சங்கைதீர மொழிந்ததை யறிந்துகொள்வாய்(எ-து)-முதற் சங்கைக் கையந்தீர விடைந்ததை யறிந்துகொள்ளுதி, பிந்திய சங்கைதீரப் பேசுமுத்தர நீ கேளாய் (எ-து)—பின் சங்கைக் கையந்தீரக்கூறு முத்தரத்தை நீ கேளுதி, இந்தியங்களுக் கிராசனிதயமாம் (எ-து)—மன முதலிய விந்திரியங்களுக்குத் தலைவனாயிருப்பது ஞானமாம், அதினெண்ணங்கள் புந்தியுமனமு மென்றே புறத்தகத்துலாவியாடும் (எ-து)—அதினது சங்கற்பங்கள் புத்தியெனவும் மனமெனவுங் கூறப்பட்டுப் புறம்பிலுமகத்திலு முலாவி நடமாடும் (எ-று). “

இந்தியங்களுக் கிராசன் மனமெனின், புந்தியுமனமுமெனச் சொல்லாதிருக்கவேண்டும். சத்தப்பிரகரணமுதலிய கட்டளைகளில் ஞானம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், எனக் கூறியிருக்கின்றது. ஆகாயத்திலாகாயம், ஞானம். ஆகாயத்தில் வாயு, மனம். ஆகாயத்திலக்கினி, புத்தி. ஆகாயத்திலப்பு, சித்தம். ஆகாயத்திற் பிரிதிவு, அகங்காரம். அங்ஙனங்கூறியது மின்னகாரணம் பற்றியென்க. எனவே, மனமுதலிய நான்குமறிவின் ஸ்பரிப்பென்றாயிற்று. அன்றேல், அறிதல் தர்மமில்லாதிருக்கவேண்டும். இருப்பதால் மறுக்கற்பாற்றன்று ஞானயின்றியாது நிகழும். யாதுண்டு இனசூதலினேற்றற்பாலதே ஆதலி னிதயத்தை ஞானமென்றும். அதினெண்ணங்கள் புந்தியுமனமு மெனவே, அதனது புடைபெயர்ச்சியி னவசரரிலைகளையன்றி மனமும் புத்தியுமோர் முதலன் றெனக்குறிக்கக் கூறியதாகக்

கண்டாம். எவ்வயிருந் தேகோகமா நிற்கலின் தேகத்துக்குப் புறம்பகமெனவும், அகத்தில் மனமிச்சா ஞானமாக நின்றுழறலும், புறத்தில் புத்திபல கிரியைகளாக நின்று நடித்தியற்றலும் பற்றி யுலாவியாடுமெனவுங் கூறி ஞர்.உலகத்தா ரவனவன் புரிதொழிலைக்கண்டு வியப்பதும் இகழ்வதும் புத்தியையன்றி மனதை யன்று. வினோத லேலையைக் கண்டு இவனது புத்தியென்னசிறந்ததெனவும், இழிதொழிலைக்கண்டு இவனது புத்தியென்ன மடமையெனவுந் தொன்றுதொட்டு வழங்கலினிதுவே சான்று. புத்தியுமனமுமென்க்கூறியவற்றின்புடை பெயர்ச்சிகளாகிய வுலாவியாடுமென்பவைகளை முன்பின்கைக்கூறினும், புறத்தகத்தென்றதனால் மாற்றிப் பொருள்கொள்ளின் வழுவன்று. மனமாவது; சம்சய நிச்சய சாஞ்சலிய அபிமானங்களில், சம்சயமாதலினாலும், அறிவின்புடை பெயர்ச்சியாதலானுமிஃதோர் முதலன்று. அன்றேனும், முதலாக நடித்தலினிதனை வினைமுதலாக்கியெட்டுமெட்டாதென்றற்குக் கூறவந்ததா விதனதுநிலையினையதெனக் காண்க.

(க-து). மனமென வினையதென வறிவித்ததென்பது. புத்தியைப் புத்தியெனல் மெலித்தல் விகாரம். உரையிற் கோடலென்னு முத்தியால், புறத்தகத் தென்பதைப் பகிர்முக மந்தர்முகமென்றாக்கிப் புத்தியுமனமு மிவ்விருமுகத்தில் யாதானு மொன்றிலேனு முலாவியாடுவ தியல்பாத லெனக் கொண் டிங்ஙனங் கூறினாரெனினு மமையும். பகிர்முகம்; பொன்னைப்பணியெனவும், பழுதையைப் பாம்பெனவுங் கோடல். அத்தர்முகம்; பொன்னைப் பொன்னெனவும், பழுதையைப் பழுதையெனவுங் கோடல். கொள்ளவே, சுத்த புத்தி சுத்த மனம், (எ-ம்)—அசுத்த புத்தி அசுத்த மனம், (எ-ம்)—பாகுபடுத்திடம் பெறலாயிற்று. இதனைப்பின்வருவதாற்காண்க.)

கக - கவி. அ - கை.

[முன்னரிதயமென்ற ஞானம்; விருத்தியெனவும் சிதாபாசனெனவு மிருபாலதாய முறையை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உன்முகம் போற்கண் ணுடிக் குள்ளொரு முகங்கண் டாற்போற் சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும் நின்மல விருத்தி யந்த நிழல்வழி யாயு லாவுந் தன்மநன் மகனே யித்தைத் தானன்றோ ஞான மென்பார்.

(இ-ள்.) தன்ம நன்மகனே உன்முகம்போற் கண்ணுடிக் குள் ளொரு முகங் கண்டாற்போல் (எ-து)—அறம் வழுவின்றிய சற்புத்திரா உனதுமுகம்போலொருமுகங் கண்ணுடியிற் காணப்படுமாறு போன்று, சின்மயவடிவின்சாயை சித்துப்போற் புத்திதோன்றும்(எ-து)—சின்மாத் திரமாக விளங்குஞ் சைதன்யமானது புத்தியிற்றானே காணப்படுமாறுபோன்று சாயாரூபமாகப்பிரதிபலித்துக் காணப்படும், நின்மலவிருத்தியந்த நிழல்வழியாயுலாவும் (எ-து)—மேற்கூறிய சைதன்யமென்னு நின்மலவிருத்தியானது அந்

தச் சாயாரூபவழித்தாகவே யுலாவிக்கொண்டிருக்கும், இத்தைத்தானன் றே ஞானமென்பார் (எ-து)—இதையல்லவா சத்துக்கள் ஞானமெனக் கூறுகிற்பர் (எ-று).

இங்கேசாயையென்றது, சிதாபாசனை. ஆடியால் முகம்; பிம்பம் பிரதி பிம்பமெனப்பட்டாற்போலப், புத்தியால் சைதன்னியம்; விருத்தி சிதாபாச னெனப்பட்டது. ஆடியாலன்றி முகத்திற்குமாறும் பிரதிபிம்ப முகமென வருமா, அதுபோலப் புத்தியாலன்றிச் சைதன்யத்திற்குமாறும் சிதாபாச னெனவருமா? வந்ததால், சைதன்யம் விருத்தியெனப் பெயர்பெற்றது. இங்கே புத்தியென்றது பகிர்முகநோக்கத்தை. அதில், தோற்றியசித்தைச் சாயையென்பதிலையமுளதேற் சோதனையிந்காணலாம். எங்கெங்கேநானெ னலுண்டோ வங்கெல்லாஞ் சிதாபாசனன்றோ? சிதாபாசனென்னுஞ் சீவ னென்னினு மொக்கும். அறிவு நானலதை நானென்றதனாலிக்கற்பிதப்பெய ர்கள். தனக்கு வந்தன. இந்த வறிவு சுயஞ் சைதன்யத்தின் பிரதிபலனமா கச்சோதனையில் முடிவதா லிதனைச் சாயையெனவும், இஃகத்திஷ்டானமா கக்காண்டலி னிதனைச் சித்துப்போலெனவும், சாத்தனென்னுஞ்சொல் தன்பால் புடைபெயர்ச்சியின்றியக்கண் பெயரெனவும், ஆகியக்கண்ணெழு வாயெனவு மெங்ஙனமாயிற்றே வங்ஙனமே சிதாகாயமானது; புத்தியில் சித்துபோற் சாயையாகப் பிரதிபலித்தலாகிய புடைபெயர்ச்சியைத்தன்பா லில்லாவிடத்துச் சின்மயவடிவெனவும், உடையவிடத்து நின்மலவிருத்தி யெனவும், அல்லது விருத்தியெனவும் பெயர்பெறும். இங்ஙனமாதல்பற்றி யிப்பெயர் தந்தனரெனவும், நீரைவிட்டகலாதகான லெங்ஙனமோ அங்ங னம் அக்கற்பிதவறிவினின்றிறின்மலவிருத்தியகலாதுலாவலின், நின்மல விருத்தியந்த நிழல்வழியாயுலாவுமெனவும், இங்கே நிழலென்பது சிதாபா சனை. இச்சிதாபாசன் கற்பிதவறிவன்றியும், இக்கற்பிதவறிவு நின்மலவிரு த்தியன்றியும், இந்தநின்மலவிருத்தி சின்மயவடிவன்றியுமின்றெனச்சான் றோர் கண்டிரைப்பதால் இத்தைத் தானன்றோ ஞானமென்பாரெனவுங் கூறினர். கூறவே, சித்துசம்பந்தஞானமாதலினிதனை விருத்தியெனப் பெ யரிடக்கண்டாம்.

*(க-து.) இனி விருத்தியெனவும், பலமெனவு மெடுத்தாளவேண்டுதல் பற்றி யிக்கவியில் விருத்தியினையதெனக் கூறியதென்பது. (கக)

க௨ - கவி. அ - கை.

[சிதாபாசனையே பலமெனக்கூறி விருத்தியைக் கண்ணாகவும், பலத்தை விளக்காகவு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உருக்கிய தராரீர் நாநா வருவங்க ளானாற் போல
விருத்தியே கடப டாதி விடயமாப் பரிண மிக்கு
மருப்பல விடய மெல்லா மாபாசன் றோற்று விக்கு
மிருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்கா ணாதே.

(இ-ள்) உருக்கியதரா நீர் நாநா வருவங்க ளாலுற்போல (எ-து)—
ருகையிலிட்டுருக்கியதரா நீரானது கட்டிய வச்சின் விகாரவண்ண மெங்
கன நாநாவடிவங்களாகுமோ அங்கனம், விருத்தியே கடபடாதி விடய
மாப்பரிணமிக்கும் (எ-து)—சித்துசம்பந்தஞானமே சடசம்பந்தமானின்று
கடபடமுதலிய விடயங்களாக விகாரப்படும், அருப்பவலவிடயமெல்லா
மாபாசன் றேற்றுவிற்கும் (எ-து)—அருமையான பலருபமாகநின் தவ்வி
டயங்களனைத்தையுஞ் சிதாபாசனாகிற சீவன் தெரிவிப்பன், இருட்டினில்
விளக்கும் கண்ணு மில்லாமற் பொருள் காணாதே (எது)—இருட்டிலுள்ள
பொருள்கள் விளக்கும் கண்ணு மின்றியவிடத் தெங்கனங் காணப்படும்
காணப்படாவே (எ-று).

பொருள் காணாதே யென்பது தொகை யொருமை. முன்கவியி லொ
ருமையாகக் கூறிய விருத்தி யென்பது விரைவி லிக்கவியிற் பன்மையாத
ற்கேதென்னென்கொலோ வின்றாதலி னொருமையாக்கினும். பரிணமித்த
லதையன்றி யில்லையெனத் திண்ணமாக்கற்குத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தா
மெனவறிக. என்னை? “சிற்சொருபந்தானே சகசொருபம்” என்று சொரு
பானந்த தேசிகர் கூறுதலின். ஏற்றற்பாலதன்றெனின், பொருளிடங்
காலமயமன்றிச் சகத்துக்குத் தனியே சொருபமென்னை? இன்றெனின்,
தெரிவையன்றி யிம்மூன்றையுங் காட்டவேண்டும். கூடாதெனின், தெரி
வே யாதாரமாகவேண்டும். ஆதாரமாயினும் முதற்காரண மென்னலாமா
வெனின், தெரிவாக முடியாதவற்றைச் சோதனையில் சுயம்பாக முடித்துக்
காட்டலாமே? காட்டப்படாது சூனியமாக முடிக்கின்றதெனின், அன்னி
யோன்னியா பாவத்தா லொன்றிலொன் றின்ற யழியும், அழியினும்,
அறித லழியாமை யாதலால், அந்த வறிவே யிங்கனந் தோற்றுமென்றார்.
மறுப்பதென்னை? அறிவுக்குச் சகத்து சத்தாகக் காண்டலோ, அசத்தாகக்
காண்டலோ? சத்தாகவெனின், அறிவினது சத்தைத் தவிர்ச் சகத்துவேறு
சத்தாகக் காணலாமே? கூடாதெனின், மறுக்கற்க. எல்லா விடயங்களை
யுஞ் சிதாபாசன் பல ரூபமாக நின்று தெரிவித்தலினாலும், அனுபவித்தலி
னாலும் சிதாபாசனைப் பல மெனல் கூடும். கூடவே, விருத்திகண்ணும் பலம்
விளக்கு மென்றாயின. ஆகவே இவ்விரண்டிலொன் றில்லாவிடத் தோர்
பொருளுங் காணாததலா வீரண்டும் வேண்டுமெனப் பெற்றும். இதுபகலி
லன்றாதலி னிருட்டினிலென்றார். அறிவு விகாரியாத நின் தறியின் திரி
புடிகாணுமா? காணுமாயின், தனது விகாரமாம். பிம்ப மெங்கனமோ அங்
கனம் பிரதி பிம்பமாதலின் மயக்கமென்னை? இன்னும், கட்டிய வச்சுக்
கெவ்வெவ்விகாரமோ அவ்வவ் விகாரமார் தராநீரென வுவமை கூறியதும்
பொருந்தும். இவையெல்லாந் தன்னைத்தான் விடாது சோதிப்பார்க்கே
யன்றி யேனையோர்க் கெங்கன முண்மையாம். உருக்கியதராநீர் கற்பித்
வழிச் செல்லாதுழித் திரியுமா அதுபோல, அறிவு தனது கற்பிதவழிச் செ
ல்லாதுழித் திரியுமா என்பதற்கே யிவ்வுமானமென வறிக. பரிணமித்
தல், பால் தயிராதல்போலும். இதனை நான்கு திருஷ்டாந்தத்தினுள் பரி
ணம திருஷ்டாந்த மென்பார். இது சத்தியம். சோதனையிற் காணலாம்,

(க-து.) விருத்தி பலனென வருவகப்படுத்தக் கண் விளக்கென்ற ரென்பது. இது முன் மொழிந்து கோடலென்னு முத்தி. (கஉ)

கங-கவி. அ - கை.

[கண்ணும் விளக்குமாகிய விவ்விரண்டும் வேண்டு மவசரமினையதெனவும், இவற்றொன்று வேண்டுமவசர மினையதெனவு முபமேயத்தோடு விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு விருட்பொருள் காணல் வேண்டுந் தெரிகின்ற பரிதிகாணச் சென்றிடிற் கண்ணே போதும் விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும் [க்கே. புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண் பேரர்

(இ-ள்) எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு விருட்பொருள் காணல்வேண்டும் (எ-து)—எரிகின்ற விளக்கினாலும் கண்களாலு மிருட்டிலுள்ள பொருளைக் காணவேண்டும், தெரிகின்ற பரிதிகாணச் சென்றிடிற் கண்ணே போதும்(எ-து)—பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படுகின்ற சூரியனைப் பார்க்கச் செல்லவேண்டில், கண்ணென்றேபோதும், விரிகின்ற சகத்தைக்காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும் (எ-து)—எங்குமா விரிந்திருக்கின்ற சகத்தைக் காணவேண்டில் விருத்தியும் பலமுமாகிய விவ்விரண்டும் வேண்டும், புரிகின்ற விருத்தி யொன்றேபோது மெய்ப்பொருள் காண்போர்க்கே (எ-து)—அகமாகப் புரிகின்ற விருத்தி யொன்றுமே மெய்ப்பொருளைக் காண்போருக்குப் போதும். (எ-று).

எனவே, கற்பிதரகித வறிவை விருத்தி யெனவும், கற்பிதசகித வறிவைப் பலமெனவும் கூறியதாகப் பெற்றும். பெறவே, ஓரறிவே யில்லதை உள்ளதாக நோக்கலிற் கற்பிதமெனவும், உள்ளதை யுள்ளதா நோக்கலின், எதார்த்தமெனவும் படுதலாலும், ஓரறிவே யீரறிவாக் காணப்படுதலாலும், சகத்தைக்காணவேண்டி லீரறிவும் வேண்டும் தன்னைத்தான் காணவேண்டி லெதார்த்த வறிவொன்றுமே போதும். யாதினாலெனில், சகத்து கற்பித வஸ்து, அதனை யறிவது கற்பித வறிவாகவேண்டும். அவ்வறிவு எதார்த்த வறிவையன்றி வேறன்றாதலி னிரண்டும் வேண்டும். தான் கற்பித ரகித வஸ்து, தன்னைத்தான் காணவேண்டில் ஏதார்த்த வறிவாலன்றிக் கூடாது. தான் கற்பித ரகிதமாகும்போது அறிவுக் கற்பிதரகிதமாகவேண்டும். தன்னைத் தன்னு லறிவதன்றி வேறொன்று லன்றாதலின், புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போது மெய்ப்பொருள் காண்போர்க்கே யென்றார். விளக்குங் கண்ணும்போலப் பலமும் விருத்தியுமெனக்கொள்க.

(க-து.) விளக்குங்கண்ணு மின்றியக்கண் ணிருட்பொருள் விளங்காமைபோலப், பலமும் விருத்தியு மின்றியக்கண் சகத்து விளங்காது. சூரியனைக் காண்டற்கு விளக்கு வேண்டாவாறு போன்று, தன்னைக் காண்டற்குப்

பலம் வேண்டுவதின்றென்பது. மெய்ப்பொருளைக் காணும்விருத்தியாவது, ஐயந்திரிபகலத் தெளிந்த ஞானம். இதனை யறியா ரபரஞானமென்பர். ()

கசு - கவி. அ - கை.

[மனமாவ தித்தகையதெனத் தெரிவித்து; அது வஸ்துவை யெட்டு மெட்டாதென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனமென் பார்கள்
கருத்தெழும் விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினுன் மனதிற் கெட்டும்
வருத்திய பலமா மிந்த மனதிற்கெட் டாது கண்டா
யருத்தமிப் படியென் றைய மகன்று நீ தெளிந்திடாயே.

(இ - ள்.) விருத்தியும் பலமுங்கூடும் விகாரமே மனமென்பார்கள் (எ-து)—சித்துசம்பந்தமான விருத்தியும் சடசம்பந்தமான பலமு மிசிரிப் பித்த விகார ரூபமே மனமெனச் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள், கருத்தெழும் விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினுன் மனதிற் கெட்டும் (எ-து)—அக்முக நாட்டக் கருத்திலெழும் விசாரஞானத் தெளிவுகாரணத்தா லந்தமனதிற் கப்பரவஸ்துவான தெட்டிமெனவும், வருத்திய பலமாமிந்த மனதிற்கெட் டாது கண்டாய் (எ-து)—யாவையும் வருத்துகின்ற பலமே வடிவா நின் றுள்ள வந்த மனதிற் கெட்டாதெனவுங் காணுதி, அருத்தமிப்படி யென் றைய மகன்று நீ தெளிந்திடாயே (எ-து)—மனதிற்கெட்டு மெட்டாதெ னற் கருத்த மிங்ஙனமாமென்று சிந்தித் தையந் தவிர்ந்து நீ தெளிந்திடுக.

சிற்சடவடிவ மனமெனற்கு விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனமென்பார்களெனவும், கருத்தாக வெழும் விருத்தியெனப் பதம்பிரி த்து, இனிப் பகிர்முகமாகாதிருக்குது மென் றக்கரையோ டெழும்விருத்தி யெனப் பொருள் கொள்க. இது உரையிற் கோடலென்னு முத்தி. இங்கே கணக்கென்றது விபரம் அல்லது காரணம். விருத்திரூபமாயது சுத்தமன மெனவும், பலரூபமாயது அசுத்த மனமெனவும் பொருள்கொண்டெட்டு மெனவும், எட்டாதெனவுந் திண்ணம்பற்றிக் காணுதியென்பதைக் கண்டா யெனவுங் கூறினார். இங்கே யருத்தமென்பது சாம்பிரதாயப் பொருள். சிந்தியாதுழி யையமகறலுந் தெளிதலுங் கூடாமையால் சிந்தித்தென வரு வித்தாம். எங்கணும் பரிபூரணமா நிறைந்துள்ளது சைதன்யமாதவின் “உள்ளத் திருந்து மொளித்தான் பரன்” எனவும், “பொன்னுல கத்தினிற் புவியி லந்தரத், தென்னுடை யுட்புறத் திலங்குகின் றது, மன்னுசின்சோதி யே வடிவம் யாவுமாய்த் துன்னுவது” எனவும், “உலகெது யாமா ரென்ன வற்றுநின் றுணரு மட்டுங், கலகமார் பிறவி மோகங் கங்குல்போல் மூடி நிற்கும், அலகிலா வுலகும் யாழு மழிவில்சிற் சோதி யன்றோ” எனவுங் கூறினர் சான்றோர் பலரும். கழுத்தளவா நின்னுள்ளோ னிதபாற் கட லென் றெண்ணுது மறந்துழித் தண்ணீரெங்கே யெங்கேயெனத் தாகமே விட்டலைவான் போன்று தான் சித்தாயிருந்தும் மனந் தவித்தவினெட்டா

தெனவும், அங்ஙனம் பல்லாழி கால மலைவான் தெய்வகதியாகக் கழுத்தள வா ரின்றதைக் கண் டெளிதிற் பருகித் தணிப்பான்போன்று, இங்ஙனம் பல்லாழி காலம் பற்பலகோடி சென்ம மெடுத்தும் பற்பல வரிய தவஞ்செ ய்து மெட்ட வறியாது தவித்து நின்ற மனம் தெய்வகதியால் தனக்குள் பூரணமா நிறைந்துள்ள சிதாநாயத்தைக் கண் டெளிதி லுபசாந்தமெய்தலி னெட்டுமெனவுங் கூறுவது, கூடுமோ கூடாதோ? கூடாதெனின், இப்போ தெவர் மனமு மல்ல லகலாததா லெப்போ தகலும். சுபாவமெனின், தின சுழுத்தியிற் சுபாவமெங்கே. ஆதலி னனவிற் சுழுத்தியென் றென்றுளது, அதுவாய்க்கி னல்லலென்று மகலும். கூடாதென மறுத்தல் விசாரத்தவறு.

(க-து) மனதுக் கெட்டு மெட்டாதென லிங்ஙனமாய நிலையாலென் பது. சோதனை ஞாயந் தெரியாதா ரிதனை மறுத்தல், தன்போல்வார் களி ப்புக் கங்காந்து திரிதற் கென்க. அசுத்தம்-பகிர்முகம், சுத்தம்-அந்தர்முகம்; என்றுரை கொள்க. (கச)

கரு - கவி. அ - கை.

[இதுகாறு மனோ வாக்குப் பிரம மெட்டு மெட்டாதென்பதைப்பற்றி விளங்கக் கூறினீர், இனி மனம் நிவாததீபம்போ லென்று மிருத்தற் குபாயங் கூறவேண்டுமென்று மாணுக்கன் வினவ வதற் குத்தரமிக் கவியிற் கூறுகின்றார். வேறு.]

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்ன வழிகள் நிந் தேனினியோர் வசனங் கேளீர், சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித்தந் ததாகார மாவதன்றோ சமாதி யோக, முஞ்சலை யொத் தலைவதுதன் சுபாவமாகி யொருகணத்திற் பலவுலகா வுதிக்கு மிந்த, நெஞ்சகம்வஸ் துவிலைசயா நிவாத தீப நிலையடைவதெப் படியோ நீர் சொல் வீரே.

(இ-ள்.) வஞ்சகமில் பரமார்த்தகுருவேசொன்ன வழிகளறிந்தேனினி யோர் வசனங்கேளீர்(எ-து)—களங்கரகிதமான பரமார்த்த குருவேதேவரீ ரணுக்கிரகித்த மார்க்கங்களை யெல்லாந் தெரிந்துகொண்டேன் இனியடி யேனிரந்து கேட்டுக்கொள்ளும் விண்ணப்ப மொன்றுளது அதனைக் கேட் டருளும், சஞ்சலமற் றகண்டபூரணமாய்ச் சித்தந் ததாகாரமாவதன்றோ சமாதியோகம்(எ-து)—மனமானது யாதோர் சலனமுமின்றி யகண்ட பரி பூரணமாகவுந் தன்மயமாகவும் விளங்கவன்றோ சமாதியோக மெனப்படு வது (அங்ஙனமின்றி), உஞ்சலையொத் தலைவது தன்சுபாவமாகி யொரு கணத்திற் பலவுலகா வுதிக்கும் (எ-து)—உஞ்சலைப்போ லலைவது தனது சுபாவமாகி யொருகணத்திற் பலவுலகமாகப் பரிணமிக்கும், இந்த நெஞ்ச கம் வஸ்துவிலைசயா நிவாததீப நிலையடைவ தெப்படியோ நீர் சொல் வீரே (எ-து)—இங்ஙனமாய மன மந்தப் பரவஸ்துவி லைசயாமல் நிவாத தீபம்போன்ற நிலையினை யடைவ தெங்ஙனமோ வதனை யடியேனுக்குத் தெரித்தருளும் (எ-று).

கரவாமல்விளக்கியதால் வஞ்சகமிலெனவும், அநாசிரியரன்றெனற் குப்பரமார்த்தகுருவே யெனவுங் கூறினார். அசையாவென்பது, அடைவ தென்னும் வினையொன்று முடிவதுசிறப்பு. அசையாதவெனத் தொகுத்தல் விகாரமாக்கிப் பெயரெச்சமாக்கினு மமையும்.

(க-து) மனஞ் சற்றுஞ்சலியாரிலையை யடையவேண்டினென்பது. இவ்வேண்டுகோள் சகசரிட்டையில், இன்னுமிவன்பயிலாததாலென்க. உஞ்சலையொத்தலெனது மனதின் சுபாவமாகில் மாற்றினுந்தன்னியல்பா மேயெனின், பற்றுக்களையெல்லாஞ் சின்மாத்நிரமாக்குமளவு மியல்பென் பம். அப்பாலென்னமாம். சிற்சட்பேதந்தவிரின் மனமெனலேது. சிற்சட்பேதங் கற்பிதமன்றிச்சைதன்யத்திலெங்கே. அறிவு வுள்ளும் புறம்புமொரு தகைத்தா விளங்காவரையுமிப்பேதமகலாது. இதனை யிருவகைச் சமாதி யுழைப்பாலன்றி யுணரவொண்ணாது. (கரு)

கக - கவி. அ - கை.

[அவ்வினாவுக்குவிடைகூறுவான்வேண்டி மனதிற்குரியமுக் குணத்தினிலையினையும், அவற்றாலாயபயனையுமிக் கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கருதுமனோ குணமூன்று மூன்றி லொன்று கதித்தெழுந்தான் மற்றிரண்டுங் கரந்து நிற்குந், தருமமிகு சத்துவமே லானபோது சன்மார்க்கமானதெய்வ சம்பத் துண்டா, மருவுமிரா சதமாகிலுல கதேகவாதனையாஞ் சாத்திரவா தனையு மாகு, மருமகனே தாமத மேலான போதி லகரசம்பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே.

(இ-ள்.) கருதுமனோகுணமூன்று மூன்றிலொன்று கதித்தெழுந்தால் மற்றிரண்டுகரந்துநிற்கும் (எ-து)—நினைத்தலையே யியல்பாகவுடையமன மானது மூன்றுகுணமாயிருக்கும் அம்மூன்றில் யாதானுமோர்குணமேலிட் டெழின் மற்றிரண்டுகுணமு மறைந்திருக்கும், தரும மிகுசத்துவமேலான போது சன்மார்க்கமான தெய்வசம்பத்துண்டாம் (எ-து)—சற்கருமத்தால் மிகுந்த சாத்துவிதகுணமேலிட்டவவசரத்தில் சன்மார்க்கமே வடிவாயுள்ள தேவசம்பத்துக்கிடைக்கும், மருவுமிராசதமாகிலுலகதேக வாதனையாஞ் சாத்திரவாதனையுமாகும் (எ-து)—அடுத்தராசதகுண மேலிட்ட வவசரத்தி லுலகவாசனையுந் தேகவாசனையுஞ் சாஸ்திரவாசனையுமுண்டாம், அருமக னே தாமதமேலானபோதிலகரசம்பத்துண்டாகுமறிந்துகொள்ளே (எ-து) —எனதருமையான ஞானபுத்திரா தாமதகுணமேலிட்ட வவசரத்தி லகரசாம்பத்துக்கிடைக்கு மிதனையறிந்துகொள்ளுதி (எ-து).

அந்தந்தக் குணமேலிடலுக்கியைந்த பயனினையதெனவே, மனதுமங் கனமாமென்பது பெற்றும். குணமியைந்தவாறுமனமு நிற்பதால், மனோ

குணமெனப்பட்டது. ஒன்றுமேலுறிலிரண்டு கரந்துரிற்றவியல்பு. அது போலப் பலனுமவவாறியைதவியல்பு. எங்ஙனமெனில், ஐம்பூதங்கட்குந் தனித்தனி சுபாவம் வெவ்வேறு, ஒன்றோடொன்று மிசிரிம்பித்தவிடத்தி லுண்டாஞ் சுபாவமவேறு, அவ் வவற்றிற்குரிய காரணங்களை யுன்னும்போ து சுபாவமென்பதுமாரும், இவையெல்லாம் வஸ்து சோதனையாற் காண லாகு. (கசு)

கௌ - கவி. அ - கை.

[மனதுசத்துவாம்சமாதலா லந்நிலையிலமாறாதுநிதிநிதி னிர்வி
கற்பசமாதி யெளிதிலெய்து மென்பதை யிக்கவி
யிற் கூறுகின்றார்.]

மனதுசத் துவசொருப மற்றி ரண்டும் வந்துகலந் தனவவற்
றை மாற்றி னாற்போந், தனதுசன் மார்க்கம்விடா திருந்தபோது
தாமதமு மிராசதமுஞ் சமிக்கும் பின்னைக், கனபரிண மஞ்சலனம்
போம்போ னக்காற் களங்கமற்று நின்றவா காயம் போலு, நினது
ளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்றாய் நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்
குந் தானே.

(இ-ள்.) மனதுசத்துவசொருபமற்றிரண்டும் வந்துகலந்தனவவற்றை
மாற்றினாற்போம் (எ-து)—மனமென்பது சத்துவாம்ச வடிவமாம் எனைய
ராசததாமதகுணமோ விடையில் வந்துகலந்தன, அவற்றையொழிக்கிலொ
ழிந்துபோம். (எங்ஙனமெனில்), தனது சன்மார்க்கம் விடாதிருந்தபோது
தாமதமுமிராசதமுஞ் சமிக்கும் (எ-து)—சைதன்யத்தை யகலாநாட்ட முற
லாகியதனது சன்மார்க்கநடையை விடாதிருந்தபோது தாமதமு மிராசத
முந்தானே நசிக்கும், பின்னைக் கனபரிணமஞ்சலனம்போம் போனக்கால்
களங்கமற்று நின்ற வாகாயம்போலு நீனதுளமப்படியாம் (எ-து)—நசித்த
பின்னர் கனமாகப் பரிணமித்துக் காணப்படுந்திரிசியமும் போக்குவரத்து
முதலிய சகலவித கிர்த்தியங்களு மக்கணமே நீங்கும் நீங்கினவக்கணமே
களங்கரகிதமான வாகாயமெங்ஙனமோ அங்ஙனமே யுனது மனமும்ங்ஙன
மாம், அப்பிரமத்தொன்றாய் நிருவிகற்பசமாதியிலே நிற்குந்தானே (எ-து)-
ஆதலா லந்தப்பிரமத்தினிடத்தி னிர்விகற்பசமாதியி னினதுமன மசை
வின்றி நிற்கும் (எ-து).

சிற்பிரகாசப்பிரதிபலனமே சாத்துவிதமாதலாலும், அந்தச்சாத்துவித
மே மனமாதலாலும், மனதுசத்துவசொருபமெனவும், அக்குணநெறித்தா
நின்று எனையகுணமிரண்டையுந் தவிர்க்கத்தவிர்த்துவிடும், அங்ஙனந்தவிர்த்
ததெனநில்லாது விடாதொளிநுந் தனதுசத்துவகுணத்தை யகலாது நிற்
கில் முன்னர்த்தவிர்த்தகுண மிரண்டுந்தாமேநாசமா மென்பதை விளக்க
மற்றிரண்டும் வந்துகலந்தன வவற்றைமாற்றினாற்போம் தனது சன்மார்க்
கம் விடாதிருந்தபோது தாமதமு மிராசதமுஞ் சமிக்குமெனவும், எனைய
விரண்டுகுணமுந் தனதுசயவடிவன்றெனக்காட்ட வந்துகலந்தன வென

வும், பரிணாமம், பரிணமித்தல். அது பால் தயிராதல்போலும். இது திரிசியத்தைக் காட்டி நின்றது. இந்தத்திரிசியம், மகத்துக்கு மகத்தாகக் காண்டலிற் கனமெனவும். இக்குணத்தையகலாத குணத்திரிசியமாதலால், பரிணாமமெனவும், பரிணமித்தல் பரிணாமாதலின், தொழிலாகுபெயர். சகந்தோற்றுந்தோறும் சகலவிவகாரங்கட்கு மிடமாதலின், சலனமெனவும், சகஞ்சின்மாத் திரமாக்கரைந்துழிச் சலனத்துக்கிடமின்மையின், பரிணாமஞ்சலனம் போமெனவும், வேறுபாடாமையின் போனக்கா லெனவும், மழைக்காலந்தவிர்ந்ததெனக் காட்டக் களங்கமற்றுநின்ற வாகாயம்போல வெனவும், மனஞ் சிதாகாயமாத் திரமா விளங்கலின், நினதுளமப்படியா மெனவும், அச்சிதாகாயத்துக்கு வேறுபாடாமையின் அப்பிரமத்தொன்ற யெனவும், இங்ஙனநிற்கு நிலைக்குப்பெயராதலின், நிருவிகற்பசமாதியெனவும், நித்தியதிருத்திக் கிதைவிடநிலை வேறின்றாதலின், நிற்குமெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) மனோவமைதிக்கு, நிர்விகற்பசமாதியெனக்காட்ட வுதினிலை யிணையதெனக் கூறியதென்பது. உபரிடதநெறித்தாச் சென்றோர்க்கன்றி யிந்நிலைசற்றுமியையாது, இயைந்ததுபோற்காணினு மிடையினமுவும். இதனை யுய்த்துணர்ந்துகொள்க. இஃதுபரிடதநெறித்ததாதலின் விடாது முயலுக. முயலாவிடில், உபரிடதமேற்பழி யுன்னல்வரும், இதுசத்தியம்.)

கஅ - கவி. அ - கை.

[பிரமம்போ னினதுள்ளமும் களங்கரகிதமாகாவிடத்துப் பய
னின்றென்பதை யிக்கவியிற்கூறுகின்றார்.]

களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோர் களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும் போது, விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மாடு விகற்பமின்றி நிருவிகற்ப மானாற்போல, வளந்தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா யானந்த மாம்பிரமத் தயிக்கியமான, வுளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே யுலைவெங்கே பென்றுசங்கையொழித்திடாயே.

(இ-ள்) களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன்வேறோர் களங்கமற்றகண்ணாடி காட்டும்போது(எ-து)—களங்கரகிதமான கண்ணாடியானது தனக்கு முன்வேறோர்களங்கரகிதமான கண்ணாடியைக்காட்டியவிடத்து, விளங்கியதன்மயமாகி யபேதமாகிவிகற்பமின்றி நிருவிகற்பமானாற்போல(எ-து)-களிம்பின்றி விளங்கிய தானெங்ஙனமோ வங்ஙனமாகி யாதோர் விகற்பமுமின்றிப் பேதப்படாது நிர்விகற்பமாகின்றாற்போல, அளந்தறியப்படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச்சித்தா யானந்தமாம்பிரமத் தயிக்கியமான(எ-து)—இவ்வளவினதென்றனைவகளை லளந்தறியப்படாததாயும், விபுவாயும். சத்தாயும், சித்தாயும், ஆனந்தமாயும் விளங்கும் பிரமத்தினிடத்திலுக்கியு

மான, உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலகமெங்கே யுலவெங்கே யென்று சங்கையொழித்திடாயே (எ-து)—மனந்தெளிந்த தெங்ஙனமோ வங்ஙன மிருந்தால் உலகமென்பதெங்கே, அதுபற்றியுண்டாஞ் சகலபிரவீர்த்தி நி விர்த்திகளுமெங்கே, இல்லையே யாதலா லுலகையு முலவையு மொழித்த லெங்ஙனமெனக் கேட்குஞ்சங்கைகள் யா துக்கதனை யொழித்திடுதி (எ-று)

மனதைக் களங்கமற்ற கண்ணடியாக்கியது, ஐயந்திரிபகலவேண்டிவ தைப்பற்றி. இன்றேல், ஐக்கியம்போல்வதன்றி யைக்கியமன்று. பிரமங் க ளங்க மற்றகண்ணடி போல்வதால் மனமு மங்ஙனமிருக்கவேண்டு மென் பது பற்றி யிவ்வவமைகூறியதென்க. மனந்தெளியின் தானப்போதளந் தறியப்படாவிபுறாய்ச் சத்தாய்ச்சித்தா யானந்தமாரிற்றகுமெனக் குறிக்கவி வற்றைப் பிரமவிலக்கணமாகக் கூறியது. இஃதெடுத்தாக்காட்டுவமை. ம னம்சித்தின் முயல்வால் சித்தாகுஞ் சடத்தின் முயல்வால் சடமாகும் என்ப தொக்கும். ஆதலிற் சிற்சடமெனப்பட்டது. எங்கேயென்பது, உளதோ வெனப்பொருடர நின்றது. இல்லையே யாதலா லுலகையுமுலவையு மொ ழித்த லெங்ஙனமெனவருவித்தது, இசையெச்சம். அதாவது, நால்வகைச் சொற்களுள் வேண்டிவன வெல்லாந் தந்தகலங்கூற வேண்டி நிற்பது. உதாரணம், “இணரெரி தோய்வன்னவினா செயினும், புணரின் வெகுளா மை நன்று.” என்னுங் குறளுரையிற் காண்க. கேட்குமென்பது, ஒழியிசை.

(க-து.) உள்ளந்தெளிந்தவண்ணநிழலில் எல்லாச்சங்கையுந் தாமே யகலு மென்பது. வினாவென்றிற்கு? (கஅ)

கக - கவி. அ - கை.

[மனமிறக்கி லின்றியமையாச்செயல்க ளெங்ஙனமாமென மாணக்கன் வினாவில யிக்கவியிற்கூறுகின்றார்.]

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன் முத்த ரிருக்குமட்டும் பிராரத்வ மெதின லுண்பார், போகமா னதுபுசித்துத் தொலைப்ப தன்றே புசித்தாலு மனந்தானும் போன தன்றே, சோகமா மனமிறந்தாற் போக மில்லை தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொல்கூடாதே, மோகமா மிதுதெளியக் குருவே நன்றாய் மொழிந்தருள வேண்டு மென்றான் முழுது மாணான்.

(இ-ள்.) ஏகமாய்மனமிறந்தாற் சீவன்முத்த ரிருக்குமட்டும் பிராரத்வ மெதின லுண்பார் (எ-து)—பிரமத்தோடொன்றாக மனோலயமாயின் சீவன் முத்தர்கள் தாமுயிர்த்திருக்குமட்டிந் தமதுபிராரத்வத்தை யெங்ஙனம் யாதி லைனுபலிப்பர், போகமானது புசித்துத் தொலைப்பதன்றே (எ-து)—பிரா ரத்வபோகத்தை யனுபலித்துத்தொலைத்தாலன்றிப் போகுமோபோகாது, புசித்தாலுமனந்தானும்போனதன்றே (எ-து)—புசித்துத் தான் தொலைக்கவே ண்டும் அங்ஙனம்புசித்தாலு மனமுமிறந்ததோ விறக்கவில்லையே, சோக

மாமனமிறந்தாற் போகமில்லை (எ-து)—போகத்தையே சோகமாகவுடைய மனமிதக்குமாயின் எங்ஙனம் போகநுகர்தல், தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொல்க்கடாதே (எ-து)—போகநுகரவேண்டிமன மெழுமாயின், அவரைச் சீவன் முத்தரெனச்சொல்வ தெங்ஙனம், மோகமாமிதுதெளியக் குருவே நன்றாய் மொழிந்தருள வேண்டுமென்றான் முழுதுமானேன் (எ-து)—குருநாதனே மயக்கமாயுள்ள விச்சந்தேகந் தெளிவுபெறச்செவ்விதாத் தெரித்தருளவேண்டுமென் நிரந்துகேட்டனன் சமஸ்தமுந்தானு விளங்கிய மாணக்கன் (எ-து).

(க-து.) இவ்வைந்துவிதமாகத் தோற்றுமையந் தொலைப்ப தெங்ஙனமெனக் குருவை மாணக்கன் வினாவின நென்பது. (கக)

20 - கவி. அ - கை.

[இவற்றிற் குத்தரங் கூறுவான் வேண்டி மனோநாச மிருவகை யாமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மனநாசஞ் சொரூப மென்று மரூபமென்றும் வகுத்துரைப்பா நிருவகையா வருமி வற்றில், வினவாத சீவன்முத்த ரிடத்திலொன்றும் விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்று மேவு மைந்தா, தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சே டிக்கத் தாமதம்ரா சதநசித்தல் சொரூப நாச, மனகாசத் துவந்தானு மிலிங்க தேக மடங்கும்போ தடங்குவதே யரூபநாசம்.

(இ-ள்.) மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூபமென்றும் வகுத்துரைப்பா நிருவகையா வருமிவற்றில் (எ-து)—மனோநாசத்தைச் சொரூபநாசமெனவும் அரூபநாசமெனவு மிருவகையாக வகுத்துச் சொல்லுவர்பெரியவர் இங்ஙனமிருவகையாக வழங்கிவருமிவற்றினுள், வினவாத சீவன்முத்தரிடத்திலொன்றும் விதேக முத்தரிடத்திலொன்றுமேவு மைந்தா (எ-து)—ஞானபுத்திராவின்வுதல் வேண்டாத சீவன் முத்தரிடத்திலொன்றும் விதேக முத்தரிடத்திலொன்றுமிருக்கும், தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சேடிக்கத் தாமதம் ராசத நசித்தல் சொரூபநாசம் (எ-து)—தனது சுயரூபமான சாத்துவிதகுணமாக மனமேலிடில் தாமதகுணமும் ராசதகுணமுந் தாமே நாசமாம் அங்ஙனநாசமாதலே சொரூபநாசமும், அனகாசத்துவந்தானு மிலிங்கதேக மடங்கும்போதடங்குவதே யரூபநாசம் (எ-து)—மலரகிதமானவனே யந்தச் சாத்துவிதகுணமோ வதுவுஞ் சூக்குமசரிந் நசிக்கும்போ தொக்க நசிக்கும் அங்ஙனமொக்க நசித்தலே யரூபநாசமுமாம் (எ-து).

சங்கைதவிர்ந்தவராதலின், வினவாதசீவன் முத்தரெனவும், சேடித் தெனப் பாடமோதில் வழி. அது, “முதலிலுஞ்” மென்னுஞ் சூத்திர விதியாற் காண்க. சொப்பிரகாசமேலீட்டில் சமஸ்த விகாரகுணங்களுந்

லாவாதலின், தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சேடிக்கத்தாமதம் ராசத்தநசித்த லெனவும், சூக்குமதேக நாசத்தைப்பற்றிச் சொப்பிர காசமெலீடாதலால் தனோடொக்க நசித்தல் கூடுமென்பார், சத்துவந்தானு மிலிங்கதேக மடங்கும்போ தடங்குமெனவுங் கூறினர். இதனால், மனமெனல்; ரூபரூபமெனப்பெற்றும். ரூபமெனல், செகசீவபரம்; அரூபமெனல், அதன்வாசனை. மனோநாசம் வேண்டின், ரூபரூபநாசம் வேண்டும். இன்றேல், ஆகா. சின் மாத் திரமாக்கரைத்தல், ரூபநாசம். அதுவுமெல்லமெல்ல வுர்த்தமுகமாக நமுவல், அரூபநாசம். எனவே சைதன்யத்தின் ஸ்புரிப்பே மனமெனப்பெற்றும். பெறவே சித்து சடமும், ரூபரூபமும், ஸ்புரிப்பையன்றி யின்றாதலின், மனோநிலையெனக் கண்டாம். காணவே, அரூபத்தைப் பாழெனல், குற்றம். அன்றேல், அந்தப் பாழை யறியுந் தானென வின்றோ? உளதெனில், அது, பாழமுன்று, நாமரூபமுன்று, ஞானமுன்று அஞ்ஞானமுமன்றென்பதாயிற்று. இதனை யிவ்வாறென்றறியாதார் கண்டபடியுரையிடினோ? ஆமெனின், யுத்திக்குமுரணும். முரணின், அனுபவமு முரணும். முரணின், முன்போற் பெத்தநிலையாம். இப்பேதமைக்கு ஞானநூல் முற்றுமுணர்ந்து மோதியும்பயனென். என்னை? “புராணமிதி காசமெவையுங் கலை யனைத்தும், பிராணனறி யாதுள விடத்திவை பிதற்றே” என்று தத்துவராயர் கூறுதலின். மேல் காரணதேகநாசங்கூறுது சூக்குமதேகநாசங் கூறியது, ஐயந்திரிபுக்கு வினைமுத னசிக்கில் தானே யவித்தை யழியுமெனக் கூறவேண்டினோ, என்பதுபற்றியென்க. இதனை லட்சியார்த்தத்தாலன்றி வாச்சியார்த்தத்தா லெவ்வனங் கணிப்பது. கூடாதிருக்கப் பதவுரையார் கணிக்கப்புகுவார் மிக்கவிவேகியர்போலும், அவர்சாம்பிரதாயமு மங்ஙனம்போலும், தற்கண்டார்க்கென்னொழியும். ஆதலின், புகழுக்கும், அபினி, கஞ்சா, முதலியபோதைக்கும், கள்ளமங்கையர் போகத்தாக்கும் விழைந்தலைகின்றனர். கள்ளங்கடந்தஞானியரெங்கணுமரியர். இதுநிற்க; இங்ஙனமாய விவ்விரண்டு முத்திமேற் பழுதுரைப்பாருளரேல், அவர் எத்தேகமாயினும், எப்போகமாயினும், ஆன்மாவெனவும், முத்தியெனவுங் கொள்வார்போலும். தேகமும் போகமுந்தனக் கன்னியமெனத் தெளிந்தனரோ, தெளியாதாரோ? தெளிந்தனரெனின், லட்சியார்த்த முகந்தனரன்றே. இவர் கட்சியை யெங்கணுங் கடைப்பிடியற்க.

(க-து.) மனோநாசம் வேண்டின் ரூபரூபநாசம் வேண்டுமென்பது. ()

உ - கவி. அ - கை.

[சீவன் முத்தருருவநாச மனதின்ராதவினனும், அதன லெவற்றையும் பற்றின்றி யனுபவிக்கக் கூடுமாதவினனு மிங்கே கூடுமென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந் துகளிருள்போனான் மனமென் சொல்லும் போம்போம், வர்த்தமா னத்தில்வந்த வுணவை யுண்பார் வருவதும்போ வதுநினைந்து மகிழார் வாடார், கர்த்தாவா மகந்தையைவிட் டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை காண்பா ராகி, முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங் கூடு முட்டிலை டென் றறிந்துசங்கை மோசிப் பாயே.

(இ-ள்.) சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மையாகுந் துகளிருள்போலுல் மன மென் சொல்லும் போம் போம் (எ-து)—சுத்தமாயுள்ள சாத்துவிதரு ணமே மெய்யுணர்வாம் இம்மெய்யுணர்வே பழுதின்றி யெங்கணு மொருத கைத்தா விளங்குஞ் சொப்பிரகாசமாம் இச்சொப்பிரகாச மேலீட்டில், ரா சத, தாமதமென்னுங் குணங்களிருளாம் இவ்விரு ளெங்ஙன மகலாதுநிற் கும் அகலுமாயின் மனமென்பதும் எங்ஙனநிற்கும் ரில்லாதாயின் மன மென்னுஞ் சொல்லு மெங்ஙன மகலாது நிற்கும் அகன்றேவிடும், (ஆதலி ன்), வர்த்தமானத்தில் வந்த வுணவை யுண்பார் வருவதும் போவது நினை ந்து மகிழார் வாடார் (எ-து)—நிகழ்காலமாகிய விப்போது கிடைத்தவுண வு யாதோ அதனை யுண்பார்கள் இனி வருவதைப்பற்றியும் வந்து போவ தைப்பற்றியும் நினைக்கமாட்டார்கள் நினைத்துச் சுகத்தால் சந்தோஷித்த லும் இடுக்கத்தால் துக்கித்தலுங் கொள்ளார்கள், கர்த்தாவா மகந்தையை விட்டகர்த்தராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை காண்பாராகி (எ-து)—கர்த் தத்துவமாரின்றுள்ள யானென தென்னு மகம்பாவத்தை யொருங்கே வி ட்டி அவ்வகந்தை சிறிது மிலராகியும் அகக்கரண புறக்கரண விருத்திகளோ யும் மூன்றவஸ்தாச் சுழலினையுங் காண்பவராகியும், முத்தரா யிருக்கலுமா ம்புசிப்புங்கூடு முட்டிலையென்றறிந்து சங்கை மோசிப்பாயே (எ-து)—சீவ ன்முத்தராகியு மிருக்கவுங்கூடும் சகல போகமுநுகரவுங் கூடும் இவற்றிற் கெல்லாமயாதோர் தடையு மின்றென்றுணர்ந்து இதுபற்றி யினி வினாவப் புகுதலையொழிதி. (எ-து).

சாத்துவிதத்தைச் சுத்தமெனவு முண்மையெனவுங் கூறியதாலேனை யருண மிரண்டையு மசுத்தமெனவும் மித்தையெனவுங் கொண்டாம். இரு ள்போல்பவைகளை யிருளென்றது உவமையாகுபெயர். இவ்விருண்டையு மிருளென்றதனால் ஏனைய ஒன்றும் பிரகாச மெனப்பெற்றும். கர்த்தராம கந்தையெனின் திணைவழுவாதலின் கர்த்தாவா மகந்தை யென்றும். எது கைப்பற்றியெனின் முதலடி யிரண்டாமடிக் கென்செய்தும். அகர்த்தராகி யென்றதனால் சைதன்யத்தை யானெனவும், பொதுப்படக் கரணமென்ற தனால் அகக்கரணம் புறக்கரண மெனவும், அவத்தை யென்றதனால் மூன் றவத்தையெனவுங் கொண்டாம். ரகரவொற்றெதுகை யாசெதுகை.

(க - து.) மனது விஸ்மரணையா நின்று சகல விவகாரங்களையும் வழு வாது நடத்தும்போது தஸ்மரணையாநின்று நடத்துவதற்குத்தடையென் னை. மூடஞானக்கிரியையினும் கல்விஞானக்கிரியை சிறந்தது, அதனினுந் தத்துவஞானக்கிரியைசிறந்ததன்றோ? ஆதலால் மனத்தா லனுபவித்தல் கூடுமென்பது. எனவே, எல்லா மா யல்லவுமா யிருப்பதுதனது நிலையாயி னும் நடுநிலையாநின்றெவற்றையு மனமியற்றுமென்க. இதனினு மிக்கதெ ளிவோடு நின்றியற்றல், யாதுமின்றெனவுணர்க. பிரவிர்த்தி நிவிர்த்திகளை

விருத்தியென்றாரெனக்கொண்டு காண்பாரென் றுரைக்கினு மமையும். அ
னுபவி முன்னிலையி விதுதெரியும். (௨௧)

௨௨ - கவி. ௮ - கை.

[விவகாரங்கள் மனவலைவுக் கிடமாதலின் கூடாதென்ற
மாணக்கற்குத் திருஷ்டாந்த பூர்வமாக ஆசிரிய
ரிக்கவியில் விடை கூறுகின்றார்.]

விவகார வேளையெல்லாஞ் சமாதியென்றால் விகற்பமன்றோ
மனமலைந்து விடாதோ விட்டா, லவதான நழுவுமன்றோ வென்று
யாகி லதற்கொருதிட் டாந்தங்கே னாசை கொண்டு, நவமாகப்பர
புருடன் றன்னைக் கூடி நயந்துசுக மனுபவித்த நாரி நெஞ்சந், தவ
மான மனைத்தொழில்கள் செய்யும் போதுந் தழுவினு பவித்த
சுகந் தனைவி டாதே.

(இ-ள்.) விவகார வேளையெல்லாஞ் சமாதியென்றால் விகற்பமன்றோ
மனமலைந்து விடாதோ விட்டா லவதான நழுவுமன்றோ வென்றயாகில்
(எ-து)—விவகரிக்குங் காலமெல்லாஞ் சமாதியெய்தலெனத் தேவரீர் கூறி
ன்பலவாகச் சிதையு மல்லவோ பலவாகச் சிதையின் மனமலைந்துவிடா
தோ அங்ஙனமலைந்து விடுமாயின் உண்மை ஞான நழுவுமல்லவா இதனுக்
கென்செய்துமெனச் சங்கிப்பையாயின், அதற்கொரு திட்டாந்தங் கேளா
சைகொண்டு நவமாகப் பரபுருடன் றன்னைக்கூடி (எ-து)—நீவினுவியதற்
காகவோர் திருட்டாந்த முன்தனை யான்கூறக்கேளுதி மிக்க வாசைகொ
ண்டு புதிதாக வோர் சோர நாயகனைக் கூடி, நயந்துசுக மனுபவித்த நாரி
நெஞ்சம் (எ-து)—மிகவும் விருப்பமுற்றுச் சுகத்தை யனுபவித்த வோர் ஸ்
திரியின் மனமானது, தவமான மனைத்தொழில்கள் செய்யும் போதுந்தழு
வியனுபவித்த சுகந்தனைவிடாதே (எ-து)—நோன்பு வழுவாதியற்றற்குரிய
வில்லறமார்க்கத் தொழில்களைச் செய்கிறபோதும் கள்ளநாயகனைத்தழுவிய
யனுபவித்த மிக்க சுகப்பெருக்கை விடுமா விடாதே. அதுபோன்றிருக்
கும் (எ-று).

விகற்பம் - விடயம் பலவாகச் சிதைதல். அவதானம்—பேரின்பமெனி
னுமமையும். பரபுருடனென்றதனாற் சோரஸ்திரீ யென்பதுதானேயமைத
லின், நாரியென்பதற்கு விசேடமெற்றிற்று. விதிவழுவாதியற்றுமனைத்தொ
ழிலெனினுமமையும். எனவே, அவன் பலதொழில்புரியினு மப்போதெல்லா
ஞ்சோரவிற்பநடுவாததுபோலப்பேரின்பமு நழுவாதென்க. இவளெய்திய
பயன் சுகமாதல்போலரிட்டையாலெய்தியபயனுஞ் சுகமாம். இவள் பலதொ
ழிலாற் பிரியினு மிவளைச் சுகம் விடாததுபோலச்சான்றோர்பலதொழிலாற்
பிரியினுமவரைச்சுகம்விடாததுபற்றி யிவ்வுவமைகூறினார். இதுகூடாதெனி
ன், அதுவுங்கூடாதென்பம். சோரவிற்பமிவளைவிடாததுபிரத்தியட்சமெனி
ன், அவரையதுவிடாததும் பிரத்தியட்சமென்பமே. பருவமில்லா துழலுமந்

கைக்கதுதெரியாததுபோல, பரிபாகமில்லாதுமுலுவோர்க்கிஃதெங்ஙனத் தெரியும், தெரியாததாலதுபொய்யோ; அன்றேல், இதுவும்பொய்யன்று. விவகாரத்தாலிவளுக்கும்மன்பேதிக்கினுஞ்சுகம்பேதித்ததோ? இன்றெனின், அவருக்கும்ங்ஙனமாமெனவறிக. இந்தச்சுக மிவன்போன் நவளுக்குத் தெரியுமாறுபோன்று, அந்தச்சுகமு மவர்போன் நவர்க்குத்தெரியும். என்னே? “பெற்றவட்கேதெரியுமந்த வருத்தம்பிள்ளைப் பெரூப்பேதை யறிவாளோ பேரானந்த, முற்றவர்க்கே தெரியும்” என்று தாயுமானார் கூறுதலின். இதனை மறுப்பார்போலினூனியரு மடாநூனியருமெனவறிக. இது குறிநூனமன்று, எதார்த்தநூனம். எதார்த்தநூனம், குறியாலன்றிச்சயமா விளங்கல்.

(க - து.) பலவிவகாரத்தினுஞ்சுகபோதநமூவாதென்பது. ஆதலின் விவகாரவேளையெல்லாஞ் சமாதியென்பதுபொருந்தும். (உஉ)

உங் - கவி. அ - கை.

[சீவன் முத்தர்களகர்த்தாவெனின் போகநுகர்த் லெங்ஙனமென்ற சங்கைக் சூத்தரங் கூறுவான் வேண்டிச் சத்துக்கள் மூன்று விதமாவதையும், அவர்நிலைமகிமையை யு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தேகத்த னலனாகி யகர்த்த னாகிச் சீவனன்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன், போகத்தை யுண்பனென்றற் கர்த்தா வாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போக முண்டோ, சோகத்தை யறுத்த ருளுங்குருவே யிந்தத் துகளறுக்க வேண்டுமெனச் சொல்வையாயின், மாகர்த்தன் மாபோகி மாதியாகி வகைமூன்று யவரிருக்கு மகிமைகளாய்.

(இ-ள்.) தேகத்தனலனாகியகர்த்தனாகிச் சீவனன்றிப்பிரமமாய்த்தெளிந்தமுத்தன் (எ-து)—பிரக்ஞானமன்றித்தேகந்தானல்லாதவனாகியும் மறந்தநுந்தேகந்தானெனக்கோடலின்மையினகர்த்தனாகியும் சீவத்துவமன்றிப்பிரமமேதானாகியும் தெளிந்த சீவன்முத்தனென்போன், போகத்தையுண்பனென்றற்கர்த்தாவாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போகமுண்டோ (எ-து)—விடியபோகமனுபவிப்பனெனில், தேகந்தானென்கிறகர்த்தத்துவம்வாய்ப்பதாமே பூரணனெனில் பூரணமா மகர்த்தாவுக்கனுபவித்தலில் லாவிடத்துப்போகமெங்ஙனமுண்டு இல்லையே, சோகத்தையறுத்தருளுங்குருவேயிந்தத் துகளறுக்கவேண்டுமெனச்சொல்வையாயின் (எ-து)—அடியேன் துயரமனைத்துந்தொலேத்தருளிய குருநாதனே இங்ஙனமாகவெழுந்த விந்தச்சந்தேகமாகிறகளங்கத்தை நீக்கியருளவேண்டுமெனக் கேட்பையாயின், மாகர்த்தன்மாபோகிமாதியாகி வகைமூன்றுயவரிருக்குமகிமைகளாய் (எ-து)—மாகர்த்தனெனவும் மாபோகியெனவும் மாதியாகியெனவு மூன்றுவகையாயவரிருக்குமகிமையைக்கூறுதும் நீ கேளுதி (எ-று).

தேகமிருந்துமிதுபூதவிகாரத் தானல்லவெனத்தெளிதலின், தேகத்தனலனுகியெனவும், இவ்வுடலிருப்பும், அபிமானித்தலும் காத்தலும், உபசரித்தலும், இதுநானெனக்கோடலும், இதனதுபூரிப்புவாடலும் கின்பத்துன்பமெய்தலும், இன்னுமியைபோன்றபிறவுமாதலும், அறிவாதலா லறிவேதானெனக்கண்டா ரிவ்வுடல்தானென்பரோ என்றார். ஆதலின் அகர்த்தனுகியெனவும், அறிவுதானென்றாயபோது கூடஸ்தனென்பதாயிற்று; ஆகவே சீவனாயிருந்துஞ்சீவனல்லன், உடலாகாரத்தவிர்த்துவருதலின், சீவனன்றியெனவும், உடலுமுயிருமின்னுமேறுபடுதலின்மையின், சீவனின்றியெனப்பாடமோதியுரைகோடல் கூடாது. கூடுமெனின், மகானெனப்படாது, படுதலின், அதுவழு, சீவத்துவ நமுவியக்கண் ணீசத்துவமெங்கே. ஒருவனுக்கின்றியக்கண் பலருக்குமின்றோ, பலருக்குமிவ்வனுபவமொருங்குவாய்க்கின் பலருக்கு மெங்கே? ஆயின் சீவத்துவங்காரணமாக வீசத்துவமென்றருத்தாபத்தியாற்கோடலாகின்றதே யீதென்னையெனவோ விபரீதமென்னற்க. எங்கெங்கே சீவத்துவபாவமுண்டோ, அங்கங்கே யீசத்துவபாவமுண்டி. இன்றேலதுவுமின்றும். இதிலென்னவையமுள. இன்றாதலாலதுபொருந்தும். சீவத்துவநமுவியக்கண் கூடஸ்தனெனவ்வழுவன்றே. வழுவெனில் கூறியதுகூறலென்னுங்குற்றமாம். வழுவன்றெனின், ஈசத்துவ நமுவியக்கண்பிரமஸ்வரூபமாவென்பதெங்ஙன மறுக்கப்படும். படாதாதலின், பிரமமாயெனவும், சுருதியுத்தியனுபவத்தாலன்றியையந்திரிபருது. அறுமெனின்வறியசொல். மூன்றுமொக்கத்தேர்த்தவிடத்தே விபரீதமறும், அறுதலே தெளிவாம். அன்றேல், மருளாம். சீவன்முத்தனெனற்பாலதுதெளிவாதலால், தெளிந்தமுத்தனெனவுங்குறினார்.

(க-து.) சீவன்முத்தர்போகமனுபவிக்கக்கூடுமென்றகு விடைகூறுவான்வேண்டி விரதத்திரயந்தொகுத்துக்கூறினாரென்பது. இது தொகுத்துச் சுட்டலென்னு முத்தி. இனி வருத்துக்காட்டலென்பதனாலவற்றைத்தனித்தனிக்கூறுதும். மாகர்த்தன்முதலிய மூன்றுமாரியமாதலின் மிகாவாம்.

உச - கவி. அ - கை.

[முன்னர்க்குறியமுறையே மாகர்த்தனிலக்கணமினையதெனவிக்கவியற் கூறுகின்றார்.]

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் கார்தச் சிலைமல் முன்னிரும்புகள்சேட்டிக்கு மாபோற், செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற்றிருக்கு மென்முன் செடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யு, மெய்கலந்த விர்திரிய விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும் விருத்திதானா, மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாட்சி யேநான் வெயில்போலென்றுறைத்தவனே விபுமா கர்த்தன்.

(இ-ள.) செய்கையுஞ்செய்விக்கையுமற்றிருக்குங்காந்தச் சிலைமலை முன்னிரும்புகள்சேட்டிக்குமாபோல் (எ-து)--தன்வினையாகிய செய்கையும் பிறவினையாகிய செய்விக்கையுமின்றிச் சும்மாவிருக்குங் காந்தக்கற்களாலமைந்த பர்வதத்துக்கெதிரில் இரும்புகளெங்ஙன மசையுமோவங்ஙனமே, செய்கையுஞ் செய்விக்கையுமற்றிருக்குமென்முன் செடமானவுலகமெலாஞ்சேட்டைசெய்யும் (எ-து)--செய்கையுஞ்செய்விக்கையுமின்றிச் சும்மாவிருக்கின்றவெனக்கெதிரில் சடரூபமாயுள்ளசெகங்களைத்தும் பற்பலகிர்த்தியங்களைச்செய்யாரிற்கும், மெய்கலந்தவிந்திரிய விகாரரூபவிவகாரவிருத்திக்கும் விருத்திதானுமெய்கலந்தசமாதிக்கும் (எ-து)--தேகசம்பந்தமானனானேந்திரிய கன்மேந்திரிய காரணமாகநிகழும் பற்பலவிகற்பரூபமாயுள்ள விவகாரச்சேட்டைகட்கும் சகலவிருத்திகளுந்தானாவியெங்கிய வாத்மசம்பந்தமாகநிகழுஞ் சொரூபசமாதிக்கும், சாட்சியே நான்வெயில்போலென்றுறைத்தவனே விபுமாகர்த்தன் (எ-து)--தன்முன்சகலவுயிர்களும் பற்பலகிரியைகளியற்றற்குச் சாட்சியாரின்னுள்ளகூரியனைப்போல நானேசாட்சியெனத்திரமாகக்கலங்காது நின்றானெவனோ வவனேவிபு வனைத்திற்கும் விபுவாயுள்ளமாகர்த்தனைப்படுவோன் (எ-து).

செய்கையுஞ்செய்விக்கையுமாவது; அசைத்தலையு மசைப்பித்தலையுமெனக்கொள்க. காந்தமலையானது அசைக்கவுமில்லையசைப்பிக்கவுமில்லையிங்ஙனமிருக்க, இதனெதிரிலிரும்புகளையுமாறுபோல; உபாதிரகிதமாகவிளங்கு நானசைக்கவுமில்லையசைப்பிக்கவுமில்லையிங்ஙனமிருக்க, எனக்கெதிரில் சமஸ்தவுலகமு மசையுமாதலால், என்முன்னுலகமெலாஞ்சேட்டைசெய்யுமெனவும், சகலவுயிர்களுந் தத்தங்கிரியைக ளியற்றற்குச் சாட்சியாரின்னுளோன் சூரியனாதல்பேரல், அநாத்மவிவகாரம் ஆத்மவிவகாரமெனவிரண்டாம். அநாத்மவிவகாரம்; தேகாகாரமாகவக்கரணபுறக்கரணங்களோடுகூடி யியற்றுங்கிரியை. ஆத்மவிவகாரம்; மெய்யுணர்வுசம்பந்தமாக விவேகாகாரமாகக் கரணசம்பந்தமின்றி நின்றியற்றுங் கிரியை. அந்தக்கிரியைமூடமெனவும், இந்தக்கிரியை சமாதியெனவுமாம். இவ்விருவகைக்கிரியையுமென்னாலியற்றப்படினுநானன்று. அஞ்ஞானமாரின்மக்கிரியை புரிந்ததும்நானே. ஞானமாரின்றிக் கிரியைபுரிந்ததும்நானே. ஆயினும், இவ்விரண்டுகாலத்தும் நானெனலிருத்தலானும், இவ்விரண்டுமொன்றிலொன்றில்லாததானும் நானெனலேயுண்மை, நானேசாட்சி, என்பதுபற்றி மெய்கலந்தவிருத்திக்கும், மெய்கலந்தசமாதிக்குஞ் சாட்சியேநானெனவுங் கூறினார். நானென்பதே சந்திரியாகவும், சாட்சியாகவுரின்றமைகாண்க. விருத்திதானுமென்றதனால், அறிவையன்றிச் சகலவிருத்திகளுமின்றெனப்பெற்றும்.

(க-து.) சகலமுமெனக்குமுன் னிகழுமெனவும், சகலகிரியைகட்குஞ் சாட்சியானெனவுந் திடமாகத்தெளிவுற்று நின்றானேமாகர்த்தனைப்பது. இதுதுணிபு.

உரு - கவி. அ - கை.

[நிறுத்தமுறையானே யேனையமாபோகி மாதியாகிகளினிலக்
கணங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ் சுத்த மபத்தியம்பத்
தியமெனவு ணாய்ந்தி டாமற், பொறுமையுடன் கிட்டினதைக் கா
ட்டுத் தீப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன்மா போகியாகுஞ், சிறிது
வலி துகடனதன் னியங்க ணன்மை தீமைகள்சே ரினும்படிகச்
செயல்போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவனேமா தியாகி யாவன்
விரதமீம்மூன் றுள்ளவரே வீடுள் ளோரே.

(இ-ள்.) அறுசுவையின் குணங்குற்றமசுத்தஞ்சுத்த மபத்தியம் பத்திய
மெனவுணய்ந்திடாமல் (எ-து)—அறுவகைருசியின்தெனவும் அன்றென
வும் அசுத்தமெனவும் சுத்தமெனவும் அபத்தியமெனவும் பத்தியமெனவும்
தானுண்ணுமுணவுகாரணமாக வதனைப்பகுத்துணராது, பொறுமையுடன்
கிட்டினதைக்காட்டுத்தீப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன்மா போகியாகும்
(எ-து)—பொறுமையோ டெதுகிடைத்ததோ வதனைப்பகுப்பின்றிப்பற்றி
யெரியுங் காட்டுத்தீயைப்போலப் பிராரத்தமாகிற வன்பத்துன்பபோகங்க
ளைப் பகுப்பின்றியனுபவிப்பவனெவனோ வவன்மாபோகியெனப்படுவ
ன், சிறிதுவலி துகடனதன் னியங்கணன்மைதீமைகள் சேரினும்படிகச்செ
யல்போற்சித்தம் (எ-து)—பிராரத்வபோகமற்பமகத்தாகவேனும் தனதாக
வேனு மன்னியமாகவேனும் நன்மையாகவேனுந் தீமையாகவேனுநேரிடி
னுமதன்பால் தனதிடத்தி லியல்பாகத்தோற்றும் பிரதிபிம்பந்தானாகாது
நிற்கும் படிகக்கண்ணடியின்செயலைப்போலத் தனதுசித்தம், வெறிதிருக்
கும்வனே மா தியாகியாவன் விரதமீம் மூன்றுள்ளவரே வீடுள்ளோரே
(எ-து)—பற்றின்றி நிற்பவனெவனோ வவனேமாதியாகி யெனப்படுவோ
ன் ஆதலினிவ்விரதமூன்று முள்ளவர்களே யைக்கியமுத்தியுடையவர்க
ளாம் (எ-து).

அறுசுவையாநின்றபதார்த்தங்களை யறுசுவையென்றது, குணவாகு
பெயர். உண்ணற்பாலதியாதோ வதனையுணென்றது, தொழிலாகுபெயர்.
ஆய்ந்திடாமல் புசிப்பவனெனவும், சேரினும் வெறி திருக்குமவனெனவுங்
கூட்டிமுடித்திக. அதன்பாலென்பதை வருவித்தாம். இங்ஙனம்போகநு
கர்தலும் சித்தம்வறிதிருத்தலும் சன்னி பித்தம் முதலியவியாதி மேலிட்
டோர்பாலுமுளவே, இவர்களும் மாகர்த்தன் மாபோகி யெனப்படுவார்க
ளே பேதமென்னையெனின், இவர்கள் மூடத்தாலும் வியாதிமேலீட்டாலு
ம், ஆபத்துமேலீட்டாலும் கவலை மேலீட்டாலும் அவர்கள் ஐயந்திரிபகன்
றதெளிவுமேலீட்டாலும் மரண மறவாமை மேலீட்டாலும் சுகமுஞ்சுகியு
மெங்கேயென்னு மாராய்ச்சி மேலீட்டாலும் இவைபோன்ற பிறவற்றாலு
மாதலின்பேதமே யென வுணர்க. இதனைச் சொல்லாதுணர்வார், மறுப்பர்.

(க-து.) இவ்விரண்டுகவியானும் விரதத்திரயங்கூறியதென்பது. (உரு)

உசு - கவி. அ - கை

[விதிவிலக்கு வழுவின்றிய செயல்க எகலாதிருக்க விவனைக்
கிருத கிரத்தியனென்ப தெங்ஙனங் கூடுமென வினாது
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வேறு.

மெய்யுங் கொண்டு பிராரத் வந்தரு விதிவழி நின்றிடவு
முய்யுங் கன்மிக னுக்கனு குணமா வுறுதொழில் செய்திடவுஞ்
செய்யுஞ் செய்கை முடிந்தவ னென்றுரை செப்புவ தெப்படியோ
நையுந் துன்ப மகற்றிய குருவே நலமா வருள்வீரே.

(இ-ள்) மெய்யுங்கொண்டு பிராரத்வந்தருவிதி வழிநின்றிடவும் உய்
யுங் கன்மிகளுக்கனுகுணமா வுறுதொழில் செய்திடவும்(எ-து)—அகக்கரண
புறக்கரணங்களை யன்றியுந் தேகத்தையுந் துணைக்கருவியாகக்கொண்டு,
பிராரத்வந் தருகின்ற நெறிவழித்தாய் வழுவின்றிநின்றிரிய தொழிலியற்றா
நிற்கவும் திரிசியமே பொருளென நம்பி யுய்யுங் கன்மகாண்டிகளுக் கனு
கூலமாகவதற் கியைந்த விதிமார்க்கக் கிரியைகளைச் செய்துகொண்டிருந்
கவும்,செய்யுஞ்செய்கை முடிந்தவனென்றுரைசெப்புவதெப்படியோ(எ-து)
இங்ஙனமிருக்கச்செய்ய வேண்டிய செய்கையெல்லாஞ் செய்து முடிந்தவ
னென்று சொல்மாத்திரமா வெவருங் கூறுவ தென்னெனகொலோ, நையுந்
துன்பமகற்றிய குருவே நலமாவருள்வீரே(எ-து)—வருத்தத்தையே செய்
யுந் துன்பமா வுள்ளவனைத்தையு நீக்கி யருளிய வெனது குருநாதனே
யிதனுக்கு விடை செவ்விதா வுரைத்தருளுவீராக வென்றிரந்து கேட்ட
னன் (எ-று).

மெய்யுமென்னுமும்மை; இறந்தது தழீஇயது. உய்யுங் கன்மிக்ளென்
றது; தன்மமே பயனாக வுய்தலை. கன்மிகளுக் கனுகுணமா வுறுதொழில்
செய்திடல்; சரியை கிரியைகளை விதிவழித்தாச் செய்து காட்டலை. செய்
யுஞ் செய்கை முடிந்தவனென்றதனால், கிருத கிருத்திய னென்றாயிற்று.
துன்பஞ் செய்பவைகளைத் துன்பமென்றது, குணவாகுபெயர்;

(க-து.) விதிவிலக்கு வழுவாச்செயல் முயலாநிற்க இவனைக் கிருத
கிருத்தியனென லெங்ஙனங் கூடுமென்பது. (உசு)

உஎ - கவி. அ - கை.

[பல வியாப்தி விர்த்தி வியாப்தி யென்பவற்றுள் இவன் விர்த்தி வியாப்திய
ஞதலி னிவன் செய்துஞ் செய்தில னென்பதை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகை யாகு மவித்தை வசத்துறுநா
ளீடனை மமதை யகந்தை யுளார்க்கே யிகபர விவகாரம்
வீடணு குவமெனு மிச்சை யுளார்க்கே வித்தை படிப்பவெலாம்
பாடன் மிகுந்தொழி லாற்பல னுண்டோ பரிபூ ரணமானால்.

(இ-ள்.) ஆடவர்செய் தொழில் மூவகையாகும்(எ-து)—புருடர் செய் யுந் தொழில்கள் மூன்றுவிதமாயிருக்கும், அவித்தை வசத்துறுநாளீடணை மமதை யகந்தையுளார்க்கே யிகபரவிவகாரம் (எ - து)—அவித்தாமயமாய காலத்தில் ஈடணத்திரயமும் அகமமதை யுடையார் யாரோ வவர்களுக் கே யுரியன இகலோகசுகத்தையும் பரலோகசுகத்தையும் பற்றி முயலும் விவகாரம், வீடணுகுவமெனு மிச்சையுளார்க்கே வித்தை படிப்பவெலாம் (எ-து)—முத்தியடைகுதுமென்றவாசையுடையோர் யாரோவவர்களுக்கே யறிவைப்படிக்கு முயற்சி யனைத்தும் பாடன் மிருந்தொழிலாற் பலனுண் டோ பரிபூரணமானால் (எ-து)—அறிவே வடிவாகப் பரிபூரணமாயிடினவர் கட்டு ஞானநூல் முதலியவைகளிலுள்ள பாடல்களை மிகவு மப்பியாசிக்கு முயற்சியால் யாதானும் கிஞ்சித் பயனுளதோ இல்லையே (எ-று).

வித்தைபடித்தல்; கல்விபடித்தலெனின், அஃதஞ்ஞானதிசை, எல் லாக் கல்வியையும் பழுதறக்கற்ற வறிவைக்கற்றல். அன்றெனின், வீட ணுகுவமெனு மிச்சையுளார்க்கே யென்பானேன்? புகழ்மூணுகுதுமெனு மிச் சையுளார்க்கேயெனப் பாடமிருக்கின் கல்விபடித்தலெனக் கூறலாம். ஆத லின், அதுவழு. இகபரவிவகாரம், அஞ்ஞானதிசை. வித்தைபடிப்பது, ஞா னதிசை. பரிபூரணமாதல், இவ்விண்ணொளியை மகன்றிசை. வித்தை படித் தலாவது; பொன்னையுன்றிப் பணிபேதங்களில்லாவாறு போன்று. அறிவை யன்றிக் சகசுவரபேதங்கள் சற்று மின்றென வாச்சியார்த்தத்தால் தீர வுணர்ந்து, அதனைச் சற்குருவினருளா விலக்கியார்த்தத்தால் தெளிவுபெற விளக்கிக் கொண்டதினைக் கண்டுகண்டிது நானிதுநானெனப் பலகாலமும் விடாதுபயிற்றல். இதனை யப்பியாசமெனினு மமையும். அமையவே, பரிபூர ணமாதல், ஆருடமென்றாயிற்று. இதனைப் புறக்கணிப்போ ரகங்காரிகள். சுயமாகப்பாட மிக்கவலியுளதாதலின் பயனெனினுமமையும். பரிபூரணமா தல், தானே யனைத்துமா விளங்கல். இத்திசையில் செய்துஞ் செய்தில னென்றாயிற்று.

(க-து.) பரிபூரணஞதலால் பாசமுயற்சி யெய்தாதென்பது. (உஎ)

உஅ - கவி. அ - கை.

[தேவரீர் கூறியதொக்கும், இனியோர் சங்கை. அதாவது; ஞானமே தானெனப் பழகுவோர்க்குச் சிரவணதிகள் வேண்டுவதின்றோ வென வினாவல். அதனை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

குரவர் சிகாமணி யேரீர் கேளீர் கூறிய வழியொக்கும்
பரமுட னிகமு மிகந்தவ ரன்றோ பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம்
விரவு முயற்சியின் மீண்டவ ரதையினி வேண்டுவ ரோவேண்டார்
சிரவண மனஞ திகள்வேண் டாவோ சித்த முறைத்திடவே.

(இ-ள்.) குரவர் சிகாமணியே ரீர் கேளீர் கூறியவழியொக்கும்(எ-து)-
எல்லா வாசிரியர்க்குஞ் சிகாமணிபோன்று விளங்குபவரே அடியேனிரந்து

கேட்கும் விண்ணப்பமொன்றுள ததனைநீர் கேட்டருளும் அதாவது தேவரீரிதுகாறுங் கூறிவந்த மார்க்கமனைத்து மங்கீகாரமே, பரமுடனிகமு மிகந்தவரன்றோ பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம் (எ-து)—பரலோக விச்சையும் இகலோக விச்சையும் கடந்தவரன்றோ மெய்யுணர்வோ யானெனப் பழகா நிற்பர், விரவு முயற்சியின் மீண்டவரதையினி வேண்டுவரோ வேண்டார் (எ-து)—இச்சையில் மேல் கீழென மிசிரிம்பித்து நின்றள்ள முயற்சியினின்று வெறுத்துத் திரும்பினவர்க ளினியதை மறந்தும் விரும்பி யுழல்வரோ வுழலார், சிரவண மனனாதிகள் வேண்டாவோ சித்தமுறைத்திடவே (எ-து)—இவ்வனமாயினு மிவர்கட்குச் சித்தங் கலங்கா துறுதிபெற நின்றற்குக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் வேண்டவன வின்றோ (எ-று).

பரமுடனெனவுடன் கொடுத்துப் பிரித்தது; சொர்க்கமாதி, சத்தியமென மதத்தர் கூறுமேலிட்ட பதவிகளேனோக்கி யென்க. ஒன்றினு நிலையுருத முயற்சியாதலின் விரவு முயற்சியெனவும், ஓர்கால் சித்தங் கலக்க முற்பாலதின் சித்தமுறைத்திடவேனவுங் கூறினர். முடிந்தவனுக்குச் சிரவணாதிகள் மீண்டும் வேண்டினது, மாயாமய மாதலைப்பற்றி யென்க. களங்கமற்ற கண்ணடி பலவாழ்க்களால் மூடப்பட்டிருக்கினுந் தூசடையு மாறுபோன்று, தெளிவுற்றதேனும் அறிவாகிற கண்ணடிக் கையந்திரிபெங்ஙனமேனுஞ் சற்றடையும்.

(க-து.) மகான்கள் கிருத கிர்த்தியரன்றெனக் குறிப்பிக்கச் சிரவணாதிகள் வேண்டாவோ வென்பது. இச்சை யென்பது தொக்கி நின்றது. ()

உக - கவி. அ - கை

[அதற்கு விடை கூறுவான் வேண்டிக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் செய்வா ரின்னின்ன தகையினராவரென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கிளர்மகனேகேள் தத்துவ மறியார் கேட்டல் செயக்கடனே தளர்வறு சிந்தித் தலின்முயல் வார்சிலர் சந்தே கங்களுளார் தெளிதலி னிற்பார் விபரீ தப்பேய் தீரா வாதனையோர் [டோ. வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை வாயினர் வேண்டுவ தொன்றுண்

(இ-ள்) கிளர்மகனேகேள் தத்துவமறியார் கேட்டல் செயக்கடனே (எ-து)—சின்மாதிரமா விளங்கு ஞானபுத்திரா யான் கூறுவதைக்கேளுதி மெய்யுணர் வினையதெனக் கேட்டுமறியாதார் சிரவணம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பர், தளர்வறு சிந்தித்தலின் முயல்வார் சிலர் சந்தேகங்க ளுளார் (எ-து)—சந்தேகங்க எகலாத சிலர் ஓயாத மனனவயத்தராய் முயலாநிற்பர், தெளிதலினிற்பார் விபரீதப்பேய் தீராவாதனையோர்(எ-து)—விபரீதமென்னும் பேயினால் தீராதவாதனை யுடையோர்கள் சித்தந் தெளிவுபெறு முயற்சியில் விடாது நிற்பர், வெளியுருவா யறிவாய் நிறைவாயினர் வேண்

வெ தொன்றுண்டோ (எ-து)—சுத்தமான வெளிமயமாகியும் ஞானப்பிரகாசமாகியும் அகண்ட பரிபூரணமாகியும் விளங்கினவர் யாதானுமில் மூன்றனுள் வேண்டுவ தொன்றுளதோ இல்லையே (எ-று).

தத்துவம், அறிவு. அது; கற்பிதம், எதார்த்தமென விருபாற்று. கற்பிதம், அனர்த்தம். எதார்த்தம், அர்த்தம். கற்பிதமெனினும், விபரீதமெனினு மொக்கும். விபரீத வுணர்வு, பண்டிதர் பாமரரிடத்தும், எதார்த்த வுணர்வு, தத்தெரிசனமுடையாரிடத்துமெனவுணர்க. இது - உத்தமம், மத்திமம், அதமமென மூன்றும். தெளிதலினிற்றல், உத்தமம். சிந்தித்தலினிற்றல், மத்திமம் கேட்டலினிற்றல், அதமம். இம்முத்திசையுங் கடந்தவரென்பதுதோன்ற, வெளியுருவா யறிவாய் நிறைவாயின ரென்றார்.

(க-து) கிருதகிர்த்தியரெனக் குறிப்பிக்க விம்முத்திசையுங் கடந்தவரென்றரென்பது. செயக்கடனென்பதை முதனிலைத் தீபமாக்கி, ஏனையிரண்டிடத்து மொட்டிக. விபரீதப்பேயெனல், உருவகம். ஒன்றையொன்றாக் கோடல் சர்வமதத்ததராதவி னிதனையே பேயென லறிக. அறியார், உளார், வாதனையோ ரென்பன் வினையாலணையும் பெயராய் நின்றலி நெழுவாயின.

(உக)

ந - கவி. அ. கை.

[அஞ்ஞானியர்போலப் பலவேறு விகற்பக் கிர்த்தியம் புரிதருளே, கிருதகிர்த்திய நிலைக்கடையாளம். இதனைத் தெரித்தருளுமென வினாவியதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞானியு மஞ்ஞானிகள் போலச் செய்யா நின்றேன் கண்டே னுண்டேன் சென்றே னெனலாமோ பொய்யாம் விபரீ தங்க ளவர்க்குப் போயின வென்றீரே மெய்யாம் பிரம விசாரமி தன்றே வெளியா யுரையீரே.

(இ-ள்.) ஐயா கேளீர் தத்துவஞானியு மஞ்ஞானிகள் போலச் செய்யா நின்றேன் கண்டேனுண்டேன் சென்றேனெனலாமோ (எ-து)—ஐயனே யின்னுமடியேன் கேட்கும் விண்ணப்ப மொன்றுளதனைக் கேட்டருளும் உண்மை ஞானியரு மஞ்ஞானிகள் போலச் செய்யாநின்றேன் கண்டேன் உண்டேன் சென்றேனெனச் சொல்லத்தகுமா, பொய்யாம் விபரீதங்கள் வார்க்குப் போயினவென்றீரே (எ-து)—பொய்யமமாகிய விபரீதங்க ளவர்க்கு நீங்கிப்போயினவென்று கூறினீரே, மெய்யாம் பிரமவிசார மிதன்றே வெளியாயுரையீரே (எ-து)—மெய்ம்மையாகிய பிரமவிசாரணை யிடல்லவே யிதனை விளங்கத் தெளிவா யுரைத்தருளும் (எ-று).

செய்யாநின்றேன், உண்டேன், சென்றே னென்பவை, மித்தையாத் தியாசம் கண்டேனென்பது, இதராத் தியாசம். இங்ஙனமிருக்க, இவை போயினவெனக்கூறுவதெங்ஙனமியையும். இதுமெய்ம்மையானபிரமவிசா

ரமல்லவே, இதனைத்தெரித்தருளுமென்பார், மெய்யுடும் பிரமவிசாரமிதன்
றே வெளியாயுரையே யென்றார்.

(க-து.) கிருதகிர்த்தியரென்பதற் கிதுதக்கவுத்தரமன்றெனக் குறிப்
பித்ததென்பது. (ந-0)

நக - கவி. அ - கை.

[இவ்வகாரம் விதேகமுத்திரியந்தந் தொடர்ந்தேற்கும்.

தொடரினுந் தெளிவினிற்றவி னேனையர்போலன்

றென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஓய்ந்த கனாவிற் கண்ட பழங்கதை யோதுவன் வாதனையா
லாய்ந்தறி வுற்றவ னப்படி செப்பு வரூபா சனுமாகான்
மாய்ந்தத னுடல்வே மளவும் விண்ணவன் மனிதனெனப்படுவான்
வீய்ந்த சிதாபா சன்போ மளவும் விவகா ரந்தொடரும்.

(இ-ள்.) ஓய்ந்தகனாவிற்கண்ட பழங்கதை யோதுவன் வாதனையால்
(எ-து)—கனாகண்டவன் ஓய்ந்துபோன தனதுகனாவிற் கண்டபழங்கதை
யினை மறவாது வாதனையாற்சொல்லுவன், ஆய்ந்தறிவுற்றவ னப்படி செப்
புரூபாசனு மாகான் (எ-து)—தானினைய னெனச் சுருதி யுத்தி அனுப
வத்தா லையந்திரிபற வாராய்ந்து தெளிவுற்ற வறிவுடையோனு மவன்கூறு
மாறுபோன்று கூறுவன் கூறினும் இவனவன்போ லதனை மெய்யெனநம்
பிக் கூறுவனல்லன் அதனால் இவ னவன்போ லாபாசனு மல்லன் ஆவ
னெனில் தெளிந்தசிந்தையனாதவினங்நனமொருகாலுமாகான், மாய்ந்த
தனுடல் வேமளவும் விண்ணவன் மனிதனெனப்படுவான்(எ-து)—முன்ன
ரே பிரக்ஞாதயத்தால் மரித்த துனது காரணசரீரம் ஞானக்கினி மேலீட்
டால் நீராமளவும் மனிதனாயினும் தேவனே இவனுக்கிவன் தேவனாயி
னும் பார்ப்பவர்க்கு மனிதனாகக் காணப்படலின் பிறரால் மனிதனென
வழங்கப்படுவன், வீய்ந்தசிதாபாசன் போமளவும் விவகாரந் தொடரும்
(எ-து)—ஆதலின் அறிவே தானெனக் கண்ட வக்கணமே மரித்த சிதாபா
சத்துவ மவித்தைபோற்போமளவு மிவனுக் குலக விவகாரந் தொடர்ந்தே
ற்கும் (எ-று).

அவனுலகை மறந்தது நித்திரைவந்துழி, இவன் மறந்தது விசாரத்தெ
ளிவு வந்துழி. கனாக்காட்சியவனுக்குச் சொற்பனம், நனாக்காட்சியவனுக்குச்
சொர்ப்பனம். அது கணசொற்பனம். இது தீர்க்க சொர்ப்பனம். அவன்விழி
ப்பு, அஞ்ஞானம். இவன்விழிப்பு, ஞானம். அஃதவன் மறந்துழிநடந்தது.
இஃதிவன் மறவாது மறந்துழி நடந்தது. அதனையவ னுலகாக விழித்து
ழிச் சொல்லுமாறுபோன்று, இதனை யிவ னறிவாக விழித்துழிச்சொல்லு
வன், அதனை யவன் மூடவினோதமாகச் சொல்லுமாறுபோன்று, இதனை
யிவன் ஞானவினோதமாகச் சொல்லுவன். பண்டித னதனை யாதோவென

வுண்மையாகக்கொள்ளாவாறு போன்று, ஞானி யிதனைத் தற்பிரதிபலன மென வுண்மையாகக் கொள்ளான். அவனுக்கது சொல்லு நயமுமாத்திர மாயதுபோல இவனுக்கிது, சொல்லுந் தோற்றமுமாத்திரமாயது. ஆதலி னிவ்வுவமை பொருந்தும், பொருந்தாதென்பாரை யவாந்தரவாதிகளென வறிக. அவாந்தரவாதம்:—கோழிகோழி என்னவிலை யென்னவிலை யென்ற ற்போல்வது. ஆய்ந் தறிவுற்றவனு மென்ற வும்மைதொக்கது. ஆபாசனு மென்ற வும்மை யிழிவு சிறப்பு. மாய்ந்தென வினையெச்சமாக்கினு மொரு சா ரமையினு மமையும். இருமுகனோக்கு முணர்ந்தவளுதலி ஞாபாசனு மா கானெனக்கொள்க. உலகிருப்புந்தன்னிருப்பு முணரவிடத்த தவன்விவகா ரம். உணர்ந்தவிடத்த திவன்விவகாரம் இங்கேயுடலென்பது, தூலமெனி ன், அதுமாய்ந்தவிடத்து மதுவெந்தவிடத்துந் தேவளுதலெவருந் தூலதே கத்த ராதலின் பொருந்தாதே. இவனுக்கு மாத்திரமெனின், அப்போது தூலதேகமன்று. சூக்குமவுடலெனின், சொப்பனஞ் சுழுத்தியிலும் சர்வச ங்கார காலத்திலு மெவடும் விண்ணவராகவேண்டும். இன்றே. இங்கே வி ண்ணவன், ஐக்கியமுத்திக்குரியோன். அன்றெனின், “ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்குவையத்தின், வான நணிய துடைத்து.” என்னுங் கலியில் வானம் பதவிமுத்தியோ; பதவிமுத்தியெனின், ஐயந்திரிபறத்தேர்தலும் யாகாதி கிருத்திய மியற்றலு மொன்றே? ஒன்றெனின், தன்னைத்தானெய் தில், அயலெனவில்லை. இல்லையாகவே, சுகமு மயலெனலின்றித்தானே சுகவடிவாகத்தன்னைத்தானனுபவித்தல் கன்மகாண்டத்திலுண்டோ. இத் தனைப் பாடுதுறையில், ககக-அதிகாரத்திற் காணலாம். இன்றெனின், ஒன றெனல்கூடாது. இதுகூடாதாகவே, அதுவுங் கூடாதென முடியும். ஆத லின், காரணவுடலாகிய யவத்தையை யுடலென்றார். வீய்ந்தசிதாபாசன் போமளவும் விவகாரந்தொடருமென்றது, மாய்ந்ததன்னுடல் வேமளவும் விண்ணவன் மனிதனெனப்படுவானென்பதுபற்றி. மாயினுங் காரணவுட னீராமளவு மனிதனெனப்படுவான்போன்று, வீயினுஞ் சிதாபாசன் போம ளவும் விவகாரந் தொடரும். உடனீராயின், சிதாபாசன்மாப்பின்னைத்தோ முன்போற் சொல்லாது நழுவுவன். அது நீராமளவு மனிதனெனலுண்டு. இவன் போமளவும் விவகாரமுண்டு, மனிதனெனப்படினுந் தனக்கில்லை. அதுபோல, விவகாரந் தன்பானிகழினுந் தனக்கில்லை. சிற்பிரகாசநாட்ட த்தில் தானெவ்வகைத் தோற்றத்தானு மல்லளுதல்போலத், தற்பிரியமக லா நாட்டத்திற் கிரியை செய்துஞ்செய்திலெனன்றாயிற்று. இங்மன நின் றார்க்கே யிதுதெரியுமன்றிச் சொல்லாலும், நினைவாலுமென்னைபயனுள. இவற்றாலிதனைமறுக்கிற் பயனின்மையின் தள்ளுதும்.

(க-து.) ததாகாரத்தில் செய்துஞ் செய்திலெனென்பது: இச்சை, அநிச் சை, பரவிச்சையுளொன்று காரணமாக வினையிகழினும், தன்னையகண்ட மாகக் காண்டலின், கிருதகிர்த்தியெனைக் குறிப்பித்தது. இதனைத் தற் சோதனையிற் காண்க.

௩௨ - கவி. அ - கை.

[ரிட்டை யகலானெனினு மதுவுஞ் செயலன்றே; கிருதகிர்த்தியனென
வெங்ஙனங் கூடுமென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆன லையா குருவே காண்ப தசத்திய மென்றாலு
நான விவகா ரந்துய ரலவோ ஞானசு கந்தருமோ
போன லன்றே நன்றா ரிட்டை புரிந்திடல் வேண்டாவோ
தான ரிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ நெப்படியோ.

(இ-ள்.) ஆனலையாகுருவேகாண்ப தசத்தியமென்றாலும் நானவிவகா
ரந்துயரலவோ ஞானசுகந்தருமோ (எ-து)—ஐயனே குருநாதனே! மகா
னென்போன் கிருதகிர்த்தியனானால் காணப்படுவனவனைத்துந் திரிசியமன்
றே அது திரிசியமாயினு மபிர்த மன்றே அபிர்தமெனினும் அதனைமெய்
யெனக் கொள்வதென்னையோ கொண்டு நானவிவகாரம் புரிதலென்னே
யோ புரிந்து மதனலெய்தும் பயன்சுகமாயினும் அது மெய்ப்பொருள் கார
ணமாக வந்ததன்றாகலின் துயராகமுடியுமன்றே அதனலது துயரல்லவோ
அது மேலிடுமன்றே மேலிடுந்தோறும் தனித்துநிற்கைவாய்க்குமோ வாய்
க்காவிடத்து அது சிதானந்தவாழ்வைத் தருமோ, போனலன்றே நன்றா
ரிட்டைபுரிந்திடல் வேண்டாவோ (எ-து)—இவ்விவகாரமொருங்கே நீங்கி
லன்றே தனித்திருக்கைக்கு நன்கு இந்நன்கு நிலத்தல் ரிட்டைபுரி
யாதுழிவாய்க்குமோ வாய்க்காவிடத்து ரிட்டைபுரிந்திடல் வேண்டாவோ,
தான ரிட்டைபுரிந்தாற்செய்கை தவிர்ந்தவ நெப்படியோ (எ-து)—வேண்
டுமெனின் தானேதானாதற்கியைந்த விந்த ரிட்டைபுரிதலுஞ் செய்கை ய
ன்றே எந்தச்செய்கையு மகன்றவனாயினும் இந்தச்செய்கை யகலானாத்
வின் கிருதகிர்த்தியனென்பதினனாக் கெங்ஙனமியையுமோ வறிகிலன். ()

(க-து.) கிருதகிர்த்தியனெனல் சொல்லாலன்றி யர்த்தங் கண்டில
னென்பது. இதினன்கோகாரமு மெதிர்மறைப்பொருள், விடாவழக்கென
லிங்ஙனமாயதென வுணர்க. அசத்துக்காரணமாக வரும் விவகாரமாதலின்,
துயரலவோ வெனப்பட்டது. அறிகிலனென்பது சொல்லெச்சம். (௩௨)

௩௩ - கவி. அ - கை.

[இக்கிரியைக ளகத்திலன்றிப் புறத்தினிகழின், கிருதகிர்த்தியனெனக்
கோடற்க வென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தெரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு தீரும் விவகா
முரிய சமாதியும் விவகா ரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றே
துரிய பரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமுண்
வரிய சமாதிகள் பழகுவ னேலவ னொ டனுமன்றே. [டோ

(இ-ள்.) தெரிதருமகனே யாரம் பத்தொடுதீரும் விவகாரம் (எ-து)—சகல வர்த்தங்களை யு மெளிதில் தெரிந்துகொள்ளத்தக்க ஞானபுத்திரா? ஆரம்பத்தில் சிரவணமனனாதிகள் செய்யும்போதே சகல விவகாரங்களும் நீங்கிவிடும், உரியசமாதியும் விவகாரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றோ (எ-து)-தன்னை விளக்கற்குரிய நிட்டையும் கேட்டவாறு சிந்தித்துத் தெளிதலாகிய சகல விவகாரங்களுமுள்ளத்தின்க ணிகமூர் தொழில்களன்றோ, துரியபரம் பொருளானவர் வேறொருதொழில் செய்வதுமுண்டோ (எ-து)-துரியமாக விளங்கும் பிரமசொருபமானவர்கள் பிறிதோர்தொழில்செய்வதுமுளதோ அரியசமாதிகள் பழகுவனே லவளுடனு மன்றே (எ-து)—செய்தற்கரிய சமாதிகள் கைகூடும்படி பழகுவனாயி னவ ளுடனுமல் லனே (எ-து).

சகல விவகாரங்களோடு சிரவணாதிகள் செய்யின் பயன்படா. படுமெனின், பெருமைபற்றியென வேண்டும். அதுபற்றியெனின், துக்கநிவர்த்திக் கென்செய்தும், இன்றாதலின், சிரவணாதிகள்செய்யு மாரம்பத்தில் தானே சகல விவகாரங்களு நீங்கியேவிடும். (எவ்வனமெனின்), சிரவண மாறுவகைப்படும். அவை; உபக்கிரமோபசங்காரம், அப்பியாசம், அபூர்வதை, பலம், உற்பத்தி, அர்த்தவாதமென்பன. உபக்கிரமமாவது; சிருட்டிக்கு முன் சகத்து சத்தெனல், உபசங்காரம்; அந்தச்சத்து, 'சுசாதிக விசாதிக சுகதபேதமிந்த தெனல். இதனை யொன்றாக்கி உபக்கிரமோப சங்காரமென்பர். இந்த வொன்றை விசாரித்துத் தெளிதற்கே விவகாரசிந்தை சற்றுமிலதாக வேண்டும். ஆதலின், ஆரம்பத்தொடுதீரும் விவகாரமெனவும், சுவிகற்பசமாதி, நிர்விகற்ப சமாதியைச் சமாதியெனவும், இவற்றிற் குரிய வரியவுழைப்புகள் பலவாதலின் விவகாரங்களெனவும், இவையனைத்து மகத்திலாதலின், உள்ளத்தொழிலெனவும், துரியமே பரமாதலின், துரியபரம்பொருளெனவும் கூறினர். ஆருடனாயின் சமாதிபழகுவதை; பழகுவனே லாருடனுமன்றென்பதி லும்மை இழிவுசிறப்பு. ஆருடனு மன்றெனவே, அப்பியாசி யென்றாயிற்று.

(க-து.) சமாதி கூடப் பழகின், கிருத்கிர்த்திய னன்றென்பது. ஏழாம் வேற்றுமை மூன்றாம் வேற்றுமையாய் துருபு மயக்கம். (1௩௩)

௩௪- கவி. அ - கை.

[ஆருடர்களிற் சிலர் தியானாதிகள் செய்வ தெற்றிற்கென வினாவியதற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உத்தம குருவே யாரு டருமா யொருதொழி லற்றவருள்
சித்த மடங்கு தியான திகள்சிலர் செய்குவ தென்னென்ற
வித்தல மருவும் பிராரத் வப்பிறி வெப்படி யப்படியே
முத்தரும் வெகுவித மாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்னேனே.

(இ-ள்.) உத்தமகுருவே யாருடருமா யொருதொழிலற்றவருள் சித்த மடங்குதியானாதிகள் சிலர் செய்குவதென்னென்றால் (எ-து)—உத்தமமான

குருநாதனே விவகாரங்களுளோர் தொழிலுமின்றி யெத்தொழிலுமிற்று நிம்பவர்களுக்குள் சிலராளுடராயிருந்துஞ் சித்தமொருப் படற்கியைந்த தியானாதிகளைச்செய்வதி யாதிற்கெனக் கேட்பையாயின், இத்தலமருவும் பிராரத்வப் பிறிவெப்படியப்படியே(எ-து)—பிறவிகாரணமாக விப்பூமியினே ரிடும் பிராரத்வ பேதங்க ளெங்ஙன மெங்ஙனமோ வங்ஙன மங்ஙனமே, முத்தரும் வெகுவிதமாகுவரென்பது முன்னே சொன்னேனே (எ-து)—சீவன் முத்தரு மனேகவிதமாவா ரென்பதைப்பற்றி முன்னமே சொல்லி யிருக்கின்றேன் யடிக்கடி கேட்பதென்னை (எ-து).

(க-து). ஆளுடராயிருந்துஞ் சிலர் கிருதகிர்த்தியார நில்லாது தியானாதிகள்செய்வ தென்னையென்ற வினாற்றிகுத்தரம் பிராரத்வகன்மபேதத்தா லெனவறிகவென்பது. ஆளுடருமாயென்பதிலும்மை, இழிவுசிறப்பு. பிரா ரத்வகன்மபேதச்சேட்டைகளை யவர்மேலேற்றிக்காணி னப்பியாசியரென வும், அவரதுதீர்த்தநிலையினை யவர்மேலேற்றிக்காணி னாளுடரெனவுந்தோ ன்றுவர். பிழை காண்பார்மிசைத்தாதலி னவராளுடரேயெனவறிகவென் பார், பிராரத்வப் பிறிவெப்படியப்படியே முத்தரும் வெகுவிதமாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்னேனையென்றார். சித்தமடங்கு தியானாதிகள் செய் தல், அப்பியாசம். இத்தலமருவும் பிராரத்வப்பிறிவு, அவரவர்வினைக்கள வாக விம்மையி லவரவர்பாலெய்தும் பிராரத்வபேதங்கள். இது பசக்குழா த்துளதன தன்கன்றுதேடித் தாயைமருவுமாறுபோல்வது. என்னை? “தாந் தாமுன்செய்தவினை தாமே யனுபவிப்பர்” என்று ஒளவையார் கூறுதலின். திரிசியநாட்டத்தில் வினையுண்டெனவும், திருக்குநாட்டத்தில் வினையின் மெனவுங்காணும். அதோமுகமாதலி னென்மா பலவாகவும், ஊர்த்தமுகமா தலி னென்மாவொன்றாகவுங் காண்டலினதுபொருந்தும். இருவகைமுகமும், இருவகைநாட்டமுமின்றேல், ஆன்மாவெனலும், ஒன்றெனலும், வினையுண்டெனலும், இன்றெனலுமெங்கே? இவ்வுளவறியாதா ரெத்தனைபல் லாழிகாலம்வாதிக்கினு மென்பயன்? உடலுஞ் சேட்டையுங் காரணமாக மாணக்கன் கேட்டலின் விடையுந் தக்கது. (௩௪)

௩௫-கவி. அ - கை.

[ஞானிகள் விவகார முலகோபகாரமாக வன்றித் தமக்கன்றென வுபமான பூர்வமாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நல்லவ நேகே ஞாலகுப கார ஞானிகள் விவகார மல்லது வேறொரு பெறுபே றும்மிலை யதனாற் பிணியுமிலை வல்ல சிருட்டி முதற்பல தொழிலால் வருபுண் ணியபாவ மெல்லவ ருக்கு மனுக்கிர கஞ்செயு மீச னடைந்திலனே.

(இ-ள்.) நல்லவனே கேளுலகுபகார ஞானிகள் விவகாரம் அல்லது வேறொருபெறுபேறும் மிலையதனாற் பிணியுமிலை (எ - து)—சந்தித்திரா

வீணர்ச்சங்கியாது யான்கூறுவதைக்கேளுதி ஞானிகள் செய்யுவிவகாரங்களனைத்து முலகோபகாரமாக வன்றித்தமக்கன்று அதனால்தாமடையும் வேரோர்சுகப்பேறு மசுகப்பேறுமுளவோ யாங்கண்டிலம் இதுயாதுபோல்வதெனின், வல்லசிருட்டிமுதம் பலதொழிலால்வரு புண்ணியபாவம்(எ-து)-செய்தற்குவலியுள்ள சிருட்டியாதி பலதொழிலியற்றுவதால் வரக்கிடந்த புண்ணியபாவங்களை, எல்லவருக்கு மனுக்கிரகஞ்செயு மீசனடைந்திலனே (எ-து)—ஏற்றற்பாலரெவரோ வவரவர்களுக்கெல்லாந்தரமறிந்துகொடுத்தருளுவனன்றி மீசன்தானடைந்தவனே இவனே இதுபோல்வதென்ற நிதி (எ-று).

அவரவர் சன்மார்க்கத்தா லுய்யும்பொருட் டவரவர்கருத்தின் வண்ணஞ்சிருட்டியாதி மீசன்செய்வனன்றிக்கெடுக்கற்கன்று. அதுபோல, ஞானவான்களு முயிர்களுய்யும்பொருட் டவரவர்க்கியைவதும் கடிவதுமன்றித்தம் பயனுக்காகவன்று. இவர் சீவகாருண்ணியரன்றே லிவையெற்றிற்கு. ஈசன்முத்தியி லுயிர்களைக் கூட்டுவான்வேண்டித் தனுக்கரணதிகளைக் கொடுப்பித்துப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பிப்பானென்பது பொய்யோ, மெய்யோ? பொய்யெனின், புடைபெயர்ச்சியில்லாதிருக்கவேண்டும். இருத்தவின், காணப்படானேனும் வினைமுதலிருக்கவேண்டும். இல்லாதுயாதும் நிகழாது.ஆதலின், “அவனன்றி யோரணுவு மசையாது” என்றனர் சான்ரோர்பலரும். இதனைமறுப்பார் தாம் யாதால் மூன்றவத்தையினு மாறு தசைக்கப்படுவதுமெனக் கிஞ்சித்துமறியாதார், பிறர்கூறினுங் காதுகொடார். இவரை விவேகியென்பாரிவர்போல்பவர். இந்தத் தனு கரணபுவனபோகம் வாய்த்தது, அவரவர்வினையாலன்றியவனென்று. அவனலெனின், விதிவிலக்கெற்றிற்கு. எதுகாறுமெனின், அயலைத்தானென தென்னாதளவும். அப்பாலோவெனின், தானேதானாகில் விதிமதியெழற்கிடமின்றே; இன்றாகவே, அனைத்துஞ் சின்மாத்திரமாலிளங்கும். விளங்கவே, மேல்கீழொப்பின்றியும் சுசாதியாதி மூன்றுமின்றியும் தான்மாத்திரமாக மிஞ்சிநிற்குதும். அப்பாலோர்செயலுமில்லை. இது தனது சுயகஷ்டத்தா லுணர்வதன்றிப் பேச்சாற்பயனின்றி யமையும்.

(க-து.) ஈசனைப்போல ஞானிகள் விவகாரமும், அதன்பயனு முலகோபகாரமாக முடிவதன்றித் தமக்கன்றென்பது. இதனாலிவர் கிருதகிர்த்தியரென்றாயிற்று. (௩௫)

௩௬ - கவி. அ - கை.

[அனந்தவேதுக்களி லெந்தவேதுவினால் ஞானி மீசனுக்கொப்பாவனே வென்ற வினுவிற்குத்தர மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகி யெழுந்தரு ளங்குருவே
மீசனு ஞானியு மொப்பென் றீரே யெப்படி யொப்பென்று
மீசனு ஞானியு மமதை யகந்தை யிகந்ததி னாலொப்பா
மீசனு மாம்பல சீவரு மாமுல கெல்லா மிவனாமே.

(இ-ள்.) ஈசனு மாயருவாயுருவாகி யெழுந்தருளுங் குருவே(எ-து)— ஈசனாகியும் அருவமாகியும் உருவமாகியு மெளிதிலெம்பா லெழுந்தருளுங் குருமூர்த்தமே, ஈசனு ஞானியு மொப்பென்றீரே யெப்படி யொப்பென் றூல்(எ-து)—ஈசனும் ஞானியுஞ் சமானமாவவென்று முன்னர்க் கூறினீரே யெங்ஙன மொப்பாவவெனக் கேட்பையாயின், ஈசனு ஞானியு மமதை யக ந்தை யிகந்ததின லொப்பார்(எ-து)—ஈசனும் ஞானியுமகமமதையற்றிருப் பதா லொப்பாவார் (இஃதன்றியும்), ஈசனு மாம்பலசீவருமா முலகெல்லா மிவனாமே(எ-து)—இந்த ஞானி ஈசனாகியும், சமஸ்தசீவர்களாகியும் சகல லோகங்களாகியு மிருப்பன் (எ-து.)

சலட்சண விலட்சணமாயும், நிட்களமாயும், சகளமாயும் குரு இருத்த லின், ஈசனுமாயருவாயுருவாகி யெழுந்தருளுங்குருவே. எ-ம், தன்னையன் றிச் செகசீவபரமின் றுதலின் ஈசனுமாமபலசீவருமா முலகெல்லா மிவனா மே யெனவுங் கூறினார். சீவன்முத்தர் பிரக்ஞாசொருபமாக விளங்கவி னி வை யெல்லாம் பொருந்தும். எங்ஙனமெனில், பிரக்ஞையையன்றி யிவை மூன்று முளவோ, இலவோ? உளவெனில், சோதனை ஞாயங்களாற் காட் டலாம். கூடாதெனில், இலையென்பமே. தோற்றுமாவெனின், ஓரணுவே னுஞ் சுயம்பாச்சோதனையிற் காட்டலாமே. கூடாதெனின் இல்லையென் றொத்துக் கொள்ளலாமே, இதன்றியும், அறிவு தன்னையறிந்திச்சா ஞானக் கிரியை புரியுமாவெனின், புரியும். எங்ஙனம். பொருளல்லவற்றைப் பொரு ளென்றுணர்தல், மருளோ, தெருளோ? தெருளெனின், அறிவுசலனமுறு மா? சபாவமெனின், சபாவத்துக்கு விதிவிலக்கெற்றிற்கு. மருளெனின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்வதினலன்றோ அறிவுமருளெ ன்றாயிற்று. ஆகலாமா, ஆகக்கூடாதே அதனையுன்னுத்தென்னை. தோற்ற த்தை மெய்யென்பதூஉம், அறியாமையை யறிவென்பதூஉம் நமதுபிழை. அதனைமறுக்குதும். தோற்றமானின்றதும் மருளானின்றதும் ஞெப்தியே வேறன்றெனவுணர்க. மருளில் பல்விவகாரமியையும்போது தெருளி லியை யாதோ? கூறவேண்டுமோ.

(க-து) இவன் ஞெப்திமாத்திரமா விளங்கவி னிவனுக்கீசனையுவித் ததி லென்னிழிவெனக் குறிப்பித்தாரென்பது. தன்னே மறந்தியற்றுவதின மறவாதிபற்றல், மிகச்சிறீரட்டமாதலி னீசனுக் குவமிக்கப்பட்டதென்க. ()

௩௭ - கவி. அ - கை.

[எல்லாச்சீவரு மிவனுமெனவே, அதுகாணமா வினாவுதலே யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

எல்லாச் சீவரு மிவனு மென்றீ ரிவன்றான் முத்தியடைந் தெல்லாச் சீவரு முத்தி பெறும் விருப்பா னேனையா வெல்லாச் சீவரும் வெவ்வே ருனா லிவனெல் லாமலனே யெல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவேயிதைநீர் மொழியீரே.

(இ-ள.) எல்லாச்சீவரு மிவனெனென்றீ ரிவன்றான் முத்தியடைந்தெல்லாச்சீவரு முத்திபெறாமலிருப்பானேனையா (எ-து)—ஐயனே சமஸ்தச்சீவர்களு மிகனெனென்றுரைத்தீர், இவன் முத்தியடைந்ததுபோ லெல்லாச்சீவரு முத்தியடையவேண்டுமே அடையாததற் கேதென்னென்கொலோ, எல்லாச்சீவரும் வெவ்வேறான வவனெல்லாமலனே (எ-து)—முத்தியடையாததால் எல்லாச்சீவரும் வெவ்வேறாமன்றோ. வெவ்வேறாகுமானால், இவனெல்லாச்சீவரு மல்லனமே, எல்லாப்பொருளு முரைத்தருள் குருவேயிதை நீர்மொழியீரே (எ-து)—அரியபொரு ளனைத்தையு முரைத்தருளிய குருநாதனே யிதையும் நீர் விளக்கியருளும் (எ-து).

இவனே யெல்லாச்சீவருமெனின், இவன்போலவை முத்தியடையாததென்க. அடையாததா லுயிர்வெவ்வேறாகவேண்டும். வெவ்வேறாகுமெனின், இவனெல்லாச்சீவருமெனல் பொருந்தாதென்க. முத்தியடையவெனற்பாலது, முத்தியடைந்தென்றாயது; “சொற்றிரியினும்பொரு டிரியாவினைக்குறை” என்பதனாற்காண்க. எல்லாச்சீவரு முத்திபெறும் விருப்பானெனென்றவிடத்து ஞானிமுத்திபெற்றவனெனக் குறிப்பாற்கொள் ளவொட்டாது இவன்றான் முத்தியடைந்தென வெள்ளிடையாகக்கூறி ஞர். இனிமுத்தியடைவானே யடைந்தவனென்றதுதுணிவுபற்றி. இமையளவிற்பூர்வவாசனையாலேனு மாடியிற் பிரதிபிம்பம்போல வறிவிற்படிதியிலெழுந்தடங்குந்தேகாதி பிரபஞ்சப்பாவைகளளவின்றே யெங்கனந்துணிவுபெறலாம். “களங்கமற்றகண்ணாடி தன்முன் வேரோர், களங்கமற்றசண்ணாடிகாட்டும்போது” என்ற கவியிற் கூறியவாறிருப்பராதலி னங்கனங் கூறவேண்டுவதாயிற்று. ஆதலிற்பழுதின்றெனின், அங்கனமிருப்பினுமிப்போதே முத்தியென்னலாமா, இனியெய்தற்பாலதாகிய நிரதிச யானந்தவாழ் விங்கனெய்யுத்தியதா லைய மென்னையெனின், இங்கனமேற்கோளுளவோ? “எட்டிலறி வின்றியிறைதன்னிலறி வின்றியிவ்வுடம்பினுடனே, வீட்டிலுறை வானையினி வீடுபெறுமென்பதுவிளம்புகிலமே” என்றார் தத்துவராயர். “ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின், வானநணிய துடைத்து” என்றார் திருவள்ளுவர். இதுநிற்க.

(க-து.) இவன்போ லெவ்வுயிரு முத்தியடையாததற் கேதென்னையென்பது. (௩௭)

௩௮ - கவி. ௮ - கை.

[பொதுப்படச் சீவனெனினு மதுமலரகிதத்தா லான்மாவெனவும், சகித்ததாற் சீவனெனவுங் கொளக்கிடத்தலின், ஆன்மா, ஏகமெனவும், சீவன் பலவெனவு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அகமெனு மான்மா பூரண மேக மநேக விதஞ்சீவனகமெனு மந்தச் சுரண வுபாதிச ளளவிலை யாதலினாற் சுகமுழுதுங் குளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திரர்பலவாஞ் சுகமதி லேரி குளஞ்சிறு குழிசால் சட்டி குடம்பலவால்.

(இ-ங்.) அகமெனுமான்மாபூரணமேகம் (எ-து) — நானென்னுமான்மா வானது பரிபூரணமாக விளங்கலின் ஏகமெனவும், அநேகவிதஞ் சீவன் அகமெனு மந்தக்கரணவுபாதி கள விவேகதவினா (எ-து) — நானென்னு மந்தக்கரணோபாதி கள வினா தவின் சீவன் பலவித மெனவுமாம், சக முழுதுங் குளிர்ச்சந்திரனேகஞ் சலசந்திரர் பலவாம் (எ-து) — உலகமுழுதும் குளிர்ச்சி செய்கின்ற வானசந்திர னேகமும், சலப்ரதிபிம்ப சந்திரர்கள் பலவுமாம், சகமதிலேரி குளஞ் சிறு குழி சால் சட்டி குடம் பலவால் (எ-து) — இவ் வுலகத்தின்கண் ஏரியும் குளமும், சிறு குழிகளும் சாலும் சட்டியும் குடமும் இவைபோல்வன பிறவும் பலவாயிருத்தலால் (எ-து).

அகமென்பது நான். தேகோகமுதல்சிவோகமீருவுள்ள வகமென்னும் பேதங்க ளளவிற்புகாதன. இதிவந்தக்கரண வுபாதி களு மடங்கின. அந்தக் கரண பிரதிபலனன் சிதாபாசனென் றிருத்தலானும், இவ்வந்தக்கரணமே வுபாதியா நின்றலானும், இவ்வுபாதிபேதங்க ளளவைகடந்தன வாதலானும் இங்ஙன மளவுகடந்ததுபற்றி யனேகவிதஞ் சீவனெனப்பட்டது. அறிவு, உபாதியென விரண்டாம். மெய்யறிவு நானாக விளங்கல் ஆன்மா. யாதானு மோருபாதியையானெனவழங்கல், சீவன்; இதுவுமறிவேனுங் கற்பித்ததை யானெனலால், அறியாமையே. ஆதலி னிதனைச் சிதாபாசனென்பர். அக மெனு மான்மா வென்றாற்போல, அகமெனு முபாதியெனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. அகமெனு மான்மா வென்றாற்போல, அகமெனுஞ் சீவ னென்றறையாதது, ஆன்மா பொருண்மாத் திரமாயும் சீவன் சொன்மாத் திரமாயுமிருத்தல் பற்றியென்க. என்னை? “சீவனென்கிற சொல்லும் பொருளுமாச் செறிந்தவான்மா” என்று வசிட்டபகவான் கூறுதலின். அறிவையன்றி யானெனற்குப் பொருளின்மையின், ஆன்மாவெனப்பட் டது. மூன்றவஸ்தா வயமாகாதவற்றைச் சாட்சியா நின்றுணர்வ தெவ்வறி வோ அஃதான்மாவெனவும், அவ்ஸ்தைதோறு மவ்வவ்வுபாதி வயத்தாரின் றுணர்வ தெவ்வறிவோ, அது சீவனெனவுங் கொள்க. தன்னைச் சொப்பிர காசமாக் காண்டல், ஆன்மா. தன்னை யுபாதியாகக்காண்டல், சீவன். எனவே, சொன்மாத் திரமாயும் பொருண்மாத் திரமாயு மெனக் கூறியதி லேய மென்னை. வானசந்திரன்போல்வ தான்மா. சலசந்திரன்போல்வது சீவன். வானசந்திரன் எதார்த்தமாயும், ஏகமாயும், பிம்பமாயும் நிற்கும். சலசந்தி ரன் கற்பிதமாயும், பலவாயும், பிரதிபிம்பமாயும் நிற்கும். அதுபோல, ஆன்மா எதார்த்தமாயும், ஏகமாயும் பிம்பமாயும் நிற்கும். சீவன் கற்பிதமாயும், பலவாயும், பிரதிபிம்பமாயு நிற்கும். ஆதலி னுவமை பொருந்தும். எழுவகைத்தோற்றமா நின்றயுரெனப் பெயர்கொண்டு சுகத்தை நுகர்வ துடலோ, உணர்வோ? உடலெனின், தன்னைத்தா னுணரவேண்டும. உணராதெனின், உடலன்று. உணர்வெனின், கண்மேந்திரியம், ஞானேந்திரியம், மனாதி யந்தக்கரணங்கள், உயிர் இவை தன்னைத் தானறியாததா

லிவையனைத்து முணர்வன்று. தன்னைத்தா னுணரற்பால தெதுவோ வது மெய்யுணர் வென்னப்படும். இந்தமெய்யுணர்வை யான்மாவெனவும், அவையனைத்துங் கற்பித வுணர்வாதலின், சீவனெனவுங் கொள்க. தானாகிற வுணர்வை யெட்டவறியார் கற்பிதவுணர்வைச் சீவனெனவும், ஆன்மா வெனவும் பாசுபாடு சற்றுமுணராது மிசிரிம்பித்துக் கூறுவர். இவ்மொழி வாய்மை யன்று. எந்தவுயிரைச்சோதிக்கினும், அறிவாகவே முடியுமாதலா லது திணை பாலிடங்கழன்றது. அதனை ஆன்மா வென்பதற் கையமென்னை. அவ்வறிவை யுபாதி யு னொன்றாமுடிக்கி னதனைச் சீவனென்பதற் கைய மென்னை. அறிவொன்றே பல்லுயிராக்காண்டலி னிவ்வமை தள்ளற் பாற்றன்று. இதனைமறுப்பார், தன்னைவிட்டுச் சோதிப்போர்.

(க-து). இவன் போல வெவரு முத்தி யெய்தாத தென்னை யென்ற வினாவிற்குத்தரங் கூறுவான்வேண்டி யிக்கவியிலுவமை காரணமாக வுயி ரொன்றெனற்கும் பலவெனற்கு மிலக்கணங் கூறியதென்பது. (௩௮)

௩௯ - கவி. அ - கை.

[ஞானியே பலசீவரெனற்கும் இவன்போ லவர்கள் முத்தி யடையாததற்கு முதாரண முகத்தா லிக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றார்.]

சட்டி குடங்குளி னென்று நசித்திட வதனுட் சலசந்தர னெட்டு முதற்சந் திரனெடு கூடு மொழிந்தவை கூடாவே கட்டு முபாதி நசித்திடு சீவன் காரண வான்மாவிற் கிட்டு மயிக்கிய முபாதி கெடாதவர் கேவல மாகாரே.

(இ-ள்.) சட்டி குடங்களினென்று நசித்திடவதனுட் சலசந்தரன் ஓட்டு முதற்சந்திரனெடுகூடு மொழிந்தவை கூடாவே (எ-து)—முன்னர்ச் சட்டி குட முதலாகக் கூறிய வுபாதிகளு ளோருபாதி நசிக்க வக்கனமே யதனுட்காணப்பட்டுநின் சலசந்திரன் தனக்குமுதலாக வானத்தி னின் றுள்ள பிம்பசந்திரனெடுகூட்டி யேகமாகும். ஏனைய பிரதிபிம்ப சந்திரர்க ளங்ஙன மேகமாகக் கூடுமா கூடாவே (அதுபோல), கட்டுமுபாதி நசித்திடு சீவன் காரண வான்மாவிற் கிட்டுமயிக்கியம் (எ-து)—பந்தித் திருக்குங் காரணோ பாதியை நசிக்கச்செய்த சீவன் எல்லாவுயிர்க்கு முதற்காரணமா நின்றுள்ள வதிஷ்டானவான்மாவிற் கலந்தேக மாவன், உபாதி கெடாத வர் கேவலமாகாரே (எ-து)—காரணோபாதியை நசிக்கச்செய்யாத வேனைய சீவர்க ளயிக்கியமாகார் (எ-து).

உபாதிநசித்திடு சீவன், உபாதிகெடாதவ ரென்னுமிடத் திவ்விரு வுபாதிகளுந் தூலதேகமென் றருத்தங் கோடற்கன்றே; சட்டி குடங்களி லொன்று நசித்திடவென் றுவமானித்தார். இங்ஙனமிருக்க, அவித்தை யாகிய காரணவுபாதியென் றருத்தங் கொண்டவென்றிற்கேர், சட்டி குட சந்திரனென்னுது சலசந்திர னென்றமை யானும், சலாதாரத்திற் காக வன்றிச் சட்டிகுடங்ஙனாதி கூறற் கவசரமின் றுதலானும் பிரதிபிம்பித்தற் காய தர்மஞ் சலத்திலிருப்பதானும் அந்தத் தருமஞ் சலமென்று, சலத்தை யன்றிலேறுமன்று. சலமெனின் சலம் பிரதிபிம்பமாகுமா? வேறெனின்

சலத்தையன்றி வேறாகுமா? இங்ஙன முரணுமாதலானும், அந்தத்தர்மம் பேதாபேதமா நிற்குமாறுபோன்று, தூலான்மாவென்றோ தந்தக்காண பிரதி பலனவான்மா வென்றமையானும், கரணதாரத்துக்கன்றி யெவ்வகை தூல முங்கூற்றம் கவசா மின்றாதலானும், பிரதிபிம்பத்திற்காய தர்மங் கரணத்திருப்பதானும், அந்தத் தர்மங் கரண மெனின், கரணம் பிரதிபிம்பமாகுமா? கரணத்தையன்றி வேறாகுமா? இங்ஙனமுரணுமாத லானும் அந்தத் தர்மம் பேதாபேதமா நிற்குமாதலானும், இதனையே யவித்தை யெனக் கொண் டெவமானித்ததென்க. மகானிடத்து மேனையோரிடத்துங் கரணமிருந்துமையந்திரிபுவிற்றற்கும் அகற்றகு மிடமின்மையின் நசித்திடவென்ற தவித்தியா வுபாதிக்கே தருமெனவறிக. இதுநிற்க, தூலநாசம் முத்திடெனின், பிரளயமுத்தியாகக் கண்டிலமே. சூக்கும நாசம் முத்தியெனின், சர்வசங்காரம் முத்தியாகக் கண்டிலமே. ஆதலினுபாதியைக்காரணவுடலென்றனரே மதாசிரியர். காரணவுடல் அறியாமை. அஃதாவது:—ஐக சீவ பரஞ் சுயம்பன்றியிருக்க விவற்றைச் சுயம்பென்றும், அநாதிரித்தியத்துவமென்று முணர்தல்; எனவே, அறியாமையென லெங்கெங்குளதோ, அங்கங்குளது சீவன். இலதே லிலதென்றாயிற்று. ஆகவே, சீவன், அறியாமையெவ்வெனென்ப பெற்றும். பாலையன்றித் தயிரோர்முதலன்றாதல்போல, அறிவையன்றி யறியாமை யோர்முதலன்று. அறியாமை நசித்தவிடத் தஃதெங்ஙனமாம், தனதுமுதலாம். நசியாவறியாமை தனதுமுதலாகாது ஓர் சந்திரனே பல சந்திரனாகக் காண்டல்போல, ஓரறிவே பல வறிவாகக் காண்கின்றது. அவை பலவுஞ் சந்திரர்களாயின் இவை பலவு மறிவுக ளாகலாம். ஆகாவே லாகா வென்க. அவற்றளோர் சந்திரனசிக்கில் முதல்சந்திரனே டொட்டும். அதுபோல, அவற்றளோர் அறியாமை நசிக்கின் முதலறிவோடொட்டும். ஏனையவை யங்கே யொட்டாவாறு போன்று, இங்குமொட்டாவாம்; ஆதலி னிவ்வுவமை பொருந்தும்.

(க-து.) சீவன் முத்தனே பலசீவரெனலும், பலசீவரு முத்தியெய்தாரெனலு மேற்க வமைந்த தென்பது. (ருக)

சு - கவி. அ - கை.

[முன்னர் ஞானி யீசனுமா மென்றதற் கொருவாற்ற லுத்தரங்கூறின் ரதனைப் பூரணமாக வேற்றற்குத் தடைகளுள், அவற்றிற்குவிடை தரவேண்டுமெனலே யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்]

இவனயன் மால்சுவ னாகிய வீசரோ டெப்படி யொப்பாவன் சிவன்முதன் மூவரு மகில சிருட்டித் திதிநா சங்கன்செய்வா ரவர்பிறர் மதிகளு முக்கா லங்களு மறிவார் விபுவாவார் தவமிகு குருவே யிவனுக் கவைபோற் சற்றுங் காணேனே.

(இ-அ.) இவ னயன்மால் சிவனாகிய வீசரோடெப்படி யொப்பாவன் (எ-து)—இந்தஞானவான் பிரமா வீஷ்ணு உருத்திரன் என்றீ சுவர சூக வம்

வாய்த்தவரோ டெப்படியொப்பாவன்: (ஏனெனில்), சிவன்முதன் மூவரு மகிலசிருட்டித் திதிநாசங்கள் செய்வார்(எ-து)—உருத் திரன் முதலியமூவ ருஞ் சமஸ்த்தத்தையுஞ் சிருட்டி திதி சங்காரங்கள் செய்யாரிற்பர், அவர் பிறர்மதிகளு முக்காலங்களு மறிவார் விபுவாவார்(எ-து)—இன்னுமவர்கள் பிறர் நினைப்பவைகளையுந் திரிகாலங்களையுமறிவார்கள் அறிவதுமன்றி விபு வுக்கெல்லாம் விபுவாவார்கள், தவமிசுருருவே யிவனுக் கவைபோற் சற்றுங் காணேனே (எ-து)—தவத் தில்மிசுந்த ருருநாதனே இந்த ஞானவானுக்கந்தச் சாமர்த்தியங்களிலொன்று மிருக்கக்கண்டிலனே யிதென்னசிறுமை (எ-று).

மூவருக்கு மீசத்துவஞ் சிருட்டியாதி தொழில்களால் வாய்த்தலி னீச ரோனவும், குரு எல்லாத்தவங்களிலு மிக்கவராதலின் தவமிசு குருவேயென வுங் கூறினார்.

(௧-து.) மும்மூர்த்திகோலமீசகுதலி னிவனுக்கு ஞானியொப்பாவனெ னில், சிருட்டியாதி தொழில்களும், ஸ்வஜ்ஞத்துவமும் திரிகால் ஞானமும் விபுத்துவமுமெங்கே, இல்லையெயென்பது ஞானமானு லிந்நான்கு மிருக்க வேண்டும். இன்றேல் ஞானமல்ல வென்பார் பலரும்; இவ்வேதுகொண்டு கேட்டனனென்க. இந்நான்கும், ஞானத்தினது சேட்டைகள். இது, புரி வானது சேட்டைகளைப் புரிவானென்பது போலும். ஆகுமா? ஆகுமெ னின். வினாமுதலே வினை யென்னல்வேண்டும்; அங்ஙனமெப்பாடையில க்கணமு மின்றே; இது நூதனவிலக்கணமாகவேண்டும். இங்ஙனமெங்கு மின்றே; ஆதலிற் பொருந்தாது. பொருந்துமெனில், குதர்க்கம். குதர்க்கம், முறைவழு. ஞானமெனல், எல்லாச் சேட்டைகளும்றுத் தான்மாதிரிமா விளங்கலென்போர் நுண்ணுணர்வோர். இவரே ஞானியரென்போர். இப் பேதத் தெரிவிநது. (ச0)

சக - கவி. அ - கை.

[ஞானியு மீசனு மாயையாற் பேதமாவான்றி, அறிவாற் பேதமாகா ரென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தடத்து நீர்நிலாத் திரியெரி யுபயமுந் தழுவுமூர் தனைக்காக் குங், குடத்து நீர்விளக் கினிலொளி யிரண்டுமோர் குடும்பமாத் திர ங்காக்கு, மடுத்த மைந்தனே ஞானியு மீசனு மறிவினாற் பிறிவிவ்வே, கெடுத்த மாயையின் குணங்களான் மேலென்றுங் கீழென்றுங் பிறிவா மால்.

(இ-ஈ) தடத்துநீர் நிலாத்திரி யெரி யுபயமுந் தழுவுமூர்தனைக்காக்கும் (எ-து)—தடாகசலமும், மத்தாப்புமாகிய விவ்விரண்டும், ஏகமாகின்றனள வோரூரைக்காக்கும், குடத்துநீர் விளக்கினிலொளி யிரண்டுமோர்குடும்ப மாத் திரங்காக்கும் (எ-து)—கடசலமும் தீபவொளியுமாகிய விவ்விரண்டும் ஓர்குடும்ப மாத் திரங்காக்கும், அடுத்தமைந்தனே ஞானியுமீசனு மறிவினாற் பிறிவிவ்வே (எ-து)—என்னைவிடாதடுத்த ஞானபுத்திரா ஞானியும் ஈசனு

மாகிய விவ்விருவரும், ஞானத்தினுற் சற்றும் பேதமிலாவர், கெடுத்த மாயையின் குணங்களால் மேலென்றுங் கீழென்றும் பிறிவாமால் (எ-து)—ஒன்றுபடாமற் கெடுத்தமாயையின் குணபேதத்தால் மேலென்றுங் கீழென்றும் வேறுபாட்டை யடைவர் (எ-று).

தழுவுமூரென்றது—வெவ்வேறாகா தேகமாகநின்றவூர். குடும்பத்தைக் காப்பது, ஊரைக் காக்காது. ஊரைக் காப்பது, குடும்பத்தையுங் காக்குமெனப் பொருள்படலின் ஞானிகாத்தல், தன்மட்டும். ஈசன்காத்தல், ஞானியுடனேனத்தையு மெனக்கொள்க. இங்கே காத்தல், தனுகரணபுவனபோகங்களை. இதுமாயாசம்பந்தமாதலின், கெடுத்தமாயையின் குணங்களால் மேலென்றுங் கீழென்றும் பிறிவாமால் எனவும், சமஷ்டி. வியஷ்டி. யென்னும் பேதங்களை யிருவருஞ் சின்மாத்திரமாகக் கரைத்தலின், ஞானியுமீசனு மறிவினாற் பிறிவில்லையெனவுங் கூறினார். அறிவினாற் பிறிவில்லையென்பதைப் பிரமன்கூறிய பிரமகீதையினும், கிருஷ்ணபகவான் கூறிய பகவத்கீதையினும், சிவன்கூறிய ஈசுவரகீதையிலும், சிவஞான போதத்திலுங் காணலாம். இம்மூவரும் ஞானத்தையே பிரதிவாதித்தனர். ஆதலினிவர் மூவரும் ஞானியரே. இவர் உபாதி குணந் தொழிலாற் பேதித்தாற் போல ஞானியும் பேதித்தலின், இதுமாயாசம்பந்தமென்றாயிற்று. தனுகரணபுவன போகங்களைத் தனித்தனி சீவர் காக்கினும், பிரித்தலுங் கூட்டலு மீசனாலா லிவ்விரண்டு காத்தலு மிவனுக்கே பொருந்தும்.

(க-து.) ஞானியு மீசனு மாயையாற் பேதமுறுவரன்றி யறிவாற் பேதமுறாரென்பது, மாயையென்ப தறியாமை. அது ஜகஜீவ பரங்களை மெய்யென்றுணருமறிவு. இம்மூன்று மறிவுக் கணர்த்தம், அறியாமைக் கருத்தம். இது மூடர்பாலது. அது விவேகியர்பாலது. அறிவு வொத்தலின் ஞானியை மீசனென்ப தேற்கும். (சக)

சஉ - கூவி. அ - கை.

[மானிடரிற் சிறந்தோர் சித்துப்புருடர், பிறவியிற் சிறந்தோர் தேவர். அதுபோலப், பிரமபாவனையிற் சிறந்தோ ரெவரென்பதையிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே நாரணன் முதலான சுரர்கண் மாயைவல் லவரணி மாதிக டொக்கமா தவமிக்கோர் தரணி மானிடர்க் கவைகளில் லாமையாற் ருழ்வுள ரானாலும் பிரம பாவனை யாவிவ ரவரெனும் பேதமொன் றிலைபாராய்.

(இ-ள்.) நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப்போலவே (எ-து)—மானிடர்களில் அரசனும் அரசனில் சித்துப்புருடனு மெங்ஙனம திகாரத்தானும், மகிமையானு மேலிட்டார்களோ அவர்போலப் பிறவியில், நாரணன் முதலான சுரர்கள் மாயை வல்லவரணி மாதிகடொக்க மாதவமிக்கோர் (எ-து)—

விட்டுணுமுதலிய தேவர்கள் மாயா வல்லபமுடையோர், அணிமாதி சித் திகணிறைந்துள்ள மகத்தான தவத்தில் சிறப்புற்றோர், தரணிமானிடர்க் கவைகளிலுமாயால் தாழ்வுளராணும் (எ-து)—பூமியில் மனிதர்களுக் கவ்வல்லபங்கு எில்லாமையா லந்நிலைக்குத் தாழ்ந்த நிலையினராயினும், பிரமபாவனையா லிவ ரவரெனும் பேதமொன்றிலை பாராய் (எ-து)—பிரம மே தானெனச் செய்யும் பாவனையினால் மானிட ரிவரென்றும், தேவர்க ளவர்களென்றுங் கொள்ளும்பேதம் யாதானு மொன்றுளதோ? இல்லையே நீயே யிதனைச் சோதித்துக் காணுதி (எ-து).

பிரமபாவனை செய்வோர் மானிடர்மாத் திரமன் துதேவருமாதலி னிவ் விருபேதமு மதிலுண்டோ? உண்டெனில், அது பிரமபாவமன்று. நாரி லென்பதுபோலத் தேவரிலெனக் கூறலாமெனின் நாரணன் முதலான சுரர்களென் றிருக்கின்றதே, ஆதலிற் பிறவியிலென வருவித்தாம். பிறவி யிற் சிறத்தனரென்றுணர்த்த எழுவகைத்தோற்றத்தில் தேவரை முதலில் வைத்து வழங்குகின்றதன்றோ? இதனாலுமுணர்க. மனிதரில் மன்னனும் சித்துப்புருடனு மென்சிறப்புறினும் மனிதரே. அதுபோலப் பிறவியிற் சிறத்தேவரில் இத்திரனும், பிரமனும், நாரணனும், உருத்திரனும், அணி யணியாக வென்சிறப்புறினுள் தேவரே. இவர் பிரமபாவனையி லெவர்பேத மு மின்றதலால், ஞானி தேவனு மல்லன், மானிடனு மல்லனென்றா யிற்று. சித்திபெற்றதா லுயர்வும் பெருததாலிழிவும், பிரமபாவனையிலெங் கே, இன்றதலால், பிரமபாவனையா லிவரவரெனும் பேதமொன்றிலை பாரா யென்றார்.

(க-து.) பிரமபாவனையில்பேதமின்மையின் ஈசனுஞானியுமொப்பொ ன்ற தையமின்றியேற்கப்படுமென்பது. இதனைச் சோதனையாற் காண்க.()

சௌ - கவி. அ - கை.

[அஷ்டமாசித்திகளு மில்லுலகில் முனிவர்பாலதாநிகழ யாங் கண்டிருக்க இவை யீசனது சுதந்தரமென்ற தென்னையென்ற வினாவிற்கு, இவர்கள் தத்தத் தவமுயற்சியாற் சிற்சிலவடைந்தனரன்றிச் சுதந்தர ரல்லரென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிகளுக் கணிமாதி சித்தி பூமியிற் கண்டிருக் கவுமந்தச் செல்வமீ சனதென்றீர் புத்தி யொத்திட வுரைத்தரு ளென்றிடிற் புகழுமீ சனைவேண்டிப் பத்திசெய்திடுந் தவத்தினால் யோசத்தாற்பலித்ததென்றறிவாயே.

(இ-ள்.) முத்திநல்கிய சற்குருவேபல முனிகளுக் கணிமாதி சித்திபூமி யிற் கண்டிருக்கவும்(எ-து)—முத்தி சாம்பிராச்சியத்தை யடியேனுக் கனுக் கிரகித்த சற்குருநாதனே பலமுனிகளுக் கணிமாமுதலிய சித்திகளுளவாகப் பூமியில் கண்டிருக்கின்றனமே யங்ஙனங் கண்டிருக்கவும், அந்தச் செல்வ யீசனதென்றீர் புத்தியொத்திட வுரைத்தருளென்றிடில் (எ-து)—அந்த

மகா செல்வமானீ நீசுவர சுத்தரமாமென் றுரைத்தருளீர்; ஆஃதெங்ங
னம் அடியேன் புத்திக்கொத்திருக்கும்வண்ணம் தெரிவிக்கவேண்டுமெனக்
கேட்பையாயின், புகழ்மீசனை வேண்டிப் பத்திசெய்திடுந் தவத்தினுல்
யோகத்தாற் பலித்ததென்றறிவாயே (எ-து)—யாவரானும் புகழ்த்தருச்சிக்
கத்தக்க பரமசிவத்தைவேண்டி மிகுந்த பத்தியோடு செய்யுந் தவத்தினு
னும், கிரியா யோகத்தினுனும் வாய்த்ததென் றறிந்துகொள்ளுதி (எ-று).

முன்கவியில் நாரணன் முதலிய தேவர்கள் அணிமாதிகடொக்க மா
தவமிக்கோரெனவும், இக்கவியில் பல முனிகளுக் கணிமாதி சித்திகள் தவ
த்தினுல் யோகத்தாற் பலித்தனவெனவுங் கூறினதால் இருவருக்குந் தவங்
காரணமாக அணிமாதிகள் வாய்த்தனவென்றாயிற்று. இவர்களுக்கு வாய்த்த
தீசனூல்; அவர்களுக்கு வாய்த்த தாராலெனின், அவ்வீசனூலென வறிக. ஈச
னெனல் மாயாபகிதனை. ஏனையோர் மாயை வல்லவரென்றதனூல் மாயா
ஸகிதரெனத் தானையமைகின்றது. அவர்கள் மிக்கதவத்தா லணிமாதிகள்
முழுதும் பெற்றனர், இவர்கள் தவத்தளவாகச் சிற்சில பெற்றனர். அணி
மாதிக ளவர்கட்கே யுரிமை. இவர்கட் கிரவல். எனவே, ஈசனதமிசந் திரி
மூர்த்திகளென்றாயிற்று. ஆயினீசனல்லர். இவர்க ளீசனுடைய கோல
மன்றோ, கோலமா வீசன்? அல்லவே, இது நிற்க.

(க-து.) ஞானிகள் சித்திகளைத் தவத்தினு லடைந்தனரென்பது சுதந்
தர ரன்று. (சுந)

சச - கவி. அ - கை.

[இப்போது ஞானிகளுக் கவர்கள்போற் சித்தி வாய்க்காததற்

கேதென்னெயென்று வினாவலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சிவசொ ருபமாந் தேசிக மூர்த்தியே சித்திமுத் திகளிரண்டும்
தவமு னோரடை குவரெனி லவர்கள்போற் சகலரு மடையாரோ
வவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமு மடைந்ததுங் கண்டோமே
பிவர்கண் ஞானிக ளென்றிடிற் சித்திக ளிவர்க்கிலா வகையேதோ.

(இ-ள்.) சிவசொரூபமாந் தேசிகமூர்த்தியே சித்திமுத்திக ளிரண்டும்
தவமுனோ ரடைகுவரெனி லவர்கள்போற் சகலருமடையாரோ (எ-து)—
சிவசொரூபமே குருமூர்த்தமாக வெழுந்தருளிய கர்த்தனே சித்திமுத்திக
ளென்னு மிரண்டினையுந் தவமுடையவர்க ளடைவார்க ளென்றுரைத்தால்
அவர்களைப்போலச் சகல முனிவரு மதனை யடையாததற்கேதென்னை
கொலோ, அவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமு மடைந்ததுங் கண்டோ
மே(எ-து)—அந்தஞானிகள் பூர்வத்திற் சித்தியையும், ஞானத்தையுமடை
ந்ததையுந் சுருதியாற் கண்டிருக்கின்றனமே, இவர்கள் ஞானிகளென்றி
டிற் சித்திகளிவர்க் கிலாவகையேதோ (எ-து)—இப்போ திருக்கிறவர்களை

யும் ஞானிகளென்று சொன்னாலிவர்களுக் கச்சித்திகளில்லாததற் கேதென் னைகொலோ, அறிகிலம் (எ-று).

அவர்கள்போற் சகலரு மடையாரோ, அடைவார்களெனின், இவர்க் கிலாவகையேதோ என்று வினாவவேண்டியது. இதைவிட்டு அடைவாரோ வெனப் பாடமோதி அடைவார்களா வென்றுரைக்கின், அடையமாட் டார்க ளென்றுகின்றதே, இது வினாவா? அல்லவே. அடையாரோ இவர்க் கிலாவகையேதோ என்பதிரண்டுஞ் சீடன்வினா. அடைவாரோ வென்றது விடை. இவ்விடை குருவினதாகவேண்டும். இக்கவியில் வினாவ யன்றி விடையொன்றுமின்றே யிதுதோன்றமை. வருவன்று. பின்கவி ஆசான் விடை. இக்கவி மாணுக்கன்வினா. இதையறிந்துரைக்கவேண்டும். இதுரிக்க.

(க - து.) பூர்வஞானிகள் சித்தியெய்தினரெனில், இப்போதுள்ள ஞானியரடையாரோ, அடையாததென்னையென்பது இவை வினா. (சச)

சரு - கவி. அ - கை.

[முன்னர்த் தவமென்றார் அஃதிருவகையெனவும், அவற்ற லெய்தும் பயனினையவெனவு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

காமியத்தவங் காமிய மொன்றையுங் கருதிடாத் தவமென்றும் பூமியிற்றவ மிருவகை சித்தியும் போதமுந் தருமைந்தா [வை வாமிய வற்றிலொன் றியற்றின லொன்றையே யடைகுவ ரிதுதீர் யாமு ரைத்தவங் விரண்டையு மியற்றினா ரன்றுள பெரியோரே.

(இ - ள்.) காமியத்தவங் காமியமொன்றையுங் கருதிடாத் தவமென் றும் பூமியிற்றவமிருவகை சித்தியும் போதமுந்தருமைந்தா(எ-து)-காமியத் தவமெனவும் ரிட்காமியத் தவமெனவும் பூமியிலிருவகைத் தவமுண்டு ஞான புத்திரா! இவை சித்தியையேனும் முத்தியையேனும் தவறு துதந்துவிடும், ஆமிவற்றி லொன்றியற்றின லொன்றையே யடைகுவரிதுதீர்வை(எ-து)— இங்ஙனமாக நின்றுள்ள விரண்டினுள் தவமொன்றையே, புரிந்தோ ரதற் குரிய பலனென்றையே யடைவார்க ளிது தீர்ப்பாம், யாமுரைத்த வங் விரண்டையு மியற்றினாரன்றுள பெரியோரே(எ-து)—யாமுன்னர்க்குறிய வங்விருதவங்கனையுஞ் செய்தவராகும் பூர்வத்திலுள்ள ஞானிகள் (எ-று).

ஒன்றிலிச்சை கருதிச்செய்யுந்தவம், காமியத்தவம். கருதாது செய்யுந் தவம், ரிட்காமியத்தவம். காமியத்தவம் சித்தியையும், ரிட்காமியத்தவம் முத் தியையும் தருமெனக்கொள்க. ஒன்றியற்றில் மற்றோர் பயனுறுதென்பார், ஆமிவற்றி லொன்றியற்றின லொன்றையே யடைகுவரெனவும், முன்னர்ச் சித்திமுத்தி யடைந்தோ ரிருதவமு முயன்வவராகு மென்பார், யாமுரைத்த வங்விருண்டையு மியற்றினா ரன்றுள பெரியோரே யெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) இருவகைத்தவமுயற்சியாலன்றி யில்விருபயனுஞ்சிறிதமெய்தாதென்பது. இவ்விருபயனுங்கடவுளிட்டத்தாலெனின், யாவரிடத்துமோர்ப்படித்தா நிகழுவேண்டும். இன்றேல் பாரபட்சமுடையராம். இது கூடாது. சுபாவ்மெனின், முயற்சியும் விதிவிலக்கு வழுவாதியற்ற வேண்டுமென்பது மெற்றிற்கு. கண்டபடி நடக்கலாமெனின், மிருகங்களினு மென்சிறப்பு மனு நீதிகொத்து நடக்குதுமெனின், மறுமைக்கெதற்கொத்து நடக்க வேண்டும். வேண்டுவதின்றேல், இதுவும் வேண்டுவதின்று. அரசனாக்கினை ளேரிடுமெயெனின், அதுவுமீசராக்கினையா லிடுக்கணேரிடு மன்றோ? அது பிரத்தியட்ச மன்றேயெனின், இந்தப் பிரத்தியட்சத்தாம் கணிக்கவேண்டுமன்றோ? அன்றேல் மானிடத்தன்மைக் கென் சிறப்பு. ஆதவி னவரவர் னீனகாரணமாகவே யவரவ ரின்பத்துன்ப நுகர்வர். ஒருவரின்பத்துன்பம் பிறருக் கியையாததென்னை? இதுபற்றிக் கனம் காண்டத்தில் விபரமாகக் காணலாம். இது ஞானகாண்டமாதலின் வினாவழியே வந்தனைவ சீவரை என்றார் சான்றோர். அவரினுந் தெளிந்ததென்னை இதனையும்முப்பார், மக்கட்புதர்.

(சுரு)

சசு - கவி. அ - கை.

[அந்தச்சித்தி முத்தியாற் பயனெய்தினு ரீனையென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அனகமைந்தனே முத்தினு னத்தையே யடைந்தன ரல்லாமல் சனகன்மாபலி பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தாரா வினிய சித்தியை விரும்பினார் சிலர்சில ரிரண்டையு முயன்றார்கள் முனிவர் சித்திகள் விநோதமாத் திரந்தரு முத்தியைத் தாராவே.

(இ - ள்.) அனகமைந்தனே முத்தினு னத்தையே யடைந்தனரல்லாமல் சனகன் மாபலி பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தாரா (எ-து)—அகமமதையிறந்த ஞானபுத்திரா சனகமகாராசனும் மகாபலிச்சககிரவர்த்தியும் பகீரதராசனும் முதலிய சான்றோர் முத்திவேண்டி ஞானத்தையே சாதனமாக வடைந்தன ரன்றிச் சித்திகள் வேண்டி முயன்றனர் இவரே, இனிய சித்தியை விரும்பினார்சிலர் சிலரிரண்டையு முயன்றார்கள் (எ-து)—கண்டு மகிழ்த்த கினியதாயுள்ள வணிமாதிரி சித்திகளை மாத்திரஞ் சிலர் விரும்பி முயன்றார்கள் சிலர் சித்திமுத்திக ளிரண்டையும் வேண்டி முயன்றார்கள், முனிவர் சித்திகள் வினோதமாத் திரந்தரு முத்தியைத் தாராவே (எ-து)—இவ்விரு திறத்தினரு முனிவரேயன்றி வேறல்லர் அஷ்டமா சித்திகளும்வாய்க்கில் வினோதமாகவினையாடல் புரிதல்மாத் திரந்தருமன்றி யைக்கிய முத்தியைச் சிறிதுந்தாரா (எ-து).

எனவே, சித்தி அதிசயானந்தத்தையும், முத்தி ரிரதிசயானந்தத்தையும் தருமென்பதாயிற்று. சித்தி காலம்போக்கல், முத்தி காலாதீதமாதல்.

(க - து) சிலர் முத்திக்கும், சிலர் சித்திக்கும், சிலரிருமைக்குமுயன்
றன ரென்பது. இங்ஙனமனுபவ மிருத்தல் பற்றிக் கூறியதென்க. (சசு)

சஎ - கவி. அ - கை.

[ஞானிகளிற் சிலர்பயனின் றெனத் தெரிந்துஞ் சித்திபற்றி
வருந்திமுயன்ற தெற்றிற்கென்ற வினாவிற் குத்தர
மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

யோக ஞானமேமுத்தியைத்தருமெனி னெழிந்தசித்திகள்வேண்
மோக மாயுடல் வருந்தினர் சிலசில முத்தர்க ளேனென்றும் [அ-
போக மாய்வரும் பிராரத்வ கன்மங்கள் புசித்தன்றோ நசித்தேகு.
மாகை யாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்வ மாகுமென் றறிவாயே.

(இ - ள்.) யோகஞானமே முத்தியைத்தருமெனி னெழிந்தசித்திகள்
வேண்டிமோகமாயுடல் வருந்தினர் சிலசில முத்தர்களேனென்றால் (எ-து)-
ஞானயோகமே முத்தியைத்தருமாயி னதநீங்கலான சித்திக ளடைய
வேண்டிச் சிலசிலமுத்தர்கள் மிகவு மதில்மோகமுற் றுடலம் வருந்தினர்
களே யஃதியாதுக்கெனின், போகமாய்வரும் பிராரத்வ கன்மங்கள் புசித்
தன்றோ நசித்தேகும் (எ - து)—போகமித்த நேரிடும் பிராரத்வகன்மங்
களையனுபவித்தாலன்றோ வவை யொழிந்துபோகும், ஆகையாலந்தச் சித்தி
கள் பிராரத்வமாகு மென்றறிவாயே (எ-து)—ஆதலினந்தச் சித்திகள் பிரா
ரத்வகன்ம பலனென்றுணர்தி (எ - து).

கிரியாயோகம் ஞானயோகமென் றிருத்தலின் யோகஞானத்தை
ஞானயோகமென்றும். மோகமா யுடல்வருத்தல், அதிகமோகங்கொண்டு
கனலிடையிலும் ஒற்றைக்காலாற் கழுத்தளவு நீரிலும் ஊசிமுனையிலும்
காற்றப்பட்டசீணையிலும் இன்னு மிவைபோன்ற வரியவிடுக்கண்களிலும்
புற்றாய்க் கல்லாய் மரமாய்ப் பன்னாள் நின் றரிய கடுந்தவமுயறலை. சித்தி
கள் வேண்டி யுடல்வருத்தல் இச்சைபற்றி யாதலின், இச்சா பிராரத்துவ
மென்க. பிராரத்வகன்மங்கள் புசித்தல் தனுக்ரண புலனபோகங்களிலொன்
றாதலின், போகமென்றார். யாவரும் அனுபவித்துத் தொலைப்பதெல்லாம்
பிராரத்துவமென் றுணர்த்தப் பிராரத்வகன்மங்கள் புசித்தன்றோ நசித்
தேகு மெனப்பட்டது.

(க - து) ஞானிகள் மிகமுயன் றெய்திய சித்திக ளிச்சாபிராரத்துவ
மென்பது. இது இச்சை அனிச்சை பரவிச்சையென்னும் பிராரத்துவத்து
ளொன்று. (சஎ)

சஅ - கவி. அ - கை.

[இங்ஙன முரைத்தருளிய வாசிரியரைப்புகழ்ந்து துதித்தலை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லாகத்தா லென்மன மசையாமல்,
மிலக்க வேண்டுமென் றருள்குரு வேயகப் பிராரந்திபோய்த் தெளி

வானேன், துலக்க மானகண் ணாடியை யடிக்கடி துலக்கினும் பழுதன்றே, யலக்கண் மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குரை யமுதங்க டெவிட்டாவே.

(இ - ள்.) இலக்கமாயிரஞ் சுருதியா லாகத்தா லென்மனமசையாமல் பிலக்கவேண்டு மென்றாள் குருவேயகப் பிராந்திபோய்த் தெளிவானேன் (எ-து)-எண்ணிறந்தசுருதிகளாலும், யுத்திகளிாலும் என்மனமான துலகங்கா துறுதி பெறவேண்டி யனுக்கிரகஞ் செய்தருளிய குருநாதனே! எனது மனோமயக்கரீங்கித் தெளிவுற்றனன், துலக்கமான கண்ணாடியை யடிக்கடி துலக்கினும்பழுதன்றே (எ-து)--களங்காகிதமான கண்ணாடியை யடிக்கடி துலக்கிக்கொண்டுவந்தாற் குற்றமுண்டோ? இல்லையே, அலக்கண் மாற்றிய தேவரீரெனக்குரை யமுதங்கடெவிட்டாவே (எ-து)—துயரங்களனைத்தையு மொருங்கே யொழித்தருளிய தேவரீரடியேனுக்குச் சொல்லிக்கொண்டு வரு மமிர்தானுபவங்கள் தெவிட்டவில்லையே(எ-து).

அகிலாண்டகோடியெல்லா மென்கிற விடத்தில், அகிலாண்டகோடியென்பது கணக்கின்மையெனப் பொருள் படுதல்போல, இலக்கமாயிரஞ் சுருதியென்பது கணக்கிறந்த சுருதியெனப்பட்டது பலக்கவென்பது பிலக்கவெனமரீஇயது. அகப்பிராந்தி சித்தப்பிராந்தியை, தெளிவாதல் சங்கற்பத்தைத் தவிரச் சுகமின்றெனத்தெளிதலை. அமிர்தங்கள் சுருதியாகி மூன்றையுமெனப் பன்மைகொடுத்தார். இது உவமையாகுபெயர். அறிவே யானந்தமாக முடிதலின், தெவிட்டாவே யென்றார்.

(க-து) தேவரீரருளிய சுகப்பேறுகள் தெவிட்டா வமிர்தம்போல்ப வென்பது. இதனால் மூன்றுமொத்துத் தெளிந்தனனெனக் குறிப்பிக்கப் பெற்றும்.

(சஅ)

சக - கவி. அ - கை.

[அவரவருந் தத்தம்வினைகளை யனுபவித்தேதீரவேண்டுமென்றும், அவைஞாளுக்கினியா னீருமென்றும் வேதங்கூறில், யாண்துணிவ தெங்ஙனமென மாணக்கன்வினாவலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கைத வங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ கருணையா லெனையாளு, மைய னேகுரு வேயெவ ராகிலு மனுபவித் தாலன்றிச், செய்த கன்மங்கள் விடாதென்ற வசனமுஞ் சென்மசஞ் சிதம் வேவத், துப்ய ஞானத்தீச் சுடுமென்ற வசனமுந் துணிவதெப்படிநானே.

(இ - ள்.) கைதவங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ கருணையாலெனையாளுமையனே குருவே (எ-து)—கிருபையோ டென்னையான வெழுந்தவையனே குருநாதனே! பிறழ்ந்துகூறு மொழிகளை வேதஞ்சொல்லுமா?

அஃதியாதெனில், எவராகிலு மனுபவித்தாலன்றிச் செய்த கன்மங்கள் விடாதென்ற வசனமும் (எ-து)—யாவராயினுத் தார்தா முன்செய்த வினை களைத் தாமே யனுபவிக்கவேண்டும் அனுபவித்தா லன்றி விடாதென்ற வசனமும், சென்மசஞ்சிதம்வேவத் துய்ய ஞானத்திச் சுடுமென்ற வசன முந் துணிவதெப்படி நானே (எ-து)—பிறவிக்குக்காரணமா நின்றுள்ள சஞ்சிதவினை வேகும்படி யதனைப் பரிசுத்த ஞானஞக்கினி நீருக்குமென்ற வசனமுமாம். இவ்விருவசனங்களி லிஃதுண்மையென யான் துணிவதெங் கனம் அதனைத் தெரித்தியருளும் (எ - று).

கைதவம் உறுதியின்றிய மொழியெனினுமமையும். எவராகிலு மென் றது, எவ்வளவுயர்ந்த நிலையினராயினு மென்பதை, இவர் திரிமூர்த திகளெ னினுமமையும் “நாரணன் முதலான சுரர்க ளணிமா திகடொக்க மாதவமிக் கோர்” என்பதனாலென்க. நாரணன் முதலினவரும் செய்தமாதவமிகுதியா லன்றோ, தொக்கவணிமா திகளென்றார். அணிமா திசித்தி முழுது மிவர்களு க்குவாய்த்தல் பிரார்த்துவம். யாது நுயற்சியால், தத்தந்தவமிகுதியாலென் றுயிற்று. ஆகவே, இவர்களும் வினையனுபவித்துத் தீரவேண்டு மென்பது பெற்றும்.

(க-து) எவரேனும் வினையனுபவித்துத் தீரவேண்டுமென்றும், அவ் வினை ஞானஞக்கினியா னீருமென்றும், வேதங்கூறுவதில் யா துண்மையென் பது. செய்யுங்கன்மமென்னுது செய்தகன்மமெனவி றந்தகாலத்தாற் கூறிய தால் சஞ்சிதவினையென்றே கொள்ளவேண்டும். (சகூ)

ரு௦ - கவி. அ - கை.

[அவ்வினவிற் கு விடைகூறுவான்வேண்டி வேதங்கள் கூறும்

பூர்வபட்சம் சித்தாந்தம் இனையவென விக்கவியிற்

கூறுகின்றார்.]

சீவ பேதங்க ளளவிலை மைந்தனே செய்கையு மளவில்லை யாவ வாமவ ரவரதி காரங்க ளறிந்துபக் குவநோக்கிப் பூவ லர்ந்துபின் பலங்க்காட் டெவனபோற் பூருவஞ் சித்தாந்தங் காவல்வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங் காண்டமூவகையாலே.

(இ-ள்.) சீவபேதங்க ளளவிலைமைந்தனே செய்கையு மளவில்லை (எ-து)—ஞானபுத்திரா! சீவபேதங்க ளளவுபடாததா லவர்கள் முயற்சி பேதங்களு மளவுபடாவாம், ஆவவா மவரவர திகாரங்க ளறிந்துபக்குவ நோக்கி (எ-து)—அவசியமாக வேண்டுவனவாகிய வவரவரதிகார தாரதம் மியங்களுய்முணர்ந்து தக்க பக்குவங்களுயு நோக்கி, பூவலர்ந்து பின்பலங் கள் காட்டுவனபோல் (எ-து)—விரூட்சங்கள் முன்னர்ப் புஷ்பித்துப் பின் னர்ப் பலன் தருமாறுபோன்று, பூருவஞ்சித்தாந்தங் காவல்வேதங்க ளிரண் டையும் வசனிக்குங்காண்ட மூவகையாலே (எ-து)—நமக்குவிதிவிலக்காற் காவலாரின்றுள்ள வேதங்கள் பூர்வபட்சம் சித்தாந்த மென்னுமிரண்டு நிய மங்களையும், கனம் பத்தி ஞானமென்னு மூன்றுகாண்டங்கள் காரண மாகத் தெரிவிக்கும் (எ-து).

சைதன்யம் உபாதிசகித்தாற் சீவனெனவும், உபாதிசுன்னென்றிற்றந்தனவாதலின் சீவனு மெண்ணிற்றந்தனவாயிற்று. இங்ஙனமாதல்பற்றிச் சீவபேதங்களாவியெனவும், அச்சீவர்கள் சுகம் வேண்டிப் பற்பலகிருத்தியங்களியற்றாநின்றலின் செய்கையு மளவிலையெனவும், அதிகாரம்-ஆளுகை, அறிந்து-திறமறிந்து எனவே அவனவளுகைத் திறமறிந்து பூர்வபட்சத்தைச் சித்தாந்தமாகவும், சித்தாந்தத்தைப் பூர்வபட்சமாகவும், மூன்றுகாண்டங்களாலே வேதங்கள் பிரதிவாதிக்குமென்பார், 'ஆவவாமவரவரதிகாரங்களறிந்துபூருவஞ்சித்தாந்தங் காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங்காண்ட மூவகையாலே' யெனவுங் கூறினார். பலங்கள் காட்டுவனவிருட்சங்க ளாதலினிவ்விருட்சங்களைத் தோன்றவெழுமாயாக்கி வருவித்தாம். அறிந்து வசனிக்குமெனவும், நோக்கி அலர்ந்துகாட்டுமெனவுமுடிக்க. மூன்றுகாண்டங்களையும்மாங்காங்கு முத்தியென வேதங்கூறலி னிதுபற்றிப்பூர்வபட்சஞ் சித்தாந்தமென்றேற்கலாயிற்று. பட்டிமாடுபோற் றிரிவானைக் கண்மகாண்டம் விதிவிலக்கு வயப்படுத்தவேண்டி யிதுமுத்தியெனல் சித்தாந்தம். மூன் பட்டிமாடுபோற் றிரிந்தது பூர்வபட்சம். சமஸ்தத்தையு மீசுவராற்பண்ம் பண்ணுது தேகமே யான்மா போகமே முத்தியென்றிருத்தலி னிதன்மேற் பழுதுரைத்தல் பூர்வபட்சம். அதனைச் சுத்தமாக்கல் சித்தாந்தம். அங்ஙன மீசுவராற்பண்ம் பண்ணினுந் திரிபுடியறுதற்பால தன்றாகலி னதனைச் சோரவிடல் பூர்வபட்சம். அறுத்தற்பாலதுண்மை ஞானமாதலி னதனை விடாது பற்றல் சித்தாந்தம். இதுபற்றி யிவ்விரண்டும் வேண்டுவதாயின.

(க - து.) முன்கவியிற் கூறிய விரண்டு வசனம் பற்றித் துணிவு கூறுவான்வேண்டி யிக்கவியில் பூர்வபட்ச சித்தாந்தங்களைக் கூறியதென்பது. பூர்வபட்சம் அன்றெனல். சித்தாந்தம் ஆமெனல். (ரு0)

ருக - கவி. அ - கை.

[அவசரம் பற்றி யவ்விரண்டு வசனமு மேற்றற்பாலவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆன பாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசிய மாளுலுந் தான மந்திர விரதவோ மங்களாற் றவிருமென் பதுபொய்யோ வீன மாம்பல சன்மசஞ் சிதவினை யெத்தனை யானுலு ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினால் வீடுண்டே.

(இ - ள்.) ஆனபாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசியமாளுலும் (எ-து) — கொடியபாதகங்களையே விரதமாகச் செய்தற்குரிய பாவிக ளவசிய மடைய வேண்டியது நரகங்களையே அங்ஙனமாயினும் (அவைகள்), தானமந்திர விரதவோமங்களாற் றவிருமென்பதுபொய்யோ(எ-து)-தீர்த்தங்களினம்பி மூழ்கும் ஸ்தானங்களினாலும் மந்திரங்களினாலும் விரதங்களினாலும் யாகங்களினாலும் நீங்கிவிடுமென்று வேதங் கூறுவது பொய்யாகுமோ, ஈனமாம்

பல சன்ம சஞ்சிதவினை யெத்தனையானாலும் (எ-து)--இழிவுக் கிடமாயுள்ள பல சன்ம சஞ்சிதவினைக ளெத்தனை பற்பலவிசற்பமாயினும், ஞானமாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினால் வீணெனே (எ-து)-- அவற்றை ஞானமாகிற வக்கினி நீரூக்கிவிடுமென்று கூடும் வேதவசனத்தைத் திரிகாணமொத்து நம்பி யனுட்டிக்கின்ற முத்தி யுண்டாகுமே (எ-து).

நாகங்கள் மந்திராமுதலியவற்றை நவருமென்பதும், சஞ்சித வினைகள் ஞானாக்கினியானீ ருமென்பதும் வேதமாதலா லிதனைநம்பிப் புரியா விடத்துப் பொய்யாம். நம்பிப் புரிந்தவிடத்துப் பொய்யாமா வீடாமேயென்பார் 'மறைமொழிநம்பினால் வீணெனே' என்றார். இரண்டுவிடெனினும், அதுபதவி முத்தியும், இஃதயிக்கமுத்தியுமாம். ஞானமாங்கனலென்பது, விருத்திஞானத்தை. அதனால் நாகங்கள்தவிரும், இதனாலினிப் பிறப்பது தவிரும். இதனை யனுபவத்தாற் காண்பதன்றி வறுமொழியாலன்று. ஞானமாங்கனலுருவகம்.

(க - து.) அவ்விரண்டுவசனமும் மவசரம்பற்றி மெய்யென் றேற்கப் படுமென்பது தானம் ஈகையெனினு'மமையும். (ருக)

ருஉ - கவி. அ - கை.

[ஜன்மசஞ்சிதத்தை நீரூக்குவது ஞானமாயிருக்கக் கன்மத்தை விருப்பியுயர்வ தெற்றிற்கென வினாவலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

என்ம னந்திருக் கோயிலாத் தினங்குடி யிருந்தருள் குருமூர்த்தி சென்ம சஞ்சித வினையைவே ரறுத்திடுந் தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானத் தன்ம யந்தரு மகிமையை விபுதரர் சுகத்துளோ ரறியாமல் கன்ம மாங்குழி யினில்விழுந் தழிகின்ற காரண முரையீரே.

(இ - ள்.) என்மனந்திருக்கோயிலாத் தினங்குடி யிருந்தருள் குருமூர்த்தி (எ-து)--என்மனதே சிறந்தவாலயமாகத் தினமும் குடிக்கொண்டே மூந்தருளிய குருமூர்த்தியே, சென்மசஞ்சிதவினையைவேரறுத்திடுந்தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானம் (எ - து)--தேவரீரருளிய மெய்ஞ்ஞானமானது ஜன்ம சஞ்சிதவினையை வேரோடுகல்லி விடும், தன்மயந் தருமகிமையை விபுதரர் சுகத்துளோ ரறியாமல் (எ - து)--சமஸ்தமும் தன்மயமாகும்படியாகவுஞ் செய்யும், இங்ஙனமாயவிலையைத் தரத்தக்கமகிமையைத் தேவருஞ் சுகத்திலுள்ள மாணிட்டுமறியாமல், கன்மமாங்குழியினில் விழுந்தழிகின்ற காரண முரையீரே (எ-து)--கிரியாமார்க்கமென்னும் படுகுழியில் வீழ்ந்தழிகின்ற காரணம் யாதுக்கோ அதனைத் தெரித்தருளும் (எ-து).

துரியாதீதநிலையே சிவதையனாதலின் என்மனந் திருக்கோயிலாத் தினங்குடியிருந்தருள் குருமூர்த்தியினையும், சங்கற்ப மெழுந்தோறு மதனைச் சின்மாத் திரமாக்கு மகிமையதாதலின் மெய்ஞ்ஞானத் தன்மயந் தரு

மகிமையெனவும், சமஷ்டி வியஷ்டிகளை யாண்டானடிமை யெனக்கொண்டுபூசுக்கின் உபாதியன்றோ சீவனீசுமோ ஆகாதே ஆகாதளவும் பூசுப்பதிலென் பயன், பராக்கிலழிவரன்றோ? அழிவதுபற்றிக் கண்மமாங்குழியினில் விழுந்தெனவுங் கூறினார். இது படுகுழியென்றறியா ததனைச்சிறப்பென் றுன்னுலோர் தேவரு மனிதருமாதலின், இவர்களை விபுதரர் சகத்து னோரெனப்பட்டது. இங்கே கண்மமென்றது, சரியை கிரியைகளை. இவற்றற்பயன், சித்தசுத்தியன்றி நிரதிசயானந்தமன்று. இவற்றையே மேலெனத் திடமுற்றோ ரெங்ஙன ஞானமொன் றுளதாகக் கருதியனுட்டித்துத் தெளிவர். இன்றாதவி னழிவரெனப்பட்டது. சரியை கிரியைகளைப்பூரிவது தோடமன்று, சித்தசுத்திக்கிடம் இடமாயினும், அவ்வளவோடுகில்லாது, மேற்கிரியா யோகத்திற் கிடம்பெரவேண்டும். இடம்பெறின் ஞானயோகத்திற்கிடம்பெறும். இடம்பெறின் தானேதானாதற்கியையும். இம்முறையறியார் யோகத்தையும் ஞானத்தையும் பழுது கூறாநிற்பர், இது நிற்க.

(க - து) ஞானனுட்டானஞ்செய்வது சித்தாந்தமாயிருக்கக் கண்மானுட்டானம் பூரிவதெற்றிற்கென வினவியதென்பது கண்மமேபுரிவார் பலருமாதலின் இவ்வையத் தவிர்தற் காசிரியரைவினாவினென்க. கண்மத்தைக் குழியென்றது, மனோவலைவுக் கொழிவின்மைபற்றி. (ருஉ)

(ருஉ - கவி. அ - கை.

[அதற்கு விடை கூறுவான்வேண்டி யந்தர்முகம் பகிர்முகமெனப் பிரித்து அவற்றின் பயனினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனை யகமுகத்தவர்சேர்வார் வழிந டப்பவர் பராமுக மாகினான் மலர்ந்தகண்ணிருந்தாலுங் குழியில் வீழ்வர்காண்ப்படி வெளிமுகங்கொண்டோ மிகளானோர் பழித ரும்பிற விக்கட லுழலுவார் பரகதி யடையாரே.

(இ-ள்.) அழிவிலாததற்பதந்தனை மைந்தனை யகமுகத்தவர்சேர்வார் (எ-து)—ஞானபுத்திரா! அழிவின்றிச்சதோதாயமாகவிளங்குந் தானாகியபதத்தை யந்தர்முகமாக நின்றவரெவரோ அவரேயடைவார், வழிநடப்பவர் பராமுகமாகினால் மலர்ந்தகண்ணிருந்தாலுங் குழியில் வீழ்வர்காண் (எ-து)—வழிநடப்பவர்கள் பராமுகமாகச்செல்லி லவர்கள் கண்கள்மூடாது திறந்தி இருக்கினுந் தப்பாதெதிரினின்ற பள்ளத்தி லவசியம் விழுவார்கள், அது பொய்யோ நீயேகாணுதி, அப்படி வெளிமுகங் கொண்டு காமிகளானோர் (எ-து)—அவ்வாறு பகிர்முகமே தமக்குப் பயனாகக்கொண்டு விடயவிச்சை மேலிட்டிடுவதுங் காமிகள், பழிதரும் பிறவிக்கடலுழலுவார் பரகதி யடையாரே (எ-து)—பழியையே தற்பாலதாகிய பிறவிசாகரத்தில் மூழ்குவாரநிற்ப் பரகதியாகிய முத்தியை யடையவே மாட்டார்கள் (எ-து).

அழிவிலாதபதந்தனையென்றது தற்பதமென்றதனால், தனாகியபதமென்றும். தொம்பதத் தற்பதமென்பவற்றுள் தற்பதம் பிரமமெனினு

மமையும். “ஆயினும், தத்துவக்குழாமனைத்துந் தானல்ல தானல்லவென விலக நியதிகளைய மிஞ்சிநின்றது தானே அயலோ? அயலெனின், உட லாதி தத்துவக்குழாங்களை யயலெனக் களைவதெற்றிற்கு. பிரமமயலோ? தானாயின், சீவேசுவராகிய வாரோபங்கட்குக் கூடஸ்தபிரமமதிவ்ட்டான மெனக் கூறவரலாமா? கூறவந்தது தானெனும் பத மதிட்டானமெனற்கு. எங்ஙனம் தானதிட்டானம், தனக்குக் கூடஸ்தப்பிரமமாரேர்பம். இவற் றிற்குச் சீவேசுவரர் ஆரோபம். எனவே, கூடஸ்தபிரமம் சீவேசுவரர்க ளுக் கதிட்டானமெனவும், தானெனுநிலைக் காரோபமெனவும் பெற்றும். சீவேசுவரராக நின்றதுங் கூடஸ்த பிரமமாக நின்றதுந் தானே தானென் பதைத்தள்ளி யிந்நான்கு சைதன்யமு மெங்கே. தானிந் நான்குமன்று தன்னைத்தவிரவுமில்லை. ஆதலின் தானயலென்று. இதுபற்றித்தானாகிய பத மெனவுரைகொண்டாம். அறிவேதானெனக் காண்பா ரகமுகத்தவர். அய லே தானெனக் காண்பார் வெளிமுகத்தவர். அதற்குப்பயன் சிதாகாசமா தல். இதுபற்றிப் பிரவியாதல். இதுபற்றியவர் தற்பதந்தனைச் சேர்வ ரெனவும், இவர் பிறவிக்கடலுழல்வரெனவுங் கூறினார். உயர்வுபற்றி யழி விலாத தற்பதமெனவும், இழிவுபற்றிப் பழிதரும் பிறவியெனவு மடை கொடுத்ததென்க. வெளிமுகமாதலுக்குவமை பராமுகம் அகமுகமாதலுக் குவமை யெங்கே? இன்றேனுஞ் சொல்லெச்சத்தாற் பராமுக மாகாமையெனக் கொள்க. என்னை? “பிறவிப் பெருங்கடனீந்துவர் நீந்தா, நிறைவ னடிசேராதார்.” என்னுங் கவியில், நீந்துவரென்னும் வினைமுற்றிற் கெழு வாயின்றேனுஞ் சொல்லெச்சத்தாற் சேர்ந்தாரென வருவித்தாற் போலும்.

(க-து.) அகமுகத்தவர்தானாவர், பகிர்முகத்தவ ரயலாவ ரென்பது இவ்விருமுகமுஞ் சொல்லா லறிவார்க் கென்பயன். (ருஉ)

ருச - கவி. அ - கை.

[தற்பதமடைவதும் பிறவியடைவது மீசச்செயல்லான்றிச் சீவச் செயலா லன்றேயென்பானே நோக்கி யிதுமூடர்வசனமாகு மென் றிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனார் செய்விக்குஞ் செயல ன்றோ, பிறந்த சீவர்களென்செய்வா ரவர்கள்மேற் பிழைசொலும் வகையேதோ, துறந்த தேசிக மூர்த்திபே பென்றிடிந் சுருதி நூற் பொருண்மார்க்கம், மறந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்தி காண் மைந்தனையதுகேளாய்.

(இ-ள்.) சிறந்தநன்மையுந் தீமையுமீசனார் செய்விக்குஞ் செயலன்றோ (எ-து)--சீவர்கள் சிறந்த சற்கிருத்தியஞ்செய்வது மிழிந்த துற்கிருத்தியஞ் செய்வதும் ஈசுவரன்செய்விக்குஞ் செயலினாலல்லவா, பிறந்தசீவர்களென் செய்வா ரவர்கள்மேற்பிழைசொலும் வகையேதோ (எ - து)--அவன்பிறப்

பிக்க வதனாற்பிறந்த சீவர்கள் சுதந்தரவீனராயிற்றே யவர்களென்னசெய்வார்கள் அவர்கள் மேற்பிழைசொல்லும்வகையாதோ, துறந்த தேசிக மூர்த்தியே யென்றிடில் (எ-து)—சகலபற்றினின்றூங்கிய வாகிரியமூர்த்தமே யெனக் கேட்பையாயின், சுருதிநூற் பொருண்மார்க்கம்மற்ற மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண் மைந்தனையதுகேளாய்(எ-து)—வேதசாஸ்திரங்களிற்கூறிய வர்த்தமார்க்கங்களை மறந்த மூடர்களெவர்களோ வவர்கள் பிதற்றுமயக்கவசனமேயன்றி யறிஞர் கூறும்வசனமன்று ஞானபுத்திரா! இதுணைப்பற்றி யாந்தெளிவாகக் கூறுது மதனைக்கேளுதி (எ - று). காண், அசைநிலை.

பிராந்தி, ஒன்றைபொன்றாகக்கொண்டு பிதற்றும் வசனம். ஆட்டுவிப்பானையன்றி யாடுவார்க்கென்ன சுதந்தரமுண்டென்பார்போலச் சீவர்களென்னசெய்வா ரவர்கள்மேற் பிழைசொல்லும்வகை யேதோவெனவும், உயிருமுடலுங் கூட்டிலும் பிரித்தலுஞ் சீவத்தொழிலின்றே இரண்டிங் கூட்டிய விடத்தியங்கு மியக்கமுஞ் சீவத்தொழிலாமா ஆகாதேயெனமறுத்த தென்னில், ஒருவன் தன்மண் பெண் பொண்ணைப் பிறனபகரிக்கி லிவன்சம்மதியான் பிறர்பொருளையிவன்கவர்த்தற்குச் சம்மதிப்பதென்னை இது ஞாயமா வென விவனைக்கேட்கில் நானென்னசெய்வன் சிவனிப்படிக்குப் புத்திகொடுத்தானென்பன். அவனுமங்ஙனுஞ்சொல்வானன்றோ? அதற்கு மறுமொழியென்னையுள், ஆசலினிவை யெல்லாஞ் சிவன்செயலேயன்று சீவன் செயலேயென்பதை மறந்தவர் பேசுமொழியென்பார், சுருதிநூற்பொருண்மார்க்க மறந்தமூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகா ணெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) அனைத்துஞ் சிவன்செய லன்றென்பது.

(ருச)

ருரு - கவி. அ - கை.

[முன்கவியி லனைத்து மீசச் செயலன்றெனவே சீவச் செய லென்பதாயிற்று. அப்பேதங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

திகழ்ந்த வீசனார் சிருட்டியுஞ் சீவனார் சிருட்டியும் வெவ்வேறே சகந்த னிற்பொது வீசனார் சிருட்டிகள் சராசரப் பொருளெல்லாமகந்தை யாமபி மானங்கள் கோபங்க ளாசைக ளிவையெல்லா நிகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிக ளாகுங்கா ணிமலனார் செயலன்றே.

(இ - ள்.) திகழ்ந்தவீசனார்சிருஷ்டியுஞ் சீவனார்சிருஷ்டியும் வெவ்வேறே(எ-து)—எங்குந்தானாவிளங்குமீசசிருஷ்டியும் சீவசிருட்டியுமனுபவமாயிருக்க வீசனதென்பதுகூடாது வெவ்வேறும், சகந்தனிற்பொதுவீசனார் சிருட்டிகள் சராசரப்பொருளெல்லாம் (எ-து)—(எங்ஙனமெனில்) உலகத்திற்பொதுவாநிற்பன ஈசுவரசிருஷ்டிகள் அவை சரா சரமா`ரின்றுள்ள பொருள்களனைத்தும் இது சீவச்செயலன்று, அந்நதையா மபிமனங்கள்

கோபங்கூர்சைக எவையெல்லாநிசுழ்த்தசீவனாச் சிருட்டிகளாகுங்கா ணிமலனாச் செயலன்றே (எ-து) — உலகத்தில் மிகவுந் தம்மைமறந்து தமதிட்டப்படி நிகழ்வன சீவசிருஷ்டிகள் அவை அகந்தையாகிய வபிமானங்களும் கோபங்களும் ஆசைகளும் இவைபோல்வனபிறவுமாம் இதுநின் மலமானவீசச் செயலன்று ஆசுவின் சிருஷ்டி யிருவகையாம் (எ-து).

சகலையிருவ பிடிமொட்கெ. பொதுவென்றதனாற் சிறப்பெனவும், நிமலனாச் செயலன்றே மென்பதனாற். சீவனாச் செயலன்றே யெனவும் வருவித்தாம். சீவனாச்சினுபினைவாருஉமொறி பொது; தனாகரணபுவனங்கள், சிறப்பு, டோகம், போகமென்பது, இன்பத்துன்பங்களை. போகநுகர்தலுக்குத் தனாகரண புவனமின்றேற்ற கூடாது, ஆதலினிம் மூன்றையும் பொதுவெனவும், தத்தம் முயல்வாலன்றிப் போக மெய்தாதாதலிற் போகமொன்றையுஞ் சிறப்பெனவுங்கண்டாம். சராசரமென்பன, இங்கேயுடல்களை. சீவனெனின், சிருஷ்டிபேதம் பிரிப்பானேன்? சராசரத்தனுவாகுழி, பொருளெல்லாமென லேனையகரணபுவனமென்றாயிற்று. புவனமென்றது, பூமிமாத்திரமன்று. சகலவண்டாண்டகோடிகளையும், கயிலாயமுதலிய பதவிகளையு மெனக்கொள்க. இதுபற்றிச் சராசரமும் ஏனையபொருளிடங்காலமுமென வும்மைத் தொகையாக்காது சராசரமாகிய பொருளெல்லா மெனப் பண்புத் தொகையாக்கின் முரணும்.

(க-து.) செய்கைபேதத்தாற் சிருஷ்டிபேதம் தெரிவித்தன மென்பது. அச்செயலாலாயவை, சராசரப் பொருளெல்லாம். இச்செயலாலாயவை, அகந்தையபிமான முதலியன. (ருரு)

ருரு - கவி. அ - கை.

[சராசரமுதலியன முத்திசாதனமெனவும், அபிமானமுதலியன பந்தசாதனமெனவுந், சராசரமாதிரி நசிக்கும் பிறவிக்கியாவெனவும், அபிமானமாதிரி நசிக்கும் பிறவி நசிக்குமெனவு மித்தவியிற் கூறுகின்றார்.]

மூல ராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா முத்திசா தனமாகுந் சீவ னானது சிருட்டிக டங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணியாகுந் தாவ ராதிக ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சநநங்க ணகியாவாங் கோப மாதிக ணசித்திடிற் பந்தமாங் கொடும்பிற விகள்போமே.

(இ-அ.) மூலராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலாமுத்தி சாதனமாகும் (எ-து) — மும்முர்த்திகோலமாகின்றான் வீசுவரசிருஷ்டியாலாயவையெல்லாவுயிர்களுக்கு முத்திசாதனமாயிருக்கும், சீவனானது சிருட்டிகடங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணியாகும் (எ-து) — சீவசிருஷ்டியா லாயவை தங்களைச் செனிப்பிக்கத் தக்க வியாதியாநின்றவி னினை பந்தசாதனமாயிருக்கும்,

தாவராதிகணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சணனங்க ணசியாவாம் (எ-து)—
விருட்சமுதலிய சராசரப்பொருள்க ணசித்திடி ய.ஜோ ருயிர்க்குஞ்
செணனங்கணசிக்க மாட்டாவாம், கோபமாதிகணசித்திடிற் பந்தமாங்
கொடும்பிறவிகன்போமே (எ-து)—கோபமுதலியவை நாசமாசுமாயின்
பந்தமா நின்னுள்ள கொடிய பிறவிக ணுடாம் (எ-து).

சிருட்டியாலாயவைகளைச் சிருட்டிகளென்றது தொழிலுக்குபெயர்.
ஈசகாரியம், தாவராதிகள், சீவகாரியம், கோடமாதிகள். முதத்திசாதனம்,
இருக்கினுமழியினும், கோபமாதிகணசியாவிடத்தென்படன. எனவே, ஈச
ன்மேற்பழியின் நென்பதாயிற்று. தாவராதிகள் டெரும்பா லுட பந்தசாதன
மாயிருக்க, முதத்திசாதனமென்றது; தவடூர்வோர்க்குணைக் கிலைகாய்கனி
கிழங்குகளும் தங்கற்கு வனம் குலகயாதி யிசைத்தவடூரும் தாசந்தணிதற்
குச் சூனையாதி நீருமாயிருததல்பற்றி. கோபம் கொளதமரிடத்தும், காமம்
கிருஷ்ணபகவானிடத்தும், இருந்தும் கொடும் பிரவிடோய தென்ற
தென்னே? துஷ்டநிக்கிரகத்திற்கும், ருன்னர்க் கூறிலந்த வேற்பாட்டிற்
கும் எழுந்ததேயன்றித் தம்பொருட்டாகவன்று. “குணமென்னுங் குண
மேறி நின்றார். வெகுளி, கணமேபுங் காத்தலரிது” எனவும் “சித்திய
பிரம்சாரி” எனவும் வழங்குவ தெற்றிற்கு.

(க - து) பிறவிக்கிடம், பந்தம். பந்தத்திற்கிடம், காமவெகுளிமயக்
கம். இவற்றிற்கிடம் சேவச்செயலென்பது. இவ்வெகுளுட்பூவின், பிறவி நசி
க்கும் காமாதிமூன்றுமீசச் செயலாயின், தாவராதிகள் சேவச்செயலென்பம்.
அன்றேல், சொன்னவாறு கேளுதி. (௫௭)

௫௭ - கவி. அ - கை.

[காமாதிகள் சேவச்செயலன்றி யீசுவரச் செயலன்றென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஈச காரியம் பிரளயத் தொழிபவு மெவர்பவ மொழிந்தார்க்
டேச காலதே காதிக ளிருக்கவுஞ் சேவகா ரியமோக.
நாச மாகியவ் விவேகத்தி னுபிரொமி ஞானமுத் தர்களானார்
பாச மோகங்கள் பசுக்களின் செயலன்றிப் பசுபதி ரெயலன்றே.

(௫-௭). ஈசகாரியம் பிரளயத்தொழிபவு மெவர்பவ மொழிந்தார்க்
(எ-து)—ஈசுவர சிருஷ்டியாலாய பூதபௌதிக காரியங்கள் பிரளயகாலத்
தொழிந்தும் பவமொழிந்தவரெவர் கண்டிலமே, தேசகாலதேகாதிகளிரு
க்கவுஞ் சேவகாரியமோக நாசமாகி யவ்வீவேகத்தி னுபிரொமி ஞான முத்த
ர்களானார் (எ-து)—தேசமும் காலமும் தேகாதியஸ்துக்களும் சிறிதமழி
யாமலிருக்கவும் சேவசிருட்டியாலாய மோகாதி காரியங்கள் மயமாகாது
விவேகத்தானுடும் றுயிரிருக்கவும் அவ்வீவேகங் காரணமாக வைக்கிய
முத்தியடைந்தனர், பாசமோகங்கள் பசுக்களின் செயலன்றிப் பசுபதி செய்

லன்றே(ஏ-து)—பாசத்துக் கியைந்த மோகாதி காரியங்கள் சீவசிருஷ்டியாலாயதன்றி யீசுவரசிருஷ்டியா லாயதன்று (ஏ-து).

சீவன்காரியம் சீவகாரியமென்றற்போல ஈசன்காரியம் ஈசகாரியமென்பதில் வழுவென்னை. ஈசகாரியமிருக்கவு மெவர்பவமொழிந்தார்களெனப் பொருடர ஒழியவுமென்றார். ஒழியவுமென்பதிலுள்ள வும்மை, இறந்ததுதழீ இயது. இது சாத்தனும் வந்தா னென்பதுபோலும் இருக்கவுஞான முததர்களானொனபதனூல் இருக்கவுமென்ப திருமுகத்ததாரும். ஆதவின் இஃதரிமாடோக்கெனப்படும். இதுபற்றி யிம்மொழியையிரட்டித்தக்கூற தொழிந்தனர். பாசமோகங்கள் இரண்டாயவேற்றுமையுருபுப்பயனுந் தொக்கதெனினு மமையும். பாசத்துக்கிடமாதவின் பாசமோகங்களெனவும், பசுவுக்குப்பதயாதவின், பசுபதுயெனவங்குறினார். பசு உயிர். ஞானமுதிர்ச்சிக்கு, ஞானமுத்த ரெனினு மமையும்.

(க-து.) காமாதிகள்வினை வீச்செயலாலன்றென்பது. பந்தமு முத்தியும் காமாதிகள் வினைவினாலும், ஒழிவினாலுமெய்துமென்றயிற்று. இவ்விருமுயற்சியு மீசனதன்றென்க. காமாதிகள்வினாவே, பந்தம். பந்தவினாவே. பிறவி. காமாதிகளொழிவே, பந்தநாசம். பந்தநாசமே, பிறவிநாசம் இஃதெவர் முயற்சி? (௫௭)

ருஅ - கவி. அ - கை.

[சீவேச நிலைமை யித்தகையதென் றுணர்த்த உவமையாலிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அச்சு வத்தமென் றொருமர மதிலிரண் டரும்பற வைகள்வாழ்நச்சு மங்கொரு பறவையம் மரக்கனி நன்றுநன் றெனத்தின்னுமெச்சு மங்கொரு பறவைதின் னாதென வியங்கியப் பொருளாகவைச்சு மாமறை சீவனை யீசனை வகுத்தவா றறிவாயே.

(௫ - ள்.) அச்சுவத்தமென்றொரு மரமதிலிரண் டரும்பறவைகள்வாழும் (ஏ-து)—அரசெனப்பெயருள்ள விருட்சமொன்றுளது அவ்விருட்சத்தில் அரியபட்சிகளிரண்டு வாழாநிற்கும், நச்சுமங்கொரு பறவையம் மரக்கனி நன்றுநன்றெனத்தின்னும் (ஏ-து)—யாவரானும்விரும்பத்தக்கவங்குள்ளபறவைகள் லொன்று, அம்மரக்கனிகளைக் கண்டு கொத்திக் கொத்தி நன்றாயிருக்கின்றது நன்றாயிருக்கின்றதெனத் தின்னாநிற்கும், மெச்சுமங்கொருபறவை தின்னாதென வியங்கியப் பொருளாகவைச்சு (ஏ-து)—யாவரானுந் துதிக்கப்பெற்ற வங்குள்ள மற்றோர் பட்சி யக்கனிகளைத் தின்னாதென்று பெருமைதந்து அந்தப் பட்சிகளைக் குறிப்புப்பொருளாக வைத்து, மாமறை சீவனை யீசனை வகுத்தவாறறிவாயே (ஏ-து)—மகத்தானவேதங்கள் சீவனையு மீசனையும் வகுத்துக் கூறிய முறையை நீயறிந்துகொள்ளுதி (ஏ - து).

அச்சுவத்தம், தலைகீழ்தாவுள்ளமாயாவிருட்சம் எனவேஎமதழியாமை யென்றாயிற்று. ஆகவே, சீவேசுவரர்கள் கற்பத்தமெனக்கொண்டாம். கொள்ளவே, கணிகள் வட்டயமெனவு மவற்றை நுகர்வது சீவனெனவும், தின்றாத தீசனெனவும் பெற்றும். இங்ஙனம் வகுத்தது யாமனரென்பார், மாமறை வகுத்தவாற்றிவாயே யென்றார். இங்கே யறியாமையி லறவறியாமை இவ் விருவருந்தன்னைத் தானறியாராதலினிவற்றிவு, அறியாமையெனப்பெடும். ஆதலினிதனை மாயாவிருட்சமெனவும், தன்னைத்தானறியாத கடுத்துரவி போறவினீசனையறிவெனவும், கடுத்துறவியல்லார்போறவற்ற சீவரையறியா மையெனவும், இவ்வேதுபற்றி யம்மரக்கனிகையத் தின்னுமெனவும் தின்றா தெனவும், இவ்வறிவறியாமை மூடத திலாதலி ன்ம்மூடஞ் சத்தன்றுதலா னும் இவ்வசத்தில் பரஞான மபரஞானமாகவும் அபரஞானம் பரஞானமாக வும் மாறிக்காண்டலானும், அச்சுவத்தமெனறது; தலைகீழ்தானவிருட்சமெ னவும் இது மாயையெனவுந் கூறியவாறுகாண்க. அந்நிந்த சட துகத்ததைச் சச்சிதானந்தமெனக்காண்டல் மாறியவுணர்வாதலினிதனைத் தலைகீழ்தென வும் சுயம்பல்லாததைச் சுயம்பெனக்கேகாடல் தேகாதிகளையாதலி னினுவுந் தலைகீழ்தெனவும், நிரவயவமானதன்னைச் சாவயவமாசக்காண்டலும், அவ ஸ்தாரகிதமான தன்னை யவஸ்தாமயமாகக் காண்டலும், காரணகாரிய ரகித மான தன்னைக் காபணகாரியமாகக் காண்டலும் தந்தையாதி கற்பனை யிறந்ததன்னைத் தந்தையாதி யாகக் காண்டலுமாகிய விவையனைத்துந் தலை கீழ்தெனவும், பிறப்பிறப்பற்ற தன்னைப் பிறப்பிறப்புடையனாகக்கேகாடல் தலைகீழ் தெனவுந் கொள்ளினுமமையும். இன்னு மிவைபோலவன பிறவுந் கொள்க. இன்னுமரைக்கிற் பெருகும். எனனை: ‘சொற்றவற் றியலான மற்றைய பிறவுந், தெற்றெனவுணர்தல் தெள்ளியோர் கடனை’ யென்றார் சான்றோர். ஆதலின் தலைகீழ்தான மாயாவிருட்சமென்பது தடையின்றி யமையும்.

(௧-து.) சமஸ்தமு மித்தையெனக்காட்டியதில் சீவேசுவர தாரதம்மிய மினையவெனவுணர்த்தியதென்பது அறிவையன்றிச் சீவேசரின்மையானும் அவ்வறிவு பொருளல்லவற்றைப் பொருளாயறிவதானும், இவ்வறிவைநிதா னமெனல் கூடாமையானும் தலைகீழ்தான மரமாகவுவறித்ததிலென்பிழை மறுப்பார் தன்னறிவைச் சற்றுஞ் சோதித்தறியார்போலும். தத்தெரிசுநத் தாலன்றிக் கல்விஞானம் துரிகாலஞான முதலியவற்றா னிமிரா ஞானமா தலி னிதனை யச்சுவத்தமென்றதை மூடத்தால் மறுக்கிலென்பயன். (௬௮)

௬௯ - கவி. அ - கை.

[காமாதி சேட்டைகள் தம்மால் விளைந்ததெனக் கண்டார், அவற்றை யங்ஙனே களையத்துணிவர். ஈசனால் விளைந்ததெனக் கொண்டார், களைதற்குச் சற்றுமெண்ணமுறா ரென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாம லந்தத் தேவனால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி யடைவார்க

ளிந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாம
லந்தத் தேவனு லன்றெனும் விவேகியே யமலவீ டடைவாரே.

(இ-ள்) இந்தச் சீவனால் வருமறுபகையெலா மிவன்செயலல்லாமல்
(எ-து)—இந்தச் சீவனால் விளையுங் காமக்குரோதாதிகளென்னும் பகையனை
த்து மிவன்செயலா லுண்டாயினவென் றுணர்வேண்டுவதன்றி, அந்தத்
தேவனால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி யடைவார்கள் (எ-து)—அந்தத்
தேவனால் விளையுமென்ற மூடர்கள் நரகமேயடைவார்கள், இந்தச் சீவனால்
வரு மறுபகை யெலாமெனச் செயலல்லாமல் (எ-து)—இந்தச் சீவனால்
விளையுங் காமக்குரோதாதி பகைகளைத்து மிவன்செயலா லுண்டாயின
வென்றுணர்வேண்டுவதன்றி, அந்தத் தேவனு லன்றெனும் விவேகியே
யமலவீட்டைவாரே (எ-து)—அந்தத் தேவனால் விளைந்ததன்றென ஆகிக்
கத்தரும் விவேகிய ரெவரோ வவரே ன்ண்மல முத்தியையடைவார் (எ-து).

அணிமைபற்றி யிந்தச் சீவனாலெனவும், சேய்மைபற்றி யந்தத் தேவ
னாலெனவும் கூறியதென்க. அணிமை சேய்மை; காமா திகள் தனது விக
ற்ப புத்தியேயெனக் களைதல்காறு நீங்காமயல். அறுபகை: காமக் குரோத
லோப மோக மத மாச்சரிய மென்பன, இவற்றைப் பகையென்ற துவமை
யாகுபெயர். அதோகதி எவற்றினுங் கீழாயகதி. அஃதாவது: தேவகதி,
மனுடகதி, விலங்கின்கதி, நரககதி யென்பவற்றுள் நரககதி. விவேகியே
யென்பதி லேகாரம் பிரிநிலை. “திரிவிதவுலகத்தார்தொருஞானி” என்றவி
னருமை பற்றி விவேகியேயென் றொருமையாக்கியதென்க. அறுபகையுந்
தமதுவிளை வென்பார், அவற்றை நசிக்கத் துணிவர், அவன் விளைவென்பார்,
அவற்றை வினோதமாகக் கொள்வர். இவரை மூடரென்பதும், அவரை
விவேகிய ரென்பதும் குற்றமோ? குற்றமெனின், இவர்கட்கு மனோசனை
மும் அவர்கட் கஃதினமையும் வரற்கிடமென்னை, ஆதலிற் பொருந்தாது.

(க து.) காமக்குரோதாதி விளைவு தமது செயலா லெனக் கண்டார்
விடுவரெனபது. இவன்செய லென்னும் வெனப்பாடும் மிருக்கின்றது.
இவன்செயலாலாய தென்னுமலெனப் பொருள்படும் இதுவுங்கூடும். காமக்
குரோதாதி விளைவையும், அவற்றாலாய வனப்பதுன்பத்தாக்கையுமீசச்
செயலென்னுதாரெங்கணுமாயர். இதுபற்றி வரையறுத்ததென்க இம்மூட
பாத்திரர் மதத்தர் அல்லாதா ர்த்துலீதிகள். அவர்க ளயல் நானென்போர்.
இவர்க ளறிவை நானென்போர், ஆதலி னவரை மூடரெனவும், இவரை
விவேகிய ரெனவும் கூறப்பட்டன. அயற்கோடற்பாலதன்றாகலின், நானெ
னலறிவென்றும், அல்லவென்பார் மூடரெனற்குரியர். இவர் வாத்தமே மா
யாவாதெனப்படுவது இது தண்டாஸ்தெனச் சற்றுந் தெரியா தயலாரமே
லேற்றினாரே. இவரை மிருகமென்னுது பிறப்பால் மனிதமென்பதி லென்
கிறப்பு. முன்கவியிற் சீவரென. போ ளவரெனத செரிவீத்தற கிக்கவியி லிங்
கனங் கூறியதென்க. இவர்களே நாஸ்திக நாஸ்திக ரென்பவரும், யுத்திக்
கொல்வாது கூறும் வேதாந்தியரு மென்பதிற் சிறிதுமையங்கோடற்க. ()

சு0 - கவி. அ - கை.

[ஈசுவரசிருஷ்டி பொதுவெனல் முரணுவதென்னை யென்றதற்கு விடையிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நலமெய் யையனே பெல்லவர்க் குந்தெய்வ நாயகன் பொதுவானார், சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செய்வதே நென்றாயேற், குலவு மைந்தரைத் தந்தைபோற் சிட்டரைக் குளிர்ந்து துட்டரைக்காய்வன், கலைகணல்வழி வரச்செய்யுந் தண்டமுங் கருணையென் றறிவாயே.

(இ - ள்) நலமெய்யையனே யெல்லவர்க்குந் தெய்வநாயகன் பொதுவானால் (எ-து)—நன்மையே மெய்வடிவாயமைந்த கர்த்தனே ! யாவருக்கு மீசுவரன் பொதுவாயிருப்பனயின், சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செய்வதே நென்றாயேல்(எ-து.)—சிலரை வாழ்வித்தலும் சிலரைக் கோபித்தலுஞ் செய்வதெற்றிற்கெனக் கேட்பையாயின், குலவுமைந்தரைத் தந்தைபோற் சிட்டரைக் குளிர்ந்து துட்டரைக் காய்வன் (எ-து)—குலவிக் கொண்டிருக்கும் புத்திரரைத் தகப்ப னென்படி நேசிப்பதும் கோபிப்பதுமோ அப்படியே சிவன் சிட்டபரிபாலனமும் துட்டநிக்கிரகமுஞ் செய்வன், கலை கணல்வழிவரச்செய்யுந் தண்டமுங் கருணையென்றறிவாயே (எ-து)— துன்பமுறத் தண்டித்தலும் வேதாகம சன்மார்க்க நெறியில் வரும்படி செய்யுங் கிருபையென்றறிதி (எ-து).

சிட்டரைக் குளிர்ந்து துட்டரைக் காய்வனென்பது; சிட்டரைநேசித்துத் துட்டரை வெறுப்பனென வுரைக்கொளற்கியையும். தண்டித்தலுங் கருணையென்றதனால் பகையாக வன்றென்பதாயிற்று.

(க-து.) ஈசன், எவர்பாலு மிரக்கமுடையனென்பது. இதனால் பட்சபாத னல்லனெனப் பெற்றும். நீதிவான் தண்டித்தல் ஒழுக்கவெறி சேற்றது. இதுபோலு மெனின், யாதோர் காரணமாகவேனு நடுநிலைமை சற்று நழுவினு நழுவுமெனத் தந்தையை யுபமானித்தார். (சு0)

சு0 - கவி. அ - கை.

[இன்னுமவர் பட்சபாத ரல்லரெனலை வற்புறுத்த விக்கவியிலு முபமான பூர்வமாகக் கூறுகின்றார்.]

மனைவி லங்குறு மைந்தனே கற்பக மரங்கனல் புனன்மூன்றுந், தனைய டைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுந் தாகமுந் தவிர்த்தாளு, மனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வா னகன்றவர்க் கருள்செய்யா, னினைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகுமென் றெண்ணிநீ யறிவாயே.

(இ-ஊ.) மனைவிலங்கறு மைந்தனே கற்பகமரங்கனல்புனல் மூன்றும் (எ-து) — 400 ப விலங்கைத் தறித்தெறிந்த ஞானபுத்திரா. கற்பகவிருட்சமும் அக்கினியும் சலமமாகிய விவை மூன்றும், தனையடைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமும் தாகமும் தவிர்த்தாரும் (எ-து) — தன்னையடைந்தவ ரெவரோவராது தாரித்திரியத்தையும் குளிரையும் தாகத்தையுந் திரிந்தும், அனையவீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வா னகன்றவாக் கருள்செய்யான் (எ-து) — அத்தகையதாக வீசனுந் தன்னையடைந்தவர்களுக் கனுக்கிரகிப்பன் அடையாதவர்களுந் கனுக்கிரகிக்கான், இனையகுற்றங்க ளெவர்குற்றமாகுமென்றெண்ணி நீயறிவாயே (எ - து) — இப்படிப்பட்ட குற்றங்க ளெவர்குற்றங்க ளாகுமென்று நீ சிந்தித்துத் தெரிந்துகொள்ளுதி (எ-று).

கற்பகமாதிரி மூன்றும் வறுமையாதிரி மூன்றும் நேர்நிரனிறை. இவ்வுவமையேற்பதற் கையஞ்சிறிதுமின் றெனக்கொள்க. மூன்று மென்பதி லொவ்வொன்றுந் தனித்தனிக் குறிக்கப்படுதலின் தனையடைந்தவரென் றொருமையிற்கூறினார். பாரபட்ச னல்லெனக் குறிக்க அனையவீசனென் றார் இவ்வுவவு தெரியாதா ரவரிஷ்டமென்பர். இவர்கள் குருசதன மைய மகலாமைக் கிடமாம் எங்ஙன மெனில், அது சீவர்க ளென்செய்வ ரவர்கன்மேற் பிழையேதோ வென்பதையும், ஈசன் பாரபட்ச முடையனென் பதையும். அல்லென முரணின்னிக் கூற வகையின்மையையும், அவனை வெறுத்துக்கொள்ளுதற் கிடமா மென்பதையும் வற்புறுத்துகின்றது. இனி யங்ஙனமாகாமல் விதிவிலக் கியற்றனவரனில், இப்போ தவரிஷ்டமென வந்ததற் கேதென்னையோ இனியுமவரிஷ்டப்படி ஈடத்தவரெனத் தானே டொருந் படுகின்றத், ஆதலின் விதிவிலக்கா ளென்க. இனி விதி விலக்காற் பயனுண்டெனின், அப்போதெந்த சன்மத்திற்செய்த விதிவிலக் காற் சிலர்ப்பழம் சிலர் தன்பழ மனுபவித்துக்கொண் டிருக்கின்றனர், இது வகையறாதபோ த்செவ்வகை வகையறும். இவைவெல்லாஞ் சந்தேக லிபீதமறாத வேற்பாடாம், இது சிறித்க.

(க-து.) சற்கருமங் காரணமாக வின்பத்தையும் துற்கருமங் காரணமாகத் துன்பத்தையுந்தருபவ னீசனென்பது. இஃதனாதி தொட்டென வறிக, அனாதி யிற் சீவர்கள் கன்மம் புரிவானே னெனின், இப்போது புரிவானேன். இனிவரும் பயனுக்கெனின், இப்போதவந்தபயனுக் கெப்போது செய்தது. அவரிஷ்டமெனின், கூறியது கூறலாற் கூடாது. முன்பின் முரணுறது கூறவகையறியாதா ரத்துவிதிமுன் னென்செய்வர், இவரை நண்ணற்க. (கக)

கூஉ - கவி. அ - கை.

[ஐயனே விடாதுயிற்களியற்று மிருவினைக் கீடாக வின்பத் துன்பங்களை யீசன் தருவனெனி னிதற்கு முடிவுதானின்றோ வெனின், உண்டென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஒன்று கேண்மக னேபுமான் முயற்சியா லுரைத்துமா னிடர்க் கீசனன்று செய்யவே காட்டிய நூல்வழிநடந்துநல்லவர்பின்னே,

சென்று துட்டவா தனைவிட்டு விவேகராய்ச் செனித்தமாயை யைத்தள்ளி, நின்று ஞானத்தையடைந்தவர்பவங்கள்போ நிச்சய மிதுதானே.

(இ-ள.) ஒன்றுகேண்மகனே புமான்முயற்சியா லுரைத்துமானிடர்க் கீசன் (எ-து)— அங்ஙனமாயின் ஞானபுத்திரா! யான் கூறவேண்டுவதுறுதி மொழியொன்றுள ததனைக்கேளுதி அஃதாவது புருடப்பிரயத்தனத்தினு லன்றி வேறென் றுலாகாதென முன்னர்க்குறிப்பின்னர்சன்மனிதர்கட்கு, நன்றுசெய்யவே காட்டியநூல்வழி நடந்து நல்லவர்பின்னே சென்று (எ-து)— மிக்கவுபகாரஞ்செய்யு நிமித்தமாகவே யேற்படுத்திக்காட்டிய வேதாகமநூல்கள் கூறும் விதிவழியே தவறாதுநடந்து சற்சனரைவிடாத வர் பின்சென்று, துட்டவாதனைவிட்டு விவேகராய்ச் செனித்தமாயையைத் தள்ளிநின்று (எ-து)— துட்டசேட்டைகளையும் அதுகாரணமாகப்பற்றுந் துட்டவாதனைகளையு மொருங்கேயொழித்துவிட்டு விவேகபாத்திரராய் முன்னர்ப் புத்திவிகற்பத்தாற் றமதிடத்திற்கெனித்த பிராந்திரபுமான மாயையென்பதைத் தள்ளவேண்டிய வாறுதள்ளி மனஞ்செல்லுழிச்செல்லாது நின்று, ஞானத்தையடைந்தவர் பவங்கள்போ நிச்சயமிதுதானே (எ-து)— ஞானமீனையதென வுணரவேண்டியவாறுணர்ந் ததனைத்தானுகவனுட்டித் தடைந்தவர்களெவர்களோ வவர்கள் பவத்துக்கேதுவான சஞ்சிதவினைகள் னைத்து மொருங்கே யொழிந்துபோம் இதிலையமென்னை இன்றாதலா னிது வே நிச்சயமாம் (எ-று).

விவேகியாயெனினு மமையும், ஆயினிது பலர்பாலேத் தராமபற்றி விவேகராயென்றும். நடக்குதலும் செல்லுதலும் விடுதலும் விவேகராதலும் தள்ளுதலும் அடைதலும் புருடப்பிரயத்தனமன்றிக் கூடாமையின், புமான் முயற்சியாலெனவும், ஏனையவுயிர்கட் கன்றென்பார் மானிடர்க்கெனவும் ஏனையவுயிரை யொழித்தது; பெரும்பாலுந் தேவர் புண்ணியகன்மத்தராத லின் சுகத்துக்கீடாய போகத்துக்கே யுரியர். மிருகாதி யைவகைத்தோற்ற வுயிர்பாபகன்மத்த தாதலின் துக்கத்துக்கீடாயபோகத்துக்கே யுரியதாதலி னென்க. மனிதர் மிசிரகன்மத்தராதலி னிவ்விரண்டிற்கீடாய போகத்துக் கே யுரியராதலைப் பற்றியும், சுகதுக்கநிலையைக் கலந்தனுபவித்தலி னிவர்க ள்நிலையைக் கணித்தொழிப்பரென்பது பற்றியும், இவ்வொழித்தற்கிணயந் தவராதலின் ஞானமெய்துவரென்பது பற்றியுந் தெரிந்தவ னீசனாதலி னீச னுரைத்தெனவுங் கூறினர். முத்தியெய்தற்பால ரிவராதலி னிவர்கட்கே நன்றுசெய்யவே காட்டிய நூலெனத்தகும். பொதுப்படமானிடரெனினும் சாத்துவிக்ருணமிக்காரையெனக்கொள்க. ஏனைய குண மானிடரை மத்திம வதமத்திற்கூட்டுக. நூல்வழிபடப்பதினால் விதிவிலக்குக்குக்கட்டுப்படுதலும் நல்லவர்பின்னே செல்லுதலாலவரது நல்லொழுக்கம்படிதலும் ஞானத்தை யடைதலால் தானன்னியமாகாது ஞானமாய் விளங்கலுமாம். இது கிருத கிருத்தியமாதலா லினிப் புண்ணியபாவவினைக் கிடமிலுரென வுணர்க.

(க-து.) ஞானாகாரமே சங்கற்பாசமெனவும், சங்கற்பாசமே யிருவினாசமெனவும், இருவினாசமே புண்ணியபாவ நாசமெனவும், புண்ணியபாவநாசமே சுகதுக்கநாசமெனவுங் குறிப்பிற் றெளிவித்தாரென்பது. இது சீவன் வினாபுரிதற்கும், ஈசனிதற்கியைத்தபலன் தருதற்கும், ஞானகாரமுடிவாதலா விது முடிவிடங் கூறலென்னுமுத்தி. பொதுவாக ஞானத்தை யிங்கேசொல்லி யினி யிதனையே சொல்லப்புகுதலால் நுதலிப்புகுதலென்னு முத்தி. பவமகற்றத்தக்கது ஞானமெனவே, பொருளைப் பொருளாகக்கொள்ளு மெய்யுணாவென்பதாயிற்று. இதுபரிசின்னதோடமற்றது.

சுங் - சுவி. அ - ன்க.

[இந்த ஞானமுதிக்குமா றெவங்னமென்ற வினாவிற்கு விடை

விசாரத்தாலென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்த ஞானநாதான் வருவதெப படியெனிலிடை விடாவிசாரத்தால் வந்த டைநதிடும் விசாரந்தா னேதெனின் மனத்தியாஞ் சரீரத்தி விந்த நானெவன் சித்தென சடமென விரண்டுமொன் றுக்கூடும் பந்த மேதுவி டேதென வுசாவுதல் பகர்விசா ரமதாமே.

(இ - ள்.) இந்த ஞானந்தான் வருவதெப்படியெனி லிடைவிடாவிசாரத்தால் வந்தடைநதிடும் (எ-து)—இந்த ஞானமுதிக்குமாறுதா னெங்னமென வினாவில், கணநேரமு மிடைவிடாது விசாரிக்கும் விசாரத்தினால் வந்து கிடைக்கும், விசாரநாதனெதெனின் மனத்தியாஞ் சரீரத்தில் (எ-து)—ஆயின் விசாரமென்பதுதான் யாதோவெனின் மனமுதலாக நின்றுள்ள தேகங்களி லிருக்கின்ற, இந்த நானெவன் சித்தென சடமென விரண்டுமொன்றாக்கூடும் பந்தமென விடேதென வுசாவுதல் பகர்விசாரமதாமே (எ-து)—இந்த நானென்பவனெவன்? சித்தெனலுஞ் சடமெனலும் யாவை? இவ்விரண்டுமொன்றாகச் சம்பந்தித்த சம்பந்தம் யாது? இனிச்சம்பந்தமுரத்தற்கு விடுதியாது? என்றேயாது விசாரணைபண்ணிக்கொண்டிருத்தலேமுன்னர்க்கூறிய விசாரமாவதென் றறிந்துகொள்ளுதி (எ-து).

மனத்தியாஞ் சரீரமென்றது சூட்சும தூல காரணமென்றாயிற்று. உசாவுதல் சான்றோரிடத் திவற்றை விளங்க விசாரித்தலை.

(க - து.) ஞானம், விசாரத்தாலன்றி யெய்தாதென்பது. இங்ஙனமாய விசாரமின்றி யெய்த லபரஞானம். இங்ஙனம் விசாரித்தல் விடுதி விசாரம். ஏனையவிசாரம் பந்தவிசாரம். விசாரமென்றறிவாயே யென்னுது பகர்விசாரமதாமே யெனப் பாடமோதிய தெற்றிற்கெனின், மோனைபகரம் போல வியைபு பகரம் வராமையா லென்க. என்னை? “எழுவா யெழுத்தொன்றின் மோனையிறுதியை” என்பதனாற் காண்க. விசாரமினையதென வுணர்த்தியது. விசாரமதாகு மென்னுது பகரென்றமிகையால், ஐயந்திரிபகற்றத தக்கோனிடத் தென்றாயிற்று. (சுங்)

௯௪ - கவி. அ - கை.

[ஞானத்தைப் புண்ணியபரிபாகந் தராதாவென்ற வினாவிற்கு
விடையிக்கவியிற் கூறுகின்றாள்.]

போன சன்மங்க டமில்லுட் டித்தநற் புண்ணிய பரிபாக
ஞான மாக்குமே விசாரமே நென்றிடி னுமுரைத் திடக்கேளா
யான புண்ணிய மீசுரார்ப் பணஞ்செயி னசுகிபோஞ் சுகியாகு
மான தம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென் றறிவாயே.

(இ-ள்.) போன சன்மங் கடமில்லுட்டித்தநற் புண்ணிய பரிபாகம்
(எ-து)-முன் னனைக சன்மங்களில் யாமனுட்டித்த நல்லபுண்ணியபரிபாக
மானது, ஞானமாக்குமே விசாரமேநென்றிடி னுமுரைத் திடக்கேளாய்
(எ-து)—ஞானத்தையும் வினாவிக் குமே இங்ஙனமிருக்க விசாரணைபண்
னுவதெற்றிற்கு விவர்த்தநதானே யெனக் கேட்பையாயின் மெய்யே யது
பற்றி யாமுரைக்கவேண்டுவ தொன்றுள ததனைக்கேளுகி, ஆனபுண்ணிய
மீசுரார்ப்பணஞ்செயினசுகி போஞ்சுகியாகும்(எ-து)--அங்ஙனமாய்புண்ணி
யங்களை யீசுவரப்பிரீ திசெய்தா லசத்தநீங்கும் அசுத்தநீங்கவே சித்தசத்தி
யுண்டாகும், மானதம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென்றறிவாயே
(எ-து)—சித்தசத்தி யுண்டாய பின்ன ரங்ஙனமாய மனமானது தன்னை
யுள்ளவாறு விசாரணைசெய துண்மை ஞானத்தைத் தானாக வடையுமென்
றுணர் தி (எ-று)

இச்சனன முளதாதலின் போன சன்மங்களு முண்டு. இச்சனனத்தி
லனுட்டிக்கும் புண்ணியர்க ளாங்காங்குள் ரதனைக் காண்கின்றோம். இது
போல, முன்னருமுளரென்பதற் கையமென்னை. புண்ணியபரிபாகம் புண்
ணியமேலீட்டாலாய பகுவம், புண்ணியபரிபாகம்; மேலாய போகபாக்கிய
த்தைத் தருவதன்றியு ஞானமுமாக்குமே எனக் கொள்ளவேண்டுவதாதலா
ல்திலுமமை தொகத்து விசாரத்தால் ஞானம் வருமெனமுன்கவியிற்கூறி
யிக்கவியில் புண்ணியபரிபாக ஞானமாகுமேயெனக் கூறில், அதுகருவிப்
பொருளு மிது கர்த்ததாப்பொருளு மாகின்றதே யெனில், இது மெய்யே.
ஒரு பிரதி ஞானமாகுமேயெனவம் மற்றோபிரதி ஞானமாகுமேயெனவு
மிருப்பதற் கென்செயுதம். புண்ணியபரிபாக ஞானமாகுமேயெனப்பாட
மோதி புண்ணியபரிபாகத்தால ஞானமெய்தலாகுமேயென வெவதாசிரிய
ருரையிட்டனர். அதுவே பொருந்தமெனினு மங்ஙனமாகுக. புண்ணிய
மீசுவரார்ப்பணஞ் செயினெனவே பாவமன்றென்பதாயிற்று. பாவத்தையெ
னின், அசுகிபோய்ச் சுகியாகாது ஆயின் பாவமன்னிப்பென்ற தெற்றிற்கு?
இடைவிடாது பாவஞ் செயதற்கு அன்றேல் மன்னிப்பெற்றிற்கு. தானே
விட்டு விடலாமே, தன்னைப் புனிதனைப பிறர் மெச்சற்கோ, பய
னென்னை.

(க-து.) புண்ணியபரிபாகத்தால் மனஞ் சுத்தமாம், அந்தச் சுத்தத்தால் விசாரணைக்கிடமாம், அந்த விசாரணையால் ஞானம் வரும், அந்த ஞானத்தால் முத்தி கைகூடும், இங்ஙனமிருக்கப் புண்ணியபரிபாகம் ஞானமாகுமே யெனக் கூறலாமா? இது முறையன்றென்பது. புண்ணியம் - சந்திரமும், அது, திரிகரணமு மொத்துப்புரிதல். இங்ஙனம் புரிதலைவிட்டுச் செய்தல், புண்ணியப்போலி. இதனை யாவர்மாட்டுங் காணலாம். (கச)

சுரு - கவி. அ - கை.

[கருமம் விசாரம் என்பவற்றுள், விசாரம் கருமத்தைப்போல வெல்லாந்தர வலியதா அல்லவே கருமம் ஞானத்தையுந் தராதாவென்ற வினாவை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பத்தியும்வயி ராக்கிய மும்பர லோகமு மணிமாதி
சித்தி யுந்தவ ரிட்டையும் யோகமுந் தியானமுந் சாரூப
முத்தி யுந்தரும் விசித்திர கருமங்கண் மோகமாத் திரந்தள்ளும்
புத்தி யுந்தர லருமையோ விசாரமேன் புண்ணிய குருமூர்த்தி.

(இ-அ.) பத்தியும் வயிராக்கியமும் பரலோகமு மணிமாதி சித்தியுந் தவரிட்டையும் (எ-து) — ஈசுரபத்தியையும் நிராசையையும் சுவர்க்காதிலோ கங்களையும் அணிமாமுதலிய வஷ்டமாசித்திகளையும் காமியத்தவத்தையும் ரிட்காமியத்தவமாகிய ரிட்டையினையும், யோகமுந் தியானமுந் சாரூப முத்தியுந் தரும் விசித்திரகருமங்கள் (எ-து) — இருவகை யோகங்களையும் மூர்த்தியாகிய தியானங்களையும் சாரூப பதமுத்தியையும் தரத்தகுந்த வினோதகருமங்கள், மோகமாத்திரந் தள்ளும் புத்தியுந்தர லருமையோ விசாரமேன் புண்ணியகுருமூர்த்தி (எ-து) — தருமசொரூபியாகியகுருமூர்த்தியே ! அஞ்ஞானத்தை மாத்திரந்தள்ளத்தகுந்த ஞானத்தையுந்தருதலவற்றிற்கருமையா? அல்லவே, விசாரமெற்றிற்கு. இஃதென்ன வியப்பு (எ-று).

(க-து.) பத்தியாதி முத்தி யிறுவாக்கிடந்தவொன்பது பேற்றையுந்தர வலியுள்ளகருமத்துக்கா ஞானத்தைத்தருதற்குவலிமையில்லை, இஃதென்ன வியப்பென்பது. விசித்திரகருமங்களெனப் பன்மையாக்கியது; வினோதவித் தைக ளளவின்மையின துபற்றியென்க. மோகந்தள்ளும் புத்தியென்னுதுமா த்திரமென மிகைபடக்கூறியது, வலியற்றதெனக்காட்டற்கு. இவ்வொன்ப தையுந்தர வலியுள்ளகருமம் புத்தியுந் தருமேயெனப் பொருள்படலின், புத் தியுமென்பதினும்மை யிழிவுகிறப்பாயிற்று. ஏனையவொன்பதுவகையும்மையெண்ணும்மை. விசாரமினையதெனத் தெரிவித்துங்கள்மவழுத்தம்விடவில்லையே ஏனைய ரொங்ஙனம் விவோர், சன்மம் டலவேண்டும், விசாரமில்லாவிட த்து முற்றத்தாற்றுமென்பயனென்பதையிவனறியான்போலும், அறியினு - மாசான்மொழியாலறிதுமென வினாவியதாகலாம் ஆதலினிஃதறிவினா. இது பரிட்சிப்பதன் னோவெனின், தெரியினுமின்னும்விடையாதுளதோவென்னு

மையத்தாற் கேட்டதாகக் கொள்ளலாகாதா? ஆதலின் பரிட்சிப்பதற்
கன்றென்க. இங்ஙனமாகவரும் வினாவனைத்தும் அறிந்துமறியாவினா. (சுரு)

சுசு - கவி. அ - கை.

[இதுவிசாரத்தாலன்றிக் கருமத்தாலாகுமாவென யுத்தியா
லுபமானபூர்வமாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே வேண்டினான் மகனேகேள்
கூடமாமவர் சுபாவங்கள் சீலங்கள் குறிகளாய்ந் தறியாம
லோடி யுங்குதித் துந்தலை சீழ்நின்று முயர்ந்தகம் பத்தேறி
யாடி யும்பல கன்மங்கள் செய்யினு மவருண்மை தெரியாதே.

(இ-ள்.) வேடமாறிய பேர்களை யறியவேவேண்டினால் மகனேகேள்
(எ-து)—சுற்றுமொழிவின்றி வேடத்தால் மாறியபேர்களை யினையறென்
றறிய வேண்டு தற்கே யெண்ணங் கொண்டு கண்டுபிடிக்க விரும்பங் கொள்
ளில் யாமோர் தந்திரங் கூறுதும் ஞானபுத்திரா ! அதனைக்கேளுதி,
கூடமாமவர் சுபாவங்கள் சீலங்கள் குறிகளாய்ந்தறியாமல் (எ-து)—இரகசிய
மாயுள்ளவர்கள் சுபாவநடைகளையும் ஒழுக்கங்களையும் குறிகளையும்
ஆராய்ந் துணர்வதை விட்டு, ஒடியுங் குதித்தும் (எ-து)—நாளொன்றுக்
கேழ்மோடியும் மருள் கொண்டார்போ லாவேசம்வந்துகுதித்தும், தலைகீழ்
நின்றுமுயர்ந்த கம்பத்தேறி யாடியும் பலகன்மங்கள் செய்யினு மவருண்
மைதெரியாதே. (எ-து)—தலைகீழாக நின்று தவஞ்செய்தும் மிகவுமுயர்ந்த
கம்பத்தின் மேலேறிக் கூத்தாடியும் இன்னுமிவைபோன்ற பலவினோத
கன்மங்கள் செய்தாலும் அவ்வேடதாரிகளி னெதார்த்த வடிவ மெங்ஙனந்
தெரியும் தெரியமாட்டாதே (எ-து).

கூடம் மறைவு. தேசவுளவுகாண வரசனாலேவப் பட்டோனது மாறு
வேடந்தள்ளி யவனை யினையனெனக் காணப்புகுந்த மற்றொருவனவனோடு
கூடி யுறவாடிநின்று பழகி லவனுண்மை வடிவங்கண்டு பிடிக்கலாம்.
இங்ஙனஞ் செய்தலைவிட்டு, அவனுண்மை வடிவங் காணவேண்டிப் பல
விடத்தோடுதலும் குதித்தலும் தலைகீழ்தா நின்றலுமாகிய விவைபோன்ற
பலகோரனை நடிப்புகள் செய்யினுங் காணுமா காணாதே, இதுபோலவ்
கைலாய முதலிய தேசவுளவுகாண வஞ்ஞனென்னு மரசனாலேவப் பட்
டோன் அவனெழுவகைத் தோற்றவேடத்தால் மூடப்பட்ட- டெந்நேரமூங்
கரத்துள்ளான், அவனது மாறுவேடந்தள்ளி யவனை யினையனெனக் காணப்
புகுந்த விவேகப்போல்யென்போ னொருவன் பகிர்முகமாகா தாங்காங்குச்
சுந்தைமற்றது சிதராது தனித் தவனோடு பலகா னிரிவிகற்பத்தாற் பழகி
லவனுண்மைவடிவங் கண்டுபிடிக்கலாம் இங்ஙனமாய வதிருக்கும் வாராய்
தலைவிட்டு இவனுண்மைவடிவங் காணவேண்டிச் சந்நியாசம் பூண்டு மீண்
டிஞ் செல்லாது, நாளொன்றுக் கேழ்ந்தூற்ற விரைவாக வோடியும் பரவச
மாகிக் குதித்தும் தலைகீழ்தாரின் றறிய தவம்புரிந்தும் ஊசுமுனைபோன்ற
உயர்ந்தகம்பத் தேறியாடியும், இன்னுமிவை போன்ற அரிய பற்பல சுற்

கருமஞ் செய்தும் பயனென்னை, இன்றாதலா லாராய்தலே தருதி. ஆராய்த லானாவெளிப்படுத்தும், சற்கருமங்கள் மனதைப் புனிதமாக்கும். இஃத தைச் செய்யாது, அஃதிதைச் செய்யாது. கருமம் புரிவோர்க் காராய்தல் தோடும். ஆராய்தல் செய்வோர்க்குக் கருமந்தோடும். இதுமுறையாத லால் வழுவன்று. ஆராய்தல் செய்வோர் பிறர்க்குபகாரமாகக் கன்மம் புரி யினும் புரிவர். கன்மம் புரிவோர் புகழ்வேண்டி யாராய்தல் செய்யினுஞ் செய்வார். உபகாரமும் புகழும் தன்னை விளக்கற் கன்று. ஓடியும் ருதித்தும் தலைகீழ் நின்றும் கம்பத்தேறியும் ஆடியும் பலகருமங்கள் செய்து மவருண் மை தெரியாதென முடிக்க. செய்து மென்றதைச் செய்யினுமென்றது காலமயக்கம்.

(க-து.) ஞானோதயத்திற்கு விசாரமே தக்கதென்பது. இதனினுந் தந்திரம் வேறில்லையென்ப தருத்தாபத்தி. (சுசு)

சுஎ - கவி. அ - கை.

[விசாரமின்றியக்கண் ஞானமெய்தலுந் தன்னைத்தானறித லுங் கூடா வென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத் தால் வேதஞ், சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றிச் சுருதி நூல் படித்தாலு, மன்ன தானங்க டவங்கன்மம் திரங்குளா சாரங் கள் யாகங்க, ளென்ன செய்யினுந் தன்னைத்தா னறிகின்ற திவை களால் வாராதே.

(இ-ள்.) இன்னவாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத்தால் வேதஞ் சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றி (எ-து)—இவ்வண் ணமே யந்தப் பிரமசொருபத்தை யறிவிக்கத்தக்க விலக்கணத்தினால் வேதஞ் சொல்லிய ஞானமும் விசாரத்தால் வந்தெய்துவதன்றி, சுருதி நூல் படித்தாலும் அன்னதானங்கள் தவங்கள் மந்திரங்குளாசாரங்கள் யா கங்க ளென்ன செய்யினும் (எ-து)—அன்னதானங்களையும் தவங்களையும் மந்திரங்களையும் ஆசாரங்களையும் யாகங்களையும் இங்ஙனமாக வென்னகிரி யைகள் செய்யினும், தன்னைத் தானறிகின்ற திவைகளால் வாராதே (எ-து)—இக்கிரியைகளால் தன்னைத்தா னறியவருமா வாராதே (எ-து).

விசாரத்தினாலன்றிக் கருமத்தினால் ஞானத்தை யடையுக்கூடாது கருமத்தினால் ஞானமெய்தலா மெனி னிங்ஙனமெய்தினு ரெங்கணங் கண்டிலமே, அனுபவமுண்டானு லேற்கப்படும்.

(க-து.) கருமம் சித்தசத்தி மாத்திரம் தரவலியுள்ளது, ஞானத்தையுந் தரவலியுள்ளதாயின் சிவவணிகமென்றிற் கென்பது. இதனாலொன்று மற்றொன்றாலாயபயனைத் தாராதென்பது பெற்றும், பெறவே விசாரமே

ஞானத்துக்குத் தக்கதென்பதாயிற்று. ஆகவே முயற்சி தாரதம்மிய மிணைய
தெனக்கண்டாம். (சுஎ)

சாஅ - கவி. அ - கை.

[கருமமேகக்கதென வதற்கியைந்த வுபமான பூர்வமாக வுபமேயம்
மாணக்கன் கூறுவதையிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொண்டு துலக்கினுற்
போமன்றி, விளங்கு புத்தியா துலகிலார் துலக்கொர் விமலதே
சிகழார்த்தி; களங்க மாருமஞ் ஞானமு மப்படி கருமத்தாற் கழு
வாம, துளங்கு றித்தஞ் னத்தினு லெப்படி பொழியுமீ தருள்
வீரே.

(இ-ள்) துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொண்டு துலக்கினுற்
போமன்றி (எ-து)—பிரகாசிக்கின்ற செப்புக் கண்ணாடியைக் களிம்பறக்
கையினால் துலக்கினுற் போருமேயல்லாமல், விளங்கு புத்தியா துலகி
லார் துலக்கினுற் விமலதேசிக மூர்த்தி (எ-து)—நின்மலமான குருமூர்த்
தியே! துலக்கமாயுள்ள புத்தியினால் துலக்கினவர்களெவர்கள் (அது
போல), களங்கமாகு மஞ்ஞானமுமப்படி கருமத்தாற் கழுவாமல்(எ-து)—
அசுத்தமாயுள்ள வஞ்ஞானத்தையு மவ்வண்ணம் புண்ணிய கருமத்தினுற்
சுத்தஞ் செய்யாமல், உளங்குறித்த ஞானத்தினு லெப்படி யொழியு
மீதருள்வீரே (எ-து)—உள்ளத்தின்கண் ணினையதெனக் குறித்துக்
கொண்ட ஞானத்தினு லெங்ஙனமொழியு மீதென்னை கொலோ விதனை
யறிந்தில னிது விளங்கத் தெரித்தருளும் (எ-று).

கையால் துலக்கினாலன்றிக் களிம்பு நீங்கிச் செம்புக்கண்ணாடி விளக்க
மாகாது. அதுபோல திரிகரணமு மொத்துச் செய்யும் புண்ணியகரும
மேலீட்டாலன்றி யஞ்ஞான நீங்கி ஞானம் விளங்காது. இங்ஙன மிருக்க
மனதி னிச்சயித்துக் கொண்ட நிச்சயஞானத்தினு லஞ்ஞான மெங்ஙன
நீங்கும். ஞான மெங்ஙனங் கைகூடு மென்றனென்க.

(க-து.) அஞ்ஞான வொழிவுக்குப் புண்ணியகருமமே தக்கதாகத்
தோன்றுகின்றதே யென்றனென்பது. ஆடி செம்புக்கண்ணாடி, பளிங்குக்
கண்ணாடி யென்றிருபாலது. முன்னர்ப் பெரும்பாலும் பளிங்குக்கண்
னாடி வழங்குத லின்மையு மிப்போது செம்புக்கண்ணாடி வழங்குதல்
சிறிது மின்மையுமாம். ஆயினு மிந்துலாசிரியர்காலத் திவ் விருவகை யா
டியும், வழங்கின போலும் இவன் செம்புக்கண்ணாடி பூர்வமாகச் சித்தந்
தப்படுத்தலும் அவர் பளிங்குக் கண்ணாடி பூர்வமாகச் சித்தந் தப் படுத்த
லுமா யிருத்தலினென்க. ஆயினுமிவன் கருமமே முக்கியமென்பன், அவர்
விசாரமே முக்கியமென்பர். இதுபற்றி இனிவருங் கவிகளாற் காணலாம்.

சுசு - கவி. அ - கை.

[விசாரமே தக்கதெனக் குறிப்பிக்க வதற்கியைந்த வுபமான பூர்வமாக வாசிரியரதனை மறுப்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தர்ப்பணத்தினிற் களிம்புவாஸ் தவமலஞ் சகசமா தலின் மைந்தா, கற்ப ளிங்கினிற் கருகிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன் றுரோபந், தர்ப்பணத்தினி லழுக்கற வேண்டினுற் சாதனத் தொழில் வேண்டுங், கற்ப ளிங்கிலா ரோபமே கறுப்பெனக் கண்டிட மனம் போதும்.

(இ-ள்.) தர்ப்பணத்தினிற் களிம்புவாஸ்தவமலஞ் சகசமாதலின் மைந்தா (எ-து)—ஞானபுத்ரா ! செம்புக்கண்ணாடியிலுள்ள களிம்பானததற் குரிய வுண்மையுக்காம் அன்றியுஞ் சுபாவமாம் ஆதலால், (இதுபோல), கற்பளிங்கினிற் கருகிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன்ற றுரோபம் (எ-து)—படிக்கல்லிற் றேற்றுகின்ற கருகிறமானது சுபாவமாக் கறுத்ததுமன்று, உண்மையுமன்று தோற்றன் மாத்திரப் பொருளாம், தர்ப்பணத்தினி லழுக்கற வேண்டினுற் சாதனத் தொழில்வேண்டும்(எ-து)—செம்புக்கண்ணாடியிலுள்ள களிம்புக்கல வேண்டில் கரமுதலிய கருவிகளாற்றாதுடைக்குஞ் சாதனத்தொழி லவசியம் வேண்டும், கற்பளிங்கிலாரோபமே கறுப்பெனக் கண்டிட மனம் போதும் (எ-து)—படிக்கல்லிற் றேற்றுகின்ற கருகிறமானது தோற்றன் மாத்திரப் பொருளென வறிதற்குச் சாதனத் தொழில் வேண்டுவதன்று மனமே போதும் (எ-து).

செம்புக்கண்ணாடியுக்கு வாஸ்தவம் சுபாவம், படிக்கல்ல்கருகிறவழுக்குண்மையு மன்று சுபாவமு மன்று. அதனைப்போக்கச் சாதனத்தொழில் வேண்டும், இதனைப் போக்க வறிதலே போதும். அசுத்தமு மஞ்ஞானமு மொன்றென்கையவன் கொள்கை, வேறென்கையவர் கொள்கை, அவனில்விரண்டு நசித்தற்குக் கருமமே போதுமென்கை. இவரசுத்தநசித்தற்குக் கருமமும், அஞ்ஞான நசித்தற்கு விசாரமும் போதுமென்கை. புண்ணிய கன்மங்களிலும் பாவகன்மங்களிலுமெய்ப்பெழ லசுத்த நீக்கம், பொருளல்லவற்றைப் பொருளெனக்கோடலி லெய்ப்பெழ லஞ்ஞான நீக்கம், களிம்பைப் போக்கப்போக்க, மீண்டுமீண்டெய்தல் செம்புக்கண்ணாடிக்கியல்பு, நீலநிறத்தை யிது தோற்றன்மாத்திர மெனக் காணக்காண விடாது மெய்போலத் தோற்றுதல் படிக்கல்லுக் கியல்பு. அதனைப் போக்கற்குக் கருமம் பலதரமும், இதனைப் போக்கற்கு விசார மொரோ தரமும் வேண்டுமென்க. இதுபோல, மனதைச் சுத்தமாக்கச் சுத்தமாக்க மீண்டுமீண் டசுத்தமாதல் மனதுக்கியல்பு. அறிவை விளக்கியதிற் சகசீவ பரத்தை யிவை தோற்றன் மாத்திரமெனக் காணக்காண விடாது மெய்போலத் தோற்றுத லறிவுக் கியல்பு. அசுத்தம் போக்கற்குப் புண்ணிய கருமம் பலகாலமும், பிராந்தி போக்கற்குத் தீர்த விசார மொரோ நிமிடமும் வேண்டுமென்க. அனுபவந்தா லன்றி யிவை விளங்காவாம்.

(சுசு)

எ௦ - கவி. அ - கை.

[உபமேயபூர்வமாக வதனை யிக்கவியி லாசிரியர் கூறுகின்றார்.]

இங்கு மப்படி சச்சிதா னந்தத்தி லிடர்சடம் பொய்முன்றும் தங்கு மாயையின் கற்பித மன்றியே சகசவாஸ் த்வமன்றே பங்க மாகுமஞ் ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா துறவாக்குந் துங்க ஞானமே கருமவஞ் ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே.

(இ - ள்.) இங்குமப்படி சச்சிதானந்தத்தி லிடர்சடம் பொய்முன்றும் (எ-து)—உபமேயத்திலு முபமானத்திற் சொல்லியபடி சத்து சித்து ஆன ந்தமென்னு மூன்றிலுள்ள பொய்யாகிய வசத்தும் சடமாகியமூடமும் இன் பம்போற் காணுந் துன்பமுமாகிய விம்மூன்றும், தங்குமாயையின்கற்பிதம ன்றியேசகசவாஸ்த்வமன்றே(எ-து)---காற்றிற்சலனம்போற் பிரமத்திற்றங் கிய மாயையினுலாய கற்பனாவடிவமேயல்லாமல் சுபாவமுமன்று எதார்த்த முமன்று, பங்கமாகு மஞ்ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயாதுறவாக்கும் (எ-து)--அசுத்தமானின்றுள்ள வஞ்ஞானத்தைப் புண்ணியகருமங்கள் கெடு க்காம லதனை விர்த்தியாக்கும், துங்கஞானமே கரு மவஞ்ஞானத்தைச் சுடு கின்ற நெருப்பாமே(எ-து)--எல்லாநிலையினுமேலாய பரஞானமே கருமமே தனக்குவடிவானின்றுள்ளவறியாமையைத் தகிக்கத்தக்கவக்கினியாம்(எ-து).

சச்சிதானந்தத்தி லநிர்த சட துக்கமெனவே, சத்தேயசத்தும், சித்தே சடமும், ஆனந்தமே துக்கமுமென்றாயின.சச்சிதானந்தம் பிரமத்தின் சுயம் பெனவும், சகசமெனவும், வாஸ்தவமெனவுந் தோன்ற, இடர்சடம்பொய் முன்றுந் தங்குமாயையின் கற்பிதமன்றியே சகசவாஸ்தவ மன்றென்றார். சச்சிதானந்தத்திலிடர் சடம் பொய்யெனல், எதிர் நிரணிறைப் பொருள் கோள். உதாரணம்: “களிறுங் கத்தும் போல நளிகடற், கூம்புங் கலனுந் தோன்றும், தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே”. இது பெயர்ச் சொற்களும் பெயர்ப்பயனிலைகளுமானின்ற வெதிர்நிரணிறை. அறிவுமுதற் காரணங் கருதாது சத்தெனவறியச் சகஞ் சத்தாக்காணும். சுயம்புயாதென வறியப்புகச் சக மசத்தாக்காணும். காரணங் கருதாமை மூடம்; கருதுதல் தெளிவு; இம்மூடத்தாலன்றோ சகஞ் சுகமெனக்காண்டல். மூடங்காரண மாகவெழல் சுகமாகுமா? ஆகாதே, துக்கமே சுகமாகக்காண்டலெனவுணர்க். சுகமெனின், மூடமன்றிக் காட்டவேண்டும். இன்றேல், துக்கமாம். சகத் தைச் சத்தாவறியுஞ் சுகமாச் சுகித்தலு மறியவையன்றி யின்மையானும், பிராதிபாவிகசத்தையன்றிச் சகத்தும், அறியவையன்றிப் பிராதிபாவிகசத் தும் இன்றாதலா லறிவே சத்து, செகமசத்து. மூடமன்றிச் செகத் துண் மையும், அறியவையன்றி மூடமு மின்றாதலால், அறிவேசித்து, செகம் மூடம், செகத் தனது பிரதிபலனமெனக் காணுமையா லெழுஞ் சுகமாதலி

னிச் சுக மறியாமையின்பாலது. அறிவே யறியாமை யாதலின், அறிவே சுகம், செகம் துக்கம். அறியாமை யன்றிச் சுகமாதரி மூன்று மின்மையா னும், இம்மூன்றும் மாயாகாரியமெனப்படலா லறியாமையே மாயையென ப்படுமாதலினும், அறிவே பிரமமெனவும், அறியாமையே மாயையென வும், அறிவுக்குச் சச்சிதானந்தமெனவும், அறியாமைக் கநிர்தசடதுக்கமென வும், அறிவையன்றி யறியாமையின்மையின் சச்சிதானந்தமே யநிர்தசட துக்கமெனவுங் கொள்ளக்கிடந்தவென வறிக. அறிவானே யறியாதது புண் ணியகன்ம மாதலின் பங்கமாகு மஞ்ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா துறவாக்குமெனவும், சச்சிதானந்தவிலக்கண மினைய வெனக்கண் டொரு மையாக்கிய தெளிவே தெளியாமையைக் கெடுக்குமாதலின், துங்கஞானமே கருமவஞ்ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமேயெனவுங் கூறியதை மறு ப்பதற் கெக்காலத்து மென்னவலியுனது. இன்றதலா லிவ்வுவமேயம் பொ ருந்துமெனவறிக. விசாரஞானத்தாலெய்துவது விருத்திஞானமாதலி னித னே நெருப்பென்றதெனக் கொள்க.

(க-து.) ஞானத்திற் கஞ்ஞானம் பேதமாதலின் விசாரஞானத்தா லன் றிக் கருமத்தா லஞ்ஞானம் நசியாதென்பது. இது பெறுமெனமாட்டலால் மாட்டெறிந் தொழுகவென்னு முத்தி. அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தற்பாலது கருமமன்று. விசாரஞானமென்றலின், இன்னதல்லதிதுவெனமொழிதலெ ன்னுமுத்தி. சச்சிதானந்தமறியார், சகசீவபர மனாதி நித்தியமென்பர். அறி ந்தார்க் கயலேது. (௭௦)

எக - கவி. அ - கை.

[அறிவறியாமை நினைப்புமறப்பெனக்காட்டத் தன்மறதியைக் கெடுப்பது தன்னினைவினாலன்றி யயலாலன்றென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந்தவன் வருடநூ றமுதாலு நினைத்து ணர்ந்தபின் கிட்டும்ப படியிந்த நிருமல வான்மாவு மறத்த மானதன் மறதியைக் கெடுக்குந்தன் னறிவினார்காணும் கனத்த கன்மங்க ணூறுகஞ் செய்யினுங் காணுமோ காணாதே.

(இ - ள்.) மனைக்குள்வைத்தபண்டங்களை மறந்தவன்வருடநூ றமுதா லு நினைத்துணர்ந்தபின்கிட்டும் (எ-து)--ஒருவனோர்வீட்டினுள்வைத்தபொ ருள்களைமறந்துவிட்டான் அங்ஙனமறந்தவன் காணேமேயென்று வருட நூ றமுதாலுங் காணுமா இவனுக்கே நினைப்புலந் தின்னவிடத்தில் வைத் தோமல்லவாவென் றுணர்ந்தபின்னரன்றோ வவை கிட்டும் அல்லர்மற் கிட் டுமா கிட்டாவே, அப்படி யிந்த நிருமலவான்மாவு மறத்தமான தன் மறதி யைக்கெடுக்குந் தன்னறிவினார்காணுமல் (எ-து)—அங்ஙன மிந்த நின்மல ரூபமான வான்மபுருடனும் அர்த்தரூபமான தன் மறதியைக் கெடுப்பது

தன்னினேவேயாதலால் அதனையும்நியாது அதனால் தன்னையும் காணாமல், கனத்தகன்மங்க ணூறுகஞ்செய்யினுங் காணுமோ காணாதே (எ-து)—மே லானயாகாதி கிருத்தியங்களை நூறுகஞ்செய்தாலுந் தன் னுண்மைவடிவம் விளங்குமா விளங்காதே (எ-று).

செகசீவபரஞ் சுயம்பெனல் விகாரத்தை. அல்லவெனில், சோதனையி லொவ்வொன்றும் விகாரமெனமுடியாது காரணகாரிய ரகிதமாக் காட்ட லாம். கூடாதெனின், இவைமூன்று மர்த்தரூபமென்னலாமா, அநர்த்தரூப மென்னலாமா? அர்த்தரூபமெனின், ஒவ்வொன்றிற்குஞ் சுயம்பிஃதெனக் காட்டவேண்டும். கூடாதேல், அநர்த்தரூப மென்பதற்குச் சற்று மைய மின்று. ஆதலின்,சகமாதிரிமூன்று மநர்த்தரூபமெனத்தகும். இவை தன்னை மறந்தவிடத்தில் தோற்றுபவாதவினானும், மறதிநீக்கத் தின்றாதவினானும், மறதியேயிவைமூன்றுமென்றால் வழுவுவென்னை. இன்றாதலால்அநர்த்தமான தன்மறதியெனவும்,நினைப்புமறப்புமகிதமானவான்மா தன்னைமறந்ததுபோ லவுந் தன்னை நினைத்துக்கொண்டதுபோலவுந் தோற்றவின், தன்மறதியெ னவும், தன்னறிவெனவும், அவஸ்தாவயப்ப்டாம லவற்றைச் சாட்சியாரின் னுணர்த்தல், ஆன்மா. அவஸ்தைகடோறு மந்தந்த வுபாதிவயப்பட்டின்பத் துன்ப நுகர்தலாகக் காண்டல், சீவன், ஆதலின் நிருமலவான்மாவெனவும் தன்னைத்தா னெட்டுங்காலத்துத் தான்சேய்மைத்தாயினு மயிலையுணர்த்தத் தானணித்தாநிற்றலினைகத்துச்சுட்டா லிந்தவான்மாவெனவும்,தன்னைமறந் தது தன்னாலன்றி யயலாலன்று,இங்ஙனமிருக்கத் தன்னைபறிவதுந் தன்னா லன்றி யயலாலாகுமா ? ஆகுமெனின், தன்னைமறந்தது மயலாலென்பம். திரோபவசத்தியால் மறப்பும், அனுக்கிரகசத்தியால் விடுதியுமெனின்,இவ் விருவகைச்சத்தியு மார்பாலன்? மகேசுவரன், சதாசிவன்பாலவெனின்,ஆன் மாவுக் கென்னசுதந்தரம்? ஈசனெனின், இங்ஙன மாட்டுவிப்பானேன்? வினைக்கீடாயெனின், கிரிபதார்த்தம மநாதியாயிருக்க வுயிர்க்கு வினைவரு வானேன்? சுபாவமெனின், இடையிலிவர்கள்முயற்சியானீங்குமா? கூடுமா? இதுவுந் சுபாவமெனின், நாஸ்திகனிலு மிஃதென்சிறப்பு?இன்றாதலா லிது மறுக்கற்பாற்று. தன்னைத்தான் விசாரித்துழியன்றித் தன்னைத்தான் காண க்கூடாதென்பார், ஆன்மாவுந் தன்மறதியைக் கெடுத்துத் தன்னறிவினாற் காணாமல் கனத்தகன்மங்க ணூறுகஞ்செய்யினுங் காணுமோ காணாதே யெ னவுங்குறிஞர். ஆன்மா கன்மம்புரிதற்பாலது பலனும்புரிதற்பாலதோ வெ னின், இம்மையிலொருவன் தீங்கேபுரியில் துன்பத்தையும், அவனைஅதை விடிவின்பத்தையு மனுபவிப்பது பிரத்தியட்சமன்றோ. இவ்வினைகட்டுப் பயன்றா மற்றொருவன் வேண்டுமோ, அவ்வவ்வினையே யவ்வவற்றின் பல னாகின்ற தியல்பாயிருக்க, இங்ஙனங் கேட்பது வினாவன்று, வினாவழு.இம் மையிலேனு மறுமையிலேனு மவனவன்வினையே யததற்குரியபயனைத்தந் தேவிடும். இதுபற்றித் “தான்ருமுன் செய்தவினை தாமே யனுபவிப்பர்” என்றார் சான்றோர். தீவினைவிடிலதன்பயனும், நல்வினைவிடிலதன்பயனும்.

இவ்விரண்டு மொருங்கேவிடி லதனதன்பயனுந்தானேயகலும். இதற்கொருப நெற்றிற்கு? இங்கே யொருவன் வேண்டியதாகக் கூறியது, அவனை வேண்டிப் பூசித்தற்கென்க. ஏனெனில், பயபத்திவரவேண்டுவது பற்றியாதலினாலும், இன்பமுந்தன்பமு மவன்தருவதாக ஐதீகமிருத்தலினாலும் ‘அவனன்றியோரனுவுமசையாது’ எனும் பழைய வாப்தமொழியிருப்பதினாலும், அவன்தரிலார்தடுப்பவரென்றிருத்தலினாலுமென்க. அங்ஙனமெவர் வேண்டினு மவரவர்வினைக்களவாகவன்றித் தன்னிட்டப்படிதான்; தரின், பாரபட்சன், இது சிற்க; தன்னைத்தவிரவெங்கே யன்னியமின்றோ வது பரஞானம். ஈசனேனு முளதேலஃ தபரஞானம். பரஞானத்தி லேற்போனிடிலோனெங்கே. தன்னைமறத்ததுந் தன்னாலே, தன்னையறிவதுந் தன்னாலே யாதலின் தன்மறதியைத் தவிர்கவென்பதாயிற்று.

(க-து.) பர்க்குருக்கயலாகத்தோற்றுஞ் சகமாதிமூன்று மனர்த்தருபமாகலா லவை தன்மறதியெனத் துணிகவென்பது. தன்மறதியே தனக்கயலெனல் திண்ணம். தனக்கயல்தோன்றாமளவுந் தான்விளங்காது. தன்னை யுன்னிடில் தான்விளங்குமென்க. (எக)

௭௨ - கவி. அ - கை.

[சுகந்தருவது ஞானமெனவும் கன்மமெனவும் வேதங்கூறுகின்றதேயிதில் யாதுதுணிவு? கூறுவதெற்றிற்கென மாணக்கன் வினாவலையிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நன்மை யாங்குரு வேசுகந் தருவது ஞானமேயெனும்வேதந் தன்ம பாவமிச்சிரங்களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண்மாதந் சென்ம மாகுவ சாதியா சாரமே செய்தவஞ் சுகமென்று கன்ம காண்டத்தில் விதிப்பதென் விதித்துள காரண முரையீரே.

(இ-ள்) நன்மையாங்குருவே சுகந்தருவது ஞானமேயெனும் வேதம் (எ-து)—நன்மையே வடிவாயுள்ள சற்குருவே! ஞானகாண்டத்தில் சுகத்தைத் தருவது ஞானமேயென்றுவிதித்த வேதமானது, தன்மபாவமிச்சிரங்களாற் றேவர்கடருவிலங்குகண் மாதந்சென்மமாகுவ (எ-து)--புண்ணிய கன்மம் பாவகன்மம் மிசிரகன்மமென மூன்றும் இம் மூன்று கன்மங்களில் புண்ணியகன்மமத்தால் மேலாய தேவசென்மமும் பாவகன்மமத்தால் கீழாய விருட்சம் விலங்குபறவைமுதலிய சென்மமும் மிசிரகன்மமத்தால் நடுவாய மனிதசென்மமும், (இவற்றிற்கேதுவாய) சாதியாசாரமே செய்தவஞ் சுகமென்று கன்மகாண்டத்தில் விதிப்பதென் விதித்துள காரணமுரையீரே (எ-து)--வருணசிரமத்திற்குரிய விதிவிலக்கிலாதொழுகு மொழிக்கமே செய்கின்ற தவமாம் இங்ஙனமாய தவமே சுகத்தைத் தருமென்று கன்மகாண்டத்தில் விதித்ததெற்றிற்கு? அங்ஙனம் விதித்ததற்குக் காரணம் யாது? தெரிகின்றில னிதனைத் தேவரீர் தெரித்தருளவேண்டும் (எ-து).

(க-து.) வேதமானது ஞானகாண்டத்தில் ஞானமே சுகந்தரம்பால தெனக் கூறிக் கன்மகாண்டத்தில் வருணசிரம வொழுக்கமே சுகந்தரு மெனக் கூறுவானே னென மாணக்கன் வினாவின் னென்பது. ஞானமே யென்றதினால் செய்தவமே யென்றும். ஆசாரத்தை யன்றித் தவம் வேறன் றென்றது, ஆசாரமே செய்தவமென்றார். சாதி கூறியதுபற்றி யாசிரமம் வருவித்தாம். புண்ணியகன்ம முதலிய மூன்றினாலாய பிறவிபேதங்களைப் பற்றி விரிவாக முன்னரே கூறியிருக்கின்றன மதனாற் காணலாம். (எஉ)

எங் கவி. - அ - கை.

[கருமஞ் சுகந்தருமென்றதோ ரவசரம்பற்றி யன்றி ஞானம் போல்வதன்றெனக் குறிப்பிக்க விக்கவியி லறம்புரியுமாறு கூறுகின்றது.]

தினமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே தீம்பண்ட மெ திர்காட்டிக், கனமருந்துகளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணையார் தாய்போல, மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லு, நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககா மிக ளந்த நிர்ணயந் தெரியாரே.

(இ - ள்.) தினமு மண்ணுகர்பிள்ளை நோய்க்கிரங்கியே தீம்பண்ட மெதிர்காட்டி (எ-து)--தினந்தோறு மண்ணைக்காந்துண்கின்ற குழந்தைக்கு நோய் மிக வதனைக்கண்டாக்கமுற்று மதுரமான வஸ்துவையோர்கரத் தேந்தி யந்தக் குழந்தைக்கெதிரே காட்டி, கனமருந்துக ளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணையார் தாய்போல (எ-து)--மேலான வவுஷதங்களை மற் றோர்கரத்தேந்தித் தன்பின்னே யொளித்துவைத்துக்கொண் டக்குழந்தை யை யழைக்கின்ற விரக்கமுள்ள தாயைப்போல, மனைய றங்கள்செய் மகங் கள்செய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லும் (எ-து)—இல்லறங்களைச் செய் யாகாதி கிருத்தியங்களைச்செய் ஏனெனில் இனி யடையும் பிறவிக் கிது நன்றென்று வேதமான தினியமொழிகளாற் றெரிவிக்கும், நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககாமிகளந்த நிர்ணயந் தெரியாரே (எ-து)—தெரிவிக்கி னும் கருத்திஃதன்று வேறுதான் அக்கருத்தைச் சுவர்க்காதி போகத்துக் கே யங்காந்து திரியுங் காமிகள் சற்று முணரார் (எ-து).

மண் தின்னுதல் குழந்தைப்பருவம், ஏனையபருவமன்று; விடய நுகர்த லஞ்ஞானப்பருவம், ஏனையபருவமன்று; மண் தின்னலாலாயநோய் காமாலை முதலியன, விடய நுகர்தலாலாயநோய் பிறவி முதலியன. தீம்பண்ட மெதிர் காட்டல்போல் பதவிப்பேறுகளை யெதிர்காட்டல். காமாலை தீர்க்கத் தகு மருந்துபோல்வது பிறவிதீர்க்கத் தகுமருந்து. தாயானவன் தீம் பண் டங்காட்டல் சொல், மருந்தொளித்துவைத்தல் கருத்து. அதுபோல வேத மாதாவும், சுவர்க்காதி பயன் காட்டல் சொல், அனைத்தையு மொருங்கே விடவேண்டுமெனல் கருத்து.

எல்லா வெண்ணங்களை யு மொருங்கே மறந்துவிடலே, பிறவிநோய்க் குத் தக்க மருந்து. அவனொளித்துவைத்த தந்தமருந்து, இவனொளித்து வைத்த திந்தமருந்து; அந்த மருந்தைக் காட்டினால் குழந்தை வராது, இந்த மருந்தைக் காட்டினால் மக்களுயிர் வராது.

ஆதலா லொளித்துவைத்தேனவும், இவளழைத்தல்போல் வேதமாதா வழைத்தலை யினிவருங் கவிகளாலுங் காணலாம். அவளுக்குக் கருணை தன் குழந்தைமேல், இவளுக்குக் கருணை மக்களுயிர்மேல். குழந்தைக்குத்தாயவன், மக்களுயிர்க்குத் தாயிவன். அவள் சொல்லையும் கருத்தையும் குழந்தையறியா வாறுபோல, இவள் சொல்லையும் கருத்தையு மக்களுயிரறியாது. ஆதலால், நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்க காமிக ளந்த நிர்ணயத் தெரியாரே யெனவுங் கூறினர்.

(க-து.) வேதம், கருமமே சுகந்தருவதெனக்கூறினதாகக்கொள்ளின், சொல்லுங் கருத்து மொத்தன்றோ கூறவேண்டும், அங்ஙனங் காணோமே யென்பது. இது பூர்வபட்சமாகத் தருவதாதலின் சித்தாந்த மன்று. அந்த நிர்ணயத் தெரியாரே யென்பதினால், கருமமே சுகமெனப் புரிவெனப்பதா யிற்று. தேகபோகத்துக் கியைந்த கருமமே முக்கியமன்றி விசாரஞான மங் டனமன்றென மறுத்தல் தானே கெட வுபமானங் கூறியதென்க. (எங்)

எசு - கவி. அ - கை.

[போகநுகர்தற்கன்றோ மனையறங்கள்செய் மகங்கள்செய் யென்றது,

இஃதுயிர்கட்கியல்பாயிற்றே யிதனை விதிப்பானேனென்ற சங் கைக்குத்தரமிக்கவியில் வேதம் மூடமன்றெனக்கூறுகின்றார்.]

போக மாருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பேகா ணாக மங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ வத்தனை தெரியாதோ காக மேகறுத் திறநெருப் பேசுநி கசந்திநி வேம்பேநீ [வே. வேக வாயுவே யசையென வொருவரும் விதித்திடல் வேண்டா

(இ - ள்.) போகமா ருயிர்கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பே காண் ஆகமங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ (எ-து)--உயிர்கள் தமக்குப் போகமாகக் கண்டதையெல்லா முண்பதும், போகிப்பது மியல்பாயிருக்க இந்தச் சுபாவத்தை வேதாகமங்களும் விலக்கா திதனை விதிக்குமா இஃதெ ன்னை கொலோவெனின், அத்தனை தெரியாதோ காகமே கறுத்திநி நெரு ப்பே சுடு கசந்திநி வேம்பே நீ வேகவாயுவே யசையென வொருவரும் விதி த்திடல் வேண்டாவே (எ-து)--வேதாகமங்களுக் கல்லாவு யூகித்துணர்த் தல் தெரியாதா அத்தனை மூடமா காகமே நீ கறுத்திநிக வெனவும் நெரு ப்பே நீ சுடுக வெனவும் வேம்பே நீ கசந்திநி வெனவும் வேகமாயுள்ள காற்றே நீ யசைக வெனவு மொருவர் கட்டளையிடல் வேண்டாமோ வொரு வரும் வேண்டுவதின்றே யது சுபாவமாயிற்றே (எ-து).

உயிர்களிட்டத்தின்படி கண்டுசெல்லுந்தோறு மப்போதப்போ தவ்வவ
ற்றானேரிடு மிடுக்கண்களைக் காட்டல்வேண்டும், அங்ஙனங் காட்டாவிடில்
தோடந் தோன்றாது, தோன்றாவிடில், இடுக்கணியல்பென வப்போகங்களி
லேயே யுழன்றழியும். அங்ஙன முழன்றழியக்காணல் நன்றா, ஆதலின் பைய
வவ்யயிரி னிட்டப்படிசென்று, ஆங்காங்குள்ள குற்றங்களைக் காட்டி மீட்க
வேண்டும். இங்ஙனமாய தந்திரத்தைவிட்டு, நீ திரும்பென்றால் திரும்புமா,
அது பலவத்காரமன்றோ, அதுமுற்று நிற்குமா, நில்லாதே. இதுவிவேகமா,
அல்லவே. இதுபற்றி யன்றோ வேதமும், “மனைய தங்கள்செய் மகங்கள்
செய் நன்றென்று” என்று கூறிற்று. இதனை யறியா திங்ஙனம் வினாவல்
முறையன்று. முறை வழுவென்பார், அத்தனை தெரியாதோவென்றார். காக
மாதிகள் சுபாவத்தை யொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே யென்றது
சுபாவத்தை வேதம் விதிக்குமாவெனக் காட்ட. அத்தனைதெரியாதோ
வென்றது, இதனை மறுக்க. விதித்தது உயிர்கள் வழிச்சென் றவைகளைத்
தம்வழி மீட்க. இவ்வளவறியாதார் விடயமோகிகள். இவர்கள் தாம் வேத
த்தின் கருத்தறியாது வேதத்தின்சொல்வழிச் சென்றறம் புரிவோர். வேத
மானது சுபாவத்தை விலக்குவான் வேண்டியே விதித்ததென்க.

(க-து) வேதத்தின் கருத்தறியாது மறுத்தல் பிழையென்பது. (எச)

எரு - கவி. அ - கை.

[பட்டிமாடுபோற் கட்டுக்கடங்காரைக் கட்டுக்கடங்கக் கன்மம்
புரிய விதித்ததே யன்றி வேறுக் கன்றென விக்கவியிற்
கூறுகின்றார்.]

கள்ளு மூனுநீ விரும்பினான் மகங்கள்செய் காமத்தின் மன
தானாற், கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலிவன் குறை
யெலார் தொடானென்றே, தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதஞ் சகல
முந் தவிர்வதே கருத்தாகும், விள்ளுமவ்விதியென்னென்றிற் பூருவ
நியமமாம் விதியன்றே.

(இ - ள்.) கள்ளு மூனுநீ விரும்பினால் மகங்கள்செய் காமத்தின் மன
தானாற் கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய்யெனில் (எ-து)—கள்ளருந்த
வும் மாமிசந் தின்னவும் நீ யாசைகொள்ளில் யாகாதி கிருத்தியங்களைச்
செய்திடுக புணர்ந்தனுபவித்தலாகிய காமத் தில் மனதெழுமானால் நீ மணம்
புரிந்துகொண்ட மனைவியோடுகூடிப் புணர்ந்திடுகவென்று சொன்னால்,
இவன்குறையெலாந் தொடானென்றே தள்ளும்வேதத்தின் சம்மதஞ் சகல
முந் தவிர்வதே கருத்தாகும் (எ-து) -இவன் மற்றவைகளையெல்லாந் தொட
வேமாட்டானென் றெண்ணங்கொண்டதன்றோ இதுபற்றித் தொடா
னென்றே யவற்றைத் தள்ளிவிடும் ஆயினிதுதானோ வேதத்தின் சம்மத
மெனில் உயிர்கள் சமஸ்தபற்றுக்களையு மொருங்குவிட்டு விடற்கே தன

தெண்ணமாம், வீள்ளுமிவ்விதி யென்னெனில் பூருவ நியமமாம் விதியன் றே (எ-து)—இங்ஙனஞ்செய்யெனக்கூறிய விவ்விதியாதுக்கெனக் கேட் பையாயின் பூர்வபட்சமாகத்தகுந்ததேயன்றி நிச்சயமானவிதியன்று(எ-று).

நிச்சயமானவிதி, சித்தாந்தம். எனவே, பூர்வபட்சம், சித்தாந்த பட்ச மென விரண்டாம். பூர்வபட்சம், களைதற்பாலது. சித்தாந்தபட்சம், நிலைத் தற்பாலது. இவ்விதி நிலைத்தற்பாலதன்றென்பார்,பூருவமென்றார். விரும்பி னால் மகங்கள் செய், காமத்தின் மனதானால் கலவியெய்யெனவே, விரும் பாமற் போனால் செய்யவேண்டாம், மனதில்லாமற்போனால் செய்யவேண் டாமென்றாயிற்று. ஆகவே,இது கன்மிகளுக்கு விதித்ததென்பது பெற்றும், பெறவே, பூர்வபட்சமெனக் கண்டாம்.

(க-து.) விதிக்கடங்காதார்க்கு விதித்த தந்திரமிஃதென்பது, இங்ஙன மாயதந்திரங்களைக் கன்மகாண்டத்திலறிக. குறையெலாந் தொடுதலாவது கடைகடோறுஞ் சென்று போதைமிகுதியா லவாணப்படலும், நல்லோரா லிகழப்படலும், பிறர்மனை நயத்தலும், அவமானமெய்தலும், நடுக்க மகலா மையுமாம். சகலமூந் தவீர்வதே கருத்தாவதெற்றிற்கு? ஆன்மாக்க ளெப் பற்றுமகன்றிருக்கிற் பிறவி யகன்றிருக்கு மென்பதுபற்றி யென்க, ஆன்மா வறிவாதலி லறிவாமாத் திர நிற்க ஞானகாண்டத்திற் பிரதிவாதிக்கின்றதே, இதனால், கன்மகாண்டத்தில் பற்றுக்களகற்றகுத் தந்திரமும், ஞானகாண்ட த்திலறிவா விளங்கற்குத் தந்திரமும் கூறுமெனக் கண்டாம். இது காருணி யத்தை விளக்குகின்றது. (எஃ)

எஃ - கவி. அ - கை.

[மெல்ல மெல்லப் பற்றுக்க ளகற்றகுத் தந்திரங்களை வேதங் கூறுதலை யறிந்து கருமம் புரிதலை யொழிந்திகெவனெ விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.

மதுவி றைச்சிக ஞண்ணென்ற சுருதிபின் மணந்துபா ரென ல்பாராய், மிதுன விச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால் விரும்பென்ற விதிபாரா, யிதையும் விட்டொழி யதிநயிட் டிகவன்னிக் கிகழ்ச்சி யற் றதும்பாரா, யதைய நிந்துகன் மங்களா சைகொழிந் தான ந்த மடைவாயே.

(இ-ள்) மதுவிதைச்சிகளுண்ணென்ற சுருதிபின் மணந்துபாரெனல் பாராய் (எ-து)—மதுமாமிசங்களைப் புசியென்றவேதமானது பின்னர்மோ ந்து பார் புசியாதே யென்பதைப்பார், மிதுனவிச்சையும் புத்திரோற்பத்தி யால் விரும்பென்றவிதிபாராய் (எ-து)—புணர்ச்சியாகையும் புத்திரோற் பத்தி வேண்மொதலா லதுபற்றிவிருப்பங்கொள்ளென்றுகூறும் விதியினை ப்பாராய், இதையும் விட்டொழி யதிநயிட் டிகவன்னிக் கிகழ்ச்சியற் றதும்பாராய் (எ-து)—மதுவிதைச்சியோடு புணர்ச்சியையும் ஒருங்கே விட்

டொழிந்த சந்தியாசுக்கும், நயிஷ்டிக பிரமசாரிக்கும் யாதோர் புழிப்புமற்ற தென்பதும்பாராய், அதையறிந்து கன்மங்களாசைகளொழிந்தானந்தமடைவாயே (எ-து)--இங்ஙனங்கூறு மவ்வேதத்தின் கருத்தையறிந்து புண்ணிய கன்மங்களில்வைத்த வாசைகளினின்று நீங்கிப் பிரமானந்தத்தை ஞானத்தினாலடைதி (எ-று).

முதலி லுண்க புணர்க வென்றவேதம் கடையில் முகர்க, புத்திரோற்பத்தியால் விரும்புக வென்றது பற்றறுத்தற்கென்க. முதலில் கூறிய துயிர் வயப்படற்கும், கடையில் கூறிய துயிர்கேவலமாதற்குமெனவறிக. புத்திரோற்பத்தியால் மிதுனவிச்சையும் விரும்புகவென்றது புத்திரன்குடும்பங்காக்கும்பாக்கியம்வரில் புணர்ச்சி விருப்பம்விட்டுத் தவத்துக்கு வனத்துக்கேக வேண்டுமென்றபொருள்படலின்றது. இகழ்ச்சியற்றதென்பதுமென்றோதிகழ்ச்சி யற்றதுமெனக்கூறலின், என்பதெனல்சொல்லெச்சம். கன்மங்களாசைகளொழிந் தானந்தமடைவாயே யென்பதினால், கன்மஞ் சுகந்தருமெனல் பூர்வபட்சமெனவும், ஞானஞ் சுகந்தருமெனல் சித்தாந்தமெனவுங்கொள்க.

(க-து.) இவ்விரண்டில் ஞானமே சுகமென துணிந்தாமென்பது. இதுவொருதலை துணிதலென்னு மதம். இதுகாறுங் கருமமே சுகமெனக்கொண்டுகே மறுத்தலி னிதுபிற்தம்மதமேற்கொண்டுகளைதலென்னு மதம். கருமமே சுகமென்பா ரிக்கருத்தறியாதார். அறியி னக்கணமே விடுவர். (எசு)

எஎ - கவி. ஆ - கை.

[சுகமிருவகையுள் கருமசுக மோரவசரம்பற்றிக் கூறியதாகவேற்றனன்.

இது நிற்க. முன்னர் எ0-வது கவியில் “பங்கமாகு மஞ்ஞானத்தைப் பகைசெயா துறவாக்கும்” என்பதைப்பற்றி யையஞ்சிறி துளதனை யகற்றல் வேண்டுமென வினாவலை யிக்கவியிற்கூறுகின்றார்.]

உலக மானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முறவென்ற வழிகூடும் பலவு மானவஞ் ஞானமு ஞானமும் பகையென்ப துளதானு னிலவிலே மறுப் போலவஞ் ஞானமு நிமலஞா னத்தோடே குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவுங்கூடுமோ குருமூர்த்தி.

(இ-ள்) உலகமான வஞ்ஞானமுங் கருமமு முறவென்றவழி கூடும் (எ-து)-சுகத்துருவமா நின்றுள்ள வறியாமையும் யாகாதி கிருத்தியமு முறவாகுமென்றுதேவரீர் கூறியவழி யேற்றற்பாலதே, பலவுமானவஞ்ஞானமு ஞானமும் பகையென்பதுளதானால் (எ-து)—சுகத்துருவமாகவன்றியு மின் னும் பற்பலவினோதருபமாகவு மிருந்துள்ள வறியாமையும் அறிவும் பகையென்ப துண்மையானால், சிலவிலே மறுப் போலவஞ் ஞானமு நிமலஞா

னத்தோடே குலவிரின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோ குருமூர்த்தி (எ-து)-குருமூர்த்தியே! நிலவிற்களங்கமுறவாயிருப்பதுபோல அறியாமையும் நின்மலமான வறிவோடுகூடி யுறவாரின்று இந்தச் சிருஷ்டியா திகளைச் செய்யத்தான் கூடுமோ கூடாதே (எ-து).

உலகமான வஞ்ஞானம் பலவுமான வஞ்ஞானமென்பன ; அஞ்ஞானத்தை முதற்காரணமாக வுலகமு மின்னும் பிறவும் பெருகின்றவின் காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரிக்கப்பெற நின்றன. நிற்கவே, அபேதகாரண காரியமெனப் பெற்றும். பெறவே, அறியாமையே சகமாதிமூன்றுமென்றாயிற்று. இத்துணிபுபற்றியே காரியத்தைமுன்னருங் காரணத்தைப் பின்னருங் கூறியதென்க. அறியாமையே செகமாதி மூன்றெனலே ஞாயமாதியா லுணர்த்துதும். இங்ஙனமுணர்த்தவலியில்லார், யாதுகூறினுந் துவதிமாக முடியும். முடியின், பிறவிநாசமின்றும். பயனென்னே? இதுநிற்க. களங்கத்துக்கு நிலவிடமாதல்போல, அறியாமைக் கறிவிடமாயிற்று; ஆகவே அறிவு பூரணமும், அறியாமையேகதேசமுமெனக்குறிக்கின்றன. நிமலமின்றாதவினஞ்ஞானமென்றார். நிமலஞானமென்றது:--பொருளைப்பொருளாகவுணருமவசரத்தை. சக்கரவர்த்திக் குறவாரின்றவ னிலத்தையாளக்கூடும், பகையா நின்றாளுக்கூடுமா? அதுபோல, ஞானத்துக்குறவாரின் ததின்கண் ணஞ்ஞானஞ் சிருட்டியாதிகள் செய்யக்கூடும், பகையாரின்று செய்யக்கூடுமாவென்பான், அஞ்ஞானமு ஞானமும் பகையென்ப துளதாளுல் நிலவிலே மறுப்போல வஞ்ஞானமு நிமலஞானத்தோடே குலவிரின் றிந்தச் சிருஷ்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோ வென்றான்.

(க-து.) ஞானத்துக்குப் பகையாக வதினின் தஞ்ஞானஞ் சிருஷ்டியாதிகள் செய்வ தெங்ஙனமென்பது. பலவுமென்றதனால், செகமோடேனைய விரண்டும் வருவித்தாம். உள்ளதென்பது உளதெனல் தொகுத்தல்விகாரம். செய்யவு மென்பதிலும்மையிழிவுகிறப்பு. கூடுமோ வென்பதி லோகாரம், எதிர்மறை. பலவெனல், உயிரையும் பரத்தையும். என்னே? “ஒன்றல்லன பல தமிழ்நடை வடநூ, விரண்டல் லனபலவென்றிசினோரே” என்பது ஞர் காண்க. பலவுமென்ப திறத்தது தழீஇய வெச்சவும்மை. (எள)

எஅ - கவி. அ - கை.

[பொதுப்பட ஞானமென்றாரேனு மதுசொருபஞானம் விருத்தி ஞானமென விரண்டாம். அஞ்ஞானத்துக்குச் சொருபஞான முறவும், விருத்திஞானம் பகையுமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சொருப ஞானமும் விருத்திஞானமுமென்று சோதிஞானமதிரண்டாம், சொருப ஞானமே விருத்தியின் ஞானமாத் தோன்றும்வே நிலைமைந்தா, சொருப ஞானமஞ் ஞானசத் துருவன்று

சுழுத்தியிற் கண்டாயே, சொரூப ஞானத்தின் மருவுமஞ் ஞானத்
தைச் சுடும்விருத் தியின்ஞானம்.

(இ-ள்.) சொரூபஞானமும் விருத்திஞானமும் என்று சோதிஞானமதி
ரண்டாம் (எ-து)—சோதிஞானமானது சொரூபஞானமெனவும் விருத்தி
ஞானமெனவு மிரண்டா விற்கும், சொரூபஞானமே விருத்தியின் ஞானமாத்
தோன்றும் வேறிலைமைந்தா (எ-து)--ஞானபுத்திரா! சொரூபஞானமே விரு
த்திஞானமாத்தோன்றுவதேயன்றியஃதோர்பொருளாகத்தனித்தெங்கணு
மில்லை, சொரூபஞான மஞ்ஞானசத்துருவன்று சுழுத்தியிற் கண்டாயே
(எ-து)-சொரூபஞானமான தஞ்ஞானசத்துருவேயன்று இதனைத் தினசுழு
த்தியிற் காண்கின்றனையே, சொரூபஞானத்தின் மருவு மஞ்ஞானத்தைச்
சுடும் விருத்தியின் ஞானம் (எ-து)—சொரூபஞானத்தி லுறவாமருவி நின்
முள்ள வஞ்ஞானத்தை விருத்திஞானமான தெரித்துவிடும் (எ-து).

என்றெனலே யீரிடத்துமொட்டிக. சுழுத்தியிற் செகந் தோற்றவில்லை
யென்றங்கேயறியவிடாதெவ்வுயிர் கேவலத்தின்கண்ணு மறிவிருத்தவினது
சொரூபஞானமெனவும், தனித்துந்தன்னைத்தான் காணவொட்டாத தறியா
மையாதலி னதனை யஞ்ஞானமெனவும், அறிவு மறியாமையு மபேதமாயாங்
குறவா நிற்கலின் சொரூபஞான மஞ்ஞானசத்துருவன்று சுழுத்தியிற் கண்
டாயேயெனவும், சமாதியிலு திக்குஞானம் விருத்திஞானமெனவும், ஞான
வான்கள் சிந்தையா விளங்குவது சோதிஞானமெனவும் கொள்க. சொரூப
ஞான மஞ்ஞானசத்துருவென்றெனப் பாடமோதில் மறுபடியும் மாறுபட்டு
முரணுதலுக் கென்செய்தும். வலிந்துரைகோடலிற் பிறப்பிப்புக்கிடமாம்;
இதனை விடுதனன்கு. சுழுத்தியில் மூடவயமாகாது தானறிவாகவிருந் தம்
மூடத்தை யெதிரிட் டறிதலைப்பற்றிச் சத்துருவென்றதெனின், சுழுத்தியி
லஞ்ஞானக்கே டெய்தியதுண்டா? மூத்திபெற்றருண்டா? விசாரமெற்றிற்
கெனவரும். இங்ஙனமாய வினாவுக்கெல்லாமென்செய்தும். உரைக்குப்பாட்
டன்று, பாட்டுக்குரையாதலிற் பாட்டுச் செல்வுழிச் செல்லல்வேண்டும்.

(க-து.) விருத்திஞானமும், அஞ்ஞானமு முறவன்றென்பது. எனவே,--
சொரூபஞானமு மஞ்ஞானமுஞ் சத்துருவன்றென்பதாயிற்று. விருத்திஞா
னத்தோடன்றிச் சொரூபஞானத்தோ றெவாமளவுஞ் சிருட்டியாதி டடக்கு
மெனக்குறிப்பித்ததாம். சோதிஞானத்தையன்றிச் சொரூபஞானமும் சொ
ரூபஞானத்தையன்றிவிருத்திஞானமுமின்றெனக்கூறவந்தது அஞ்ஞானஞ்
சிருட்டியாதிகள்செய்தற் குத்தரங் கூறவேண்டியென்க. விருத்திஞான
மெழி லஞ்ஞானமிருந்தாலன்றே சேட்டையுண்டாம்; இன்றதலாலிதுவே
யஞ்ஞானநாசத்துக் கெல்லையென்க. அவனை யிவனென்றற்போலச் சொ
ரூபஞானமே விருத்தியின் ஞானமென்றிருத்தலின், சுகாரந் தேற்றம் (எ-அ)

எக - கவி. அ - கை.

[அஞ்ஞானஞ் சொரூபஞானத்தா லெரிபடாது விருத்திஞானத்தா லெரிபடுவதை யுபமான பூர்வமாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாதது சொரூபஞானத் தானே, விருத்தி ஞானமாச் சுட்டதெப் படியெனில் வெய்யிலா லுலகெங்கும், பரித்த சூரியன் சூரிய காந்தத்திற் பற்றியக் கினி யாகி, யெரித்த வாறுபோற் சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்குமென் றறிவாயே.

(இ - ள்.) துருத்திமாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாதது சொரூபஞானத் தானே விருத்திஞானமாச் சுட்டதெப்படியெனில் (எ-து)--துருத்திபோ ல்வதாவுள்ள மாயையாகிய வஞ்ஞானத்தைச் சுழுத்தி யவஸ்தையி லெரிக்காதது சொரூபஞானத்தானே அது விருத்திஞானமானின் றெரித்த தெங் ழனமோ வதனைத் தெரிவிக்கவேண்டுமெனில், வெய்யிலாலுலகெங்கும் பரித்த சூரியன் சூரியகாந்தத்திற்பற்றி யக்கினியாகி யெரித்தவாறுபோல் (எ-து)—ஊஷண கிரணத்தினு லுலக முழுவதுஞ் சுமந்த சூரியனானவன் சூரிய காந்தக் கல்லிற் பற்றி யக்கினிவடிவமா நின்றனைத்தையு மெரித்து விட்ட தன்மையைப்போல, சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்குமென் றறி வாயே (எ-து)—நிட்டையின்கண் விருத்தி ஞானக்கினியா யெழுந்ததன லஞ்ஞானத்தை யெரித்துவிடுமென் றறிதி (எ-து).

துருத்திபோல்வது, உசவாசகிசவாசம், அதனையுடைய துடல், அவ்வுட னானென லறியாமை, அவ்வறியாமையே மாயை, இந்தமாயையே யஞ்ஞா னம்; ஆதலின் துருத்தி மாயையென்றார். துருத்தியென்ப தாதூதுருத்தி. இதுபோன்றது மாயையெனப் பொருள்படும். பதெலா லுவமைத்தொகை, பண்புத்தொகையன்று. தனதாக்கினையினு லுலகைச் சுமக்கின்றவ னாச னென்றாற்போல, வெய்யிலா லுலகெங்கும் பரித்த சூரியனென்றிருத்தல் முறை. வெய்யிலா லென்பது பரித்தலென்னும் வினைகொண்டு முடிய, எரித்தலென்னும் வினைகொண்டு முடித்தற்கிடமின்று. எரித்தலுக்காக்கின், பரித்தலுக் கேதுவெங்கே? இதுநிற்க.சூரியன் தானே பஞ்சையெரிக்காமல் சூரியகாந்தத்திற் பட் டெழுந்த தன தம்சாக்கினியா லெரிப்பன். அது போல, சொரூபஞானமானது தானே யஞ்ஞானத்தையெரிக்காமல் சமாதி யில் தனிப்பட்டவிடத் துதித்த தனதம்ச விருத்தி ஞானத்தா லெரிக்கு மெனமுடிக்க. இதன லஞ்ஞானத்திற்குறவு சொரூபஞானமும், பகை விரு த்தி ஞானமுமேயென வற்புறுத்தியதாகப் பெற்றும்.

(க-து.) விருத்திஞானமே யஞ்ஞானநாசமென்பது. சொரூபஞானம் சூரியன். பரிபாகவறிவு சூரியகாந்தம். விருத்திஞானம் அக்கினி. மாயா காரியத்தை மாயையென்றது, காரணவாகுபெயர். வெய்யிலா லுலகெங்கும் பரித்த சூரியனென் றடைகொடுத்தது, வெய்யிலா லெரிக்காம லென்னு டியத் தோன்றற் கென்க.

(எக)

அஃ - கவி. அ - கை.

[விருத்திஞானமு மனத்தொழிலாலாயது, இதுவுங்குரும மன்றோ?

இஃதஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்குமன்றோ? இங்ஙனமிருக்க

கருமம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்காதென்ற தென்னை

யென வினாவலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அருளு மையனே திரிவித கரணத்தாலாகிய தொழிலெல்லாங், கரும மல்லவோ விருத்திஞா னமும்ந்தக் கரணகா ரியமன்றோ, வுரிய கன்மமஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்குமென்றோ தினாலாகாதோ, பெரிய ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே.

(இ-ள்.) அருளுமையனே திரிவிதகரணத்தா லாகியதொழிலெல்லாங் கருமமல்லவோ(எ-து)—சகலார்த்தத்தை யு முணர்த்தியருளிய கர்த்தனே! மனோவாக்குக் காயத்தாலாகிய கிரியையனைத்துங் கருமமல்லவா, விருத்தி ஞானமு மந்தக் கரண காரியமன்றோ வுரியகன்ம மஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கு மென்றோ தினாலாகாதோ (எ-து)--விருத்தி ஞானமென்பதும் மனதின் காரியமல்லவா இங்ஙனங் காரிய மாக்கற்குரிய விருத்தி ஞானமென்னுங் கன்ம மஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்துவிடுமென்று சொன்னாலாகாதோ, பெரிய ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே(எ-து)—மேலான ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட மகிமையைத் தேவரீர் தெரிவித்தருள வேண்டும் (எ-று).

சமாதியாயினுந் திரிவித கரணமொத்துச் செய்தலன்றோ, செய்தல் தொழிலன்றோ, இந்தத் தொழிலாலாயது விருத்தி ஞானமன்றோ, இந்த விருத்தி ஞானமும் அந்தக் கரணத்தாலாகிய பயனன்றோ, இந்தப் பயன் அந்தக்கரண காரியமன்றோ, இதனால் விருத்திஞானம் கருமமாயிற்று. இதைக் கருமமாக்கி, இந்தக் கருமத்தாற் கெடு மஞ்ஞானமென்ற லென்னவழு. இங்ஙனமிருக்க, இதற்குப்பெரிய ஞானமெனப் பெயரிடுவதென்னை?

(க-து.) விருத்தி ஞானமாகிய கன்ம மஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்குமென்பது. இன்னுங் கன்மமே முக்கிய மென்றென்க. (அஃ)

அக - கவி. அ - கை.

[விருத்தி ஞானமும் கன்மமும் மந்தக்கரண காரியமெனல் மெய்யே.

இதுவே சிந்தார்த்தமாயி னிருவகை தந்திர மெற்றிற்கென

விடைதரலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

விருத்தி ஞானமந் தக்கர ணத்தொடு விருத்தியா கிலுமைந்தா, வொருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங் கண்டோமே, கருத்த னாகிய புருடதந் திரங்களாங் கருமங்க ளவைபோல, வருத்த ஞானமோ புருடதந் திரமன்று வஸ்துதந் திரமாமே.

(இ-ங்) விருத்தினான மந்தக் கரணத்தொடு விருத்தியாகிலு மைந்தா (எ-து)--ஞானபுத்திரா! விருத்தினானமான தத்தக்கரணத்தோடுகூடிச் சம்பந்தித்த புடைபெயர்ச்சியாயினும், ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங்கண்டோமே (எ-து)—ஒரு ஸ்திரீயின்பிள்ளைகளே தங்களுக்குள்ளேயொருவரோ டொருவர் பகைத் தடித்துக்கொண் டிறப்பதை யுலக முழுதுங் கண்டிருக்கிறோமே, கருத்தனாகியபுருடத்தி ரங்கனாங்கருமங்களவைபோல (எ-து)—கருமங்கள் அகம்பாவமுடையோனாகியபுருடனது தந்திரங்களெனப்படும் அவைபோல, வருத்த ஞானமோ புருடத்திரமன்று வஸ்து தந்திரமாமே (எ-து)—அகமுக நாட்டத் தகிக வருத்தத்தா லெய்திய விருத்தி ஞானமோ வெனில் புருட தந்திரமன்று வஸ்து தந்திர மெனப்படும் (எ-து).

ஒருத்தி, காரணம். அவன் பிள்ளைகள், காரியம். அவர்க ளொருவரோ டொருவ ரடித்துக்கொள்ளுதல், புடைபெயர்ச்சி. இறத்தல், அப்புடைபெயர்ச்சியின் பயன். இதுபோல அந்தக்கரணம் காரணம், விருத்தி ஞானமும் கருமமும் காரியம், இவ்விரண்டுமொன்றோடொன்றுமாறுபடல் புடைபெயர்ச்சி, மாளல் இப்புடைபெயர்ச்சியாலாய பயன். விருத்தியாகிலுமென்பதிலுமமை இழிவு சிறப்பு. புருடனாயதந்திரம், புருடதந்திரம். வஸ்துவாலாயதந்திரம், வஸ்துதந்திரம். கர்த்தனும் புருடதந்திர மெனவே, அகர்த்தாவாம் வஸ்துதந்திரமென்றாயிற்று. உபாதி யானெனல் கர்த்தத்துவம், அறிவு யானெனல் அகர்த்தத்துவம். மனம் உபாதிவடிவா நின்றியற்றல் கருமம்; அறிவேவடிவா நின்றியற்றல் ஞானம். இவ்விரண்டும் மனத்தின்காரியமாயினும், அஞ்ஞானத்தை நீறுபடுத்தும்வலி யேற்றற்பாலதியாது. இதனைக்கணிப்பார் தத்துவஞானியரேயன்றி பேனையரல்லர். ஏனையருமெனின், சொல்லாலன்றி யர்த்தத்தாலல்லர். ஒருத்தி மக்களென்பதனால், தானே தாயென்ற மையும். தாயென்றுரைக்கிறவேண்டுமோ! கூறல், மிகைபடக்கூறலென்னுங்குற்றமாயமையும். ஆதலின் வேண்டுவதின்று. புருடனது தந்திரமென்றாவதால், வேற்றுமைத் தொகை. புருடன் தந்திரம், புருடதந்திரமென்றாயது “சிலவிகாரமா முயர்தினை” என்பதினாலென்க. புருடனென்னல்போதும் கருத்தனாகியபுருடனென்றது; ஞாயிறு திங்களென்னல்போதும் செஞ்ஞாயிறு, வெண்டிங்க னென்றற்போலும். அடைவேண்டா தவற்றிற் கடை கொடுத்தல் மிகையாயினுஞ் சான்றோ ரேற்றலின் வருவமைதி யென்க.

(க-து.) தந்திர மிரண்டாக்கியதா லஞ்ஞானத்துக்குச்சத்துரு விருத்தி ஞானமெனத் தானேயமையுமென்பது தமதுபுண்ணியகன்மங்களை யெல்லா மீசுவராற்பணஞ்செயல், புருடதந்திரமெனல் மெய்யே. இதுபோல வஸ்து தந்திரநிலையெங்ஙனமாயதோவெனில், அல்லவிலையா முண்டெனற்கியையாது நின்றதுள்ளது யாதோ வது வஸ்து. சித்தமு மந்தானகின் வயமாகா தவ் வஸ்துவி னேரே நின்றலைச் சமாதியென்பர். பலகாலமுநேரே நிற்கநிற்க எங் குமாரிறைந்துள்ள சிற்சோதியானது, அங்ஙன மசையாது நின்றதுள்ள சித்தக்

தின்கண் ணிருளில்மின்மினிபோலவும்,சுடர்போலவும், வளர்பிறைவரிசை போலவும், சூரியோதயம் போலவும், பகலொளி போலவும், கணக்கின்றிய சூரியர்போலவும், உபாதிருகிதப்பிரகாசம்போலவும்,தனதமிசம்பிரதிபலித் தல் தந்திரமென வறிக. இம்முறை யறியார்பால் கேட்டென்பயன். (அக)

அஉ - கவி. அ - கை.

[கருமத்தைத் தியானயோக மெனவும், ஞானத்தை ஞானயோக மெனவு மிரண்டாக்கி யிக்கவியில் விடை கூறுகின்றார்.]

வகுத்த கன்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்றொன்றாக் கவுங் கூடு, மிகுத்த ஞானம் படியன்று தியானமும் விவேகஞா னமும் வேறே, செகத்தி லொன்றையொன் றாவின் பாவிக்குந் தியான ங்கற் பிதயோக, முகஸ்த மாக்கண்ட ஞானமே வாஸ்தவ மோக மா மயங்காதே.

(இ-ள்) வகுத்த கன்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்றொன்றாக் கவுங் கூடும்(எ-து)-சான்றோரால் வகுக்கப்பட்டுள்ளகருமங்களானவைசெய்யவுங் கூடும் விட்டுவிடவுங் கூடும் வேறொன்றாக் கவுங் கூடும், மிகுத்த ஞான ம்படியன்று தியானமும் விவேக ஞானமும் வேறே (எ-து)—மிகச் சிறப் பித்துள்ள ஞானமானது அவைபோலப் புருடரால் வகுக்கப்பட்டதன்று (எங்ஙனமெனில்) தியானமென்பதூஉம் விவேகஞானமென்பதூஉம் வெவ் வேறு வகுக்கப்பட்டுள்ளனவாம், செகத்தி லொன்றையொன்றாவின் பாவிக்குந் தியானங் கற்பிதயோகம் (எ-து)--உலகத்தி லிவ்னென்றை மற்றொன்றாகப் பாவிக்குந் தியானமே கற்பிதயோகமெனவும், முகஸ்தமாக் கண்ட ஞானமே வாஸ்தவமோகமா மயங்காதே(எ-து)--பிரத்தியட்சமாகக் கண்ட ஞானமே யுண்மையான ஞான யோகமெனவும் பெயராம் இஃதது போலத் தெளிவின்மையா லொன்று மற்றொன்றாக் கலங்காதே (எ-து).

இரண்டுமொன்றெனவிபரீதபுத்தியானீமயங்காதேயெனினுமமையும். வகுத்தகன்மங்கள், மிகுத்தஞான மென்றிருத்தலின், புருட தந்திரத்தால் வகுக்கப்பட்டுள்ள கன்மங்களெனவும், வஸ்துத்தந்திரத்தால் சிறப்புமிக்குற்ற ஞானமெனவும்பொருள்கொள்ளினுமமையும். வகுத்தமிகுத்தவென்றதினால் பிறவினையாக்கினும்,கன்மானுஷ்டானமிட்டங்காரணமாகவாதலின்வரு த்தம்பற்றிச் செய்யவுந்தவிரவுமற்றொன்றாக் கவுங்கூடுமெனவும்,ஞானனு ஷ்டானஞ் சுகப்பெருக்கே மேலிடச்செய்தலின், இட்டம்வைப்பெற்றிற்சு. வருத்தத்தட்டெங்ஙனமென்பதுகொண்டப்படியன்றெனவும்,சுகளம்பே டமெனக்கொள்ளாதுவேடதாரியாகக்கோடலின்,செகத்திலொன்றையொ ன்றாவின்பாவிக்குந்தியானமெனவும், வாஸ்தவஞான மெனினும், விவேக ஞானமெனினுமொக்கும்.தேவதத்தனை யவன்வேடங்காரணமாகக் குடும்பி யென்றும்,சங்கியாசியென்றுங்காணாதுள்ளவா நவன்சுயவடிவைக்காண்டிலை

முகஸ்தமாக் கண்ட ஞானமே வாஸ்தவமெனவுங் கூறினார். தியானமும், விவேகஞானமும் வேறேயெனப் பகுத்துத் தியானங் கற்பித யோகமென வே, விவேக ஞான மெதார்த்த யோகமெனப் பெற்றும். கன்மம் தியான மெனவும் கற்பித யோகமெனவும் பெயர் பெற்றாற்போல, ஞானமும் விவேக ஞானமெனவும் எதார்த்தயோகமெனவும் பெயர்பெற்று நின்றது.

(க-து.) இங்ஙனமாய வேதுக்களாற் கன்மமும், ஞானமும், வேறே யென்பது. இன்பத் துன்பங்க ளிடைவிடா தொழிவின்றி வீணை வசத்தா லெய்தினும், உள்ளக்களிப் பணுவேனுந் தாழா துயரா தொருபடித்தா நிற் கும். இங்ஙனநிற்றல் விழிப்பினுமுறக்கத்தினுமாயின் தள்ளுவதெங்ஙனம்? கொள்ளுவ தெங்ஙனம்? இது யாதுகாரணமாக லெய்தியது? ஞானங் காரணமாக. அந்த ஞானம் வாஸ்தவமாகவும், முகஸ்தமாகவு மிருக்கு மப் ரோட்ச ஞானமன்றிப் பரோட்ச ஞானமன்று. இஃதென்னவலியது, மேல் கீழுட்பின்னெனச் செய்யும் வலியது. யாதாகச் செய்யும் வலியது? சமஸ் தமுஞ் சின்மாத்திரமாகச் செய்யும் வலியது. இது காரணமா லெய்திய சுக மெங்ஙன மாயதோ? இதனை யுடையாரே யறியவேண்டும். அயலாயினா ரெங்ஙன மறிவர். முகஸ்தமாக்காணுஞான மத்துவிதி யிடத்தும், கற்பித யோக மேனையோரிடத்து மெனக்கொள்க. அஃத்திஷ்டிடானம், இஃதா ரோபம். அது மாறாதது, இது மாறுவது. (அஉ)

அங் - கவி. அ - கை.

[மேற்கூறிய விருவகை யோகத்தி னிலக்கணங்களை யிக்கவியில் விளக்கி யுஞ்ஞான நாசத்தையும் கூறுகின்றார்.]

கண்ட றிந்தது ஞானங்கேட் டதுதனைக் கருதுபா வனையோ கங், கண்ட பேர்சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மற வாதே, கண்ட வஸ்துமெய் தியானவஸ் துக்கள்பொய் கறுவியஞ் ஞானத்தைக், கண்ட வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கரும மன் றறிவாயே.

(இ - ள்.) கண்டறிந்தது ஞானங் கேட்டதுதனைக் கருதுபாவனை யோகம் (எ-து)—பிரத்தியட்சமாகக்கண்டறிந்தது ஞானயோகமெனவும் ஒருவர் சொன்னவண்ணங் கேட்டதனைப் பாவிப்பது பாவயோகமெனவும் பெயராம், கண்டபேர் சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மற வாதே (எ-து)—கண்டவர்கள் சொல்லக் கேட்பது மறந்துபோகும் அங் னன மாகாது தான் கண்டது மறந்துபோகுமா? மறந்துபோகாதே, கண்ட வஸ்து மெய் தியான வஸ்துக்கள் பொய் (எ-து)—நேரே கண்ட வஸ்து யாதோ வது மெய் பாவிக்கப்பட்டவைக ளெவைகளோ வவைகள் பொய், கறுவிய யுஞ்ஞானத்தைக் கண்ட வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கருமமன் றறிவாயே (எ-து)—அஞ்ஞானத்தைக் கண்ட வக்கணமே யதனைச் சீரிக் கோற்றபாலது மெய்ஞ்ஞானமே யன்றிக் கரும மன்றென வறிதி (எ-து).

வஸ்து மனோவாக்குக் கெட்டுமெட்டா தென்பதைப்பற்றி முன்னரே கூறியிருப்பதால், இங்கே கூறவருவது முறையன்று. ஆயினும், இங்கே சற்று விசாரிக்குதும். காலதேசவஸ்துவையன்றிச் சகமெனல் தோற்றன் மாத்திரமுஞ் சொன்மாத்திரமுமாமுடிகின்றதே, இப்போதுகைமெனற்குப் பொருளுங்கே? இதோ தோற்றுகின்றதேயெனில், அம்முன்றிற் படாது காட்டலாமே? பொரு ளிடங் கால மென்னுங் காரணங் கருதாவிடத்துத் தோற்றலும், கருதியவிடத்துத் தோற்றமுமையுமானால், அப்போதுலகிருப்புக்கு மின்மைக்குங் காரணங் கருதாமையுங் கருதலுமாகின்றதே, இவ்விரு புடைபெயர்ந்தலுக்கும் வினைமுதல் மனமாகின்றது. இந்த மனதையன்றிப் புடைபெயர்ச்சியும், இந்தப் புடைபெயர்ச்சியையன்றிச் சகத்துண்மையு மின்மையு மெங்கே? ஆதலின், இத்தகைய யுலகமென்றாயிற்று. இதற் குதாரணம் வாசிட்டம், விரதம், உ-கவியிற் காணலாம். மனமா னது தானேசகத்தாகப் பரிணமித்தது. தானேதன்னைப் பார்க்கின்றதென் றால், தன்னை விகற்பித்துத் தன்னைத்தான் காண்கின்றவிது தன்னைத்தான் விகற்பிக்காமல் சுயம்பாகக் காண்கின்றதரிதோ? அங்ஙனந் திரும்பாதகுறையேயன்றி வேறன்று. இதற் குதாரணம் வாசிட்டதில் “ஆன்றவம்மனம் பூர்ணத்தையடைந்து பூரணவெண்டிங்கள் போன்றுறவிளங்கு”மென்னுங் கவியாற் காணலாம்.

(க-து.) இவ்விருவகை யோகவிலக்கணங்களை விளக்கியதா லஞ்ஞா னத்திற்கு ஞானமே சத்துருவெனத் துணிந்தாமென்பது. உலகத்தில் பெ ரும்பாலு மனேகர் வேதாந்திகளென மடா திபதிகளாயிருந்துகண்டறிந்தது ஞான்மென்பதற்குரை, வேதாந்த நூல்களா லறிவேயுண்மையெனக் கூறி யிருப்பதை மனதில் திடபாவமா யுறு திகொள்வதெனவும், மனனம், நிதித் தியாசனம், இதுவேயெனவும், இதற்குப்பய னீசனைவந்தித்தலேயெனவும் இஃதல்லவெனப்பரமஞானிகள் சொல்லினுங் கேளாது தங்கள்மரபின்வழி த்தா நடக்குதுமெனவுங் கூறுவர். இஃதென்ன புதுமை! கேட்டதுதனைக் கருதுபாவனையோகம் என்ற கென்செய்வர். கண்டவஸ்துமெய் தியானவஸ்துக்கள் பொய் என்பானேன். நிச்சயஞானம் பரோட்சமாயிற்றே. இஃ தப்பரோஷஞானமாகுமா? ஆகுமெனில், ரவியா தியின்றி யிருள்நாசமாகுமா? யுத்தியாவது, அனுபவமாவதுண்டா! இதோ சூரியனென நினைத்தாலும், சொன்னாலு மிருள்போகுமா! போகுமானால், கருமமும் விருத்திஞானமு மென விரண்டாகக் கூறுவானேன். அறிவே யுண்மையென நினைவாவிட பாவங்கொள்ளில், அறிவு திரிசியங்களிலொன்றாய்முடியும்; அல்லதுபாடா கவேனும், நினைவாகவேனு முடியும், பாழெனில் மாயை. திரிசியமெனிலுல கம், நினைவெனில் தனது குக்குமதேகம். அறிவிங்ஙனமாயதன்றோ? என் னை? “அறியாப்பொருள்காரணமாயை குறித் தறியும் பொருள் காரியமா முலகிந், நெறியாற்றிகழ் நான்மறையந்தமெலா நீயன்றென வோதுநிரந்தர மே.” (எ-ம்) “அறியும்பொருளன் றறியாப்பொருளன் றறிவாகிய நீ யெனு

மப்பொருடான், பொறியின் வழியின்றியும் பொருளோபாதக்கண் விழித் தறியும் பொருளே” (எ-ம்) ஆன்றோர் கூறுதலின், தேகாதித்தவங்குழாங் கள் அறிவாறல் சிவமறிவாகலாம். சிவதரிசனத்தில் தத்துவங்களும், தத்து வதரிசனத்திற் சிவமு மபாவமாயிற்றே, இரண்டையு மததுவாயிருந்தறிந்த தறிவாயிற்றே, அஃதிருந்தபடி யிருக்கின்றதே, அது சிவமாகுமா? தத்துவங் களாகுமா? ஆகாதே; இவ்விரண்டவசரநிலையாயும், அன்றையிருக்கின்றதே, இவ்வறிவே சகலஞாயிருந்துமாங்காங்கெட்டப்புகிற் தூரதூரமாகவகன்றே கின்றதே. இதனைத் தரிசிப்பதற் கன்றோ, சிவவண மனனாதிகள் செய்வது. இவ்வறிவைத்தவிர மேலாய தென்னையுளது. இருக்கின்றதெனின், அது தானு யிருந்தறிவது மிவ்வறிவுதானே. அன்றெனின், கருமானுஷ்டான மும், ஞானனுஷ்டானமும் புரியுமறிவுபயன்வேண்டியன்றோ? அப்பயனறி வுக்கன்றோ? இம்மைப்பயனு மறிவுக்கன்றோ? அப்பயனிப்போதும், இப்பய னப்போதுமுண்டா? பயனென்றி லொன்றில்லாதாயினுமதனையனுபவிக்கு மறிவெப்போதின்று? எப்போது மிருக்கின்றதெனின், இதனை இலட்சியார் தத்ததாற் காணுது பராக்கிற் செல்வதென்னை. இவ்வறிவையன்றி நானெ னற்குப் பொருள்கண்டிலமே. உபாதி நானுகுமா? ஆகாதவுபாதியைநானெ னப் பார்ப்பதுபோல, நானெனலேவிசாரித் துண்மையாகப் பார்க்கவேண்டு மன்றோ ! எங்கே பார்க்கின்றனம், தன்னைவிட்டுத் தனக்கயலேநாடப்பறப் பட்டனமே, இதுதானாவேதாந்தியென்பதற் குபரிடதசம்மதம். நன்றுண்டு! இப்போதே யிப்பெயரை யொழிக்காவிடில் நம்பியடிப்பார் கெடுவர். இது திண்ணம். இதுநிற்க, இவரிப்போதே யுலகை மித்தையாக்கற் கறியாரெங் கனம் பிரமமாக்குவர். மித்தையாக்குவரெனின், இவ்வுலகஞ் சுழுத்தியி லில்லையெனக் கூறுவதா மித்தையாக்கல், நன்குருங்கு. இப்போதுமில்லாத கானனீரை யுவமைகூறவந்த துலக மிப்போது மில்லையெனற்கன்றோ. இக் காலத்தில் கேட்கி லக்காலத்தில் கூறவருவது கல்வித்தேர்ச்சியையு மனுப வத் தெளியவையுங் காட்டுகின்றதே; இது நல்லவேதாந்தம்! இங்ஙனங்கூறி யுடலேவளர்த்தலேயன்றி யுணர்வைவளர்த்தலாகுமா? இனியாவதிம்மடமை மரபைவிட்டுத் தன்னை யுள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற்காட்டவல்லாரைத் தேடியுக்கிற் பிழைக்குதும், அன்றேற் கெடுதும். இஃதகங்காரத்தாற்கூறி யதன்று. துக்கநிவிர்த்திக்கென்க. நாமேகமெனலைச் சொல்லாந்காணுது, கண்ணாற்காணத் துணியி னதுபயன்படும், கண்டலவ்ந்து மெய் தியானவல் துக்கன் பொய் யென்பதி லையமென்னை? தன்னைத்தான் காணாதளவும், சக சீவபரஞ் சத்தியம். காணின் மித்தை, எனவே, காணமையே சத்தியமென லும், காட்சியே மித்தையெனவுமாயின. ஆகவே, காணமையுங் காட்சியுந் தனது புடைபெயர்ச்சி. அப்புடைபெயர்ச்சிக்கு வினைமுதல் தான். இங்ங னந் தன்னையன்றி வினைநிகழ்தலும், நிகழ்தலையன்றிச் சத்தியமு மித்தையு மில்லையெனக் கண்டாம். இதனினு மிக்கவித்தை யெங்குமில்லை. இது

பிறவிதவிர்க்கும். ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்தலாகிய புண்ணியமோ, அதன் பலனை யனுபவிக்கப் பிறவிதரும். ஆதலின் “பிறப்பென்னும் பேதைமை” என்றார் பெரியோர். கேட்டவண்ணம் பாவித்தல் யோகம். பாவித்தவண்ணங் காண்டல் ஞானம். இங்ஙனங் காண்டலுத்தான் ஞானகதப் பிரத்தியட்சமென்பர்; பாவனையை யன்று. (அங்)

அச - கவி. அ - கை.

[தியான மசத்தியமென்ற லதுகாரணமா வெழு முத்தியு மசத் தியமன்றேவென்ற வினாவிற்கு விடையிற் கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சருவ முத்தியைத் தருகின்றதியானமுஞ்சத்தியமன்றென்றால், சருவ முத்தியுஞ் சத்திய மன்றென்று சங்கியா தேநீகே, ஞருவங்கேட்டவன்றியானிக்கும்பொழுதில்வ்வுருவம்வாஸ்தவமன்றே, யுருவமாகும்பொழுதுகண் ணற்கண்டவுருவம் வாஸ்தவமாமே.

(இ-ள்.) சருவமுத்தியைத் தருகின்ற தியானமுஞ் சத்தியமன்றென்றால் (எ-து)—சர்வமூந் தானுகவிளங்கு முத்தியை நேரே தருகின்ற தியான யோகமூ மித்தையாமெனத் தேவரீர் கூறினல், சருவமுத்தியுஞ் சத்திய மன்றென்று சங்கியா தேநீகேள் (எ-து)—சர்வமூந் தானுவிளங்குமுத்தியுந் தியானங்காரணமாக வந்தபடியா லதுவு மித்தையாகின்றதேயெனச் சங்கியாமலே யான் சொல்வதை நீகேளுதி, உருவங்கேட்டவன் தியானிக்கும் பொழுதி ல்வ்வுருவம் வாஸ்தவமன்றே (எ-து)—பிரமஸ்வரூபமிங்ஙனமிருக்கின்றதெனக் கேள்வியுற்றவ னதனைச் சிந்திக்கும்பொழுதி லதுவிளங்காமையா லப்போதந்தப் பிரமஸ்வரூப மவனுக்கு வாஸ்தவமல்லவே ஆயின், உருவமாகு மப்பொழுது கண்ணாற்கண்டவுருவம் வாஸ்தவ மாமே (எ-து)-தானேயந்தப் பிரம ஸ்வரூபமாகும்பொழுது பிரத்தியட்சமாக ஞானக்கண்ணாற்கண்ட அவ்வடிவ மப்போ துண்மையாகாதா உண்மையாகுமே (எ-து).

அதற்கு உத்தரமிருப்பதாற் சங்கியாதேநீகேனெனவும், கேள்விப்பட்ட இத் தியானிக்கில், அது சாதனமன்றோ, சாத்தியப்பட்டவிடத்தன்றோவது தானுகவிளங்கும். அப்போது விளங்காததனாற் பொய்யானதும், விளங்கினதால் மெய்யானது மவனுக்கன்றி வஸ்துவுக்கன்றே. ஆதலின், தியானிக்கும்பொழுதி ல்வ்வுருவம் வாஸ்தவமன்றேயெனவும், கண்ணாற்கண்டவுருவம் வாஸ்தவமாமேயெனவுங் கூறினார். காரணம், தியானம். காரியம், முத்தி. காரணம் பொய்யாகும்போதுகாரியமெய்யாகுமாவென்பதுசங்கை; இதனைத்தானே யாசங்கித்தார். தியானமே முத்தியென்பதைமறுத்தற்குத் தியானமித்தையென்றதென்க. தியானமே முத்தியாயின் மேலே ஞானமெற்றிற்று? தியானத்தாற் பரோட்சமும், ஞானத்தாலப்பரோட்சமுமெனப் பெற்றும். பெறவே, தான் சுயம்பிரகாசமாக விளங்கல் வாஸ்தவம், அன்றாக விளங்கல் வாஸ்தவமன்மை யெனல்க் கண்டாம்.

(க-து.) பிரத்தியட்சஞானமே யஞ்ஞானநாசமாமென்பது. பிரத்தியட்சஞானமாயின் திரிபுடியாமேயெனின், சமஸ்தமுஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கி லயவெனலேது இல்லையே, ஆதலின், திரிபுடிநாசமெனக்கொள்க. எங்ஙனமெனின்? ஞானஞ் ஞானம் ஞேயமென்பவற்றுள், இடையிலுள்ள ஞானத்தை விளக்காவிடில் திரிபுடியுண்டு. விளக்கில் எங்கே ! ஆதலின் அஞ்ஞான விமோசனத்திற்குக் கண்ணாற்கண்டவுருவம் வாஸ்தவமெனப் பட்டது. விரிக்கிற் பெருகும். (அச)

அரு - கவி. அ - கை.

[தியானிப்பானுக்குத் தியான மித்தையாயினும் அவன் தியானித்த வண்ணம் பெத்தமேனு முத்தியேனு மெய்துமெனலு யிக்கவியிற்கூறுகின்றார்.]

சடம தாகிய தியானமெய் யாகிய சர்வமுத் தியைநல்குந், திடம தானதெப் படியெனி லவரவர் தியானமே பிறப்பாகு, முடல மா சையாற் றியானிக்கிற் றியானித்தவுடல்களா குவர்மைந்தா, தொ டர்பவங்கெடச்சொருபமேதியானிக்கிற்சொருபமாகுவர்மெய்யே.

(இ-ங்.) சடமதாகிய தியானமெய்யாகிய சர்வமுத்தியைநல்குந்திடம தான தெப்படியெனில்(எ-து)—சடமானின்றுள்ள தியானமானது சர்வமுந் தானுகவிளங்கு மெய்யாகிய முத்தியைத் தருமென்றதிடத்தையுறுதியாகக் கொள்வ தெங்ஙனமெனக் கேட்பையாயின், அவரவர் தியானமே பிறப் பாகு முடல மாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த வுடல்களாகுவர்மைந்தா (எ-து)—ஞானபுத்திரா ! எவரெவ ரெங்ஙன மெங்ஙனத் தியானிக்கிறார்களோ அவரவர் தியானத்தின் வண்ண மங்ஙனமங்ஙனமாய பிறப்பெய்தும் எங்ஙனமெனில் தேகவாசைகொண்டு சிந்தித்தில் சிந்தித்தவண்ண மததற் குரிய வுடல்க் றெடுப்பார்கள், தொடர்பவங்கெடச் சொருபமேதியானிக் கிற் சொருபமாகுவர் மெய்யே (எ-து)—விடாதுதொடர்ந்து வருகின்ற பிறவிகெடவேண்டிப் பிரமசொருபத்தைத் தியானஞ்செய்யிற் பிரமசொ ருபமாகவிளங்குவ ரிது சத்தியமே யிதனைச் சிந்தித்தறிதி (எ-று).

சடமதாகிய தியானமென்றது, தியானந்தன்னை யு மற்றொன்றையு மறியாதெனவும், மெய்யாகிய சர்வமுத்தி யென்றது, தானன்னியமாகாது தானேதானாக விளங்கவெனவும் பொருள்படுமாறு காண்க. உயிரெனல் உணர்வு. என்னை ? “உணர்விய லாமுயி ரொன்று மொழித்த, வுடன்முத லனைத்து முயிரல் பொருளே” என்றேரதப்படுதலின். இதில் உணர்விய லாமுயிரென்பது அறிவுமயமாகிய வுயிரெனக்கொள்க. இதுபற்றி யோரறி வுயிர் “புன்மா முதலவுந் றறியுமோ ரறிவுயிர்” எனவும், ஈரறி வுயிர் “முரணந் தாதிநா வறிவொட ரறிவுயிர்” எனவும், மூவறிவுயிர் “சிதலெறும் பாதிமுகக் கறிவின்மூ வறிவுயிர்” எனவும், நாலறிவுயிர் “தும்பிவண் டாதி

கண்ணறிவின லறிவுயிர்” எனவும், ஐயறிவுயிர் ‘வானாவர் மக்க ணரக்ர் விலங்குபுள், ளாதி செவியறிவோ டையறி வுயிரே” எனவுங் கூறியவாறு காண்க. இங்ஙனமாயது: “மெய்கா மூக்கு நாட்டஞ் செவிகளி, னென்று முதலாக்கீழ்க் கொண்டுமே லுணர்தலின், ஓரறி வாதிபா வுயிரைத் தாகும்” என்பதன லென்க. சத்தபரிசாதிக்கோ யுணர்தலைப்பற்றி யுயி ரைவகை யெனவும், தோற்றபேதத்தா லுயி ரெழுவகை யெனவும், உபாதிபேதத்தா லும், குணபேதத்தாலும், சத்தபேதத்தாலும், உணர்வு பேதத்தாலு மொவ் வொரு தோற்ற வுயிர் பற்பல பேதமெனவுங் கொண்டேயென்றி, வேறு காரணம் பற்றி யன்றே. எந்தவுயிருக் கெந்தப் பிறவி சுத்தந்தாம்? இன்றே. உபாதி தோற்றத்தானும், வினைக்கீடாகப் பிறவி மாறுவதானும், மேல் கீழ் தாகவும், கீழ் மேலதாகவும், உயிராகின்ற தன்றோ? உயி ரிங்ஙனமாதற் குக் காரணம்: கடவுளிடமெனில், பாரபட்சதோட மெய்தும்; சுபாவ மெனின், அத்தந்தவுயி ரத்தத்தத் தோற்றமாகவே மாறுதொருபடித்தா யிரு க்கவேண்டும்; அங்ஙன மின்ற தலால் தோடமெய்தும்; நிலையாது மாறுதலே சுபாவ மெனின் முடிவின்றும்; முடிவின்றாகவே, ஒவ்வோ ருயிரும் பிறவி யால் மாறிமாறி நிலையா தலையு மன்றோ? ஏற்றனம். ஒவ்வோ ருயிர்க்கும் பிறவி யளவின்றென நின்மொழி காட்டுகின்ற தன்றோ? மாறிமாறிப் பிறவி யெய்தற் குயி ரெப்போது மிருக்கவேண்டு மன்றோ? இங்ஙன மிரு க்க, உயிர் முன்பின் னில்லாததெனக் கூறலாமா? கூறுகின்றனரே, இது போலவே யவரது வாதமு மிருக்குமெனவறிக. மீண்டுஞ் சுபாவமெனில், முற்று நிலையாவாததோட மெய்தும். வினை யெனின், எதுகாறும்? விருப்பு வெறுப்புள்ளனவும். இது வெதுகாறும்? டொருளல்லவற்றைப் டொருளாகக் கருது மறியாமை யுள்ளனவும். இது வெதுகாறும்? தானேதானாக விளங்கு மளவும். அப்பா லென்செய்தும். வினா வொழிக. மீறிவினாவ லெல்லாஞ் சொல்வாதமா யமையும். உயிர்க ளிந்நிலைகள் பேதமறியாததால், இவற்று னொன்றை யவாவி வினை புரியு மன்றோ? வினைபுரிதல், சங்கற்பித்தலை. அஃதாவது சிந்தித்தல். சங்கற்பம், சிந்தித்தல், தியானம் இவையனைத்து மொருபொருட்கிளவி. வினைபுரிந்தாலன்றோ வதன்பயன் தமக்கெய்தும். எய்தினு லன்றோ, அனுபவித்துத் தீர்த்தல். அனுபவித்தற்குத்துணைக்கருவி பிறவிவேண்டுமன்றோ. இது தியானங்காரணமாக வெய்தற்பால தாதலின், பந்தத்துக் கேணு முத்திக்கேணு மவரவர் தியானமே பிறப்பாகு மென்றார். தானே ஸமஸ்தபோகமுமாகப் பரிணமித்திருத்தலைத் தானென் றறியாது தனக் கயலெனக் கருதலளவு மதனைச் சுகிக்க வுயிர்கள் தாவுமன்றோ? அங்ஙனந் தாவுதலே தியானம். அந்தத் தியானபேத மளவின்மையின், உடல மாகையால் தியானிக்கில் தியானித்த வுடல்களாகுவரென்பதூஉம், சமஸ்த போகமுந்தனது பரிணமிப்பே யெனத்தெளிந்தார் மீண்டு மயலென நாவெ

ரோ? தன்னைத்தானடையத் தியானிப்பரன்றோ? ஆதலின், தொடர்பவங் கெடச்சொருபமே தியானிக்கிற்சொருபமாகுவரென்பதூஉம் பொருந்தும்.

(க-து.) இருவகையு னெதைத் தக்கவாறு தியானிக்கின்றனரோ,அது வந்தே தீருமென்பது. இதனை மறுக்காததற் கேதுகூறியதைக் காண்க. பொருளைப் பொருளாகக் காணவளவும், அவாநாசத்துக் கிடமின்று. இட மின்றா வளவும் போகதாக நசியாது. நசியாவளவும், அதனை யனுபவிக்க யாதானும் வினைபுரிய வரும். வரும்ளவும் பிறவி யகலாது. அகலாதுபற்றி யிங்ஙனங் கூறினாரென்க.இப்போதேபற்பலபிறவிபேதமுந்,தேகபேதமுங், கோரிக்கை பேதமும், அடங்கா வவா பேதமும், சங்கற்ப பேதமும், முயற்சி பேதமுமா யுயிர்களிருக்க, இன்னும் பிரத்தியட்சம் யாதுக்கு? (அரு)

அசு - கவி. அ - கை.

[தான் பிரமமாதற்குத் தியானமே போதுமெனின் விசாரமும்

ஞானமு மெற்றிற்கென்ற வினாவிற்கு விடை

யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பிரம ரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமா ரூவரென்ற னரச ரீரமாங் குரவனை விசாரமேன் ஞானமே னென்னுதே பரம பாவனை பரோக்ஷமாம் பின்பந்தப் பரோக்ஷமே யப்பரோட்சந் திரவி சாரமா ஞானமே முத்தியாந் தீர்வையீ தறிவாயே.

(இ-ள்.) பிரமரூபத்தைத் தியானித்தபேர்களும் பிரமமாகுவரென்றால் நரச ரீரமாங் குரவனை விசாரமேன் ஞானமே னென்னுதே (எ-து)---மானி டவடிவாயெழுந்தருளிய குருநாதனை! பிரம ஸ்வரூபத்தை தியானித்தவர் களும் பிரமமாகவே விளங்குவரெனத் தேவரீர் கூறினால் மேலே விசாரமும் ஞானமு மெற்றிற்கோ வெனச் சங்கியாதுநிற்றி யான்கூறுவ னதனைக் கே னுதி, பரமபாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப் பரோட்சமே யப்பரோட்சம் (எ-து)—பிரமத்தியானமே பரோட்சஞானமாம் பின்ன ரந்தப் பரோட்ச ஞானமே யப்பரோட்சஞானமாம், திரவிசாரமா ஞானமே முத்தியாந்தீர்வை யீதறிவாயே(எ-து)-திடமாகவிசாரிக்கும் விசாரத்தூலான வந்த வப்பரோட்ச ஞானமே நிரதிசயானந்தமாம் இதுவே தீர்ப்பெனவறிதி (எ-து).

அறிவினது பிரதிபலனமாதலினளைத்துமின்னே மறிவாம். இது சுருதி யுத்தியனுபவத் துணிபாதலானும், சோதனை ஞாயம் பொருத்த முகத்தா லாய்த் தெளிவாதலானும், அறிவே பிரமமெனப்பெற்றும்.பெறவே,தினை பாலிடமாயு மன்றாயு மிருத்தலி னெல்லாமா யல்லவுமா யிருந்த திஃதெனச் சுட்டாது கூறினர் சான்றோர். ஆயினும், அஃதறிவே யெனக் கண்டாம். கண்டதாலிது மறுத்தற்பாலதன்று; மறுப்பார், கெடுவர். என்னை? “பூதா தி யைந்து பொறிபுலன்க ளெல்லாஞ்சித், தேதாதி யந்தமிவை யெல்லாஞ்சித் தேதாரிய, கற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித், சற்ப

மும்வே நில்லாமையால்” என்று சொருபானந்தர் கூறுதலின் “ஞானமே பிரமமென்ற முதன்மொழியின் பயன்கேள்”. இதனை மகாவாக்கியத்திலும், அறிவே பரமென்பதைப்பற்றி முக்கியமாய் வாசிட்டத்தில் தேவபூசை கதையிலுங் காணலாம். சகல மதத்தரு மெதனைத் தெய்வ மெனினுஞ் சொல்லாலன்றிப் பொருளா லன்று; சொல்லாலெனின், அறிபடுபொருளும் நினைவும் பாழுமாம். பொருளாவது, மெய்யுணர்வு. அஃதாவதுபடிப்பாணைப் படிப்ப தெந்த வுணர்வோ வந்த வுணர்வு. இங்ஙனமாய வுணர்வே தெய்வ மன்றி வேறென்ப வெல்லாஞ் சோதனையி னிலையுருது தத்தளித் தழியும். ஆதலி னறிவே தெய்யமென்றும். எல்லாவுயிரு மறிவாதலின், ஒவ்வோருயி ரும் தன்னைத் தானொருனச் சிந்தித்தல், தியானம். அஃதறிவென விசாரத் தாற் தேர்ந்தும் விளங்காமை, பரோட்சம். அதனைத் தக்க வாசானால் விளக் கிக்கொள்ளுதல், அபரோட்சம். அஃதோடு நில்லாது நானென லாதியாக வனைத்தையு மேல்கீ ழொப்பின்றி யவ்விளக்கமாகப் பன்னா ளதிக வருத்தங் கொண் டகமுகமாகப் பழகியாக்கல், ஸ்திரவிசாரமா ஞானம். அப்போதன் னியஞ் சிறிதுமின்றித் தானாய் தானன்றாய் விளங்கலின், அதுவே துக்க நிவிர்த்தியுந் தடையற்றவானந்தமுமாம் இங்ஙனமாயவானந்தமே தானாதல். இங்ஙனந் தானாதலே. முத்தி. இஃதறியாதுபலருஞ் சொல்லப்பட்டமுத்திக ளிந்நிலைக்கு மாறாயவாதலானும், இதுபோற் பழைமையன்ற தலானும், அந் நியமாதலானும், அஃதாகா தென்க. இது தீர்வை யென்பார், பரமபாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப்பரோட்சமே யபரோட்சந் திரவிசாரமா ஞானமே முத்தியாந் தீர்வை யென்றார். இஃதூலாசிரியர் பரோட்சமே யபரோட்ச மெனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தமையின், பரமபாவனையே பரோட்சம். பரோட்சமே யபரோட்சம், அபரோட்சமே திரவிசாரமா ஞானம், திரவிசார ஞானமே முத்தியெனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தனம். இங்ஙனங் கொடு த்த தொன்றுக்கொன்று தொடர்பாதல்பற்றி யென்க. இத்தொடர்பு செல் லும் வழிச் செல்லவறியாதார், ஆங்காங்குப் பயனிதுவேயென நிற்பர்; நிற்ப தால், அவ்வவசரத்தை முத்தி யென்பர். இது முத்தியாகுமா? ஆகாமை பற்றி யிதனைப் பதவிமுத்தி யென்றன ரறிஞர். இவ்வுளவறிந்தவராதலி னிதனைத் தீர்வையென்றோ தொழிந்தனர்.

(க-து.) பிரமஸ்வரூபத்தைத் தியானிக்குந் தியான முள்ளவா ரெய் தினதோடு நில்லாததன்வழித்தாச்செல்லி னிவ்வவசர நிலைகளை முறையே தந்து விடுமென்பது. இன்னுந் தொடர்பிருக்கப் பிரமத்தியானம் பிரமமா க்குமெனல், துணிவுபற்றி.

(அகூ)

அள - கவி. அ - கை.

[அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தபின்னர் விருத்திஞானமிருக்க எங்ஙன மனுபவங் கைகூடுமென்ற வினாவிற்குத்தர மிக்கவியில் கூறுகின்றார்.]

விட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்திஞா னமுங்கூடிச்
சேட மாகினு லகண்டமா மனுபவ சித்தியெப் படியென்றற்
சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றும்பொடி தானுமண்ணொடுமாயு
மூடி ஞானமு மறிவிலா மையைக்கெடுத் தொக்கவேகெடுந்தானே.

(இ-ள்.) வீடதாம் பரிபூரண சொரூபத்தில் விருத்தி ஞானமுங் கூடிச்
சேடமாகினு லகண்டமா மனுபவ சித்தி யெப்படியென்றால்(எ-து)--முத்தி
க்கு முதற்காரணமாகிய பரிபூரண சொரூபத்திலுள்ள தைக்கெடுத்துத்
தான் மாத்திர மிஞ்சி நின்றான் விருத்தி ஞானமானது தானு மப்பிரமத்
தோடு கூடி விசேடமாயிருக்குமானால் துவிதமாகின்றதே துவிதமானால்
எங்ஙன மகண்டாகார வனுபவசித்தி வாய்க்கும் வாய்க்காதே இதற்கெண்
செய்துமெனக்கேட்பையாயின், சாடிநீர்மண்ணைப்பிரித்ததேற்றும்பொடி
தானு மண்ணொடுமாயும் (எ-து)—சாடியிலுள்ள கலங்கனீரை நீர்வே றழு
க்கு வேறுகப் பிரித்த தேற்றுகொட்டைப்பொடியானது அவ்வழுக்கோடு
தானுமொக்க மடியும், ஊடிஞானமு மறிவிலாமையைக் கெடுத் தொக்கவே
கெடுந்தானே (எ-து)—(அதுபோல) விருத்திஞானமு மஞ்ஞானத்தோ
டெதிர்த்ததனை நாசஞ்செய்து அதனோடு தானு மொக்கவே மடியும்(எ-து).

பரிபூரண சொரூபமாதலே முத்தி யாதலால் இதனை முன்பின்னாக்கி
யது, காரியத்தைக் காரணமாகவுபசரித்தற்கென்க. வீடு-முத்தி. பரிபூரண
சொரூபம்-பிரமம். முத்திக்குப் பிரமம் பேதமெனக்கொண்டு நிமித்தகா
ரணகாரியமென்பா ரநிலை யறியார்போலும். எந்த வறிவானது தத்துவங்
களை யெல்லாம் விசாரித்துத் தானல்ல தானல்லவெனச் செல்லுகின்றதோ,
அந்த வறிவைவிடநியதிகளையப்பெற்ற தத்துவக்குழாங்கள் வேறுகுமானால்
பிரமமும் வேறாயிருக்கலாம். அங்ஙனமின்றே, யிங்ஙனமிருக்க. சகாதிக
விசாதிக சுகதபேத மயமாதல் தத்துவக்குழாங்கள். அன்றாதல், பிரமம்.
அந்தமயமா நின்றதும் இந்தமயமா நின்றதும் அறிவாதலால் அறிவேபிரம.
முதலிய வளைத்து மெனவும், ஒன்றிலொன் றில்லாமை யறிவிலாதலால்
அறிவே யுண்மை யெனவுங் கண்டாம். இங்ஙனமாய நிலை யில னின்னு
மாகாமையா லிங்ஙனம் வினாவினனெனப் பெற்றும். பொருளல்லவற்றைப்
பொருளென் றுணர்ந்ததும், பொருளைப் பொருளென் றுணர்ந்ததும் தானு
தலா லறிவே யஞ்ஞானமும் ஞானமு மென்றாயிற்று. ஆகவே, தன்னால்
வளைந்த வஞ்ஞானந் தன்னால் வளைந்த ஞானத்தா லழியும்போது, தன்னை
விட ஞானம் வேறன்றாதலா லஞ்ஞானத்தை யழித்துத் தானு மதனோ
டொக்கமாயுமென வுபமானபூர்வமாக விடைதந்ததெனத் தெரிந்தாம்.

(க-து.) ஞான முஞ்சேடமாகாதழியுமென்பது. சேடம், மிச்சம். இந்த
மிச்சம், பரிபூரணமென்றதே.

(௨௮)

அ - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனமிருக்கச் சீவன்முத்தரனுபவ மெங்ஙனமோவென வினாவலுக்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்த நிச்சய முத்தரு ளனுபவ மிருப்பதெப் படியென்றாற் சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர், பந்த முத்திகண் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்சொலி நகையாவ, ரந்த ரத்தையுண் மிழ்ந்ததோர் கொதுகெனு மவர்களை நகையாரோ.

(இ - ள்.) இந்தநிச்சய முத்தரு ளனுபவ மிருப்பதெப் படியென்றால் (எ-து)—இங்ஙனமாய தீர்த்தநிலை சீவன்முத்தருக்கு ளனுபவமாக விருப்ப தெங்ஙனமோவெனக் கேட்பையாயின், சிந்தையற்ற பூமண்டலவிராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர் (எ-து)—பயசிந்தையற்ற திரிலோகமண்டலாதிபதி யாகிய சக்ரவர்த்தியும் இதுநன்றுதீதென் றறியாத சிசுவும்போலச் சுகரூப மாவர், பந்தமுத்திகள் மறந்துபோமுண்டென்று பலர்சொலிநகையாவர் (எ-து)—பந்தமுத்தியு மறந்துபோகும் பலருமுண்டென்று சொல்லுவாரா யின் சிரிப்பர், அந்தரத்தையுண்மிழ்ந்ததோர்கொதுகெனு மவர்களைநகை யாரோ (எ-து)—ஒருகொசுகான தாகாயத்தையெடுத்து வாயில்போட்டுத் துப்பிவிட்டதென்று சொன்னா லவர்களைப்பார்த் தார்தான் சிரிக்கமாட்டார் கள் (எ-து).

சிந்தையற்ற பூமண்டலவிராசனுஞ் சிசுவும்போலென வுவுமைகூறி யது: அரசனுக் கெதிரின்மைபோல் மகான்களுக்குச் சுகாதி விசாதி சுகத பேதங்க ளின்மையினாலும், சிசவுக்குப் பகுப்பின்மைபோல் மகான்களுக் குத் தம்மைத்தவிரச் சிற்றறிவு பேரறிவென்பதூஉம் சிற்றின்பம் பேரின்ப மென்பதூஉம் ஆகிய பகுப்புச் சிறிதுமின்மையினாலும். பந்தமுத்திகள் மற ந்துபோமென்றது: அஞ்ஞானத்தாற் பந்தமும், ஞானத்தால் முத்தியுமெய் தல் மரபு. இங்ஙனமிருக்க, இவர்களுக்கு ஞானபேதமேது? தம்மைத்தவிர விவ்விரண்டுபேதமு மின்மைபற்றி மறதிக்கே வருதலானும். உண்டென்று பலர்சொலி நகையாவென்றது: சொல்லுவார் மடமைபற்றியாதலானு மென்க. இங்கே அந்தரமென்றது, ஞானகாயத்தை. கொசுகென்றது, தான லதைத் தானென்போரை. ஆகாயமாகிய விபுத்துவத்தில் கொசுகெனலோர் பரமானுவினும் பரமானுவெனத்தகுமா? இஃதாகாயத்தைவிழுங்கியுமிழ்ந்த தென்றா லென்னவியப்போ, அதுபோல, சொல்லாலன்றிப் பொருளாற் பார்த்தாயினுங் கேட்டாயினுமறியார், இவர்களந்தப் பரமாகாயத்தையன்றி யிவர்களுளரோ, இவரே. இவர்களைத் விழுங்கியுமிழ்ந்தாரெனல் வியப்ப ன்றோ, என்றாரென்க. ஞானகாயத்தையெடுத்து விழுங்கல் முத்தி, உமிழ் தல் பந்தம். இதனை யார்தானேற்பர்? இது பாமரருமேலாரெனலைக்குறிக்கின்றது. இவர்களவம் திப்புக்கிடம்பெருரோ பெறுவார்களெனவெதிர்ப்பறை

பொருடர நின்ற தோகாரமெனக் கொள்க. நகையாரேயெனப் பாடமோ தின், ஏகாரம் எதிர்மறை.

(க - து.) மகான்கள் பந்தமுத்தி மறந்தனரென்பது. சிதாகாயத்தை யன்றித் திணைபாலிடமில்லாமையி னேற்றற்பாலதேயென்றநிக. இருந்தா லன்றோ மறவாதிருத்தற்கு. இது தன்னைத்தான் சோதித்துழித் தெரியும்.()

அக - கவி. அ - கை.

[ஐகம் பொய்யெனற்குப் பொய்க்கையென்றை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி யிலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசிதம் விலேபேசிக் கலக மாயினு றிடையினிற் கயிற்றராக் கடித்திரு வருமாண்டா ரலகை யாயினு ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே.

(இ-ள்.) மலடிமைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி (எ-து)—மலடிபுத்திரனும் தரிபுமானும் இருவருங்கூடிக் ககராவந்தத் தைக் குடியியிற் சூடிக்கொண்டு, இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசி தம் விலேபேசிக் கலகமாயினுர் (எ-து)—விளங்காநின்ற கந்தர்வமென்னுநக ரின்கண் கிளிஞ்சல் வெள்ளியை விலைமதித்து இதனைச் சுத்தந்தரமாக்கிக் கொள்ளுங் காரணத்தி லெனதெனதென்று வழக்கிட்டுத் தமக்குள்ளே கல கமாய், இடையினிற் கயிற்றராக்கடித் திருவருமாண்டார் (எ-து)—இங்ங னங் கலகமிட்டுக்கொண் டிருக்கையில் பழுதைபாம்புகடிக்க அதனு லிரு வரு மிறந்தார்கள், அலகையாயினுரெனும் விவகாரத்தை யறிந்தவன் மய ங்கானே (எ-து)—அவ்வாறிறந்தவர்கள் பேய்களானார்கள் என்னுங் கதையி லொழுங்கை யறிந்தவனெவனோ அவனில்வுலகாதியை மெய்யென மயங்கு வன மயங்கானே (எ-து).

மலடியும், தாணுவ மெய். மைந்தனும், புருடனும் பொய். இதுபோல, பிரக்ளை மெய். ஏனையவை பொய். சூடி, பேசிக், கலகமாகி, மாண்டு, அலகை யாயினு ரென்பனவெல்லாஞ் சேட்டைகள். இதுபோல வந்தான், போயி னான், பார்த்தான், கேட்டான், நினைத்தான், மறந்தான், அறிந்தான், அறி யான் என்பனவுஞ் சேட்டைகள். அந்தவினைமுதல் மெய்யாயினந்தச் சேட் டைகள் மெய்யாகலாம். இந்தவினைமுதல் மெய்யாயி னிந்தச்சேட்டைகள் மெய்யாகலாம். ஒருபோது மாகாவாறுபற்றி இங்ஙனமாய வுலமையால் மித் தையெனத் தெரிவித்தனர். உபமேயத்தை மித்தையெனக்காட்ட முழுது மித்தையான கதையை யிக்கவி யுபமானித்ததால், இதுபிறி துமொழிதலணி. உதாரணம்: “நெடுமபுனலுந் வெல்லு முதலை யடுமபுனலி, நீங்கி னதனைப் பிற” என்பதனும், “கொக்கொக்க கூட்பும் பருவத்து மற்றதன், குத்தொ ட்க சீர்த்த விடத்து” என்பதனும் காண்க. முன்பின்பற்றி யிங்கேயுவமேய

மூலகாதியென்றும். ஏனையவையென்றது, தேகமுதலிய தத்துவக்குழாத் தை. இவை பிரக்ஞையினது சாயையெனவறிக. உபாதான வுபாதேய மய மாகாத தத்துவக்குழாங்க ளெங்கணுமில்லை; இங்ஙனமாய சோதனையகலா தா ரிக்கதையை மறவார்; அகன்றார் மறப்பர். சிலபிரதியில், கலகமாய் முயற் கொம்பினற் குத்தியே களைத்திரு வருமாண்டார் என்றிருக்கின்றது. இதனை யேற்கினு மேற்கலாம்.

(க-து.) சித்தப்பிராந்தி, செகத்பிராந்தி தெளிந்தவன் மயங்கானென் பது. கடிக்கவெனற்பாலது கடித்தென்றாயது காலவழுவமைதி. காலதேச வஸ்துபரிச்சேத புடைபெயர்ச்சி சற்றுமின்றி ஞெப்திமாத்திரமாக வெரு தன்மைத்தா விளங்குந்தன்பா லவாந்தரமாகத் துனைத்துணைபுடைபெயர்ச்சி போற். ரேன்றிய ஞெப்திஸ்புரிப்பே, மலடிமைந்தன். பரிபூரணநாட்ட விழப்பே, தாணுவிற்றுடன். இழப்பென்றறியாமையே, வான்மலர். அது துணைபாவிடமா மீக்குறலே, முடிசூடல். இதிலெய்ப்புற்றவிடத் துனைத்து மித்தையாக்காண்டலே, கத்தர்ப்பநகர். தன்னைத்தானாரென விசாரித்தலே சுத்திகாரசித்ததை விலேபேசல். உபாதிசம்பந்தபாவ நாசமெய்தலே, கலக மாதல். ஆங்கெழுந்த விர்த்திஞானமே, கயிற்றரா. அது யெரித்தலே, கடித் தல். ஸ்புரிப்பும் நாட்டவிழ்ப்பும் நசித்தலே, இருவருமாளல். பந்தமுத்தி கற்பிதமாக முடிதலே, அலகையாதலெனக்கொள்க. பந்தமுத்தி பகுப்பின் மையைக்காட்ட, அலகையென்றார். (அக)

கூ - கவி. அ - கை.

[பொய்யே கதையானவாறுபோலப் பொய்யே ஜகமெனக் குறிப்பித்தமையின், இந்தப் பொய்யெனலையே மாயையென்றன ரறிஞர். இந்தப் பொய்யே ஜகமாதியாக விகாரித்துத் தோற்றவி னனைத்து மாயாகாரியமெனப்பமும். இதனிற் சித்தம்வையாது பூரணமான சத்தாரிற்றியென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மாயை யென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகையெலாம் பொய்யாமே, தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ, சேய சொர்க்கமு நகமு நன்மையுந் தீமையும் பாராமற், றாய சத்துசித் தானந்த பூரண சொரூபமா யிருப்பாயே.

(இ-ள.) மாயையென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகையெலாம் பொய்யாமே(எ-து)—மாயையெனப்பகிவது பொய்யானால் அதுகாரணமாக வந்த வுனைத்தும் பொய்யாகவேண்டுமே எங்ஙனமெனில், தாயையன்றி மக்களுக்கொரு பிறவியுஞ்சாதியும் வேறுண்டோ (எ-து)—மாதாவினது பிறவியையுஞ்சாதியையுமன்றியவள் பிள்ளைகளுக்கு வேறேபிறவியும்வேறே சாதியு முளவோ, சேயசொர்க்கமு நகமு நன்மையுந்தீமையும் பாராமல் (எ-து)—நெடுந்தூரத்தனவாகிய சொர்க்காதிபதவினரும் ரஹுவாதிரகங்க ளும் நன்கெனப்பட்டவையு தீங்கெனப்பட்டவையு மிவையெனப் பகுத்

துணர்தல் செய்யாது, தாயசத்துசித் தானந்தபூரண சொரூபமாயிருப்பாயே (எ-து)-பரிசுத்தமாரின் றுள்ள சத்து சித்து ஆனந்த ரித்திய பரிபூரணவிலக் கணமுடையதெதுவோ அந்தச் சொரூபமே நீயாதற்கு முயலுதி (எ-று).

“யாமாசாமாயா” என்னுஞ் சுலோகப்பொருளை யுணர்த்தநின்றவின், மாயையென்பது பொய்யெனிலெனவும், சகசீவபரஞ் சத்தியம்போற்றேற் றுவவேனுந் தமக்கெனச் சுயம்பொன்றின்றிச் சோதனையில் யாவு மறிவா முடிவதென்னை? முடிதலினைத் துமறிவின் கற்பிதமெனற்கையமென்னை? கற்பிதமாதலின் மாயாகாரியமெனப்படும். இத்திண்ணநோக்கி, அதுபெற்ற வகையெலாம் பொய்யாமேயெனவும், அனைத்து மாயாகாரியமெனற் குதா ரணமாகத், தாயையன்றி மக்களுக் கொருபிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ வெனவும், அறிவைத்தவிர வயலென்றுளதாகச் சோதனையிற் காணமை யின், சேய்சொர்க்கமுநாகமும் நன்மையுந்தீமையும் பாராமலெனவும், அநிர்த சடதுக்கவனித்தியகண்ட விலக்கங்கட்குறி வெதிர்மறையாதலின், தாய சத்துசித்தானந்தபூரண சொரூபமெனவும், நாமெதுவாதேலாவென்னு மையத் தவிர்தியென்பார் சொரூபமாயிருப்பாயே யெனவுங் கூறினார். அது பெற்றவகையெலாமென்பது: அம்மாயை காரணமாக வுதிக்கப்பெற்ற சக மாதிரி மூன்றுவகையாயுள்ளன வனைத்துமெனப் பொருள்கொள்ளினு மேற் கப்பெறும். தாயையன்றி மக்களுக்கொருபிறவியுஞ் சாதியும்வேறுண்டோ வென்ற வுதாரணம்: மாயையும், மாயாகாரியமு மபேதமெனற்கன்றோ இங்கே கூறக்கிடந்தது. திரிபதார்த்தமு மறிவுக்கயலென்னு மளவும், மாயா காரியமெனப்படும். அறிவாயின், மாயையெனலெங்கே? அதன் காரியமென லெங்கே? இன்றாதலின், மறுக்கற்பாற்றே.

(க-து.) யாவும் பொய்யாக முடிதல்பற்றி யனைத்து மாயாகாரியமெனப் பது. இவற்றை மெய்யெனின் அஃதாரோற்பர். (கூ0

சுக - கவி. அ - கை.

[அனைத்து மாயாகாரியமாவதால் மித்தையாமேயெனின், எவரோற்பர்? இது குற்றமாக முடியாதா? என்ற வினாவை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பங்க யாசனன் முதற்பல தேவரும் பாருள பெரியோரும் கங்கை யாதியார் தீர்த்தமுந் தேசமுங் காலமு மறைநாலு மங்க மாறுமற் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்னு லெங்க னூபக னேயத னுற்குற்ற மில்லையோ மொழியீரே.

(இ - ள்.) பங்கயாசனன்முதற் பலதேவரும் பாருள பெரியோரும் (எ-து)—தாமரைமலரை யிடமாகவுடைய பிரமன்முதலிய பற்பலதேவரும் பூமியிலுள்ள சான்றோர்களும், கங்கையாதியார் தீர்த்தமுந்தேசமுங் காலமு

மறைநாலும்(எ-து)—கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களும் காஞ்சி முதலிய புண்ணிய ஸ்தலங்களும் சிவராத்திரி ஏகாதசி நவராத்திரி நோன்பு கார்த்திகை முதலிய புண்ணிய காலங்களும் நான்கு வேதங்களும், அங்க மாறு மந்திரங்களுந் தவங்களு மசத்தியமெனச் சொன்னால் (எ-து)—சந்தசு கற்ப வியாகரண முதலிய வாறங்கங்களும் ஏழுகோடியாக விரிந்துள்ள மூல மந்திரங்களும் காமியம் நீட்காமிய மென்னுந் தவங்களி லொவ்வொன் றனேக பேதங்களா நின்றலிற் தவங்களும் ஆகிய விவையினைத்தும் பொய்யென்று சொன்னால், எங்கனாய்கனே யதனாற் குற்ற மில்லையோ மொழியீரே (எ-து)—எமக்குக் குருவாக வெழுந்தருளிய நாயகனே! பொய்யென்று சொல்வதனாற் குற்றங்கள் சம்பவித்தற் கிடமில்லையோ இதினை விளங்கத் தெரிவித்தருளும் (எ-து).

பங்கயாசனன் முதலென்றதனால் பிரமா விஷ்ணு முதலிய பஞ்ச கர்த்தாக்களு மெனப்பெற்றும். இக்கவியில் வந்திக்கத் தக்கவைகளையே மித்தையாகு மென்றெடுத்துக் காட்டலின், இது எடுத்துக் காட்டணி. ஏனைய காலங்களையும் தேசங்களையு மருத்தங் கூறின், வழத்தற் குரியதன்றும். வழத்தற் குரியதாக்கின், இந்த அருத்தங்க ளெல்லாந் தாமேயமையும். ஏனையவு மிங்ஙனமே.

• (க-து.) அனைத்துஞ் சத்திய மென்பவர் பலர். மித்தை யென்பவ ராயர். இது யாவருக்குங் குற்றமா முடியுமே யிதற்கென்செய்து மென வினாவின னென்பது. அனைத்து மித்தையெனல் தனக் குடன்பா டன்றெனக் காட்டின னென்க. (கூக)

கூஉ - கவி. அ - கை.

[அனைத்தும் பொய்யெனல் குற்ற மன்றென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது பிழையானு, லற்ப மாயையிற் றேன்றிய சகங்களை யசத்தெனல் பிழையாமே, சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்லலா மெனின்மைந்தா, வற்ப மாயையிற் றேன்றிய சகமெலா மசத்திய மெனலாமே.

(இ-ள்.) சொற்பனந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது பிழையானால் (எ-து)—ஒருவன் தன் கனவிற் கண்டதைப் பிறனுக்குக் சொல்ல அவனது பொய்யெனச் சொல்ல கனவு கண்டவ னதற் குடன்படாமல் நீ சொன்னது தப்பெனச் சொல்லலாகுமெனின், அற்பமாயையிற் றேன்றிய சகங்களை யசத்தெனல்பிழையாமே (எ-து)—இயல்பாகவே யணுவாயுள்ள மாயை காரணமாகவுதித்த வுலகங்களை வேதங்களும் மகான் களும் பொய்யெனக் கூறுவது தப்பாகலாமே, சொற்பனந்தனிற் கண்ட

தைப் பெய்யென்று சொல்லலாமெனின்(எ-து)—தப்பென்று சொல்வது தகாது கணவிற் கண்டதைப் பொய்யென்றே சொல்லலாமென்பையா யின், மைந்தா வற்ப மாயையிற் றேன்றிய சகமெலா மசத்திய மென லாமே (எ-து)—ஞானபுத்திரா! இன்னதெனக் கணித்தற் கற்பமாயுள்ள மாயை காரணமாக வுதித்த வெல்லா உலகங்களை யு மையமின்றிப் பொய் யெனக் கூறலாமே (எ-று).

நிலையன்றி யப்போ தப்போது வெவ்வேறுகத் தோற்றுஞ் சொற்பனக் காட்சி போல்வதா என்று மொருபடித்தா நிலையாயுள்ள வுலகம்? எனச் சங்கை வரின், மெய்யே; அந்தக் காட்சிக்கு மிந்தக் காட்சிக்குஞ் சுயம்பு யாது? அதுவு மிதுவு மனோ கற்பிதமன்றி வேறு யாது? கணவினனவும், நனவிற் கணவு மெங்கே? காட்சியு மிங்ஙனமன்றோ. இவ்வுலகம், சாக்கிரா வஸ்தை யுள்ளளவும். அவ்வுலகம், சொற்பனாவஸ்தை யுள்ளளவும். இவ் விரண் டவஸ்தையு மறிவானை யன்றி யில்லை; இவ்விருவாத வுலகமும், இவ் விரண் டவஸ்தை யன்றி யில்லை; இவ்விருவகை யவஸ்தையும், இவ்விருவகை யுலகமுஞ் சுழுத்தியிற் கண்டிலம். இம் மூன்றவஸ்தையு மறிவானை யன்றி யொன்றி லொன்றின்றிச் சகடக்கால்போல் மாறுவதைத் தினந் தோறுங் காண்கின்றனம். இங்ஙனமாய நிலைகளை யுன்னவந் தெரியாது, பிறர் சொல்லினுஞ் செவி சாய்க்கவுந்தெரியாது, இவ்வளவுதிறமையற்றவர் கள் கேட்குஞ் சங்கைக் குத்தரம் பஞ்சமோ, கூறுதும். “எப்பொரு ளெத் தன்மைத் தாயினு மப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு” என்னு மிந் நெறிச் செல்பவரோ? எப்பொரு ளெத்தன்மைத்தாயினு மப்பொரு ளப்படி காண்பதறிவு என்னு மிந்நெறிச் செல்பவரோ? சங்கைசெயப் புருந்தோர். அந்நெறிச் செல்பவராயி னிங்ஙனங் கேளார். இந்நெறிச் செல்பவராயின் கேட்பர். எங்ஙனமெனில், அவர்கள் பொருளைப் பொருளாக வறிபவர்கள். இவர்கள் பொருளல்லவற்றைப் பொருளாக வறிபவர்கள். இவர்களுக்கு விடையென் சொல்லினு மவிசாரிக்குப் புத்தி சொல்வது போலும். இவர் பேதவாதம் அபேதவாத மித்தகைய தென வறியார். கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமென்போர், புறமுகநாட்டமின்றி யகமுக நாட்டங் கேட்டு மறியா ஞானிகள். இவரிடஞ் சங்கை யிவர்போல்பவர் மதிப்பதன்றி யறிஞரெங்ஙன மதிப்பர்? இது நிற்க.

(க-து.) உலகம் சொப்பனம் போறலிற் குற்ற மன்றென்பது. இவ் வுலகை தக்கதென்க. சொப்பனத்திற் சுகித்தாற்போலு மில்வுலகிற் சுகித் தல், துக்கமெனக் காணலும். (கஉ)

கூஉ - கவி. அ - கை.

[இன்னு மதனையே வற்புறுத்தப் பொய் யிஃதெனவும் மெய் யிஃதெனவு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண் ணியரென்று புராணங் கூப் பிடுமானான், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள்

விதித்தசாத் திரமுண்டோ, பொய்ய தேதெனி னுமரூ புங்களாம் பூதமா கியமாயை, மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா னந்தமா வியா பிக்கு மான்மாவே.

(இ-ள்.) பொய்யை மெய்யென்ற மூடர் புண்ணிய ரென்று புராணங் கூப்பிமொனூல் (எ-து)—செகசீவபரமென்னும் பொய்யைப் பொய்யென்றறியாது மெய்யென்றறிந்தார் மூடரன்றோ இவர்கள் செய்த அன்னதான முதலிய மூப்பத்திரண்டறங்களாலும் சிவ கயங்கிரிய முதலிய தவசிரேஷ்டத்தாலும் பதினெண் புராணங்களு மிவர்களைப் புண்ணியவான்களென்று விடாது கோஷிக்குமானால், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்த சாத் திரமுண்டோ(எ-து)—காரணகாரிய ரகிதமாய தியாதோ அஃதன்றோ மெய்யெனத்தகுவது அதனைச் சொல்லாலேலாது விசாரத்தெளிவா லேற்பதன்றோ ஞானம் அங்ஙனமாய ஞானத்தை யுடையா ரன்றோ ஞானிகளெனப் படுவோர் இவர்களன்றோ மெய்யைமெய்யென்ற ஞானிகள் இவர்கள் மெய்யை மெய்யென்றதன லிவர்கள்மேற் குற்றம் விதித்தற் கிடமுண்டோ? இவர்கள்மேற் குற்றங்கள் விதித்த சாஸ்திரமெனு முண்டோ? இல்லையே இதுநிற்க பொய்யாவ தினையதெனவும் மெய்யாவ தினையதெனவும் இனிக்குறதும் அதனைக் கேளுதி, பொய்ய தேதெனி னுமரூபங்களாம் பூதமாகிய மாயை (எ-து)—பொய்யெனப்படுவ தியாதெனில் நாமரூபங்களாக வெங்கனும் விரிந்துள்ள பஞ்சபூத மெனப்படுவ தாகிய மாயையாம், மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதானந்தமா வியாபிக்கு மான்மாவே (எ-து)—மெய்யெனப்படுவ தியாதெனில் சத்து சித்து ஆனந்தமென்னு மிலக்கணமே வடிவா யெங்கனும் நிறைந்துள்ள வான்மாவாம் (எ-து). ஏ - ஈற்றை.

பிரத்தியட்சமாயுள்ள சகங்காரண மாகவன்றோ, அப்பிரத்தியட்சமான சீவேசுரர்களுண்டெனக் கோடல். விகாரத்தைச் சுயம்பெனக் காட்டா துலகைக் காட்டில், ஏனைய விரண்டையுங் காட்டலாம். அங்ஙனமொருவரு மின்றே. சொன்மாத் திரத்தானும், தோற்றன்மாத் திரத்தானும், இம்மூன்றுஞ் சத்தென் றேற்பதைவிட மித்தையென் றேற்பது மனமலையாமைக்கும், சஞ்சல மனுகாலுக்கும், உள்ளக்களிப் பகலாமைக்கும், தானே தானே தற்கும், இடம்பெறு மன்றோ? இங்ஙனமாய பலனுக்கன்றோ, சற்கிருத்திய மாதிரிதொழில் புரிவது. இவற்றைப் புரிவதைவிட வுலகைமித்தை யென்றுன்னுவது மாத் திரஞ் செய்யி னிப்பய னனைத்தையு மிம்மையிற்றானே யனுபவிக்குதுமே, இது வுள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலாமே, இந்நன்மை யறியாமைபற்றிப் பொய்யை மெய்யென்ற மூடரெனவும், சகமாகத்தோற்றுவதும், அன்றாகத் தோற்றுவதும் அறிவன்றோ, இது வன்றோ மெய்; இன்னையன்றோ மெய்யெனக்கோடல்; கொண்டபடி கண்டவரன்றோ மெய்ஞ் ஞானிகள். காணாதாரன்றோ போலி ஞானியர். இவரைப் போலி ஞானியரெனக் குறிக்கவன்றோ முன்னர்க் “கண்டறிந்தது ஞானம்” என்றது. இவ

ற்றை யெல்லாங் கருதி மெய்யை மெய்யென்ற ஞானியெனவும், இவர்களை மூடர்களெனத் தென்னையேதுளது. இன்றாதவின், ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்த சாஸ்திர முண்டோ வெனவுங் கூறினர். பொய்யாகிய சகசீவ பரங்களைப் பொய்யென்றது, குணவாகுபெயர். மெய்யாகிய ஞானத்தை மெய்யென்றதாஉ மிங்ஙனமே. ஞானமன்றி யில்லையாதவின், மெய்ய தான் மாவென்ற ரெனக்கொள்க. சச்சிதானந்த மான்மா வெனவே அநிர்த சட துக்கம் பிறவேனக் கண்டாம். சச்சிதானந்தமே யநிர்த சட துக்கமாகத் தோற்றலன்றி யயலன்றெனச் சோதனையாற் காணுகி. எங்ஙன மெனில்; ஒன்று சொல்லுதும். ஓர் பாரையாகிய கருங்கல் உளதோ? இலதோ? உளதெனில், சுயம்பாகவேண்டும். சுயம்பெனில், உளி முதலிய கருவிக ளாற் சேதிப்பதற் கியையா திருக்கவேண்டும். இயையுமெனில், சுயம்பெ ன்னா திருக்கவேண்டும். இயைந்தபோதன்றோ தூளாகக் காணும். இப் போது சுயம்பென்ன லாகாதா வெனின், அந்தத் தூள்களின் சையோ கமே பாரையாகத் தோற்றலன்றி யிப்போதும் வேறுகக் கூறற் கிடமுள தோ? இன்றே. தூளையன்றிப் பாரை யெங்கே? நமது நாட்டந் தூளாகியக் கண் பாரையின்மையும், ஆகாவிடத் துண்மையுமாகக் காண்ப தென்னே? நாம் சத்தாகக் காணில் சத்தாகவும், அசத்தாகக் காணில் அசத்தாகவுந் தோற்றவின், நமது சத்தைக் கொடுத்துப் பார்ப்பதனாற் சத்தாகத் தோற்று வதே யன்றி வேறென்னையுளது. இதுவே தீர்வென்றரு மெய்ய தேதெ னில் சச்சிதானந்தமா வியாபிக்கும் ஆன்மாவே யென்றார்.

(க-து.) பொய் மெய்யிலக்கண மித்தகையதென வுணர்த்தியதென் பது. பொய்யை மெய்யெனு மளவுஞ் சென்மமே. அஃதாவது: உருவ மாக வேனு மருவ மாகவேனும் பாவித்தல். வஸ்து இங்ஙன மன்றதலானும் தன்னை யகலாததை விட்டித் தனக் கயலாகக் கருதி யெட்டத் தவம் புரியி னும் அணித்தாதற் கியைவதன் ருதலானும், தன்னைத்தான் தேடிக் காணு தளவும் தான் தனக் கயலாக முடியும். பரம மயலாக முடியுமெனக் கூற வேண்டுமோ! இதனென்றோ, அருள், பரை, ஆனந்தம், ஆனந்தாதீதமென் பவற்றைத் தன தனுபூதி விலாசமெனக் காணது, சிவானுபூதி விலாசமெ னப் பராக்காயினர். அங்குந்தானின்றோ? இன்றெனில் அங்ஙன மனுபவித் தல் தானன்றோ? அங்குந் தன்னை யாயாமல் விட்டுவிட்டார்களே. இவர் களுக் கெங்கேதான் முடிவுண்டு? இல்லையே, பந்தத்தி லயல் நாட்டம்போல முத்தியிலு மயனாட்ட மென்னி னிது ஞானமாகுமா ! தன்னை விட்டுவிட் டார்களே, மானிட சென்மத்தில்தானே கண்டுபிடிக்க வேண்டுமே. “இப் பிறவி தப்பினா லெப்பிறவி லாய்க்குமோ.” இதற்கென்செய்தும் யாமறி கலம். ஆன்மாவே யுண்மை யென்றனரே யிந்தூலாகிரியர். இதையாவதுவிசா ரித்துத் தெளியாதது செல்வக் கல்வி மதர்ப்பு. பொய்யென்பதுமாயை. இத னைச் சத்தியென்றை வகையாக்கிமெய்யென்றனர் மூடரெனினுமமையும்.()

கூசு - கவி. ஆ - கை.

[அனைத்து மாயாகாரியமெனக் கூறி மித்தையென்றீர்; அம்மாயா விலக்கணத்தையும், அதனது பேதா பேதங்களையும் தெரிவிக்க வேண்டுமென, அறுவகையாக வினாவலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மாயை யென்பதே துடையரா ரெப்படி வந்தது வருவா னேன், மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவு மிர ண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே, மாயை யென்றமே கங்களுக் கொருசண்ட மாருத குருமூர்த்தி.

(இ-ள்.) மாயையென்பதே துடையரா ரெப்படிவந்தது வருவானேன் (எ-து)-மாயையென்பதியாது? அதனைச் சுதந்தரமாக வுடையார் யாவர்? அது வந்தவகை யெங்ஙனம்? வருதற்கேதென்னை, மாயையென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவுமிரண்டாமே (எ-து)--மாயையென்பது பிரமவஸ்துவி னின்றும் வேறாயதெனின் அப்போது வஸ்து இரண்டெனக் கொள்ளப் படுவதாமே, மாயையென்பதும் பிரமமுமொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய் யாமே (எ-து)—ஆயின் மாயையென்பதும் பிரமவஸ்துவு மொன்றெனக் கூறலாமேயெனின் மாயையைப்போலப் பிரமவஸ்துவும் பொய்யெனக் கொள்ளப்படுவதாமே, மாயையென்ற மேகங்களுக் கொரு சண்டமாருத குருமூர்த்தி (எ-து)—மாயையென்ற மேகங்களுக்கெல்லா மேரார் பிரசண்ட மாருதம் போன்று விளங்குபவராகிய குருமூர்த்தியே (எ-து).

இங்ஙன மாயையைப்பற்றி யறுவகையாக வினாவின னென்பது. அறி வே பிரமம், அறியாமையே மாயை. அறிவையன்றி யறியாமை வேறாயின் பிரமத்தையன்றி மாயை வேறுகலாம். யாது காரண காரியங்கட்கு முடன் படாமையினையதென்றுணர்தல் அறிவு, உணராமை அறியாமை. யாதுண் மையை யுணர்கின்றதோ, அதுவே யுணராததால் அறிவே யறியாமையா யிற்று. அறிவையன்றித் தெளிவும், மூடமும் வேறின்மையின், இவ்விரு வினைக்கும் வினைமுதல், அறிவாயிற்று. அறிவாகவே இரண்டெனப்படாது ஒன்றெனின், அறிவையன்றி யறியாமை யிருக்கவேண்டும். இன்றுதலின் பிரமத்துக்கென்னாது, பிரமத்தினென்றார். மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனில் வஸ்துவும் பொய்யாமே யென்றது: இன்மைப் பொருளுக் கே யியைதற்பாலது மாயையாதவி னதனோடு பிரமத்தையுஞ் சேர்த்தேக மெனின், அதற்குரிய வின்மைத்தன்மை யிதற்கு மெய்துமெனற் கென்க. சண்டமாருதம் - பெருங்காற்று. மாயையென்ற மேகங்க ளென்பது, உருவ கம். சண்டமாருத குருமூர்த்தி யென்பது, உவமைத் தொகை.

(க-து.) மாயையைப்பற்றி யறுவகையாக வினாவினனென்பது. இது தொகுத்துச் சுட்டலென்னு முத்தி.

(கூசு)

கூரு - கவி. அ - கை.

[மேலறுவகை வினாவின், இக்கவியி னன்குவகை வினவுக்
குத்தரங் கூறுகின்றார்.]

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடிவாகு, மிதுதனக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ ருடையோர்கள், கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண்டபே ரிலைமைந்தா, விதன மாயையேன் வந்ததென் றுற்புத்தி விசாரமற் றதனாலே.

(இ-ள்.) அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப்படாமையா லவாச்சியவடிவாகும் (எ-து)—அம்மாயை யித்தகையதென் றியாவரானு மளவைகளா லெட்டிச் சொல்லப்படாததன லுத்தவாச்சிய வடிவமெனப்படுவதாம், இது தனக்குள துடலியானுலகு மெய்யெனு மவருடையோர்கள் (எ-து)—இது தனக்குச் சொந்தம் இவ்வுடலேயான் இவ்வுலகஞ் சத்தியம் என்னுந் திட ஞானமுடையா ரெவரோ அவர்களே யம்மாயை யுடையோர்கள், கதையிலாத பொய்வந்த திப்படியென்று கண்டபேரிலை மைந்தா(எ-து)—ஞான புத்திரா! கதை கட்டிச்சொல்வதற்கு வழியொன்றுமில்லாத பொய்யாகிய மாயை யின்னவிதமாக வந்ததென்று கண்டவர்க ளொருவரு மில்லையே, விதனமாயை யேன்வந்ததென்றற் புத்திவிசார மற்றதனாலே (எ-து) - விதனத்துக்கே யிடமாயுள்ள மாயையானது ஏன் வந்ததென்றால் ஞானவிசாரணை செய்யும் விடாமுயற்சி சிறிதுமில்லாததினால் (எ-து).

அவாச்சியவடிவம், தனக்கெனச் சொரூப மொன்றில்லாமை. இது தனக்குளது, மமகாரம். உடலியான், அகங்காரம். பொய்யை மாயையென்றது, காரணமாகு பெயர். தாய்தந்தை வந்த்வரிசை வகையாதி தொடங்கிச் சொல்லுதற் கெட்டாமையால், கதையிலாத பொய்யெனவும், உலகை மெய்யென நம்பினோ ருயிர்விடுங்கால், உலகை விடுதற்கிட்டஞ் சற்றுமின்றி வதைவராதலால், விதனமாயையெனவுங் கூறினார். புத்தி விசாரமறுதல், தன்னைத்தானுள்ளவா ருராய்தலின்மை. மாயையைக் கதைகட்டிச் சொல்பவரும், அதனை மெய்யெனக் கேட்பவரும், அவிலேகியர். எங்ஙனமெனில் தன்னைத் தானுள்ளவாறெட்ட வகையறியா ராதலி னென்க.

(க-து.) நால்வகை வினவுக்கும் நால்வகை விடைநேரே கூறினாரென்பது. இது தனக்குளவுடலின லுலகு மெய்யெனப் பாடமு முண்டு. அறுவகை வினாவிருக்க ஐவகை வினாவெனவும் அறுவகை விடையிருக்க ஐவகை விடையெனவுங் கொண்டுரை கூறுவ தென்சிறப்போ யாமறிகிலம். இது நிற்க. இவ்வினா விடைகள், நிரணிறைப் பொருள்கோள். ஏது? ஆர்? எப்படி வந்தது? வருவானேன்? இரண்டாமே? பொய்யாமே? இவை வினாவோ? அன்றோ? வினாவெனின், ஆரூசற்குத் தடையென்னை. அவாச்சிய வடிவா

கும், உடையோர்கள், கண்டபேரிலை, புத்திவிசாரமற்றதனால் வந்தது. இவை விடையோ? வினாவோ? விடையெனின், நான்காதற்குத் தடையென்னை? வினா விடையென லறியார்போலும். (கூடு)

கூக - கவி. அ - கை.

[வஸ்துவ மிரண்டாமே யென்னு மைந்தாம் வினாவிற்கு விடை யிரண்டு கவியினுங் கூறப்புகுந்தார், இக்கவியில் பிரமத் திற்கும், திரிசியங்கட்கும், இடையிலோர் சத்தி யுண்டெனக் கூறுகின்றார்.]

அருவ மாகுமா யாவிவித் தைகள் வினா யாமுன் றெரியாவே யுருவ மாம்பல கந்தர்ப்ப சேனையா யுதித்தபின் வெளியாகும் பிரம சத்திக ளனந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே பரவு பூதங்கள் கண்டனு மானத்தாற் பலருக்கும் வெளியாமே.

(இ-ள்.) அருவமாகுமாயாவி வித்தைகள் வினாயாமுன் றெரியாவே (எ-து)—இந்திரசாலஞ் செய்வோன் தனது வினோதங்காட்ட வினையாடி தற்குமுன்னரே ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படா தருவமா னின்றான் தனது வித்தைக ளெங்ஙனங்காணப்படும் காணப்படாவே, உருவமாம்பல கந்தர்ப்ப சேனையாயுதித்தபின் வெளியாகும் (எ-து)—அவை பிரத்தியட்சத்திற் குருவ மாக்காண்டற்குரிய பற்பல விசித்திர கந்தர்ப்ப சேனகளாய்த் தோன்றிய பின் யாவருக்குங் காணப்படும், (அதுபோல) பிரமசத்திக ளனந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே (எ-து)—பிரமத்திற்குரிய சத்தி பேதங்க ளனந்தவிதமாம் அதனைக் கண்டுபிடித்தல் யாவராலுங் கூடாது, (ஐ-ற்றெங்ஙனமெனின்) பரவு பூதங்கள் கண்டனுமானத்தாற் பல ருக்கும் வெளியாமே (எ-து)—எங்குமா வியாபித்துள்ள பஞ்சபூதங்களைக் கண்டு அதுகாரணமாக வனுமானிக்கு மனுமானத்தினால் சகலருக்கு மிருப் பதாக விளங்கும் (எ-து).

கண்டனுமி தித்தலாலெனப் பாடமுமுண்டு. அருவமாகும் வித்தைக ளெனமுடிக்க. மாயாவி, பிரமம். வித்தைகள், சத்திகள். கந்தர்ப்பசேனை, பூதங்கள். இவை யுபமான வுபமேயங்கள். அனுமானம், பலருக்குமென்னு மிவ்வரு மொழிகளையு மீரிடத்து மொட்டுக. மாயாவி வித்தைகள் கந்தர்ப்ப சேனைகளா லனுமானித்தல் போன்று, பிரமசத்திகள் பரவு பூதங்களா லனு மானிக்கப்படுமென வுணர்க. பிரமசத்திக ளனந்த மென்றது: இச்சாசத்தி கிரியர்சத்தி, ஞானசத்தி, ஆதிசத்தி, பராசத்தி யென வைந்தாம். இவற்று ளொவ்வொன்று மெண்ணிறந்த பேதங்களாதல் பற்றியென்க. இவை சோதனையாற் றெரியலாம்.

(க-து.) இவ்வுபமானவுபமேயத்தால் சத்திகளிருப்பை யவற்றின் காரி யங்களா லறியலாமென்பது. அதிருக்குமமான வித்தைகளெல்லாம், அறிவு

துட்ப மேலிட மேலிடக் கண்டுகொண்டே வருவதை யிப்போது பிரத்தி யட்சத்திற் காணலாம். (கூசு)

கூஎ - கவி. அ - கை.

[வித்தைகள் போலச் சத்திகள் காரியகாரணமாயிருந்தும், ஆதார வாதேயங் காணப்படுமாறுபோலத் தாங் காணப்படா வென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

காரி யங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங் காணுமற் றதுமாயம் பாரி னின்றமா யாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும் வீரி யந்திகழ் வித்தைபா யினசத்தி வெளிப்படா ததுபோலப் பேரி பற்பிர மத்துக்கு முலகுக்கும் பிறிதுசத் திகளுண்டே.

(இ-அ.) காரியங்களுஞ் சத்தியாதாரமுங் காணுமற் றதுமாயம் (எ-து) --சத்திக்குக் காரியங்களும் காரணமும் எவர்க்குங்காணப்படும் எனையசத்தி யோ சற்றுங் காணப்படாது, (எங்ஙனமெனில்) பாரினின்ற மாயாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும் (எ-து)—பூமியிலிவ்வித்தைகளை வினா யாடிக்கொண்டிருந்த இந்நிரசாலஞ் செய்வோனும் அவ்வினையாட்டாற் காணப்படுஞ் சேனகளும் வேடிக்கை பார்க்கப் புறப்பட்டவர்க்கு நேரே காணப்படும், வீரியந்திகழ் வித்தையாயின சத்தி வெளிப்படாததுபோல (எ-து)—இனையாத வீரத்துவத்தால் விளங்குகின்ற வித்தையாகிய சத்தி யானது காணப்படாது எங்ஙனமோ வங்ஙனமே, பேரியற் பிரமத்துக்கு முலகுக்கும் பிறிது சத்திகளுண்டே (எ-து)—மிக்க விலக்கணங்களுையே யியல்பாக வுடைய பிரமத்துக்கும் உலகத்துக்கு மிடையே சில சத்திகள் பிறிதாக விருக்கின்றனவே அவை காணப்படுமா காணப்படாவே (எ-து).

சத்திக்காதாரம் பிரமம். ஆதேயம் உலகம். மாயாசத்தியைத் தவிர வுலகிருக்குமாயின், பிரமத்தைத் தவிர மாயாசத்தி யிருக்கலாம். எங்ஙனம் அநியாமை யன்றி யுலகிருக்குமாயின், அறிவையன்றி யறியாமை யிருக்க லாம். இல்லையெனின், வஸ்துவுமிரண்டாமேயெனல் கூடாது. மாயாவியும் சாலக்காட்சியும் பிரத்தியட்சம். வித்தை யப்பிரத்தியட்சம்; அதுபோலப் பிரஹ்மமும் உலகமும் பிரத்தியட்சம். மாயாசத்தி யப்பிரத்தியட்சம். சத்தியா சாரமுமெனப் பாடமு முண்டு. இங்கே யாசாரமு மென்பது பொருந்தாது.

(க-து.) மாயாசத்தி பிரமத்தைத் தவிர வேறின்மையா விரண்டு வஸ்து வாகாவென்பது. பிரமப்பிரதிபலனமே சத்தியென வறிக. (கூஎ)

கூஅ - கவி. அ - கை.

[ஆறாம் வினாவிற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்]

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே நன்றுகாண் சத்தனா மாயாவி வித்தை காட்டிய வந்திர சாலம்போய் வித்துவா னும்போலப் புத்தி மைங்குனே சத்திமா னாகிய பூரண வான்மாவாம் [யே. வத்து நிர்ணயஞ் சொன்னதிட டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவா

(இ-ஈ.) சத்திசத்தனைத் தவிரவேறென்றுகாண் (எ-து)—சத்தியானது சத்தனைத்தவிர வேறேராமுதலன்றெனக்காணுதி, சத்தனாமாயாவிவித்தை காட்டிய விந்திரசாலம்போய் வித்துவானும்போல (எ-து)—சத்தனாகியமாயா வித்தைசெய்வோன் தனதுவித்தையினாக்காட்டிய இந்திரசாலவிதைக்கா ட்சிகணீங்கியவிடத்தும் நீங்காதுநின்றேன்வித்துவான்மாத்நிரமாகுமாறு போல, புத்திமைந்தனே சத்திமாளுகியபூரணவான்மாவாம்வத்துநிர்ணயஞ் சொன்ன திட்டாந்தத்தின் வழிகண்டுதெளிவாயே (எ-து)—அறிவுள்ளபுத்தி ரா! சத்திமானெனப்படும்பரிபூரணமாரிறைந்துள்ளஆத்மவஸ்துநிச்சயத்தை முன்சொன்ன திருஷ்டாந்தமுறையைக்கண்டு தெளிந்துகொள்ளுதி(எ-று).

இந்திரசாலம் வித்தையைத்தவிர வில்லாவாறுபோல, வித்தையும் வித் துவானைத்தவிர வேறின்றா மென்பதெங்ஙனமோ வங்ஙனமே, உலகமும் மாயாசத்தியைத் தவிரவின்றும். மாயாசத்தியும் சத்தனாகிய வான்மாவைத் தவிரவேறின்றும். வேறின்றாகவே, இருப்பது ஆன்மாமாத்நிர மென்றாயிற் று. ஆகவே, வித்தையிருந்தபோதுமில்லாதபோதும் வித்துவானிருக்குமாறு போன்று, மாயாசத்தியிருந்தபோது மில்லாதபோது மாத்மாவிருக்குமெனப் பெற்றும். பெறவே, வித்தை, ஆபாசதர்மம்பெற்றாற்போல வித்துவானாபாச தர்மம் பெற்றானல்லன். அதுபோல, மாயாசத்தி யாபாச தர்மம்பெற்றாற் போலச், சத்தனாகியவான்மா ஆபாசதர்மம் பெறாவாறுகண்டாம். காணவே மாயையைப்போல, ஆன்மா பொய்யென்றெனத் தெளிந்தாம்.

(க-து.) வஸ்து மாயையைப்போலப் பொய்யன்றென்பது. போகவே ன்றது, போயென்றாயது காலமயக்கம். ஆன்மாவின் வஸ்துவெனின், கிழ மைப்பொருளாதற்கிடமின்று. ஆதலின் ஆன்மாவாம்வஸ்துவென்றும். சில பிரதியில், இந்திரசாலம் பொய் வித்துவான் மெய்ப்போல, என்றிருக்கின் றது. அங்ஙனம் பொருள்கொள்ளினு மமையும். (கூஅ)

கூக - கவி. ஆ - கை.

[முன்னர் மாயையென்பது பொய்யெனக்கூறிப் பின்னர்ப்பிறிது சத்திகளுண்டேயெனக் கூறுவதென்னை கொலோவென்ற வினாவிற்குத்தர மிரண்டுகவியானுங் கூறப்புகுந்தா ரிக் கவியிலுண்டென் நேற்காவிடில் சராசரங்கட்குச் சபாவங்கள் வேறுமேயெனக் கூறுகின்றார்.]

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப தெப்படி யெனக்கேட். கிற, புல்லை யாதியா மசேதனப் பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப் பனபாராய், நல்லையாமக னேயதிற் சிற்சத்தி நடந்திடா திருந்தக் கால், தொல்லை யாய்வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சபாவங்கள் வேறுமே.

(இ-நா.) இல்லையாகிய சத்தியையுண்டென்ப தெப்படியெனக் கேட்கில் (எ-து)-மித்தையாகிய மாயாசத்தியை மீண்டுமுண்டென்பதெங்ஙனங் கூடுமெனக் கேட்பையாயின், புல்லையாதியா மசேதனப் பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப்பணபாராய் (எ-து)—புல்லையாதியாகவுடையசடப்பொருள்களனைத்தும் புட்பித்துக்காய்க்கின்றவைகளைக் காணுதி, நல்லையாமகனேயதிற் சிற்சத்தி நடந்திடாதிருந்தக்கால் (எ-து)—சற்புத்திரா! ஒவ்வொன்றிலுஞ் சிற்சத்தியானது வியாபியாதிருக்குமாயின், தொல்லையாய் வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள்வேறாமே (எ-து)—தொன்றுதொட்டு விடாதுவருகின்ற சராசரமாரின்றுள்ள வுயிர்களுக்கெலாஞ் சுபாவங்கள் வெவ்வேறு முடியுமே (எ-று).

சேதனம், அறிவு. அசேதனம், அறியாமை. இங்கேநடக்குதல், வியாபித்தல். சரம், அசைவு. அசரம், அசையாமை. சராசரவுயிர்களி லெதெதற்கேதேதியல்போ, அங்ஙன மங்ஙனமாவது சிற்சத்தியின் தன்மையெனக் காண்க. சீர்மிகுமாதவி னதிலதிலென வடுக்காது நின்றனர்.

(க-து.) சமஸ்தமுஞ் சிற்சத்தியை யாதாரமாகக் கோடலின் தத்தஞ் சுபாவத்தினின் றுமாறாதென்பது. அனைத்துஞ்சிற்சத்திவி லாசமாதலின்சிற்சத்தியுண்டென்பபற்றும். சத்தியுண்டெனல் பகிர்முகத்தாலென்க. (கக)

௧௦௦ - கவி. அ - கை.

[அனைத்துஞ் சிற்சத்திரியமத்தினால் தத்தமியல்பைவிட்டு மாறாததை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங் கலந்தசித் திரம்பாராயருப்ப மாஞ்சத்தி ரியமமில் லாவிடி லரசிலா நகர்போலாம் நெருப்பு நீர்களாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனு மறையோதும் பொருப்பு மேகமாங் கடலெலா மண்களாம் புவனமிப் படிபோமே.

(இ-ள.) கருப்பைமுட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங்கலந்த சித்திரம்பாராய்(எ-து)--கருப்பையிலிருக்கு முட்டைக்குள் பட்சிகள் பலநிறங்கலந்திருக்கின்ற வினோதசித்திரங்களாயிருப் பதைக்காணுதி, அருப்பமாஞ்சத்திரியமமில்லாவிடி லரசிலாநகர்போலாம்(எ-து)-உணர் தற்கரிதாகியசிற்சத்தியினியமமில்லாவிட்டால் அரசனில்லாத பட்டணம்போல வொழுங்கற்றநிலையினதாகமுடியும், நெருப்புநீர்களாங் கசப்புமேமதுரமா நீசனுமறையோதும் (எ-து)—(எங்ஙனமெனில்) நெருப்பு சலமாகவும் கசப்புத் தித்திப்பாகவும் சண்டாளன் வேதாத்தியயனஞ்செய்வதாகவும்முடியும்,பொருப்புமேகமாங் கடலெலாமண்களாம் புவனமிப்படிபோமே (எ-து)—மேல்கள் மேகங்களாகவும் சமுத்திரமுழுதும் மண்களாகவுமாம் இதுபோலப் பூமிமுழுவது மிங்ஙனமாகவுமுடியும் (எ-று).

அருப்பம், துக்கமெனினுமமையும். நியமம்-ஒழுங்கு. பறவைக்கிடம் முட்டை, முட்டைக்கிடம் கருப்பை. எனவே, கருப்பையிலிருந்து முட்டையும், முட்டையிலிருந்து பறவையுமுண்டாதலால் கருப்பைமுட்டையுட்பறவைகளென்றார்.

(க-து.) அனைத்து மரசிலாநகர்போல் நிலமாறுமென்பது. சத்தி அக முகத்திற் சிற்சத்தியாகவும், புறமுகத்தில் மாயாசத்தியாகவு மிருக்கும். (1)

க௦௧ - கவி. அ - கை.

[எல்லாவிபரீதங்கட்கு மாதாரமாதவி னிந்தச்சத்தியை நீக்குமா ரெங்ஙனம்? சத்தனுக்கபேதமெனின், ஏகமாகக்காண்ப தெங்ஙனம்? அரிதெனின், நிரதிசயானந்தமாவதெங்ஙன மென மூன்று வினாவையு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆர்க்குங் காணவு மறியவும் படாதென்று மவாச்சிய வடிவெ ன்றுஞ், சேர்க்கு நாமரூ பப்பயிர் வித்தென்றுஞ் செப்பிய சிற்சத் தி, பேர்க்கு மாறெங்ஙன் பிறித்திடப் படாதெனிற் பிரமபா வனை யொன்றூப், பார்க்கு மாறெங்ஙன் முத்தியா குவதெங்ஙன் பரமசற் குருமூர்த்தி.

(இ-ள்.) ஆர்க்குங்காணவு மறியவும்படாதென்று மவாச்சியவடிவென் றும் (எ-து).—அறியராதிகட்கு மேனையோரெவர்க்குங் கண்ணாற்காணவும் மனதிலறியவும் படாதென்றும். நிர்வசனரூபமென்றும், சேர்க்குநாமரூபப் பயிர்வித்தென்றுஞ் செப்பியசிற்சத்தி (எ-து)—விபரீதத்துக்காளாகச் சேர்த்தகின்ற நாமரூபமென்னும் பயிர்களுக்கு விதையென்றுஞ் சொன்ன சிற்சத் தியை, பேர்க்குமாறெங்ஙன் பிறித்திடப்படாதெனிற் பிரமபாவனை யொன் றூப் பார்க்குமாறெங்ஙன் (எ-து)—நீக்குமாறெங்ஙனம் வேறுபடுத்தக்கூடா தாயின் பிரமபாவனை யேகமாகப்பார்க்குமாறெங்ஙனம், முத்தியாகுவதெங்ஙன் பரமசற்குருமூர்த்தி (எ-து)—முத்தியடைவதெங்ஙனம் மேலான சற் குருமூர்த்தியே (எ-து).

அறிவையன்றி யறியாமையோர் முதலன்று. அறியாமையே சிற்சத்தி யென்னுமிடத்து, காணவும்படாதென்றும், அறியவும்படாதென்றும், அவா ச்சியவடிவென்றும், நாமரூபப்பயிர்வித்தென்றும் கூறச் சிற்சத்தியேற்கலா மே, தடையென்னையுளது. இதுபற்றி யிங்ஙனங் கூறினார்.

(க-து.) மாணக்கனுக் குதித்தவினா வினையவென்பது. சித்தில்லாவிடிற் சித்தினதுகற்பிதமெங்கே? உண்டெனில், தெரிவிக்கலாம். கல், மரம், முத லியவைகளெனில், சத்தினது பிராதிபாவிகமன்றி வேறாகக் கண்டிலமே. எங்ஙனமெனின், சோதனையி னியதிகளையப்பட்டவை யனைத்து மன்னிய மாகா தறிவாகமுடிவதென்னை? முடிவதனாற் சத்தாகுமாவெனின், சத்தை யன்றி யசத்தெனலெங்கே? இன்றாதலா லனைத்துஞ் சிற்சத்தி நியமமே

யென் றறியாளுதலின் வினாவின்னென்க. அறிவினா அறியாவினா என்ப வற்று ளிஃதறியாவினா. (௧௦௧)

௧௦௨ - கவி. அ - கை.

[முதலி விரண்டிவினாவிற்கு மிக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றார்.]

வாயுஸ் தம்பனஞ் சலஸ்தம் பனமணி மந்திர மருந்தாலே தேயுஸ் தம்பனஞ் செய்திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்கே நீயச் சச்சிதா னந்தமாய் வேறென்று நினைந்திடா திருப்பாயேல் மாயைச் சத்திபோ மீதன்றி மந்திர மறைகளிற் காணோமே.

(இ-ள்.) வாயுஸ்தம்பனஞ் சலஸ்தம்பன மணிமந்திரமருந்தாலே தே யுஸ்தம்பனஞ்செய்திடி லதிலதிற்சிறந்தசத்திகளெங்கே (எ-து)—மணி மந்திரம் மருந்து என்னுமிம்மூன்றானும் வாயுஸ்தம்பனம் சலஸ்தம்பனம் தேயுஸ்தம்பனஞ் செய்வமாயின் அவ்வவற்றிற்குரிய முக்கியமாயுள்ள சலனம் நெகிழ்ச்சி உட்டணமென்னு மிம்மூன்றுசத்திகளும் எங்ஙனே இப்போது கண்டிலமே (அதுபோல), நீயச்சச்சிதானந்தமாய் வேறென்று நினைந்தி டா திருப்பாயேல் (எ-து)—நீயந்தச்சச்சிதானந்த சொருபமாகி யிவற்றிற்கு மாறாக வேறென்றும் நினையாதிருப்பையாயின், மாயைச்சத்திபோ மீதன் றி மந்திரமறைகளிற்காணோமே (எ-து)—மாயாசத்தியான துன்னையன்றி யில்லாமற்போம் இல்லாமற்போவதற்குபாய மிங்ஙனம்புரிவதன்றி வேறே மந்திரமுளதாக வேதங்களிற்கண்டிலமே (எ-து).

ஸ்தம்பனம்-ஸ்தம்பித்தல். அஃதாவது சற்றடங்கிநிற்கல். சிறந்த சத் திக ளென்றதினால் சலனம், நெகிழ்ச்சி, உட்டணமெனக் கொண்டாம். எங்கே யென்பதனால், இப்போதென வருவித்தாம். எங்கே யென்பது எவ் வீடம், இல்லை யென்னும் பொருள்தரற்பாலதாதலின், பலபொரு ளொரு சொல். அஃது இங்கே யில்லையென்னும் பொருடா நின்றது. நீயிரு மாயைச்சத்திபோம், என விரண்டெழுவா யிரண்டு பயனிலை ளாதலால், இரண்டு விடையெனக் கொள்க. நீயச்சச்சிதானந்தமாயிருத்தலே, பிரமபா வனையொன்றுப் பார்த்தலுக்கு விடையும்; வேறென்றும் நினைந்திடாதிரு த்தலே, சிற்சத்திபேர்த்தலுக்கு விடையுமெனக்கொள்க. சத்து, சித்து, ஆனந்த மென்னுமிவற்றுள் சத்து, தான்; சித்து, சுயஞ்சோதி. தானே சுயஞ்சோதியாக விளங்கல், சத்தே சித்தாகும். சுயஞ்சோதியே தானாக விளங்கல், சித்தே சத்தாகும். இங்ஙனமாய வொருமையே துக்கவிவிர்த்தி யாதலால், ஆனந்தமாகும். இதுதான் சச்சிதானந்தமாயிருத்தல். இங்ஙன மிடைவிடாது நிற்கில், அநீர்த சட துக்கம் தானேயகலும். இங்ஙனமகலல், வேறென்றும் நினைந்திடாதிருத்தலின் பயன். அவ்விரண்டு வினாக்களுக் கும், இவ்விரண்டும் விடை.

(க-து.) மேற்கூறிய வினாக்க ளிரண்டிற்கும் விடை யிரண்டுந் தந்தன ரென்பது. அனுபவ மில்லா ரிவ்விடை காண்ட லரிது. (௧௦௨)

க௨௩ - கவி. அ - கை.

[மூன்றாம் வினாவிற்கு விடையிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்தமாம் விவகரித் திடவேண்டி
நாவி னான் மண்ணைக் கடமென்ப ரக்கட நசிப்பதும் நாவாலே
பாவு நாமரு பங்களை மறந்துமண் பார்ப்பதே பரமார்த்தஞ்
சீவ பேதகற் பிதங்களை மறந்துநீ சின்மய மாவாயே.

(இ-ள்.) மேவுமண்ணிலவ்வியத்தமே வியத்தமாம் விவகரித்திடவே
ண்டி. நாவினான்மண்ணைக் கடமென்பர் (எ-து)—கடசத்திதங்கிய மண்ணி
னிடத்தில் அக்கடத்தோற்ற மெழுதற்குரிய வினை நிகழ்தற்கு முன்ன ரத்
தோற்ற மெழுது மறைப்படுகிறதும் அங்ஙன மறைப்படுகின்றவெலிவினை
நிகழாநிற்புழி வெளிப்பட்டுக்காணும் அங்ஙனம் வெளிப்பட்டுக் காண்டலே
யே யன்னபாளுதி விவகாரரிமித்தம் சொல்லாலே மண்மயவடிவைக் கட
மென வுலகர் வழங்குகிற்பர், அக்கடநசிப்பதும்நாவாலே பாவுநாமருபங்களை
மறந்து மண்பார்ப்பதேபரமார்த்தம்(எ-து)-அத்தக்கடமுடைந்ததென்பதுஞ்
சொல்லாலேயே மூன்றுமண்ணேயின்னுமண்ணே இப்போதுப்பாளைசட்டி
குடுவைசால் முதலியவா யெங்கணும் வழங்கப்பட்டுள்ள நாமருபங்களைச்சுத்
து நினையாது மறந்து மண்ணாகப் பார்ப்பதே பரமார்த்தமாம் (அதுபோல),
சீவபேத கற்பிதங்களை மறந்து நீ சின்மயமாவாயே (எ-து)-சீவபேதமாகின்
றுள்ள கற்பிதவடிவங்க ளினைத்தையுமறந்துநீசின்மயமாகவிளங்குகதி(எ-று).

அவ்வியத்தம்-வெளிப்படாமை, வியத்தம்-வெளிப்படல், பித்தளை முத
லியவற்றாலாய பாண்டங்களைக்கூறுதது செல்வம் வந்துழியின்றி நிரந்தர
மன்றதவினென்க. விவகரிப்பான்வேண்டிக் கடமெனல், விவகாரிகசத்து.
நான்குகாலத்தும் மண்ணையன்றிக் கடமெனற்குப்பொருள் தோற்றன்மாத்
திர மாதலால் அதனை மண்ணாகக்காண்டல், பாரமார்த்திகசத்து மண்ணை
யன்றிக் கடமென லோர்முதலன்றென வுணராமல் சுயம்பெனக் கருதிக்
கடமெனக் கூறல், மூடம். கடமெனக் காணாது மண்ணெனக் காண்கை,
விவேகம். சொல்லாலென்னாது நாவினாலென்றது, நாவினாலாயது சொல்லா
தலா விது (நா) துணைக்கருவியெனப் பெற்றும்; ஆதலின் கருவியாகுபெயர்.
இவ்வுவமைபோல அறிவைச், சீவனிசன்செகத்தெனக் கற்பனையாகக்கொள்
ளும் விபரீதங்களை மெய்யெனக்கோடல், விவகாரிகசத்து. இப்பேதங்களை
யெல்லாம் விசாரத்தால் மறந்து அறிவாகக் காண்டல், பாரமார்த்திகசத்து.
சீவபேதமென்பது சீவனாதிபாகப் பேதிக்கும் பேதம். அஃதாவது சீவேசுவர
சகம். இம்மூன்று மறிவின் கற்பிதமன்றிச் சுயம்பல்லாமைமயின், சீவபேத
கற்பிதங்களுன்றார். தெளிந்தவிடத் தனைத்து மறிவாக முடிதலின் நீ சின்
மயமாவாயே யெனப்பட்ட தென்க. கடமெனினுங் குடமெனினு மொக்
கும். பரமார்த்தம், உண்மை; எனவே விவகாரிகம், கற்பிதமென்றாயிற்று.

அவ்வியத்தம், வியத்தம் எனக் கூறவந்தது மண்ணையன்றிக் கடமின்றெனற்கு. அதுபோல, அனைத்து மறிவையன்றி யின்றெனற் கென்க. கடாதிசுளை மண்ணுப் பார்ப்பதுபோல, சுகமாதி திரிபதார்த்தங்களுயுஞ் சின்மாத் திரமாப்பார்க்கி லன்னியமின்றித் தானாய் விளங்கும். இங்ஙனம் விளங்குதலே மூக்தியாதலால், இது மூன்றும் வினாவிற்கு விடையெனக் கொள்க.

(க-து.) அன்னியமயமாகாமற் சின்மயமாகுதி யென்பது. கடமாதற் குரியதே மண், ஏனையவை மண்ணன்றெனற்கு, மேவுமண்ணென வுடைகொடுத்த தென்க. இது முடிவிடங் கூறவென்னு முத்தி. (க௦௩)

க௦௪ - கவி. அ - கை.

[திரிசியமெனக் கில்லையாயினுந் தோன்றுவானேன்? என்ற வினாவிற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பூரிக் குங்கன சச்சிகா னந்தத்திற் பொய்சடந்துயர்மூன்றுந், தூரத் தாயினுந் தோன்றுபாழ் விபரிதந் துடைப்பதெப் படியென்ற, நீரிற்றோன்றுந்தன் னிழறலை சீழதாய் நின்றலையினுநேராப், பாரிற்றோன்றிய தன்னைநோக் கிடிவந்தப்பாழ்நிழல் பொய்யாமே.

(இ-ள்.) பூரிக்குங்கன சச்சிதானந்தத்திற் பொய்சடந்துயர் மூன்றுந் தூரத்தாயினுந் தோன்றுபாழ்விபரிதந் துடைப்பதெப்படியென்றால் (எ-து) பரிபூரணமா நிறைந்துள்ள மேலாய சச்சிதானந்த சொரூபத்தில் அநிர்தசடதுக்கமென்னு மூன்று மெனது திருஷ்டிக் கதிதூரத்ததாயினும் மெய்போலத் தோன்றுகின்ற பாழும் நாமரூப விபரீதங்களுமாகிய வழக்கைத்துடைக்குமா நெங்ஙனமோவங்ஙனமாயநெறி யினையதெனத் தெரித்தருளவேண்டுமெனக்கேட்பையாயின், நீரிற்றோன்றுந்தன்னிழறலைசீழதாய் நின்றலையினும் (எ-து)—நீரிற் காணப்படுந்தன்னிழல் தலைகீழதாக நின்றலைந்தாலும், நேராப் பாரிற்றோன்றிய தன்னைநோக்கிடி வந்தப் பாழ்நிழல் பொய்யாமே (எ-து)—தலைகீழதாக வின்றி நேராகத் தரையில் தோற்றிய தன்னைக் காண அந்தப் பாழான சாயையான துண்மையன்றாய் முடியும் (எ-து).

தூரத்தாயினுமென்றது செய்யுள்விகாரம். சத்தையன்றி யசத்தும், சித்தையன்றிச் சடமும், ஆனந்தத்தையன்றித் துக்கமும் இல்லையெனத் திடவிசாரத்தாற் நெளிதலின் தூரத்தாயினு மெனவும், தெளியினும் பாழானசெகசீவபரந் தோன்றுகின்றனவே யிதற்கென்கெய்தும், இந்தத்தோற்றத்தையுமகற்றுமா நெங்ஙனமென வினாவின னென்பார், தோன்றுபாழ் விபரிதந் துடைப்பதெப்படி யென்றலெனவும், கிணறு தடாகம் முதலியவற்றின் கரையினின்றொருவன் எட்டிப்பார்க்குமிடத்துத் தன்னிழல் தலைகீழதாகத் தோன்றுமன்றோ? அதனைக்கண்டு வியப்புற்றுத் தன்னைக் கரையிற்காணவம்மயக்கமக்கணமேதீரும், அதுபோல, வியட்டியாகவேனுஞ்சமட்டியாக

வேனு நின்றொருவன், தன்னை யங்ஙனமாகக் கருதின் றண்டயின்டங் களை யெட்டிப்பங்கு மிடத்துத், தான் சோபாதிகமாகவுந் தலைகீழ்தாகவு மிடைவிடாதலைவதாகத் தோற்றக்காண்ப னன்றோ? பரிபாககாலம் வந்துழி அதனைக்கண்டருவருப்புற்றுத் தன்னை நிருபாதிகமாகச்சிதாகயத்திற்காண வம்மயக்க மக்கணமே தொலையுமென்பார், நீரிற்றோன்றும் தன்னிழறலை கீழ்தாய்நின்றலையினு நேரப்பாரிற் றோன்றிய தன்னைநோக்கிடலத்தப் பாழ் நிழல்பொய்யாமையெனவுங்கூறினார். உபமானத்தாலுபமேயம்வருவித்தாம். நீர்,அவித்தை. நிழல், தத்துவக்குழாம். தலைகீழ்தாய்நின்றலைதல் எழுவகைத் தோற்றத்தெதிலு நிலையுறது புண்ணியகன்மத்தால் மேலும் பாபகன்மத் தாம் கீழுமுபாதி யளவாக நின்றலைதல். பார், சிதாகாயம். தோன்றுதல், நிருபாதிகமாக விளங்கல். தன்னைநோக்கிடல், தான்சொப்பிரகாசமாக விளங்க க்காண்டல். அந்தப்பாழ்நிழல்அந்தவிவர்த்ததத்துவக்குழாமாகியதனதுசாயை பொய், தோன்றியுந்தனக்கின்மைஎனத்திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களைக்கா ண்க, நீரிற்றோன்றுந்தன்னிழறலைகீழ்தாய்நின்றலையினுமென்பது பகிர்முகம் நேரப்பாரிற் றோன்றிய தன்னை நோக்கிடி லத்தப்பாழ்நிழல் பொய்யாமே யென்பது, அந்தர்முகம். இவ்விரு முகமும் ஞானஞ்ஞானங்களிலெனவறிக.

(க-து.) தனதெதார்த்த வடிவை நேரக்காணத் தனது கற்பித வடிவந் தனக்கின்ற மென்பது. பொய் சடந் துயர்மூன்று மறிவாகிய கண்ணுடிக் கழுக்கெனக் கருதித் துடைத்தலை வினையாக்கினார். தனது ஸ்மரணை யிரு வகைப்படும். அஃதாவது விஸ்மரணை, தஸ்மரணையென. விஸ்மரணை, அநிந்த சடதுக்கம். தஸ்மரணை, சச்சிதானந்தம். தனது விஸ்மரணையைத் தனது தஸ்மரணையாற் துடைக்கவேண்டுமெனப் பெற்றும். பெறவே, தன்னை விட விவ்விரண்டு ஸ்மரணையு மின்றெனக் கண்டாம். காணவே, இருப்பது தானேயெனத் தெளிந்தாம். சச்சிதானந்த சிவத்தைச் சச்சிதானந்த மென் றதூஉம், அநிந்தசட துக்க மாயையை யநிந்தசட துக்கமென்றதூஉம் குண வாசுபெயர். திரிசியத் தனக்குக் காணுவகைக் குத்தி கூறியது. (க௦௪)

க௦௫ - கவி. அ - கை.

[அறிவை யுன்றிக் காரண காரிய மின்றென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஞானங் காரண மறிவுகாண் காரிய நாமரூ பப்பேர்க ளான தெப்படி யழிந்ததெத் படியென வாய்குதல் பலனன்றே மான மைந்தனை தீர்க்கசொற் பனசகம் வந்ததும் பாராமற் போன துந்கினை யாமலுன் போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே.

(இ-ள்.) ஞானங் காரணமறிவுகாண்காரிய நாமரூபப்பேர்கள் (எ-து)- அறிவே காரணமாகவும் அவ்வறிவே காரியமாகவு மிருக்கின்றது அந்தக் காரியமோ நாமரூபப்பேர்களா யுள்ளவைகளாம், ஆனதெப்படி யழிந்ததெய்

படியென வாய்குதல் பலனன்றே (எ-து)—இந்தவறிவே திரிசிய மானதெய்
படி ஆகாதழிந்தவா நெப்படியென் றுராய்ந்து தெளிந்தவாறு நில்லாது
மீண்டுமிண்டு மிதுவேதொழிலாக வாராய்தல் புரியாநின்றல் ஆத்மலாபமன்
றே ஆயின் யாதுசெய்வதெனின், மானமைந்தனே தீர்க்கசொற்பனசகம்
வந்ததும் பாராமல்போனதுநீயையாமலுன் போதமாய்ப் பூர்ணமாயிருப்பா
யே (எ-து)—தனக்கிழிவுவராதுகாக்கு மானமுள்ள ஞானபுத்திரா! என்றும்
விடாது தோற்றுந் தீர்க்கசொற்பனசகம் போல்வதாகிய விச்சகமானது மூட
த்தாலுதித்ததைப் பாராமலும் தெளிவாலழிந்ததை நீயையாமலு முனது
ஞானப்பிரகாச நின்றவா நெங்ஙனமோ வங்ஙனமாகவே நின்றி (எ-து).

அறிவே காரணகாரியமென்கை; அறிவையன்றிக் கடபடமென்னுங்
காரியமும், மண் நூலென்னுங்காரணமுமின்றும். இவ்விரண்டு மறிபடுபொ
ருளன்றோவெனின், காரணநாட்டத்திற் காரியமும், காரியநாட்டத்திற் கார
ணமுங் காண தன்னியோன்னியாபாவ மெய்துவதென்னை? இவ்விரண்
டவசரத்து மததுவாத்தோற்ற லறிவன்றோ ஆனது கொண்டென்க. இவ்வ
பிப்பிராயத்தைக் கண்டுபிடித்தல் மிகவுமரிது. எங்ஙனமெனில் அறிபடு
பொருளென்னு மயக்கமகலாமைபற்றியென்க. காரணத்தைத்தவிர்க்காரிய
மோர் முதலெனவுஞ் சுயம்பெனவு முணர்த லறிவேனு மறியாமை யெனப்
படும். கடபடத்தைக்காரியமெனக் கோடல்பற்றியன்றோ? மண் நூலையன்
றிக் காரியமுளதாயின் மண் நூல் காரணமாகலாம். மண் நூல் காரியமல்
லாதபோது காரணமும்ல்ல. மண் நூலுக்குக் காரணகாரியமெனவந்தது கற்
பிதமென்றுணர்கை ரிசமாதலா லறிவெனப்படும். அறிவறியாமையென்னு
நாமமில்லிரண்டவசரம் பற்றிவந்ததன்றி யெதார்த்தமாத்தனக்கின்மையின்
ஆய்குதல்பலனன்றே யுன்போதமாய்ப் பூர்ணமாயிருப்பாயே யென்றார்.
அறிவே யறியாமையாதலா லறிவுகாண் காரியமெனப்பட்டது. தொன்று
தொட்டுப் பிறவிதோறும் விடாது வழங்கிவருதலினாலும், சுயம்பெனற்சுப்
பொருளினறிக் சொப்பனக்காட்சிபோல்வதினாலும், சொப்பனம் விழித்துழி
யில்லாவாறுபோல, இச்சகமுந் தன்னைத்தான் காணவிழித்துழி யில்லாமற்
போதலானும், சொப்பனபோகத்தினித்தியதிருத்தியில்லாவாறுபோல இவ்
வுலகபோகத்திலு நித்தியதிருத்தி சற்று மில்லாமையானுந் தீர்க்கசொற்பன
சகமெனப்பட்டதென்க. வந்ததும் பாராமல்போனது நீயையாமலென்றது
இவ்வலகம் பயனற்றதெனக்குறிக்க. அறிதல்காண் காரியமெனப் பாடமு
முண்டு. அறியாமையை யறிவென்றது, காரணவாகுபெயர். அறியாமை
யன்றி நாமரூபப்பெயர்களுண்டாயின் காரியமுமுளதாம். இன்றேலிலதாம்.
அறியாமையா முடிவதென்னை யாராய்தலின்கண் நாமரூபமாயுள்ளவனைத்
தும். இஃதறியார் மறுத்தலாற் பயனென்னை? பிறர் மதிக்கற் கென்க.

(க-து.) இருப்பதறிவொன்றுமேயன்றிவேறின்றென்பது. இதுபற்றி
யுன்போதமாயிருப்பாயென்றதென்க. ஞானம், அறிவு ஒருபொருட்கிளவி.

க௦௬ - கவி. அ - கை.

[பகிர்முகத்தி லெவ்வளவு காலம் பழகியதோ, அவ்வளவு கால மந்தர்முகத்திலும் பழக வேண்டுமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]
அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக மாகினு யம்மட்டு நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா யிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால் வசத்தி லுன்மன நின்றுசின் மாத்திர வடிவமா கிடின்மைந்தா கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மானந்தக் கடல்வடி வாவாயே.

(இ-ள்.) அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக மாகினுய்(எ-து) —மெய்போலத் தோற்றும் ஜகதீவபரமென்னும் பெய்யிலெவ்வளவுகாலஞ் சம்பந்த முண்டாயிருந்ததோ வவ்வளவு காலமனவும் பராக்காகிய பகிர்முகப் பட்டினே, அம்மட்டு நிசத்திலுள் விழிப்பார்வையா யிப்படி நிரந்தரப் பழக் கத்தால் (எ-து)—பகிர்முகமான வவ்வளவு காலவளவு மறிவென்னு முண் மையி லந்தர் முகநாட்டமா நின் நிங்நன மிடைவிடாது பழகுவையாயி னந் தப் பழக்கத்தால், வசத்தி லுன்மன நின்று சின்மாத்திர வடிவ மாகிடின் மைந்தா (எ-து)—மனதின் வசத்திற் செல்லா துன்வசத்திலுன்மனநின்று சைதன்னிய வடிவமாத்திரமாக விளங்குமாயின் ஞானபுத்திரா, கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மானந்தக் கடல்வடி வாவாயே (எ-து)—மல மூத்திர பாண்டமாதலி னருவருக்கத் தக்க தேகத்தினீயிருக்கினும் பிரமானந்த சமு த்திர ஸ்வரூப மாவை (எ-து).

சத்தெனற்குப் பொரு ளறிவை யன்றிச் சகதீவபர மின்மையி னிவந் தை யசத்தென்றும். பராமுகம்-பகிர்முகம், நிசம்,சைதன்னியம்.உள்விழிப் பார்வை, தன தெதார்த்த வடிவை விடாது காண்டல். சின்மாத்திர வடிவ மாதல், மனஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கல். மட்டு—ஆளவு. தஸ்மரணே விஸ்மரணே யென ஸ்மரணே யிருவகைப்படும். தஸ்மரணே—தன்னைத்தா னுள்ளவாறு காண்டல். விஸ்மரணே—தன்னைத்தா னயலாகக் காண்டல். பொரு ளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கொண்ட தெவ்வளவு காலமோ அவ் வளவு காலமும் பொருளைப் பொருளாகப் பழகவேண்டும். அன்றேல், பழ கிய காலவளவு பயன்றும். சைதன்னியத்தையன்றி யாதூமில்லை, ஆயின் யாதூமல்ல. எங்நனமெனின், மண் தூலை யன்றிக் கடபட மில்லை, ஆயின் மண் தூல் கடபட மல்ல என்றற்போலும். இங்நனமாய விசாரமுகத்தாற் பழகல், நிசத்திற் பழகல். இங்நனமாக விசாரமின்றிப் பழகல், அசத்திற் பழகல். என்ப துபரிடத சம்மதம். கசத்ததேகம், உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சத் தொடர். கசத்தல், தேகத்தியல்பு. உணர்ந்தார்க்கு மாத்திரமெனக் கோடல் வழு. ஏனையோர்க்குப் பிரிய வடிவாயினும், மல மூத்திர பாண்ட மன்றாயிற்றோ ? ஆதலி னேற்போர் பிழை. அறிவு,சத்து. அறியாமை, அசத்து. அறியாமை யன்றிச் சுகமாதி திரிபதார்த்தமு மின் ருதலா லிவற்றை யோர் முதலாகவுஞ் சுயம்பாகவுங் கொண்டு சத்தாக

வேனும் அசத்தாகவேனும் பிரதிவாதிப்ப மல்லம். தன்னைச் சொப்பிரகாச மாகக் காண்டல் அறிவு. அன்றாகக் காண்ட லறியாமை.

(க-து.) அசத்திற் பழகியதுபோல், சத்திலும் பழகவேண்டுமென்பது நிசத்திலுள் விழிப்பார்வையா மிப்படியெனப் பாடமுமுண்டு. அவ்வளவு காலம் பழகாவிடின் ததாகார மாவதின்றி விவர்த்தமாக முன்போ லழிதும்.

க௦௭ - கவி. அ - கை.

[ஆன்மா சச்சிதானந்த மென்றீர். சத்து சித்தைப்போல ஆனந்த ஸ்வரூபமாயின், அயல யவாவுவ தென்னை? என்றவினாவை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தானன்றி வேறென்று மில்லாது பூரணச் சச்சிதா னந்த குணமா, யூனின்ற வுயிர்தோறு மொன்றாகு மென்றால் தொக் கின்ற படிக்கண்டிலே, னானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொ க்கு ஞானங்கள் வெளிசண்டதா, லானந்த மிவைபோல வெளி யாக வுதியாதவடைவேது குருநாதனே.

(இ - ள்.) தானன்றி வேறென்று மில்லாது பூரணச் சச்சிதானந்த குணமாய்(எ-து)—ஆன்மா தான்மாத்திர யிருப்பதன்றித் தன்னைத் தவிர வயலாக வேறே யாதொன்று மிருக்க வீடந் தருதலின்றி யங்கிங் கென தெங்கும் பரிபூரணமாயும் சத்து சித்து ஆனந்த குணமாயும், ஊனின்ற வுயிர்தோறு மொன்றாகு மென்றால் தொக்கின்றபடி கண்டிலேன்(எ-து)— மாமிச வடிவாயமைந்த தேகங்களிலுள்ள வுயிர்களி லெல்லாம் அக்குணம் வெவ்வேறுகாம லேகமா நிற்க விளங்குமாயின் அக்குணம் தமக்குள் பேதியா தேகமா நிற்கும்வண்ண மடியேன் சற்று மையமின்றிக் கண்டி லனே, நானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொககு ஞானங்கள் வெளி கண்டதால்(எ-து)—நானெனக் கூறாநிற்குஞ் சீவர்க ளறிவதுபற்றிக் கா ணேந்திரிய மென்னு ஞானங்க ஞானவாக நேரே காணப்படுவதால் சத் தாக வன்றிச் சித்திராது சித்தா யிருப்பது பற்றி யுயிர்கள் சத்தா யிருக்கிற விதம் யுத்திக் கொத்திருக்கின்றது, ஆனந்த மிவைபோல வெளியாக வுதி யாத வடைவேது குருநாதனே(எ-து)—சத்துஞ்சித்து மொத்துத்தோன்று மாறுபோல ஆனந்தமு மொத்திருக்க நேரே காணப்படாத வகையாது கொலோ யானறிகிலன் குருமூர்த்தியே ! இவ்வையத் தவிர்த்தரு ளவேண்டு மென் றிரந்தனன் (எ-து).

தானெனப் பொதுப்படக் கூறியதால், ஆன்மா வருவித்தாம்:என்னை? “முதற்பெயர் நான்குஞ் சினைப்பெயர் நான்கும், சினை முதற் பெயரொரு நான்குமுறை யிரண்டுந், தன்மை நான்கு முன்னில யைத்தும், எல்லாந் தாந்தா னின்ன பொதுப்பெயர்” என்று பவணந்தி கூறுதலின் தானன்றி வேறென்று மில்லாத தான்மா வாதலின், இல்லாதென வினையெச்சமாக் கினும்: பெயரெச்ச மாக்கின், குணத்துக் காகின்றது. அங்ஙன மாக்கின்

தானன்றி யென்னுதிருக்கவேண்டும். ஆதலிற் பொருந்தாது. பூரணச் சச்சிதானந்த குணமா யென்றதனால், ஆன்மா வென்பபெற்றும். ஆன்மா தானாதலின் தானன்றி யெனவும், ஆன்மா தன்னைத்தான் விசாரியாதுழியயலுளவாம். விசாரித்துழிச் சற்றுமின்றும். ஆதலின் வேறென்றுமில்லாதெனவும், சொல்லால் வேறாயினு மர்த்தத்தா லொன்றாதலின், பூரணச் சச்சிதானந்த குணமாயெனவும்; தேகத்தை யூனென்றது, காரணவாகுபெயர். ஆன்மா சச்சிதானந்தமாயின் சத்து சித்தைப்போல ஆனந்தமாயிருக்கவேண்டும்; இருக்கின்றதெனில், அயலை யவாவி யிலவதென்றோ? ஆதலிற் பொருந்தா தென்றார், ஆனந்த மிவவபோல வெளியாக வுதியாதவடை வேதெனவுங் கூறினார். உபாதிபற்றிப்பலவாகக் காண்டலின், சீவன்களெனப்பட்டது. நானென்ற சீவனென்றது நானென்றது சீவனைக்காட்ட. அந்தச் சீவன் மகான்; ஆனந்தமாயிருத்தல்பற்றி யென்க.

(க-து.) ஆன்மா சச்சிதானந்த மாயின், ஆனந்த மெங்கே யென்பது? உடன்படாமைக்கே துஃதென வுணர்க. சீவன்கள் சத்தானவகை யொக்கு மென்பதற் கேதுகாட்ட ஞானங்கள் வெளிகண்டதா லெனப் பாடங்கொண்டாம். வெளிகண்டதாமெனப் பாடங் கொள்ளின், சத்தானவகை யொக்கு மெனற்குப் பொருத்த மின்றி வேறாம். இவ்வியை புணராவிடத்துரை யென் பயனுறும். அஃதொக்கின்றபடி யெனினு மமையும். (க௦௭)

க௦௮ - கவி. அ - கை.

[அதற்கு விடை கூறப் புகுந்தா ரிக்கவியி லுபமான பூர்வமாக விருத்தி பேதத்தினுற் குணங்கள் பேதித்ததாகக் காண்பதைக் கூறுகின்றார்.]

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருபூவி லொன்றாகுமென்றாலுமே, கரணங்க ளோரொன்றி னோரொன்று தெரியுங்கணக்கன்றி வாராதுகா, ணருமந்த சச்சி தானந்தச் சுபாவங்க ளான்மாவின் வடிவாயினும், பிரபஞ்ச மயமாம் விருத்திபே தத்தினுற் பேதங்க ளாமைந்தனே.

(இ - ள்) உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருபூவி லொன்றாகுமென்றாலுமே(எ-து) — உருவங்களும் சுவைகளும் பரிசங்களும் ஓர் மலரின் கண் பேத மாகா தபேதமா யேகமா யிருக்கின்றன வெனினும், கரணங்க ளோரொன்றி னோரொன்று தெரியுங் கணக்கன்றி வாராதுகாண்(எ-து) — புறக்கரணமாகிய பஞ்சேந்திரியங்களி லொவ்வொருபொறிகளால் அததற்குரிய வொவ்வொரு விடயமு முணரப்படும் இங்ஙன முணரப்படும் வகையாலன்றி வேறொன்று லுணரப்படும் வகை யெங்ஙனம் வரும்வராதே, அருமந்த சச்சிதானந்தச் சுபாவங்க ளான்மாவின் வடிவாயினும்(எ-து) — அடைதற்கு மிகவுமரிதாயுள்ள சச்சிதானந்தமாவி ளங்குஞ்சுபாவங்கள் ஆன்மாவின் சுயவடிவாம் சுயவடிவாயினும், பிரபஞ்சமயமாம் விரு

த்திபேதத்தினுற் பேதங்களாமைந்தனே (எ-து) — சத்தபரிசாதிவிடயமயமா
நின்ற உள்ள சாத்துவிதமாதிய முக்குணத்தால் வரும் விருத்திபேதத்தினால்
பேதங்க ளெய்தற் குரித்தாம் ஞானபுத்திரா (எ-று).

உருவங்கள், அழகுகள்; இவை கண்ண லுணர்பவைகள். இரதங்கள்,
சுவைகள்; இவை நாக்கா லுணர்பவைகள். பரிசங்கள், தொக்காலுணர்பவை
கள். கண், நா, தொக்கு இவற்றிற்கு விடயம், உருவம், இரதம், பரிசம்
என்பன விக்கவியிற் கூறுமுறைமை உருவ முதலிய மூன்றும்மலரி லபேத
மாயினு மவற்றைத் தனித்தனி யுணரும் பொறிகளால் பேத முறுமாறு
போன்று, சத்து முதலிய மூன்றும் ஆன்மாவிலபேதமாயினு மவற்றைத்
தனித்தனி யுணருஞ் சாத்துவிக முதலியவற்றால் வரும் விருத்திபேதத்
தினாற் பேத முறுமெனவுணர்ச. அகக்கரணம், மனம். புறக்கரணம், பொறி
கள்; இவ்விரண்டுங் கரணமெனினு மிங்கே கரணங்க ளென்றது பொறி
களே யெனக்கொள்க. கணக்கு, விதம் அருமருந்தன்ன சச்சிதானந்தமென
ற்பாலது. அருமந்த சச்சிதானந்த மென்றாயது, மருஉ. ஆன்மாவுக்குச் சச்
சிதானந்தங்கள் சுபாவமெனவும், வடிவமெனவுங்கூறியதால், மூன்றுமொன்
றுக்கொண் றபேத மெனவும், இங்ஙன மிருத்தல் சுபாவமெனவும்பெற்றும்.
விருத்திபேதத்தினு லென்னாது பிரபஞ்சமயமாமென வடைகொடுத்தது,
விடயாகாரமன்றி வேறுகாரஞ் சற்று மாகாமையி னென்க.

(க - து.) சச்சிதானந்தங்கள் தத்த மிலக்கணங்களைத் தனித்தனியறி
வதாற் பேத முறுவதுபோற் காண்டலன்றித் தமக்கின்மையி னபேதமே
யென்பது. விருத்திபேதம் மறுபாட்டிலிருப்பதா லாங்கே விளக்குதும்.
உருவ முதலிய மூன்றும் மலருக்கு வேறாயின், சத்து முதலிய மூன்று
மான்மாவுக்கு வேறுகலாம். உருவ முதலிய மூன்று மறிவதாலன்றித் தனி
த்தனி வெவ்வேறாயின், சத்து முதலிய மூன்றுத் தத்த மிலக்கணங்களை
யுணர்வதா லன்றித் தனித்தனி வெவ்வேறுகலாம். ஆகாதெனின், ஆன்மா
வானந்த வடிவமெனலேத் தடையின்றி யேற்கவேண்டு மென்றாயிற்று.
காண் அசைகிலே.

(க௦அ)

க௦க - கவி. அ - கை.

[விருத்திபேத மினையவெனவும், அவை வந்தவகையும்

இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத் தால்வரும் விருத்தி
மூன்று, மாமவைகண் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமு மபிதான
மாகுமகனே, யேமுற விருக்கின்ற சச்சிதா னந்தங்க ளென்றென்று
மொன்றாகிலு, நாமுரைக் கும்விருத்திப்பிரிவி னுற்சொருபஞானுதி
பிரிவாகுமே.

(இ-அ.) தாமத மிராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத்தால் வரும் விருத்தி மூன்றும் (எ-து)—தாமதம் இராசதம் சாத்துவீகமெனக் குண மூன்றும் இம்மூன்றும் வரும் விருத்திபேதமூன்றும், ஆமவைகள் மூடமுங்கோர முஞ் சாந்தமு மபிதானமாகுமகனே (எ-து)—ஞானபுத்திரா! அங்ஙனமூன்றணவைகள் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமு மெனப் பெயர்பெறுவனவாம், ஏழறவிருக்கின் றசச்சிதானந்தங்களென்றென்று மொன்றாகிலும் (எ-து)—கெம்பீரமா யிருக்கின்ற சத்து சித்து ஆனந்தமென்பன என்றென்றைக்கு மொருபடித்தா யேகமாயிருப்பன வாயினும், நாமுரைக்கும் விருத்திப்பிரி வினற்சொருபஞானதி பிரிவாகுமே (எ-து)—யாமுற்கூறியவிருத்திபேதத்தினு லான்ம சொருபமாகிய சித்து முதலிய மூன்றும் பேதிக்கும் (எ-து).

தாமதம் மூடம், இராசதம் கோரம், சாத்துவீகம் சாந்தம் என்பன நேர் நிரனிறை. தாமத முதலிய மூன்று குணத்தின்தர்மம், மூட முதலிய மூன்றும். சத்தாதியென்றது ஞானாதியென்றது, அடி யியைபுத்தொடை பற்றியென்க. ஒவ்வொருயிரக்கண்ணுமேனும், மக்களிடத்து மொவ்வொருவர் பாலுமேனும், மூன்று குண மிருக்கின்றன; இருக்கினு மூன்று னோர்குண மேவிட்டு நிற்கும்; நிற்பதா லததற்கியைந்த விருத்தியொன்றுமேவிட்டே நிற்கும். விருத்தியு னொன்று சாந்தம். இந்தச்சாந்த மிருவகைப்படும்:- அவை காருணியசாந்தம், உபசாந்தமென்பன. உயிர்க்கிடக்கணுறுது பொறுத்தல், காருணியசாந்தம். அன்னியமின்றிச் சமஸ்தமுஞ் சின்மாத்நிரமா விளங்குஞ் சாந்தம், உபசாந்தம். இக்கவியில் சாந்தமென்றது, உபசாந்தத்தை. இந்நெறித்தாய வுபசாந்த மெங்கே யுண்டோ, அங்கே விடயானந்தமின்றி யாத்மானந்தம் விளங்கும். விளங்குத லனுபவமா யென்று நிகழ்தலா லின்றென மறுத்தல், தானாகப் பிழையெனக் குறிப்பித்தற் கிக்கவி கூறியதென்க.

(க-து.) ஆத்மா வானந்த வடிவமன்றெனல், விருத்திபேத மறியாக் குறையென்பது. தாமிகுந் தமசிரச சத்வமெனு முக்குணத்தால் வரும்விருத்தி மூன்றாமெனப் பாடமுமுண்டு. இஃது “எஞ்சிய சொல்லி நெய்தக் கூறல்” என்னு முத்தி. “பிறிதொடுபடாஅன் றன் மதங்கொளல்” என்னு மதம். ஆன்மாவைக் கீரணதா ரானந்தம் வேறெனு ஞானியர். (க0க)

கக0 - கவி. அ - கை.

[மூடத்திற் சத்தும், கோரத்திற் சத்துஞ் சித்தும், சாந்தத்திற் சத்து சித்து ஆனந்தமு மிருக்கக் காணலாமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சடமான மூடத் தருக்கல்லு மண்களிற் சத்தொன்று மேதோன்றுமால், விடமான காமாதி கோரத்தி லானந்தம் வினையாது மற்றவைகளாந், திடமான வொழிவாதி சாந்தத்தி லேசச்சிதா

னந்த மூன்றும்வெளியா, மடமான மூடங்கள்கோரங்கள் விடு சாந்த மனமாகி லானந்தமே.

(இ-ள்.) சடமான மூடத்தருக்கல்லு மண்களிற் சத்தொன்றுமே தோன்றுமால் (எ-து)—மாம் கல் மண் இவை போல்பவை சடமா நின்றுள்ள மூட விருத்திகளாம் இம்மூட விருத்திகளில் சத்தொன்று மாத்திர மிருக்கக்காணும், விடமான காமாதி கோரத்தி லானந்தம் விளையாதுமற்றவைகளாம் (எ-து)—விஷம்போல்வனவாகிய காமம் குரோதம் லோபம் இவை போல்வன கோர விருத்திகளாம் இந்தக் கோர விருத்திகளி லானந்தமாத்திர மிருக்கக் காணுது ஏனையசத்துஞ்சித்து மிருக்கக்காணும், திடமான வொழிவாதிசாந்தத் திலேசச்சிதானந்தமூன்றும்வெளியாம் (எ-து)—மூத்தியெனற்குத் திடமா நின்றுள்ள ஒழிவு சுத்தம் சூனிய முதலா யுள்ளவை சாந்தவிருத்திகளாம் இந்தச் சாந்த விருத்திகளில் சத்து சித்து ஆனந்தமென்னு மூன்றும் யாவருங்காண விளங்கும், மடமான மூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்தமனமாகி லானந்தமே(எ-து)—மடமையே வடிவாயுள்ள மூட விருத்திகளும் கோரவிருத்திகளு மல்லாதகன்ற சாந்தவிருத்தி மயமாகமனமாயிடினப்போதான்மா வியல்பாகவேயானந்தவடிவமெனக்காணும் (எ-து).

சச்சிதானந்தமல்லாத சுகசிவபர மில்லை. இல்லையாயினும், உணர்தலா லிப்பேதங்காணும். எங்ஙனமெனின், உணர்தல் தாமதமுதலியகுணத்திரயத்தி லொன்றின் வயப்பட்டுநிற்கும். இக்குணத்திரயத்தி லொன்றுதத்தமக் கியைந்த விருத்திபேத மூன்றனுள் தன் சுய தர்மமவிருத்தியதாகு மிதனெனவுணர்க. மூடவிருத்தியிற் சத்தும், கோரவிருத்தியிற் சத்துஞ்சித் தும், சாந்தவிருத்தியிற்சத்துஞ்சித்துமானந்தமுமிருப்பதெங்ஙனமெனின்? மூட விருத்தியாகிய மாம், கல், மண் முதலியவைகளணுக்கள் சையோகமேனு மவ்வுணுக்கள் பரமானுவையன்றி யில்லை. அந்தப் பரமானு தன் மாத்திரையைத்தவிர வில்லை, தன்மாத்திரை யகங்காரத்தைத்தவிரவில்லை, அகங்காரம் மகதத்துவத்தைத்தவிர வில்லை, மகதத்துவம் மூலப் பிரகிருதியைத்தவிர வில்லை, மூலப்பிரகிருதி யான்மாவாகிய தன்னைத்தவிர வில்லை, தானாகிற் சத்தே யிங்ஙனம் பிரதிபலித்தலாற் சத்தொன்றுமே தோன்றுமெனவும், கோரவிருத்தியாகிய காமக்குரோதாதிகள் தனது விஸ்மரணை காரணமாகவெழுமனர்த்த ரூபமாதலா லவைகளை மெய்யெனக்கோடலால் யானெனதென வகமமதை தோன்றும். தோன்றவே, யுத்தா யுத்தற் தெரியாது மனஞ்சென்ற வழியே பிறர்மனை நயத்தல், பிறர் பொருளை வஞ்சித்தலாதி தீவினைகள் புரியவேண்டி வரும். வரவே, அப்போது சுகம்போலக் காணினுந் துன்பமாக முடியும். முடிதலால் கோரத்தி லானந்தம் விளையாது மற்றவைகளாமெனவும், சாந்தவிருத்தியாகிய வொழிவு சுத்தஞ் சூனியஞ் சுபாவ மதிதமாதிகள் தனது தஸ்மரணை காரணமாக வெழு மர்த்த ரூபமாதலால், அவற்றைத் தனது சொரூபமாகவிடா தனுசந்தானஞ் செய்யவேண்டும். செய்யவே, யானென தென்னு மகமமதை தாமே கழலும். கழ

லவே, யுத்தாயுத்த மென்பதிறந்து மனஞ் சின்மாத்நிரமாக விளங்கும். விளங்கவே, அன்னியமின்றித் தான்மாத்நிரமாக நிற்கும். நிற்கவே, சத்தே சித்தாகவும், சித்தே சத்தாகவு மைக்கிய மெய்தும். எய்தவே, ஆனந்தந் தானாக முடியும். முடியவே, சச்சிதானந்த வொருமையதாம். ஆதல் பற்றி யொழிவாதி சாந்தத்திலே சச்சிதானந்த மூன்றும் வெளியா மெனவுங் கூறினர்.

(க-து.) விருத்தித்திரய மிணையவெனவும், அவற்றற் சச்சிதானந்த பேத மிணையதெனவும், ஒருமை யிணையதெனவும் விளக்கியவென்பது. மூடங்கள் கோரங்கள் விசொந்த மனமாகி லானந்தமே யென்றது: மனது மூடவிருத்தியாகில் சத்தும், கோரவிருத்தியாகில் சத்துஞ் சித்தும், சாந்த விருத்தியாகில் சத்துஞ் சித்து மானந்தமு மெனப் பொருடாற்றுகென்க. எனவே, மனங் காரணமாக விப்பேதாபேதந் தோன்றியவே யன்றி யான்மாவுக் கில்லையெனப் பெற்றும். பெறவே, யான்மா சச்சிதானந்த மென்றாயிற்று. இஃதறியார் சச்சிதானந்த சொரூபம் தன்னேவிட வேறென்பர். இவர் தன்னிலக்கணங் கல்லா தன்னிய: விலக்கணங் கற்றார்போலும். ஆல், அசை நிலை. தருக்கல் மண்ணென்னாது கல்லுவென வகாச்சாரியை பெற்றது; “ஞ்ணநம வவளன வொற்றிற்று தொழிற்பெய, ரேவல் வீணைநனி யவ்வன் மெய்வரி, னுவ்வுறுமேவலுறாசிலசில்வழி” என்னும் விதியாலென்க. ஆன்மா சச்சிதானந்த விலக்கண மகன்றதுங் கூடியதும் போல்வதன்றி வேறன் றென்க.

(கக0)

ககக - கவி. அ - கை.

[சச்சிதானந்த விலக்கண மிணையதெனத் தெரியாது எங்ஙன

மான்மாவுக்கென் றேற்பெனன்ற வினாவுக்கு விடை

யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இகமான குருநாத னேசச்சி தானந்த மெனுமில்க் கணமறி கிலே, எனகலாத சத்தாவ தேதுசித் தாவதே தானந்த மேதென் றிடின, மிகுகால மூன்றுங் கெடாதிருப் பதுசத்து வேறுபா டறி தல்சித்தா, மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மனுபூதி வாழ்வென்ப தானந்தமே.

(இ-ள்.) இகமான குருநாத னேசச்சிதானந்த மெனுமில்க்கண மறிகிலேன் (எ-து)—இம்மையி லடியேனுக் கியைவதான குருசாமியே! சத்து சித்து ஆனந்த மென்னு மிலக்கண மிணையதெனக் கேட்டறிகிலேன் ஆயினும், அகலாத சத்தாவதேதுசித்தாவதே தானந்தமேதென்றிடின (எ-து)—விடாது நின்றுள்ள சத்தென்பதியாது சித்தென்பதியாது ஆனந்தமென்பதியாதெனக் கேட்டபையாயின், மிகுகால மூன்றுங் கெடாதிருப்பது சத்து வேறுபாடறிதல் சித்தாம்(எ-து)—அளவுக் கடங்காது மிகுகின்ற இறப்பெதிர் நிகழ்வெனக் கூறுங்காலமூன்றினு மிடையினீங்காதிருப்பது யாதோ வது சத்தெனவும் இங்ஙனமாக நின் றங்கலிங்கவேறுபா டகல வவற்றை விசாரித்திடெல் யாதோ வது சித்தெனவும் வழங்கப்படுவதாம், மகிழ்

தாமதுகர்போது சுகமாகு மனுபூதி வாழ்வென்பதானந்தமே (எ-து)—எவரு மகிழ்த்தக்க காம விற்பத்தை யனுபவிக்கும்போ தெங்ஙனஞ் சுகமெழு மோ வங்ஙனம் போல்வதாகிய சுவானுபூதி சுகவாழ்வெனப்படுவதியாதோ வஃதானந்த மெனப்படுவதாம் (எ-று).

சச்சிதானந்த விலக்கணம் பிரமத்துக்கல்லது வேறென்றுக் கல்லாமை யின் பிரம மிலக்கியமெனப் பெற்றும், இலக்கியத்தி னமைதி யிலக்கண மாதலானும், “இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கண மியம்பலின்” என்றிருப்ப தானும், மாணுக்கனிலக்கியமாகிய பிரமத்தையுணர்ந்ததுபற்றி யதி னிலக் கணத்தை யுணரவேண்டி வினாவின்னென்க. மிகுவென்னு மிகையா லிங்ஙனங் காலத்திரிவிதமாதல் கணக்கின்மையெனக் குறிக்கக் கண்டாம். மிகு கால மூன்றுங் கொடாதிருப்பது சத்தென்றதனால், காலாதீத மெனவும், வேறு பாடறிதல் சித்தாமென்றதனால், அங்ஙனம் காலாதீதமா நின்றறிவறி யாமைப் பாகுபாட்டை யேகமாக்கற்கு விசாரியாநின்றலெனவும், மகிழ்காம துகர்போது சுகமாகு மனுபூதி வாழ்வென்ப தானந்தமே யென்றதனால், ஆலிங்கன காலத் திருவரு மனமொத்துப் புணருங்கா லிருவர் மனத்தையு மடக்கி மேலெழுஞ் சுகமெங்ஙனமோ வங்ஙனமே, அறிவு மானந்தமூந் தம க்குள் பேதமின்றி விசாரித்துத் தெளியுங்காலத் தறிவே யானந்தமாகவுட், ஆனந்தமே வறிவாகவுமாகும்; ஆகுங்கால் மனமென்ப திறந்து சின்மத்திர மாக விளங்கும். விளங்கவே, சங்கற்ப மிறக்கும். இறக்கவே, துக்கநிவிர்த்தி யாம். ஆகவே, தடையற்ற வானந்தமாத் திர மேலிட்டி ரிற்கும். நிற்கவே, சமஸ்தமு மானந்தமயமாகவே நிகழ்மெனவு மருத்தந் தரக்கண்டாம்.

(க-து.) இங்ஙனமாய நிலையே சச்சிதானந்த விலக்கண மென்பது. இந்நிலை வழுவுவார்க்குப் பயனென். (ககக)

கக௨ - கவி. அ - கை.

[ஆன்மா தான் சச்சிதானந்தமேயென விசாரித்துத் தெளிந்த விடத்து நிகழு மனுபவம் யாதென வினாவிலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நாசச் சரீரத் திருக்குஞ் சரீரிதனை நால்வேத மாவாக்கிய நீசச்சிதானந்தமென்றிடினு மாசிரியர் நீபிரம மாகுமெனினு [னோ மாசற்ற சச்சிதா னந்தநா னென்னவிவன் மன்னுமனு பவமெங்ஙன கோசப் புரங்களை யிடித்துத் தகர்த்தமத குஞ்சரக் குருநாதனை.

(இ-ள்.) நாசச்சரீரத் திருக்குஞ்சரீரிதனை நால்வேதமாவாக்கியம் (எ-து)-- நாசமுறுதலையையில்பாகவுடையசரீரத்திலிருக்குஞ்சரீரியாகியவான் மாவை நோக்கி நான்குவேதங்கட்கும் முடிவாயுள்ள மகாவாக்கியங்கள், நீசச்சிதான ந்தமென்றிடினு மாசிரியர் நீபிரமமாகுமெனினும் (எ-து)—நீசச்சிதானந்த

சொருபமே வேறன்றெனச்சொல்லினும் அல்லதுசற்குருநாதனெழுந்தருளி வந்து நீபிரமசொருபமே வேறன்றென வறுதியாகச்சொல்லினும், மாசற்ற சச்சிதானந்த நானென்ன விவன்மன்னுமனுபவ மெங்ஙனோ (எ-து)—இயல்பாகவே மலாகிதமாயுள்ள சச்சிதானந்த சொருபமே தன்னு சுயடிவமென வொருவன் விசாரித்துத் தெளிந்துழி யதனா லிவனடைந்த சுவானுபவ மெங்ஙனமாயதோ, கோசப் புரங்களை யிடித்துத்தகர்த்தமத குஞ்சாக்குரு நாதனே (எ-து)—தடையாயுள்ள வன்னமயமுதலிய பஞ்சகோசமென்னும் பட்டணங்களையிடித்துத்தூளாக்கியமதயானேபோன்ற குருசாமியே (எ-து).

நீ சச்சிதானந்தமென்றதும், நீபிரமமென்றதுமுபதேசமொழி. அங்ஙன மனுஷ்டித்துத் தெளிந்தவ னெய்தியபலனை விசாரித்தது தானாதற்கென்க. அவனனுபவமெங்ஙனமாயதோ வதனையானறிய வுணர்ந்தியருளுமெனப் பொருடருதலால், ஓகாரமொழியிசை. நானே சச்சிதானந்தசொருபமென வொருவன் விசாரித்துத்தெளிந்து சொல்லாநிற்கவெனப் பொருள்கொண்டு சச்சிதானந்த நானென்னவென்பதைச் செயவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமாக்குக. எங்ஙனையெனப் பாடமுமுண்டு. கோசப்புரங்கள், உருவகம். புரங்களையிடித்தலுந் தகர்த்தலும் மதங்கொண்டபோது யானைக்கியல்பாமாறுபோன்று, கோசங்களை யுருவழித்தலும், அவையிருந்தவிடமும் தெரியாதழித்தலும் ஞானச்செருக்கு மேலிட்டபோது ஞானவானுக் கியல்பாதல் பற்றி யிங்ஙனங் கூறியதென்க.

சச்சிதானந்த மாயவிடத் தெய்து மனுபூதியாதென வினாவின்னென்பது. ஆன்மாவே சச்சிதானந்த மாயவிடத்துப் பிரமமாதற் கையமென்னை? இவ்விரண் பெதேசமு மொன்றே. (ககஉ)

கக௩ - கவி. அ - கை.

[ஆன்மா சத்தென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சென்மாந் தரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற் செல்கால மிவனுண்டலோ, கன்மானு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்து மிவனுண்டலோ, வுன்மாத யாதனா வுடல்கடவு ளுடன் மனுட வுடன்மாறி மாறியழியுந், தன்மாய வுடல்கெடினு மிவனி ருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்குமகனே.

(இ-ள்.) சென்மாந்தரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற் செல்காலமிவனுண்டலோ (எ-து)—ஆன்மா தான் பூர்வசென்மங்களிற் செய்துவந்த நல்வினை தீவினைகள் தேகத்தைத்தருமெனச் சத்தப்பிரமாண மிருக்குமெனில் ஆன்மாவாகியவிவன் முன்சென்றகாலங்களிலெல்லா மிருந்திருப்பானல்லவா, கன்மானுபவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்றகாலத்து மிவனுண்டலோ (எ-து)—இப்போதுசெய்துவரு நற்கன்மந்தூர்க்கன்மத் துக்கீடாகவினி

வருமனுபவமாவது நாகமாவது சொர்க்கமாவதெனக்கூறின் இனிவருங்காலத்து மான்மாவிருக்க வேண்டிமல்லவா, உன்மாத யாதனாவுடல் கடவுளுடன் மனுடவுடன்மாறியழியும் (எ-து)—உன்மத்தமாகிய யாதனாசீரமும் தேவசீரமும் மனிததேகமும் நிலையாது மாறிமாறி யழிந்துபோகும், தன்மாயவுடல் கெடினு மிவனிருப்பதுகொண்டு சத்தென்பதொக்குமகனே (எ-து)—தனது பிராந்திகாரணமாக வந்த தேகமழியினுந் தானல்லாததா லான்மா விருக்கின்றனன்றோ இவனிருப்பதுபற்றிச் சத்தென்பதிவனுக்குப் பொருந்தும் சம்புத்திரா (எ-று).

சென்மங்காரணமாக வான்மாவுண்டென லெவர்க்குமரபாதலினனும், அந்நெறியேயேனு மான்மா முக்காலத்து முண்டெனலே நிலையுறுத்தப் புகுந்தாரிந்நூலாசிரிய ராதலினனும், இதனை மறுக்கற்பாற்றன்று. மறுப்பா ரான்மா காரணமாகப்புகவேண்டும். புகினும், ஆன்மா திரிகாரணங்கட்கு மெட்டுவதன்று;ஆதலி னனுமானத்தா லுண்டெனலே பொருந்துமென்க. அனுமானம், புகை காரணமா நெருப்புண்டெனல் போல்வது. இங்ஙனமாகவேனு மான்மா சத்தெனற்குத் தடையென்னை. கன்மத்துக்கிடாகத் தேகங்கள் வந்தகல்வனவெனவே,ஆன்மாவிருந்தன்றோ கன்மம் புரியவேண்டுமென்பதா னித்தியமாயிற்று. தேகங்க ளான்மாவாயி னவைபோல வான்மாவும் வந்து வந்தகலலாம். போக மான்மாவிற்கோ? தேகத்திற்கோ? தேகஞ்சுடம், அகர்த்தா,விகாரவடிவம், துணைக்கருவி யாதலின் தேகத்திற் கன்று, ஆன்மாவிற்கெனப்படும். ஆன்மா விருந்துதானேதேகபோகங்களையனுபவிக்க வேண்டும்; இன்றேல் யாதுக் கனுபவம்? ஆதலி னான்மாவே சத்தெனப்படும். ஆதியந்தமேற்றலின் தேகந் தேகியன்று. ஆராவியற்கை யவாக்கோடலும்,அகற்றலும்,பந்தமுத்தியாதலி னிதனையுடையது தேகமன்று;தேகியெனற்கையமென்னை?இதனானுமான்மாசத்தெனப்படும்.ஆன்மாதானேத்தேகமுமன்று, தன்னைத்தவிரவு மில்லை. எனவே, எல்லாமாயு மல்லவுமாயுமிருப்ப தான்மாவெனப்பெற்றும். பெறவே,பிராதிபாவிகசத்து,விவகாரிகசத்து, பாரமார்த்திகசத்தென்னும் போலிசத்தன்று;எதார்த்தசத் தான்மாவென்றாயிற்று.ஆகவே, இதனை யகற்றற் கிடமின்றெனக் கண்டாம். இஃதேமது துணிபு.

(க-து.) ஆன்மாவே சத்தெனப்படுவதன்றி வேறின்றென வுணர்கவென்பது. தெளிந்தார்க்கிஃதுடன்பாடு, ஏனையோர்க்கன்று வேறென்பர். வேறென்னல் சொல்வாதம், அர்த்தவாதமன்று. அல்லவோ வெனற்பாலது, அலோவென்றாயது தொகுத்தல் விகாரம். (ககங்).

ககச - கவி. அ - கை.

[ஆன்மாவே சத்தென்றாற்போலச் சித்தெனலையு மானந்தமெனலையு மேற்குமென் றிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இருளாக மூடுஞ் சுழுத்தியி லிராத்திரியி லிரவிசுட ரற்ற பொழுதும், மருளாம விருளையும் பொருளையுந் தெளிகின்ற வகை

கொண்டு சித்தாகுமே, பெருவாழ்வு மிக்கதா னேதன். னிடத்தி னிற் பேராத பிரியமதனா, லருகாத பிரியஞ் சுகத்தில்வரு மாதலா லானந்தமாமைந்தனே.

(இ-ள்.) இருளாகமூடுஞ்சமுத்தியிலிராத் திரியி லிரவிசுடரற்றபொழு தும் (எ-து)—இருள்மயமாக வெங்கணுமூடிக்கொள்ள தக்க சமுத்தியவத் தையிலும் கருக்கலிரவிலும் சூரியனும் விளக்குமில்லாதபொழுதும், மருளா மலிருளையும்பொருளையுந்தேரிகின்ற வகைகொண்டுசித்தாகுமே (எ-து)— ஐயத்தால் மயங்காம லங்ஙனமூடியவிருளையும்வைத்தபொருள்களையுந்தேரி ன்துகொள்ளும் விதத்தினாலான்மா சித்தேனப்படுவதாம், பெருவாழ்வுமிக்க தானே தன்னிடத்திற் பேராத பிரியமதனால் (எ-து)—தடையற்றவானத் தற் தானாலால் பெரிதானவாழ்வில் மிகுந்ததுதானே இங்ஙனமாயதானே தன்னிடத்தினீக்கமற்ற பிரியவடிவாயிருப்பதினால், அருகாதபிரியஞ் சுகத் தில்வருமாதலாலானந்தமாமைந்தனே (எ-து)—என்றுஞ்சுருங்காததற்பிரிய மானது தானானந்த வடிவமாதலால் தனதானந்தத்தி லெழுகின்றது இது பற்றி யான்மா வானந்தசொருபி யெனப்படுவதாம். ஞானபுத்திரா (எ-து).

இரவி சுட ரென்றதனால், இரவிமுதல் சுடரிறுவாயுள்ள-வொளிபேத மேற்கினுமமையும். ஏனையபொரு ளுணர்த்தப்பாலதன்றா தலானும், மருளாம லென்றமையானும் வைத்தபொருளுள்ளும். எங்ஙனமாயவாழ்வு மான்மா வுக் கயலாதல்பற்றிப் பெருவாழ்வுமிக்க தானேயெனவும், தன்னிடத்தில் தானேபேராத பிரியவடிவாயிருப்ப தான்மாவையன்றி யின்றதலின், தா னேதன்னிடத்தினிற்பேராதபிரியமெனவும், அருகாதபிரியம், ரித்தியதிறு த்தி. இதுதன்னிடத்தன்றிப் பிறிதிடத்தெங்கணு மின்மையின், அருகாத பிரியஞ்சுகத்தில்வருமெனவும், தானின்பவடிவமாதலாலான்மாவானந்தமா மெனவுகூறினார். இங்ஙனமானார்க்கிது தெரியுமன்றி யயலாரைவெறுப்ப தென்னை? யாவரும் நன்குறங்குந் தினசமுத்தியி லானந்தம் வருவானேன்? சாக்கிரசொப்பனவல்லலேச்சாந்தப்படுத் துவதியாது? நானின்னுதா னன்கய ர்த் துறங்கினேனென் றெவருஞ் சொல்வதற்குநயமென்னை? சுகவடி வான் மாவன்றேல், அங்கே யாதோர் விகற்பமுமின்றித் தனித்துகின்றது யாமன் றோ? அங்கேதன்தேகமுதலிய சுகமனைத்துங் கண்டிலமென் றுணர்ந்து விழி த்துந் கூறவந்ததும் யாமன்றோ? யாமெனற்கான்மாவையன்றிப் பொருளு ண்டோ? இன்றே. இங்ஙனமிருக்க, ஆன்மாவை யானந்தவடிவமெனற் கை யுறுவதென்னை? சகலத்திலான்மாவிருந்துமங்ஙனங் காணப்படாதது நமது குற்றம், அதன்குற்றமன்று. எங்ஙனமெனில், தேகமாதிரிநாதமிறுவாக்கிடந்த தத்துவக்குழாமயமாகக்காண்கின்றது, அங்ஙனமாகக் காண்கின்றோம். விசாரணையிலல்ல வல்லவெனப் போவானேன்? போவதாலான்மா தத்துவக் குழாத்து ளொன்றுமன்றே, அப்போதான்மாமாத் திரந் தனித்துவிளங்குவ தென்னை? விளங்குவதா லுலகமெங்கே? உலகமெங்கே? காணுதிரூப்பதென்?

காணாதாற் றுக்கரிவர்த்தியுந் தடையற்றவானந்தமு மெய்துவதென்னை? எய்துவதாலதன்குற்றமன்று, விசாரித்துத்தெளியாதநமதுகுற்றமே. நமது குற்றத்தால் நில்லாது, கேவலத்திலானந்தவடிவாகக் காண்கின்றததன் சுய வடிவாதல்பற்றியென்க. ஆன்மாவின் சுயவடிவமானந்தமெனற்கிழுக்கென்னை? தினசுழுத்தியிலியல்பாகவே யான்மா தனிக்குமாறுபோன்று சகலத் திலுமியல்பாகவேதனித்திருத்தலை யாங்கண்டிலம். இது தத்துவக்குழாத் தை விசாரித்தாலகத்திற்காணும். உதரணம். “என்று மிருந்தபடியிருப்ப தியல்பேயென்னுமொருவேதம்” என்பதனும் காண்க. என்முந்தனித்திருத்த லான்மாவாதலா லானந்தமென்றார். தடுப்பா ரயலைச் சுகிப்போர்.

(க-து.) ஆன்மா தன்னைத்தா னுணரற்பாலதாதலின் தானே யானந்த வடிவாமெனற் கையமின்றென்பது. (ககச)

ககரு - கவி. அ - கை.

[ஆன்மா சுகசாதனம்போல்வ தன்றென விக்கவியிற்
கூறுகின்றார்.]

அன்னபா னுதிசுக சாதனம் தாகையா லார்க்கும்வெகுபிரிய மாகு, மின்னவா ருன்மாவு மானந்த சாதனமெனக்கருதல் பொரு ளல்லவே, சொன்னவான் மாவையொரு சுகசா தனங்களொடு சொல்லுவா யாகின்மகனே, யுன்னதா னந்தம்வே ரேவனுப விப் பதா முபயவான் மாவுமுளதோ.

(இ-ன்.) அன்னபா னுதிசுக சாதனமதாகையா லார்க்கும் வெகு பிரிய மாகும் (எ-து)—அன்னமாகியவுணவும் பாணமாகிய நீருமவைபோல்வன பிறவும் சுகத்துக்குச் சாதனக்கருவியாயிருப்பதா லெவர்க்கும் வெகு பிரிய வடிவா யிருக்கும், இன்னவா ருன்மாவு மானந்த சாதனமெனக் கருதல் பொருளல்லவே (எ-து)—இதேபிரகாரமாக வான்மசொருபமுஞ் சுகத்துக் குச் சாதனக்கருவியென நினைத்தல் பொருளாகுமா? ஆகாதே, சொன்ன வான்மாவையொரு சுகசாதனங்களொடுசொல்லுவாயாகின் மகனே (எ-து)—நூனபுத்திரா! மேற்கூறிய வாத்தமசொருபத்தைச்சுகசாதனங்களிலென் றே டெமையாகக் கூறுவையாயின், உன்னதானந்தம் வேரேரவனுபவிப்ப தாம்பயவான்மாவுமுளதோ (எ-து)—உன்னைவிட டுனதானந்தமென்பது வேறுதானே வேறாயினதனை யனுபவிப்பதற் கிரண்டாவதாக நின்னுள்ள வான்மாவென்பது முண்டோ (எ-து).

பசிதணித்தற்குரியவைகளையன்னமெனவும், தாகந்தணித்தற்குரியவை களைப் பாணமெனவுங் கூறுவது பொது. ஆதியென்றமையாற் சத்தப்பரிசாதி விடயமெனப் பெற்றும். அன்னபா னுதிசுகளைச்சுகமென்னுது சுகசாதனமெ ன்றது, பசியுந் தாகமுந்தணிந்தவுடன் எதிரிலிவையிருந்துமவெறுப்பாகக்கா ண்டலி னென்க. ஒப்பின்மையின் வெகு பிரியமாகுமெனவும், பொருளல்ல

வற்றைப் பொருளுனக்கோடலால் சுகமல்லவற்றைச் சுகமெனக் கோடல் வரும்; இங்ஙனமாகாரியார்; ஆவாரெவரும். இது பற்றியார்க்குமெனவும், நிரதிசயானந்தமொன்று, அதை யனுபவிக்கு மாண்மாவொன்று, ஆகவிரண்டாக வேண்டும். இரண்டாயின், விடையானந்தம் போல்வதாகும். அன்றேல், ஆன்மானந்தமெனச் சிறப்பெய்தற் கடையாளமென்னை? விடையானந்தம்போ லான்மானந்தமுஞ் சுகசாதனமெனின், விடையானந்தத்தை வேறாநின்றனுபவிப்ப தான்மாவெப்போ லாத்மானந்தத்தை வேறாநின்றனுபவிப்ப தாத்மாவாகவேண்டும். அங்ஙனங் கொள்ளில், இரண்டான்மா விருக்கவேண்டும். ஆதலி னுபயவான்மாவு முளதோ வெனவுங்கூறினார். உபயவான்மாவு மென்பதினும்மை, எதிர்மறை. உளதோவென்பதி லோ காரம், வினா. விடயானந்தத்தை யனுவிப்பதாத்மா, ஆத்மாநந்தத்தை யனுபவிப்ப தாத்மாவென்புழி, அஃதயலை. இது தன்னைத்தானேயெனத் துணிபு தரலால், இன்னவா ருன்மாவு மானந்த சாதன மெனக்கருதல் பொருளல்லவே யெனத்துணிந்து கூறினாரென்க. இத்துணிபறியா ரான்மாவையான்மா வனுபவிக்குமாவென் றிகழ்ந்து கூறுவ தென்ன விவேகமோ யாமறிகிலம்.

(க-சூ.) விடயத்தைப்போல வான்மாவையுஞ் சுகசாதன மெனல் கூடா தென்பது. ஆர்க்குமென்பதி லும்மை, முற்றும்மை. ஆன்மாவு மென்பதி லும்மை, உயர்வு சிறப்பு. நீயாகிற சுகத்தை யனுபவிப்பதற்கு நீ யெனல் வேறுளதோவென்பார், உன்னதானந்தமெனத் தற்கிழமையாக்கினார்.

சுகசு-கவி. அ-கை.

[ஆன்மானந்தத்தை யான்மாவே யனுபவிக்குமென்ற துறுதிபெறு மாறு நால்வகையே துக்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திரமாகு வெகுபிரிய மான்மாவிலாம், விடயசுகம் வருபிரிய மாறிவரு மான்மாவில் வெகுபிரிய மாறாதுகாண், விடயசுகம் விடலுமாங் கொளலுமா மான்மாவை விடுவதெவர் கொள்வதெவர்பார், விடயசுக போகங்கள் விடுமவனை யவனா ல் விடப்படா தொருநாளும்.

(இ-ள்.) விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திரமாகும் வெகுபிரிய மான்மாவிலாம் (எ-து) விடயத்தைச் சுகமெனக்கருதியனுபவிக்குங்கா லச் சுகத்தில் வரும் பயனாகியபிரியம் அப்போது பிரியம்போற் காணுமளவின தாம் ஆன்மாவைச் சுகமெனக்கருதிச் சுருதியுத்தி யனுபவங்காரணமாக வனுபவிக்குங்கால் அவ்வான்மாவி லப்போதெழும்பிரியங் கணப்போதள வினதன்று என்றும் விடாதிருத்தலின் வெகுபிரியமாயிருக்கும், விடய சுகம் வருபிரிய மாறிவருமான்மாவில் வெகுபிரியமாறாதுகாண் (எ-து)— விடயசுகங்காரணமாக மேலிட்வேரும் பிரியமானது நிலையாது மாறி மாறி வரும், ஆன்மாநாட்டத்தைவிடா திருக்குங்கா லப்போதவ்வான்மாவில்மேலிட்

டெமும் பிரியமான தின்னவளவினதென வுவுமைகொண்டு கணித்தற் கரியதாகும். அன்றியு மென்றுமாறாதொருதகையதாகவுநிற்குநிலையினதாம், விடயசுகம் விடலுமாங் கொளலுமாமான்மாவை விடுவதெவர் கொள்வ தெவர்பார் (எ-து)—விடயசுகமானது வெறுத்துவிடுதற்கும் விரும்பியேற் றுக்கொள்ளுதற்குந் தகுதியதாம் இதுபோல ஆன்மாவைவெறுத்து விடு வார்யாவர்? வெறுத்துவிடா துவிரும்பியேற்பவார்யாவரிதனைநீயேயாராய்ந்து காணுதி, விடயசுகபோகங்கள் விடுவனை யவனுல்விடப்படா தொருநாளு மே (எ-து)—இஃதன்றியும் விடயசுகமயமாயுள்ள போகங்களை யொரு வன் வெறுத்துவிடக் கூடும் அங்ஙனமதை வெறுத்துவிட்டவன் தன்னால் தன்னை வெறுத்துத் தன்னைத்தான் புறம்பிலகற்றக் கூடுமோ? ஒருநாளும் கூடாதே (எ-து).

விடயசுகமென்னுது பிரியமென மிகைப்படக்கூறியது, விடயஞ் சுக மாயிருப்ப தியல்பேனும் பிரிய மியல்பாயிருப்பது முறையோ? நம்மிடத்தி னின்றும் பிரியத்தைவிடலுங் கொளலுங்கூடும், சுகத்தை விடயத்தினின் றும் பிரிக்கவுங் கூட்டவுங்கூடமா? சுகம், விடயத்துக் கியற்கைபோல்வது. பிரியம், நமக்குச் செயற்கைபோல்வது பற்றியென்க. விடயசுகமென்றற் போ லான்ம சுகமென்னவேண்டும். ஆதலினிங்கே சுகமென்பதெஞ்சி நின்றது. விடயசுகப்பிரியமென்னுது விடயசுகம்தில்வருதல் பிரியமென் றமையின் சுகம் வேறு, பிரியம் வேறெனப் பெற்றும். ஆன்மாவில் வெகு பிரியமென்றதனால் விடயப்பிரிய மற்பமெனத்தோன்ற விடய சுகம்தில் வருதல் பிரியமாத்திர மாகுமெனவும். மாத்திரம் - அளவு, அது இங்கே அற்பத்தைக் குறிக்க நின்றது. விடயமான்மாவுக் கன்னியமாகும்போது அதன் சுகமும் அதுபற்றிவரும் பிரியமும் அன்னியமாகவேண்டுமென்றோ? அப்போது பிரிய மற்பத் தன்மையையும் மாறும் புடைபெயர்ச்சியையு மேற்பதற் கிடையுறெண்ணையுளது. அதுபோல, ஆன்மாவுக்கான்மா வன் னியமாகாதபோது, அதன்சுகமும், அதுபற்றிவரும் பிரியமு மன்னியமன் றுகவேண்டும். அப்போது பிரியம் அதிகத்தன்மையையும், மாறப்புடை பெயர்ச்சியையு மேற்பதற் கிடையுறெண்ணையுளதென்பார், இங்ஙனங்கூறி னுரைன்க. இஃது “எஞ்சியசொல்லி நெய்தக் கூறல்” என்னு முத்தி.

(க-து) விடயப்பிரியஞ் சிறுபான்மை, ஆத்மப்பிரியம் பெரும்பான் மை. விடயப்பிரியம் மாறிவரும், ஆத்மப்பிரியம் மாறாதுநிற்கும். விடயப் பிரியம் விடவுங் கொளவு மியையும், ஆத்மப்பிரியம் விடவுங் கொளவு மியையாது. விடயப்பிரியத்தை நீக்கினவன் தன்னைத்தா னீக்கிவிடக் கூடுமா கூடாது. இங்ஙனமாய வேதுக்களா லான்மாவுஞ் சுகசாதன மெ னலை மறுத்தாரென்பது. எப்போது மென்றுணர்த்த, ஒருநாளென்னு தொருநாளு மெனப்பட்டதென்க. இஃ தாத்தமானுபவிக் குடன்பாடன்றி விடயானுபவிக் கெங்ஙன முடன்பாடாம். உடன்பாடாமை விசாரியாக் குற்றமன்றி யான்மக் குற்றமன்று. தன்னைத்தான் விசாரித்துத் தெளியா தார், ஆன்மா சச்சிதானந்த மெனலேலாது வேறென்பார். இதுநிற்க,

இது கன்மம்பத்திபோ னம்பிக்கையன்று, பிரத்தியட்சமாதலின் பாரென் றார். நிரதிசயானந்த மான்மப்பிரியம், ஏனைய விடயானந்தம் பிரமானந்த மன்னியோன்னியாபாவ மெய்தலால், அதிசயானந்த மெனப்பெற் நயல் பிரியமென் றாயிற்று. (ககசு)

ககசு - கவி. அ - கை.

[ஆன்மாவிடயம்போல விருப்பு வெறுப்புரு வன்றெனின் சிலர் தன்னைத்தான் வெறுத்துக் கொலை செய்து கொள் வானே னென்ற வினாவிற்கு விடையிக்கவி யிற் கூறுகின்றார்.]

வேகின்ற கோபங்களா லென்னை நான்கொன்று விடுகிறே னென்று சிலபேர், சாகின்ற படியினுற் றன்னையே தான் கொன்று சாவனெனல் சங்கையல்லவே, தேகந் தனைக்கொல்லு மவனாழ்வாடப் பட்ட தேகமவ னல்லன் மகனே, யாகந் தனிற்கோப மலதுதனை யொருநாளு மான்மா வெறுப்ப திலையே.

(இ-ஊ.) வேகின்றகோபங்களா லென்னை நான்கொன்றுவிடுகிறேனெ ன்றுசிலபேர் (எ-து)—சிலபேர் யாதேனுமோர் காரணம்பற்றி மிக்ககோபங் கொண் டென்னைநான் கொலைசெய்து கொள்ளுகிறேனென்று, சாகின்ற படியினுற் றன்னையே தான்கொன்று சாவனெனல்சங்கையல்லவே (எ-து)- அதற்கியைந்தமுயற்சிசெய்து சாகின்றபடியினு லிதற்கென்செய்துமெனக் கேட்பையாயின் மெய்யே இங்ஙனந் தன்னையேதான் கொலை புரிந்துகொ ண் டொருவன் சாகின்றனனே யிஃதென்னென்கொலோ வெனச் சங்கித்தல் சரியான சங்கையல்லவே (எங்ஙனமெனின்), தேகந்தனைக் கொல்லுமவ னால் விடப்பட்டதேக மவனல்லன்மகனே (எ-து)—ஞானபுத்திரா! தன் தேகத்தைத்தானே கொலைசெய்துகொள்வனெவனாவனாழ்வாழ்வாடப்பட்ட அவன்தேக மவனாகுமா அவன்தேகமல்லனே ஆயின் சம்மதி வசனம்யாதெ னின், ஆகந்தனிற்கோபமலதுதனையொருநாளுமான்மா வெறுப்ப திலையே (எ-து)—அவனுக்கெழுந்தகோப மவன்தேகத் தின்மேலன்றி யவனாகியவா ன்மாவின்மே லன்றே ஆன்மா தன்னைத்தான் வெறுத்துக்கொள்வதுமுண் டோ ஒருநாளுமில்லையே இதனையோசியாது கூறுவதென்னை கொலோ யாமறிகிலம் (எ-து).

வேகின்ற கோபமென்றமையின் மிக்ககோபமென்றும், பலருக்குமுண் டாங் கோபமனைத்து மொருங்கு திரண்டிருக்கொண்டாற்போல்வதின், கோ பங்களெனப் பன்மையிற் கூறியதென்க. அவன்சங்கித்ததாக விவரா சங்கித் துக்கொண்டது, விடயம்போலான்மாவும் விருப்புவெறுப்புருவாமெனலைக் குறிப்பித்தற்கு, தேகஞ்சடமகர்த்தாவாதலின் தன்னைத்தான்கொலைசெய்து கொள்ளுமோ கொள்ளாதே, ஆதலின் தேகியாகிய வான்மா தன்னைத்தான் காணவகையறியாதே தன்னைத்தா னெங்ஙனங் கொலைசெய்துக்கொள்ளும், அங்ஙனமன்று. ஆன்மா தன்னைத் தேகமெனக்கருதிய பாவமேலீட்டா லத

• னைத்தானெனத்தொன்றுதொட்டு வழங்காநின்றவின், அதுபற்றிமீக்கொண்டகோபத்தா லென்னைநான்கொலெசெய்து கொள்ளுகிறே னென்றுசொல்லித் தன்னைத்தான்கொன்று செத்தானென லுலகவழக்க மதனைச்சங்கையெனக் கொள்வது தவிர்க வென்பார், தன்னையே தான்கொன்றுசாவனெனல் சங்கையலவேயெனவும் ஆன்மா தேகமானால் தேகத்தை மாய்த்துக் கொள்வது கூடும், அங்ஙனமன்றே. இதுபற்றித் தேகமவனல்ல நெனவும் மூடத்தனத்தாற் றன்கோபத்தைத் தன்தேகத்தின்மேற் காட்டினதன்றித் தன்மே லன்றென்பார், ஆகந்தனிற்கோப மலதுதனையொருநாளு மான்மா வெறுப்ப திலையே யெனவுங்கூறினார். விடயமல்லாதது பிரமம், அதற்குரிய வானந்தவிலக்கணத்தை யான்மாவுக்கு முரியதென மாட்டிடாததலின், இது மாட்டெறிந்தொழுகவென்னுமுத்தி.

(க-து.) ஒன்றை ஒன்றாகக்கொண்டு சங்கிப்பது தவிர்கவென்பது. சங்கையென்றாலென்றோர் பிரதியிலிருக்கின்றது. தன்னையே தான்கொன்று சாவனெனல் மயக்கவணி. (ககஎ)

ககஅ - கவி. அ - கை.

[ஆன்மாவே பிரியவடிவாமெனக் காட்டப் பிரியபேதங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தாகப் படும்பொருளி லும்மகன் பிரியமாந் தனயனிலு முடல் பிரியமா, மாகத்திலும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மதனிலும் பிரிய முயிரா, மேகப் பிராணனிலும் வெகுபிரிய மான்மாவி லிந்த வான் மாமுக்கிய, மூகத்தி னாற்கெளண மித்தைகர்த் தாமுன்று மொன்றினென் றதிகமகனே.

(இ-ஊ.) தாகப்படும் பொருளிலும் மகன்பிரியமாந் தனயனிலு முடல் பிரியமாம் (எ-து)—எவரும்பிரியப்படற்கியைந்தது தனம் அந்தத் தனத்தி லுமிக்கது சுயபுத்திரப்பிரியம் அந்தச் சுயபுத்திரப் பிரியத்திலு மிக்கது தன் தேகப்பிரியம், ஆகத்தி லும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மதனிலும் பிரிய முயிராம் (எ-து)—அந்தத் தேகப்பிரியத்திலு மிக்கது பஞ்சேந்திரியப்பிரியம் அந்தப் பஞ்சேந்திரியப் பிரியத்திலும் கரணமாகிய மனம் பிரியமாகக் காண்கை அந்தமனம் பிரியமாகக் காண்பதிலு மிக்கது உயிர்பிரியமாகக் காண்கை, ஏகப்பிராணனிலும் வெகுபிரியமான்மாவி லிந்த வான்மா முக்கியம் (எ-து)—அந்தத் தனதொன்றானவயிர்பிரியமாகக் காண்கையிலுந் தன தான்மப்பிரியம் மிகப் பெருக்காக்காண்கை ஆதலி னிந்தவான்மாவே யெவற்றிலுமுக்கியமாகும், ஊகத்தி னாற்கெளண மித்தைகர்த் தாமுன்று மொன்றினென் றதிகமகனே (எ-து)—ஞானபுத்திரா! இவற்றையெல்லா மனத்தினு லாகிக்குங்கால் கெளணம் மித்தை கர்த்தா என வாத்மா மூன்று

வகையினதாகப் பெயர்பெறக்காணும் இம்மூன்று வகையு, மொன்றுக் கொன் றதிகமாகக் காணும் (எ-று).

தனம், மகன், உடல், புறக்கரணம், அகக்கரணம், உயிர், ஆன்மா எனப்படுவனவாகிய விவ்வேழும் பிரியத்திலொன்றுக்கொன் றதிகமேனும், ஆன்மா மகா முக்கியமென்றதனா லேனையவாறும் அமுக்கியமெனப் பெற் றும். இனி இவற்றையெல்லாஞ் சுருக்கி நான்கா த்மா த்மாவாக்கப்புகுந்தாரிக் கவியில் தொகையாகமூன்றைக்கூறியொன் றுக்கொன்றதிகமென்றாரென்க. ஒருவன் தன் வீடுபற்றி. வேவதை யசதியிற் காண முன்னர்த் தன்பண்ப்பெ ட்டியை யெடுக்கத்துணிவன். கூடாவிடத்தில், தொட்டிலிலுறங்குந் தன் மகனை யெடுக்கத்துணிவன். கூடாவிடத்தில், தன்னுடலைப் பாதுகாக்கத் துணிவன். கூடாவிடத்தில், கண்முதலிய தன்பொறிகட் கிடையூறுவராது காக்கத்துணிவன். கூடாவிடத்தில், மனமுதலிய வகக்கரணங்கட்கிடையூறு வராது காக்கத்துணிவன். கூடாவிடத்தில், தன்னுயிரையேனுங் காக்கத் துணிவன். கூடாவிடத்தில், முடிவில் தானாகிய வான்மாவிடையூறெய்தாது காக்கத்துணியாநிற்பன். ஆதலி னிம்முறை வந்தவாறிவ்வேது பற்றியென்க.

(க-து.) உயிர்க்கியற்கையெனப் பிரியபேதங்களை நிரையேயெடுத்துக் காட்டினாரென்பது. இங்ஙனங் காட்டியது தனமா துபிரியங்களி லொவ் வொன்றிற்கு ஈட்டமெய்தத் தனக்கு வந்ததாக மரணமெய்தலு முளதென் றுணர்த்தற்கென்க. இங்ஙனமாய பிரியபேதமனைத்து மா த்மப்பிரியலேச மாதலின், தற்பிரியத்துக் கிடையூறின்றென்க. தனமா திகளிலுள்ளவும்மைக ளிழிவு சிறப்பு. கரணத்திலு மென்பதும், இவற்றிலென்பதிற் பெயருஞ் சாரியையுந் தொக்கின. ஆக்கவினைக்குறிப்புமூன்று மூன்று விரியும் மூன்று தொகையுமாயிருத்தலி னனைத்தையுந் தொகையாக்கி முடிவில் முற்றாக்கி யுரையிட்டாம். இது சிறப்புப்பற்றி யென்க. (ககஅ)

குகக - கவி. அ - கை.

[நான்கா த்மா வென்றதும், ஒன்றுக்கொன்று முக்கியமென்றதும், அவசரமிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மகனான கௌணவான் மா முக்கியம், விடலாத வுடலம் பரிக்குநா ளுடலான மித்தையான் மா முக்கியம், திடமான நன்மைகதி வேண்டினாற் கர்த்தனாஞ் சீவ வான் மா முக்கியஞ், சடமாயு முத்தியினின் ஞானவான் மாவான தானே மகாமுக்கியம்.

(இ-ள்.) கெடலானபொழுதிவன் காணிக்குமகனானகௌணவான்மா முக்கியம் (எ-து)—தன்னுயிர்க்குக் கெடுதிவந்தபோது தனதாஸ்திக்குரியோன் மகனாதலா லவன் கௌணவான்மா வெனப்படுவன் அந்த வவசாத் திற்கௌணவான்மாவேமுக்கியமாகும், விடலாதவுடலம்பரிக்குநா ளுடலான

மித்தையான்மா முக்கியம்(எ-து)—தன்னைவிட்டுநீங்காத தனதுடலைத் தானெனச் சுமக்கும்போது தானெனற்குரிய திவனுக்குடலாதலா லவ்வுடல் மித்தையான்மாவெனப்படும் அந்த வவசரத்தில் மித்தையான்மாவே மகா முக்கியமாகும், திடமான நன்மைகதிவேண்டினாற் கர்த்தனஞ்சீவவான்மா முக்கியம் (எ-து)—இடையிலழியாதுறுதியாயுள்ள நற்கதியடைய விரும்பினால் அப்போதுதானொருமுதலா நின்றதற்குரியவரியமுயற்சிசெய்தப்பலனையனுபவித்தற்குக் கர்த்தத்துவமாயிருப்பவன் சீவனாதலால் அந்த வவசரத்திலச்சீவன் சீவவான்மாவெனப்படுவன் அதனாலந்த சீவவான்மாவே மகா முக்கியமாகும், சடமாயு முத்தியினில் ஞானவான்மாவான தானே மகா முக்கியம் (எ-து)—சடத்துவமாயுள்ளவனைத்து மொருங்கே நசித்தற்கிடமாயது முத்தியாதலா லந்தமுத்தியில் ஞானாகாரமாயிருந்த தன்னை யதுவாயனுபவிப்பவன் ஞானாத்மாவாதலால் அந்த வவசரத்தில் ஞானான்மா வெனப்படுவன் அதனாலந்த ஞானான்மாவான தானே மகா முக்கியமாகும் (எ-து).

காணி, உரிமை, உரிமையாவது, ஆஸ்தி. இதுபற்றி யாஸ்தியென்றும். தனதுரிமைக்கு மகன் பாத்தியனாதல், தனதந்தத்திலாதலால், கெடலான பொழுதென்பதற்கு, தன்னுயிர்க்குக் கெடுதிவந்தபொழுதென்றுரைக்கொண்டாம். விடல்லாதவென்றது, விடலாதவென்றயது தொகுத்தல்விகாரம். மகன் முக்கியமாயவிடத்துக் கெளணவான்மாவெனவும், உடல்முக்கியமாயவிடத்து மித்தையான்மாவெனவும், சீவான்மா முக்கியமாயவிடத்துக் கர்த்தான்மாவெனவும், ஐக்கியமுத்திக் கான்மா முக்கியமாயவிடத்து ஞானான்மாவெனவும் பெயர்வந்ததென்க. இந்த வவசரமெல்லா மாண்மாவாயிருத்தலினிந்நான்கையு மாண்மாவென்றதென்க. சடமாயு முத்தியினிலென்றதனால் திரிபுடியற்றதென்றாயிற்று. இங்ஙனமாயதுபற்றியயிக்கியமுத்தியென்றும். அம்மூன்றையு மாண்மாவென்ற தவசரம்பற்றியும், தானாகிய வான்மாவை ஞானவான்மாவென்ற தெதார்த்தம் பற்றியு மென்க. ஆதலி னம்மூன்றும், பூர்வபட்சம். இது சித்தாந்தம்.

(க-து.) ஞானவான்மாவே முக்கியமாமென்ற கிங்ஙனங் கூறினாரென்பது, பிரியபேதங் காட்ட நான்கான்மாவென்றது; ஞானவான்மாவைக் காட்டிலும் பிரியவடிவம் வேறின்றென நாட்டியதை வற்புறுத்தற்கென்க. ஐக்கியமுத்தியென்றது நிரதிசயானந்தத்தை. வேறெனல் பிதற்றல் இதில் முக்கியநான்கில் ஆக்கவினை யெஞ்சி நின்றன. (ககக)

க௨௦ - கவி. அ - கை.

[விருப்பு முதலிய மூன்றுமயமாகாத வானந்தமே ஆனம் சொரூப மென்பதையிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

புலியுமனு கூலமெனி லிட்டமாம் பகைசெயிற் புதல்வனெனினும் வெறுப்பா, முலகிலிரு வகையுமல் லாதபுல் லாதியி லுதாசின

மாமாதலான், மலினமறு சின்மயன் பல்வகையு மிப்படி, மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழா, னலகிலா னந்தவடி வாகுமுன் சொருபத்தை யாராய்ந்து பார்மைந்தனே.

(இ-ள்.) புலியுமனுக்கலமெனி லிட்டமாம் பகைசெயிற் புதல்வனெனினும்வெறுப்பாம்(எ-து)—புலியேனு நமக்கு நயமுண்டாதற் கனுக்கலமாயிருக்குமாயின் விருப்புருவாகும் தந்தைக்குவிரோதமாநடக்கில் புத்திரனெனும்வெறுப்புருவாகும், உலகிலிருவகையும்ல்லாத புல்லாதியி லுதாசீனமாமாதலால்(எ-து)—உலகின்கண்ணிவ்விரண்டுவகையும்ல்லாதபுல்லாதலியவைகளிலிருப்பதுதாசீனமாகும் ஆதலின், மலினமறு சின்மயன்பல்வகையுமிப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழான்(எ-து)—கனங்கரகிதமான ஞானமேவடிவா விளங்கு மான்மாவென்போன் இங்ஙனமவைபோலப் பலவிதத்தானு மானந்தமென்பதுசற்றுமில்லாத விருப்பமுதலியமூன்றனுமவமதிப்பெய்தான், அலகிலானந்த வடிவாகுமுன் சொருபத்தை யாராய்ந்துபார் மைந்தனே(எ-து)-அந்த வான்மா நீயாதலா னீயேதடையற்ற வானந்தவடிவமென்பதாகும் ஞானபுத்திரா! இதிலையமுளதே லுனதெதார்த்த வடிவத்தைச் சுருதியுத்தி யனுபவங்காரணமாக நீயே யாராய்ந்து தெளிந்து காணுதி(எ-து).

அனுக்கலத்தாற்புலியும் விருப்புருவாகவும், பகைத்தலாற் புத்திரனும் வெறுப்புருவாகவும், புல்லாதலியவை யில்விருவகையும்ல்லாததா லுதாசீன வடிவாகவுங் காணும். உதாசீனம் விருப்பு வெறுப்பின்றியிருக்கை. புலியு மென்பதி லும்மை, இழிவுசிறப்பு. புதல்வனெனினுமென்பதி லும்மை உயர்வு சிறப்பு. ஆன்மாதன்னுணருந்திரிசியத்தில்திருப்பாதிமூன்றுமன்றித்தன்னிடத்தின்று. எனவே, தானிம்மூவுருவாகக்காணப்படாதென்பதாயிற்று. தற் றெரிசனத்திலிவையுன்றுந் தன்பாலின்மையின் மலினமறு சின்மயன்பல்வகையு மிப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழானெனவும், இம்மூன்றுருவுமாகத் தானியைதற்பாலதன்றுதலி ஞன்மாவலகிலானந்தவடிவாகுமெனவும், நீயு மான்மாவாதலா லலகிலானந்தவடிவநீயேயிதனைக்கண்டு தெளிதியென்பார், உன்சொருபத்தை யாராய்ந்து பாரெனவுங் கூறினார். இது கன்மகாண்டம் பத்திகாண்டம்போல்வதன்று, ஞானகாண்டமாதலினிப்போதேயுள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல விவ்வுருத்தங்களை யனுட்டித்துக்காணலாம். தானுகிய வான்மா சத்துஞ்சித்துமன்றி யானந்தம்வேறென்பார், தன்னைத்தான்காணுதார். இவர் தன்னிழப்பு, அருட்டெரிசனம், பரைதெரிசனம், ஆனந்தோதயம், ஆனந்தாதீதமென்பவற்றைத் தனக்கயலாகக்கண்டு வாளாபோயினர். இவர்களெல்லாங் கிரியாயோகக்குறியினரன்றி ஞானியரன்று. இதுநிற்க.

(க-து.) ஆன்மா விருப்பு, வெறுப்பு, உதாசீனத்து ளொன்றன்றித் தலி ஞானந்தவடிவமே யென்பது. இனிக்குறப்புரு மஷ்டவிதானந்தத்து ளிஃ தாத்மானந்தமாதலி னதற்கிதுவே விதியெனக்கொள்ள வேறு கூறதொழிந்தனர். இஃதுரைத்தாமென்ற லென்னுமுத்தி. தன்னிலக்கண மினை

தென விதனுலுணர்க. தன்னைத் தரிசியாவளவுந்தற்பிரிய மிம்முவகையாகக் காணுமென்ப தருத்தாபத்தி. அனைத்து மாதம்ப பிரதிபலனமாதலி னெல்லாச் சுகமு மான்மாவேயெனப் பொருள் கொள்ளினு மமையும். (௧௨௦)

௧௨௧ - கவி. அ - கை.

[தனவானந்தமுதலிய வானந்த பேதங்கள் பலவென்றீ ரத்தொகையின் விபரத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென வினவ அதற்கு விடையிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மானஞ் சிறந்தகுரு நாதனே யானந்த வகைக ளெத்தனை யென்னிலோ, ஞானந் திகழ்ந்தபிர மானந்தம் வாசனா னந்தம்விட யானந்தமென், ஞானந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை யென்பர்சில ரவ்வைந்து மிதிலடக்கம், யானந்த வகைசொலக் கேண்மைந்தனையெட்டு மஃதின்ன தின்னதெனவே.

(இ-ள்.) மானஞ்சிறந்த குருநாதனே யானந்தவகைகளெத்தனையென்னிலோ (எ-து)—பெருமையிற்சிறந்த சற்குருநாதனே ஆனந்தவகைகள் பலவெனக்கூறினீரே யவையாவையெனில், ஞானந் திகழ்ந்த பிரமானந்தம் வாசனா னந்தம்விடயானந்தமென்றானந்த மூன்றுவிதம் (எ-து)—ஞானமே வடிவாவிளங்குகின்ற பிரமானந்தம்வாசனா னந்தம் விடயானந்தம்எனவானந்தமூன்றுவகையாம், எட்டுவகையென்பர்சிலரவ்வைந்துமிதிலடக்கம்(எ-து)-சிலரெட்டுவகை யென்று சொல்லுவர் அந்தவைந்துவகைபு மிம்மூன்றிலடக்கமாம், ஆனந்தவகைசொலக்கேள் மைந்தனையெட்டு மஃதின்ன தின்னதெனவே (எ-து)—ஞானபுத்திரா ! அந்த வெட்டுவிதானந்தங்களு மின்னதின்னதென்று தனித்தனியே சொல்லப்புகுது மதனைக்கேளுதி (எ-று).

சமஷ்டி யுபாதிருணந் தொழில்காரணமாகப் பகவத்கிலை கூறாநிற்பர், மதத்தர். மகாவாக்கியமும், சத்துக்களும், இந்தூலாசிரியரும், ஞானமேபிரமமெனக் கூறாநிற்பர். அஞ்ஞானமே வஸ்துவெனிலெவர்க்கு முடன்பாடன்று. ஞானமேவஸ்துவெனலை மறுப்பதென்னை? இதுநிற்க. அவ்வைந்துமென்றது ஆத்மானந்தம், முக்கியானந்தம், நிசானந்தம், அத்துவிதானந்தம், ஞானா னந்தமென்பவற்றை. இதி லடக்கமென்றது, பிரமானந்தத்திலாதலாலொருமையிற் கூறலாயினார். ஏனையவைந்துமெனற்குப் பதிலாக அவ்வைந்துமென்றார். இதிலெனப் பொதுப்படக் கூறியிருக்க பிரமானந்தத்திலெனக்கொண்டது ஏனைய விரண்டி னம்சங்களன்றாதல் பற்றியென்க. எட்டு மிக்கவியிற் கூறுது மறுகவியிற் கூறப்புகுவதால், அஃதெனப்புறச்சுட்டாக்கினும். எட்டுமென்பதுதொகையொருமைபற்றி யஃதெனவொருமையிற்கூறினார். எட்டுவகையென்பர் சிலரென்றதனால், மூன்றுவிதமென்பது பலரெனப்பெற்றும். எட்டுமென்பதுலும்மை முற்றும்மை. இனிவகுத்துக் காட்டப்புகுதலா லிது தொகுத்துச் சுட்டலென்னு முத்தி.

(க-து.) ஆனந்தபேதங்களையெல்லாஞ் சுருக்கித் தொகையாக வெட்
டென்பது. (கஉக)

கஉ௨ - கவி. அ - கை.

[மேலட்டவிதானந்தமென்ற ரதன்வகையை யிக்கவியிற்
கூறுகின்றார்.]

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்திரைப் போதுளது பிரம
சுகமா, மோகத் தனந்தலிற் சுகம்வா சனைச்சுக முழுப்பிரிய மான்
மசுகமாம், யோகத்தி லுளதுமுக கியசுகமு தாசீன முற்றசுக நிச
சுகமதா, மேகத்தை நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கிய மெழுந்த
சுக ஞானசுகமே.

(இ-ள்.) போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்திரைப் போதுளது பிரம
சுகமாம்(எ-து)—போகங்காரணமா வெய்துஞ்சுகம் விடயசுக மெனவும் நித்
திரையெனற் றுரியதியாதோ வதனிலெழுஞ் சுகம் பிரமசுகமெனவும்,
மோகத் தனந்தலிற் சுகம்வா.சனைச்சுக முழுப்பிரிய மான்மசுகமாம் (எ-து)--
மயக்கமாயுள்ள வறக்கத்தெழுஞ்சுகம் வாசனாசுகமெனவும் எங்குந்தனது
பிரியவடிவாகக் காணுஞ்சுக மான்மசுகமெனவும், யோகத்திலுள துமுக்கிய
சுக முதாசீன முற்றசுக நிசசுகமதாம்(எ-து)—சமாதிகாரணமா வெழுஞ்சுக
முக்கியசுகமெனவும் உதாசீனங் காரணமாவெழுஞ்சுகம் நிசசுக மெனவுங்,
ஏகத்தைநோக்க லத்துவிதசுகம் வாக்கிய மெழுந்த சுகஞானசுகமே(எ-து)--
தான்மாத்திரமா மிஞ்சி நின்றலை நோக்குவதாலெழுஞ்சுக மத்துவிதசுக
மெனவும் மகாவாக்கியங் காரணமாக வெழுந்தசுகம் ஞானசுக மெனவும்
பெயர் பெறும் (எ-று).

இனி இவற்றைத் தனித்தனி கூறப்புகுதலா லொவ்வொன்றி னிலக்
கணங்களை யாகுகாங்குக் கூறுதும். போகம்--இரண்டொன்றாக விணைதல்.
அவ்வவற்றையு மவ்வவ் விலக்கணங்களாற் காணலாம். (கஉ௨)

கஉ௩ - கவி. அ - கை.

[அவ்ஊட்டவிதானந்தங்களையுந் தனித்தனி சொல்லப்புகுவார்,
இக்கவியில் விடயானந்தவிலக்கண மினையதெனக்
கூறுகின்றார்.]

வேறு.

இவ்வா றுரைசெய்த சுகபே தங்களி னியல்பா மவைசொல
மகனேகே, னொவ்வா நனவினி லுழல்வா னிடர்கெட வுறங்குஞ்
சயநத்தி லுறுநேராஞ், செவ்வா மனமக முகமா மதிலொளிர் சித்
தின் சுகநிழல் சேருங்கா, ணவ்வா நிவனுள மகிழ்வா மனுபவ
மதுதான் விடய சுகாநந்தம்.

(இ-ள்.) இவ்வா றுரைசெய்த சுகபேதங்களி னியல்பாமவைசொல
மகனேகேள் (எ-து)—இங்ஙனந் தொகைவகையாகக்கூறிய வானந்தபேதங்

கருக் கியல்பாயுள்ள விலக்கணங்களைத் தனித்தனியே விரிவாக யாங்கூற ஞானபுத்திரா நீகேளுதி, ஒவ்வாநனவினி லுழல்வா னிடர்க்கெட வுறங்குஞ் சயனத்தி லுறுநேரம்(௭-து)-இயைதற்கொண் ணாத பந்தசாக்கிரத்தில் விவ காரரிமித்த முழல்வோன் தனதல்லல்கெட புறங்கற்கமைத்த பஞ்சுணைமெ த்தையில் விழிதுயிலுங்கால், செவ்வாமனமக முகமாமதிலொளிர் சித்தின் சுகரிழல் சேருங்காண் (௭-து)—தடையின்றி மனமானது சுகாகாரமாதலை விட்டகமுகமாக நழுவுங் அப்போதம் மனதி லறிவானந்தத்தின் சாயை படும், அவ்வா நிவனுளமகிழ்வா மனுபவ மதுதான் விடய சுகாந்தம் (௭-து)—அங்ஙனம் படுநெறியா லவனுள்ளமானது சுகாகாரமாகக் காணும் அங்ஙனங் காண்பதே தினுனுபவமாம் அந்நெறித்தாய சுகமே விடயானந்த மெனப்படும் (௭-று).

சுகமெனக் கருதற்கொவ்வாததுபுற்றி யொவ்வாநனவென்றார். இந்நன வல்லலைத் தரற்குரித்தாதலிற் பந்தசாக்கிரமென்றும். உறங்குஞ் சயனம துறுநேரமெனப் பாடமுமுண்டெ.உறக்கம் வரும்போது மனமானதியல்பாக வே தினந்தோறுஞ் சுகாகாரத்தினின்று நழுவுனும், சுகாகாரமாதனு மெவ் வுயிர்க்கு மனுபவமாயிருக்க, இதனை வேறு வழியில் வருத்தியுரைகோடல் பொருந்தாது. பொருந்துமெனின், விடயானந்தமெனவும், உறங்குஞ் சய னத்தி லுறுநேரமெனவும் கூறுவதெற்றிற்கு? ஆதலிற் கூடாதென்க. முன் கவியில் போகத்திலவரு சுகமென்றார். போகமாவது இணைதல். இங்கே மனமுஞ் சிதானந்தசாயையு மிணைதல். விசாரத்தெளிவால் மனஞ்சுகாகார த்தினின் றுநழுவிச் சுகாகாரமாதலொன்று,மூடத்தாலாதலொன்று. இங்கே விசாரத்தாலெனின், ஒவ்வாநனவினி லுழல்வானிடர்க்கெட விசாரத்தானுற ங்குறுநேரமென் றிருக்கவேண்டும். தொக்கியிருக்கின்றதெனின் உறங்குஞ் சயனத்தி லுறுநேரமென்பானேன்? இங்கே சயனமென்ற தாசனங்கட்டலை யெனின், அப்போ தடயோகமென்னல்வேண்டும். அதுதானெனில்,உரை யிற்கோடலென்னு முத்தியா லங்ஙனங் கொள்ளினு மொருவாறு பொருந் தும். பொருந்துமெனும் இது விடயங்காரணமாகவந்த சுகமன்றே. குண் டலிசத்தியில் மனம்லயித்தலாலிந்தக்குண்டலிசத்தியுமொர் விடயமன்றே? மனலயமாதற் கிடமாமேயெனின், தினசுமுத்திபோல்வதா மதனால் விடய சுகமென்றார். மனந்ததாகாரமாக வதனாலெய்துஞ் சுகமெனக்கூறமையின் விடயசுகமே யென்க.

(க-து.) விடயானந்தவிலக்கண மினையதெனக் கூறினாரென்பது. (.)

கஉச - கவி. அ - கை.

[பிரமானந்தவிலக்கண மினையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சுனந்தருசுக விடயந்திரிபுடி. யிடரா மெனமன மசையாமற், சேனந் தனது குலாயந் தனில்விழு செயல்போ னித்திரை செறி சீவன், ஞானந்தயில்பர னுடனென் றுவனெரு தனையல்லதுபிற நிணையாம, லானந் தம்மய மாவன் சுகமிகு மதுதா னுயர்பிர மான ந்தம்.

(இ - ள்.) ஈனந்தருசுக விடயந் திரிபுடி யிடராமெனமன மசையாமல் (எ-து)—பிறப்புவிடென்னு மிரண்டினு ளிழிவாயுள்ள பிறவியையே தாற் பாலதாகிய சுகமயம்போற் றேற்றும்விடயந் திரிபுடியாயிருப்பதா லவை துன்பமெயென விசாரத்தாற் றுணிந்து மனஞ்சற்று சலியாதுநிற்க, சேன ந்தனது குலாயந்தனில் விழு செயல்போனித்திரை செறிசீவன் (எ-து)—ஆகாயத்திற் பறக்கும் பருந்து தனதுகூட்டி லலுத்துவிழுஞ் செயல்போல வுறக்கத்தபேதமாக வமைந்தசீவனென்போன், தானந் தமிழ்ப்பா னுடனெ ன்றுவனெரு தனையல்லதுபிறநினையாமல்(எ-து)--தானிங்ஙனமாய நிலைய தென வளவைகளாற் கணித்தற்கரிய பிரமத்தோடிாண்டறக் கலக்காரிற் பன் தெளிந்தவிடத்துத் தனித்து நின்றது தான்மாத் திரமாதலா லங்ஙனந் தனித்துநின்ற ஆனந்தமாத் திரமன்றி யயலென்பதுளதாக வதனை யோர் பொருளெனக் கருதாது, ஆனந்தம்மயமாவன் சுகமிகுமதுதா னுயர்பிரமா னந்தம் (எ-து)—ஆனந்தமயமாக விளங்குவன் அங்ஙனமாக மீக்குள்ள வல் வானந்தமே மேலாய பிரமானந்தமெனப் படுவதாம் (எ-று).

ஈனம் குணவாகுபெயர். விடயந் திரிபுடியிடராமெனமன மசையாம னித்திரைசெறிசீவ னென்பதினால், இங்கே நித்திரையென்பது நனவிற்கு சுழுத்தி; சுத்தகேவலநிலையென்பாரு முளர். தனக் கயலென்ப தொன்று மின்றியனைத்துஞ் சின்மாத் திரமாவின்னங்கப்புரிந்த தந்நெறித்தாச் சலியாது நிற்கவேண்டிவரும். யாதினாலெனில், விடயந்திரிபுடி யிடராமெனக் கண்டதுபற்றி. அங்ஙனஞ்சலியாதுநின்றலே சுத்தசுகலம். இந்நெறித்தாய சுத்த சுகலமயமாகவே மனமெனலேது? அது சலித்தலெனலேது? இன்றாதலின், மனமசையாத சுத்தசுகலம்மயமா நிற்புழி யுறக்கம்வருமன்றோ? அவ்வறக்கந் தான் சுத்தகேவலமெனப்படுவது. இந்நெறித்தாயவன் சீவனாதலால், நித்திரைசெறிசீவனெனவும்; அந்நித்திரை, சுகமேலீடு. அச்சுகமேலீடு, மலராகித் தாமதலாற் பரனெனவும்; அப்போதுசீவ னந்தச் சுகாகாரமாய் விடுவனாத லால், பரனுடனென்றுவனெனவும், அங்ஙனஞ் சுகாகாரமாரின்றவன் சீவ னாதலானும், தன்னையன்றி வேறுகண்டிலனாதலானும், ஒரு தனையல்லது பிற நினையாமலெனவும், ஆனந்தமயமன்றித் தான்வேறுகாரமாதற் கிடமி ன்மையின் ஆனந்தமயமாவனெனவும், இந்நிலைத்தாய அவசரத்தையே ஞானநூலனைத்தும் பிரமானந்தமெனலானும், இப்பெயரை யேற்றற்பால தாதலானும், சுகமிகுமதுதா னுயர் பிரமானந்தமெனவும் கூறினார்.

(க-து.) பிரமானந்தவிலக்கண மினையதெனக் கூறியதென்பது ஆன ந்தமயனு மாவனெனப் பாடமுமுண்டு. திரிபுடி: ஞாதுரு, ஞானம், ஞேய மென்பன. ஒரு தனையென்றதனால், தான்மாத் திரமெனப் பொருள்கொண் டாம். திரிபுடியிடராமென்றதனால், உபமானத்திலுத்துவிழுஞ் செயல்போ லென்றும். அளவைகள், அவ்வுடவிதப்பிரமாணங்கள். முன்கவியில், ஆலிங் கணசுகத்தை விடயானந்த மென்றது, தினசுழுத்தி சுகம்போ லாறுதல்

செய்யாமைபற்றி யென்க. இக்கவியிலும் கித்திரையென்றது, நனவிற்கழுத்தியை. (கஉச)

கஉ௫ - கவி. அ - கை.

[ஐயமுருதற்கின்னும் பிரமானந்த மினையதென
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப் பொருள்விழி
துயில்வோர்க், டாங்கும் மலரணை நன்ற கச்சிலர் சம்பா திப்பது
தானசுகந், தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண் முறைமையுந் தெரியா
தமளிசெய் பொழுதேபோ, லாங்குள் வெளிகளு மறியா வனுபவ
மதன லதுபிர மானந்தம்.

(இ-ள்.) தூங்குஞ்சுகமது பிரமச்சுகமெனல் சுருதிப்பொருள்விழி
துயில்வோர்கள் (எ-து)—நனவிற்கழுத்திசுகத்தைப் பிரமானந்தமென்பது
மகாவாக்கியார்த்தமேயன்றி வேறன்றாமெனக்கொள்வோர்தூங்காமல் தூங்
குபவர், தாங்கும் மலரணை நன்றகச்சிலர் சம்பாதிப்பது தானசுகம் தீங்குந்
நன்மையு மாண்பெண்முறைமையுந் தெரியாதமளிசெய் பொழுதேபோல்
(எ-து)—சிங்கம்போன்றமைத்த கருவிகளாற் றுங்கப்பெற்ற புஷ்பசயனத்
தைச் சிலர் நன்றாகச் சம்பாதிப்பது ஸ்தானசுமவேண்டியாதலால் அம்மல
ரணையிலிது தீமையெனவும் நன்மையெனவும் ஆண் பெண் முறைமையெ
னவு முணரும் பாகுபாடு சற்றுந்தெரியா துறங்குமாறுபோல, ஆங்குள்வெ
ளிகளு மறியாவனுபவ மதனலது பிரமானந்தம் (எ-து)—அந்த நனவிற்கு
சுழுத்தியின்கண் ணகம்புற மினையெனப்பதுந் தெரியா துறங்குமனுபவ
மாம் அவ்வுனுபவத்தாற் கணிக்குஞ் சுகமெதுவோ அதுவே பிரமானந்த
மெனப்படுவதாம் (எ-று).

விழிதுயில்வோர்கள் தூங்குஞ்சுகமதுபிரமச்சுகமெனல்சுருதிப்பொரு
ளெனக்கொண்டுகூட்டித் தூங்காமற் றூங்குவோர்தாமங்ஙனந்தூங்குங்காலெ
ழுஞ்சுகம் பிரமசுகமாமெனக்கூறுவது சுருதிப்பொருளாம் வேறன்றெனப்
பொருள்கொள்ளினுமையும். எனவே, வேதார்த்தமும், மகான்கள் பிரமமெ
னலுமொக்குமென்பதாயிற்று. பிரமச்சுகமெனல் எழுவாய்; சுருதிப்பொருள்
பயனிலை. இதுகாறு மிவ்வெல்லகடவாமைக் கெழுவாய் பயனிலை கூறிய
தென்க. தாங்குமென்னும் வினைக்கெழுவாய் தொக்கியிருப்பதால் சிங்கம்
போன்றமைத்த கருவியென்றும், தாங்கும்மலரணைநன்றகச்சிலர்சம்பாதிப்
பது தானசுகம்பற்றி யாதலால், அதிலுறங்கில், நன்மை தீமை யாண் பெண்
முறைமையா திகளெங்ஙனந்தெரியும்? தெரியாதாதல்பற்றியிவ்வுவமைவேண்
டிக் கூறினார். மலரணை மிகத்துயில் விளைத்தற்குத் தானமாதவி னைச்சுகம்
வேண்டி நன்றாகச் சம்பாதிப்பதென்றொருநக; பலரென்னது சிலரென்றது
நிரந்தரமிங்ஙனஞ்செய்வோர் மிக்கசெல்வத்தாரசிலராதல்பற்றியென்க. தான
சுகமென்றது இவ்விடத்திற்கியைந்த காரணப்பெயராம். யூக சுகமெனின்

யூக மெனற்குப் பொருள் ஓர்புல், கருங்குரங்கு, காந்தி, தருக்கம், படைபடைவகுப்பு, பெண்குரங்கு, முசு என்பன. இது பலபொரு ளொருசொல். இவற்றுள் யாதிங்கே பொருந்தும். பொருந்தாமையின், ஐயிருகுற்றத்தூள் மாறுகொளக்கூறலெனலே யேற்கும். இதற்கென்செய்தும். சான்றோராட்சி யெனின், பொருத்தமின்றி யிராது. சம்பாதிப்பதுதா னாகமெனப் பாடங்க ளிருக்கின்றன வெனிலோ, ஊகமென்பது உத்தி, குரங்கு, நினைவு, புலி யென்பன. இதுபலபொரு ளொருசொல். இவற்று ளெவ்வருத்தம்பற்றி யம் மொழிவந்தது. யுத்திபற்றியெனின், உபமானவுபமேய சாதாரண தர்மமீனைய தென் றறியார்போலும். உபமானத்தை யுபமேயமாக்கலாமா? அதைச் சுருதி யுத்தியனுபவத் துள், யுத்தியனுபவமாக்கலாமா? தாங்கும் மலரணை நன்றாகச் சிலர் சம்பாதிப்பதுதானாகம், தீங்குந் நன்மையு மாண்பென் முறைமையுந் தெரியாதமளிசெய்பொழுதே போ லெனல்காறு முவமையன்றோ? இதற்குவ மேயம், ஆங்குள் வெளிகளுமென்பது முதலறியாவனுபவ மென்பதுகாறும் தானசுகமெனப் பிரதிகளிவிருப்பதென்னை? அங்ஙனமாகவு மிங்ஙனமாக வும் பிரதிகளிருக்கின்றொருதலையாகத் துணிதலேநோக்குதும். தானசுகமெனி னும், தானாகமெனினு முபமேயத்தொடர்பன்று, உபமானத்தொடர்பு. இவ் வரம்புகடந்துரைகூறுவது, கல்வி வரம் பறியார்போலுமே யிதற்கென்செய்தும். கவிக்குற்றமன்று. கவியிலக்கணங் கல்லாதுரைகூறு நமதுகுற்றம். ஆதலின் தானசுகமெனலே யையமின்றிப்பொருந்தும், இலக்கணமில்லாக்கல்வி யுப்பில்லா வுணவுபோலும். அவ்விலக்கண மில்லாக் கல்வியை யாதரவாகக் கொண்டொரு கூற லென்னுரை. பசையற்றதாம். வெறுவாய் மெவ்வதுபோ லும், சுருதியுத்தியனுபவங் காண்டலுபமேயத்திலன்றி யுபமானத்திலன்று. உபமேயம் விளங்கக்கூறுவ துபமானமாதலின் கூடாதென்க. தாங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப்பொருள்விழி துயில்வோர்களைன்பது சுருதிப் பிரமாணமாம். தாங்கும்மலரணை நன்றாகச் சிலர் சம்பாதிப்பது தானாகமெனக் கூறியிது யுத்திப் பிரமாணமென்பது பொருந்தாது. ஆங் குள் வெளிகளுமறியாவனுபவமென்ற தனுபவப்பிரமாணமாம். கல்வித்திற மின்மையா லிக்கவியில்லாத யுத்திப் பிரமாணத்தை யுண்டெனி லெங்ஙன மேற்கப்படும். அவர்போல்வா ரேற்பர்.

(க-து.) பிரமாணந்தமென்பதுசுருதிக்கு மனுபவத்துக்கு மியைந்திருக் கக் காட்டினொன்பது. உரையை யாவர் கூறினு மிலக்கணவழுவின்றிக் கூறவேண்டும். கவிக்கிலக்கணமுரண வுரைகூறின, எவ்வாசிரியராயினு மெந்தச் சாம்பிரதாயமாயினு மென்சிறப்பு. கவிக்குரையன்று, உரைக்குக்கவி போலும்; இதனை பெயவேற்பர். இந்நூலாசிரிய ரெண்விசுரணந்தமென்றார். இவற்றுள் தானாகமெனல் கிடையாது. இத்திறத்தார், பிறருரைமேற் குற் றங்காட்டலி லென்சிறப்பு. தங்கோணலேத் தாநிமிர்த்த வறியார்போலும். தெரியாதவளிசை பொழுதேபோலெனச் சில பிரதியி லிருக்கின்றது.

பொருந்துமாறுரையிடுக; போலி வேதாந்திமய மூலகமாதலின், தாங்கும் மன
ரணை. தீங்குந் நன்மையும் விரித்தல் விகாரம். (க௨௫)

க௨௬ - கவி. அ - கை.

[பிரமானந்த விலக்கண மிளையதென நன்குறத் தெளிந்தேன், இப்போ
தோரனுபவமென்னுள் ஞாதிக்கக்கண்டேனதனைக் கேட்டருளு
மென மாணக்கன் வியந்து கூறுவதை யிக்கவியிற்
கூறுகின்றார்.]

உதவும் புவியினி லொருவன் னனுபவ மொருவன் மனதினி
லுதியாதே, மதியுங் கெடுகிற துயில்கொண் டானந்த மயனன்
ரோசுக முறுகின்ற, னினுவிஞ்ஞான மயனாஞ் சிந்தையி னினைவாய்
வந்திடு மெனல்கண்டேன், சுதைவிண் ணோர்புகழ் குருவே நீரிது
சொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே.

(இ-ள்.) உதவும் புவியினி லொருவன் னனுபவ மொருவன் மனதினி
லுதியாதே (எ-து)—வேண்டுவதைத் தடையின்றியுதவத்தக்க ஞானபூமி
யேழனுள் ஒருவன்கண்ட சுவானுபவ மற்றொருவன்மன திற்காணுமா காணு
தே இஃதென்னவியப்பு அதனைச்சொல்லுகிறேன் அஃதாவது, மதியுங்கெடு
கிற துயில்கொண்டானந்தமயனன்றோ சுகமுறுகின்றான் (எ-து)—மனதும்
நசிக்கத்தக்க யோகநித்திரை காரணமாகவானந்தமயனாகிற வான்மாவன்றோ
பிரமானந்த வடிவமாகின்றான் இங்ஙனமிருக்க, இது விஞ்ஞானமயனாஞ்
சிந்தையி னினைவாய்வந்திடு மெனல் கண்டேன் (எ-து)—இவ்வானந்த
மானது விஞ்ஞானமயனாகிய மானதனிடத்தில் நினைவுவடிவாக வந்துவிடு
மெனச் சத்துக்கள் கூறுவதைப் பிரத்தியட்சமாக வடியேனிடத்தில் கண்
டனன், சுதைவிண்ணோர்புகழ்குருவே நீரிது சொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே
(எ-து)--அமிர்தத்தை யுட்கொண்ட தேவர்களாலுந் துதிக்கப்பெற்ற குரு
நாதனே! சகலார்த்தமுமையின்றி விளங்கப் போதிப்பதில் வல்லமை
யுடையவரே! இஃதெங்ஙனங்கூடும் தேவரீரே யில்வைய மகலத் தெரித்
தருள வேண்டும் (எ-று).

உதவுமெனப் பொதுப்படக்கூறியதனால் வேண்டுவதையெனவும், புவி
யெனப் பொதுப்படக்கூறியதால் ஞானபூமியெனவும், துயிலெனப் பொது
ப்படக்கூறியதால் யோகநித்திரையெனவும், ஆனந்தமயனைப் பொதுப்
படக்கூறியதால் வாத்மாவெனவுங் கொண்டாம். இரட்டிற்மொழிதலென்னு
முத்தியால், முத்திக்குச் சாதனமான தனாகரணங்களை யுதவத்தக்க விப்பூ
மியி லொருவன் கண்டவனுபவ மொருவன் மனதினில் எங்ஙனங் காணும்
காணாதேயென வுதாரணமாக்கியதாக வுரைகொள்ளினு மமையும்.

(க-து.) நினைவிற்றத் வானந்தம் நினைவாய தெங்ஙனமென வினாவினா
னென்பது. ஏனெனில், இவன் தன் சமாதியில் மனநாசத்திற்கண்ட தடை
யற்ற வானந்தம், சமாதிவிட்ட காலத்திலும் தன்னினை வெல்லா மிடை

விடாது துற்றுக்கொண் டிருத்தலினென்க. இடைவிடாது துற்றுக்கொண் டிருத்தலாவது, யாதுபுரியினும், யாது நினைக்கினும், யாது சுகிக்கினும் கலை யாது டெஞ்சினிறைவாயிருத்தல். மலடியறியாள் பிள்ளைவருத்தம்; அது போல, ஏனையறியா ரில்வானந்தநிலைமை. இவனெய்திய வில்வனுபவ மொழி சத்தியமாதல் பற்றி யிங்ஙனம் வினாவினனென்க. எனலென்பது என்று சொல்லுதல். இதனால் சத்துக்களென வருவித்தாம். யாதினாலுங் கெடாததென்பது தோன்ற மதியுங் கெடுகிற வென்றார். மதியு மென்பதி லும்மையுயர்வு சிறப்பு. ஆனந்த நினைவாய் வந்திடு மென்றதனால், ஆனந்த மே நினைவு, நினைவே யானந்தமெனப் பெற்றும்.

(க-து.) நினைவிற்த சுகம் நினைவாக நிற்பதற் கேதென்னையென் பது. மனமிற்தவிடத் துதிக்கும் பிரமானந்தத்தை யான்மா வனுபவிக்க, மனதுக் கெட்டுவானே நெனல் வினா. (கஉச)

கஉஎ - கவி. அ - கை.

[சுத்தமனதும் பரமாத்மாவும் ஒன்றேயென வுபமான முகத்தா லிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர் களுமறி நினைவிற் பிறிவறி வினிலில்லை, செய்யுந் நனவினி லிறுகும் மனதொடு சேருஞ் சின் மய விஞ்ஞானன், நையுந் துயர்மன நழுவும் பொழுதுணர் ஞானச் சுகமுணு மானந்தன், பெய்யுந் துளிகளு நீருங் குளமொடு பாரும் போலிவர் பிறிவன்றே.

(இ-ள்.) நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர்களுமறி நினைவிற் பிறிவறி வினிலில்லை (எ-து)—நெய்யென்ற பெயரும் வெண்ணெயென்ற பெயரு மாகிய வில்விரண்டும் பகுத்துணரத்தக்க மனத்தாலாய பேதமேயன்றி யவ் விரண்டையும் ருசிக்கத்தக்க நாவுணர்வுக்குச் சற்றுமில்லை, செய்யுந் நன வினிலிறுகும் மனதொடு சேருஞ் சின்மயவிஞ்ஞானன் (எ-து)—இச்சாஞ்ஞானக்கிரியைகளைச்செய்தற்கியைந்த சாக்கிராவத்தையில் விசாரத்தாற் றனது செயலிற் சுருங்கிய மனதோடுகூடியசின்மாத் திரமாயிருக்கும் விஞ்ஞானமய நென்போனும், நையுந் துயர்மன நழுவும்பொழுதுணர் ஞானச்சுகமுணு மானந்தன் (எ-து)—வதையத்தக்க துயர்மயமான மனது மெல்ல நழுவற் கியைந்த சமாதிகாலத்தில் தன்னையே யுணரத்தக்க ஞானுணரத்தத்தை யனு பவிக்கின்ற வானந்தமயான வான்மாவும், பெய்யுந் துளிகளு நீருங் குள மொடுபாரும்போலிவர் பிறிவன்றே (எ-து)—துளிக்குந் துளிகளும் சலமும் குளமும் கரையும் எங்ஙனம் பேதமின்றோ வங்ஙனமே விஞ்ஞானனும் ஆன்மாவுமாகிய வில்விருவருந் தம்முள் பேதமிலராம் (எ-து).

அறிநினைவெனவே, சட்டகாரணமாக வறியுநினைவென்றாயிற்று. கண் ணுக் கிரண்டாகத் தோற்றினு; நாவுணர்வுக்கொன்றே. அன்றியும், நெய்

வெண்ணெயெனச் சொற்பேதமேயன்றிப் பொருட்பேதஞ் சற்றுங் கண்டிலம். அதுபோல, விஞ்ஞானமயன், ஆனந்தமயனைச் சொற்பேதமுந் தோற்றபேதமுமேயன்றிப் பொருட்பேதமு மனுபவபேதமுஞ் சற்றுங்கண்டிலம். வெண்ணெயன்றி நெய்யெனலும், சலமன்றித் துளிமெனலும், கரையன்றிக் குளமெனலும் எங்கே. அதுபோல, விஞ்ஞானமயனையன்றி யானந்தமயனென்பவனெங்கே? எனவே, அறிவையன்றி யானந்தமென லெங்கேயென்றாயிற்று. ஆகவே, அறிவே யானந்தமெனப் பெற்றும், பெறவே, நெய்தியே பிரியம்பிரியமெனெய்தியெனக்கண்டாம். காணவே அனுபவத் திற்பேதமின்றெனத் துணிந்தாம். இத்துணிபு இதினமறுக்கற்கவெனக்குறிப்பிக்ககின்றது.

(க - து.) விஞ்ஞானமயனெனலும் ஆனந்தமயனெனலும், ஓரவசரம்பற்றிச் சொல்லாற்பேதங்கூறவந்ததே யன்றிப்பொருளாற் சற்றுமன்றென்பது. இவ்வனுபவஞ் சகசானுபவத்திற்குமுதல்தாற் காணப்படுவது. (கஉஎ)

கஉஅ - கவி. அ - கை.

[வாசனாந்த விலக்கண மிளையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஒன்றா கியபிர மாநந் தன்சுக மொழிவா னேன்வெளி வருவானே, நென்றான் முன்செய்த கருமம் வெளியினி லிழுக்குஞ் சுழுத்திவிட்டெழுந்தோனும், நன்றா யினசுக மகலான் வெளியிலு நடவான் மறதியும் பெறமாட்டா, னன்றா மெனவிருந் துறங்குஞ் சிலகன்ம மதுவே வா தனை யானந்தம்.

(இ-ஊ.) ஒன்றாகிய பிரமானந்தன் சுகமொழிவானேன் வெளிவருவானேனென்றால் (எ-து)—சுகமாக விளங்கும் பிரமானந்தனென்போன் தன் துசுகானந்தத்தினின்று நீங்குவானேன் வெளிப்படுவானெனக்கேட்பையாயின், முன்செய்த கருமம் வெளியினிலிழுக்குஞ் சுழுத்தி விட்டெழுந்தோனும் (எ-து)—பூர்வத்திற்செய்த கன்மமானது புறம்பில் மெல்லவிழுகும் அதனால் சுழுத்தியைவிட்டு நீங்கினவனும், நன்றாயின சுகமகலான் வெளியிலு நடவான் மறதியும் பெறமாட்டான் (எ-து)—வெகுபிரியமான வந்தச்சுகத்தினின்றும் நீங்கான் புறம்பிலுஞ் செல்லான் அச்சுகத்தைமறக்கவுமாட்டான், அன்றாமெனவிருந்துறங்குஞ் சிலகன்மமதுவே வா தனையானந்தம் (எ-து)—இப்போ தவசியமல்ல இப்போ தவசியமாமென நினைத்துறங்குவதான சில பிரயத்ன மப்போது நிகழ்வனவாம் அங்ஙன நிகழ்தலே வாசனாந்தமெனப்படுவதாம் (எ-று).

பிரமானந்தமென்றது பிரமானந்தனென்றதனால், அம்மயமானவனான் மாவாகிய புருடனெனப்பெற்றும். முன்செய்த கன்மமென்றது தினமும் வழக்கமாகச் செய்துகொண்டுவந்த தினவிர்த்தியை. தினசுழுத்திகலையில்லவனோ, அங்ஙனம் பிரமானந்தமேலீடாகிய சுழுத்திகலையுங்கா னிகழுமனுபவானந்தமாதலி னிதினை வாசனாந்தமென்றார். சுழுத்திகலையில், விவகாரவிர்த்தி வெளியிலிழுக்கும்போது, அவ்வானந்தப்பிரியந் தடுக்கும், அவ்

வானந்த வசத்தாகுது மெனின், விவகாரசங்கற்பந் தடுக்கும். சுகத்தைவிட்டகலக்கடாமையி னிது தருண மல்லவெனவும், இப்போதே செய்யாவிடிலிவ்வளவு ஈட்டம் வரும் ஆதலி னிது தருணமா மெனவு மங்கே யிங்ஙன நிகழ்தலின் அன்றாமென விருந்துறங்குஞ் சிலகன்ம மெனப்பட்டது வெளிக்கு வரவொட்டாமல் தடுப்ப தவ்வானந் தாம்சமாதலால் வாசனூன்ற மென்ற தென்க.

(க-து.) இடுகுறிப் பெயரன்றெனக் காட்ட வில்வேதுக்களைத் தெரிவித்து வாசனூன்ற விலக்கணங் கூறியதென்பது. வெளிக்கிழுத்த லிருவகையேதுபற்றி யெனிலு மமையும். அஃதாவது பிராரத்தகன்மம், சகசரிட்டையென்பன. வெளிக்கு வருதல், விஞ்ஞான மயத்துக்கு வருதல். இருவகையேதுக்க ளினையவெனத் துணிவது, நயம்பற்றியென்க. அஃதாவது; கன்மமாயின் பிராரத்துவ மெனவும், நிலையாயின் இந்ரிட்டை யெனவுமாம். சகசரிட்டைக்கிழுத்தலெனக் காண்டல் கூடாமையின் முன் செய்த கன்மம் வெளியினி லிழுக்குமென்ற தென்க. சுழுத்தி விட்டெழாதவனுமென்பது தோன்றச் சுழுத்திவிட் டெழுந்தோனுமென்ப தின்கண்ணுள்ள வும்மை, இறத்தது தழீஇய வெச்சவும்மை. (கஉஅ)

கஉக - கவி. அ - கை.

[ரிசானந்த விலக்கண மினையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அந்தக் கணமுட லகமென் றிடர்களி லலைந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோ, முந்தைச் செய்யுவினை சுகதுக் கந்தரு மோனந்தருநடு வடிவேகா, நெனத்தப் புருடனு மொருசுந் தையும் மறிருந்தே நெனலனு பவமாகு, மிந்தப் படித னுதாசீ னச்சுக மிதுவே ரிசமெனு மானந்தம்.

(இ-ள்.) அந்தக்கணமுட லகமென்றிடர்களி லலைந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோம் (எ-து)—தேகமே நானென்றுன்னவக்கணமே யான்மா துன்பப் பெருக்கி லகப்பட்ட டின்ன திசையெனக்காணாதலைந்து தற்பிரியத்தைச்சற்று மெண்ணமின்றி மறந்தேவிடுவன், முந்தைச் செய்யுவினை சுகதுக் கந்தரு மோனந்தருநடு வடிவேகாண் (எ-து)—முன்செய்த கன்மமானது சுகத்தை யேனுந் துக்கத்தையேனுந் தரும் மோனநிலையோ வங்ஙனந் தராது மத்தியகத நிலையையே தரும், எந்தப் புருடனு மொரு சிந்தையுமற விருந்தே நெனலனுபவமாகும்(எ-து)—எந்தப்புருடனாயினும்யாதோர்சிந்தையுமின்றி யானிருந்தேனெனக்கூறுவது எவர்க்கு மனுபவமாம், இந்தப் படிதனுதாசீ னச்சுக மிதுவே ரிசமெனு மானந்தம் (எ-து)—இவ்வாறு தன்ன லனுபவிக்கப்பட்ட துதாசீன சுகமாதலாலிதுவேரிசானந்தமெனப்படுவதாம்(எ-று).

அந்தக்கண மென்றற்கு, தன தெதார்த்த வடிவை மறந்த வந்தக்கண மென்றும், மறந்ததனால் தனதெதார்த்த சுகந்தனை மறந்தேபோமென்றங் கூறிய தனுபவ மிருத்தலிற் பொருந்தும். பூர்வவினை சுகதுக்கத்துள்ளு

தருமாயின், மகா மௌனம் மத்தியகத நிலையைத் தருமென்றார். காண்-
அசைநிலை. தன்னுதாசீனச் சுகம- தனது விருப்பு வெறுப்பற்ற சுகம்.

(௧-து.) விழிப்பி லொரு சிந்தையுமற நின்றலாலாய சுகமே, நிசானந்த
மென்பது. இது யாதோர் நினைவுமற சின்றவிடத் துதித்த சுகமாதலாற்
காரணப் பெயராயிற்று. சுழுத்திசுக-மென்னலாமே யெனின், உணர்வுற்ற
விடத்ததன்றாதலின் பொருந்தாது. இதனைச் சமரச சுகமெனினு மமையும்.
ஒரு சிந்தையு மறவிருத்தல், கற்பனையறல். எனவே, நிசமென்றாயிற்று. நிச
த்தி லுதித்தலா னிசானந்தமெனப் படுமென்க. ஞானஞ்ஞானத்துக் கிடை
யாதல் பற்றி நடுவடி வெண்பபெம். இதனைச் சிலர் முக்கியா னந்தமெனக்
கூறுவார்; அவர் முன் பின் னறியார்போலும். (௧௨௧)

கூட - கவி. அ - கை.

[முக்கியானந்த விலக்கண மினையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நிசமா னதுமுக கியமோ குடத்துள நீரன் றோவெளி யீரந்தான்
வசமா மகங்கர மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக்கிய வகையாகுந்
திசையார் திரிசய மறியா தேதுயில் செறியா தேயுட றறிபோலே
யசையா தேமதி சமமா கியநிலை யதுதான் முக்கிய வானந்தம்.

(இ-ள்.) நிசமானது முக்கியமோ குடத்துள நீரன்றோ வெளியீரந்
தான் (எ-து)—நிசானந்தமானது முக்கியானந்தமெனப் படுமோ வெனின்
குடத்திலுள்ள நீரினாலன்றோ புறம்பிலீரமாகக் காணப்படுவது ஆதலின்
முக்கியானந்த மெனப்படாது ஆய் நெங்ஙன மெனின், வசமா மகங்கர
மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக்கியவகையாகும் (எ-து)—பிறவி தரற்கு
வசமாயுள்ள வகங்காரமானது திசை காணு தகன்று நிச வடிவங் கைகூடு
மானு லப்போது முக்கியமென்கிற வகையை யேற்பதாகும், திசையார் திரி
சய மறியாதே துயில்செறியா தேயுட றறிபோலே யசையாதேமதி சமமா
கியநிலை யதுதான் முக்கிய வானந்தம் (எ-து)—எங்கணு நிறைந்துள்ள
திரிசயத்தை நாடாமலும் உறக்கத் ததன்வயப்படாமலும் தேகந் தறிபோ
லசையாமலும் மனமானது நடுநிலையதாகி னதுவே முக்கியானந்தமெனப்
படுவதாம் (எ-து).

முக்கியமோ வென்பதி லோகாரம் வினா. அகமுகமாகச் சொரூபசமா
கியிற் கண்ட சுகமன்றோ புறம்பில்தானே விருப்பு வெறுப்பின்றிய சுக
மாகக்காண்கின்ற தென்பது குறிப்பிற்றேன் றவுவமையாக்கூறியதென்க.
அகம்புற மொத்தலி னிசானந்தமெனவும், அகங்கார மறைதலும், உண்மை
சேர்தலும், திரிசயமென்பது சற்றுங் காண வறியாமலும், முழுது மானந்த
நித்திரையில் முழுகாமலும், தேகந்தறிபோ லசையாமலும், மனமானது
ஞானஞ்ஞான நெறித்தாச் செல்லாமலுநின்ற லகத்திலாதலால், முக்கியா
னந்தமெனவுங் கருதித் கூறியதாகக் காண்கின்றது. இதனையறியா தொன்
றையொன்றாக் கூறுவார் செய்யுட் பிரயோக மறியார்போலும். இங்ஙன

நிற்கவேண்டியது மனமாதலால், மதியை மனமென்றும். அதுதானேன் பது சுட்டுப் பெயராதலின், மதிசமமாகிய நிலையென்பதை வினையெச்ச மாக்கிலும். செறிதல் நெருங்கல். ஆதலின் துயில்செறியாதே யென்பதற்கு, உறக்கத் தன்வயப்படாம லென்றும்.

(க-து.) இனையவாய வேதுக்களா விது நிசானந்தமன்று முக்கியானந்த மென்றொன்பது. இக்கவிக்குரையிந்நெறித்தாயது கவிநோக்காலென்க.

கடக - கவி. அ - கை.

[இவ்வெண்வீதானந்தங்களு ளடங்காத வானந்த பேதங்களுள்; அவையும் பிரமானந்தலேசமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மனுடன் மனுட கந்தரு வன்றே வகந்தரு வன்பிதிர் பிற வித்தேவன், மனுடன் கரும சுரன்சுர னிந்திர னாசான் பிரசாபதி யானேன், கனவி ராட்ட னிரணிய கருப்பன் கருதும் மிப்பதி னொருபேரின், பினவா னந்தங்க னுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிர மானந்தம்.

(இ-ஈ.) மனுடன் மனுட கந்தருவன் நேவகந்தருவன் பிதிர் பிறவித் தேவன் மனுடன் (எ-து)—மனுடன் மனுட கந்தர்வன் தேவ கந்தர்வன் பிதிர் பிறவித்தேவன் தனுடன், கருமசுரன் சுரனிந்திரனாசான் பிரசாபதியானேன் (எ-து)—கருமசுரன் சுரன் இந்திரன் ஆசான் பிரசாபதியானேன், கனவிராட்ட னிரணியகருப்பன் கருதும் மிப்பதினொருபேரின் (எ-து)—கனவிராட்டன் இரணியகருப்பன் எனக் கருதத்தக்க விந்தப்பதி னொருபேர்களின், பினவானந்தங்க னுரையாம் பிரளய வெள்ளக்கடல் பிரமானந்தம் (எ-து)—ஒன்றுக்கொன்று பேதமாயுள்ள விவ்வானந்த வகைகள் கற்பனத்திற் பிரளயம் போன்றெழும் பிரமானந்தமென்னும் பிரவாகசாகரத்தி னுரைபோல்வனவாம் (எ-து).

ஆனந்தபேதங்களிற் மனித்தனி சிறந்தோர், மனிதரில் சார்வபூமனும் மனுடகந்தர்வரில் மனிதனாயிருந்து புண்ணியபரிபாகத்தாற் கற்பாந்தத்திற் கந்தர்வனான மனுட கந்தர்வனும், தேவ கந்தர்வரில் பூர்வ புண்ணிய கர்மத்தால் மனுட கந்தர்வ பதவியினின்று தேவகந்தர்வ பதவியடைந்த தேவகந்தர்வனும், பிதிரரில் சிருஷ்டிகாலத்தே யுண்டான வக்கினி ஸ்வாந்தா முதலிய பிதிரரும், பிறவித் தேவர்களில் கற்பத்துக் காதியில்தானே தேவப் பிறவியை யுடைய வாசானச தேவனும், கருமசுரரில் மனுடனாயிருந்து செய்த வசுவமேதாதி கன்மபலத்தாற் நேவனாகச்செனித்த கன்மதேவனும், சுரரில் காலன் முதலியோருமாம். ஆசான், பிரகஸ்பதி, பிரசாபதியானேன், பிரமன் என்பன கனவிராட்டு; வியாபகமான விராட்புருடன். பின்னவென்பாலது; பின்வென்றாய் திடைக்குறை. இப்பதினே மானந்தங்களு

துரையெனவே அஷ்டவிதானந்தங்களும் அலையெனப்பெற்றும். பிரளய மென்றது, இங்கே கற்பனாந்தத்தை. மண்ணுதிய யாவும் தனதுருவாகக் கொள்ளு மவசரத்தை விராட்புருடனெனவும், எங்குமாப் பிரகாசிக்கின்ற வற்றை யெல்லாந் தன துதரத்ததாக நிற்கு மவசரத்தை இரணியகருப்ப னெனவுங் கொள்க. மண்ணுதியென்றது அஷ்டமூர்த்தத்தை.

(கி-து.) அஷ்ட விதானந்தமாக்கிய தளவிலானந்த பேதங்களை யாத லால், அவற்றுட் சிலவற்றைக் கூறினொன்பது, சில பிரதிகளில், பிதிர் கருமத் தேவனெனவும், தனுடன் னசுரனெனவும், இந்திரஞ்சானுமென வும், கணகன் விராட் டிரணியகருப்பன்னெனவும், பதினொருபேர்களென வும் இருக்கின்றன. இதனு ளியைதற்பால தேற்கப்படும், தைத்திரிய வுப நிடதப்படி விராட்டிரணியகர்ப்ப மொன்றாக்கிப் பதினொன்றாக்குக.(கஙக)

கஙக - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனமாய வனுபூதி யுடையோன் மகிமையை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

எவனா கிலுமிந்தத் துரியாதீதத்தி லேழாம் பூமியி லிருந் தானே, வவனா ரதன்சுகன் சிவன்மா லயன்முத லறிவோ ரனுபவ சுகபோதம், விவகா ரதிர்சிய மிதுவே யனுபவ மெனமுன் சொல் லிய விவகாரி, யுவமா னமுமறி மகனே யவனடி யுதிரும் பொடிக ளென்முடிமேலே.

(இ-ன.) எவனாகிலு மிந்தத் துரியாதீதத்தி லேழாம்பூமியி லிருந்தா னேல் (எ-து)—யாவனையினு மிந்தத் துரியாதீதமாகிற் வேழாம் பூமியிலிரு ப்பனையின், அவனாரதன் சுகன் சிவன் மாலயன்முத லறிவோ ரனுபவ சுக போதம் (எ-து)—அவன் நாரதன் சுகன் சிவன் விஷ்ணு பிரமன் முதலிய வறிஞரது சுகபோத வடிவமெனப்படுவன், விவகா ரதிர்சிய மிதுவே யனு பவ மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி யுவமா னமுமறி மகனே(எ-து)—விவ காரிக திரிசயவியிழப்பும் இதுவே யனுபவ நிலையமென முன்னர்க் கூறிய விவகாரி யுபமானமு மினையவென ஞானபுத்திரா ! நீ யறிதி, அவனடி யுதிரும் பொடிக ளென்முடிமேலே (எ-து)—அந்த மகானது திருவடியி லுதிருந் தாசுக ளெனது சிரசின்மேல் மகுடம்போல்வனவாம் (எ-து).

சண்டாளனையுங் குறிக்க எவனாகிலும் மெனவுந், துரியமே துரியாதீத மாவது பற்றித் துரியாதீதத்தி லெனவும், துரியம் ஞானபூமியி லேழாவ தாதலினேழாம் பூமியி லெனவும், இருப்பானே லென்பது, இருந்தானே லென்றாயது காலமயக்கம். அவன் எழுவாய், சுகபோதம் பயனிலே. விவ கார, அதிர்சியம், என்பன விவகா ரதிர்சிய மென்றாயின. விவகாரி யுவமா னமு மென்றதனால், விவகா ரதிர்சயமுமென வும்மை வருவித்தாம். இஃ தெண்ணும்மை. எவனாகிலு மென்பதி லும்மை ஐயம்.

(க-து.) மகானது பெருமையைக் குறிக்கத் துரியமே துரியாதீதமாயினொன்ற ரென்பது விவகாரம். திரிசியம் எனப்பிரித்து விவகாரத்திற்கியைந்த திரிசியமென் றுரைகூறி லிங்கே பொருந்தாது. துரியாதீதத்தை முன்னாக் கூறுதிருக்க இத்தவெனச் சுட்டியது; எப்போது துரியநிலைவாய்த்ததோ, அப்போதே யது துரியாதீத மாக்குமென்னுந் துணிபுபற்றியென்க.

(க௩௨)

க௩௩ - கவி. அ - கை.

[வித்தை யானந்த நீங்கலாக ஏனைய சுக வகைகளைக் கூறிலும். இதி லின்னு மையமுளதேற் கேட்குதியென மாணுக்கனைக் கேட்டலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வேறு.

இந்தவா றைந்துசுகஞ் சொல்லினோம் வித்தைசுக மினிமேற் சொல்வா, முந்தைமா யையுஞ்ச்சி தானந்தப் பொருளுமே மொழியும் போதி, லந்தமா மத்துவித சுகமான்ம சுகமிரண்டு மங்கே சொன்னோந், தொந்தமாற் றியமகனே யின்னமுனக் கையமுண்டேற் சொல்லு வாயே.

(இ-ள்.) இந்தவாறைந்துசுகஞ் சொல்லினோம் வித்தைசுக மினிமேற் சொல்வாம்(எ-து)--இவ்வாறாக விடயானந்தம் பிரமானந்தம் வாசனாந்தம் நிசானந்தம் முக்கியானந்த மெனப்படி மைந்துசுகத்தையுஞ் சொல்லினோம் வித்தையானந்தத்தை யினிமேற் கூறுதும், முந்தைமாயையுஞ் சச்சிதானந்தப் பொருளுமே மொழியும்போதில்(எ-து)—முன்னரே மாயையைப் பற்றியும் சச்சிதானந்தப் பொருளைப் பற்றியும் சொல்லிக்கொண்டு வரும் போது, அந்தமா மத்துவிதசுக மான்மசுக மிரண்டுமங்கே சொன்னோம் (எ-து)-வேத முடிவிலுள்ள வத்து விதாந்தமும் ஆத்மானந்தமுமாகிய விவ விரண் டிலக்கணங்களுையு மவ்விடத்தில் தானே சொல்லிவிட்டோம், தொந்தமாற்றிய மகனே யின்ன முனக் கையமுண்டேற் சொல்லுவாயே(எ-து)-பந்தங்களை நீக்கிக்கொண்ட சற்புத்திரா! இன்னுமுனக் கையமுண்டாயிற் சொல்லுதி (எ-று).

வித்தைசுக மினிமேற் சொல்வாமென்றதை இப்படலத்தில்தானே க௬௪ கவிமுதல் க௭௪ கவிவரையிலும், அத்துவிதசுக மாத்மசுக மங்கே சொன்னோ மென்பதில் அத்துவிதசுகத்தை க௦௨ முதல் க௦௬ கவிவரையிலும், ஆத்மசுகத்தை க௦௭ முதல் க௨௦ கவிவரையிலும், ஐந்துசுகஞ் சொல்லினோமென்பதில் விடயசுகத்தை க௨௩ கவியிலும், பிரமானந்தத்தை க௨௪ முதல் க௨௭ கவிவரையிலும், வாசனாந்தத்தை க௨௮ கவியிலும், நிசானந்தத்தை க௨௯ கவியிலும், முக்கியானந்தத்தை க௩௦ கவியிலுங் காணலாம்.

(க-து.) சத்து, செத்து, ஆனந்தங்களைத் தனித்தனியே சொல்லிவிட்டு
டோம். இன்னு மையமுளதேற் கேளுதி யென்பது. (கஙங)

கஙச - கவி. அ - கை.

[சச்சிதானந்த விலக்கணங்களைத் தனித்தனி சொன்னவாறுபோல,
ஏகமாக்குமாறு முணர்த்தவேண்டுமென மாணுக்கன்
கேட்டலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சுகன்றனையு மெனையுமுல னீனையுமீன் றளித்தருளுங் குரு
வே கேளீர், புகன்றசச்சி தானந்தப் பதங்கடனித் தனியாயே
பொருள்வேறுநா, லுகண்டமன முறைப்ப தெங்ஙன் பரியாய
பதங்களைப் போ லுறவுங் காணே, னகண்டமா யொருசுவையாய்த்
தேனீக்கூட்டிய மதுவா வறிவிப்பீரே.

(இ-ங்.) சுகன்றனையு மெனையு முலகினையு மீன்றளித்தருளுங் குரு
வே கேளீர் (எ-து)—முருகக்கடவுளையு மடியேனையும் வுலகினையும் பெற்ற
ளித்தருளிய சற்குருநாதனே ! ஓர் வீண்ணப்ப முண்டதனைக் கேட்டரு
ளும் அஃதியாதெனில், புகன்ற சச்சிதானந்தப்பதங்க டனித்தனியாயே
பொருள் வேறுநா(எ-து)--தேவரீர் கூறிய சச்சிதானந்தப் பதங்கள் தனி
த்தனியானவாறு போலப் பொருளுந் தனித்தனி வெவ்வேறுநா, உகண்ட
மன முறைப்பதெங்ஙன் பரியாய பதங்களைப்போ லுறவுங்காணேன் (எ-து)-
அணைகடந்து பாயத்தக்கமனமான தலையா துறுதிபெறுவ தெங்ஙனம் ஒன்
றிற்குப் பலவாகக் கூறும் பரியாய நாமங்களைப்போ லுறவுங் கண்டிலன்,
அகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீக்கூட்டிய மதுவா வறிவிப்பீரே
(எ-து)--ஏகமாகவும் ஒரே ருசியாகவும் தேனீக்கள் பல மலரிலெடுத்தொன்
ருக்கிய தேனைப்போல வடியேனுக் குணர்த்தியருள வேண்டும் (எ-று).

வேதமுடிவை யெடுத்து விளக்கல் பரமசிவத்துக்கே யன்றி யேனை
யர்க் கின்றமையின் பரமசிவமே குருவெனக் கருதிச் சுகன்றனையு மெனையு
முலகினையு மீன்றளித்தருளுங் குருவேயெனக் கூறினதாகக் கொள்க;
அன்றேல், முரணும். உகண்டமன முறைப்ப தெங்ங னென்பதற்கு பலவா
றாகச் சிதைவுற்றலேகின்ற மனமொருமைப்பா டெய்துவ தெங்ஙனமெனப்
பொருள் கொள்ளினு மமையும். எங்ஙனமென்பது எங்ஙனென்றயது
கடைக்குறை. பரியாய பதங்கள் ஒருபொருள் குறித்த பலசொல் ஓர் பொ
ருளாகிய பரம்பொருளை விளக்குவிப்பதற்குச் சச்சிதானந்தங்கள் தக்கவாக
லின் பரியாய பதங்களைப்போ லுறவுங் காணேனெனவும் பல மலரிலுள்ள
தேனைக் கூடாக்கியது போல, சச்சிதானந்தங்களை யொருமையாக்கி யருள
வேண்டுமெனக் கருத்துக் கொண்டதால் அகண்டமா யொருசுவையா
ய்த் தேனீக் கூட்டியமதுவா வறிவிப்பீரே யெனவுங் கூறினாரென்க. மது
வைப்போல வென்றதை மதுவா வென்ற துவமைத்தொகை. தனித்தனி

யாகவே யென்றபாலதை, தனித்தனியாயே யென்றது, ம்ருஉ. அகண்டமா யொருசுவையாச் தேனீயெனச் சில பிரதிகளி லிருப்பதுபற்றி மெல்லொற்றாக்கின், அகண்டம் ஒருசுவை யென்பன மதுவுக்கு விசேடணமாகவும் அகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீயென வல்லொற்றாக்கின் அறிவிப்பீரென்னும் வினையுற்றிற்கு வினையெச்சங்களாகவு முடியுமென்க.

(க-து.) சச்சிதானந்தங்களைத் தனித்தனியாகத் தெரிவித்தவாறுபோல அவற்றி னொருமையையுந் தெரிவிக்க வேண்டு மென்பது இங்ஙனம் தெரிவித்த லருமைபற்றியென்க. (கஉச)

கஉரு - கவி. அ - கை.

[சுருதிப் பிரமாணத்தா லவற்றி னொருமையை யுபமானங் காரணமாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

குளிரிளகல் வெண்மை யென்ற பதங்களினு னீர்மூன்று கூறு யின்றோ, வொளிதவனஞ் செம்மையென்ற பதங்களா லக்கினியு மொருமூன்றுமோ, வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிட ரெனப் பிரித்து விலக்கி வேத, மெளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தாதி யெனும்பிரம மேகந் தானே.

(இ-ள்.) குளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்களினு னீர் மூன்று கூறு யின்றோ (எ-து)—குளிர்ச்சி நெகிழ்ச்சி வெண்மை யென்கிற பேதமொழிக ளாற் சலமும் மூன்று பிரிவாயின்றோ, ஒளிதவனஞ் செம்மை யென்ற பதங்களா லக்கினியு மொரு மூன்றுமோ (எ-து)—பிரகாசம் சுடுகை சிவப் பென்கிற பேதமொழிகளா லக்கினியு மூன்று பிரிவாயின்றோ, வெளி முதலாஞ் சகமசத்து மூடமிடரெனப் பிரித்துவிலக்கி (எ-து)—ஆகாய முதலிய பஞ்சபூதவடிவாயுள்ள சகமானது அகிர்த சட துக்கமாமென வதனை வேறுபிரித்துத் தானலவென் நகற்றி, வேதமெளிதறிய முரண் மொழிந்த சத்தாதியெனும் பிரம மேகந்தானே (எ - து)—வேதமான தெளிதிலுணர்ந்து கொள்ளுமா நகிர்தாதிக்கு மாறாகக் கூறிய சச்சிதானந்த சொரூபமெனத்தக்க பிரமமானதுகுணபேதமின்றியேகமேயாம்(எ-று).

குளிர்முதலிய மூன்றும், ஒளிமுதலிய மூன்றும், சலநீனைய தெனவும், அக்கினியீனைய தெனவும், விளக்குவான் வேண்டிக் கூறவந்த சொற்பிரிவே யன்றிப் பொருட்பிரிவன்று அதுபோல; அசத்து முதலிய மூன்றும் சத்துமுதலிய மூன்றும் சகத்தினைய தெனவும் சிவமினையதெனவும் விளக்குவான் வேண்டிக் கூறவந்த சொற்பிரிவே யன்றிப் பொருட் பிரிவன்று. உலகமான தெவர்க்கு மெப்போதுஞ் சச்சிதானந்த மாகக் காண்ட வின், இஃதன்று வேறு. அஃதாவது பரமெனல் ஆயினாலகமோ அவற்றிற்கு மாறாய வகிர்தசட துக்கமாயது எனக்காட்டற்கு வேதமிங்ஙனம் கூறியதென்க. சோதனையிற் பஞ்சபூதங்களு ளொவ்வொன்றுந் தனக்

கெனச் சொரூபமொன்றின்றிக் காணுது போதற் கேதென்னை. இது கற் றோர்க்கும் மற் றோர்க்கு மாதலால் சத்தென லெங்ஙனங் கூடும். கூடா தாகவே சித்தெனலும் ஆனந்த மெனலு மெங்ஙனம் பொருந்தும்; பொருந் தாதாதலாற் சத்தாதி யெனும் பிரமமென்றார் சத்தாதி மூன்றினொருமை பேபிரமமெனலைச் சம்மதிக்கச் செய்வான் வேண்டிப் பிரத்தியட்ச ஷுல கையசத்தாதி மூன்றி னொருமை யெனக் காட்டவந்ததென்க.

(க-து.) அநிந்த சட துக்க வொருமையே சகமென்றற் போல, சச்சி தானந்த வொருமையே பிரமமெனக் கூறியதென்பது. வேதமெளி தரிய வென்றதனால், அவ்வேதமே பல சாக்கைகளாலும், பலவேதுக்களாலும், பல திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களாலும், பலவாய வளவைகளாலும் அரிதரிய வுணர்த்துமென்றாயிற்று. ஏகத்தானே யென்னும் பயனிலக்குப் பிரம மெழுவாயாயின், சத்தாதி யெனும் பிரமமென்றது; குணமே குணியாகவேண் டும்; ஆதலி னேகமெனல் பொருந்தும். சத்தாதி குணமன்றிப் பிரமம் வே ரெனல் அசத்தாதிக்குச் சகடவேராகாமையாற் பொருந்தாது. (கங்ரு)

கங்ரு - கவி. அ - கை.

[இவைபோல வின்னுமளவிறந்த பரியாயநாம குணங்களுள்,
அவற்றுட் சிலவற்றைச் சொல்லுது மென்பதை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நித்தியம்பூரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதானஞ் சாந் தஞ், சத்தியங்கே வலந்துரியஞ் சமந்திருக்குக் கூடஸ்தன் சாட்சி போதஞ், சுத்தமிலக் கியஞ்சநாதனஞ்சீவன் தத்துவம் விண் சோதி யான்மா, முத்தம்விபு சூக்குமமென் றிவ்வண்ணம் விதி குணங்கண் மொழியும் வேதம்.

(இ-ள்.) நித்தியம் பூரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதானஞ் சாந் தம் (எ-து)—நித்தியம் பூரணம் ஏகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரமம் நிதானம் சாந்தமெனவும், சத்தியங் கேவலந்துரியஞ் சமந்திருக்குக்கூடஸ்தன் சாட்சி போதம் (எ - து)—சத்தியம் கேவலம் துரியம் சமந்திருக்கு கூடஸ்தன் சாட்சி போதமெனவும், சுத்தமிலக் கியஞ்சநாதனஞ் சீவன் தத்துவம் விண் சோதியான்மா (எ - து)—சுத்தம் இலக்கியம் சனாதனம் சீவன் தத்துவம் விண் சோதி ஆன்மாவெனவும், முத்தம் விபுசூக்குமமென் றிவ்வண்ணம் விதி குணங்கள் மொழியும் வேதம் (எ-து)—முத்தம் விபு சூக்குமமெனவுழிவ் வாறே வேதமானது விதியாகப் பரியாயநாமகுணங்களைச் சொல்லும் (எ-து). நிதானம், ஆதிகாரணம். சநாதனம், அநாதி இவ்வண்ணம் இவை போல்வனவாக. இவை விதி குணங்க ளாகுமெனவே, விலக்கு குணங்கள் வேறுண்டென்பது பெற்றும்.

(க-து.) பரியாயநாமகுணங்களை யிக்கவியிற் கூறினொன்பது (கங்ரு)

கங்ள - கவி. அ - கை.

[அதுபோல விலக்குப்பரியாய நாமகுணங்களுள்; அவற்றுட்
சிலவற்றை யுணர்த்துதுமென்றதை யிக்கவியிற்
கூறுகின்றார்.]

அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமே யம்விமலம் வசனா தீத
மசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந் தரமகணு நிருபா கண்ட
மசமனந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவம நாதி
யசரீர மவிகார மத்துவித மெனவிலக்கு மனேக முண்டே.

(இ - ள்.) அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமே யம்விமலம் வசனா தீதம்
(எ-து)—அசலம் நிரஞ்சனம் அமிர்தம் அப்பிரமேயம் விமலம் வசனா தீத
மெனவும், அசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந்தரமகணு நிருபாகண்டம் (எ-து)
—அசடம் அநாமயம் அசங்கம் அதுலம் நிரந்தரம் அகணு நிருபம் அகண்ட
மெனவும், அசமனந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவமநாதி (எ-து)—
அசம் அனந்தம் அவிநாசி நிர்க்குணம் நிட்களம் நிரவயவம் அநாதியெனவு
ம், அசரீர மவிகார மத்துவித மெனவிலக்கு மனேக முண்டே (எ-து)—
அசரீரம் அவிகாரம் அத்துவிதமெனவும் விலக்குப்பரியாய நாமகுணங்களு
மின்னு மனேகமுளவாம் (எ-து).

அசலம்-சலனமின்மை. நிரஞ்சனம்-களங்கமின்மை. அமிர்தம்-அழி
வின்மை. அப்பிரமேயம்-அறியப்படாதது. விமலம்-அழுக்கின்மை. வசனா
தீதம்-வாக்குக்கெட்டாமை. அசடம்-மூடமின்மை. அநாமயம்-நோயின்மை.
அசங்கம்-சங்கமின்மை. அதுலம்-கனமின்மை. நிரந்தரம்-இடையின்மை.
அகணு-அணுவன்மை. நிருபம்-ரூபமன்மை. அகண்டம்-கண்டமன்மை.
அசம்-பிறவிக்குடன்படாமை. அனந்தம்-இறப்புக்குடன்படாமை. அவிநாசி-
யாதினுநசியாமை. நிர்க்குணம்-குணமின்மை. நிட்களம் - சகளமின்மை.
நிரவயவம்-அவயவமின்மை. அநாதி-ஆதியின்மை. அசரீரம்-சரீரமின்மை.
அவிகாரம்-விகாரமின்மை. அத்துவிதம்-துவிதமின்மை எனக்கொள்க.

(க-து.) விலக்கு குணப்பரியாய நாமங்க ள்னையவென்பது. சிலபிரதிக
ளில் விமலமசனா தீதமெனவும், நிருமலமகோசாமெனவும், நிசமனந்தமென
வும், நிரஞ்சனம் மகுதியெனவும், விதிவிலக்க மனேகமெனவு மிருத்தின்
தன; அவற்றையு முய்த்துணர்க. சமஸ்த மதஸ்தரும் வஸ்து விதி குணத்த
தென நின்றனர். அஃதோர் பக்கத்ததாமெனக் காட்ட விலக்குகுணமும்
வகுத்ததென்க. இதனை யினிலருங்கவியாற் காண்க. (கங்ள)

கங்அ - கவி. அ - கை.

[இவ்விதிவிலக்குக் குணங்க ளொருபொருட்கேயன்றி வேறுங்
கன்றென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்களைன்றாச் சேர்த்தொரு
மித் தெல்லாங் கூட்டிச், சொன்னபொரு ளொன்றன் னி யிரண்

டி ல்லை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள், பின்னபத மாமத னைச் சத்தாதி குணப்பொருளாம் பிரம மேக, மன்னபொருளொரு மைபறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய் நீயே.

(இ-ள்.) இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கண்ணுஞ் சேர்த்தொ ருமித் தெல்லாங்கூட்டி (எ-து)—இன்னவாறாக விதித்த விதிவிலக்குக் குணங்களைச் சேர்த் தொருங்கே யனைத்தையுக்கூட்டி, சொன்னபொரு ளொன்றறி யிரண்டில்லை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ்சொற்கள் பின்ன பதமாம் (எ-து)—வேதஞ் சொல்லியிருக்கிறபொரு ளொன்றேயன்றி யீர ண்டாகவில்லை ஆதவி னொருபொருளைப்பற்றிச் சொல்லுஞ்சொற்க ளொரு பொருள்குறித்த பல வேறுவகைப்பட்ட சொல்லுகளாம், அதனஞ்சத்தாதி குணப்பொருளாம் பிரமமேகம் (எ-து)—இங்ஙனங் கூறியிருப்பதற் சத்து முதலாகக் கூறப்படு முக்குணப்பொருளாவது பிரமம் அஃதேகமாம், அன்ன பொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய் நீயே (எ-து)—அத் தகையதான பொருளி னொருமையை யறிந்து அஃதிருந்தவண்ண நீயு மகண்ட பரிபூரணமா யாகுதி, வேறு சங்கற்பிக்கற்க (எ-து).

சேர்ந்துகூடி யென்றாக்கின் குணங்க ளெழுவாயாகவேண்டும்; எழுவா யாக்கின் பயனிலையெங்கே. சொன்னவென்பதெனின், குணங்கள் சொல் லுமா? கூடாதுபற்றிக் குணங்களைச் செயப்படுபொருளாக்கிச் சேர்ந்துகூடி யென்னுந் தன்வினைகளைப் பிறவினையாக்கிச் சொன்னவென்னும்பயனிலைக் கெழுவாய் வேண்டிமாதலால் வேதத்தைவருவித்தாம். ஒருபொருளைச் சொல் லுஞ்சொற்கள் பின்னபதமா மென்றதனால், ஒருபொருள்குறித்தபலசொல் லென்றாம். இங்ஙனம் விதிவிலக்குக் குணங்கள் கூறவந்தது, சச்சிதானந்த மேகமெனற்கண்ணோ? அதனற் சத்தாதி குணப்பொருளாம் பிரமமேகமென் றார். அறிந்தாவாய் நீயேயென்னுது, அகண்ட பரிபூரணமாயென்றதனால், அஃதிருந்தவண்ணமென வருவித்தாம். சச்சிதானந்த மொருமையெனக் கண்டவக்கணமே யவ்வொருமையே பிரமமெனத் தானேவிளங்கும். அங்ங னம் விளங்கல் நிருபா திகமாதலின் வியாபகவிளக்கமாம்; அவ்வியாபகவிள க்க மபரிசுசின்னமாதவி னேகமாம். அதுபற்றிப் பிரமமேகமென்றதென்க. இந்நெறி சற்றுமறியார் கடவுளைகமென லவர்போல்வ ரேற்பர். வஸ்து விளங்க விதிகுணமும், அதுவுமிறக்க விலக்குக் குணமும் வகுத்ததென்க. எனவே, தானேதானாதற் கெனப்பெற்றும். (கூஉஅ)

கூஉ௬ - கவி. அ - கை.

[சீர்க்குணவஸ்துவிற்குக் கூறுஞ் சகுண மெங்ஙன மையுமென்ற வினாவிற்கு வினட யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நிக்குணவஸ் துவின் குணங் ளுரைப்பதுதாய் மலபு பென னிகரென் னுந், சக்குணமே வஸ்துவிலே ஈயாயாம லறிபவல்ல

சதூர ஞாண்டோ, நற்குணவே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப் பிரம ஞானந் தோன்றச், சொற்குணங்கல் பிரமத்தின் குணங்க ளல்ல பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே.

(இ-ள்.) நிர்க்குணவஸ்துவின் குணங்க ளுரைப்பதுதாய் மலடியென னிகரென்னுதே (எ-து)—நிர்க்குண வஸ்துவினுக்குக் குணங்களுரைத்தல் மலடியைத் தாயென்றகுச் சமானமாமேயெனச் சங்கியாதுவற்றி, சற்குண னே வஸ்துநிலே யுரையாம லறியவல்ல சதூரஞ்ஞோடோ (எ-து)—சற்குண முடையோனே! வஸ்துநிலே யினையதென வதற்குரிய குணங்களைப் பிற றுணர்த்தாமல் தாமேயுணர்ந்து கொள்ளத்தக்க வலியுள்ள மாணக்கரு முளரோ? இன்றேயதனால், நற்குணவே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப் பிரம ஞானந் தோன்றச் சொற்குணங்கள் (எ-து)—சச்சிதநந்தங்கள் நல்ல சகுணமென வேதங்கள் இங்ஙனமாய் சீவன்முத்தி நிலைபெறவும் பிரமக் ஞானம் விளங்கவுஞ் சொல்லவந்த குணங்களாம், பிரமத்தின் குணங்க ளல்ல பிரமமாஞ் சொரூபந்தானே (எ-து)—அவை பிரமத்தினது குணங்களல்ல பிரமசொரூபமாம் (எ-து).

நிர்க்குணவஸ்துவின் குணங்களுரைப்பதென்பதற்கு, சகுணங்களே நிர்க் குணவஸ்துவின் குணங்களாக வுரைத்தலெனப் பொருள்கொள்ளினு மமையு. “சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய யானைக்கு நீத்து, முயற்குநிலை பென்ப, கானகநாடன் சுனை” என்னுங்கவியில் சுரையாழாது, அம்மி மித வாது, யானைக்கு நீத்தாகாது, முயற்குநிலையாகாது. இவை முரணுகையில், சுரையிதப்ப, அம்மியாழ, யானைக்குநிலை, முயற்கு நீத்தென மொழிமாற்றிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். அதுபோல விங்கும், தாய்மலடியென னிகரென் னுதே யெனக்கவியிருப்பினும், குணரகிதமான வஸ்துவுக்குக் குணங்கற்பி த்தல் மலடியைத் தாயென்றாற்போலுமெனப்பொருள்படுதலால், தாய்மலடி யென்பதை, மலடிதாயென மொழிமாற்றிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்; கொள்ளாவிடில் முரணும். எங்ஙனமெனில், சகுணவஸ்துவி னிர்க்குண ங்க ளுரைப்பது தாய்மலடியென னிகரென்னுதேயெனக் கவியிருக்கின் முரணுது; இங்ஙனம்கவியின்றே யாதலின் முரணும். சகுணமாகவஸ்துவைக் கூறுது கிரக்குணமாகக் கூறின் வஸ்து எங்ஙனம் விளங்கும்? விளங்காது பற்றி யிங்ஙனங் கூறியதென்க. சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களல்ல வெனில், யாதிருவெனவருஞ் சங்கைக் குத்தரமின்றும் ஆதலி னிங்ஙன முரைகொண்டாம். சச்சிதானந்த நற்குணங்கள் வேதங்கள் சொல்லிய சகு ணங்களாம். இதுவும் வஸ்துநிலே தெரிவிப்பதற்காகவென்க. இக்குணங்களே பிரமசொரூபமாதலின் பிரமத்தின் குணங்களெனின் தற்கிழமைப்பொருள தாம், பின்னாபின்னமதாம், பொருந்தாது. இக்குணங்களா லறிபவெது வஸ்துவாயிருக்கக் குணங்களே வஸ்துவெனல் கூடாதெனின், சூரியனுக்குப் பிரகாசகுணம்; நமக் கக்குணமின்றிச் சூரியன் காணப்பட்டான். எனவே நமக்குச் சூரியன் வேராயினும் பிரகாசத்திற்கு வேறே? அல்லவே. பிரகாச

ரூபமே சூரியனெனற்குத் தடையென்னை? அதுபோலவே யிதனையுங் கோடற்குத் தடையென்னை? இதனை விடாதவிலக்கனையாற் காணலாம்.

(க-து.) சுருதிப்பிரமாணத்தால் சச்சிதானந்த வொருமையே பிரமமெனச் சிந்தித்துத் தெளிய வலிந்தே குணத்திதாக்குமென்பது. இதனைக் கணிப்பது அனுபவத்தாலன்றிக் கூடாது. கூடுமெனின், அவம். (கடக)

கசு ௦ - கவி. அ - கை.

[சுருதிப்பிரமாணத்தா லுணர்த்தியதுபோ லிதனை யுத்திப்பிர
மாணத்தாலு முணர்த்தவேண்டுமென வினாவல
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மோகவிருள் கெடக்கோடி யருண்ணென வருகுருவே மொழியக் கேளீ, ரேகபரி பூரணமா மென்சொருப மென்னுளத்தி லிறுகும் வண்ண, மாகமங்கள் சொன்னபடி யென்னையகண் டார் த்தமா வறிந்தே னையா, ஆகமுமொத் திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறையு நெஞ்சே.

(இ-ள்.) மோகவிருள் கெடக்கோடி யருண்ணென வருகுருவே மொழியக்கேளீர் (எ-து)—மோகாந்தகார மொருங்கே நசிக்க புதித்த கோடி சூரியர்களைப்போ லடியேனுக்காக வெழுந்தருளிவந்த குருளாதனே! இன்னுமோ ரையமுன ததனையாண் கூறக் கேட்டருளும், ஏகபரி பூரணமாமென் சொருப மென்னுளத்தி லிறுகும் வண்ணம் (எ-து)—ஏகபரிபூரணமாக விளங்குமெனது சொருபமான தெனதுள்ளத்தின்கண் திரம்ப்புறுமாறு, ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னை யகண்டார்த்தமா வறிந்தேன் (எ-து)—சுருதிகள் கூறியமுறையே யென்னை யகண்டார்பூரண சொருபமாகத் தரிசித்தேன், ஐயா ஆகமு மொத் திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறையுநெஞ்சே (எ-து)—ஐயனே! யுத்திக்கு மொத்திருக்கும்படி தெரிவித்தாற் பசுமரத்திலறைந்த வாணியைப்போ லலிந்தென்னுளத்தி லுறைந்துபோகும் (எ-து).

மோகவிருள் உருவகம் மோகவிருள்கெட வருகுருவேயெனக் கொள்க. கோடியருண்ணென வென்ப துவமை. சில பிரதிகளி் லென்னுளத்தி லிருக்கும் வண்ணமெனவும், உறைக்குநெஞ்சேயெனவு மிருக்கின்றன. ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னை யகண்டார்த்தமா வறிந்தேனென்பதினால், சச்சிதானந்த வொருமையைக் கண்டேனென்றாயிற்று. ஊகமுமொத்திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறைக்குநெஞ்சே யெனக்கொள்ளின், உறைக்குமென்பது பிறவினையாதலின். ஆவ்வொருமையி னெஞ்சமுறையும் படி செய்யுமென் றுரைகொள்ளவேண்டும். அப்போது உரைத்தல் எழுவாய், நெஞ்சத்தை செயப்படுபொருள், உறைக்கும் பயனிலை. தன்வினையாக்கில் அனுபூதி எழுவாய், உறையும் பயனிலை. நெஞ்சம் எழாம்வேற்றுமைத்தொகை.

(க-நு.) அவ்வனுபவம் யுத்திக்கொக்கத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்பது சுருதி யுத்தி யனுபவத்து ளினி யுத்தவேண்டல். இங்கே யாகமங்களென்றது, ஞானத்தொழிற் பிரதிபாதித்தலா லற்பசுருதியை யன்று, பிரபலசுருதியை. அஃதாவது ஞானகாண்டமென வறிக. (கச௦)

கசக - கவி. அ - கை.

[அவ்வினாவிற்கு விடை கூறுவான்வேண்டிச் சத்துஞ் சித்தும் மாறாதிணங்கிற் சச்சிதானந்தமாம்; மாறப்பெறி னநிர்த சட துக்கமாமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானுற் சாட்சி யெங்கே, சித்தேசத் தாகுமய லெனிறசடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியுமில்லை, யொத்தேதோன் நியசத்துஞ் சித்துநல்ல சுகமாகுமுகத் துக்கோர், வித்தேயன் நியமாகிற் சடமசத்தாஞ் சகானுபவம் விளைந்திடாதே.

(இ-ள்.) சத்தே சித்தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானுற் சாட்சியெங்கே (எ-து)—சச்சிதானந்த மென்னுமொழி சத்து சித்து ஆனந்தமென மூப்பதமாயிருக்கும் அம் மூப்பதங்களுள் சத்தே சித்தாகவேண்டும் ஆகாது சத்துக்குச் சித்து வேறெனின் அப்போது சத்தென லசத்தெனப்படும் அசத்தெனப்படின் அவஸ்தாத்திரயம் காட்சித்திரயம் அபிமானத்திரயம் போல் மாறாது நின்றவற்றை யாங்காங்குச் சாட்சியாயறிவதெங்கே? இன்றெனின் இது தினவனுபவமாயிற்றே யதுகூடாது இருந்தன்றோவறியவேண்டும் இங்ஙன மிருந்தறிதலின் சத்தே சித்தாகுமென்பதொக்கும், (இதனால்) சித்தே சத்தாகுமயலெனிறசடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியுமில்லை (எ-து)—சித்தேசத் தாகவேண்டும் ஆகாது சித்துக்குச் சத்து வேறெனின் அப்போது சித்தெனல் சடமெனப்படும் சடமெனப்படின் புல்லையாதியாஞ் சராசரப் பொருள்களாகிய சடங்களுதித்தலுக்கும் உதித்துப் பூத்துக்காய்த்தலாகிய திதிக்கு மிடமெங்கே இருப்பதனன்றோ வில்வளவு முண்டாகின்றன இவற்றிற்கெல்லாமாதாரஞ் சிற்சத்தியாதலின் இச்சிற்சத்தி யிருப்பதுகொண்டு இத்தனையு நிகழ்கின்றன ஆதலின் சித்தே சத்தாகும் இது முரணின் மையினொக்கும், ஒத்தேதோன் நியசத்துஞ் சித்துநல்ல சுகமாகு மூகத்துக் கோர் வித்தே (எ-து)—இங்ஙனமொத்துத் தோன்றுவதாற் சத்துஞ்சித்தும் நல்ல சுகமெனப்படுவதற் கையமின்று ஐயமின்றாதலி னித்யுத்திக் கோர் விதைபோல்வதேயாம், அன்னியமாகிற் சடமசத்தாஞ் சகானுபவம் விளைந்திடாதே (எ-து)—நமது மூடத்தாற் சத்துஞ் சித்து மன்னியமாகக் காணப்படுமாயின் சித்து சடமாகவும் சத்து அசத்தாகவு முடியும் முடியவே துக் கானுபவமன்றிச் சகானுபவ மெங்ஙனம் விளையும்? விளையாது (எ-து).

இது பாசஞ் சத்தெனவும், பசு சத்து சித்தெனவும், பதி சத்து சித்து ஆனந்தமெனவுங் கூறுமடமையை மறுத்தது. இவர் வாதம் தோற்றவாத

முன் சொல்லாதமுமேயன்றி யருத்தவாதமன்று. அருத்தவாதமெனின், இத்திரிபதார்த்தத்திற்கு மோர் சுயம்பேஹு மோர்முதலேனு முளவாகச் சோதனையாதி முகத்தால் முரணினிற் காட்டவேண்டும்; அங்ஙனமெவர் க்குங் கூடாமையி னது பொருந்தாது.

(க - து.) சச்சிதானந்த வொருமை யிங்ஙனமன்றி வேறுவகையாற் கூடாதென்பது. இதனுக்கு முரணாக வொருமை கூறுவது அவர்போல் வா ரேற்றற் கன்றி யநிருகக் கன்று. முரணவொருமை யருமை. தானல் லாதவுபா திருணங்களைத் தொடாது தன்னைத்தான் தக்கோரா னோக்கினல் லாற் சச்சிதானந்த வொருமை பெங்ஙனம் வாய்க்கும்; வாய்க்காமைக் கடை யாளம், அயலைச் சச்சிதானந்த மெனல். முரணமைக் கிடமின்று; இஃதேற் றற் பாற்றன்று. (கசக)

கச௨ - கவி. அ - கை.

[இன்னுமங் வொருமையை வலியுறுத்துவான்வேண்டிச் சில சங்கைகளைத் தாமே யாசங்கித்து, அதற்குரிய தக்க விடைகளால் தாமே சமாதானங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வீயாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்னாலோ வேறென் றாலோ, வாயால்வே நெனிலதுவு மசத்தோசத் தோவசத்தேன் மலடி மைந்தன், பேயாகா ரியஞ்செயுமோ வசத்தெனவிப் படிய தையும் பிரித்துச் சொன்ன, லோயாத வவத்தையாங் குதர்க்க விசற் பங்களைவிட் டொழிந்திடாயே.

(இ-ஊ.) வீயாதசத்து முன்னம் விளங்குவது தன்னாலோ வேறென் றாலோ (எ-து)—என்றமதியா தொருதகைத்தா நின்றுள்ள சத்தெனப்படு வது பிரத்தியட்சமாகத் தான் விளங்குவது தன்னாலே தானோ? அல்லது வேறென்றாலோ?,வாயால் வேறெனி லதுவு மசத்தோ சத்தோவசத்தேன் மலடி மைந்தன்பேயாகாரியஞ் செயுமோ (எ-து)—வெறுஞ்சொன் மாத்திர த்தால் வேறென்றாலெனின் அந்த வேறென்று லெனப்படுவதும் அசத் தெனப்படுவதோ?சத்தெனப்படுவதோ? அசத்தெனப்படுவதெனின் மூடா! மலடி புத்திர னோர் காரியஞ் செய்வானோ? செய்வானாயி னதுவும் விளக்கு தும் அசத்தென விப்படி யதையும் பிரித்துச்சொன்னால், ஓயாத வவத்தை யாங் குதர்க்க விசற்பங்களைவிட் டொழிந்திடாயே (எ-து)—அதையு மிப் படி யசத்தெனப் பிரித்துச் சொல்லுவையாயின் முடிவுபெருதனவஸ்தா தோட பலமாக முடியுமே யிஃதென்ன விபரீதம் ஆதலி னிங்ஙனமாய குதர்க்க விசற்பங்கனி னின்று விலகுதி (எ-து).

ஞானமே பிரமமாதலா விங்கே சத்தென்பது ஞானம். ஞானமெனினு மறிவெனினு மொக்கும். அறிவுக் கறிவென்ப தோர்பட்சம், அறிவொன்றே யென்ப தோர்பட்சம். அறிவுக் கறிவென்பதில் முன்னறிவு சீவனென

வும், பின்னறிவு சிவமெனவுஞ் சொல்வர்; முன்னறிவு தன்னை யறிவதும், தான் விளங்குவதும் தன்னாலன்று; பின்னறிவாலெனின், அந்தப் பின்னறிவும் தன்னை யறிவதும் தான் விளங்குவதும் வேறொன்றாலெனல் வேண்டுமோ? இங்ஙனங் கூறுதல் கூடாதிதனின், அங்ஙனங் கூறுதல் கூடுமோ? முடிவுபெறுதே யெனின், அறிவுக் கறிவெனக் கூறுதொழியின் முடிவு பெறும். ஆயின், முன்னறிவு தன்னேத்தா னறிவதும், தன்னால்தான் விளங்குவதும் கூடுமோ? கூடுமெனின், நாமு மவ்வுறிவாதலா லிவ்வனுபவ மப்போ தெங்கே? விசாரணைசெய்யி லப்போதுங்காணும். எங்ஙனமெனின் அவஸ்தாத்திரயம், காட்சித்திரயம், அபிமானத்திரயமென்னு மிவை திரிசியமோ? திருக்கோ? திரிசியமெனின், எந்தத் திருக்குவுக்கு? அறிவுக்கெனின், அவ்வுறிவு வொன்றோ? இரண்டோ? இரண்டெனின், ஒவ்வொன்றிற்கு மெல்லவரையறை யிருக்கவேண்டுமோ? இருக்கின்றதென்னின், எங்கே? வியஷ்டி யுபாதி யளவின தொன்று, சமஷ்டி யுபாதி யளவின தொன்று. இதில் சிற்றறிவு வியஷ்டி யுபாதி யளவின தெனின், அது நனவிலன்றோ? ஏனைய வீரவத்தைவிலு மெங்கே? இம்மூன்றவத்தையுந் தினமு நீலயாது மாறும்; இதை பறியு மறிவு மாறுகின்றதோ? மாறுகின்றதெனின், அவ்வவ்வவத்தைகளை யாங்காங்குள்ளு சாட்சியா யறிவ தெது? வேறின்றாதலினென்றேயென வுணர்க. நனவாகிற சாக்கிராவத்தை தோன்றும்போது, அண்டபிண்டங்கள் தோற்றும்; அது தோற்றச் சீவேசராகிற சிற்றறிவு பேற்றிவு பேதற் தோற்றும்; இங்ஙனம் தோற்றுவதைத் திண்ணமெனக் கொள்ளின், இது மாறாதேனைய வவத்தைக ளறிவுக்கும் காணுதிருக்க வேண்டும். அங்ஙன மனுபவ மெவர்க்குமின்றே; ஆதலி னறிவொன்றே யென்க. அறிவொன்றாதலாற் சத்தொன்றே யெனவும், அதுவே சித்தெனவும், தன்னால் தானறிவதெனவும், தன்னால் தான் விளங்குவதெனவும் கூறியதென்க.

(க-து) சத்துக்குச் சத்து வெறின்றென்பது. உண்டெனல் மூடம். தன்னைவிட் டாய்வாருக் கயலின்பமேயன்றிச் சுயானந்த மின்றென்க. காரியஞ்செயுமோ சத்தேன. இங்ஙனஞ் சிலபிரதிகளிலிருக்கின்றது. வேறொன்றாலன்றித் தன்னால் தானிருப்பது யாதோ அது சத்தெனவும், தன்னால் தன்னை யுணர்வதும் தன்னால் தான் விளங்குவதும் யாதோ அது சித்தெனவுமாம்; இதனால் இருப்பதே விாங்கலின் சத்தே சித்தெனவும், விளங்குவதே யிருத்தலின் சித்தே சத்தெனவுங் கொள்ளப்பெற்றும். பெறவே, சத்துஞ் சித்துஞ் சொற்பேதமே யன்றிச் சிறிதும் பொருட்பேத மின்றென விளங்கக்கண்டாம். காணவே, இவ்வொருமையே நிரதிசயானந்தமெனத் துணிதலுக்கிடமாயிற்று ஆகவே, சுவானுபவப்பேற்றிற் கிலாதே தக்கயுத்தியென்றேற்க நின்றது. இவ்விரண்டு கவியானும் சச்சிதானந்த வொருமைக்குத்தி கூறியவாறு காண்க. யுத்தியெனல் தர்க்கம், அதுமானம், யுத்தியென்னு மூன்று மடங்கிய மனைதது ளொன்று. இவற்றையொக்க வாயா

வீடத்துநம் துத்திக்கியைவ தெங்ஙனம்? ஐயந்திரிபின்றித் தெளிவதெங்ஙனம்? இன்றதலா லமைதியின் றென்பதாயிற்று. ஆகவே, ஞானநூல் கற்ற லெற்றிற்று; நூலிலுள்ள யுத்திக்குச் சமாதானம் வேண்டுவதின்றெனின், பொய்யை மெய்யென்ற மூடரென்னுங் கவியில் ஞானமெய் யேனைய பொய்யென்னலாமா? மூர்த்தியாதிகளைக்கூறும் புராணமுஞ் சான்றோரும் அதையேற்போரு மூடரா? இஃதென்னவியப்பு. பயனின்றெனக்கண்டாம்.

கசு.௩ - கவி. அ - கை.

[சச்சிதானந்த வொருமையைச் சுருதி யுத்தியால் விளக்கிய வாறுபோல, அனுபவத்தாலும் விளக்குது மெனலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லனுபவமுங் கேள்சுழுத்தி சுகவா னந்த, மிருதிவடி வாதலினவ் வானந்த மேயறிவாம் வேறங் கில்லை, சுருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளைக் காண்கின் றாயே, யிருதயத்திப்படி நோக்கி யேகபரி பூரணமா யிருந்திடாயே.

(இ-ள்.) சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லனுபவமுங் கேள் சுழுத்திசுகவா னந்த மிருதிவடி வாதலினவ் வானந்த மேயறிவாம் வேறங் கில்லை(எ-து)— முன்னர்க்கூறியது சுருதியுத்திக்கொத்து நின்றற்போல இனிவனுபவத்து க்கு மொத்து நிற்கக்கூறுதும் அதனையுங் கேளுதி அஃதாவது சுழுத்தி யிற்காணுஞ் சுகமானது ஸ்புரணரூப மாதலின் அவ்வானந்தமே யறிவாம் இங்ஙனமன்றி யறிவாதற்கு வேறேந் நெறி யங்கிருக்க யாங் கண்டிலம், சுருதுபிரளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளைக்காண்கின்றாயே(எ-து)- எவரு நினைததற்குரிய யுகாந்தப்பிரளயம் சுழுத்தியவஸ்தையென்னு மிர ண்டு காலத்தினு நீயிருந்துகொண்டாங்கு மூடிய விவ்விருவித விருளையுங் காண்கின்றனையன்றோ, இருதயத்திப் படிநோக்கி யேகபரிபூரணமா யிருந் திடாயே (எ-து)—இவ்வாறுனதுள்ளத்தி லெக்காலத்திலும் எவ்விடத் திலு நீயிருக்கநோக்கி யேகபரிபூரணமாக நீயிருந்திதி (எ-து).

தினசுழுத்தி நனவிற்குழுத்தியெனக்காட்டாதுபொதுப்படக்கூறியது சுகரூபமே ஸ்புரணரூபமாகத் தடித்தலும், மீண்டுமந்தஸ்புரணரூபமேயந்தச் சுகரூபமாகப்பெருகலு மிவ்விரு சுழுத்தியிலு மாதலிலென்க. ஆயிற் சுழுத்தி பேதமென்னை? ஒன்று நனவிற்குழுத்தி ஒன்று மூடசுழுத்தி. இதனால் ரூபத் தியே பிரியம், பிரியமே ரூபத்தியெனக் கண்டாம். இவ்வனுபவம் மூடசுழுத் தியிலெங்ஙனமெனின், சித்திரைத்தெளிவ் லெழுநினைவுசகமாயிருத்தலின னும், விவகாரமூடிவில் மீண்டுமுறங்குங்கால் அந்நினைவு சகத்தாகாரநழுவித் தனிப்படும். அங்ஙனந் தனிப்படுதலே சுகப்பெருக்காம். அச்சுகப்பெருக்குக் கங்காணி நேரிடும்போது சீறியெழுதல் நினைவன்றோ. அப்போதச்சுகம் நினை

வா யிருத்தலினுமென்க. சத்தென்பது வேறன்று நீயெயெனக்காட்டப் பிரளயஞ்சமுத்தி யிரண்டினு நீயிருந்திருளேக் காண்கின்றயே யெனவும் உன்னவிடப் பரிபூரணம் வேறன்றெனக்காட்டிருதயத்திப்படி நோக்கி யேகபரிபூரணமா யிருந்திடாயே யெனவுங் கூறியவாறு காண்க. தன்னையிங்ஙனம் விசாரித்துத் தெளிந்தவரோ? அருள், டரிபூரணம், ஆனந்தம், ஆனந்தாதீதந் தன்னவிட வேறென்போர் நீயேதெளிதியெனத் தன்னனுபூதிநிலையைக் குறிப்பித்தாரென்க. மூத்தி யனுபூதி கூறாதது தலைதடுமாற்ற மென்னுந் தந்திரயுத்தி.

(க-து.) அறிவேயானந்தம், ஆனந்தமேயறிவெனல் விசாரணைத்தெளிவிலென்பது; ஆயின் மூடத்திலின்றேவெனின், உண்டு. விசாரியாக்குற்றமேயென்க. அறிவன்றியானந்தமும் ஆனந்தமன்றியவறிவுமில்லை. அறிவுநானெனலாயின், ஆனந்தம் யாது? பரமெனின் நானெனலின்றே? அது ததாகாரமாயதெனின், அப்போதயவெனல் சற்றுமின்மையி னானந்தமுமயலன்றும். இது கற்பிதபேதமன்றி யறிவானந்தபேத மென்று மின்றும்.

கசச - கவி. அ - கை.

இவ்வனுபூதிகேட்ட வக்கணமே சமாதிகூடித் தெளிந்தானெனலையிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யீவனுமனு பவம்விடாமற், பலமலரின் மதுப்போலச் சச்சிதா நந்தமொன்றும் பரமார்த்தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்வழித்துப் பார்த்த போது, பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்கொலாந்தோன்றுமொரு படமா னானே.

(இ-ள்.) பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யீவனுமனு பவம்விடாமல்(எ-து)—சகலசாஸ்திரத் தேர்ச்சியுமுள்ள சற்குருநாதன்கூறியவண்ணம் மாணக்கனுந் தனதனுபூதி நிலையினவிடாமல், பலமலரின் மதுப்போலச் சச்சிதானந்தமொன்றும் பரமார்த்தத்தைப் பலபொழுதுங் கண்மூடிச்சமாதியிருந்தான்(எ-து)—பலமலரினின்று சேர்க்கப்பட்ட தேன்கூடுபோன்று சச்சிதானந்த வொருமையெனப்படுவதே பரமார்த்தமாதலால் அதனைக் காணவூனக்கண்மூடி வெகுநேரஞ் சமாதியினின் றகலாதிருந்தனன், விழித்துப் பார்த்தபோது பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்கொலாந்தோன்றுமொரு படமானானே (எ-து)—பின்னர் விழித்துப் பார்த்தபோது பலவேறுவகைவடிவாயுள்ள சராசரசித்திரங்களானத்துந் தோன்ற வரையப்பட்டிருக்கின்றவொருபடத்தைப்போலத் தானாயினன் (எ-து).

பரமார்த்தத்தையென்னுஞ்செயப்படுபொருளுக்குப் பயனிலையின்றதலால், காணவென்பதைவருவித்தாம். தனக்கண்ணியமாகக்காணுதுதானாகியவியாபகவிளக்கத்திற் சராசரமாயுள்ள வனத்தையுங் காண்டலிற் படத்தை யுலகமகூறினார். படத்தைப்போலென்றதுசான் படமானானேன்றதனாகுள்,

உருவகமெனினு மமையும். பரமார்த்தத்துக்குச் சச்சிதானந்தங் குணமென் பாரை மறுக்கச் சச்சிதா னந்தமொன்றும் பரமார்த்தத்தையென்றார். சமாதி வீட்டுப் பிரியக்கூடாமையிற் பலபொழுது மென்பதற்குப் பலதரமுமென் பாரு முளர். சமாதியிலென்னுது விழித்துப்பார்த்தபோது தூறொரு பட மாளுனென்பதனால், சகச்சமாதியெனப்பெற்றும்.

(க-து.) தானே சமஸ்தமுமாக விளங்கினனென்பது. இங்கே யிலன் படமாளு னென்றதனால், விருத்தி திருட்டாந்தமெனப்பெற்றும். பெறவே ஏனையமூன்றுத் தானையமையுமென வருத்தாபத் தியெனக்கண்டாம். மது வென்பது, ஆகுபெயர். பலமலரினமதுக்கூட்டரவன்றித் தேன்கூடிண்மை போலச் சச்சிதானந்த வொருமையன்றிப் பரமார்த்தமின்மையின் ஒருமையே வடிவாயிற்று. ஆகவே, வடிவும் பண்பாதலாற் பண்புவமை. என்னை? “பண்புந்தொழிலும்பயனு மென்றிவற்றி, னென்றும்பலவும் பொருளொடு பொருள்புணர், தொப்புமை தோன்றச் செப்புவதுவமை” என்பதோத் தாகலின்.

(கசச)

கசரு - கவி. அ - கை.

[துரியாதீதமு மேழாம்பூமியு முக்கியமெனக் கூறிய நிலையினையும்

அதன் வகையையுந் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று மாணுக்கன்

வினாவை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே விநோதமன்றி யினி வே றுண்டோ, வதைபுரைத்து மதைநினைத்து மிருப்பதன்றோ ஞானிகளுக் கானந்தி, முதலுரைத்த துரியாதீ தமுமேழாம் பூமியு முக் கியமா மென்ற, பதமுமதின் வகையுமெனக் கெளிதாகத் தெளியும்வணம் பணித்திடரே.

(இ-ள்.) இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே விநோதமன்றி யினி வேறுண்டோ (எ-து)—அடியேன் மனதுக் கியைந்தெழுந்தருளிய சற்குரு நாதனே. நமக்கு விநோதமாய திநிலையேயன்றி யிதுபோல்வ தினியாவது வேறுளதாகக் காணுமோ? இன்றாதலின், அதையுரைத்து மதைநினைத்து மிருப்பதன்றோ ஞானிகளுக்கானந்தி (எ-து)—அங்ஙனமாய வனுபூதியை யுரைத்துக்கொண்டும் அதையே சிந்தித்துக்கொண்டு மிருப்பதல்லவோ ஞானிகளுக் கியைந்த வொழுக்கமாவது, முதலுரைத்த துரியாதீதமு மே ழாம் பூமியு முக்கியமாமென்ற பதமுமதின் வகையுமெனக் கெளிதாகத் தெளியும்வணம் பணித்திடரே (எ-து)—முன்கூறிய துரியாதீதநிலையும் ஞானபூமியு னேழாம்பூமியும் முக்கியமாமென்று கூறியபதமும் அதன் விபரமு மினையவென வெளிதிற் றெளிந்துகொள்ளும்வண்ண மடியேனு ட்கு விளக்கியுள்ளும் (எ-று).

இதகாறு மில்லையெனக் காட்ட இனிவேறுண்டோவெனவும், ஏனையருக் கன்றெனக்காட்ட ஞானிகளுக்கான நீதியெனவும், இந்தநிலையைப்

பொதுவாக கங்.உ -கவியிற் கூறியிருப்பதால் முதலுரைத்தவெனவுங் கூறி னார். இவ்வீடுகளுக்கு விடை கருக முதல் கருங்கவியவரையிற் காணலாம். முக்கியமாமென்னும்வினைக்கெழுவாய் துரியாதீதமும், ஏழாம்பூமியுமாதலா லவை சங்.கவியிற் சேர்க்கப்படா. என்றவெனனும் வினைக்கெஞ்சியது பத மும், அதின்வகையுமாதலா லிவ்விரண்டைப்பற்றி வினாவியதாக விக்கவி ஶாட்குகின்றது. நான்கெனக் கோடற்குக் கவியியையிற் கொள்ளலாம்.

(க-து.) மாணக்க னிவ்விரண்டையுந் தெளிந்துகொள்ளுமாறு வினா வினனென்பது. இவ்விரண்டிற்கும் விடைகூறுங்கால் தானே துரியாதீத மும், ஏழாம்பூமியு மமையும். உரைக்குக் கவியன்று, கவிக்குரையாதலா விக்கவிக்கியைத்தவா றுரையெழுதினும். என்செய்தும். (கச௫)

கச௬ - கவி. அ - கை.

[இவ்வினாவுக்கு விடை ஞானபூமியிற் சேர்த்ததாதலின், ஞானஞ்ஞான பூமிகளை விளக்காவிடில் தெரியாதெனக்கருதி யிக்கவியி லஞ்ஞான பூமிகளைத் தெரிவிக்க அவற்றின்பெயர்களைக் கூறுகின்றார்.]

வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ் ஞானபூ மிகளே மேன் பா, ரினியவற்று ளஞ்ஞான பூ மிகளே ஸையுமுந்தி யியம்பக்கே ளாய், தனிவித்து சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத் தைச் சார்ந்த, கனவுகளுக கனவுசாக் கிரஞ்சமுத்தி யென்றெழு பேர் கணித்தார் மேலோர்.

(இ-ஊ.) வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூ மிகளேழ் ஞானபூமிகளே மேன் பா ரினியவற்று ளஞ்ஞான பூமிகளே ஸையுமுந்தி யியம்பக்கே ளாய்(எ-து) —அதைக்குறித்துச் சொல்லுமிடத்தில் அஞ்ஞானபூமிகளேமேன்றும் ஞா ன பூமிகளேமேன்றுஞ் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள் இனி யவ்விரண்டு பிரி வினுள் அஞ்ஞானபூமிகளேஸையு முன்னர்ச் சொல்லுது மதனைக்கேளுதி, தனிவித்து சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத்தைச்சார்ந்த கனவு களு (எ-து)—தனிமையாடள்ள விந்து சாககிரம் சாக்கிரம் மகாசாக்கிரம் சாககிரசொப்பனம் சொப்பனம், கனவுசாக் கிரஞ் சுழுத்தி யென்றெழு பேர் கணித்தார் மேலோர்(எ-து)—சொப்பனசாக்கிரம் சுழுத்தியென் றிங் கன மேழுபேர்களையுஞ் சத்துக்கள் சொல்லினர் (எ-து)

தனித்துரிற்றவின் தனியென்றார். என்பாரென்றதனாற் சத்துக்கள் வருவித்தாம் இது தோன்றவெழுவாய்

(க-து.) வெளிப்படை.

(கச௬)

கச௭ - கவி. அ - கை.

[அஞ்ஞானபூமி யேழனுள் நான்குபூமிகளி னியல்பை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத் திரமதுதான் முதல் வித்தாகு, மிந்தவறி விற்பண்டி ல் லாவகந்தை முனைபோலா மிது

னாவாம், வந்துவந்து பிறவிதொறு மகமமதை வளருமது மாகாநனாவா, நந்துமகங் கொடுநனவன் மனோராச்சி யஞ்செயலேநனாக்கனாவே.

(இ-ள்.) முந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத் திரமதுதான் முதல்வித்தாகும் (எ-து)—அகண்டபரிபூரணமாக விளங்குஞ் சுத்தசுயஞ் சைதன்னியத்தில் முதலில் தான்மாத் திரமாக வெழுந்தனெப்தி ஸ்புரிப்பெதுவோவதுவே விந்து சாக்கிரமெனப்படும், இந்தவறி விற்பண்டில் லாவகந்தை முனைபோலமிதுநனாவாம் (எ-து)—இந்த நெப்திஸ்புரிப்பில் முன்னென்று மிவாத வாணமங்குரம்போலெழும் இதுவே சாக்கிரமெனப்படும்,வந்துவந்து பிறவி தொறு மகமமதை வளருமது மகாநனாவாம் (எ-து)—அந்தவகந்தையால் யானெனதென்னு மகமமதை பிறவிதோறும் வந்துவந்து வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் இதுவே மகாசாக்கிரமெனப்படும், நந்து மகங் கொடுநனவின் மனோராச்சி யஞ்செயலே நனாக்கனாவே (எ-து)—அங்ஙனம் வளர்ந்து கொண்டிருக்குமகமமதை கொண்டு சாக்கிரத்தில் மனோராச்சியஞ்செய்வதே சாக்கிரசொப்பனமெனப்படும் (எ-து).

மகாசமுத்திரத்திற் பரமானுபோலெழுந் திவலைபோல்வதின், ஓரறிவென்னாது மிகைபடமாத் திரமெனவும், அங்ஙனம் வளர்ந்துகொண்டிருப்பதைப்பற்றி நந்துமகங்கொடெனவுங் கூறினார்.முன்னென்றுமில்லாதறிவு ஸ்புரித்தல் போன்றவின் விந்துசாக்கிரமெனவும், அங்ஙனம் ஸ்புரித்தலளவாநின்ற வறிவான தகந்தையென் றங்குரம்போலாகத்தானுமதன்மயமாகக்காண்டலின் சாக்கிரமெனவும், இவ்வகந்தை மேலீட்டாற் பிறவிதோறுமகமமதை வளரும் அவ்வகமமதைநூபமாக வளர்தல்தோன் றறிவுகாண்டலின் மகாசாக்கிரமெனவும், அவ்வகமமதை மேலீட்டால் தடையின்றி மனோராச்சியம் புரிதல்போன் றவ்வுறிவு காண்டலின், சாக்கிரசொற்ப்நனெனவும் வந்தவென்க.

(கசஎ)

கசஅ - கவி. அ - கை.

[ஏனைய மூன்று பூமியி னியல்பை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உண்டிறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல்சொற் பனமெனும்பேருடைய தாகும், பண்டுநனாக்க கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினைப்பது சொற் பனநனாவா, மண்டுமிருண் மூடுவது சுழுத்திபா மஞ்ஞானவகைகள் சொன்னேம், விண்டுநிறை முத்திதரு ஞானபூ மிகளேமும் விளம்பக் கேளாம்.

(இ-ள்.) உண்டிறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல்சொற் பனமெனும்பேருடையதாகும் (எ-து)—உண்டிறங்கி மனோராச்சியஞ்செய்தலே சொற்பனமென்னும் பெயர்பெறுவதாம், பண்டுநனாக்க கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினைப்பதுசொற் பனநனாவாம் (எ-து)—முன்சாக்கிரத்திற்கண் டுமறந்ததை மறு

படியுரினைப்பது சொற்பனசாக்கிரமாம், மண்டுமிருண் மூடுவது சுழுத்தியா மஞ்ஞானவகைகள் சொன்னோம் (எ-து)—மிருந்தவிருள் மூடிக்கொள்ளத் தருவது சுழுத்தி யெனப்படுவதாம் இதுவரையிலு மஞ்ஞானபூமி பேதங் களைச்சொல்லினோம், வின்னென்றை முத்திரை ஞான பூமிகளேழும் விளம் பக் கேளாய்(எ-து)—பரிச்சேத பேதமகன்று பரிபூரணமாய் விளங்கு முத்தி யைத்தரத்தக்கஞானபூமிகளேழையு மினியாஞ் சொல்லக்கேளுதி (எ-து).

அங்ஙன மனோபாச்சியஞ்செய்தலோ மென்றங்குவதுடோலறிவுகாண் டலைச் சொற்பனமெனவும், மூன்கண்டு மறந்ததையெண்ணினைப்பதுபோலறி வுகாண்டலைச் சொற்பனசாக்கிரமெனவும், நன்குநடங்குங்கால் மிக்கவிருள் மூடிக்கொள்வதுபோலறிவுகாண்டலைச் சுழுத்தியெனவுங் கூறியதுகாண்க.

(க-து.) இந்த வஞ்ஞானபூமியேழு மத்தியாரோபமெனக் காட்டக் கூறியதென்பது. ஆகாயமானது காற்று, அக்கினி, நீர், மண் ணைப்பரிணமித் ததுபோற்காணினும் அவற்றால் தனக்கானிவிர்த்தி தினைத்துணையுமில்லை; அதுபோல, சகாதியாதிவிகற்பமின்றியவறிவானது அஞ்ஞானபூமிகளாகிய மூலப்பகுதிமுதல் தனுவிகுதியீருக்கிடந்த கற்பனைகளாகப் பரிணமித்தது போற் காணினுமவ்வற்றினானிவிர்த்திதினைத்துணையுந்தனக்கில்லை; உள் ளதுபோற்காண்டலி னிங்ஙனங் கூறினாரென்க. இல்லாததையுள்ள துபோற் கூறவந்தது உள்ளதாகக்கருதியதைவிலக்கற்கென்க. இல்லாததையிலையெ னக்கூறினெவருமேலார். அஃதாவது அறிவையன்றிச்சகமென்பதில்லையெ னக்கூறுதல் போல்வது. சிருஷ்டிக்கிரமங்களாற் சகமுள்ளதாகமுடிக்கினே வர்க்கு முடன்பாடு. இங்ஙன முடன்பாடாகயாபுங்கலந்து மெல்லமெல்ல த்தளர்த்தல்வேண்டும். எங்ஙனமெனில் உலகமும் யாமுங் கடவுள் சங்கற்ப த்தாலன்றித் தோன்றச் சற்றுஞ் சுருதியுத்தி கண்டிலம். ஆகவே, அந்தச் சங்கற்பம், நமக்கு முலகுக்குங் காரணமோ? வன்றோ? காரணமெனின், மூன்றுகாரணத்தள் யாது? துணைக்காரணமெனின், அப்போது கடவுள் நிமித்தகாரணமாகின்றது. முதற்காரணமென்கே? மாயையெனின், ‘யாமா சாமாயா’ என்பதற் கருத்தமெனினே? இது மலடிமைந்தனென்றற்போலும் எனக்காட்டி வயப்படுத்திவதென வறிக. (கசஅ)

கசக - கவி. அ - கை.

[இனி ஞானபூமிகளேழையுங் கூறுவான்வேண்டி யவற்றின்

நாமங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சைவிசாரணையிரண்டாம் பூமி யாகு நலதனுமா னசிமூன்றாம் பூமிசத்து வாபத்தி நாலாம் பூமி [பேரு சொலுஞ்சமுசத் திப்பேரும் பதார்த்தாபா வனைப்பேருந் துரியப் பவினமறு மகனையைந் தாறேழு பூமிகளா வகுத்தார் மேலோர்.

(இ-ஊ.) புலவர் புகழ்முதற் பூமிசுபேச்சை விசாரணையிரண்டாம் பூமி யாகும் (எ-து)—மகான்களால் மதிக்கப்பெற்ற ஞானபூமிகளில் சுபேச்சை முதற்பூமியெனவும் விசாரணை யிரண்டாம்பூமியெனவும், நலதனுமானசி மூன்றாம் பூமிசத்து வாபத்தி நாலாம்பூமி (எ-து)—நல்லதனுமானசி மூன் றாம் பூமியெனவும் சத்துவாபத்தி நான்காம் பூமியெனவும், சொலுஞ் சமு சத்திப்பேரும் பதார்த்தாபாவனைப்பேருத் துரியப்பேரும் (எ-து)—சொல் லாநின்ற சமுசத்தி யென்னும் பெயரும் பதார்த்தாபாவனை யென்னும் பெ யரும் துரியமென்னும் பெயரும், மலினமறு மகனே யைந்தாறேழு பூமிக ளாவகுத்தார் மேலோர் (எ-து)—களங்கரகிதமான ஞானபுத்திரா! ஐந்தாம் பூமியெனவும் ஆறாம் பூமியெனவும் ஏழாம்பூமியெனவும் பெரியோர்கள் வகுத்துச்சொன்னார்கள் (எ-து).

சமுசத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியம் இவற்றை ஐந்தாம்பூமி, ஆறாம் பூமி, ஏழாம்பூமியெனக்கூறியது நிரனிறை, சுபேச்சை-சுபம்விரும்பல், விசா ரணை-அங்கலிங்கவிசாரணையிற்றலைப்புகல், தனுமானசி-மனஞ்சிறுகல், சத்து வாபத்தி-உண்மையினிலையுறல், சமுசத்தி-சங்கற்பமறல் துரியம்-அறிவு, வினக்கம் என்பன, சுபம் விரும்பல்-மங்களகரமாதலைவிரும்பல், ஆஃதாவது பூர்வபட்சமாதற் கியையாதது, நல, சொலும் என்பன தொகுத்தல்விகாரம்.

(க-து) ஞானபூமிகளி னொங்கலே யுணர்த்தியதென்பது, இனி வகை யாதற்கிது தொகையெனப்படும். (கசக)

கரு - கவி. - அ - கை

[ஞானபூமிகளினிலே யினையவெனத் தலித்தனி விளங்க நான்கு

பூமிகளே யிக்கவியற் கூறுகின்றார்.]

துற்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்புவது சுபேச்சையாகு நற்சங்க மொழிவினவி ஞான நூல் பழகல்விசா ரணையா நம்பி முற்சங்க வீடீணைகள் விடறனுமா னசியிந்த மூன்றி னொலுஞ் சற்சங்க மனதுணைமை யறிவுதித்தல் சத்துவா பத்தி தானே.

(இ-ஊ.) துற்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம்விரும்புவதுசுபேச்சையா கும் (எ-து)—பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக்கொள்ளுந் துற்சங்கசார் பகன்று மேலாயஞானமாதற்குவிரும்புவது சுபேச்சையெனப்படுவதாம், நற் சங்கமொழிவினவி ஞான நூல்பழகல்விசா ரணையாம் (எ-து)—பொருளைப் பொருளாகக்கொள்ளுந் சற்சங்கத்தைத் தழுவி யவருரைக்கு மொழிகளை யையமறக்கேட்டி இஃதொக்க ஞானசாஸ்திரங்களிற் பலகார்பழகல் விசா ரணையெனப்படுவதாம், நம்பிமுற்சங்கவீடீணைகள் விடறனுமானசி (எ-து)— உண்மையெனச்சொல்லு, தலாலவற்றினம்பிக்கையுற்று முன்னர்த் தனக்குச் சங்கமாகின்றனள்ள வீடணத்திரயங்களை விட்டகறல் தனுமானசி யெனப்

படுவதாம், இந்தமூன்றிலுஞ் சற்சங்கமனதிலுண்மை யறிவுகித்தல்சத் ளு வாபத்திதானே (எ-து)—இந்த மூன்றேதுக்களாலுஞ் சற்சங்க மயமான மன தின்கண் மெய்யுணர்வெழல் சத்துவாபத்தி யெனப்படுவதாம் (எ-று).

(க-து.) நான்குபூமி: சுபேச்சை, விசாரணை, தனுமானசி, சத்துவா பத்தி யென்பன. (கரு0)

கருக - கவி. அ - கை.

[ஏனைய மூன்று பூமிகளினிலே யினையவென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தத்துவத்தின் மனமுறைந்து மித்தையெலா மறத்தல்சமு சத்தியாகு, மத்துவிதா னந்தம்வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தாபா வனைய தாகும், வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்தமவு னசுபாவந்தூரிய மாகு, மித்தூரிய பூமியைமுன் தூரியாதீ தப்பதமென் றதுவுங் கே ளாய்.

(இ-ஸ்.) தத்துவத்தின் மனமுறைந்து மித்தையெலா மறத்தல் சமுசத் தியாகும்(எ-து)—உண்மையாதோ வதில் மனமான சமுத்தி மித்தையென ப்படுவன வெவையோ வவற்றை யொருங்கே மறந்துவிடுதல் சமுசத்தியெ னப்படுவதாம், அத்துவிதா னந்தம்வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தாபா வனைய தாகும் (எ-து)—அத்துவிதா னந்தோதயமா யதனால் திரிபுடிபோகத் தரு வது பதார்த்தாபாவையெனப் படுவதாம், வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்த மவு னசுபாவந் தூரியமாகும்(எ-து)—பிரம வஸ்துவி னிலே யெங்ஙன மிரு ந்ததோவஃதிருந்த வண்ணந் தானுமிருக்க வதனாலெய்து மவுனசுபாவந் தூரியமெனப்படுவதாம், இத்துரிய பூமியை முன் தூரியாதீதப் பதமென்றது வுங் கேளாய் (எ-து)—இந்தத் தூரிய பூமியையே முன்னே தூரியாதீத பத மென்று சொன்னோமே யதனையு மிப்போது யாங்கூறக் கேளுதி (எ-று).

உறைந்தென்பது உறைத்தென்றாயது தன்வினைபிறவினை மயக்கம். இங்கே யுண்மையாவது ஆன்மா. உதாரணம், “மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா னந்தமா வியாபிக்கு மான்மாவே.” இன்னு முண்மையாவது:—ஞானம் சிவமெனற்கும், ஆன்மா வெனற்கும் பொருள். ஞானத்தை யன்றிச் சோத னையில் வேறு கண்டாருளரோ? உளரெனில், உபாதிருணந் தொழிலின் றே? இம்மூன்றையுந் தள்ளிக் காட்டவேண்டும். கூடாதெனில், ஒத்தந் கொள்வதற்குத் தடையென்னை? இது நிற்க. சுசாதியாதிபேத மிறந்ததாத லின் ஞானத்தில் மன முறைதற்குத் தடையென்னை? உறையவே, மித்தை யெல்லா மறக்கவரும், மறக்க வரவே, அத்துவிதானந்தம் வரற்கும், திரிபுடி யொழிவுக்கு மிடமுண்டாம். உண்டாகவே, பர மெங்ஙன மிருக்கின்றதோ வங்ஙன மிருக்கத் தானே யமையும். அங்ஙனமாய வமைதியே சுபாவ மெனத்தக்கது. அச்சுபாவமே மகா மௌனமாம்.

(க-து.) • இவ்விரண்டு கவியானு ஞானபூமியேழினிலே யினையவென விளக்கிஞ ரென்பது. இங்குனம் விளக்கியது, இனித் துரியத்திற்கு மதீ தத்திற்கு மபேதங் காட்டவேண்டி யென்க. இங்குனம் விளக்காவிடி லெழுத்தறியார் கவிபோலும். (கருக)

கருஉ - கவி. அ - கை.

[துரியமே துரியாதீத மெனற்கு ஞானபூமி யேழையும் சுத்த பஞ்சா வஸ்தையாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முற்புவிமூன் றினுமூலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கிரமாம் மூன் றற் கப்பாற், சொற்பனமா மதுவுமெல்ல நழுவுமஞ்சாம் பூமியே சுழுத்தி யாகு, மற்புதமாஞ் சுவானுபவ மிகுமாறும் புவிதுரியமத் தற்கப் பாலோர், கற்பனையில் லாதவிட மதீதமென்று மவுனமாக் காட்டும் வேதம்.

(இ-ள்.) முற்புவிமூன் றினுமூலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கிரமாம் (எ-து)—ஞானபூமியில் முதலிலுள்ள சுபேச்சை விசாரணை தனுமானசி யென்னு மிம்மூன்று பூமி நிலைகளெய்தினு மூலகந் தோற்றிக்கொண்டிருப் பதாற் சாக்கிராவஸ்தை யெனப்படும், மூன்றற் கப்பாற் சொற்பனமா மது வுமெல்ல நழுவுமஞ்சாம் பூமியே சுழுத்தியாகும் (எ-து)—அந்த மூன்று பூமிக்கப்பா லெய்திய நான்காம் பூமிநிலையே சொற்பனாவஸ்தை யெனப் படும் அந்த நான்காம் பூமிநிலையு மெல்ல மெல்லநழுவுத்தக்க வவசரத் துதி க்கு மைந்தாம் பூமிநிலையே சுழுத்தி யவத்தை யெனப்படும், அற்புதமாஞ் சுவானுபவ மிகுமாறும் புவிதுரியம் (எ-து)—அவ்வைந்தாம் பூமி நிலைக்கப் பால் மிகவு மற்புதமாயுள்ள தனது சுவானுபவ நிலைதோன்றும் அந்நிலை மீக்குறலே யாரும் பூமி யாகும் அவ்வாரும் பூமி நிலையே துரியபத மென் னப்படும், அதற்கப் பாலோர் கற்பனை யில்லாதவிட மதீதமென்று மவுன மாக் காட்டும் வேதம் (எ-து)—அந்த வாரும் பூமி நிலைக்கப்பா லெழுநிலை யாகிய வேழம்பூமி யாதோர் கற்பிதமுமிறந்த விடமாம் அவ்விடமே துரி யாதீத மென்று வேதமானது சொல்லாமல் மவுனமாகக் காட்டிவிடும்(எ-று).

சிவஞானம்விரும்பல், ஞானநூல்பழகல், ஈடணைகள்விடல் இம்மூன்று மூலகத்தை மறைக்கற்பாலவன்ருதலின், புவி மூன்றினு மூலகந் தோன்று மெனவும் தொக்கியிருப்பதால், நான்காம் பூமியை வருவித்தாம். ஞானேதய விளக்க உலகஞ் சாயா வடிவம்போற் காணச் செய்தலின் மூன்றற்கப்பால் சொற்பன மாமெனவும், தத்துவத்தில் மனமுறைந்தபோது மித்தைபெனப் படுவனவற்றை யெல்லாம் மறந்துபோகச் செய்தற்பாலதாதலின் அதுவு மெல்லநழுவு மைந்தாம் பூமியே சுழுத்தியாகு மெனவும், அப்போ தங்கே யெழுமானந்தத்துவிதமிறந்ததாதலினுனும் திரிபுடியெனப்ப திருத்தற்கிடமன் ருதலினுனும் அவ்வானந்தத் தெரிவுமய மாதலினுனும் அதனை அற்புதமாஞ்

சுவானுபவ மிகுமாறம்புவி துரியமெனவும், சுத்தசைதன்னிய மெங்ஙன மிருந்ததோ வங்ஙனத் தானாதலை அதற்கப்பாலோர் கற்பனை யில்லாதவிட மதீத மென்று மவுனமாக்காட்டும் வேதமெனவுங் கூறியதென்க.

(க-து.) முன்னர்க்கூறிய துரியநிலையே துரியாதீதமென்றி வேறன் றென்ற கிங்ஙனங் கூறியதென்பது. இதுவும் வேததந்திரம். மெல்லவென் பது செய்யுண்டை; மெள்ளவென்ப துலகவுழக்கம். சுவானுபவமெனினும் சுவானுபவமெனினுமொக்கும். பூமியுமிடமாதலா லிங்கே கற்பனையில்லாத விடமென்றதை யேழாம்பூமியாக்கினும்.

(கருஉ)

கருந - கவி. அ - கை.

[துரியமே துரியாதீதமெனற் கையுருவண்ண மின்னும் வேறுவகை யாற் சமாதான மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

துரியநிலத் தனித்துரியா தீதமெனின் மயக்கமென்று சுருதி மேலோ, ரரியதொரு விதேகமுத்தி யதீதமென்பா ரதுகணக்கிலா றும் பூமி, மருவு சுழுத்தியிற் காட்சி சுழுத்தியென்பா ரென்பது நீமனதிற் கொள்வாய், பெருமைதரு ஞானபூ மியின்விகற்ப மின்ன முண்டு பேசக்கேளாய்.

(இ-ள்.) துரியநிலத் தனித்துரியாதீதமெனின் மயக்கமென்று சுருதி மேலோ ரரியதொரு விதேகமுத்தி யதீதமென்பா ரதுகணக்கி லாரும்பூமி (எ-து)—வேறென்றது துரியபூமியில்தானே துரியாதீதமெனக் கூறின் றுமெய்துறுமென்று பிரபலச்சுருதியில்வல்லசான்றோர் அறிதற்கரிய வொ ப்பற்ற விதேகமுத்தியெனப்படுவது துரியாதீதமெனக்கூறுவர் அங்ஙனங் கூறப்படுவதும் ஞானபூமி யேழுென்னுங் கணக்கி லாரும்பூமியெனப்படுவ தாம், மருவு சுழுத்தியிற்காட்சி சுழுத்தியென்பாரென்பது நீமனதிற்கொள் வாய் (எ-து)—ஆயினேழாம்பூமியோ அங்குள்ள சுழுத்திசம்பந்த மில்லாத வறிதுயிலென்பர் என்றவர்கள் கூறுவதையு முன் மனதிற் கொள்ளுதி, பெருமைதரு ஞான பூமியின்விகற்ப மின்னமுண்டு பேசக்கேளாய் (எ-து)—யாவற்றினூமிக்க வுயர்வுதரத்தக்க ஞானபூமிகளின் விகற்பங்க ளின்னுமுண்டு அதனை யாங்கூறக்கேளுதி (எ-று).

அதுவென்பதி லும்மை தொக்கது. அதுகணக்கி லாரும்பூமி யென்ற தனால், முன்கவிப்படி துரியமென் றாயிற்று. ஆகவே, துரியமே துரியாதீத மெனக் குறிப்பித்ததாகக் கண்டாம். ஆரும்பூமி துரியாதீதமாகவே, ஏழாம் பூமியோ வென்றும். அவ்வேழாம்பூமி துரியாதீதத்துக்குமேலிட்டதெனத் தோன்ற, மருவுசுழுத்தியிற் காட்சிசுழுத்தியெனற்குச் சுழுத்தியாயினுமுட மல்லாததால் சுழுத்தி சம்பந்தமில்லாத வறிதுயிலென வுரைகொண்டாம். என்பது மென்றதி லும்மை இதற்கு அநுபூதிய வெச்சவும்மை, அதீதமெனின்

போதுமே, மேலறிதுயிலென்றது மிகைபடக் கூறலென்னுங் குற்றமாமே யெனின்; அறிதுயிலாவது எல்லாமறிந்தும் எல்லாமறியாதது. துரியாதீத மாவது எல்லாமறியாதது. ஆயின் மூடசுழுத்தியினு மதீதஞ் சிறந்ததென்ற தென்பற்றியெனின், தத்துவவிசாரத்தெளிவு காரணமாகவந்த தாதலி னெ ன்க. எல்லாமறிந்து மறியாதது லென்கிறப்பெனின், மூடமூமன்று தெளிவு மன்றெனலெப்பற்றி யென்க. சத்துக்க ளேழாம்பூமியைக் காட்சி சுழுத்தி யென்பரென முடிக்க. ஏழாம்பூமியென்ப திசையெச்சம். துரியம் சீவன் முத்தி. துரியாதீதம் விதேகமுத்தி. எனவே, துரியமேலீடே துரியாதீத மென்றகு, கணக்கிலாரும்பூமியென்றார். துரியமேதுரியாதீதமெனின் மய க்கமுறுமேயெனின்; சுருதிமேலோர் விதேகமுத்தியே துரியாதீதமெனக் கூறலாமா? அதுவுமேற்கவியிற்கூறிய கணக்கி லாரும்பூமி யென்னலாமா? அங்ஙனம் பிரபலசுருதிக ளிருப்பதாற் கூறலாமெனின், இதுவுங்கூறலாம்; ஆதலினையமென்னை. எனவே, சுருதிசம்மத மிங்ஙனமிருப்பதுபற்றிக் கூற லாமென்க. இதுகூடாதெனின், அதுவுங்கூடாது. அதுசான்றோராட்சி யாதலா லிங்ஙனங் கூறினாரென்க. இன்னும், மருவுசுழுத்தியிற் காட்சி சுழு த்தியென்பதற்கு, பிரபலசுருதிகளில் மருவிய சீவசுழுத்தி, சிவசுழுத்தி, பர சுழுத்தியெனப்படுஞ் சுழுத்திபேதங்களி லேழாம்பூமி காட்சி சுழுத்தி யெனப் பொருள்கூறினு மையமின்றி யமையும்.

(க-து) சுருதிசம்மதம்போல மகான்கள்சம்மதமு மிங்ஙனமிருத்த லின் துரியசிலத்தனிற் றுரியாதீதமெனல் பொருந்துமென்பது. இங்ஙனங் கவிநோக்கறியா ருரை வேறென்பர். இதனாற் கவிவேறாகுமா? கவிக்கிலக்க ணம் வேறாகுமா? இவையெல்லாந் தோன்றாமை. (கருங்)

கருச - கவி. அ - கை.

[இந்த ஞானபூமிகளையடைந்தோ ரவசரநாமங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மூன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்த ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேத மாகுஞ், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானியே பிரமவித்தார் தூய முத்த, னின்னமுமப் பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறியயான்சொல் வேனே.

(இ-ன.) மூன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்தரல்லர் (எ-து)—முதலிலுள்ள சுபேச்சை விசாரனை தனுமானசியென்னு மூன்று பூமிகளி லேறிவந்த மூன்றுபேரு மப்பியாசிகளன்றிச் சீவன்முத்த ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேதமாகும் (எ-து)—கடையிலுள்ள வைந்தாசிலத்தேறியோன் வரன் ஆரூசிலத்தேறி யோன் வரியான் ஏழாசிலத்தேறியோன் வரிட்டனெனக் கூறப்படுவர் இது

தான் சீவன்முத்தர் பேதங்களாம், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானியே பிரம வித்தார் தூயமுத்தன் (எ-து)—இப்போது சொல்லிவந்த பூமிகளில் நடுவாயுள்ள நாலாசிலத் தேறிவந்த ஞானியே பிரமவித்தென்னும் பரிசுத்தசீவன் முத்தனைன்படுவோளும், இன்னமு மப்பூமிகளின் பெருமைதீநீயறிய யான்சொல்வேனே (எ-து)—இஃதன்றியு மின்னுமந்த ஞானபூமிகளின் மகிமையை நீசெவ்விதாக வுணர்ந்துகொள்ளுமாறு யான் சொல்லுவன் கேளுதி (எ-து).

முன்னிலம் பின்னிலம் நடுப்பூமி என்றதனால் முன்னிலம் சுபேச்சை விசாரணை தனுமானசியெனவும், பின்னிலம் சமசத்தி பதார்த்தபாவனை தூரியமெனவும், நடுப்பூமி சத்துவாபத்தியெனவும் பெற்றும். முன்னிலங்க னென்பதினும், மூவருமென்பதினும், பன்மைபற்றி மூன்றுநிலமெனக் கண்டாம். மூவருமென்பதிலும் பின்னிலங்களிலு மில்லாமையால் ஒருமை பற்றி நடுப்பூமிவந்த ஞானியே பிரமவித்தார் தூயமுத்தனைன்றும். வரன் வரியான் வரிட்டனெனுமூவரைப்பற்றிச் சீவன் முத்தரெனப் பலர்பாலாக்கினா ரன்றி வரர், வரியார், வரிட்டரென வொவ்வொன்றையும் பலர்பாலாக்கவில் லே யாதலின், பிரமவித்தா ஞானியே தூயமுத்தனை வொருமையாக்கினும். முன்னிலங்களேறிய வென்றதனால், பின்னிலங்களேறிய நடுப்பூமியேறி வந்தவென்றும். மூவரும் முத்தரல்ல ரென்றதனால், ஏனையர் முத்தராமென் றாயின. முதல் மூன்று பூமியு மப்பியாசமெனவே, ஏனையபூமிக ளாருட மென்றாயின. இதனால் ஞானபூமிகன்போல் பூமியின்றெனக்கண்டாம்.

கருநு - கவி. அ - கை.

[முதற்கண்ணுள்ள மூன்றுபூமிசெய்யு மகிமையும், முதற்பூமியி னருமையு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நாலாம்பூ மியின்வருமுன் மூன்றுபூ மியுமடைந்து நடந்து மாண்டோர், மேலான பதமடைந்து பிறந்து மெல்ல மெல்லவந்து வீடுசேர்வார், மாலான பவத்தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தமைந்தா, காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்த தாமே.

(இ-ள்.) நாலாம்பூமியின்வருமுன் மூன்றுபூ மியடைந்து நடந்து மாண்டோர் (எ-து)—நாலாவதான ஞானபூமிக்கு வருமுன்னரே மூன்றுபூமியு மடைந்து அவற்றில் வழுவின்றி நடந்துவருகையிற் பிரார்த்தவநீக்கத்தா லிறந்தோர், மேலானபதமடைந்து பிறந்துமெல்ல மெல்லவந்து வீடுசேர் வார் (எ-து)—பதவிகளில் மேலாயதைப்பலகைவடைந்து பந்தசென்மமல் லாத வீடுதிசென்மமெடுத்துக் குழந்தைபோல் மெல்லமெல்ல வொவ்வொரு பூமியாகத் தவழ்ந்து கடந்துவந்து ஐக்கியமுத்தி யடைவார்கள், மாலான பவத்தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தமைந்தா (எ-து)—ஞான

புத்திரா! இவர்கள் பிராந்திருபமான பந்தசென்மத்தி லொருகாலுஞ் செனியார் இங்ஙனமிருக்க இதில் முதற்பூமிகிடைக்கிறதே வெகுவருத்தமாகும், காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்ததாமே (எ-து) — அஸ்திபாரம் போல்வதாகிய முதற்பூமி யொருவேளை கைகூடாமொன்றுப் போதே முத்தியுங் கைகூடினதாம் (எ-து).

நடவாரிற்க வென்பது நடந்தென்றது காலமயக்கம். அங்ஙனமாய ஞானனுஷ்டானஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது தேகநழுவினு மின்னு மவ்வுஷ்டானஞ் செய்துமுடித்தற் கியைந்த தேகமவரும். வரவேஅதனை முடித்து, அப்பால் செய்து முடித்தற்குரிய ஞானனுஷ்டானஞ் செய்யவே ண்டிவரும். இம்முறையே முடிவுவரையிலுஞ் செய்துவரும்போது, இடையிடையே தேகநழுவும். நழுவினுமனுஷ்டானம் விடாமற்செய்துமுடித்தல் மரபும், அனுபவமுமாதவி னிங்ஙனங் கூறினாரென்க. இதனை யிவ்வுலகில் தானே காணலாம். இங்ஙனமாய சிந்தையிலார்க் கெங்ஙனங் காணப்படும்? அந்தந்த முயற்சியுடையோருக்கு அதது தெரியுமன்றி மற்றெங்ஙனந்தெரியும். நழுவியசென்ம மீண்டும் வருமாவெனின் அது வராதேனும் தானிய் ற்றிவந்த கண்மபேத வவசாரிலைகள் பற்பலபேதமாதலின், அவ்வவற்றிற் கியைந்த பலனும், பற்பலபேத வவசாரபேதங்களா யிருக்குமன்றோ? அப்பலனை யனுபவித்தாலன்றித் தீருமோ? தீராதுபற்றிச் சென்மம் வரவேண்டியதன்றோ? வராவிடின், உயிர்களவா வடங்கற்சேகதென்னை? அங்ஙன மவாவி விதிவிலக்குகட் ககலாது கண்மம்புரிவதற் கேதென்னை? வேண்டுவ தின்றேல், உயிர்களொரே பிரகாரமாகவல்லாது பற்பலபேத வவசாரபோகங் களையவ்வவற்றிற்குரிய தனுசுரண புணங்களைச் சாதனகருவியாகக் கொண் டெதிரி லனுபவித்தற் கேதென்னை? அனுபவிப்பதால் மறுத்தற்கேதென்னை? அவாவற்ற வுயிர்களில்லை. அந்த வவா பந்தம் விடுதியென்பவற்று ளொன்றன்பாலதர யிருக்கும். பந்தவவா காமியத்தவத்தாலும், விடுதியவா றிட்காமியத் தவத்தாலுங் காணப்படும். பந்தவவா தனக்கயலைச் சுகித்தற்பா லது. விடுதியவா தன்னைத்தான் சுகித்தற்பாலது. இவ்விருவகையு முலகிற் காண்கின்றோம். யாது தடுக்கினும், அனுபவத்தைத் தடுக்கலாமா? உயிர்கட் கனுபவ மொருதகையதா வின்றே; இன்றாதலா லொத்துக்கொள்ளவேண் டும். இதனையு மறுக்கில், குதர்க்கத்திற் சேர்க்கப்படும். மனதின்றேல், வினா வுதற்கிடமின்றி விடைதரவேண்டும். கூடாதேல், வாய்பொத்திக்கிடக்கை ண்குமதிப்பு. இதனைச் சுருக்கியுரைத்தாம். விரிக்கிற் பெருகும். இதுநிற்க.

(க-து.) ஞானபூமிகளின் பெருமையு மருமையுங் கூறியதென்பது. முதற்பூமிகைவந்தால் முத்தியுங் கைவந்ததாமே யென்றது காலமயக்கம். இது உரையளவையானும், காட்சியளவையானு மிவற்றிற் கிவை காரண மாகத் தெளிந்தமையின் தெளிவாயிற்று. மாலாநபவம் பந்தகண்மத்துக் கியைந்தசென்மம், பிறந்த தென்றதுஇங்கே விடுதிகண்மத்துக் கியைந்தது.

கருள - கவி. அ - கை.

[இந்த ஞானபூமிகளி லொன்றையேனு மிரண்டையேனு மெய்தினேன்
மிக்கவிழினுனேனும், சீவன் முத்தனே யென்பதை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இப்புவி யி லிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண்டிலடைந் திருந்தா
ரானு, லப்புருடர் மிலேச்சரா கிலுமுத்தர் குருபாதத் தாணெமெய்
யே, தப்புரையென் றவர்கெடுவார் நடுவான மறைகளைச் சங்கியா
தே, செப்புமொழி வழிதிடமா யகம்பிரம மென்றிருந்து தெளிந்
திடாயே.

(இ-ள்.) இப்புவி யிலிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண்டிலடைந் திருந்தா
ரானு(எ-து)—இவ்வுலகின்கண் இந்த ஞானபூமிகளேழென்களுளொன்றி
லேனு மிரண்டிலேனுஞ் சேர்ந்திருப்பாராயின், அப்புருடர் மிலேச்சராகிலு
முத்தர் குருபாதத்தாணெ மெய்யே (எ-து)—அந்தப்புருடர்கள் மிக்கவிழி
ஞராயினுஞ் சீவன்முத்தர்களே யிதிலையஞ் சற்றுங் கொள்ளற்க; இது குரு
பாதத்தாணெப்படி சத்தியமே, தப்புரை யென்றவர்கெடுவார் நடுவான
மறைகளைச் சங்கியாதே (எ-து)—இவ்வளவாணையிட்டி மிதுதப்பார்த்தமென்
றிதனைச் சற்று மேலாரினியென்று மீளாது கெடுவர் ஞானஞ்ஞானங்களு
க்கு நடுகிலையாயுள்ள வேத வாக்கியங்களைப் பற்றி நீவிபரீதமாகச் சங்கை
செய்யாதே, செப்புமொழி வழிதிடமா யகம் பிரமமென்றிருந்து தெளிந்தி
டாயே (எ-து)—இதுவரையுங் கூறிவந்த வுபதேசமொழி வழியே யுறுதி
யாககின் றகம் பிரம மெனச் சிந்தித்திருந்து தெளிதி (எ-து).

பொதுப்பட வொன்றி லிரண்டிலெனக் கூறினும், முதல்பூமியு மிர
ண்டாம் பூமியுமெனக் கொள்க, மிலேச்சர்-விதிமார்க்கத்துட் சற்றுமடங்
கார். நடுவானமறைகள்-மத்தியகத நிலவடிவாயுள்ள வேதங்கள். அகம்பிர
மம் - யானெனல் யாதோ வது பிரமம். யானெனல் பூர்வபட்சமாதற் கிட
மின்றிக் கண்டு தெளிந்துழி யன்றிப் பிரமமெனல் பொருந்தா தென்பார்
இருந்து தெளிந்திடாயே யென்றார். எனவே, சொல்லாலும், நினைவாலும்,
யான் பிரமமெனக் கோடற்கவென்றாயிற்று. ஆகவே, எது யானெனலோ
அதனை யுள்ளவாறு கண்டாற்போதும். அதுவே பிரம நிலையதாகும். நீகொ
ள்வதில் விபரீதத்ததாகும்; அப்போது நீ கெடுவையெனக் கண்டாம்.

(க-து.) இந்த ஞான பூமி வேதசம்மதமாகலி னிதின் வழித்தாகவே
சிந்தித்து நிற்றியென்பது. மிலேச்சராகிலுமென்பதி லும்மை இழிவுசிறப்பு.

கருள - கவி. அ - கை.

[இழிஞனுக்கும் முத்தியெனில் துறவுறங் கொள்வானே னென்பதை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்தி தருஞான பூமி,
யென்று, நெல்லாகி முளைக்குமெனைத் தண்டிலமாக் கியகுருவே

நீர்சொன்னீரே, இல்லாளுங் குடும்பம்விட்டுச் சந்தியா சம்புகுந்தே
காங்கியானே, ரல்லாமன் முத்திபெறு ரென்றுசிலர் சொலுமயக்க
மகற்று வீரே.

(இ - ள்.) பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்தி தருளுனபூமி
யென்று நெல்லாகிமுளைக்குமெனைத் தண்டிலமாக்கியருருவே நீர்சொன்னீ
ரே (எ-து)—நெல்போன்றுமுளைக்கின்ற வடியேனை யரிசிபோன்று பதமா
க்கிய சற்குருவே ! கொடியபாதகருக்கும் ஞானபூமியானது விதேகமுத்தி
யைத் தருமென்று தேவரீர் சொன்னீரே யதுவே சரியென்று கொள்ளின்,
இல்லாளுங் குடும்பம்விட்டுச் சந்தியாசம் புகுந்தே காங்கியானே ரல்லாமல்
(எ-து)—மனைவியோடுகூடி யாளுகின்ற குடும்பத்தைப் பற்றறவிட்டுச் சந்
தியாசவாசீர்மத்திற்றுக்கு. ஏகாங்கியானரெவரோ வவரேயல்லாமல், முத்தி
பெறரென்று சிலர் சொலுமயக்க மகற்றுவீரே (எ-து)—ஏனையோ ரெவ்
வண்ணத்தராயினு முத்தியடையார்களென்று சிலர் சொல்லிக்கொள்ளுகி
ன்ற பெரிய மயக்கத்தை நீக்கியருளவேண்டும் (எ-று).

இங்கே நெல்லென்றது, பதரோடுகூடியவரிசியை. எனவே, முளை
த்தற்கிடம் பெறுமாறுபோன்று பிறவிக்கிடம் பெறுமாறென்றாயிற்று. இல்
லானோடுகூடியாளுங் குடும்பமெனவே, தாய் தந்தை மக்கள் சகோதரர் பாட்
டன் பேரன் முதலியோரையும் பெற்றும், மயக்கம்—தெளிவினமை; அஃதா
வது எங்கே குடும்பக் கலக்கமின்றே, அங்கே ஞானம் பலிக்குமன்றி யே
னையிடத் தெங்ஙனம் பலிக்குமென்பார் சிலர், எவ்வருணத்தா ரெத்திந்தா
ராயினும் பூர்வசமஸ்காரத்தாற் பரிபாகிகளாயில் பலிக்குமென்பார் சிலர்.
இவற்றுள் யாதினும் துணிவுறுமை மிலேச்சரென்றது பொல்லாதவென்
றடை கொடுத்ததினால், கொலைபாதகரென்றாயிற்று. சீவன் முத்திதருமென்
னது விதேக முத்திதருமென்றது, ஞானபூமியின்மகிமை தோன்றவென்க.

(க-து.) துணிவு தோன்ற வினாவிய தென்பது.

(கடுஎ)

கடு அ - கவி. அ - கை.

[அதற்கு விடை கூறுவான் வேண்டித் துறவு நால்வகையென
வவற்றி னுமங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சிட்டர்புகழ் மகனேரீ சங்கித்த சங்கைநன்று தெரியக்கேளாய்
கட்டழியுந் துறவுநால் வகையாகு மவைகளுக்கங் காகும் பேர்கள்
பட்டதுயர் கெடுங்குடி சகம்பகூ தகம்ஹம்சம் பரம ஹம்சம்
விட்டகலுந் துறவுக்கு விராகங்கா ரணமன்றி வேடமன்றே.

(இ-ள்.) சிட்டர்புகழ் மகனேரீ சங்கித்தசங்கைநன்று தெரியக்கேளாய்
(எ-து)—சற்சனரால் மதிக்கப் பெற்றஞானபுத்திரா நீகேட்டகேள்வியிகச்
சிறப்புடையது அது தெரியக்கூறுது மதனைக்கேளுதி, கட்டழியுந் துறவுநால்
வகையாகு மவைகளுக்கங்காகும்பேர்கள் (எ-து)—பந்தக்கட்டழியத்தக்க சந்

நியாசத்துவ நான்குவகையாயிருக்கும் அவைகளுக் காங்காங்குவரும் பெயர் களோ,பட்டதுயர்கெடுவகுஉசகம் பகடகம்ஹம்சம் பரமஹம்சம்(எ-து)—பிறவிதோறும் பட்ட துயரம் நசிக்கத்தக்கஞ்சகம் பகடகம் ஹம்சம் பரம ஹம்சம் என நான்குவகையாகும், விட்டகலுந் துறவுக்கு விராகங் காரண மன்றி வேடமன்றே (எ-து)—பந்தத்தைவிட்டு நீங்கத்தக்க சந்நியாசத்து க்கு நிராசை காரணமே யல்லாமல் வேஷவ காரணமல்லவே (எ-று).

ஆசை நீக்கத்துக்குச் சந்நியாசவேடமடையாளம். அது நீங்காவிடத்து வேடத்தாற் பயனென்னே? பெருமைக்கும் உணவுக்குமன்றே. மிகக்கற் றுச்சந்நியாசத்தை நிலைபுறுத்துவதாற் பயனென்னே. இ னறென்பதுதோன் றத் துறவுக்கு விராகங் காரணமன்றி வேடமன்றே யென்றார்.

(க-து.) சந்நியாச நான்குவகைக்கும் பெயரினையவென்பது இங்ஙனங் கூறியது விராகத்தை ஓராக்கற்கு. விராகமில்லார் வேடம் பசையற்ற தென்க. (கருஅ)

கருக - கவி. அ - கை.

[ஆந்த விராகம் மூன்றுவகையாமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மந்தமுந்தீ விரமுந்தீ விரதாமு மெனமூன்று வகை விராகம், வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்துவரும் விராக மந்த, மிந்தவுட ளளவுமனை தனம்பேண்டா மெனவிடற் விரமென் பார்க, ளந்தணர்நூன் மித்தையென விடலதுதீ விரதரமா மறிந்தி டாயே.

(இ-ள்) மந்தமும் தீவிரமும் தீவிரதாமுமென மூன்றுவகை விராகம் (எ-து)—மந்தம் தீவிரம் தீவிரதரம் எனவிராகம் மூன்று வகைப்படும்,வெந் துயரம்வரும்பொழுது குடும்பத்தைவெறுத்துவரும்விராகமந்தம் (எ-து)— மிகக்கொடியதுயர நேரிட்டபோது குடும்பத்தைவெறுத்து விடற்கெழும் விராகம் மந்தமெனவும், இந்தவுட ளளவுமனைதனம் வேண்டாமென விடற் விர மென்பார்கள்(எ-து)--இததேகமுள்ளளவு மனைவிதனமாதிகள் வேண் டா மென்றவற்றை விட்டகல் தீவிரமெனவும், ஆந்தணர்நூன் மித்தை யென விடலதுதீவிரதரமா மறிந்திடாயே(எ-து)—பிராமணர்களனுட்டிக்க த்தக்க நூலாகியகன்மகாண்டத்தைமித்தையெனக் கையறவிட்டுவிடுநிலை யாதோ வது தீவிரதரமெனவுமாம் இதனைத் தெரிந்துகொள்ளுதி (எ-று).

குடும்பத்தில்தோடதிருஷ்டியெழலாகியவிராகம் மந்தம். இதுகாரண மாக மனைவியாதிகளை யொருங்கேவிட்டகலலாகிய விராகம் தீவிரம். ஒருங் கேவிடல் காரணமாக ஞானகாண்டத்தை யனுட்டிக்கவேண்டிக் கன்மகாண் டத்தி லெழுந்தோட திருஷ்டியாகிய விராகம் தீவிரதரம் என்க. வெறுத்து, வரும் விராகமென்றது, வெறுத்துக்கொண்டுவரும் விராகத்தை, வெந்துய

ரம் வரும்பொழுதெனவே, வராதபோது விராகந்தோன்றற் கிடமின்றா யிற்று. இடமின்றாகவே, மந்தம் தீவிரம் தீவிரதாமென்ற பெயர் வருதற் கிடமென்னை. இன்றாகவே அறத்துளொன்றாகியதுவறமென்றதேயில்லை. இல்லையாகவே, ஞானதூலென்ப தெற்றிற்கெனைப்பெற்றும்.

(க-து) கிராசையே துறவென்பது, வேடமுமஃதுண்டாயிற்சிறக்கும்.

க௭௦ - கவி. அ - கை.

[அம் மூன்றுவகையில் மந்தமுந் தீவிரமு மிணையவென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்]

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்களுள்ளும் பலித்திடா தே, தீவிரத்திற் குடசகமும் பகூதகமுமென்றிரண்டு திறங்களுண் டார், தாவிநடந் திடத்திடமி லாதவர்க்குக் குடசகமுஞ் சகங்க ளெங்கு, மேவிநடந் திடத்திடமுள் ளவர்க்குபகூ தகமுமென விதித்தார் மேலோர்.

(இ-ள்) பாவி மந்தவிராகத்திற் சந்நியாசங்க ளொன்றும் பலித்திடா தே (எ-து)—கொடியமந்த விராகத்தைச் சார்ந்த சந்நியாசநிலைகளிலொன் றேனும் பலிக்கமாட்டாது, தீவிரத்திற் குடசகமும் பகூதகமு மென்றிர ண்டு திறங்களுண்டாம் (எ-து)—தீவிர விராகத்தில் குடசகம் பகூதகமென விரண்டு பாகுபாடுகளுள, தாவி நடந்திடத் திடமிலாதவர்க்குக் குடசக மும் (எ-து)—அவற்றுள் கொஞ்ச தூரந் தாவிநடக்க வலியில்லாதவர்க்குக் குடசகமெனவும், சகங்களைங்கு மேவி நடந்திடத் திடமுள் ளவர்க்கு பகூதகமுமென விதித்தார் மேலோர் (எ-து)—உலகி லெத்தேசத்தின்கண் ணுஞ்சென்று அப்பாலப்பால் தாவிநடக்க வலியுள்ளவர்க்குப் பகூதகமென வும பெயர் விதித்தன ரறிவிற்கெந்த சத்துக்கள் (எ-று).

மந்தம், விராகம்போற் சொல்லாலும் அபிநயத்தாலுங் காண்டலே யன்றி வேறின்மையி னதனைக் காண்பாரவரை மெய்ப்பென நம்பிவிடுவர்; அதனுலவர்கரவிற்போக துகர்த்தங்கிடமுண்டாம்; இதுபற்றிப் பாவி மந்த விராகத்திற் சந்நியாசங்க ளொன்றும் பலித்திடாதென்றார். மீண்டுமவ்வூர் களிற் செல்லாவண்ணந் தினமொன்றிற்கேழுந் சுற்றலென்னும் விதியிரு ப்பதாற் சகங்களைங்கு மேவிநடந்திடத் திடமுள்ளவர்க்குப் பகூதகமென வும், அங்ஙன நடக்கத் திடமற்றவர்க்குக் குடசகமெனவும் பெயர் வந்தமை காண்க. இங்ஙனஞ் சுற்றல் பற்றணுகாமைக்கு.

(க-து) மந்தவிராக சந்நியாசங்கள் பயனில்லையெனவும், தீவிரவிராகப் பாகுபாடாகிய விரண்டுவித சந்நியாசங்க ளிணையவெனவுங் கூறியதென்பது

கக௮ - கவி. அ - கை.

[தீவிரதர விராகப் பாசுபாடாகிய விரண்வெத சந்நியாச நிலை
எரினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இருவகைதீ விரதரத்து மம்சனென்றும் பரமாம்ச நென்
றுஞ் சொல்வார், வருமம்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோ கத்தன்றி
வாரா தென்பார், பரமாம்ச னுக்குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞானத்தாற்
பலிக்கு மென்பார், திரமருவும் பரமாம்சன் றுனுமிரு வகையாகுஞ்
செப்பக் கேளாய்.

(இ-ள்.) இருவகைதீ விரதரத்து மம்சனென்றும் பரமாம்சனென்றுஞ்
சொல்வார் (எ-து)—தீவிரதர மிருவகைப்படும் அங்ஙனமாய தீவிரதரத்து
மவ்விரு வகையையும் அம்சனென்றும் பரமாம்சனென்றுஞ் சத்துக்கள்
சொல்வார்கள், வருமம்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோ கத்தன்றி வாராதென்
பார் (எ-து)—சந்நியாசவிதி வழுவாது நடந்துவரு மம்ச சந்நியாசிக்கு மோ
ட்சமானது பிரமன் வசிக்குஞ் சத்தியலோகத் தெய்தினு லன்றி யிம்மை
யில் வாராதென்று சொல்வார்கள், பரமாம்ச னுக்குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞான
த்தாற் பலிக்கு மென்பார் (எ-து)—பரமாம்சனுக்கு மோட்சமானது இம்
மையிற்றானே ஞானத்தாற் கிடைக்குமென்று சொல்வார்கள், திரமருவும்
பரமாம்சன் றுனு மிருவகையாகுஞ் செப்பக்கேளாய் (எ-து)—நிலைபெற்ற
பரமாம்ச சந்நியாசனு மிருவகைப்படுவன் அவற்றையாஞ் சொல்லக்
கேளுதி (எ-து).

வருமென்பதினால், சந்நியாச தூல்களின் விதி வழுவாது நடந்துவரு
மென்றும்.

* (க-து.) * தீவிரதரத்தி னிருவகை சந்நியாச நிலை எரினைய வென்பது.

கக௮ - கவி. அ - கை.

[பரமாம்ச மிருவகையா மெனலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சிஞ்ஞாச ஞானவா நென்றிரண்டு பேர்களாவ ரிற்சிஞ்ஞாச,
மெய்ஞ்ஞான பூமியின்முன் முப்பூமி யுண்டாக்கும் விவேகியா னே
ன், சுஞ்ஞான வானென்போன் சிவன்முத்தி யடைந்திருக்குந்
தூய மேலோ, ன்ஞ்ஞான மகலுடந்தச் சிஞ்ஞாச மிருவகையா
மதுவுங் கேளாய்.

(இ-ள்.) சிஞ்ஞாச ஞானவா நென்றிரண்டு பேர்களாவ ரிற்சிஞ்ஞாசென
வும் சுஞ்ஞானவா நெனவும் பெயரன அப்பெயரையுடைய சந்நியாசிக
எருவரில், சிஞ்ஞாச மெய்ஞ்ஞான பூமியின்முன் முப்பூமி யுண்டாக்கும்
விவேகியா னேன் (எ-து)—சிஞ்ஞாசென்போன் மெய்ஞ்ஞான பூமி யேழு
ணர் முதலிலுள்ள பூண்டு யுண்டாக்குவன விவேக வடிவானவன்,

சுஞ்ஞான வர்னென்போன் சீவன்முத்தி யடைந்திருக்குந் தூயமேலோன் (எ-து)—சுஞ்ஞானவா னென்பவன் சீவன் முத்தி நிலையை யடைந்த பரிசுத்த நெறியிற் சிறந்தவன், அஞ்ஞான மகலுமந்தச் சுஞ்ஞாசு மிருவகையா மதுவுங் கேளாய் (எ-து)—அஞ்ஞான நீங்கத்தக்க அந்தச் 'சுஞ்ஞாசென்போனு' மிருவகையாவன் அதனையும் யாங்கூறக் கேளுதி (எ-று).

சுஞ்ஞானவா னென்பது, ஞானவா னென்றிருத்தல் முதற் குறை. சுஞ்ஞாசு மென்பதிலுண்மை எதிரது தழீஇய வெச்சலுண்மை.

(க-து.) பரமாம்ச னிருவகைச் சந்நியாச நிலை யினை யவென்பது. (கசுஉ)

கசுந - கவி. அ - கை.

[சுஞ்ஞாசுவி னிருவகை நிலையு மினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந்தடைவர் பரம ஞான, மந்தணர்மன் னவர்வணிகர் சூத்திரரா யிருந்துசில ரடைவர் ஞான, மிந்தவகை சாத்திரத்து முலகத்து நடப்பதுங்கண் டிருந்து மைந்தா, சிந்தனையின் மயக்கமென்ன சுருதியுத்தி யனுபவத்தாற் றெளிந்தி டாயே.

(இ-ள்.) பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளாயிருந்தடைவர் பரமஞானம் (எ-து)—சிலர் பந்தத்துக் கிடமாயுள்ள மனைவியாதிகளைத் துறந்துவிட்டுச் சந்நியாசிகளாயிருந்து பிரம ஞானத்தை யடைவார்கள், அந்தணர் மன்னவர் வணிகர் சூத்திரரா யிருந்துசில ரடைவர் ஞானம்(எ-து)—சிலர் பிராமணராயும் அரசராயும் வைசியராயும் சூத்திரராயுமிருந் துண்மை ஞானத்தை யடைவார்கள், இந்தவகை சாத்திரத்து முலகத்து நடப்பதுங்கண் டிருந்து மைந்தா (எ-து)—சற்புத்திரா ! இவ்வண்ணஞ் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லி யிருப்பதையும் உலகத்திற் சாதாரணமா நடந்துவருவதையும் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டிருந்தும், சிந்தனையின் மயக்க மென்ன சுருதியுத்தி யனுபவத்தாற் றெளிந்திடாயே (எ-து)—மனதி லின்னு மைய மென்னையுளது உளதேல் அதனையு மிவ்வண்ணஞ் சுருதியுத்தி அனுபவத்தால் விசாரித்துத் தெளிதி (எ-று).

சாத்திரம், சுருதிப்பிரமாணம். உலகத்து நடப்பது, பிரத்தியட்சப் பிரமாணம். சுஞ்ஞாசென்பவ னிருவகைநிலையாவது: இல்லறம் துறவறமென்பன. அவை முதலடியால் துறவறமும், இரண்டாமடியா லில்லறமும் காணப்படும்.

(க-து.) சுஞ்ஞாசுவி நிலை யில்லறத் துறவறமா மென்பது. இதனால் இல்லறத்திலேனுந் துறவறத்திலேனுந் ஞான மடையலா மென்றாயிற்று. இவ்விரண்டறத்தும் பலரென்னுது சில ரென்றது, விராகத்தைக் காட்டற் கேன்க.

(கசுந.)

௧௬௪ - கவி. அ - கை.

[முன்னர் வித்தியானந்தத்தைப்பற்றி நூற்றறுபத்துநாலாங் கவி முதல் நூற்றெழுபத்தேழாங் கவி வரையானுஞ் சொல்லுது மென்றனமே அதனை யிக்கவிமுதல் பதினாலு கவிவரையானும் விளக்குவான் வேண்டி, அகம் பிரம மென்பதில் அகமென்பது நான், பிரமமென்பது சிவம், இவ்விருவகையும் ஞானத்தை யன்றி யின்மையின், நானே சிவமெனலே யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பிறந்ததுண் டானு லன்றோ பிறகுசா வதுதா னுண்டாம்
பிறந்ததே யில்லை யென்னும் பிரமமா வதுவு நானே
பிறந்தது நானன் றுகிற் பிரமமென் றந்த நானே
பிறந்தது மிறந்த தந்தப் பிரமமா நானே நானே.

(இ-ள்.) பிறந்ததுண் டானு லன்றோ பிறகுசா வதுதா னுண்டாம் (எ-து)—நானென்னும் பொருள் யாதோ அதுபிறந்ததுண்டாயிருக்குமானு லல்லவா பிறகு சாவதென்பது முண்டாயிருக்கலாம் நானெனலைப் பற்றி யிதுகாறும் கூறிவந்ததி லில்லாமையின், பிறந்ததே யில்லையென்னும் பிரம மா வதுவுநானே (எ-து)—என்னைப்போலப் பிறந்ததே யில்லையென்னத் தக்க பிரமமென்பதும் நானேயாம், பிறந்ததுநானன்றுகிற் பிரமமென் றந்த நானே (எ-து)—பிறந்ததென்பது நானல்லனாயின் நானே பிரமமென்றது மந்த நான்தான், பிறந்தது மிறந்ததந்தப் பிரமமா நானே நானே (எ-து)— ஆயின் பிறந்ததுபோலு மிறந்ததுபோலங் காணப்படுவது மந்தப் பிரமமா கிய நானே நானலது வேறுளதோ இல்லையே (எ-து).

நானேயென்பதி லேகார மீற்றசை. நானென்னும் பொருள் பிறந்தா லன்றோ சாகலாம், இல்லையே. இதுபோலப் பிரமமென்னும் பொருளும் பிறந்தாலன்றோ சாகலாம் ; இல்லையே. பொரு ளொன்று சொல் விரண்டு அப்போ தொருபொருள் குறித்த பலசொல். ஆகவே, எவ்வா றிரண்டென் னலாம்? அந்த வொருபொருளாவது ஞானம். ஆயின், சிற்றறிவுபேரறிவென் னற் கியைவானேன்? உபாதிசூணங்களையே யறிவாகக் கோடலினனும், அவ் வுபாதி சூணங்கள் சமஷ்டி வியஷ்டியாகக் காண்டலினனும், இவற்றைப் பற்றிய விசாரஞ் சற்று மில்லாததினனும், பிறர் சொல்லினங் கல்விச்செரு க்காவெனக்குத்தெரியாதா வென்னுமகங்குன்றாமையினனும், இவ்வென்று மாதவினனும்மென்க. சமஷ்டி வியஷ்டியாகக் காணப்பட்டுள்ள வுபாதிசூண ங்கள் ஞானத்தின் பிரதிபலனமே யன்றி ஞானமல்ல. ஆதலின், ஞானத் தைத் தவிர வுயிர் பர மிரண்டில்லை. இதற்குதாரணம்: “ விண்ணுருவ மீச னென்பார் வேற்றுருவஞ் சீவனென்பார், கண்ணு மிரவியும்போற் கானெ ன்பார், திண்ணமதாய், அத்துவித மாகா தவையிரண்டு மாகாத, சித்துரு வந் தானே சிவம்” என்பதனாற் காண்க. சித்தனெனும், ஞானமெனலும்

மோருபொருட்கினவி. நானெனக் கொள்ளாத பரமு முயிருமில்லை; அங்
 நனங் கொள்வ துபாதிருணமன்று. இவ்விரண்டு மோர் முதலன்று; அந்த
 முதல் அறிவை யன்றி யில்லை. ஆதலி னானே பிரமமெனப்படும். இவ்விரு
 வகை நானெனல் அறிவாதலால், நானே பிரமம் பிரமமே நானெனற்
 கிருக்கென்னை? இன்னும் பிறப்பிறப்பு, உடாதிக்கன்றி யறிவுக்கெனச்
 சுருதி யுத்தி யனுபவம் யாதானு முளதோ? இல்லையே யிதனு முணர்க.
 “உடலுதித்தல் யோனி யுயிருதித்த லெங்கே, உடலுயிர் சித்துசடமொன்
 ரே” அன்றே யென்பதினுங் காண்க. இவற்றை யு முணராத மறுத்த
 லென்னுணர்வு. அந்தர்முகநோக்கிற் குடன்படாதார்க் கென்சொல்லினு
 மென்பயன், பிரமமாவது நானேயென்னுது, பிரமமாவதுவுமென வும்மை
 கொடுத்ததினாலன்றே, நானென்னும் பொருள் பிறந்தாலன்றே விறக்க
 லாம் என வுரைகொண்டாம். இங்ஙனமாதலைப் பற்றிப் பிறந்ததே யில்லை
 யென்னும் பிரமமாவதுவு நானேயெனவும், அதுபோலப்பிறந்ததும் நானே
 ன்னும் பொருளன்றாதலின் நானே பிரமமெனக்கொண்டது மந்த நானே
 யென்பது தோன்றப், பிறந்ததுநானன்றாகிற் பிரமமென்றந்த நானேயென
 வும், இறந்ததுமென்றவும்மைதொக்கது. பிறந்ததுபோலவுமிறந்ததுபோல
 வுங் காணப்படுதல் நாளுகையால், பிறந்தது மிறந்ததந்தப் பிரமமானேநா
 நெனவுங்கூறினார். பிரமநானே நானேயென்னுது, பிரமமா நானே நானே
 யென்றது நானே பிரமம், பிரமமே நானென்னு மைக்கியங் காட்டற்
 கென்க. அறிவே பரமு முயிருமெனற் குதாரணம்: வேதாந்தகுடாமணி,
 “இகலிலா வறிவுமாத் திரமாகி நின்ற விலக்கியமாம் பிரமகூடஸ்தவுயிர்
 கொள்ளில், புகரீர வதுவிதுவே யிதவதுவே யென்னப் பொருந்துதா
 தான்மியம்வந் துறுமெனவேயறி” என்பதனாற் காண்க. உற்றுக்காணுதுழி
 மதிமேகங்குரி னுழைந்து துழைந்து செல்வதுபோலவும், கண்டுழி யங்ங
 னஞ் செல்லாது நிலையுதுவதுபோலவும் காணப்படுமாறு போன்று, தெளி
 யாதுழி, ஆன்மாவாகிய நானென லுடல்தோறு துழைந்து துழைந்து பிறப்
 பது போலவும், இறப்பதுபோலவும், தெளிந்துழி யங்ஙனஞ் செல்லாது
 நிலையுதுவதுபோலவும் காண்பதென்னை? ஆதலி னிங்ஙனங் கூறினாரென்க.

(க-து) இது வித்தையானந்த மாதலினும், இந்த வித்தையைத்
 சுவிர ளுயிர் பர மன்றாதலினு மேக மென்றொன்பது. அனைத்து நானு
 வதுமன்றி யெனப்பொருடரலின் பிரமமாவதுவுமென்ற வும்மையிறந்தது
 தழீஇய வெச்ச வும்மை. பிரமமா நானேயென்ப துருவகம். பிரமமாகிய
 நானே யன்றி நானென்பது வேறின்றெனத் தோன்ற ஈற்றில் நானே
 யென்றார். ஆதலி னிதுபொருந்தும். (ககசு).

கசுரு - கவி. அ - கை.

[ஞானத்தைத் தவிரப் பிரமமில்லாவாறுபோல ஞானத்தையன்றி
 யான்மாவின்றென விக்கவியற் கூறுகின்றார்.]

நானென்ற பிரம மான நானேநா னறியே நென்று
 னெனென்ப தேது பின்னை நம்முடை புந்தி யென்னிற்
 ருனது மயக்கந் தன்னிற் சாகுமே சாவா தாகி
 னெனென நிறைந்தி ருந்த ஞானமா நானே நானே.

(இ-ள்.) நானென்ற பிரமமானநானேநானறிபேனென்றால்(எ-து)—
நானெனத்தக்க பிரமமாகிய யானே யென்னையா நறிகிலனென்று வரு
மாயின், நானென்பதேதுபின்னை நம்முடைய புத்தியென்னில் (எ-து)—
அப்போது நானென்பதியாது அதற்குத்தரமாகப் பன்னர் நமது புத்தி
யெனக்கூறின், தானது மயக்கத்தன்னிற் சாகுமே சாவாதாகில் (எ-து)—
தானே யந்தப் பிராந்தியாதலால் தன்னிடத்திலேயே நசிக்குமே நசியா
விடில், நானென நிறைந்திருந்த ஞானமா நானே நானே (எ-து)—அப்
போது நானாக வெங்கணு மொருபடித்தா வியாபித்துநின்ற ஞானமாகிய
நானெனலே நானாக முடியும் (எ-து).

நானேயென்பதி லேகார மீற்றைச. நானாகிய பிரமம், அந்தப் பிரமமா
கிய நானென வபேதங்காட்ட வந்தவராதலின் நானெனற பிரமமான
நானே யெனவும், அங்கனமபேதமான நானே யென்னையா நறிகிலனென்
பார் நானே நானறியேனெனவும், என்னை யானறிகிலனென்பது மூடம்
அது தன்னிலை வேறன்றாதலின் தன்னி னசிக்குமேயென்பார் மயக்க
தன்னிற் சாகுமே யெனவும், மயக்கம் விகற்பமாதலால் தானாகாது, எங்
வனந் தன்னில் சாகுமென்பார் சாவாதாகிலெனவும், நசியாதிருத்தற்கு
வேறிடமின்மையி னசிக்குமென்பது தோன்ற நானென நிறைந்திருந்த
ஞானமெனவும், அந்த ஞானத்தைத்தவிர நானெனலின்மையின் ஞானமா
நானே நானெனவும் கூறினார்.

(க-து.) ஞானமே பிரமமும் நானுமாதலின், எகமாயிற்றென்பது.
அறிவையனந் பிரமமெனலும், கூடஸ்தனெனலுஞ் சொன்மாதிராமும
தோற்றன் மாத்நிரம மாதலாற் கற்பிதமெனக் குறிக்க விவங்ங் கூறினா
ரென்க. அறிவையனந் யுயிர்பரமென வில்லையெனவெவகேவிளங்கிற்றே,
அங்கே யதுவே யானந்தமாதலன்றி வேறின்மையின் வித்தையானந்த
மெனத் தானேயமையப்பெற்றும். இஃதனுபவமொழி. நம்முடைய வென
பது, நம்முடையென்றயது தொகுத்தல் விகாரம். நானென்ற பிரமம்
பிரமமான நான் என்னுமிரண்டும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை
யெனில், உருபு விரிந்திருப்பதாற் கூடாது. உருவகமெனி னமையும்,
உபமான வுபமேய பேதஞ் சற்றமின்மையின். என்னை? “உவமையும்
பொருளும் வேற்றுமை யொழிவித், தொன்றென மாட்டினஃ துருவக
மாகும்” என்பதனாற் காண்க. (ககரு)

ககரு - கவி. அ - கை.

[அறிவே யான்மாவாதலி னவ்வான்மாவே பரிபூரணமும், ஆனந்
தமுமாமெனலே யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நிறைந்தவா நெந்த வாறு நிலதெரிந் திலனென்றாயே
லறிந்ததாஞ் சுழுத்தி தன்னி லாநந்த மதுவே யாகுந்
குறைந்ததுக் கானந் தந்தான் குவலயந் தன்னி லில்லை
நிறைந்ததே யிந்த வாத்மா நிதானமில் வறிவு தானே.

(இ-ள்.) நிறைந்தவா நெந்தவாறு நிலதெரிந் திலனென்றாயே
(எ-து)—யான் பரிபூரணமாயவா நெவ்வாறு அந்நிலையை யென்பாற்கண்டி
லனெனக் கூறுவையாயின், அறிந்ததாஞ் சுழுத்திதன்னி லாநந்தமதுவே

யாரும் (எ-து)—அறிந்துகொண் டிருப்பதாகிய நனவிற் சுழுத்தியி லிருப்ப தானந்தமாதலின் அவ்வானந்தமே பரிபூரணமாம், குறைந்ததுக் கானந்தந்தான் குவலயந்தன்னிலில்லை (எ-து)—ஆயி னேகதேசமாகிய சுக துக்கமோ நீ பூமியிலிருந்து மஃ துணக்கில்லை, நிறைந்ததே யிர்த வாத்தமா நிதானமில் வறிவுதானே (எ-து)—ஆதலா லிவ்வான்மாவே பரிபூரணம் அப்பரிபூரணமே இந்தவறிவு (எ-று).

நிதானம், சாய்வின்மை, எனவே, குறைவின்மையாயிற்று. ஆகவே. பரிபூரணமெனக் கொண்டாம். சுழுத்தியெனனா தறிந்ததாஞ் சுழுத்தி யென்றமையின், அறிந்துகொண் டிருப்பதாகிய சுழுத்தியென்றாயிற்று. ஆகவே மூடசுழுத்தியன்றென விலக்கி நனவிற் சுழுத்தியெனப்பெற்றும், அந்த நனவிற் சுழுத்தி பரிபூரணானந்தமாதலின் ஆனந்தமதுவெயாகு மெனவும், இந்நிலையை யுடையையாதலி னில்வுலகிலிருந்து முனக் கின் பத்துன்பமில்லை மற்றவர்களுக் கென்பார் குறைந்ததுக் கானந்தந்தான் குவலயந்தன்னி லில்லையெனவும், விசாரித்துத் தெளியினுந் தெளியா விடினு மான்மாவியல்பாகவே பரிபூரணானந்தமேயென்பார், நிறைந்ததே யிர்த வான்மாவெனவும், அங்ஙனமாய வான்மாவும் குறைவின்றி நிறைந் துள்ள விர்தச் சைதன்யமே யென்பார், நிதானமில் வறிவுதானே யென வங் கூறியவாறுகாண்க. சில பிரதிகளில், குறைந்ததற் கானந்தந்தானென் றிருக்கின்றது.

(க-து.) ஆன்மா வித்தையானந்தமே யென்றாரென்பது வித்தையா னந்தத்தி னிலைமை யினையதேயென்க. முன்கவியில் பிரமமாநானென்றது பிரமமே கூடஸ்தனெனவும், பின்கவியில் நானென்ற பிரமமென்றது கூட ஸ்தனே பிரமமெனவும் பொருள்படற்கென்க. நானெனல் அறிவு; பிரம மெனல் சுகம். எனவே, சுகமேயறிவு அறிவேசுகம் என்றாயிற்று. ஆகவே, சுகம் வேண்டியலைவ துயிர்களறிவாதலால், அலைவையொழித்தற்கிங்ஙனங் கூறியதெனப் பெற்றும், ஆதிகாரணமெனப் பொருளிருப்பினு மிங்கே நிதானமென்பது, குறைவின்மை. அறிந்ததாஞ் சுழுத்தியென்றதனால், அறி யாத சுழுத்தி குறிக்கின்றது. இதிலுமுள்ள சுகப்பெருக்கு, ஆன்மாவே யெனக்காட்ட நனவிற்சுழுத்தி கூறினாரென்க. தினசுழுத்தி யான்மாலை யன்றியுளதே நனவிற் சுழுத்தியு மிருக்கலாம். (கசுசு)

கசு௭ - கவி. அ - கை.

[தனியே யென்னையான் விசாரிக்குமிடத்தில் வித்தையானந்தமாகக்

கண்டனனென மாணக்கன் கூறியதாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மனத்தினு லெண்ணித் தானே வந்ததிவ் வுலக மாசு

நினைத்திடி லனேக லோக நிற்பதில் வறிவி லன்றோ

வனைத்தையுங் கடந்தப் பாஹி மந்தமற் றறிவி தாமென்

‘மெனைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோ னானே.

(இ-ள்.) மனத்தினு லெண்ணித்தானே வந்ததிவ் வுலகமாகும்(எ-து)— இவ்வுலகமானது மனேசங்கற்பத்தினுலேதானே வந்ததாகக்காண்கின்றது (எங்ஙனமெனில்),நினைத்திடிவனேசலோகநிற்பதிவ் வறிவிலன்றோ(எ-து)- எண்ணளவையுள்ளும் ஊகத்தாலும் அனுபவத்தாலும் மொருங்கே நின்று சிந்திக்குமிடத்தில் இவ்வுலகமாதிரிமன்று இன்னுமிவை போல்வனவாகக் கூறப்படு மனேசலோகங்களும் பதவிகளுமிருப்பதுநாமாகிய விவ் வறிவிலல் லவா, அனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமற்றறிவி தாமென்றெனைத்தனி விசாரித்திட்டா லேகமாய்நிறைந்தோனானே(எ-து)--இஃதன்றியும் இவ்வறி விலுள்ள முன்கூறிய வனைத்தையு மொவ்வொன்றாக நியதிகளைத் தவற்றி னின்றூர்க்கி யவற்றிற்கப்பாலும் யாதுள தென் றென்னைத்தனியாக விசா ரிக்குமிடத்தில் முடிவின்றி விளங்காநின்ற விவ் வறிவாகவே யெங்குங் காண்கின்றது ஆதலின் பரிபூரணமாக வெங்கணுநிறைந்து விளங்கு வோன் வேறல்லன் யானே(எ-து).

மண்ணதிகட்குச் சுயம்புவடிவம் யாதெனத் தனித்தனிப் பேதவாத மாறானும், அபேதவாதமெந்தானு மையந்திரிபறச் சோதிக்குங்கால் யாது மங்ஙனங்காணுது தோற்றன்மாத் திரமாகக்காண்பதென்னை? காண்பதால்த னைச் சுயம்பாகப் பார்ப்பதென்னை? இவ்விருவகையாய நிலையும் வினைவது மனத்தாலோ, வேறாலோ? மனத்தாலெனின், அப்போதுமனதையன்றியுல கம் மெய்ப்போலத் தோற்றுவதும், பொய்ப்போலத் தோற்றுவதும் வேறன் றே. வேறாமெனின், யாதோ விவ்விருகையாகக் காண்பது? உலகமெனின் விசாரணைமுடிவி லுலகமென்னு நாமரூபமெங்கே? யாதுபொய்யாகக் காண ப்படுகின்றது.நினைவுதானேனில் உலகம்போல் மெய்யாகக்காணப்படுவதும் பொய்யாகக் காணப்படுவதும், அதனை யல்வாறுணர்வதும் வேறன்றே, நினைவாகிய மனேசங்கற்பமாதலின், மனத்தினுலெண்ணித்தானே வந்ததி வ்வுலகமாகு மெனவும், அங்ஙன நியதிகளைத்தவிடத் தில்லாமற்போனவிவ் வுலகமாத் தியனேசலோகங்களு மெங்கேயெனச் சுவானுபவத்தா லாராயும் போது, அனைத்துஞ்சங்கற்பவடிவமாக யானுகியவறிவிந்கண்டனென்ற னென்பார், நினைத்திடி லனைசலோக நிற்பதிவ் வறிவிலன்றோ வெனவும், அங்ஙனஞ் சங்கற்பவடிவமாக அவை யெங்ஙனமிருக்கின்றனவெனத் தனித் தனி யொவ்வொன்றாக ஆராயுமிடத்தும், அப்பாற்கடர் தாராயுமிடத்து மிவ்வறிவாகவே யனைத்து முடிக்கின்றனவாதலின், அனைத்தையுங் கடந்தப் பாலுமந்தமற் றறிவிதாமெனவும், சமஸ்தமு மறிவாகமுடியும்போது யானு ரெனத் தனித்துநின் றென்னை விசாரிப்புறி யகண்டபரிபூரணமாகிய விவ் வறிவைத்தவிர வில்லையாக முடிதலின், எனைத்தனி விசாரித்திட்டா லேக மாய் நிறைந்தோனானே யெனவுங் கூறக்கிடந்ததென்க.

(க-து.) அறிவே யானெனத் தெரிவிக்க விங்ஙனங் கூறியதென்பது இதுவும் வித்தையானந்த மென்க. (கசுஎ.)

கசுஅ - கவி. அ - கை.

[என்னைத்தவிரக் கற்பிதங்களில்லாவிடத் தெங்ஙனம் பரிபூரணமாக விளங்குவதெனின், மூன்றவஸ்தாவயத்தாகா தறிவாகவிளங்கி
 னங்ஙனமாவையென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அந்தவா றிருந்து கொண்டே யானந்த மனுபவிக்க
 வெந்தவா றிருந்து கொண்டா லெனக்கிது தெரியு மென்னி
 லிந்தமூன் றவத்தை தம்மு னெழுந்திடும் விருத்தி நீக்கி
 லந்தவா றிருந்து நீயு மானந்த மடைய லாமே.

(இ-ள்) அந்தவா றிருந்து கொண்டே யானந்த மனுபவிக்க(எ-து)—
 என்னைத்தவிரச் சங்கற்பங்களில்லாவிடத்து அங்ஙனஞ் சங்கற்பமயமாக
 நின்றுகொண்டு யானெங்ஙன மானமானந்தத்தைப் பரிபூரணமாக வனுப
 விப்பது கூடாமையால், எந்தவா றிருந்துகொண்டா லெனக்கிது தெரியு
 மென்னில் (எ-து)—யானெவ்வண்ணமாய நிலையினின்றுகொண்டா லெ
 னக்கிந்தப் பரிபூரணமாயநிலை விளங்குமெனக் கேட்பையாயின், இந்தமூன்
 றவத்தை தம்முனெழுந்திடும் விருத்திநீக்கில்(எ-து)—இந்த மூன்றவத்தை
 யிலு முதிக்கு மனேவிருத்தியைத் தனதுசொருபமாகக் கண்டுநீக்கினு லப்
 போ தஃதுனக்கு விளங்கும், (ஆதலின்) அந்தவா றிருந்துநீயு மானந்த
 மடையலாமே (எ-து)—நீயு மவ்வண்ணமாகவிருந்து அந்தப் பரிபூரண
 னந்தத்தை யனுபவிக்கலாமே யிதிலையென்னை (எ-து).

அவஸ்தாத்ரயமும், வீர்த்தித்ரயமும் தனது ஞெப்தி ஸ்புரிப்பை
 யன்றியில்லையெனக்காணத்தாமேதனது ஞெப்தியாகக்கரையும்;கரைந்தவா
 றிருக்கவேண்டும்; இருக்கின், பரிபூரணனந்தோதயமாம்; அவ்வுதயமே நீ
 யாதலினாலும், உன்னையன்றி யில்லாததினாலு மது நீ யாவை யென்பார்
 இந்த மூன்றவத்தை தம்மு னெழுந்திடும் விருத்திநீக்கி லந்தவா றிருந்துநீயு
 மானந்தமடையலாமே யென்றார். அவ்வா றிருந்தோரெல்லா மானந்த மடை
 ந்தாற்போல, நீயு மானந்த மடையலாமென்றாராகலின் நீயு மென்பதிலும்
 மை,இறந்ததுதழீஇயவெச்சவும்மை. விருத்தி நீக்கம்,சிற்பிரகாசமாகக் கரை
 தல். எனவே, வித்தையானந்தமெனக் குறிக்கப்பெற்றும்.

(க-து.) சிற்பிரகாசமாகக் காணி லங்ஙனே விருத்தியதுவாகக் கரைய
 நீயதுவாவை யென்பது. வேறுபாய மெங்கணு மின்றென்க. விருத்திக
 ளுன்னையன்றி யில்லையாயினு முனது சிற்பிரகாசமாகக்.காணி னீயே பரி
 பூரணனந்தமாவை யென்க. (கசுஅ)

கசுக - கவி. அ - கை.

[வாசனவிருத்திகளைக் களாவ தெவ்வாறென்ற வினவுக்கு விடை
 யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வாதன வயத்தி னாலே வருகிற ன்ருத்தி யெல்லா
 மேதின லடக்க லாகு மென்றுதான் விசாரஞ் செய்யின்
 போதமா மிராசன் றுனாய்ப் புந்தியைப் புலன்க னெல்லாந்
 தாதரா யிருக்கப் பெற்றாற் சகலமு மடங்குந் தானே.

(இ-ள்.) வாதவயத்தினாலே வருகிற விருத்தியெல்லா மேதிஞ்லடக்கலாகுமென்று தான்விசாரஞ்செய்யின் (எ-து)—பூர்வவாசனைகாரணமாக வருகிற மனோவிருத்தி யனைத்தையும் யாதுகாரணமாக அடக்கக்கூடுமென்றென்னை விசாரிப்பையாயின், போதமா மிராசன்றானும்புந்தியைப்புலன்களெல்லாந் தாதராயிருக்கப்பெற்றற் சகலமு மடங்குந்தானே (எ-து)—அறிவை யரசனாக்கி யவ்வாசனே தானாகிப் புத்தி முதலிய வகக்காரண புறக்காரணங்க ளனைத்தையு மடிமைகளாக்கின் இவ்விருகரணங்களுந் தலையெடுக்கா தடங்கும் (எ-து).

முன்னனுபவித்த பிரியங்காரணமாக வெழுமனோவிருத்தியை வாதவயத்தினாலே வருகிற விருத்தியெனவும், தானாகிற ஞானப்பிரகாசத்தைத் தலையாகக்கொள்ள, ஏனைய விருவகைக் காரணங்களு மென்செய்யும்? அடங்குமாதலின், போதமா மிராசன்றானும்புந்தியைப் புலன்களெல்லாந் தாதராயிருக்கப்பெற்றற் சகலமு மடங்குந்தானே யெனவுங்கூறியவாறுகாண்க. அரசனாக்கினை செல்லுவதிலும், அரசனே செல்லிற் குடிசெனங்கூறும்; இதுபற்றி இங்ஙனங் கூறியதென்க.

(க-து.) வாசனாவிருத்திகளை யடக்கு முபாயமினையதென்பது. போதமா மிராசனாக்கியெனவும், புந்தியைப்புலன்களெல்லா மெனவும் சில பிரதிகளளி லுண்டு. (கசுசு)

க௭௦ - கவி. அ - கை.

[விருத்திகளை யடக்க வின்வனம் வலியின்றிய விடத்தில் மற்றிரண்
'பொயத்தாலேனு மவற்றை யடக்குதியென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

விருத்திக ளடக்க வின்னம் வினோதமாம் யோகத் தாலே
துருத்திபோ லாது மூச்சைச் சுகமுட னடக்கி னிற்கும்
கருத்ததற் கில்லை யென்னிற் காரண சரீர மாகும்
பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடி லடங்குந் தானே.

(இ-ள்.) விருத்திகளடக்கவின்னம் வினோதமாம் யோகத்தாலேதுருத்திபோ லாதுமூச்சைச் சுகமுடனடக்கினிற்கும்(எ-து)—விருத்திகளை யடக்குவதற்கின்னு முபாயங்களுள அவற்றுளொன்று உலகத்திற்குவிநோதமாகக் காணப்பட்ட கிரியாயோகங் காரணமாக வுலைக்காத் தின்கண் துருத்திபோ லாதத்தக்க வசுவாச நிசுவாசமென்னு மூச்சைத் தக்கமுறைப்படி பிரியங்கொண்டடக்கில் விருத்திகள் தாமே நின்னுவிடும், கருத்ததற்கில்லையென்னிற் காரணசரீரமாகும்பெருத்ததோரவித்தைதன்னைப்பிடுங்கிடி லடங்குந்தானே (எ-து)—அதுசெய்தற்குச்சற்றுங் கருத்திலையாயின் மற்றொன்று கேளுதி காரணசரீரமாகிறமிகவும் பாரித் துள்ளவொப்பற்றவவித்தை யை மாத் திரம் வேரறப்பிடுங்கிவிடி. லந்தவிருத்திகள் தாமே யடங்கிவிடும்.

உபாயங்கீளுள், அவற்றுகொன்று என்பன இசையெச்சம். பார்ப்பவர் க்குத் தறிபோற்காண்டலின், விநோதமாம் யோகத்தாலெனவும், மூச்சை யடக்கத் தக்கவாறடக்க வுடலந் தறிபோலாம். ஆகவே, கண்மேந்திரியங்க ணிற்கும், அதுநிற்க, ஞானேந்திரியங்கணிற்கும். அதுநிற்க, மனமாதியவகக் கரணங்க ளொன்றன்பின் ஞென்றாக நிற்கும். அதுநிற்க, இச்சா ஞானக் கிரியைகளாகிறவிருத்திகள் தாமே நின்றிவிடும். இதுபற்றித் துருத்திபோ லுதுமூச்சைச் சுகமுடனடக்கினிற்குமெனவும், வித்தை-அறிவு. அவித்தை- அறியாமை. இதனைப் பிடுங்கிடல், பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக்கோ டல் தவிர்தல். இங்ஙனஞ்செய்யில் விருத்திகள் தாமே நசிக்குமாதலின். காரணசரீரமாகும் பெருத்ததோரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடலடங்குந்தா னேயெனவும் கூறியவாறுகாண்க. அவித்தையென்றது பெருத்ததோரவித் தையென் றடைகொடுத்தது, பிறவிதரற்கு மிக்கவலியுள்ளதெனக் காட்ட ற்கு. எனவே, தொன்றுதொட்டநாதியாக வந்ததன்றி யிடையில் வந்ததன் றாயிற்று. இடையில் வந்ததாயின், பிடுங்கிடலென்றது பிச்சைந் திடலடங்குந் தானே யென்னல் வேண்டும். அங்ஙனங் கூறாமையால் தொன்றுதொட்டு வந்ததென்பதே பொருத்தம். வேரோடெனப் பொருள்படநிற்பதலின், இங்ங் னங் கூறியதென்க. பிடுங்கிடல், மேலாய ஞானனுஷ்டானத்தா லன்றி யேனையவனுஷ்டானத்தா லன்றாதலின், இங்கே யிம்மொழி தத்தென்க.

(க-து.) விருத்திகளை யடக்கற் குபாய மிணையதென்பது. அவித்தை களைவதிலு முபாயம் வேறுண்டென லெல்லா மறிவீனவசன மென்றுண ர்க. சருத்ததற் கில்லையாகுமெனச் சிலபிரதிகளி லிருக்கின்றது. (கஎ௦)

களக - கவி. அ - கை.

[காரணசரீரத்தைக் களையுமா நிங்ஙனமென விக்கவியற் கூறுகின்றார்.]

காரண சரீரந் தன்னைக் களைவதெவ் வாறென் றோதி லாரணம் பொய்சொல் லாதே யதன்பொரு ளாகத்தி லுன்னிற் பூரணமாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்று மென்னுந் தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே.

(இ-ள்.) காரணசரீரத்தன்னைக்களைவதெவ்வாறென்றோ தில் (எ-து)— தன்னைமறந்த மறதியாகிய வறியாமையை வேரோடுகளையுமா றெங்ங் னமெனக் கேட்பையாயின், ஆரணம் பொய்சொல்லாதே யதன்பொரு ளாகத்திலுன்னில் (எ-து)—வேதம் பொய்சொல்லாதாதலின் அதனது மகாவா க்கியார்த்தத்தை விடாதகத்திற்கண்டு மனனிக்கவேண்டும் அங்ங் னம்விடா து மனனிக்கில், பூரணமாகு மென்மேற் புவனங்கடோற்றுமென்னுந் தார ணைவந்ததாகிற் றரித்திடு மவித்தையெங்கே (எ-து) —பரிபூரணமாகவினங்

குதும் அங்ஙனம் அங்ஙனம் விளங்கில் புறம்பில்லாமல் சதல சராசரங்க
ளும் அண்டாண்ட கோடிகளும் பரிபூரணமான வெனதகவியாபகத்தில்
தானே தோற்றுமென்று சொல்லத்தக்க திட்சிந்தைதானேவரும். அங்ங
னம் வருமாகில் அனுகூலமாக வறியாது வந்தகத்தில் சரித்திருக்கிற வவித்
தையாகிய காரணசரீரமெப்படி தங்கியிருக்கும் (எ-று).

எம்மதத்தருந் தங்கள் தங்கள் வேதம் பொய்சொல்லாதென்னுமாறு
போன்றிவருஞ் சொன்னா விதிலென் சிறப்பெனின், திணைபாவிடமாயுமன்
றாயு நிற்ப தெவ்வறிவோ, அவ்வறிவே மெய்ப்பொருளென எம்மதத்தி
னுண்டு; இதுவே தக்க விடையென்ற கிடையூறுளதேற் சோதனையா திக
ளிற் செல்லில் தானே விடைதருமென்க. இங்கே மேலென்பது இடம்.
தோற்றுமென்று, எனப் பாடமுமுண்டு. பூரணமாகு மென்மேற் புலனங்க
டோற்று மென்னுந் தாரணைவந்ததாகிற் றரித்திடுமவீத்தை யெங்கே
யெனக் கூறியதில் யாது நயமெனின், யாதுஞ் சுயம்பன்றெனத் தெளிந்த
வாறு கலங்காது கிற்கின், அப்பிலுப்பென வளைத்துங் கரைந்து சின்மாத்
திரமாகும்; ஆதலே நயமென வுணர்க.

(க-தூ.) அவித்தியாநாச தந்திர மினையதெனக் கூறியதென்பது. ()

கௌ - கவி. அ - கை.

[சர்வமும் தானாயு மன்றாயுங் காண்கின்ற தெந்தவறிவோ, அதுவே
யானாவதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விவகாரத்தி
லெப்படி கூடு மென்னி னென்னைவிட் டொன்று மில்லை
யிப்படி கண்ட வெல்லா மென்மய மென்க னுப்போற்
கற்பித மென்றுந் தானே காண்கின்ற சித்து நானே.

(இ-ள்.) அப்படியிருக்கச் சித்தமலைதலால் விவகாரத்தி லெப்படிகூடு
மென்னின் (எ-து)—இவ்வாறாயவனுபவ மங்ஙனமிருக்க விவகாரவேளை
களிலெல்லா மனமலையுமே அலையும்போது இவ்வனுபவ மெங்ஙனம் வாய்
க்குமெனக் கேட்பையாயின், என்னைவிட் டொன்றுமில்லை யிப்படி கண்ட
வெல்லா மென்மயம் (எ-து)—விவகாரவேளையி லிங்ஙன நானாவிகார ரூப
மாகக் காணப்பட்ட தேகாதிப் பிரபஞ்சமனைத்தும் யானாகிய சிற்பிரகாச
த்தையன்றி யாதொன்றுமில்லையெனவும் அவையெனதுசொரூபமாமென
வும், என் கனுப்போற் கற்பிதமென்றுந் தானே காண்கின்ற சித்து நானே
(எ-து)—எனதுசொற்புணக்காட்சியைப்போற்கற்புணவடிவமெனவுங்காண்
கின்றது யாதோ வதுவே யறிவு அவ்வறிவே யானெனப்படுவது (எ-று).

(க-து.) எல்லாமாயு மல்லவாயும் விளங்குவ தறிவாதலால் அவ்வறிவே
யானெனத் தெளிந்துழிற் கலக்க மென்செய்யு மென்பது. (கௌ.)

கௌட - கவி. அ - கை.

[சிற்பிரகாசமே யானென விடாது கண்டு பலவிருத்திகள் செய்யினு
மவை தன்னையனுகாவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதி ருந்தா
லெத்தனை யெண்ணி னாலு மேதுசெய் தாலு மென்ன
நித்திரை தெளிந்த பின்னர் நிற்கின்ற கனவைப் போல
வத்தனை யும்பொய் தானே யானந்த வடிவா நானே.

(இ-ள்.) சித்துநானிறைந்தோனென்ற திடமறவாதிருந்தா லெத்தனை
யெண்ணினாலு மேதுசெய் தாலுமென்ன (எ - து)—யானெனப்படுவது
சைதன்னியமாதலின் பரிபூரணமாக நிறைந்துள்ளோன் யானே என்னுஞ்
சுவானுபவதிடத்தை மறவாதிருக்கப்பெற்றால் எவ்வெவ் விகற்பமாக வெவ்
வெவ்வண்ண நினைக்கினும் பலவேறுவிகற்பமாயுள்ள தொழில் செய்யினும்
யாதிடையுறு சம்பவிக்கும், நித்திரை தெளிந்தபின்னர் நிற்கின்ற கனவைப்
போல (எ-து)—உறக்கந் தெளிந்தவுடன் கண்ட சொற்பன மெங்ஙனங்
காணாது நின்றுவிடுமோ வதுபோல, அத்தனையும் பொய்தானே யானந்த
வடிவா நானே (எ-து)—தன்னையுள்ளவாறு தரிசிக்கவே யவ்வள வெண்ணங்
களுங் கிரியைகளும் பொய்யாகவே முடியும் முடியவே சமஸ்தமு மானந்த
வடிவாக விளங்கும் அவ்வாறாய விளக்கமே யானெனப்படுவதாம் (எ-து).

சிற்பிரகாச மன்னியமெனக்காணு மயக்கந்தானே தவிர்ந்து யானே
யென்னுந் திடஞானமுண்டாகும். உண்டாகவே, பரிபூரண நிலைதானே தனக்
கமையும். அங்ஙனந் தானாயதை மறவாதிருக்கவேண்டும். மறவாதிருந்தால்,
யாது நினைக்கினும் யாதுபுரியினு மவற்றைச் சுவானுபவத் தடையெய்தற்கிட
மெங்ஙனமுண்டாமென்பார், சித்து நானிறைந்தோனென்ற திட மறவா
திருந்தா லெத்தனை யெண்ணினாலு மேதுசெய்தாலு மென்னவெனவும்,
கனவுகாண்புழி யங்கேகாணும் பிரபஞ்ச மெய்போலத் தோற்றி விழித்த
வுடன் பொய்யாகுமாறுபோன்று, நனவிற்காணும் பிரபஞ்சம் மெய்போலத்
தோற்றித் தனதெதார்த்தத்தில் விழித்தவுடன் பொய்யாகத் தோற்றலின்,
நித்திரை தெளிந்தபின்னர் நிற்கின்ற கனவைப்போல வத்தனையும் பொய்
தானே யெனவும், தினசுழுத்தியிற் செகந்தோற்றாமையால் துக்கநிவிர்த்தி
யும் மக்கனானந்தப் பெருக்குமுண்டாகுமாறுபோன்று, நனவிற்குழுத்தியில்
தேகாதி பிரபஞ்சந் தோற்றாமையால் துக்க நிவிர்த்தியும், அறிவானந்தப்
பெருக்குமுண்டா மாகையால் ஆனந்தவடிவெனவும், அந்த மக்கனானந்
தமே தினசுழுத்தியி னானாக நிற்குமாறுபோன்று, அவ்வறிவானந்தமே நன
விற்குழுத்தியி னானாகநின்றலின் ஆனந்தவடிவா நானேயெனவும் கூறிய
வாறு காண்க.

(க-து.) சுத்த சைதன்னியமே நானாக விளங்கிலை மறவாது விவகரிக்க
வில் விருத்திகளிருந்துஞ் சிதானந்தமாகக் கரையுமென்பது. நித்திரை
யுணர்ந்த பின்னரெனப் பாடமு முண்டு. (கௌட.)

கௌச - கவி. - அ - கை.

[என்னை யானுள்ளவாறு கண்டபடியா லிப்போதுதான் கிருதார்த்த
ஔனேனென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நானென வுடலைத் தானே நம்பினே னநேக சென்ம
மீனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது
கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவி னாலே
நானென வென்னைத் தானே நம்பியி டேறி னேனே.

(இ-ள்.) நானெனவுடலைத் தானே நம்பினே னனேகசென்மம்
(எ-து)—அனேக சென்மமாகத் தேகத்தையே நானெனத் திடமாக நம்பி
நாசமானேன், ஈனராய்ப் பெரியோராகி யிருந்தவையெலாம்(எ-து)—இஃ
தன்றியும் பலசென்மங்களிலு மறிவீனராயும் அறிவிற்கிறந்தவராயு மென்
னையான் கொண்டிருந்த மயக்கங்ளையெல்லாம், இப்போது கானலில் வெள்
ளம்போலக் கண்டு (எ-து)—கானலிற் றோற்றும் பிரவாகத்தைப்போ லிப்
போ தையந்திரிபறக்கண்டு, சற்குருவினாலே நானென வென்னைத் தானே
நம்பி யீடேறினேனே (எ-து)—சற்குருநாதனருளால் யாதுண்மை வடிவ
மெனத் தெளிந்ததோ வதுவே நானெனக் கோடலி லையமின்றாதலி னங்
ஙனமாய வென்னையே யானென நம்பிப் பிழைத்தான் (எ-று).

கானலில் வெள்ளம்—நடுப்பகலில் கானலின்கண் சூரியகாந்தி யாற்று
வெள்ளம்போற் காண்பது. நானென வுடலைக் கோடலும் பெருமை சிறு
மைக் காளாக்ளும், கானல் வெள்ளம்போற் காண்டலி னிவ்வுவமை வேண்
டிய வாராயிற்று. ஐம்பெரும் பூதாம்ச சையோகத்தை யன்றி யுடலெனத்
தோற்றற் கிடமின்று. இங்ஙனமாயதை யானெனக் கோடலாதி யிவ்வுவமை
யை யேற்றற் கிடையூறென்னை? கானலையன்றி மெய்யா வெள்ளமுண்டா
யின், தனது விகற்பத்தையன்றி மெய்யாத் தேகாதிபுண்டாயிருக்கட்டும்.
அது வில்லையெனின், இதுவு மங்ஙனமாகாதோ? முன்னருடலை நானென
நம்பி நம்பி மோசம்போனே னென்றதனால் இப்போதுணர்வை நானெனக்
கண்டு கண்டு கிருதார்த்தனானென்பது நயமாகக் காணப்பட்டது. இவ்
விருவகையிலு மூடந்தெளிவைக் காட்டின்றன. எனவே மூடத்தில்
தெளிவும், தெளிவில் மூடமு மொன்றி லொன் றில்லாவாறுபோலத் தா
னில்லையோ; இருப்பதுபற்றி யப்போதப்போ தந்தந்தவாகார மாளோ
மென்றாயிற்று. எங்ஙன மெனில், அப்போது மூடமாயிருந்தது நாமே,
இப்போது தெளிவானதும் நாமே, ஆதலி னையமின்றென் ன

(க-து.) இப்போது வித்தை யானந்தமே யானாயவிடததுக் கிருதார்
த்தனானே னென்பது. (கௌச)

கௌடு - கவி. அ - கை.

[இவ்வனுபவங் குருவை வியந்து புகழ்தலுக் கிடமாயதை
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேதுபாக் கியமோ காணேன்
நன்னிலந் தனிலெ முந்த நாரணன் கிருபையாலே
தன்னிய னானே னானுத் தரீயத்தை வீசு கின்றேன்
தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன்.

(இ-ள்.) என்னபுண்ணியமோ செய்தேனேதுபாக்கியமோ காணேன்
(எ-து)—பூர்வத்தி லென்னபுண்ணியஞ் செய்தேனோ அதனாலப்போது
கிடைத்தபாக்கியமெத்திறத்ததாயதோயானிதனை யுணரவலியிலனாயினன்,
நன்னிலந் தனிலெ முந்தநாரணன் கிருபையாலே (எ-து)—நன்னிலமென்
னும் பதியி லடியேனுக்காகக் குருவாக வவதரித்த நாராயணனென்னும்
பெயரையுடைய வெனதாசிரியனதருளினாலே, தன்னியானே னானுத்
தரீயத்தை வீசுகின்றேன் (எ-து)—கிருதார்த்தனானேன் அதன லடியே
னங்கவஸ்திரத்தை வெற்றிக்கொடியாக வீசுகின்றனன், தன்னியனின்னு
நானே தாண்டவமாடுகின்றேன் (எ-து)—அங்ஙனங் கிருதார்த்தனாகிய
நான் இன்னும் ஆனந்தக் கூத்தாடுகின்றேன் (எ-று).

செயமடைந்தோன் தனது வெற்றிக்கொடியை வீசமாறுபோன்று,
இவருந் தத்துவக்குழாப் பகையைக் கோறலால், தன்னியானேனானுத்
தரீயத்தை வீசுகின்றே னெனவும், அதன லானந்த மீக்குறலாற் பரவச
மாக, அப்பரவசத்தால் தானே கூத்தாடவரும், அதனைத் தாண்டவ மாடு
கின்றே னெனவுங் கூறியவாறு காண்க.

(க-து.) அனுபவ மேலீட்டாற் பரவசப்பட் டானந்தக் கூத்தாடின
ரென்பது. இது வியந்து புகழ்தல். (கௌடு)

கௌட - கவி. அ - கை.

[யானிங்ஙனமாவ னெனத்தான் தாய்தந்தையர் தாண்டவாவெனப்
பெயரிட்டார் போலுமென வவரை வியந்ததை
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோட வதிச யத்தா
னித்தமா டுவன்கா னென்ற நிலைமுன்ன மேய றிந்த
சத்திய மதன லன்றோ தாண்டவா வென்ற ழைத்தா
ரத்தனை மகிமை யுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுற் தாமே.

(இ-ள்.) தத்துவஞானம்வந்தசந்தோடவதிசயத்தால் (எ-து)—இவனுக்
குண்மைஞான முதயமாகும் அங்ஙன முதயமான சந்தோஷத்தினாலும்
அது காரணமாக வெழுமதிசயத்தினாலும், நித்தமாடுவன்கானென்ற நிலை

மூன்னமேயறிந்த (எ-து)—சதாகாலமு மாணந்த நடனஞ் செய்துகொண் டிருப்பனென்னு நிலைமையை மூன்னமே தெரிந்துகொண்டார்கள் போ லும் அங்ஙனம் தெரிந்துகொண்ட, சத்தியமதஞலன்றோ தாண்டவாவென் றழைத்தாந் (எ-து)—உண்மையினாலன்றோ என்னைத் தாண்டவாவெனப் பெயரிட்டழைத்தனர், அத்தனை மகிமையுள்ளோரன்னையும் பிதாவுந்தாமே (எ-து)—அங்ஙன மழைத்தத் கவ்வளவு மகிமைவாய்த்தவர்கள் தாய் தந்தை யர்களே(எ-து).

(க-து.) தன்னைத்தாண்டவாவென்றழைத்த தாய்தந்தையரைமாணக் கன் வியப்புற்றுனென்பது. தனதுபவத்துக்கும் தாய்தந்தைய ரிட்ட பெயர்க்குஞ் சம்பந்தங்காணவந்ததென்க. இது வியப்புவைமயணி. (கஎஎ)

கஎஎ - கவி. அ - கை

[இங்ஙனமாய் சுவானுபவத்தை யருளிய சந்தருவை வியந்து வணங்கியதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வந்ததோ ரிவ்வா னந்த மகிழ்ச்சியா ருடன்சொல் வேன்யான் சிந்தையி லெழுந்து பொங்கிச் செகமெலா நிறைந்து தேக்கி யந்தமில் லாத தாயிற் றப்படி குருவே தாந்த மந்திர மருளு மீசன் மலரடி வணங்கி னேனே.

(இ-ள்.) வந்ததோரிவ்வாணந்த மகிழ்ச்சியாருடன் சொல்வேன்யான் (எ-து)—இங்ஙனமடியேனுக்குதயமான வொப்பற்றிர திசயானந்தமகிழ் ச்சியைக் குருவைத்தவிர யாவருளரென வவர்பாற் சொல்லிக்கொள்வன், சிந்தையி லெழுந்துபொங்கிச் செகமெலாநிறைந்துதேக்கி யந்தமில்லாததா யிற்று (எ-து)—அத்தமகிழ்ச்சி யெனதுசிந்தையிலெழுந்து பொங்கிச்செகமு முவது நிறைந்து தேக்கிட்டு முடிவின்றி விளங்குகின்றது, அப்படிக்குருவே தாந்தமந்திர மருளுமீசன் மலரடிவணங்கினேனே (எ-து)—அங்ஙனமாகக் குருநாதனை வெழுந்தருளிவந்து வேதாந்த ரகசியத்தை யனுக்கிரகித்த வேக நாயகனாகியவீசனது தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை வணங்கவேண்டிய வாறு வணங்கினன் (எ-து).

சொல்லிக்கொள்வதற்கு வேறில்லாமையாற் குருவை வருவித்தாம். வேதாந்தமந்திரம், வேதமுடிவானமகாவாக்கியார்த்தம் பிரதிவாதிக்கு மைக் கியமுத்தி. எனவே, பதவிமுத்தி யன்றென்றாயிற்று. ஆகவே, பதவிமுத்தி யைப் பிரதிவாதிப்பது, கன்மகாண்டமாகிய வற்பசுருதியெனக் கண்டாம் இங்கேயடியென்றது, கூடஸ்தபிரமமாய் வுபயபாதங்களை. வணங்கவேண் டியவாறு வணங்கல், அதனை யேகமாக்கவேண்டியவாறுக்கல்.

(க-து) நவநவமாகச் சுவானுபவ மெய்திய காரணத்தாற் குருவை வணங்காமல் வணங்கினென்பது, நசனே குருவெனல் மரபு. (கஎஎ).

கௌஅ - கவி. அ - கை.

[இந்தூல் வினாவிற்கும் பயனிஃதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வித்தியா னந்த மிந்த விதமென விளம்பி னேமே
பத்தியா யிந்த நூலைப் பார்த்தனு பவித்த பேர்க
ணித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சீவன்
முத்தியை யடைந்தி ருந்து முனிவர ராகு வாரே.

(இ-ள்.) வித்தியானந்த ழிந்தவிதமென விளம்பினேமே (எ-து)—
வித்தியானந்தமென்பது இன்ன வகையதெனச் சொல்லினம், பத்தியாயிந்த
நூலைப் பார்த்தனுபவித்தபேர்கள் (எ-து) — இந்நூலை மிக்க வன்போடு சிர
வண மனனாதினைக் கொண் டையந் திரிபுறப் பார்க்க வேண்டியவாறு பார்
த்து நிட்டை கூடி யனுபவித்தபேர்கள், நித்தியதரும நிட்டை நிலைதனை
யறிந்து சீவன் முத்தியை யடைந்திருந்து முனிவராகுவாரே (எ-து)—நித்
தமும் விடாது செய்யுந் தர்மமாகிய ஞானநிட்டையினிலே யினையதெனச்
சுவானுபவத்தா லறிந்து இருவகை முத்தியுள் சீவன் முத்தியை யடைந்து
அந்நிலையில் மாறாதிருந்து சிறந்த ரிஷிகளாவார்கள் (எ-து).

நித்திய தருமத்துள் மேலாயது ஞானநிட்டையாதலின், நித்தியதரும
நிட்டை யென்றார்.

(க-து.) இந்நூலை யுணரவேண்டியவா றுணர்ந்தோ ரெய்தும் பயனி
னையதென்பது. தருமமெனினும், அறமெனினுமொக்கும். இஃதொருபொ
ருட் கிளவி. அறமென்பது, தன்னிலையிற்றா னகலாதுநிற்கல். அஃதாவது:
விவர்த்தம், பரிணாமம், ஆரம்பம், உற்பத்தி, விருத்தி தானெனக்காண்டல்.
விவர்த்தம் கயிற்றரவு, கானனீர் களுவுலகுபோல்வது. பரிணாமம் பால்
தயிர்போல்வது. ஆரம்பம் பிதாமகன் போல்வது. உற்பத்தி மட்கூடம்
போல்வது. விருத்தி சித்திரப்படம்போல்வது. இதனை ஞானகாண்டத்திற்
காண்க.

(கௌஅ)

(க-து.) இந்துற் பய னினைய தென்பது.

கௌக - கவி. அ - கை.

[எனதாசிரிய ரிந்நூலை யென்கனவி லெழுந்தருளியிவந்து சம்பூரண
மாக்கினு ரென்பதையி்க்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆரணப் பொருளாம் வித்தை யானந்தம் விளங்க வேதுங்
காரணக் குறைவி லாமற் கைவல்ய நவநீதத்தைப்
பூரண மாக்க வேண்டிப் பூர்வமா நன்னி லத்தி
ஔரண குருந மக்கு நவின்றனர் கனவில் வந்தே.

(இ-ள்.) ஆரணப் பொருளாம்வித்தை யானந்தம் விளங்கவேதுங் காரணக்
குறைவிலாமல் (எ-து)—வேதார்த்தமாகிய வித்தையானந்த மினையதென

விளங்க யாதோர் காரணமுங் குறைவில்லாமல், கைவல்யநவநீதத்தைப் பூரணமாக்கவேண்டி (எ-து)—கைவல்யநவநீத மென்னு மிந்நூலை நிறைவேற்றவேண்டி, பூர்வமா நன்னிலத்தி னாரணகுருநமக்கு நவின்றனர் கன வில்வந்தே (எ-து)—தொன்றுதொட்டுள்ள நன்னிலமென்னும் பதியிலெழுந்தருளிய நாராயணதேசிகரென்போர் கனவி லக்கோலமாகவே வந்து நமக்குத் தெரிவித்தனர் (எ-து).

பிரக்ஞானம், வித்தை. பிரமம், ஆனந்தம். எனவே, பிரக்ஞானம் பிரம மென்பது, வித்தையானந்தமாயிற்று. ஆகவே, இருக்குவேத மகாவாக்கிய மெனப் பெற்றும். இனிக்குேட்கவேண்டிய சங்கை யாதொன்றுங் குறைவில்லாம லிந்நூலைப் பூரணமாக்கவேன்பார், எதுங் காரணக்குறைவில்லாமற் கைவல்யநவநீதத்தைப் பூரணமாக்கவேண்டியெனவும், தானேசங்கை சமா தானமாதலி னிது ஞாயஞ்சோதனை பொருத்தங்கட் கிடையூறின் றி நிறைவேற வுணர்த்தியது கனவிலாதலின், நவின்றனர் கனவில்வந்தே யெனவுங் கூறியவாறு காண்க.

(க-து.) தனதுகனவி லாசிரியமூர்த்தமாகின் றிந்நூலை நிறைவேற்றினு ரென்பது. எனவே, யானேபாடவில்லை யென்பது குறிக்கப்பெற்றும். பெறவே, ஆணவவிழப்பைக் கண்டாம். யோகில்வந்தேயெனச் சிலப் பிரதி களிலுமுண்டு. அங்ஙனங்கொள்ளினும் பொருந்தும். யோகில்வந்தென்பது. ஞானயோகத்தில் வந்தனைக்கொள்க. (கஎக)

கஅ௦ - கவி. அ - கை.

[இந்நூலாசிரியராகிய தாண்டவராய சுவாமிகள் இந்நூலில் தெரிவித்த வாய்ப்பிராய மினையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அண்ணறன் னருளி னாலே யகம்புற மின்றி யொன்று
மெண்ணமி லிலக்கி யார்த்தத் தின்பொரு ளதுநா னென்ன
நண்ணின சரீர மாதி நாதத்தி னுபாதி யென்றே
கண்ணதா யனைத்துங் காணக் காட்டினன் றுண்ட வேசன்.

(இ-ள்.) அண்ணறன் னருளி னாலே யகம்புற மின்றி யொன்றும் (எ-து)—தனது கர்த்தனாகிய வாசிரியரதனுக்கிரகத்தினு லகமென்பதும் புற மென்பதுமின்றி யேகமாரிறைந்துள்ள, எண்ணமி லிலக்கி யார்த்தத் தின்பொரு ளதுநா னென்ன (எ-து)—சங்கற்ப ரகிதமான விலக்கியார்த் தத்தி னயம் அதுவென்னும் பிரமமும் நானென்னுங்கூடஸ்தனுமெனவும், நண்ணின சரீரமாதி நாதத்தி னுபாதி யென்றே (எ - து)—இப்போது கிடைத்துள்ள தேகாதிப்பிரபஞ்ச மனைத்தும், மாயாகாரிய வுபாதியெனவும், கண்ணதா யனைத்துங் காணக் காட்டினன் றுண்டவேசன் (எ-து)—

கஅ௩ - கவி. அ - கை.

[இன்னின்பயன் தோன்ற விந்தூலியற்றியதென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வேறு.

தத்துவ விளக்கத் தானுஞ் சந்தேகந் தெளித லானு
மொத்திருள் விடாத மாயா வுள்ளிரு ளிரிய வோங்குஞ்
சித்ததா மொளிவி ளங்கச் செய்துபின் விருத்தி பேதப்
புத்தியால் வருமை யத்தைப் புரையறத் தெளிவித் தாண்டான்.

(இ-எ.) தத்துவவிளக்கத்தானுஞ் சந்தேகந் தெளிதலானு மொத்து
(எ-து)—தத்துவவிளக்கம் சந்தேகந் தெளிதல் என்னு மிவ்விருபடலமும்
பேதியாதிர்தூலை, இருள்விடாத மாயாவுள்ளிருளிரிய வோங்குஞ் சித்த
தாமொளி விளங்கச்செய்து (எ-து)—இருள்மயமாரின் றுள்ள மாயையென்
னுமகவிருளோடவும் யாதினுக்கு மேல்டா வோங்கி நின் றுள்ள சிற்பிரகா
சமெங்கனு மொருபடித்தா விளங்கவும் பாடலாகச்செய்து, பின் விருத்தி
பேதப்புத்தியால் வருமையத்தைப் புரையறத் தெளிவித்தாண்டான்
(எ-து)—பின்னரிது காரணமாகப் பேதபுத்தி விருத்தியால் வந்துகொண்
டிருக்குஞ் சந்தேக விபரீதங்களை யாதுமயக்கமுந்தோன்றாது நீக்கித் தெளி
வுண்டாக்கி யெம்மை யடிமைகொண்டனன் (எ-து).

தத்துவவிளக்கம், சந்தேகந் தெளிதலென்னு மிவ்விருபடலத்தாலும்
பொருளொத்திருக்குமாறு மாயாவிருளோடவும், சிற்பிரகாசம்விளங்கவுமிந்
தூலைப் பாடலாகச்செய்து, பின்னர்ப் பேதபுத்திவிருத்தியால் வருமையத்
தை யாதோர் சந்தேகமுந் தோன்றாது தெளிவித் தெம்மை யடிமைகொண்
டனென ருடிக்க. ஒத்து, செய்து, தெளிவித்து, என்னும் வினையெச்சங்
களை ஆண்டானென்னும் வினைமுற்றோடு முடித்துப் பொருள்கொள்க.
இக்கவியில் வந்த விருளிரண்டில் முன்னையது மாயாசொரூபம், பின்னை
யது யாவருள்ளத்திலு மகலாதுநிற்பது. அங்ஙன நிற்பதும் மாயையாதலி
ன், மாயாவுள்ளிருளென வருவகப்படுத்தினர். இந்நூலை நன்குணர்ந்தோர்
க்குப் பயன் இருளிரிதலும், ஒளிவிளங்கலு மென்க.

(க-து.) இன்னின்பயன் வினைய விந்தூல் செய்ததென்பது. எந்
தத்த வா திகளு மிந்தூல் பூர்வபட்ச சித்தாந்தங்களை மாற்றற் கனுபவமின்
றியக்கண் ணென்செய்வார், கூடாதென்க. அனுபவம் வரின் மாற்றலாமோ?
புலியடிக்கப் புக்கா னதனைக் கண்டுழிப்போலா மென்க. இந்நூலருமை
தெரியார்போலு மிதனை வைவார். (கஅ௩)

கஅ௪ - கவி. அ - கை.

[இந்நூலாசிரியரை யிலாது மாணக்கன் துதித்ததாக
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆண்டே சிகன மைப னாண னனந்தன் பாதம்
பூண்டுழ வாறோ பத்தாற் பொய்ம்மயக் காய்வந் தத்தை
மாண்டநல் லாவா தத்தான் மாய்த்தரு ணைக்கத் தென்று
நாண்டிட லாவத்த வித்த கபாணு போற்றி போற்றி.

(இ-ங்.) ஆண்டதேசிகளுமைய ஞாணனனந்தன் பாதம்பூண்டு (எ-து)—வலிந்தாட்கொண்ட குருவாகியும் கர்த்தனாகியு மீருக்கின்ற நாராயணதேசிகர தந்தமற்றபாதங்களைத் தனதுசிரமேற்கொண்டு, மூவாரோபத்தாற் பொய்ம்மயக்காய்வந்தத்தை மாண்டநல் லபவாதத்தான் மாய்த்து (எ-து)—மூன்றுவிதவாரோபத்தினுற்பொய்ப்பிராந்திருபமாகவந்தெய்திய மாயையென்பதை மாட்சிமைப்பட்ட நல்லவபவாதத்தியா னசிப்பித்து, அருணைக்கத்தென்றுங் காண்டிடவைத்தளித்த காரணபோற்றிபோற்றி (எ-து)—கிருபாநோக்கிலெப்போதுங்கண்டு சிந்தித்துய்ய நூலாகப்பாடிவைத் தெம்போலி கட்டுக் கொடுத்த காரணகுருவானவரே நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் (எ-து).

நாராயணதேசிகரதடிகளைச் சிரமேற்கொண்டு, ஆரோபத்தால் வந்த மாயையையபவாதத்தாற் கெடுத்து நூலாகப்பாடிக்கொடுத்ததாண்டவமூர்த் தியே ! சரணஞ் சரணமெனக் கூட்டுக. ஓர் பிரக்ஞையே திரிபுடியாகத் தோற்றலினனும், அத்தோற்றம் பொய்ம்மயக்கா முடிவதினனும், அங்ஙன முடிவது மாயையென்னும் பெயர்த்தாதலினனும், இதனை யத்தியாரோப மென்பார், மூவாரோபத்தாற்பொய்ம்மயக்காய்வந்தத்தையெனவும், அதனைக் கெடுத்த லபவாதத்தா லாதலின், மாண்டநல்லபவாதத்தான் மாய்த்தெனவுங் கூறியவாறு காண்க. வைத்தென்பதற்குச் செயப்படுபொரு ளின்மையின் நூலைப் பாடி வைத்தெனக்கொண்டாம். அருணைக்கத்தென்னது, அரு ணைக்கமென்றிருக்கின், அருணைக்கம் வைத்தெனப் பொருள் கொள்ள லாம்; அங்ஙனமில்லாமையாற் கூடாது. இங்கே நூலைச் சிறப்பிக்கவந்த மாணக்கனாதலின், பாடிவைத்தென்றும். வைத்தென்பதற்குத் திருவடி சூட்டி யெனினொருசா ரமையினு மமையும்.

(க-து.) இந்நூலைச் செய்தளித்தவருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்ததென்பது. இங்ஙனஞ் செய்தது, இந்நூலருமைபற்றி யென்க. (கஅச)

கஅரு - கவி. அ - கை.

[சற்குருவின் பாதாபிடேக நீரைத் தலைக்கொண்டோரும், இந்நூலை யுணரவேண்டியவா றுணர்ந்தோரும், எய்தும் பயனினைய வென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

குலவுசற் குருவின்பாதக் குளிர்புன றிலேமேற் கொண்டா ருலகினிற் தீர்த்த மெல்லா முற்றபே றடைவார் போல்வர் நலமெய்யா கியகை வல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர் பலகலை ஞான நூல்கள் படித்தஞா னிகளா வாழ்வார்.

(இ-ங்.) குலவு சற்குருவின்பாதக் குளிர்புன றிலேமேற் கொண்டார் (எ-து)—யாவந்தானாகவிளங்கிய சற்குருவின் பாதத்தைப் பூசித்த குளிர்ச்சி பொருத்திய சலத்தை ஸ்தானமாகக் கொண்டோர், உலகினிற் தீர்த்தமெல் லாமுற்றபேறடைவார்போல்வர் (எ-து)—உலகத்தின்கண் சகலபண்ணிய தீர்ச்சுங்குளிலும் விதிமுறையே மூழ்கியடைத்தபேறுடையார்போல்வர், நல

மெய்யாகிய கைவல்லியநவநீதநூலைக் கற்றோர் (எ-து)—மேலாயநன்மையும் எதார்த்தமுமா நின்னுள்ள இந்தக் கைவல்லிய நவநீதநூலைக் கற்கவேண்டியவாறு கற்றோர், பலகலைஞானநூல்கள் படித்த ஞானிகளா வாழ்வார் (எ-து)—எண்ணிற்ந்தபல வேறுவகைப்பட்ட நூல்களையும் ஞானத்தைமாத் திரம் பிரதிவாதிக்கத்தக்க கடல்போல் விரிந்துள்ள ஞானநூல்களையும் தக்க சிரவணாதிசுளாந்நற்றுத்தெளிந்த ஞானிகள்போலவே யையந்திரிபின்றி வாழ்வார்கள் (எ-து).

எழுவாய் பயனிலையெனக் காட்டவுடையார் போல்வ ரென்றும். இங்ஙனமன் நெறமு சுவாமிக ஞானகூறியதெனின், கலிக்குரையாதலினு னும், அக்கவி யிலக்கணவழுவக் கிடம்பெறா திருக்கவேண்டு மாதலினு னும் கூடாதென்க. இது சாம்பிரதாயவுரையெனின், ஞாயஞ்சோதனை பொருத் தங்கட்கு முரணாதிருக்கவேண்டும். இங்ஙனமெல்லாம் வேதாந்தத்திற்கு வே ண்டுவதின்மெனின், அப்போது நூல்களாயிருக்கவேண்டுவதின் னு. வேண்டு வதின்மெனின், ஞானநூல்க ளெற்றிற்கு? யுத்தியாகிய ஞாயஞ் சோதனை பொருத்தமெற்றிற்கு? சுவானுபவமாத் திரம் போதுமெனின், யுத்திக்குமுர ணைய சுவானுபவமாகவேண்டும். ஆதலின் சுவானுபவம் சுருதியுத்தியொத்த தென்றார் சான்றோர் பலரும். இவையெல்லாம் தக்க சாம்பிரதாயத்தை யடு த்துக்கேளாத குற்றமெனவறிக. சுருதியுத்தி முரணாகுநற்குவலியின்றேல் சுவானுபவமும்பங்ஙனமாகும். ஏட்டைமேற்கோளாகக்கூறா திருக்கவேண்டும் கூறவரின், குற்றம்வரும். எங்கள்சுவாமிகள் கூறியதெனின், அவருக்கும்வர வா, அவரையியுப்பதுபோதும் வாயடங்கிநிற்கைநன்குடித்திப்புக்குமென்மை.

(க-து.) எல்லாங் கற்றுத் தெளிதல்போலு மிந்நூலுமாத் திரங் கற்க வேண்டியவாறு கற்றுத் தெளிதலென்பது. நலமெய்யாகிய கைவல்லியமென வே, கைவல்லியம் நலமுமெய்யுமாயதெனப்பெற்றும், தானயலாகா துதானே தானுதலெல்லா நலத்தினு மேலாயதாதலின் நலமெனவும், தானென்பதே மெய், ஏனையவை யெத்திறத்தவாயினும் பொய்யெனத் துணிதலின் மெய் யெனவும், இந்நூலுக் கடையாக்கினு மென்க.

சந்தேகந்தெளிதல் படலம். கவி - கஅரு.

தத்துவவிளக்கப் படலம். கவி - க௦அ.

ஐ - கவிதன் - உகந.

முற்றிற்று.

—||—

நேரிசை வெண்பா.

தத்துவ மல்லாத சராசரங்க ளெங்குணு ன
தத்துவத்தைச் சோதித்துத் தானாதற் - சித்துறையே!
யன்றிப் பிறிதிலையா லாய்ந்துய்ம்மி னிந்நூலை
யன்றிச் சுருக்கமே. தாம்.

—||—

